
mahi
TUĞBA ATICI COŞAR

MAHİ (Mahalle Hikâyesi)

Tuğba Atıcı Coşar

Published: 2024

MAHİ - Giriş

Merhabalar, sizlerle yeni ve uzun bir yolculuğa başlıyoruz. Mahi, benim için yeri ayrı bir hikâye ve giriş bölümüyle sizlerle. Oy vermeyi ve yorum yapmayı lütfen unutmayın. Buradaki motivasyonum sizlersiniz. Keyifli okumalar diliyorum. ♥

Okumaya başladığınız tarihi buraya yazar mısınız?

•

Ne zaman imkânsızı seversen,
İşte o zaman gerçek seversin.
- Özdemir Asaf

Şarkı: Seni Yazdım – Müslüm Gürses

Şimdiki Zaman...

Yaşadığımız süre boyunca nefes aldığımız ve dünyada geçirdiğimiz zamanı ne kadar uzun sanıyoruz. Hiç bitmeyecek gibi yaşıyoruz. Ve bu yaşadığımız vakit boyunca, insan sadece bir kere âşık olur derler. Bir kere çok sever. Bir kere tükeniriz. Tek bir kere sizi içten dışa yakan bir aşkı yakalarsınız.

Eğer bu tüketen, kavurucu aşkı hayatımızda tutmayı becerirsek, zamanla olgunlaşır, sonunda beklediğimiz huzura kavuşurmuşuz. Bu yüzden tüketen aşklar hep yorar, hep üzermiş. Belki başından beri huzur vermez bu aşk ama sonunda o huzura, sevdiğimiz insanla kavuştuğumuzda daha anlamlı gelirmiş her şey.

Bunu başaranlar için sonu huzurlu olan mutlu sonlar vardır elbette.

Ama ben, beni tüketen bir aşka tutulmuş, onunla geçirdiğim her bir dakikanın kıymetini bilmiştim. Bazen

huzuru onun kokusunda, teninin sıcaklığında ve nefesinde bulmuştum. Çoğu zaman yıpranmadım diye yalan söyleyip inkâr edemem ama yine de onun yanında olduğum her bir dakikadan aldığım zevk için tüm çabalarıma değerdi.

Ben, hep onu hayatımda tutmayı, bu aşkı, vereceğim son nefese kadar sürdüreceğime inanırdım. Evet, aşkı belki hâlâ benimleydi ama maalesef beklediğim huzura kavuşan âşıklardan değildim ben, olamamıştım...

Elimde tuttuğum kitaba odaklanmak için düşüncelerimden sıyrıldım. Buraya geldiğim günden beri, aklım sürekli eskilere kayıp duruyordu. Bunun sebebi tabii ki belli bir kişiydi. Buraya gelirken, yeniden buraya dönerken, başıma gelecekleri göze almıştım. Yine de düşünmekle uygulamak aynı şey değildi.

Odamın camından içeri giren müzik sesini daha fazla görmezden gelmem imkânsızdı. Rahatsız edici boyutta değildi ama ben buradayım dercesine zihnimi meşgul ediyordu ve istesem de görmezden gelemiyordum.

Elimde duran kitapta okuduğum sayfayı işaretledim ve kitabı kapatıp tekli koltuğun yanında duran sehpanın üzerine bıraktım. Altıma kıvırıp oturduğum bacaklarım sanki bana ihanet eder gibi bağımsız hareket edip kıpırdandılar. Bacaklarımı koltuktan aşağı sallandırdım ama kalkıp adım atmak istemiyordum. Yine de bir yanım –güçsüz yanım- adımlarımı hızlandırıp camın önüne ilerlememi istiyordu.

Bu kadar güçsüz olmaktan nefret ediyordum. Hâlâ ona karşı bu şekilde tepki veriyor olmak, kendi kendime ihanet ediyormuş gibi hissettiriyordu. Ama işte, zihnimin kuytu köşelerine sinmiş, saklanan minik bir ses, rahatsız edercesine dürtüyordu beni. Ufak ufak yer etmek ister gibi beynimi tırmalayıp kendine rahat bir boşluk açıyordu.

Sonunda daha fazla direnemedim. Yerimden kalktım ve geniş camın önüne doğru ilerledim. İnce perdenin ardından onun evinin bahçesini net olarak görüyordum. Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Perdeyi kenarından hafifçe araladım ve o net bir şekilde karşımda belirdi.

Bahçeye ufak bir masa kurulmuştu. O ve arkadaşları, önlerinde yanan ateşin etrafında oturmuşlardı. Ateşin ışığı ortamı aydınlatmış onun yüzüne vuruyordu. Dans eder gibi hareket eden ateş onun yüzüne bakmam için zorluyordu beni. Hava serindi ama hepsi ortamın ısısından memnun gibiydiler.

Kafamı kaldırıp baktım. Oradaydı... Tam karşımda...

Etrafında onunla birlikte üç kişi daha vardı. Kim olduklarını biliyordum. Buraya döndüğüm zaman tanışmıştık. Geldiğimden beri birkaç sefer bu sahneye şahit olmuştum. Bazı geceler o ve birlikte çalıştığı arkadaşları bir araya gelip aynı masayı kuruyorlardı. Çoğu zaman daha kalabalık olurlardı. Mahalleden, benimde tanıdığım birkaç samimi arkadaşımız da katılırdı. Ama bugün sadece dört kişiydiler.

Gözlerim onun hareketlerini yakaladı ve sadece izledim. Onun elinde tuttuğu rakı bardağını kaldırıp başını geriye atarak tek seferde içmesini izledim. Boynunun hareket edişinden neredeyse akıp giden sıvının tadını alabilirmişim gibi hissetmiştim. Yanında oturan arkadaşı hemen bardağını yenilemek için hareket etti. Rakı şişesine uzanıp aldı ve boşalan bardakları doldurdu. Bir diğeri onun bardağının içine birkaç tane buz attı ve o da hemen üzerine biraz su ekledi.

Aynı anda hepsi bardaklarını kaldırdılar ve ellerindeki ince, uzun rakı bardaklarını selam verir gibi birbirlerine değdirdiler. Hepsi azar azar yudumlayarak içiyorlardı ama o... o hariç...

Yeniden başını geriye itip tek seferde bardağını bitirdi. Arkadaşları gülümseyerek bir şeyler söylediler ama ne dediklerini duyamıyordum. O ise arkadaşlarına gülümseyerek karşılık vermedi. Yüzüne sinen acıyı buradan görebiliyordum. Ve onu bu kadar iyi tanıyor olmak can yakıyordu.

Boş bardağını masaya bıraktı ve bu sefer bardağına rakısını, buzunu kendisi koydu. Üzerine ilkinden daha fazla su ekledi. Bu hareketin ne anlama geldiğini biliyordum. Sarhoş olmak üzereydi ve bunu hissettiğinde rakısını sekten,

daha sulu bir hale getirip içmeye devam ederdi. Yanında oturan arkadaşları kendi aralarında konuşmaya devam ettiler. Ama o, sadece arada sırada başını sallayarak karşılık veriyordu. Önünde duran bardağına gözünü dikmiş, parmaklarını ince bardağın kenarlarında dalgınca dolaştırıyordu.

Sağında duran arkadaşı hafifçe omzuna dokunup bir şeyler söyledi ama o, sadece başını sağa sola sallamakla yetinerek karşılık verdi.

Müslüm Gürses'in sesi bir kez daha "böyle bir aşk görülmemiş dünyada..." diye kulaklarıma dolunca aniden başı yukarı kalktı ve perdenin kenarından da olsa beni gördüğünü biliyordum. Hareketsiz kaldım. Artık onun mahallesinin, korunmaya gereksinim duyan kızı değildim ben. Yaptığım şeylerden gocunup kaçacak, geri adım atacak Mahinev değildim.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Aramızda metrelerce mesafe olmasına rağmen bana bakışının yoğunluğu tüylerimi diken diken etti. Ne o çekti bakışlarını benden, ne de ben geri adım attım. Gözlerini üzerimden bir saniye bile ayırmadan, önünde duran rakı bardağına uzanıp eline aldı. Başını hafifçe öne doğru eğerek bana selam verdiğinde göğsümün sıkıştığını hissettim. Kalbimin ritmi değişti. Gözlerimi kısıp ona bakmaya devam ettiğimde sanki ne hissettiğimi biliyor gibiydi.

O kısa baş selamından sonra belli belirsiz şekilde elini kaldırdı, kadehini önce bana doğru –senin için der gibi- uzattı. Bardağını yeniden kaldırıp dudaklarına götürdü ve tek seferde içti. Boş bardağı masanın üzerine bıraktığında bakışları hala tenimi yakıp geçmek ister gibi benim üzerimdeydi.

Bardak yeniden dolduğunda bundan hoşnut olmadığımı belli etmek istercesine yüzümü buruşturdum. Dudaklarının kenarında saniyelik, minik bir gülümseme oluşup hızla kayboldu.

Daha fazla dayanamayıp geri adım atacağım anda evin bahçeye çıkan kapısı açıldı ve bir elinde minik bir battaniye tutan Lina, üzerinde uyku tulumuyla ve uykulu gözlerini diğer eliyle ovarak, peşinden minik battaniyeyi sürüyerek babasına doğru ilerledi. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Bakışlarımı ondan çektiğimi ve gülümsediğimi gören Ali Asaf, bir an için şaşırdı ama sonra hemen arkasını dönüp baktığım yere odaklandı.

Kızını gören Ali Asaf, hemen bardağını arkasına saklayıp yan döndü ve ona doğru minik adımlarla ilerleyen kızına baktı. Yüzündeki değişim o kadar hızlı oldu ki istemeden de olsa onu hayranlıkla izledim. Dudakları kıvrıldı, ağzının kenarlarındaki derin gamzeler kendini hemen belli etti. Oturduğu yerde yan dönerek, kızının ona ulaşmasını beklerken arkasında duran rakı bardağını sallayıp arkadaşının almasını işaret etti.

Bardak elinden alınınca kızına iki kolunu birden açtı ve Lina da hemen onun kollarının arasına girdi. Lina'nın uzun sarı saçlarını okşarken gözlerini kapatışını izledim. Burnunu kızının boynuna gömdüğünde onu kokladığını anladım. Minik kız babasının bu hareketiyle uykulu gözlerini kırpıp hafifçe kıkırdadı.

Geri çekildiğinde kızına bir şeyler söylemesini izledim. Lina suratını asıp omuzlarını silkti. Ali Asaf gülmemek için kendini zorladı. Sonra aralarında yeniden konuşmaya başladıklarında, Lina artık daha huysuzdu. Onun için endişelenen tarafım aniden telaşlandı.

Acaba bir yeri mi ağrıyordu? Panik beni ele geçirirken küçük ellerini yumruk yapıp gözlerini ovaladı. Ali Asaf onun gözlerinin kenarlarını sildiğinde ağladığını fark ettim. Babasına minik ellerini hareket ettirerek bir şeyler anlattı. Ali Asaf başını olumsuz anlamında sallarken Lina daha fazla ağlamaya başladı.

Telefonumu almak için camdan kısa süreliğine uzaklaştım. Yatağımdan aldığım telefonla yeniden camın önüne geldim ve hemen ona mesaj attım.

Mahi: Neden ağlıyor? Hasta mı?

Yazdığım mesaja cevap gelmesini beklerken burada hiçbir şey yapmadan durmak huzursuz hissettiriyordu. Sonunda Ali Asaf elini cebine atıp telefonunu çıkardı ve mesajımı okumasını izledim. Tek elle bana hemen cevap yazamayacağının farkındaydım. Lina daha da huysuzlandı ve elini kaldırıp benim durduğum yeri işaret etti. Babası bir kez daha başını hayır anlamında salladı ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Lina şimdi içli içli ağlarken daha fazla dayanamadım.

Elimde duran telefonda isminin üzerine geldim ve onu aradım. Telefon bir kere çaldı. Eline alıp aradığımı gördü ve başını bana doğru kaldırdı. Sonra sanki bunu yapmaya mecbur kalmış gibi derin bir nefes alıp cevap verdi.

"Efendim," dediğinde sesini duymuş olmanın verdiği heyecanı görmezden geldim.

"Nesi var? Neden ağlıyor?" dedim bir çırpıda. Ne selam vermeye ihtiyacım vardı ne de başka bir şeye. Huzursuz olduğunu belli eder bir tonda homurdandı. Arkadan gelen Lina'nın hıçkırıklarını duyduğumda içim gitti. Ali Asaf sessiz kaldıkça merakım ve korkum daha fazla artıyordu.

"Cevap verir misin?" dedim sakin olmaya çalışarak. Sesimi daha yumuşak tutmak için çabalamam gerekti. "Nesi var? Neden böyle ağlıyor?"

Sıkıntılı bir nefes alıp verdi.

"Seni istiyor," diyen sesini duyduğum anda camdan uzaklaştım. Üzerime kalın hırkamı giyerken telefonu kulağım ve omzum arasına sıkıştırdım.

"Geliyorum," dedim sadece. Ama o, telefonda buna itiraz etmek ister gibi homurdandı.

"Mahi," diye uyaran sesini duyduğumda bana karşı çıkmasına izin vermedim.

"Benim için sorun değil, geliyorum."

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım. Dış kapının önünde botlarımı ayağıma geçirdim ve anahtarlarımı da alıp cebime attım. Merdivenlerden inip bahçe kapısını

açtım ve dar sokaktan karşıya geçip hemen onun bahçe kapısından içeri girdim. Beton yolda adımlarımı hızlandırıp onlara doğru ilerlerken Tahir, Korhan ve Gökhan ayağa kalkıp bana selam verdiler. Kısa bir baş selamı ve gülümsemeyle onlara karşılık verdim. Aklım Lina'daydı. Yanlarından geçip, Ali Asaf ve Lina'ya doğru ilerledim. Beni önce Ali Asaf gördü ve omzunda ağlayan Lina'yı beni görmesi için yerinde bir tur dönerek onun yüzünü bana doğru çevirdi.

Lina ıslanan kirpiklerini kırpıştırıp gözlerini açıp beni gördü ve bakışlarını bana odakladığında öyle güzel gülümsedi ki bu gülümsemeyle kalbim kırıldı. Sanki sesini duyar gibi çatırdadı. Bu minik kıza olan hayranlığım ve sevgimin büyüklüğü beni tamamlıyordu sanki. Babasının kollarında hareket etti ve kollarını onu almamı ister gibi havada sallayarak bana uzattı.

Onlara yaklaştım. Ali Asaf, kucağıma gelmek isteyen kızını kollarında döndürdü ve bana doğru uzattı. Lina kollarımın arasına girer girmez minik bacaklarını belime, kollarını da boynuma dolayıp başını omzuma yasladı. Soğuktan üşüyen minik burnunu sıcak tenime değdirince gülümsedim.

"Burada minik bir koala varmış diye duydum," dediğimde başını yerinden hiç kaldırmadan kıkırdadı. Elinde duran battaniyesine uzanıp aldım ve hemen üzerine örtüp onu sardım.

Ali Asaf hâlâ bana onaylamaz gözlerle bakıyordu ama umurumda değildi. Buraya yeniden gelme sebebim, canımın yanacağını bile bile her şeyi göze alma sebebim sadece bu minik kızdı ve şuan Ali Asaf'ın ne düşündüğü umurumda değildi.

"Ben onu yatırırım," dedim. İtiraz etmek için ağzını açmaya hazırlandı ama tek kaşımı kaldırıp ona sertçe baktım.

"Buna alışmaması gerek," dediğinde sinirlenme sırası bendeydi. Ama ben bir şey diyemeden Ali Asaf devam etti. "Sana alışması iyi değil."

Geldiğim günden beri aynı şeyleri konuşmaktan bıkmıştım artık. Başımı sağa sola salladım. Beni anlaması için gözlerine baktım.

"Bunu sonra konuşuruz," derken Lina'yı işaret ettim. Onun yanında böyle bir konuşma yapmak ya da babasıyla tartışmamıza şahit olmasını istemiyordum. Başını sertçe aşağı eğerek beni onayladı ve bende arkamı dönüp kucağımda Lina'yla eve doğru ilerledim.

Onun odasına yaklaştığımızda şimdiden kucağımda soluklarının yavaşladığını hissetmiştim. Odasının önüne geldiğimde aralık kapıyı ayağımla ittim ve yatağına doğru ilerledim. Minik başını yastığına bıraktığımda gözlerini araladı.

"Mahicik," dediğinde gülümsedim. Lina neredeyse her şeyin sonuna –cik, cık- ekliyordu. Ona gülümseyerek bakarken yatağın başına diz çöktüm ve ellerimi saçlarında gezdirdim.

"Linacık," dedim tıpkı onun gibi gülümseyerek. Yatağında biraz hareketlenip duvar kısmına doğru kaydı. Minik yatağının boşta kalan ufak kısmını göstererek işaret etti. "Sen burada yat," dediğinde eğilip onun masum suratına bir öpücük kondurdum.

Başımı onun gösterdiği boş yere koyduğumda, "Oldu mu?" diye sordum.

Başını sallarken uykusuzluğa dayanamayan bedeni gevşedi. Yorganını ve battaniyesini üzerine örterken başında durup onun uyumasını bekledim. Beş, on dakika sonra da derin uykuya daldığını fark ettim.

Uyanır korkusuyla biraz daha yanında kalacaktım. Sabah o uyanmadan gelip kahvaltıda burada olurdum. Sabah beni görsün ve tedirgin olmasın istedim. Yerimden usulca kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Kapıyı hafif aralık bırakıp sessizce çıktım. Sabah erken geleceğimi Ali Asaf'a haber vermek için bahçeye gidecektim. Salonu geçtim ve ceketimi çıkarıp koltuğun kenarına bıraktım. Bahçeye çıkmadan önce mutfaktan bir bardak su almak için ilerledim.

Dolaptan bir bardak alıp doldurdum ve başımı çevirince mutfak camından onları gördüm. Müzik sesi artık yoktu ve ne konuştukları belli belirsiz kulağıma dolmaya başladı.

"Sizin bu olayınızı çözemedim ben," dedi Gökhan elindeki bardağı masaya bırakırken. Tahir ve Korhan da ona hak verir gibi başlarını salladılar.

"Doğru düzgün konuşsanız, bir şeyler yoluna girmez mi?" diye soran Tahir, Ali Asaf'a bir cevap vermesini ister gibi baktı. Ali Asaf derin bir nefes aldı ve başını eğip konuştu.

"Geldiğinden beri denemedim mi sanıyorsunuz?" Elini sertçe göğsüne bastırdı. "Şuram alev alev, yangın yeri gibi... Ben," dedi ve yeniden duraksayıp sanki sakin olmak ister gibi solukladı.

"Ben kahroluyorum. Ondan uzak olduğum her saniye soktuğumun acısı içimi parçalıyor." Susup öylece durunca arkadaşları birbirlerine bakıp ne yapacaklarına karar vermeye çalışır gibi beklediler.

"Benim bunun suçlusu," dediğinde hepsi yeniden Ali Asaf'a dönü. "Ben yaptım bunları. Bu hâlde olmamızın tek sebebi benim. Ama," dedi ve derin bir nefes aldı. Sesindeki acının tadını alacaktım neredeyse. Ama sonra beni kahreden o cümleyi kurdu.

"Pişman mıyım?" Başını iki yana salladı. "Hayır," dediğinde elimdeki bardağı sıktım. "Pişmanlığım, başka yolumun olmamasına, başka çare bulamamış olmama."

Korhan elini omzuna koyup sıktı. "Bıraksanız geçmişi," derken sanki bana söylüyormuş gibi başımı sağa sola salladım. Sonra devam etti. "Şimdiye baksanız artık olmaz mı? Kapatamaz mısınız eski meseleleri?"

"Zor," dedi Ali Asaf ama anında bende sanki soru bana da sorulmuş gibi kendi kendime cevap vererek, "İmkânsız," diye fısıldadım. Zor değil, imkânsızdı. Zor için her zaman bir yol vardı ama imkânsız için... Yani bizim için olur yol yoktu artık. Bizim birbirimize çıkan yollarımız uzun zaman önce kapanmıştı.

"Sen nelerle uğraşıyorsun oğlum," dedi Korhan ortamın havasını dağıtmak ister gibi.

Tahir, "Tabii," diye destekledi. "Bunu da çözersin sen, bulursun bir yolunu." Herkes bir yandan ona destek verirken Ali Asaf'ın dudaklarına acılı bir gülümseme yerleşti.

"Mahi hepsine bedel," derken gözlerini kapatıp açtı. "Bu hayattaki en zor görevim, en önemlisi o sanki ve ben bir tek onda başarısız oldum."

Gözümden akıp giden yaşı hızlıca sildim. Ali Asaf önünde duran bardaktan bir yudum alıp başını gökyüzüne çevirdi.

"Sadece bir kere," dedi titreyen sesiyle. Sesinin tonu canımı yaktı. "Tek bir kere eli elime dokunsa, yeniden nefes alacakmışım gibi hissediyorum." Elini kaldırıp sıkıntıyla çenesinde çıkmaya yüz tutan kirli sakalını kaşıdı. Yeniden konuşmaya başladığında sinirliydi. "Sanki yeniden umudum olacakmış gibi..."

"Sen ona nasıl bakıyorsan onun da bakışlarında aynı özlem var," dedi Gökhan ama Ali Asaf aksini iddia etmek ister gibi başını sağa sola salladı.

"Benim içimde bir yangın var," dedi yorgun sesiyle. "Ona olan özlemim ve hasretimin alevi var. Benim ona olan bakışlarımdaki ateşin sebebi bu. Ama," derken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Onun bakışlarında ne görüyorsanız benimkiyle alakası yok. Bakışlarında bir ateş varsa bunun sebebi ona yaptıklarımın bedelini ödetme ateşidir. Ya da nefret," dedi belli belirsiz omuz silkerek ve öylece sustu.

Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Ne olursa olsun, bana yaptıklarına rağmen ondan bu kadar nefret ettiğimi mi düşünüyordu? Belki de ediyordum. Buraya döndüğümden beri yaşadığımız her bir hatıra karşıma çıkıp canımı yakıyordu. Bu can acısıyla hırçınlığımı ona savuruyordum ama nefret...

Bunca zaman sonra bile beni ikileme düşürmesinden nefret ettim. Elimdeki bardağı sertçe geniş mermer tezgâhın üzerine bıraktım ve yeniden Lina'nın odasına doğru

ilerledim. Daha fazla bu konuşmalara şahit olmak istemiyordum.

Lina'nın odasının kapısını sessizce araladım ve bir bacağını yorganının üzerine çıkarmış Lina'ya baktım. Yanına gidip üzerini tekrar örttüm ve yatağın başına oturup onu izledim. Üzerimdeki kazağın kollarını biraz sıyırıp bileğimde duran eskimiş paket lastiğini parmağıma doladım. Çekip bıraktıkça tenime vuran hafif çarpma sesi odanın içinde yankılandı. Yıllardır bileğimde olan bu paket lastiği benim en büyük düşmanımdı. Aynı zamanda en derin hatırlatıcımdı.

Bunu bileğimden söküp attığım gün onu unuttum demektir demiştim kendi kendime. Lanet olası eski şeyi koparıp attığımda bir daha arkama bakmayacağımı biliyordum. Ama şimdi, onca zaman geçmesine rağmen işte hâlâ bileğimdeydi.

Odanın kapısının aralandığını duyduğumda kazağımı indirip avuçlarımın içine alıp sıktım. Ali Asaf aralık kapıdan başını uzattı ve önce uyuyan kızına sonra da bana baktı. Ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki elimi kaldırıp konuşmaması için onu durdurdum. Oturduğum yerden kalkıp son kez Lina'nın üzerini düzelttim ve odadan çıktım.

Ali Asaf odanın kapısının önünde karşı duvara yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamış şekilde beni bekliyordu. "Çocuklar gitti," dedi sanki konuşmak için bir bahane arıyormuş gibi. Başımı kısaca salladım. Ona kısa bir bakış attım ve yanından geçip ilerlerken konuştum.

"Sabah erken gelirim. Lina uyanmadan kahvaltıda burada olursam gece gittiğimi anlamaz." Ben yürürken Ali Asaf peşimden geldi.

"Bunu yapma," dedi. Sesindeki acının farkındaydım. Alkolün etkisiyle de hafif dili dolanıyordu. Onunla tekrar tartışmak değildi amacım.

Ceketimi almak için uzandığım anda vazgeçip ona döndüm. "Bak, tartışmak istemiyorum. Buraya tekrar dönme amacım Lina'yken, sürekli bana bunu yapma demen çok can sıkıcı bir hâl alıyor."

Ona sertçe bakıp yeniden ceketime uzandım.

Bir anda bana yaklaştı. Rahatsız edecek kadar çok değildi ama onun kokusunu alabileceğim kadar ve teninin sıcaklığını hissedecek kadar yakındı. Kendimi bir adım geri atıp ondan uzaklaşmamak için zorlamak zorunda kaldım.

"Ne zamana kadar?" diye sordu. Sesi sert değildi ama yine de yoğun bir tını vardı. Bu sorunun amacını biliyordum ve ona cevap vermek istemedim. Ceketimi tutan ellerim yumruk oldu. Ona doğru döndüm.

"Mahinev," dedi ismimi fısıldayarak. Herkes bana Mahi derdi. Çoğu zaman Ali Asaf da öyle seslenirdi ama bazı zamanlar onun için sadece Mahi değildim. Mahinev dediği zamanları düşünmek istemiyordum. O yola girersem, aklım o düşüncelerle dolarsa bundan sağ çıkamazdım. Ali Asaf aklımdan geçenleri tahmin edermiş gibi bana biraz daha yaklaştı. Bu sefer kendimi durdurmadım. Bir adım geriye attığımda kalçam arkamdaki koltuğun sırtına değdi.

"Ben," dedim ama nasıl devam edeceğimi bilemedim. Ali Asaf araya girdi.

"Senden bu kadarını beklemek bile büyük hataydı zaten ama benim elimde değildi. Olsaydı..." derken sustu. "Biliyorsun," dedi sadece. Biliyordum ama devamında ne diyeceğini merak etsem de sormadım. Duyacaklarımı kaldıramayacağımı biliyordum.

"Gelecek için endişelenmeyi çoktan bıraktım ben. Planlar yapıp, hayaller kurmak doğru değil. Ne zamana kadar sorusuna cevap veremem! Zamanın bize ne göstereceğini bilmiyoruz. İlerisi için konuşmanın ne kadar büyük bir hata olduğunu zor yoldan da olsa öğrendim. Senin de öğrenmiş olman gerekiyordu. O yüzden benden bu konu hakkında bir şey duymayı bekleme."

İki elini kaldırıp sıkıntıyla yüzünü ovdu. "Konu Lina," dedi dişlerini sıkarak. "Sana alışıyor, Mahi." Gözlerini sımsıkı kapatıp yeniden açtı ve bakışlarını gözlerimin ta içine dikti. Öyle derin bakarken, "Alışıyoruz," diye fısıldadığında kullandığı çoğul eki görmezden geldim. Onun için burada

değildim. Kendini bu olaya dâhil edemezdi, buna hakkı yoktu.

Bakışlarımı ondan kaçırmadan yüzüne baktım. Ali Asaf devam etti. "Sen gittiğinde bu canımızı-" dedi ama ona öyle ters bir bakış attım ki cümlesini bitiremedi. Yutkunup bir süre bekledi ve kelimelerini seçer gibi düşünceli şekilde yeniden konuştu. "Gittiğinde bu Lina'yı çok üzecek. Bugün olanlara baksana, uyurken yanında seni istedi," çaresiz bir nefes aldı. "Ve ben bir şey yapamadım. Ona hayır demekten nefret etmeme rağmen seni istediğinde hayır dedim ama yine de bak," beni işaret ederek devam etti, "buradasın."

"Sorun değil," dedim kendimden emin bir şekilde. "Benim için sorun değil. Ona benim için hayır deme!"

"Ne zamana kadar?" diye sordu yeniden. Tekrar bana doğru yürüdüğünde bu sefer kaçacak yerim yoktu. Çok yakınımdaydı ve her şeye rağmen gözlerimi kapatıp sadece başımı göğsüne yaslamak geçiyordu içimden.

"Ben," diye başlayacak oldum ama Ali Asaf tekrar araya girdi.

"Hayatına biri girdiğinde," dedi sesi titreyerek ve sustu. Çenesinin kasılmasını izledim. Dişlerini o kadar sıkıyordu ki birbirine değen sürtünme sesleri doldu kulağıma.

"Hayatımda ne olursa olsun Lina beni istediği sürece yanında olurum." Söylediğim şey onu tatmin etmemiş gibi kaşlarını çattı. Sanki benden beklediği ve duymak istediği şey bu değilmiş gibi.

"Olmaz," dediğinde merakla kaşlarımı kaldırdım.

"Senin derdin ne? Sorun gerçekten Lina mı? Yoksa benim hayatımda birinin olma ihtimali mi?" Söylediğim şey onu şaşırtmış gibi afalladı. Hayatımda kimse yoktu. Yaşadıklarımdan sonra olur muydu? Onunda garantisi yoktu ama yine de bana böyle bir şey sormak onun haddine değildi.

"Hayatımda olanlar ya da olacak şeyler seni ilgilendirmez," dediğimde sanki ona tokat atmışım gibi geriye doğru sendeleyen bir adım attı. "Buradayım çünkü

Lina, burada olmamı istedi. Buradayım çünkü o," dediğimde sustum. Ne Ali Asaf'ın ne de onun ismini sesli olarak söylemiyordum çok uzun zamandır. Sesimin titremesine engel olmak için yutkundum. "Çünkü o, burada olmamı istedi."

"Yapmak zorunda değildin," derken sesi hayal kırıklığını yansıtıyordu. Başımı sallarken konuştum.

"Biliyorum, değildim. Ama dayanamadım ve geldim. Lina'yı bir kere görünce..." Ondan uzaklaşamamıştım. Sanki ne hissettiğimi anlamış gibi başını salladı.

Bu konuşmayı uzatmak ikimize de iyi gelmeyecekti. Yanından geçip kapıya doğru ilerlemek için adım attığımda kolumdan tutup beni durdurdu. Elinin sıcaklığını üzerimdeki kalın kazaktan bile hissedince sesli bir nefes dudaklarımın arasından kurtuldu. Onun yanında kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum.

Ama tenim ve kalbim ondan gelecek minik bir dokunuşa bile özlemle iç çekiyordu sanki. Beni bırakması için onu uyarmak istiyordum ama bir yanım da kısacık birkaç saniyenin tadını çıkar diyordu. Ve ben tadını çıkarmayı seçtim. Yıllar sonra, bana bu kadar yakın durduğu sayılı temasların tadını çıkarmak hakkımdı sanki.

Sonunda, "Bırak," dedim fısıldayarak ama sesim çok güçsüzdü. Bana daha fazla yaklaştı. Nefesinin sıcaklığı yanağımı okşayınca gözlerimi yumdum. Kıpırdamaya, hatta nefes almaya bile korkuyordum şuan.

"Mahi," diye soludu kulağıma doğru. Sanki benim kokumu içine hapsetmek ister gibi derin bir nefes çekti içine. "Mahinev," diye tekrar adımı fısıldadığında kalbimin ritmi değişti.

"Lütfen," dedim ama ne içindi bu lütfen. Beni bırakması için mi rica ediyordum yoksa bana daha fazla yaklaşması için mi?

"Yapmamam gereken şeyleri yapmak istiyorum şuan," dedi kısık sesiyle. "Sormamam gereken soruları sormama şu kadar sabrım kaldı." Bir elini gözlerimin önüne getirip baş ve

işaret parmağıyla küçük mesafeyi gösterdi. Yeniden nefes aldı ve kirli sakalı belli belirsiz yanağıma dokundu. "Hakkım olmayan şeyleri sana sormak, senden istemek, hatta..." derken durdu ve bu sefer bilinçli olarak dudaklarını yanağıma dokundurdu. "Hatta senden dilenmek istesem, çok mu aciz bir adam olurum senin gözünde?"

Bana böyle şeyler söyleyemezdi. Bu olanlar yanlıştı. Bizim aramızda yeniden bir şeyler olması imkânsızdı. Eskisi gibi olamazdık. Onca yaşanan, bana yapılanlar... Ben kabul edemezdim. Bir kere her şeyden önce unutamazdım ki.

"Yapma," dedim dişlerimi sıkarak. Ama bu itirazım onu durdurmadı. Nefesini dudaklarıma çok yakın bir yerde hissediyordum artık. Onun sıcak nefesi tenime değdikçe, nefesine karışan alkol kokusu dudaklarıma çarptı. Kendimi toparlamaya çalışsam da becerebileceğimden emin değildim ama yine de son bir direnişle konuştum.

"Benden bir şey isteyemezsin. Hakkın olmayan şeylerden bahsediyorsun ya, haklısın. Benden bir şey istemeye, bana bir şey sormaya hakkın yok."

Başımı sabit tutup önüme baktım. Kafamı çevirdiğim anda nefesimin nefesine karışacağını biliyordum. Ve o nefesin bana hem ilaç hem acı olmasına katlanamazdım.

"Dönsene bana," diye fısıldadı yalvarır gibi. Kalbim göğsümün içinde delirdi. Onun bu yakarışı kalbimi kırdı. Başımı sağa sola salladım. Yapamazdım...

"Hayır," dediğimde bana daha fazla sokuldu. İtirazlarım umurunda değildi. Belki de içtiği onca kadehin etkisinin eseriydi bu yaptıkları. Tekrar hareket ettim ve bir iki adım atmayı başardım. Kolumu elinden kurtardığım anda parmakları hızla benimkileri yakaladı ve biraz sertçe beni kendine doğru çekti.

Şaşkınlıkla karışık bir nefes aldım. Ellerim ona dokunmasın diye iki yanımda tutmaya çalıştım ama aniden aklıma ellerimi kullanmazsam göğsümün onun göğsüne dayanacağı gelince hemen ikimizin arasına ellerimi sokup avuç içlerimi genişçe açarak göğsüne dayadım.

Elim göğsüne dayandığında sanki bu anı, ona dokunuşumu beklermiş gibi ağzından inlemeye benzer bir ses çıktı. Dudakları benimkilere o kadar yakındı ki bunun verdiği hazla gözlerimi yumdum. Onu özlemekten, ona olan hasretimin daha fazla körüklenmesinden nefret ediyordum.

Çevremdeki herkes bana aynı aklı veriyordu. Unut artık onu... Sanki ben unutmam gerektiğinin farkında değilmişim gibi. Sanki ben bilmiyordum yoluma ve hayatıma devam etmem gerektiğini.

Hayatımı askıya almamıştım. Sadece artık bu mahallede kalmaya dayanamamış ve çekip gitmiştim. Yoluma devam ettim. Yeni bir iş buldum. Bir süre sonra birileriyle de görüşmeye başladım ama olmamıştı işte!

Ne yaptıysam olmuyordu. Elim birinin eline dokunsa onun bana verdiği güveni ve sıcaklığı arayıp, tüm kızgınlığıma rağmen kıyaslama yapıyordum. Birinin gözleri gözlerime değse, onun bakışlarının bana verdiği huzuru aramadan duramıyordum.

Başkasına karışmadı benim tenim ondan sonra, karışamadı. Başkasında soluklanamadı kalbim. Ben onda takılıp kaldım ve bir adım öteye de gidemedim.

Benim daha zamana ihtiyacım vardı. Kimsenin vereceği akla ya da tavsiyeye değil, sadece zamana ihtiyacım vardı. Hâlâ içimde yanan ateş alev alevdi, daha sönmemişti. Zamanla sönecek, başlarda azalacak, sonra küle dönecekti belki de ama şimdi değil. Geçen zamana rağmen daha vakti değildi.

Yine de bu; onu affedeceğim, onun kollarında dineceğim anlamına gelmiyordu. İçin için yanardım ama bu ateşi harlayıp, etrafa sıçratmazdım. Benim ateşimden sıçrayan ufacık bir kıvılcım ona değerse, ikimiz de alev alırdık. Önce harlanır sonra da birbirimizi kül ederdik.

Hiçbir şey eskisi gibi olamazdı, biz olamazdık.

Hâlâ ellerim göğsündeydi. Hâlâ onu her bir zerremde hissediyordum. Hem içeriden hem de dışarıdan...

Bakışlarım onun, yeşilin en güzel tonu olan gözlerine takıldı. Bana böyle baktığı zaman dizlerimin nasıl titrediğini hatırlıyordum. Her anımız dün yaşanmış gibi aklımdaydı. Ama ben onun gözlerinde yeniden canlanmak, yeniden hayat bulmak istemiyordum.

Umut etmeye başlarsam yanardım. İnsandım sonuçta, olmayacağımızı bilerek bu hâllerinden bir umuda kapılırsam mahvolurdum.

"Bak bana," diye fısıldadı. Dudaklarının arasından çıkan sıcak nefesi benimkilere dokundu. "Bir kere bana eskisi gibi baksan..." yalvarır gibi çıkan sesinin tonuyla tüm iradem dağıldı.

"Bırak lütfen," derken gözlerimi kapattım. Elinin birini kaldırıp parmaklarını usulca yanağımda gezdirdi ve çeneme doğru indi.

"Adımı söylemiyorsun artık," dedi dişlerini sıkarak. "Fark etmem mi sanıyordun?"

Soru soruyordu ama buna verecek bir cevabım yoktu.

"Senin dudaklarından dökülmesini istediğim öyle çok kelime var ki..." Eğilip anlını anlıma yasladı. Bu kadar yakınken tek nefesi paylaşıyor gibiydik. Onun aldığı soluk benim dudaklarımda kayboluyordu. Benim sıklaşan nefeslerim ise sanki onu canlandırıyor gibiydi.

"Konuyu saptırıyorsun," derken sesimin tonu artık sertti.

"Ben sadece," diye başladı ama konuşmasına izin vermedim. İçimdeki öfkeye sarıldım.

"Sen sadece her zaman olduğu gibi bildiğini okuyorsun. Geri geldiğim ilk gün, bu işin nasıl yürüyeceğini sana söyledim." Ondan hızla uzaklaşıp geriye çekildim.

"Daha benden ne istiyorsun? Neyin garantisini vereyim sana? Hayatıma birini almayacağım mı demem gerek senin içinin rahat etmesi için?" Söylediklerimden sonra kaşları çatıldı. Sinirlendiğinin farkındaydım ama umurumda değildi. "Senin içini rahatlatmak gibi bir gayem yok benim."

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Konumuz sadece, Lina!" dedim sesimi yükseltmeden ama kelimeler dişlerimin

arasından sinirle çıktı. "Aramızdaki tek konu, Lina. Konuşmamız gereken konular sadece ondan ibaret. Benden fazlasını sakın bekleme!"

Sinirle ellerini saçlarından geçirip birkaç tutama sertçe asıldı. Bana sırtını dönerken kendini tuttuğunu bilecek kadar tanıyordum onu.

"Hayatımda birinin olması Lina'yı etkilemeyecek."

Bu kurduğum cümlede aramızdaki gerilimin sonu oldu. Bir anda patladı sanki. Aniden bana doğru atılınca arkasını döndüğünü bile fark edemeyeceğim kadar hızlıydı.

"Sikerim böyle işi!" dediği anda hemen dibimde bitti. Geriye doğru hareket etmeye çalıştım ama beni yakaladı ve bir elini belime sardı. Diğer eliyle çeneme dokunarak başımı sabit tuttu. Ondan uzaklaşmaya çalışırken çenemi tuttu. Parmaklarının kavrayışı canımı yakacak kadar kuvvetli değildi ama yerimden kıpırdamama da fırsat vermiyordu. Bir yanım bana bu kadar yakın olduğu için sinirden kuduruyordu ama diğer yanım ateş gibiydi. Onun nefesine, tenine ve ufacık temasına öyle hasrettim ki içim gidiyordu. Yakınlığıyla nefesim hızlandı.

Dudaklarını benimkilere yaklaştırmadan önce sinirle soludu. Gözleri kızgınlıkla koyulaşmış, göz bebekleri irileşmişti. Her bir kelimenin üzerine basarak tekrar etti.

"Sikerim. Böyle. İşi."

Dişlerini sıkarak konuşurken, dudaklarının arasından çıkan kelimeler sertçe bana çarptı. Öylece durup nefes bile almadım. Ona tepki vermeyişimin sebebi damarına basmaktı ve o da bunu neden yaptığımı çok iyi biliyordu. Gözlerime bakarken burnunun ucu bana dokundu. Ona olan bakışlarımda ne gördüyse biraz sakinleşti ve ben dudaklarımın arasından çıkmasına izin vermediğim nefeslerimle öylece bekledim. Göğsüm bu ihtiyaçla sakince inip kalktı. Bana bakarken bakışları yumuşadı.

"Solu," dedi dişlerinin arasından fısıldayarak. Dudaklarımda dolaşan nefesi tenimi okşayıp geçti. Söylediği şeyi anlamayarak gözlerimi kırpıştırıp ona baktım.

Yıkıldığını belli eden bakışlarıyla gözlerimi kendininkilere hapsetti. "Madem artık teninde can bulamıyor bu beden," derken fısıltı hâlinde çıkan sesi titredi. Burnunu bana yeniden sürttüğünde göğsümü dolduran güçlü bir nefes çektim. "Madem kokunda huzuru arayamıyor kalbim..." gözlerini kapatıp kendine hâkim olmaya çalışır gibi öylece kaldı. Yeniden açtığında yeşilleri artık eskisi kadar koyu değildi.

"O zaman solu," dedi nefes nefese. "Solu ki nefesin bana yeniden hayat versin." Cümlesi bittiği anda tuttuğum nefesimi sanki ondan bu komutu beklemiş gibi hızla bıraktım ve nefesim onun dudaklarına çarpıp hapsoldu. Kendine hâkim olmak ister gibi belimde duran elini yumruk haline getirip, sıktığını hissettim.

"Benim nefesimle mi yeniden hayat bulacaksın?" diye sordum acımasızca. Başını sertçe bir kere salladı. Onay veren tavrı daha fazla sinirlenmeme sebep oldu.

Elimi yakasına götürüp koyu renk kazağını sıkıca kavradım ve onu kendime doğru sertçe çektim. Dudaklarımızın arasında milim mesafe yoktu artık. Dudaklarım onun sıcaklığına bir kere de olsa temas etmek için titredi.

"Benim nefesim artık sana hayat verecek güce sahip değil," derken dudaklarım neredeyse onunkilere dokunacaktı. Bu durumun beni etkilemediğini inkâr etmek büyük yalan olurdu ama yine de direndim.

"Benim soluklarım sana karışmayı yıllar önce bıraktı." Fısıldayarak söylediğim cümleden sonra elimin altında duran vücudu irkildi. Yakasına asılan elimi çektim ve hızla geriye doğru bir adım attım. "Git," dedim ellerimin titremesini görmezden gelerek. "Bunca yıl ben yokken nasıl yaşadıysan, kimin nefesiyle hayat bulduysan yine aynı yolu dene!"

Hızlı adımlarla ondan uzaklaşırken koltukta duran ceketimi alıp kapıya doğru ilerledim. Kapıdan çıkmadan önce durdum ve dönüp ona baktım. Sonra aklıma bahçede duyduklarım geldi. Benim, onun söylediklerini, o konuşmaları duyduğumu

bilmesini istedim. Bu konuda ne düşündüğümü anlasın istedim.

"Bir kere bile olsa elim eline dokunmayacak," dediğimde eğik tuttuğu başını hızla kaldırıp bana baktı. Bakışları durgunlaşırken yanında duran iki elini yumruk yapıp sıktı. "Bu hiçbir zaman benim isteğimle gerçekleşmeyecek," dedim.

Bakışlarımı beni anlamasını ister gibi gözlerine sabitledim. Bir an için gözlerindeki o acı beni kalbimden vurup nefesimi kesti. Kalbim onun yüzünden acı çekmeye o kadar alışıktı ki onun acısını da sakinlikle kabul etti sanki içine.

"Sakın yeniden umut etmeye kalkma!" dedim uyarır gibi. Umut ikimizin de sonu olurdu. Onun cevap vermesini beklemeden arkamı dönüp kendimi soğuk havanın kollarına bıraktım.

□

Giriş bölümünü nasıl buldunuz? Yorumlarınızı bekliyorum.

Uzun bir yolculuk bizleri bekliyor. Giriş bölümümüz şimdiki zaman ama biz ilk bölümle geçmişe gideceğiz.

Hikâyemiz mahalle kurgusu temalı evet ama ilerledikçe çok daha fazlası olduğunu anlayacaksınız.

Araya bayram gireceği için ilk bölüm bayram sonrası ilk cumartesi gelecek ve ondan sonra her cumartesi sizlerle yeni bölüm paylaşmaya çalışacağım.

Bölümü sevdiniz mi? Ters köşelere hazır mıyız? 🙃

Twitter - tugbaaticicosar

Instagram - okuryazarannecik

Mahi Instagram - mahi_officialpage

Kapak için canım umrantan Ümran'a teşekkürler... ♥

MAHİ - Birinci Bölüm

Ben geldimmmm...
Mahi'ye gösterdiğiniz harika ilgi için hepinize teker teker teşekkür etmek istiyorum. Hiç beklemediğim bu şahane tepkiler ve yorumlarınız beni inanılmaz mutlu ve motive ediyor. Harikasınız...
Giriş bölümünden sonra ilk bölüm sizlerle. Bu bölümü okuyunca kafanızda bazı şeyler daha fazla oturacak. Çünkü fark edeceksiniz ki giriş bölümü çok ileri bir kısımdan.
Hikâyemiz daha çok yeni, yorum ve oy sayısı gibi kısıtlamam yok ama umarım giriş bölümüne gösterdiğiniz ilgiyi ilk bölüm için de eksik etmezsiniz. Yorumlarınızı bekliyorum, lütfen düşüncelerinizi yazın.
Oylar verilmiştir zaten eminim... O zaman başlayalım.
Keyifli okumalar diliyorum. ♥

Bölüm yayın tarihi - (7 Mayıs 2022)

Sizde okumaya başladığınız tarihi ya da saati buraya yazarsanız sevinirim.

•

Beni yokluğunla savaştırma,
kaybederim!
- Özdemir Asaf

Şarkı: Yaş – Elif Buse Doğan

Geçmiş...

Güneş tepemde o kadar sıcaktı ki neredeyse nefes alamıyordum. Tek omzumda asılı duran çantamı düzelttim ve elimde duran kitabı koltuk altıma sıkıştırıp, ince gömleğimin eteklerine taktığım kıskaçlı tokayı aldım ve

enseme yapışmak üzere olan saçlarımı dağınık bir şekilde topladım.

İtiraf ediyorum, böyle günlerde okula gelmekten nefret ediyordum. Kendimi odama kapatıp, akşama kadar klimanın karşında yatmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Eve gidince tam olarak yapacağım şey de bu olacaktı.

Okulun demir kapısından çıkıp, geniş caddeden karşıya geçtim. Yanımdan geçen birkaç arkadaşıma gülümseyerek selam verdim ama konuşmak için durmadım. Sanki acelem varmış gibi hızlı adımlar attığımda, kimse de beni durdurmayı denememişti. Vermek istediğim izlenim de tam olarak buydu. Bu sıcakta gerçekten hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Caddeden karşıya geçip adımımı kaldırıma attığım anda, az önce topladığım saçımı tutan toka bir anda gevşedi ve lanet derece uzun saçlarım yeniden enseme döküldü. Sıcakla birlikte yapışan saçlarıma lanet ederek, tokamın düştüğünü sanıp elimi arkaya uzattım ama tokam yoktu. Tam ağzımdan sesli bir küfür kaçacakken, yanımda biri belirdi ve güneşten korunmak için kıstığım gözlerimle kim olduğunu anlamaya çalıştım.

Murat, elinde tuttuğu tokamı bana göstererek gülümsedi. Murat'ı severdim, gerçekten... İyi bir arkadaştı ama şuan ölü bir arkadaş olmak üzereydi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hemen ver şunu!" dedim sinirle. Ne zaman sinirlensem dişlerimi sıkardım ve yine aynı şeyi yaptığımdan emindim. Bu halim onu eğlendirmiş gibi daha fazla gülümsedi.

"Bak şimdi... Ben zaten geri verecektim ama sen dişlerini sıktığın zaman o kadar sevimli oluyorsun ki içimden bunu geri vermek gelmiyor." Elinde duran tokamı suratıma doğru uzatırken birkaç kere açıp kapattı.

"Gerçekten, bir gün seni öldüreceğim. Nasıl olacak bilmiyorum ama yapacağım." Elinden tokamı almak için uzandım ama boyu benim bilmem kaç katım olduğu için kolunu yukarı doğru uzatması bile ona uzanmamı engelledi.

"Sabrımın sınırındayım," dedim yine dişlerimi sıkarak. Tabii ki bu halim aptal herifi daha fazla eğlendirdi. Ensemden akan ter o kadar sinirlerimi bozuyordu ki katil olmama minicik bir an kalmıştı. Tam yeniden ona uzanacaktım ki cebimde duran telefonum titredi. Sinirli bakışlarımı Murat'ın üzerinden bir an bile çekmeden, cebimde duran telefonu çıkardım. Bakışlarımı onun üzerinden sadece kimin aradığına bakmak için uzaklaştırdım. Arayan Songül'dü ve bugün sinirli olmamda payı olan diğer kişi de en yakın arkadaşlarımdan biriydi.

Telefonu açıp kulağıma götürdüm. Daha ben tek kelime edemeden hemen konuşmaya başladı. "Sen kızmadan önce söyleyeyim, haklısın."

"Beni ektin," dedim. "Neredesin sen?"

Derin bir nefes alıp sakinleşmemi bekledi. Bugün sakin olmamın imkânı yoktu. Her şey beni bunaltacak şekilde yoğundu. Ben sesimi çıkarmayınca Songül hemen konuşmaya başladı.

"Eve geçince bana yaz hemen geleceğim." Sesinin tonunu tatlı tutmaya çalışması bir işe yaramayacaktı. Sıcağın altında artmaya devam eden sinirimle, "Peki," diye homurdandım. Onun ifadesini daha sonra alacaktım. Telefonu kapatıp yeniden cebime koydum ve Murat'a döndüm. Elimde tokamla öylece bekliyordu.

"Tokamı geri vermeyeceksin değil mi?"

"Hayır," derken başını sağa sola salladı. Yanından geçip yürümeye başladığımda hemen peşimden geldiğini biliyordum.

Benim oturduğum mahallenin birkaç sokak altında oturuyordu ve denk geldiğimiz her seferinde yollarımız ayrılana kadar birlikte yürürdük. Şimdi beni bu kadar sinir etmişken, yanımda yürümesi pek hayırlı olmayacaktı onun için.

Adımlarını hızlandırıp yanıma geldiğinde dirseğimi uzatıp ona vurmaya çalıştım ama hemen kenara kaçtı. Hâlâ elinde tuttuğu tokama sanki düşmanımmış gibi baktım.

"Sen, bugün beni özellikle delirtmeye mi çalışıyorsun?" dediğimde kahkahası boş sokakta yankılandı.

"Suratın nasıl sevimli oluyor bir bilsen... Karşı koyamıyorum." Kurduğu cümleyle bakışlarımı kaçırdım.

Murat'la arkadaştık. Gerçekten arkadaş... İyi anlaşıyorduk ama içten içe bana karşı farklı hisleri olduğunun da farkındaydım. Bunu hiçbir zaman açık açık dile getirmedi ama bazen bana olan bakışlarında, bazen de kurduğu cümlelerin arasına gizlediği kelimelerinde hissediyordum. Normal bir konuşmanın ortasındayken az önce yaptığı gibi birkaç kelime söylediğinde sesinin tonunun nasıl yumuşadığını anlıyordum.

Bunları sezdiğimi ona hiç belli etmedim. Bana açılmasına fırsat verecek bir şey yapmak istemiyordum. Arkadaşlığımızı seviyordum ve aramızda olması imkânsız bir ilişki için onun arkadaşlığını kaybetmek istemiyordum.

Düşüncelerimden sıyrılıp ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Gıcıksın," dediğimde bir an için gözlerini gözlerime dikip birkaç saniye baktı ama sonra başını sağa sola sallayıp gülümsedi.

"Hem sen ne yapacaksın toka mı?"

Elini kaldırıp, üzerindeki mavi gömleğinin açık duran yakasına doğru götürdü ve tokamı açık duran düğme kısmına taktı. Sonra bir tokaya bir bana bakıp yeniden sırıttı.

"Bak, bence güzel oldu."

Verdiği tepki sinirlerimi bozmuş olsa da kendimi gülümserken buldum. Hala sıcaktan geberiyordum, tokama cidden ihtiyacım vardı -yoksa bu saçları kökünden kesecektim- ama yine de onunla uğraşmayı bırakıp yürümeye devam ettim. Murat'ta yanımda benimle birlikte yürüdü.

Sonunda yol ayrımına geldiğimizde dönüp birbirimize baktık. Eliyle arkasında kolan yokuşu gösterirken elini kaldırıp görüşürüz der gibi salladı.

"Görüşürüz, Mahi."

Gözümün önüne düşen kâküllerime üflerken, "Görüşürüz," dedim ama ağzımdan anlamsız bir kelime çıktı. Murat bana doğru bir adım yaklaştı ve sanki kendini durduramıyormuş gibi gözlerimin önüne gelen kâkülümü belli belirsiz dokunarak işaret parmağıyla geriye doğru itti.

Ne tepki vereceğimi bilemeden öylece kaldım. Bakışlarının bana anlatmak istediği şeyin farkındaydım ama...

Ben bu düşüncelerimde kaybolduğum anda arkamdan ismimi gürleyerek söyleyen adamın sesi geldiğinde istemsizce yerimden sıçradım ve geriye doğru küçük bir adım atıp, refkles olarak önümde duran adamdan uzaklaştım.

"Mahinev!" diyen Ali Asaf'ın sesi doldu kulaklarıma. Ne sinir kaldı bende, ne de sıcağın boğucu etkisi. Kalbim, göğsümün içinde acı çeker gibi çırpınmaya başladı. Sadece sesiyle beni bu hale getiren adam, keşke hissettiklerimin de farkında olsaydı.

Murat 'tan biraz uzaklaşıp, arkamda olan adama döndüm. Gözlerini üzerimden ayırmadan ağır adımlarla bana doğru geliyordu. Bakışlarım Murat'a kaydığında kaşlarını çattığını ve yerinde huzursuzca kıpırdadığını gördüm ama yine de gözlerini bize yaklaşan adamdan ayırmıyordu.

Yeniden Ali Asaf'a döndüm. Üzerinde koyu renk bir kot ve yine kotunun renginde bir tişört vardı. Zaten onun açık renk giyindiğini de pek görmemiştim. Ben onu incelerken yanımıza gelip durdu. Uzun boyunun yarattığı gölgesi üzerime düştü. Koyu renk güneş gözlüklerini burnunun üzerinden aşağı kaydırdı ve yeşil gözlerini kısarak bakışlarını benim gözlerime sabitledi.

Tek gözünü kırpıp bana selam verirken, başını hafifçe yana eğdi ve ikimize de sorgular gibi bakmaya başladı. Ortamın sessizliği huzursuz ediciydi ama yine de ne diyeceğimi bilemiyordum.

Ali Asaf bu sessizliği bozdu. "İki defa adını seslendim," dedi ters ters. Sanki onu duymamam büyük bir kabahatmiş gibi. Bu sinir bozucu tavırları damarıma basıyordu.

"Bir şey konuşuyorduk," dedim Murat'ı işaret ederek. "O yüzden duymamış olmam normal."

Tek kaşını kaldırıp bir bana bir Murat'a baktı. Sanki yanımdaki adamı yeni fark ediyormuş gibi davrandı ve ağzından tek kelime çıkmadan sadece bir baş selamı verdi. Murat'ta ona hafifçe başını eğdi ve tekrar bana döndü.

"Yarın görüşürüz," dediğinde ona gülümseyerek karşılık verdim.

"Yarın tokamı getir. Yoksa sana bir kutu aldırırım haberin olsun." Bu cümlemden sonra bana kocaman gülümsedi ve arkasını dönüp, ellerini cebine sokarak sakin sakin yürümeye başladı.

Dönüp Ali Asaf'a baktım. Tek kaşını kaldırmış meraklı bakışlarını üzerime dikmişti. Sorgularcasına bende ona tek kaşımı kaldırdım ve öylece bekledim. İnadımı iyi bildiğinden çok fazla üstelemedi.

"Ne ayak?" dediğinde arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım. Yanımda yürümeye başladığında başımı çevirip ona baktım.

"Ne ayak derken? Ne demek istediğini anlamadım." Sanki onu deli ediyormuşum gibi ağzının içinde homurdanarak bir şeyler geveledi.

"Şu çocuk diyorum, ne ayak?"

"Her seferinde bana bunu neden sorduğunu anlamıyorum. Gerçi her seferinde ben neden sana cevap veriyorum onu da bilmiyorum ama daha önce elli kere de söylediğim gibi... Arkadaşım."

"Bu nasıl arkadaş böyle? Saçlarını falan ellemeler... Ayrıca o toka muhabbeti ne demek?"

"Ali Asaf! Hava sıcak, canım burnumda zaten. Bütün gün dersim vardı. Sorgulaman bittiyse eve gitmek istiyorum."

Kolumdan tutup beni durdurunca dönüp ona bakmak zorunda kaldım. "Senin bu çeneni ne yapacağız biz? Kızım senin bu sivri dilin bir tek bana mı?"

Omuzlarımı silkip ona sırıtarak baktım. "Yo... Herkese böyleyim ben." Sonra bir sır vermek ister gibi hafifçe ona

doğru eğilince o da bana yaklaşmak zorunda kaldı. Kokusu burnuma dolduğu anda nefesim kesildi. Kalbime zarar olan bu adamla arama mesafe koymam gerekirken, her seferinde ona böyle yakın olma ihtiyacıma yenik düşüyordum.

Düşüncelerimden sıyrılıp kendimi toparlamaya çalıştım. Bana doğru eğilmiş, merakla söyleyeceğim şeyi bekleyen adama yaklaşıp fısıldadım. "Ama biliyorsun," dedim sessizce. Sonra cümlemi tamamladım. "Sana daha fazla."

Hızla geriye doğru bir adım attığımda suratındaki ifadeyi görünce kahkaha attım. Gözünde duran gözlüğü alıp kapattı ve arka cebine koyarken kaşlarını çatarak bana baktı. Başını sağa sola salladığında ağzının içinde bir şeyler geveledi. "Ufak çocuklar gibisin."

"Ufak çocuk falan değilim," dedim sinirle. İşte yine tepemi attırmıştı.

"Tam da öylesin. Şu yaptıklarına bak."

"Bana bak," dedim sinirle ona dönerken. "Sen yine benim sivri dilime maruz kalmak istiyorsun sanırım. Ağzımı bir açarsam kapatmam bilirsin."

Ali Asaf bu tehdidimi ciddiye almadığını belli etmek ister gibi omuzlarını silkti.

Adımlarımı hızlandırdım. Daha fazla onunla yan yana olmak istemiyordum. Hızlandığımı anlayınca bana yetişip yanımda yürümeye başladı. Sabrımı sınıyordu sanki.

"Ne var Ali Asaf?"

Ters çıkan sesimi duyunca yeniden kaşlarını çattı. "Abi demeyi öğrenemedin," dediği anda tüm sinirim yok oldu. Gözlerime yerleşen kırgınlığın farkındaydım. Kalbim öyle küçük parçalara bölünüyordu ki gözlerime bakıp nasıl fark edemediğini anlayamıyordum.

"Aramızdaki yaş farkı sana abi diyeceğim kadar çok değil," dedim kendime ikna edici bir savunma yaratarak. Ama Ali Asaf'ın savı benden daha kuvvetliydi.

"Coşkun ve Kaan'a abi diyorsun. Hatta Selim'e bile. Ama bana yıllardır inatla söylemiyorsun."

Yıllardır sana deli gibi aşığım çünkü geri zekâlı... demeyi o kadar çok isterdim ki ama çenemi kapalı tuttum. "Çünkü canım söylemek istemiyor," diyerek geçiştirmeye çalıştım.

Enseme yapışan saçlarımı tek elimle havalandırdım. Sıcak ve Ali Asaf birleşimi bana hiç iyi gelmiyordu.

"O lavuğun yakasındaki toka senin miydi?" En az sesinin tonu kadar sert bir bakış attım ona.

"Lavuk diye birini tanımıyorum ben ama bahsettiğin kişi Murat'sa evet, yakasındaki toka benim."

Gittikçe çatılan kaşlarına ve kısılan gözlerine baktım. "Niye tokan senin saçın yerine onun yakasında?"

"Sen neden beni bugün sorguya çekip duruyorsun," dedim sabırsızca. "Mesleki deformasyon falan mı bu yaşadığın?"

"O sivri dilini içeride tut," dedi bana doğru eğilerek. Onu sinir edeceğimi bilerek sırıttım ve yine bana çocuk diyeceğini bilsem de kendimi tutamadan tam suratına karşı dil çıkardım. Yüzünün şekli girdiği şokla o kadar değişti ki sinsice sırıttım.

"Terbiyesiz," dedi huysuz. Bende ona cevap vermek yerine sadece omuzlarımı silkmekle yetindim. Yeniden yürümeye başladığımda Ali Asaf da yanımda bana eşlik etmeye devam etti. Yanımda bir hareketlilik hissedince başımı ona doğru çevirdim ve o da aynı anda elini bana doğru uzattı. Parmaklarının arasından sarkan koyu renk paket lastiğine baktım.

Sorgular gibi tek kaşımı kaldırınca elindeki lastiği almam için bir kez daha uzattı. Sonra bakışları önce yüzüme ardından da saçlarıma doğru kaydı. Bakışlarıyla ensemi işaret ederek konuştu.

"Saçlarını topla," dedi sakince. "Belli ki rahatsız oluyorsun."

Elinden lastiği alırken parmak uçlarım onunkilere dokundu. Ufacık dokunuşla gözlerim sulandı. Onun elini sımsıkı tutacağım bir günüm olacak mı acaba diye merak ettim.

"Sağ ol," dedim fısıldayarak. Başını bir kere salladı.

Lastiği saçıma doladım. Daha sonra eve kadar sessizce

yürüdük. Kapımın önüne geldiğimde içeri girmem için başıyla kapıyı işaret etti. "Görüşürüz," dedim demir kapıyı iterken. Yine sadece başını salladı.

Tam kapıdan içeri girerken ona doğru döndüm. "Bahar'ı göndersene bize," dedim hevesle. tekrar başını salladı. Bu hâli sinirlerime dokunuyordu.

"Başını sallamaktan başka bir hareket yapmaz mısın sen? Biliyorsun, anlaşmak için sözcüklere ihtiyacımız var?"

"Gir içeri Mahinev," dedi. Arkamı dönüp ayaklarımı merdivene vura vura yürümeye başladım.

"Mahi dese geberecek sanki!" diye kendi kendime homurdandım. Ama sesimi kısık tutmadım.

"Duydum," diye bağırdı arkamdan.

Bende aynı şekilde karşılık verdim. "Duymaman için bir çaba göstermedim zaten."

"Ya sabır!" diye isyan ettiğini ve bizim evin karşısında olan evinin bahçe kapısının, gürültüyle çarptığını duyduğumda suratımda istemsizce bir gülümseme oluştu.

Eve girdiğimde ayakkabılarımı hızla çıkardım ve koşar adım merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Emine Annem arkamdan bir şeyler bağırdı ama onu duymadım bile. Apar topar odama girdim. Saçımdan paket lastiğini öyle hızla çekip aldım ki birkaç tel saçımla birlikte elime geldi.

Hemen çekmecelerimi kurcaladım ve bir tane minik kese bulup içinde duran birkaç küpeyi hızla yatağımın üzerine döktüm.

Lastiği kesenin içine yerleştirip ağzında duran minik ipi sağdan soldan çekerek büzüp kapattım. Keseyi göğsüme bastırıp, gözlerimi sımsıkı yumdum. Bana verdiği bu paket lastiğini hayatımın sonuna kadar saklayacağımı biliyordum.

Birisi bileğimdeki lastiği hızlıca çekip bıraktı ve lastiğin tenime çarpan çat sesi mutfakta yankılandı. Elimin acısıyla *ah* diye inledim.

Aynı anda diğer elime de sert bir şeyle vurulunca bu sefer inlemek yerine ağzımdan acıyla isyan eden bir çığlık kaçtı ve

bu acı, beni daldığım hayallerden aniden çıkardı.

Kendime geldiğimde karşımda duran Bahar bana, *hayırdır* der gibi bakarken, Emine Anne kaşlarını çatmış sinirle homurdanıyordu.

"Kızım aklın bir karış havada senin yine," dediğinde elinde salladığı ince oklavaya baktım. Söylediğini görmezden gelerek az önce vurduğu yeri diğer elimle ovaladım.

"Emine anne, canımı acıttın! Az önce bana oklavayla mı vurdun cidden?" Kaşlarını çatarak bana bakan kadından bakışlarımı çektim ve elini ağzına kapatıp kıkırdayan Bahar'a baktım.

"Gülme sende!"

Ama verdiğim bu tepki Bahar'ın daha fazla gülmesine sebep oldu. Emine annemin de çaktırmadan güldüğünü görünce moralim daha fazla bozuldu.

Bizim evin mutfağında oturmuş bayram hazırlığı yapıyorduk. Emine anne, her bayram arifesinde sabah erkenden uyandırır ve neredeyse bütün mahallenin tatlılarını bize yaptırırdı. Bu hayatta sahip olduğum aile bir tek Emine annemden ibaretti.

Tek çocuktum. Kendimi bilmeye, anlamaya başladığım günden beri babamın annemi hırpalamasını izleyerek büyümüştüm. Küçükken bunun farkında değildim belki ama yaşım büyüdükçe annemin, babamla aramdaki tek kalkan olduğunu da fark etmiştim.

Babam alkolikti. İçtiği zamanlar ne onu tanıyabilirdik ne de durdurabilirdik. Ama öyle alkol almadığı zamanlarda da dünyanın en muhteşem babası falan da değildi. Bir kere başımı okşadığını hatırlamazdım mesela. Anneme ya da bana bir kere gülümsediğini de hatırlamıyordum.

Bir gün okuldan eve geldiğimde kapının önünde duran çantalarla birlikte beni bekleyen annemle karşılaştığımda bir kere yüzüne bakmıştım ve artık her şeyin farklı olacağını anlamıştım.

Eşyalarımızı alıp evden çıkmış ve Emine annemin evine gelmiştik. Annemin ne kardeşi vardı ne de anne ve babası.

Annem daha çok küçükken ailesini kaybetmiş ve zaten babamla evlenme sebebi de buymuş. Üç beş tane uzak akraba annemi bir yere sığdıramayınca görücü usulü birini bulup evlendirmişler. Annemde daha fazla yük olmamak için kabul etmiş.

Bu mahalleye yakın bir yerde büyümüş annem. Emine anne, hiç evlenmemiş ve annemi de kızı gibi severmiş. Buraya geldiğimiz günün gecesinde, onları sessizce konuşurken duymuştum.

Ertesi gün annem, evimizde kalan bir kaç eşyamızı almaya gittiğinde içimdeki huzursuzluğun sebebine bir türlü anlam verememiştim. Tüm gün camın önünde annemin gelmesini beklediğimi hatırlıyorum ama o geri gelmemişti.

Sonradan öğrenmiştim. Emine anne zorlanarak anlatmıştı bana. Annem eve gittiğinde babam oradaymış ve gitmesine izin vermemiş. Aralarında nasıl bir tartışma çıktıysa bu tartışma annemin balkondan düşmesine sebep olmuş. Annem mezara, babam cezaevine girince beni de sessiz sedasız emine teyze yanına almıştı.

Annem onun kızı gibiydi ve beni onun yerine koydu. Bende ona anne diyordum çünkü aile diyeceğim tek kişi oydu. Ondan başka kimse yoktu.

Benimle ilgilenmiş, asla elini üzerimden çekmemişti. Lise dönemim verdiğim kayıplar yüzünden zor geçmişti ama Emine anne her daim bana destek olmuştu. Şimdi, üniversitenin ikinci yılındaydım ve o olmasaydı ne yapardım bilmiyordum.

Karşımda duran ikiliye bakmadan önümdeki işe odaklanmaya çalıştım. Bahar arada sırada bana bakıyordu ama inatla onunla göz göze gelmemeye çalıştım. Ali Asaf'ın teyzesinin kızıydı Bahar.

Annesi ve babası memleketlerindeydi ve o da okul için Ali Asaf'lar da kalıyordu. Ben buraya geldiğimde arkadaş olmuştuk. Liseyi de burada okumuştu. Şimdide üniversiteye devam ediyordu.

Emine anne yerinden kalkıp bitirdiği bir tepsi baklavayı aldı ve fırına atmak için ayaklandı. Sonra da mutfaktan çıktı. İçeriden yeni bir tepsi almaya gittiğini biliyordum. O bizden uzaklaşınca Bahar'ın kolumu dürttüğünü hissettim.

İnatla ona tepki vermemeye çalıştım ama neredeyse canımı yakacak kadar kolumu sıkınca sonunda isyan edip dönüp ona baktım.

"Ne var? Bugün canımı yakmak için anlaştınız sanırım."

Bahar gülümseyerek bana bakmaya devam etti. "Kızım ne bu haller, görende gurbetten kocan falan geliyor sanacak." Pislik benimle dalga geçiyordu.

Bu halimin sebebini en iyi o biliyordu tabii. Altı ay önce Bahar gecenin köründe evime gelmiş, alacaklı gibi kapımı çalmıştı. Onu öyle telaşlı ve delirmiş görünce Ali Asaf'a bir şey oldu diye korkudan olduğum yere yığılacaktım ama Bahar bana fırsat vermeden Ali Asaf'ın altı aylık bir göreve gideceğini söylemişti. Birinin yakın korumalığını yapacakmış. Tabii kim olduğunu ya da nereye gideceğini söylememiş. Gerçi o an düşünecek halde de değildim. Tek derdim onu altı ay boyunca görmeden nasıl dayanacağımdı.

Bahar, teyzesinin oğlunu nasıl sevdiğimi, kaç yıldır ona öyle uzaktan uzağa âşık olduğumu bilen iki kişiden biriydi. İlk zamanlar tabii geçici bir şey olduğunu düşündüğünü biliyordum ama sonra, ondan vazgeçmeyeceğimi anlayınca Bahar da hep yanımda olmuştu.

Tabii Ali Asaf'ın bunların hiç birinden haberi olmamasını saymıyordum bile. Bana o gözle bakmadığını biliyordum. Hepimiz biliyorduk ama yine de umudumu kaybetmiyordum. Umudumu kaybetsem de onu sevmekten vazgeçeceğimi zannetmiyordum.

Şimdi aradan altı ay geçmişti. Bayramın ilk gününde geleceğini öğrendiğimden beri yerimde duramıyordum.

Bahar'ın az önce söylediklerine cevap vermediğimi fark edince kendime geldim. "Hiç açma o konuyu," dedim huysuzca.

"Kızma," dedi hemen ve yanıma gelip dibime oturdu. "Bak, kaç aydır ismini ağzından düşürmüyorsun, geliyor işte. Şimdi göreceksin de."

Yenilgiye uğramış gibi derin bir nefes aldım ve omuzlarım düştü.

"İsmini dilimden düşürmesem ne olacak Bahar, sanki o benim adımı ağzına alıyor da..."

Gittiğinden beri ara ara evini aradığını biliyordum. Bahar bana tüm konuşmaları anlatıyordu. Evdeki herkesin halini hatırını sorduğunu, mahalledeki arkadaşlarını sorduğunu, Emine anneme selam söylediğini falan biliyordum ama bana bir kere bir şey dememişti...

"Hemen düşürme yüzünü öyle Mahi. Abimi bilmez misin sen? Öyle ince düşünmüyor pek işte..."

Bilmez miydim? Onu en iyi ben bilirdim.

Birine bu kadar âşık olduğunuzda ve onun bundan haberi olmadığında uzaktan her bir hareketini, ağzından çıkan her bir sözünü ve mimiğini ezberliyordunuz.

Beni görsün, gözlerimde olan aşkı anlasın diye bir tek yırtınmadığım kalmıştı ama yok. Ali Asaf asla o gözle bakmamıştı bana.

Bahar'dan ayırt etmediğini belli eder gibiydi her hareketi. Hatta ne zaman bir araya gelsek, Bahar'a hafifçe sarılır ve bir baba ya da abi gibi başının üstünü hafifçe öperdi. Eğer yanında ben de varsam, içimde kopan fırtınadan habersiz bu hareketi bana da yapardı. Sonrada sanki karşısında küçük bir kız duruyormuş gibi omzumu pışpışlar ve her şeyden habersiz arkasını dönerdi.

O anlarda içimde iki duygu birbiriyle savaş verirdi.

Birincisi; fırtınada savrulan ve paramparça olan kalbimin acısıyla oluşan ağlama isteğiydi, diğeri ise sinirden tepinen ve Ali Asaf'ın ağzının ortasına bir tane çakma isteği duyan deli tarafımdı. İkisi birbiriyle her zaman savaşa girer ama o savaşın bir galibi hiçbir zaman olmazdı.

Beni görsün, anlasın... Kalbimde olanların farkında varsın istiyordum.

Düşündüklerimle gözlerim dolunca Bahar elimin üzerine elini koyup hafifçe sıktı. "Yapma ama böyle minik kuşum benim," dediğinde derin bir nefes aldım.

"Bak geliyor işte," diye devam etti.

Benim sorunum bundan daha büyüktü. Evet, onu özlemiştim. Nadir de olsa göreve gittiği zamanlarda onu deli gibi özlüyordum. Başımı kapıdan uzattığımda ya da camdan şöyle bir baktığımda onu görme ihtimalimin olması başka bir mutluluk veriyordu. Şimdi bu ihtimalden uzaklaşıp, onu hiç görememek beni kahrediyordu ama en önemli sorun bu değildi.

O beni yanındayken bile görmüyordu ki...

"Geliyor," dedim fısıldayarak. Gözümden bir damla yaş kurtulup yanağımdan akınca Bahar hızlı davranıp hemen sildi.

"Mahi," diye başladı ama başımı iki yana sallayarak onu durdurdum.

"Gelince ne olacak Bahar, "dedim sesimdeki yenilmişliği saklayamayarak. "Bana senden farklı bakmıyor bile. Onun gözünde hiçbir zaman farklı olmayacağım."

Bahar beni teselli edecek kelimelerini toparlamak ister gibi bekledi.

"Sana gidip konuş diyorum, ne olacaksa olsun diyorum yapmıyorsun."

"Olacak şeyi biliyorken nasıl yapayım? Cesaretim falan yok zannediyorsun, ondan adım atmıyorum sanıyorsun ama öyle değil. Gidip Ali Asaf'a *ben seni çocukluğumdan beri seviyorum* desem ne olacak biliyor musun?"

Bahar devam etmemi bekler gibi başını eğdi. "Omuzuma dokunup beni teselli edecek, belki de burnuma bir fiske vurup saçmaladığımı söyleyecek. Daha yaşımın küçük olduğunu falan zırvalayacak. En kötüsü de ona abi dememe sebebimi fark edecek ve her fırsatta bunun için beni zorlayacak."

"Sen küçük değilsin..." derken o bile söylediklerimin doğru olduğunun farkındaydı.

"Neredeyse yirmi bir olacağım ama sor bakalım o aptal abin beni kaç yaşında görüyor."

İkimizde aynı anda sustuk. Ne benim devam edecek gücüm vardı artık ne de Bahar'ın beni teselli edecek kelimesi kalmıştı. Zaten ikimizde konuşmak istesek de konuşamazdık.

Zamanlamayı özellikle tutturmuş gibi Emine anne mutfak kapısından içeri girdi. Bize şöyle bir baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden geçip yerine oturdu.

Yerimden kalkıp bitirdiğim tatlıyı dolaba koymadan önce üzerine kakao dökmek için tezgâhın üzerine koydum. Emine annemin bakışlarını üzerimde hissediyordum ama cesaret edip ne olduğunu soramadım.

Fakat o bana fırsat vermedi. Birkaç dakika sessizce beni izledi ve elimdeki cam kâsedeki tatlıyı dolaba koyduktan sonra dikkatli bakışlarını gözlerime odakladı.

"Bayram da şerbetli tatlı yapılır benim bildiğim, bu sosyetik şey nereden çıktı?" Sorusu karşısında olduğum yerde kaldım. Bahar da ne diyeceğini bilemeden başını eğdi. Anlaşılan açıklama yapmak bana kalmıştı. Zaten Emine anne de direk bana bakarak soruyu sormuş, bir cevap verene kadar da başka bir şey yapacak gibi durmuyordu.

"Şey," dedim kekeleyerek. Bu kadar basit bir konu da bile yalan söylemeyi beceremediğim için içimden kendi kıçıma bir tekme atmak istedim. Bahar halimi anlamış olacak ki hemen araya girdi.

"Canımız istedi Emine teyze," dedi ama Emine anne sinirli bakışlarını ona çevirince Bahar hemen sustu.

Tekrar bana dönünce kendimi konuşmak zorunda hissettim. "Geçen gün bir tarif gördüm de canımız çekti," dedim bende Bahar'ın başlattığı konuşmayı devam ettirerek.

Emine anne gözlerimin içine uzun uzun baktı ve sonra başını iki yana salladı. Sanki gözlerime baktığında beni bir kitap gibi okuyordu. Okuduklarını biliyor ama ses etmeyip ona anlatmamı bekliyor gibiydi.

Ortamdaki huzursuz sessizlik Bahar'ın çalan telefonuyla bozuldu. Bahar hemen telefona cevap verip, "Efendim teyze," dedi. Bahar'ın telefonda konuşmasıyla dağılan ortamı fırsat bilip bende ortalıktaki bulaşıkları toplamaya başladım. İki dakika sonra Bahar telefonu kapatmıştı.

"Teyzem akşam yemeğinde bizim bahçeyiz dedi, Emine teyze." Emine annem başını salladı.

"Kızım yarın bayram, iş çıkarmasaydı başına," dese de Bahar hemen araya girdi.

"Ne işi aşk olsun. Hem sen teyzemi bilmez misin?" Emine anne bu konuyu fazla uzatmaması gerektiğini bildiğinden sadece başını salladı. Bahar onayı alınca hemen önünde duran malzemeleri toplayarak bana yardıma girişti. Emine anne, biz iş yaparken mutfaktan çıkmak için hareketlendi. Tam kapıdan çıkacakken durdu ve bize döndü.

"O yaptığın tatlıyı akşam yanına al kızım, yemekten sonra Seyhan teyzenlerde yeriz," dediğinde Bahar'da bende elimizde tabaklarla olduğumuz yerde donup kaldık. Birbirimize bakarken Emine anne araya girdi.

"Ne bakıyorsunuz birbirinize alık alık," derken gözlerini kıstı. Ben bu işi asla toparlayamazdım. Yardım ister gibi Bahar'a baktım.

"Şey Emine teyze... Koca bir tepsi baklava yaptık ya, ondan yeriz," dedi. Emine annemin bunu kabul etmesini beklercesine bakışlarımdaki umudu gizlemek için çaba bile göstermeden ona baktım.

"O yarın için kızım şimdi onu bozmaya gerek yok. Bayram için yapıldı. Hem daha şerbetini falan çekecek. Siz alın o kakaolu şeyi akşam eli boş gitmeyelim."

"Ama," diye başlayacak olduk ikimiz de aynı anda fakat Emine annem çoktan mutfaktan çıkıp gitmişti bile.

Elimde tuttuğum tabakları mermer tezgâhın üzerine koydum. Gözlerimden akmak için hazır bekleyen yaşlara lanet ederek bulaşıkları toparlamaya çalıştım. Bahar yanıma gelip bana yardım etmeye başladı. Bir şeyler söylemek

istiyordu, kendini tuttuğunun farkındaydım ama ağzımı açıp tek kelime etmedim.

Sonunda Bahar bu halime daha fazla dayanamadı. İşlerimiz bitmek üzereyken konuştu.

"Yapma böyle," dediği anda ağlama isteğime karşı koyamadım.

"Onun yediği tatlıya benzetmek için o kadar çok uğraştım ki..." dedim ama sonra devam edemedim.

Göreve gitmeden bir hafta önce Ali Asaf, biz Bahar'la evlerinin bahçesinde otururken, elinde tuttuğu küçük bir kutuyla çıkıp gelmişti. Suratında saçma bir sırıtma vardı ve bende dudaklarının kenarlarının nasıl o kadar tatlı kıvrımlara sahip olduğunu düşünürken bulmuştum kendimi. Bizi görünce gülümsemiş, elindeki ufak kutuyu önümüzde duran masanın üzerine bırakmıştı. Sonra da bana her zaman duyduğum da keyif veren sesiyle konuşmuştu.

"Bu tatlının tadına bakın," demişti. "Bir arkadaşın eşi yapıp getirmiş. Valla benim gibi tatlı sevmeyen biri bile bayıldıysa sizi düşünemiyorum." Cümlesi bittiğinde bizi bahçede bırakıp geniş merdivenleri çıkarak gözden kaybolmuştu. Neyini bu kadar sevdiğini merak ederek çatal falan almadan parmağımın ucuyla sabırsızca tadına bakmıştım. Evet, güzeldi ama ben o kadar da etkilenmemiştim. Ama Ali Asaf sevmişti bir kere.

O günden sonra Baharla birlikte internette bulduğumuz her tarifi denedik. Neredeyse elli kere bu tatlı çeşidini pişirdim ve sonunda o gün tadına baktığımız tatlıya benzediğinden emin olduğumuz tarifi gözümüze kestirmiştik.

Şimdi onca çabam boşa gidiyordu. Ali Asaf için yaptığım bu tatlıyı akşam kendi ellerimde götürecektim.

"Üzülme," dedi Bahar yine şansını deneyerek. "Bak, nasıl olsa biz hazırlayacağız tatlıları. Bir dilim ayırırız, ben saklarım. Yarın da abim geldiğinde ona veririm ve senin yaptığını söylerim."

Hevesimin kırılmasını görmezden gelerek zorla da olsa Bahar'a gülümsedim.

"Olur," dedim. Zaten yapacak bir şey de yoktu artık.

Bahar on beş dakika önce onlar için yaptığımız bir tepsi baklavayı alıp gitmişti. Bayram öncesi son iftar yemeğine, Seyhan teyzelere gitmek için hazırlanırken altıma rahat bir tayt, üzerime de belimi hafif açıkta bırakan bol bir tişört giydim. Ayağıma babet çoraplarımı giyerken odamın kapısı açıldı.

Emine anne kapıdan bana bakarken bakışları açıkta kalan belime odaklandı. "Kızım valla çocuğun olmayacak, üşüteceksin," dedi.

Onun bu endişeli hali beni gülümsetti. "Sen beni düşünme canımın içi," dedim yanına gidip yanaklarını sıkarken.

Elli beş yaşında olmasına rağmen yaşıtlarına göre çok daha dinçti. Sahte bir isteksizlikle ellerimi itti ama dudaklarının kenarında oluşan gülümsemeyi yakalamıştım. Ne kadar aksini iddia etse de bu yaptığımdan hoşlandığını biliyordum.

"Yine kudurdun bak sen, hadi ezan okuyacak," dediğinde yanına geçip koluna girdim.

Dış kapının önüne geldiğimizde ayakkabılarını giydi. Bende tam spor ayakkabılarımı giymek için elime almıştım ki Emine anne, "Tatlıyı unutma," dedi.

Unuttuğunu düşünüp erken sevinmiştim demek ki. Huysuzluğumu belli etmemeye çalışarak yeniden içeri girdim ve dolaptan tatlıyı alıp kapının önünde beni bekleyen kadının yanına geldim. Tek elle tatlıyı tutarken diğer elimle ayakkabılarımı giydim.

Evden çıkıp merdivenlerden indik. Dış kapıdan çıkıp dar sokaktan karşıya geçtik ve birkaç adım attıktan sonra Ali Asaf'ların bahçe kapısından içeri girdik. Bahçeye kurulan masanın etrafındaki hareketliliği görünce gülümsedim. Ali Asaf'ın babası Osman amca, masanın başındaki sandalyede, elinde gazetesiyle oturuyordu.

Seyhan teyze ve Bahar'da o anda ellerinde tencerelerle mutfağın bahçeye açılan kapısından çıktı. Onların yanına ilerlediğim anda arkamda kalan bahçe kapısı yeniden açıldı.

Coşkun abi ve Kaan abi ellerinde poşetlerle içeri girdi ve hemen arkasından da Selim abi, kucağında taşıdığı beş yaşındaki yeğeni Ayşin'le birlikte bahçeye girdi.

Anlaşılan son iftarı kalabalık yapacaktık. Eksik olan tek kişi aklıma gelince yüzüm asıldı ama Bahar ve Seyhan teyzeye yardım etmek için onların yanına ilerledim.

Ayşin, Selim'in kollarından kendini adeta fırlattı ve Bahar'a doğru koştu. Tam Bahar elindeki tencereyi masaya bıraktığı anda Ayşin'i yakaladı. İkisi yere devrilmeden önce hepimiz güldük.

Selim, Kaan ve Coşkun herkesin elini öpüp bize de selam verdiler. Hepsi boş buldukları yerlere otururken Selim hızlı adımlarla geldi ve hala Bahar'ın üzerinde olan Ayşin'i kaldırdı. Ayşin kalktığı gibi yeniden bahçede koşmaya başladı. Selim, Bahar'ın yerden kalkması için elini uzattı. Bahar elini tutarken bakışlarını kaçırınca gözlerimi kısarak onları izlemeye başladım.

Selim'in bakışlarından daha önce şüphelenmiştim zaten ama Bahar'ı daha önce bakışlarını kaçırırken görmemiştim. Ali Asaf varken Selim de kendini hep geri tutardı ama şimdi...

Kaşlarım hayretle yukarı kalktı. Bahar bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi başını bana doğru çevirdi ve onlara baktığımı anlayınca elini hızla Selim'in avucundan kurtardı. Ne kadar uğraşsa da telaş yapmamayı başaramadı ve Selim'in yüzüne bakmadan hızlı adımlarla içeri girip gözden kayboldu.

Bakışlarım hızla Selim'e kaydı. Bahar'ın arkasından öylece bakarken derin bir iç çektiğini gördüm.

Oha... Ateş bacayı çoktan sarmıştı...

Herkesin dışarıda olmasını fırsat bilip Bahar'ın peşinden gidip mutfağa girdim. Ben içeri girince bir an durdu ama sonra elindeki geniş tabakta duran salatayı küçük kâselere boşaltmaya devam etti. Onun doldurduğu tabakları alıp

tepsiye yerleştirmeye başladım. İkimizde sessizce işimizi yaptık.

Sonunda Bahar derin bir nefes aldı. "Söyle ne söyleyeceksen!"

Bir kâseyi daha tepsiye koyarken sadece omuz silktim. "Mahi," dedi pes etmiş gibi. "Ağzındaki baklayı çıkar."

Dönüp ona baktım. "Ağzında bakla olan ben değilim." Sakin bakışlarım altında huzursuzca kıpırdandı.

"Düşündüğün gibi bir şey yok."

"Sana bakışlarının günden güne derinleşmesi dışında bence de bir şey yok." Bahar telaşa kapılmış gibi etrafına bakındı. Kimsenin gelmediğinden emin olunca bana doğru eğildi.

"Teyzemler duyarsa yanlış anlar. Hele Ali Asaf abim bir duyarsa..." devam etmesine izin vermeden araya girdim.

"Bırak sen şimdi onları... Ali Asaf bunca zaman Selim'in sana nasıl baktığını anlamadıysa bu saatten sonra da anlamaz. Gerçi o kas kafalı benim ona nasıl baktığımı anlamadı bunca yıl, Selim'i mi anlayacak!"

Bahar söylediklerimden sonra kısık sesli bir kahkaha attı. Ama sonra asıl konu aklına gelmiş gibi yüzü yeniden asıldı.

"Bir şey yok," dedi yeniden. "Selim abi..."

"Bak bir de abi diyor çocuğa! Kızım çocuğun içi gidiyor sana bakarken farkında değil misin?"

"Allah aşkına deme böyle şeyler Mahi valla bir duyan olacak."

Tam ona Selim'e karşı bir şey hissediyor mu diye soracakken Seyhan teyze mutfağa girdi. Bahar da bunu fırsat bilip hemen kaçtı tabii.

"Kızlar hadi artık sofraya," derken ocakta duran son tencereyi alıp mutfaktan çıktı.

Bahar önden çıktı, bende arkasından, elimizde tepsilerle ilerlerken ona doğru eğilip sessizce fısıldadım. "Bu konu burada kapanmadı."

Bahar bana cevap vermedi ama elimden kurtulamayacağını anlamış gibi yüzünü buruşturdu.

Elimizdeki tabakları masaya dağıttık ve yerlerimize oturduk. Ezan okuduğunda Osman amca, "Allah kabul etsin," dedi ve herkes bir ağızdan, "Amin," derken yemeğe başladık.

Yemek masası o kadar keyifliydi ki saatlerdir sofrayı toplamadan oturuyorduk. Coşkun abi o kadar komik şeyler anlatıyordu ki Bahar ve ben düşmemek için birbirimize yaslanmış gözlerimizden yaş gelene kadar kahkaha atıyorduk.

Seyhan teyze ve Emine anne birbirine baktı ve gözlerinde sahte bir kızgınlıkla bize döndüler.

"Bunlar evlenecek de biz göreceğiz," derken Emine annem bize baktı. Seyhan teyze başını aşağı yukarı sallayıp onu onaylarken gözleri üzerimizdeydi. Tam ağzını açıp bir şey söyleyeceği sırada Seyhan teyze dur ve aynı anda arkamdan onun sesini duydum.

"Kim alsın bunları Allah aşkına," dedi Ali Asaf. Bir anda dengem bozuldu. Kendimi dengede tutmak için elimi masanın kenarına sımsıkı kenetledim. Arkamı dönmeyi bırakın, nefes almak için bile hareket edemedim.

Herkes bir anda hareket etti. Seyhan teyze oğlunun yanına gidip ona sımsıkı sarıldı ve sonra da sırayı Osman amca aldı. Tüm masa bir anda etrafını sarmıştı. Yerimden kalkıp, normal davranmam gerekiyordu ama kahrolası bacaklarım yeni doğmuş bir bebek gibi titreyerek bana ihanet ediyordu.

Altı ay...

Tam altı aydır o bayıldığım yüzünü görmemiştim.

Altı aydır yanından geçerken derin derin içime çektiğim kokusunu duymamıştır.

Kahrolası altı aydır onu özlediğimi biliyordum ama bu kadar yakınımdayken özlemin içimi yakıp kül ettiğini bilmiyordum.

Bilmeyi de bırakıp adeta tenimde hissediyordum.

Kendime gelip yerimden kalkmam gerektiğini bir kez daha kendime hatırlattım.

Bahar yanıma gelip usulca kolumu okşadı bana destek vermek ister gibi.

Herkes Ali Asaf'ın etrafına toplandığından kimse ne durumda olduğumu fark etmemişti.

Derin bir nefes aldım. Kuruyan boğazımı yumuşatmak için defalarca yutkundum ve sonunda aramızda tek engel olan Kaan abi, Ali Asaf'ın omzuna bir kere vurdu ve kenara çekildi.

Ve işte karşımdaydı. Yeşil gözleri, gülümseyen dudakları, dağınık saçları ve bu mesafeden bile içime çekebileceğim kokusuyla tam karşımdaydı.

Altı aydır ne çektiğimi bir ben bir de Allah bilirdi ve burnumun direğinin sızladığını hissettim.

Kendimi onun kollarına bırakıp, başımı göğsüne yaslamaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. Aklımı kaybetmiş gibi hissediyordum. Onu öpme düşüncesi beynimi kemirip duruyordu. Sanki bunları yapmazsam içimde yanan özlem ateşi sönmeyecek gibi hissediyordum.

Ben bu düşüncelerimde boğuşurken Ali Asaf bana doğru yaklaştı. Elini sırtıma dolayıp beni kendine doğru çekti ve hafifçe sarıldı. O kısacak birkaç saniyede bulduğum huzurla, gözlerim akmak için baskı yapan yaşlarla doldu.

Ama bu an o kadar kısa süre sürdü ki ben ne olduğunu anlamadan Ali Asaf beni bıraktı. Dikkati kısa bir süre daha benim üzerimde kaldı ama hemen sonra bakışları yön değiştirip herkesin üzerinde tek tek gezindi.

Bu kadar görmezden geliniyor olmak canımı yaksa da belli etmemek için çabaladım. Kollarımı bedenime sarıp sanki kendimi korumaya çalışmak ister gibi içime kapandım. Bahar yanıma gelip elini kolumda gezdirdi ve bana anlayışla baktı.

Herkes yeniden masanın etrafında toplandı. Ali Asaf'ın gelişiyle tabii ki herkesin keyfi yerindeydi. Ali Asaf izin istemiş hemen kısa bir duş alıp, üzerini değiştirip tekrar yanımıza gelmişti.

Bahar eğilip kulağıma fısıldadı. "Hadi yine iyisin, seninki tatlını yiyecek," derken bana sırıtarak baktı. Neşemi yerine

getirmek için uğraşıyordu, biliyordum.

Dirseğimle onu dürttüm. "Kes sesini, biri duyacak," dedim ama bu halim Bahar'ı eğlendirmiş gibi gülümsedi.

Belli etmek istemesem de içimde çırpınan mutluluk kıpırtısını vücudumun her yerinde hissediyordum.

Eğer özlemden gebermek diye bir şey varsa şuan onu yaşıyordum.

Bu kadar yakınken ondan bu kadar uzak olmak beni mahvediyordu ama yine de onu hiç görmemektense, uzaktan görmeye razıydım. Katlanılabilir bir acıyı, kıvranıp öldüğüm bir acıya yeğlerdim.

Bölümü sevdiniz mi?

Karakterlerimizin yoğun olduğu bir hikâye MAHİ, merak ettiğiniz katakterleri yazın bakalım.

Bana buralardan ulaşabilirsiniz; paylaşımlarınıza etiketlemeyi unutmayın.

Twitter - tugbaaticicosar

Instagram - okuryazarannecik

Mahi Instagram - mahi_officialpage

MAHİ - İkinci Bölüm

Selam güzel insanlar, ben geldimmmm.
Nasılsınız? Beni ve Mahi karakterlerimi özlemişsinizdir umarım.
Hafta içi Mahi'nin instagram hesabında (mahi_officialpage) bu bölümden bir alıntı paylaştım ve efsane güzel tepkiler aldım. ♥
Giriş ve Birinci bölümü geride bıraktık. Giriş sonrası oy vermeyi ve yorum yapmayı unuttunuz galiba. Heyecanla okuduğunuz için böyle olduğuna inanmak istiyorum. 😊
Yazma motivasyonum sizlerin düşünceleri unutmayın.
Henüz yorum ve oy sınırı getirmiyorum evet ama gerek kalmadan siz bunları yaparsınız bence.
Ufak bir hatırlatma yapayım. Giriş bölümümüz **şimdiki zaman**dandı ama ilk bölümden itibaren **geçmiş** okuyoruz. Her bölümün başında bunu belirtmeyeceğim. Bölüm başında tekrar **şimdiki zaman** yazısını görene kadar **geçmiş** okuyacağız, unutmayalım.
Oy verdiysek başlayalım. Keyifli okumalar.

Bölümü okuduğunuz tarihi buraya yazmayı unutmayın.
(Bölüm yayın tarihi - 14 Mayıs 2022)

•

Uzaktan seviyorum seni,
Kokunu alamadan,
boynuna sarılamadan,
yüzüne dokunamadan.
Sadece seviyorum.
-Cemal Süreya

Şarkı: İhtimaller Perisi – Göktan Türkmen

Saat neredeyse gecenin ikisi olmuştu. Esnemekten ağzım ikiye ayrılıyordu ama kimseye belli etmemek için sürekli elimle kapatıp duruyordum. Bahar, durumumun farkındaydı ama yine de beni ele vermemek için uğraşıyordu.

Onunda benden farkı yoktu gerçi. Gözlerinden uyku akıyordu ama o yatmaya giderse benimde eve gitmek zorunda olduğumu bildiğinden sesini çıkarmıyordu. İlk esnememde onunla göz göze gelmiştim. Yalvaran bakışlarımı ona diktiğimde omuzlarını düşürüp kabul etmişti.

Bunu benim için yaptığını biliyordum, minnettardım da ama arada Selim abinin ona attığı bakışları yakaladığımda olayın sadece benden ibaret olmadığını anlamıştım.

Ali Asaf geldikten sonra yemek masasını toplamış, daha sonra her birlikte bahçede oturmuştuk. Saat geç olduğunda önce Emine annem ayaklanıp gitti. O yatmak için eve geçtikten sonra Osman amca ve Seyhan teyze de bizi bahçede yalnız bırakıp içeri girdiler.

Şimdi bahçede Bahar, ben, Ali Asaf, Selim abi ve Kaan abi kalmıştık. Hep beraber masadan kalkmış bahçenin beton alanının dışında kalan ufak toprak kısmına geçmiştik. Ufak bir çardak vardı bahçelerinde. Bahar üzerini süslemiş, hafif ışıklandırmıştı. Geceleri, özellikle yaz akşamları burada oturmayı çok severdik.

Yanımda oturan Bahar yerinden kalktı ve ortada duran geniş masanın üzerinden boş bardakları topladı. Bardakları küçük tepsiye yerleştirirken hepimiz onu izledik.

"Ben bir bardak daha alırım," dedi Ali Asaf. Hemen arkasından Kaan abi de onu onaylar gibi başını salladı. "Bana da doldur," derken gülümsedi. "Bu sefer kesin son bardağım. Valla çatlayacağım ama Bahar'ın çayı olunca hep aynı şey oluyor."

Cümlesini bitirdiğinde hepimiz onu onaylar gibi başımızı salladık.

"Yetenekli benim arkadaşım," dedim sırıtarak suratına bakarken. O da bana gülümsedi. Bahar ve benim

bakışmamızı Ali Asaf böldü.

"Sende biraz öğrensen fena olmaz aslında." Gözleri gözlerime kenetlendi. Bakışlarındaki eğlence kıvılcımlarını görebiliyordum. Her zaman böyleydi. Özellikle beni kızdırmaktan sanki zevk alıyordu.

Söylediği cümleden sonra yüzümdeki gülümseme silindi. "Ne demek istiyorsun?" derken sesimin tonu bu durumdan ne kadar mutsuz olduğumu belli eder gibi sertti.

"Çayın zehir gibi oluyor ya senin," dedi sırıtarak. Sonra devam etti. "Bahar'dan öğrensen diyorum. Bizde senin ellerinden, midemiz delinecek mi diye korkmadan bir bardak çay içsek."

Yemin ederim onu gebertecektim. Hem de çıplak ellerimle...

"Sen," dedim dişlerimin arasından tıslar gibi. "Yemin ederim sen..." ama o kadar sinirlenmiştim ki cümlemi tamamlayamadım.

Bahar hâlimi anlamış gibi hemen araya girdi. Hızla Selim abinin önünde duran boş bardağı almak için uzandı ama onun her adımını izleyen adam, Bahar'dan önce davranıp bardağını kaldırıp tepsiye koydu. Başını biraz yukarı kaldırdı ve Bahar'ın gözlerine bakarak konuştu.

"Ellerine sağlık ama ben artık içmeyeceğim," dediğinde, Bahar sanki onun bakışlarından kaçmak imkânsızmış gibi sertçe yutkundu. Birkaç saniye sonra bakışlarını çekti ve tepsiyi sımsıkı tutarak mutfağa doğru ilerledi. Bende hemen peşinden kalktım çünkü eğer burada biraz daha kalırsam, geldiği ilk günün gecesinde, hasret, özlem falan dinlemeden bu adamı gebertecektim.

Mutfağa girdiğimde Bahar boş bardakları makineye yerleştiriyordu. Sonra vazgeçip bıraktı ve çay içenler için yeni iki tane bardak çıkarttı.

"Bu adam var ya..." dedim ne diyeceğimi bilemedim. Ellerimi tezgâha dayayıp derin nefesler aldım.

"Anladık, beni sevmiyor da böyle davranmak zorunda mı?" Az önceki sinirim yok olmuş yerini kırgınlığa bırakmıştı.

Hep böyle oluyordu zaten. Onun yanındayken, benimle uğraşmalarını görmezden geliyormuş gibi davranmak kolaydı. Oldum olası dilimi tutamazdım zaten ama söz konusu Ali Asaf olunca ağzımdan çıkanları hiç kontrol etmezdim. O beni kızdırdıkça, benimle uğraştıkça, bende altta kalmıyordum.

Ama yanından ayrıldığım anda, ondan biraz uzaklaştığım zaman, içimde bir şeyler kırılarak yer değiştiriyordu. Parça parça dökülüyordu sanki ve ben bunun her bir santimini hissediyordum. Bu kadar güçsüz olmak canımı sıkıyordu. Ali Asaf, her zaman benim en zayıf tarafım, en hassas noktam olmuştu. Kendimle savaşım, yine kendimle kavgalarım hep Ali Asaf içindi.

Beni dünyanın en mutlu kadını yapmak da onun elindeydi, kalbimi parçalara ayırıp ortalığa saçmak da... Birinin eline kendimle ilgili bu denli güç vermek ödümü patlatıyordu ama yine de...

Beni bu kadar güçsüz hissettirdiği zamanlarda keşke onu sevmeseydim diyordum. Keşke onun bana baktığı gibi bende ona bakabilsem, sadece arkadaşımmış hatta bir yakınımmış gibi davranabilsem.

O zaman bunları yaşamak zorunda kalmazdım.

Yine de, içinde bir yerde biliyordum ki onu bu kadar çok sevmeyen bir Mahi, şimdiki kadın da olmazdı.

Bahar, bardakları doldurup bana döndü.

"Sen onu neden bu kadar kafana takıyorsun, Mahi? Zaten oldum olası hep seninle uğraşır."

Evet, biliyordum ama bu canımın yanmasına engel olmuyordu.

"Biliyorum ama..." Ne diyeceğimi bilemeden sustum. "Yine de..."

Bahar araya girdi. "Yine de kalbin söz dinlemiyor, bunu da biliyorum. Sana söylediklerine alınmadığının farkındayım. Seninle uğraşmayı sevdiğini hepimiz biliyoruz ama sen daha fazlasını istediğin için..."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Ne söylemem gerektiğini de bilmiyordum zaten. Düşüncelerimde kaybolmuşken, "Neyin daha fazlası?" diyen gür bir sesin araya girmesiyle ikimizde yerimizde sıçradık. Bahar elini ağzına kapatırken ben korkuyla çırpınan kalbimi yavaşlatmak için elimi kalbimin üzerine bastırdım.

Sakın konuşmalarımızı duymuş olmasın Allah'ım böyle değil...

Ali Asaf bizden bir cevap bekler gibi yüzümüze baktığında, ikimizde karanlıkta ışık gören tavşanlar gibi şaşkınlıkla gözlerimizi kırpıştırarak birbirimize baktık. Ağzımdan tek bir kelime çıkmıyordu çünkü içimden sadece tek bir kelimeyi tekrar edip duruyordum.

Duymadı... Duymadı... Duymadı...

"Ne dedin abi?" dedi Bahar neredeyse kekeleyerek. O da aynı korkuyu hissediyordu. Ali Asaf, ikimizin de ilk seferinde onu duyduğumuzu biliyordu. Bunun farkındalığıyla gözlerini kısarak baktı. Bir omzunu mutfak kapısına yaslamış, uzun bacaklarını birbirine çaprazlamış şekilde bizi izliyordu. Kollarını göğsünde birleştirdi. Kısa birkaç saniye, kısık gözlerini üzerimize dikerek bizi inceledi ve sonra sakin bir adım atarak mutfak kapısından içeri girdi.

Böyle sessiz kaldığında ve o, her şeyi görüyormuş gibi kıstığı gözleriyle beni incelediği zaman, sanki her bir zerremi biliyormuş, beni benden iyi tanıyormuş gibi hissediyordum.

Kendimi, ona cevap vermek zorunda hissetmemek için Bahar'ın hazırladığı çay tepsisine uzandım. Alıp mutfaktan çıkarsam, Bahar bir şekilde idare ederdi ama ben onunla burada kalırsam işin için içinden çıkamazdım.

Tepsiyi almak üzereyken aniden koluma sıcak parmak uçları dokundu. Belli belirsiz bir temastı ama yine de bir daha dışarı salmamak üzere derin bir nefes alıp içimde tuttum.

"Bahar, sen çayları götür bahçeye," dedi sakin sesiyle. Ben burada gebermek üzereydim ama onun her zaman böyle sakin olması çok sinir bozucuydu.

Korku dolu gözlerimi hemen Bahar'a çevirdim. Tek yapmak istediğim gitmemesi için ona sımsıkı sarılmakken, hiçbir şey yapamadan öylece birbirimize baktık.

Beni anladığını belli eden bakışlarını üzerimden çekip Ali Asaf'a döndü.

"Abi," diye başlayacak oldu ama geçerli bir mazereti de yoktu. Ali Asaf, Bahar'a bir kere baktı ve arkadaşım tek bir kelime daha etmedi.

"Mahi'ye bir şey soracağım Bahar," dedi açıklama yapmak ister gibi. "Sen çık bahçeye geliriz biz de şimdi," diyen Ali Asaf'a başka bir şey söyleyemedik.

Cankurtaran gibi yapıştığım tepsiyi elimden alan Bahar, bana bir kere baktı ve istemeyerek de olsa beni kurbanlık koyun gibi onunla yalnız bırakıp mutfaktan çıkmak zorunda kaldı.

Aramızdaki sessizliği bozmak için boğazımı temizledim. Onun karşısında heyecandan titreyen kız olmak istemiyordum, bu yüzden kendime gelip, içimde çırpınır gibi atan kalbimi görmezden gelmeye çalıştım.

Ocakta hâlâ altı yanan çayı kapattım. Kalan birkaç bardağı makinaya koydum. Bu sürede Ali Asaf tek kelime etmeden, kalçasını geniş tezgâha yasladı ve sessizce beni izledi.

"Bir şey mi oldu?" dedim olmadığını, bizi duymadığını umarak.

Bir elini çenesine götürerek, parmaklarını kirli sakalında usulca gezdirdi.

"Bilmem, sen söyle... Oldu mu?"

Sorusuyla neredeyse düşüp bayılacaktım. Başımı iki yana salladım. "Bir şey yok," derken kaçmak için çırpınan bakışlarımı onun üzerinde tutmaya çabaladım.

"Bahar'la ne konuşuyordunuz?" diye sordu aniden ve daha fazla dayanamayıp kendime yapacak bir iş ararcasına gözlerimi mutfakta gezdirdim.

"Havadan sudan," dedim sakince, içimde kopan fırtınanın aksine en azından sesim sakindi. "Kızlar arasında işte..." diye devam ettim geçiştirmek ister gibi.

"Mahi," dedi. Sesi o kadar yumuşaktı ki aniden başımı kaldırıp ona bakmaktan başka çarem yoktu.

İki kısa adımda bana doğru gelip, yaklaştı. O yanıma gelince yeniden dikkatimi ondan başka bir şeye çekmek zorunda kaldım. Bana bu kadar yakın olmamalıydı...

Elini kaldırdı ve işaret parmağının ucuyla çeneme dokunduğunda, neredeyse ağlayacaktım. Hafif bir baskıyla çenemi yukarı kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. Ellerim deli gibi titrerken parmaklarımı sıktım. Bu da yetmeyince bir elimi diğer elimin üzerine sardım ve ikisini birlikte kapattım.

"Biri seni üzüyor mu?" dedi anlayışla hatta şefkatle...

Birinin bilmeden de olsa, hiç farkında olmadan, bir insanı bu kadar kırması, bilinçsizce içini acıtması nasıl mümkün olabilir?

Ben onu görmediğim zamanlarda acı çekmeye alıştım, bana bakmadığı zamanlarda sadece uzaktan bakışlarımla onu sevmeye alıştım. Ben hiçbir karşılık beklemeden kalbimi ona vermeye alıştım da bir tek beni anlamadığı zamanların bana yaşattığı acıya alışamadım.

Ne desem şimdi ona? Beni üzebilecek güce bir tek sen sahipsin desem, bana nasıl karşılık verirdi?

Şaşırır mıydı yoksa her şeyin farkında olduğunu, her şeyi bildiğini belli mi ederdi?

Ya da beni terslerdi belki... Saçmalama derdi.

Kendi kendime verdiğim iç savaştan kurtulmak günden güne imkânsız bir döngüye giriyordu. Dönüp dolaşıp aynı kararsız noktaya geliyordum.

Pes etmek için direniyordu kalbim. Ya söyle kurtul diye isyan ediyor, ya da göm içine uzaklaş diyordu.

İki seçenekte beni kahredecekken hangisini seçebilirdim ki?

"Mahinev," dedi Ali Asaf sıcacık sesiyle. Gözlerime dolmak üzere olan yaşlara lanet ettim bir kez daha. Yutkunmaya çalışarak ona hafifçe gülümsedim.

"Nereden çıkardın bunu?" diye sordum. Ona, benimle her zaman uğraştığı gibi karşılık vermek için çabaladım.

Ama bana bu şekilde baktığında elim ayağım birbirine giriyordu. Madem bu kadar net görebiliyordu içimi, neden anlamıyordu asıl anlatmak istediğimi?

"Bana yalan söyleme," derken sesindeki o az önceki yumuşaklık yerini hafif sertliğe bırakmıştı.

"Ali Asaf saçmalama," dedim onu terslemek ister gibi. "Kendi kendine bir şey çıkarıyorsun, sonra da cevabım hoşuna gitmiyor diye bana kızıyorsun."

Arkamı dönüp kendime oyalanacak bir şeyler aradım ama Ali Asaf kolumu tutup beni yüz yüze geleceğimiz şekilde kendine çevirdi.

"Benden bir şey saklıyorsun," dedi kendinden son derece emin bir hâlde. Başımı iki yana sallayacak oldum ama Ali Asaf hafif bir baskıyla kolumu uyarırcasına sıktı.

"Seni kaç yaşından beri tanıyorum ben," dedi eski zamanları düşünür gibi. "Ayrıca surat ifaden bir kitap gibi Mahinev. Sana bakınca canının sıkkın olduğunu anlayacak kadar tanıyorum seni."

"Bence senin bir halt anladığın yok." Dudaklarımdan çıkmasını istediğim kelimeler bunlar değildi ama daha kendimi durdurup, düşünme fırsatı bulamadan çıkmıştı işte.

Ali Asaf da en az benim kadar şaşkındı. "Ne demek şimdi bu?" diye sorarken kafa karışıklığıyla kaşlarını çatmış, merakla benden bir cevap bekliyordu.

Kolumu elinden kurtarmak ister gibi çektim ama Ali Asaf geri çekilmeme izin vermedi. "Yok bir şey dedim Ali Asaf."

"Az önce ne demek istedin?" Sorduğu soruya cevap vermemi beklerken gözlerini üzerimden bir an bile ayırmadı.

"Ortada bir şey yokken kendi kendine sorun çıkarıyorsun demek istedim. Şimdi bırakırsan gideyim artık."

Birkaç saniye öylece durdu. Yeşil gözleri önce yüzümü sakince izledi, sonra gözlerimi buldu ve sanki içinde sorduğu soruya bir yanıt bulacakmış gibi derin derin baktı.

Bakışlarımı onun gözlerinde tutmak için çabaladım. Tek yapmak istediğim yüzünün her bir santimini incelemekken kendimi tuttum.

Elini kolumdan çekerken bana biraz daha yaklaştı. Hafifçe bir kolunu sırtıma doladı ve başımın üzerine belli belirsiz bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Bana böyle dokunmasını istediğim zamanların haddi hesabı yoktu ama ikimizin için bu sarılmanın anlamı çok başkaydı.

Geri çekilmeden önce fısıldadı. "Bu konuyu, benim daha az yorgun olduğum bir zaman konuşacağız," dediğinde sadece başımı sallayarak onayladım. Bu konuyu bir daha konuşma niyetim yoktu ama ona şuan itiraz ettiğim an üsteleyeceğini, peşini bırakmayacağını biliyordum.

Benden beklediği tepkiyi alınca beni orada öylece bırakıp mutfaktan çıktı. Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrımıştı ama o çıkana kadar dayandım.

Mutfak camından onun bahçeye çıkıp yeniden oturduğunu gördüğüm an da kendimi bıraktım. Bir yanım deli gibi bağırmak, ortalığı dağıtmak istiyordu ama diğer yanımda koşarak eve gidip kendimi yatağa atmak ve içimde ne var ne yok boşalana kadar ağlamak istiyordu.

Bir iki dakika geçmeden Bahar nefes nefese mutfağa girdi. Maraton koşmuş gibi soluklanan hâlini görünce istemden olsa dudaklarımda bir gülümseme oluştu.

"Ne oldu?" dedi telaşla ama benim cevap vermemi beklemeden tekrar konuşmaya başladı. "Duymuş mu seni? Ay öğrendi mi Mahi? Ne dedi?" Aklına ne geldiyse aniden durdu ve tekrar telaşla bana baktı. "Yoksa kızdı mı sana? Valla abim falan demem öyle bir şey yaptıysa gebertirim onu."

Başımı iki yana sallayıp araya girdim. Bıraksam Bahar sabaha kadar konuşacaktı. "Evet duymuş," dedim sakince. Bahar'ın gözleri kocaman açıldı. "Yarın gelip seni isteyelim dedi."

Bahar ne söylediğimi anlamak ister gibi kaşlarını çatıp bir iki saniye duraksadı. Bu hâliyle o kadar Ali Asaf'a benziyordu ki... Sonra onunla dalga geçtiğimi anlayınca yüzünü buruşturup sinirle bana baktı.

"Ben meraktan geberdim, sen benimle alay ediyorsun. Aferin Mahi."

Yanına gidip kollarımı ona sardım. "Kızım, duysa sence bu kadar sakin kalır mı? Canımı okurdu."

Derin bir nefes alıp o da bana sarıldı. "Bundan emin değiliz bir kere."

Kafamı kaldırıp ondan biraz uzaklaştım. "Bahsettiğimiz kişi Ali Asaf farkındasın değil mi? " tek kaşımı kaldırıp ona baktım.

Gözlerini devirip bana hak verircesine baktı. "Tamam haklısın ama yine de ben o kadar emin değilim."

Ondan uzaklaşıp camın önüne ilerledim ve bahçede oturan adamları izlemeye başladım.

Ali Asaf önce doğru eğilmiş, sanki kimsenin duymasını istemediği bir şeyden bahsediyormuş gibi Kaan ve Selim'e doğru konuşuyordu.

Bahar yanıma gelip durdu ve benim gibi izlemeye başladı. "Bak şimdi sana söyleyeceklerimden dolayı bana kızma sakın."

Başımı ona doğru çevirmeden yan gözle baktım ve tekrar bahçedeki adamı izlemeye döndüm.

"Sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin, ben sana kızamam."

Ağzından püskürtmeye benzer bir ses çıkarınca kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Ne?"

"Buna inanmam canım. En yakın arkadaşında olsam canıma okursun sen benim. Songül de en yakın arkadaşımız ama kızı paralayıp duruyorsun."

Songül'den bahsedince bugün yine ortalarda olmadığını hatırladım. "Hiç o konuyu açma, hak ediyor. Güya en yakın arkadaşımız ama son zamanlarda ortada yok. Tavırları falan da bir garip... İfadesini almamız gerek."

"Haklısın," derken ikimizde tekrar sustuk.

"Hadi dökül bakalım," dedim az önce açtığı konuyu ima ederek.

"Peki," derken derin bir nefes aldı. "Bence artık zamanı geldi."

Ne demek istediğini anlamadan ona baktım. "Neyin zamanı?"

Aslında neyden bahsettiğini çok iyi biliyordum ama salağa yatmak kolayıma geliyordu.

"Artık söylemelisin bence." Sahte bir kahkaha attım.

"İşte şimdi saçmaladın."

"Mahi," dedi ve aniden önüme geçerek ona bakmaktan başka çare bırakmadı bana.

"Abim yirmi yedi yaşında. Geçen gün teyzem, artık şu çocuk evlense keşke falan diyordu. Orhan abimi biliyorsun zaten ondan umudu kestiler."

Orhan abi, Ali Asaf'tan iki yaş büyüktü ama sanki küçük kardeş oydu. Başına buyruk, bir var bir yoktu Orhan abi.

Osman amca sürekli şikâyet ederdi. İki oğlunun birbirlerinden nasıl bu kadar farklı olduğunu anlamıyordu. Aslında bunu hiç birimiz anlamıyorduk.

Benden bir cevap alamayacağını anlayan Bahar devam etti. "Teyzem bulup birini görüş dese ne olacak? Ya da biriyle tanışsa ne yapacaksın?"

Bakışlarımı ondan kaçırıp gözlerimi yumdum. "Bir de şu Tuğçe var biliyorsun ara ara onunla görüşüyor. Kız zaten peşinden ayrılmıyor. Ciddi değil biliyoruz ama ya bir şey olursa?"

"Bahar," dedim susmasını ister gibi.

"Bahar deme bana. Artık kaç yıl oldu? Çocukluk aşkı dedik, geçer dedik falan ama yok sendekinin öyle olmadığını biliyoruz. E o zaman neden bekliyorsun."

"İstemeyecek çünkü," dedim.

"O zaman sende yoluna bakarsın. İstemezse istemez ne yapalım. Dünyanın sonu değil ya! Böyle daha mı iyi olacak? Gözlerinin önünde, senin onu sevdiğinden habersiz, birini tutup getirse yarın öbür gün, o zaman pişman olmayacak mısın? Söyleseydim ne olurdu acaba diye düşünmeyecek misin hiç?"

"Bende biliyorum bunları," dedim tıslar gibi. "Tamam, o benin hissettiklerimden habersiz ama düşünmeden duramıyorum. Bana karşı bir şey hissetse, ufacık bir şey olsa içinde, o atardı ilk adımı. Demek ki hiç şansım yok."

Sesime yansıyan hayal kırıklığı elle tutulur gibi yoğunlaşarak aramızdaki sessizliği doldurdu.

"Atmazdı, hiç kendini kandırma," dedi Bahar. "Sen nasıl bahaneler buluyorsan o da bulurdu. Senin ona o gözle bakmadığını düşünürdü. Yan gözle bakmam ben o kıza, kafasına girip kendini uzaklaştırırdı. Sende çok iyi biliyorsun Mahi, Ali Asaf abim sana köpek gibi âşık olsa dönüp de sana söylemez. Tıpkı senin ona söylemediğin gibi."

Bahar haklıydı biliyordum. Söylediklerini ben her gün düşünüyordum zaten ama başkası söyleyince görmezden gelmek daha zor oluyordu.

"Ben, bilmiyorum Bahar. Ya onu temelli kaybedersem?"

"Mahi," dedi sesini yumuşatarak. "Güzelim böyle uzaktan uzağa ne zamana kadar? Zaten böyle de kaybetmiş gibi hissetmiyor musun? Görüyorum işte gözlerini her gün. Umut etmekle, imkânsızlık arasında sürükleyip duruyorsun kendini de kalbini de. Yapma artık."

Derin bir nefes alıp verdim. Omuzlarıma çöken kabullenmişlik hissinin yükü bir anda bedenime ağır geldi.

"Hemen karar verme ama bunu en azından bu gece düşün?"

"Nasıl olur-"

Cümlem bitmeden Bahar araya girdi. "Nedenini de nasılını da düşünme. Sadece karar vermek için düşün. Gerisine sonra bakacağız."

Sessiz kalarak başımı salladım. Düşünmek... En azından buna tamam diyebilirdim şimdilik...

Bahar benden istediği tepkiyi alınca gülümsedi. "Saat çok geç oldu, hadi şu tatlını yedirelim abime."

"Kızım tatlı falan görmez benim gözüm şimdi, aklımın içine ettin."

Bahar kahkaha atarak dolaptan tatlıyı çıkardı. "Senin aklının içine ben değil Ali Asaf isminde birisi etti. Boku bana atma."

Ben sessizce ona yardım ederken Bahar sessiz kalmamı fırsat bilerek, bir yandan tatlıyı dilimlerken bir yandan da konuştu.

"Benim aklımda var bir şeyler zaten." Dilimlediği tatlıyı koyması için bir tabak uzattım.

"Ne gibi şeyler?" Sorduğum soru beni bile tedirgin ediyordu. Bahar'ın aklından neler geçiyordu kim bilir.

"Yavaş yavaş hissettireceksin abime hislerini." Ona ters bir bakış attığımı gördü ama beni ciddiye almadı. "Damdan düşer gibi adamın tepesine inmeyi düşünmüyorsun herhâlde."

"Saçmalama Bahar. Bak kafana göre bir şey yapmak yok. Sakın! Bana haber vermeden hareket edersen valla abinin değil senin tepene binerim ona göre."

"Vay," dedi sırıtarak. "Abime binmekten hiç bahsetmemiştin daha önce," dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Ağzım hayretle bir açıldı bir kapandı ama tek kelime edemedim.

"Edepsiz," derken Bahar bu halime kahkahayla karşılık verdi.

"Ne var be! Birkaç yıl içinde hala olsam fena mı olur?" tabağa bıraktığı bir dilim tatlıyı daha alıp sertçe tezgâhın üzerine bıraktım.

"Tabi canım, her şeyi hallettik. Ali Asaf'a açıldım, bana karşılık verdi de senin hala olman tek sorunumuz."

Son dilimi de boş tabaklardan birine koyup bana sırıtarak baktı. Bahar da bende tıka basa doluyduk o yüzden kendimize koymadık.

Bahçeye çıkmadan önce Bahar iki tabağı eline aldı ve kalan bir taneyi de bana göstererek işaret etti. "Sen bu tek kalanı al, en büyük dilim onda. Bunu abime verirsin, bende diğer ikisinin tabağını götürürüm."

Dilimin ucuna Selim'le ilgili söyleyecek bir sürü şey gelmesine rağmen sustum. Bahar'ı kızdırmanın bana bir faydası olmayacaktı şuan da ama bunları bir kenara da yazmıştım.

Bahçeye çıktığımızda üç adam hâlâ birbirlerine doğru eğilmiş konuşuyordu. Bizim geldiğimizi fark ettiklerinde aynı anda sustular. Sadece Ali Asaf'ın kısık sesle *sen bir araştır bakalım* dediğini duydum.

Bahar önümde bende arkasından yürüdüm. Selim ve Kaan'a doğru iki tabak bıraktı ve gülümseyerek yüzümü göreceği şekilde tam karşıma geçti.

Ali Asaf'ın yanında plansız hareket etmek ayrı bir şeydi ama şimdi Bahar gözümün içine içine baktığında elim ayağım birbirine dolanıyordu.

Onu görmezden gelmeye çalışarak sessizce tabağı Ali Asaf'ın önüne bıraktım. Bir tabağa bir de bana bakıp yeniden önündeki tatlıya döndü. Hızlı adımlarla Bahar'ın yanına geçip oturdum.

Ufak çatalı eline aldığında tedirgin bakışlarımı saklayamadan izlemeye başladım.

Bu gece Ali Asaf tarafından zorlanma kotamı çoktan doldurmuştum zaten. Bir olay daha yaşamak istemiyordum.

Ali Asaf tramisudan ufak bir çatal alıp ağzına götürdü. Çatalın dudaklarının arasında kayboluşunu yutkunarak izledim. Ali Asaf ne tepki verecek diye o kadar odaklanmıştım ki Kaan ve Selim'in tabağındakileri yalayıp yuttuğunu fark edemedim.

Kaan, "Bahar bu ne böyle ya efsane olmuş," dedi.

Selim, "Ellerine sağlık cidden, bayıldım," derken tatlıdan değil de daha çok Bahar'dan bahsediyor gibiydi.

Bahar cevap ermek için ağzını açtı ama Ali Asaf araya girerek konuştu. "Kızım valla efsane olmuş ya," dedi gülümseyerek. Bahar bakışlarını Selim'den çekerek Ali Asaf'a cevap verecekti ki Ali Asaf konuşmasına devam etti.

"Sen çayın yanında tatlı yapmayı da öğren Mahinev," dediğinde yanımda oturan Bahar derin bir nefes aldı. Ali

Asaf söylediği şeyin o kadar farkında değildi ki tatlısını yerken hafifçe gülümsedi.

Gecenin bardağı taşıran son damlası da bu oldu benim için. Bahar, "Abi," diye başladı ama onun konuşmasına fırsat vermeden hızla yerimden kalktım.

Aslında kalkıp arkama bile bakmadan eve gitmekti amacım ama sinirden gözüm karardı. Ali Asaf tatlısından bir çatal daha almak için yeltendiğinde önünde duran tabağı sertçe çektim. Ali Asaf şaşkınca bana baktı. Daha önce birçok kez birbirimizi kızdırmış, ikimizde altta kalmadan birbirimizle uğraşmıştık. Ama bugün, onu, o kadar özlemişken, gelir gelmez bana yaptıkları fazla gelmişti.

Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerimde ne gördüyse bir anda bakışları yumuşadı. Bu sefer ona kendimi belli etmek istemiyordum ama onun beni anlayacağı mı tutmuştu?

"Mahinev," dedi ama konuşmasına izin vermedim. Gerçekten bu günlük kotam çoktan dolmuştu. Önünden çektiğim tabağı aldım ve hızlı adımlarla mutfağa ilerledim.

Tabağı gürültüyle tezgâha koydum ve buzdolabını açıp kalan tatlıyı kucakladım.

"Salak kafam," dedim dolabı sertçe çarparak kapattım. "Sen bu aptal için neden uğraşıyorsun."

Elimde geniş cam tepsiyle mutfaktan çıktım ve yeniden bahçeye girdiğim an Bahar'la burun buruna geldim.

Sinirle ayakkabılarımı giyerken Bahar, "Mahi," dedi ama anında durdurdum.

"Sakın Bahar," dedim öfkeyle. "İnan sırası değil. Şuan o akılsızla ilgili tek bir mazeret duymak istemiyorum."

Hızla başını salladı. "Tamam."

Bu kadar çabuk kabul etmesine şaşırsam da umursamadım. Elimde tatlıyla birlikte öfkeli adımlar atarak hâlâ şaşkın bakışlar eşliğinde oturan üç adamın yanından geçtim.

Ali Asaf beni ve kollarımın arasında duran tatlıyı görünce gözleri irileşti. Ona bir kez daha bakmadan en az onun kadar şaşkın duran iki adama döndüm. Adamlara kısa bir bakış

atıp, "İyi geceler," dedim ve merdivenlerden inmeye başladım.

Arkamdan Bahar'ın sinirli sesi doldu kulaklarıma. "Cidden mi abi? Hayır, sen bu zekâyla nasıl asker oldun ben bunu sorguluyorum şuan."

Normalde olsa Ali Asaf'a bir şey söylememesini isterdim ama bugün umurumda değil. Tam demir kapıyı açıp çıkmak üzereyken Ali Asaf da Bahar'a cevap verdi.

"Hay sıçayım ya! Kızım ne oluyor, ne yaptım ben anlamadım ki."

Kapıyı sertçe çarptım. Gecenin körü olması ya da insanların çarpan demir kapının sesini duyması falan umurumda değildi.

Caddeden karşıya geçtim. Hemen karşı kaldırıma çıktım ve evimin bahçe kapısını açtım.

Birkaç basamak çıkmıştım ki arkamdan gelen hızlı adımları işittim. Kim olduğunu biliyordum fakat durmak istemedim.

Arkama bile bakmadan kapıdan içeri girdim ve bahçe kapısını sertçe ittirdim.

Kapının gürültüyle çarpmasını bekledim ama onun yerine acıyla inleyen adamın sesi doldu kulaklarıma.

"Siktir," dedi dişlerinin arasından. Hemen ardından, "Lan, of!" diye inleyen bir ses duydum. Bir iki saniye soluklandı. "Lan Mahinev... Off!"

Sonunda dönüp ona bakmak zorunda kaldım. Beni delirtmiş olsa da canının yandığını hissediyordum.

Arkamı döndüm ve onu bahçe kapısından içeri girmiş bir hâlde, tek ayağının üzerinde sekerken buldum.

Bir elini taş duvara dayadı ve havada kalan ayak bileğini birkaç kere çevirip sonunda yere bastı. Ayağını yere koyduğu anda da bana döndü.

Öylece gözlerime bakarken bu durumda geri adam atacak kişi ben değildim.

"Ne var?" dedim sinirle.

Ani çıkışım onu daha fazla sinirlendirdi. "Kızım ayağımı kıracaktın neredeyse, bir de ne var diye mi soruyorsun?"

"Evet, tam da bunu soruyorum. Ne var Ali Asaf?" Sesimden yeterince ciddi olduğumu anlamış olacak ki kendine geldi ve sadece bana odaklandı.

"Mahinev," dedi sesini kısarak. "Bir şey mi oldu?"

"Yok bir şey," dedim gözlerimi kapatıp. Kendime birkaç saniye verdim ve yeniden açtım. "Ali Asaf, yarın bayram ve ben çok yorgunum. Saat çok geç oldu üstelik sende uzun süre görevdeydin, dinlenmen gerek."

"Ama sen," dedi ve birkaç saniye bekledi. "İyi misin?"

Hiç beklemeden cevap verdim. "Evet."

Bir bana, bir de elimde sımsıkı tuttuğum tatlıya baktı. Bakışları yeniden bana dönerken tatlıyı işaret ederek konuştu. "Şaka yaptığımı biliyorsun değil mi? Ben seninle hep uğraşırım."

"Bugün de herkes sözleşmiş gibi aynı şeyi söyler oldu," diye fısıldadım araya girerek. Ali Asaf araya girmemle konuşmayı bıraktı.

"Ne dedin?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

"Biliyorum," dedim sorusuna cevap vererek. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Biliyorum, Ali Asaf... Sen hep benimle uğraşırsın, ben hep sana cevap veririm. Evet, biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Neden bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin."

"İyi geceler Ali Asaf," dedim ve arkamı dönerek merdivenleri çıkmaya başladım.

"Mahi," diye seslendi ve durup ona döndüm. Kaşlarını çatmış sanki beni ilk defa görüyormuş gibi, çözmeye çalıştığı zor bir problemmişim gibi bana baktı. Sanki başka bir şey söyleyecekmiş ama vazgeçmiş gibi duraksadı.

Sadece, "İyi geceler," dediğinde başımı salladım ve merdivenlerden çıktım. Ben dış kapıdan içeri girdiğim anda bahçenin kapısı da kapandı.

İçeri girdiğimde sessiz olmaya çalışarak ayakkabılarımı çıkarıp sessizce bir kenara koydum. Elimdeki geniş tatlı kabına baktıkça sinirlerim bozuluyordu. Yine hızlı ama sessiz adımlarla mutfağa ilerledim. Emine anne holdeki ışığı hep

açık bırakıp uyurdu. Allah'tan öyleydi çünkü başka odanın ışığı yandığı anda kadın alarm çalmış gibi uyanıyordu.

Loş ışığın yansıdığı mutfağa girdim ve hemen kapının yanında duran buzdolabını açıp tatlıyı koyup hızla kapattım.

Bugün o kadar yorgundum ki kendimi hemen yatağa atmak istiyordum. Bahsettiğim yorgunluk bedenen değildi. Hem beynim hem kalbim o kadar yorgundu ki sanki bilmediğim her noktam, içimde daha önce hissetmediğim bazı yerlerim kırgınlıkla sızlıyordu.

Dinlenmek istiyordum. Bahar'ın söylediklerini düşünmeyi ne kadar istesem de yine de bu gece buna fırsat vermek istemiyordum.

Tek istediğim, birazcık dinlenmeme yetecek kadar huzur içeren zamandı.

Merdivenleri tırmanıp odama doğru ilerledim. Odama girince sessizce kapıyı kapattım ve camın önünde duran yatağımın yanındaki abajuru açtım. Odam hafifçe aydınlandı. Üzerimdekileri hızla çıkarıp dolabımdan ince bir şort ve bol tişört alıp giydim. Saçlarımı tepeden toplarken odadan çıktım ve banyoya ilerleyip elimi, yüzümü bol soğuk suyla yıkayıp yeniden odama döndüm.

Yatağımın başına geldiğimde, küçük çekmeceleri olan komodininin ilk çekmecesini açtım ve en üstte duran minik keseyi çıkarıp içinde duran lastiği aldım. Birkaç saniye parmaklarımın arasında tutup öylece onu bana verdiği günü düşünerek bekledim.

Daha fazla düşünmeyi kendime yasaklayarak başımı iki yana salladım ve lastiği sağ bileğime geçirdim.

Odamdaki hafif ışığı kapatmak için ayağa kalktığımda ince perdenin arkasından yolun karşı tarafındaki hareketlilik çekti dikkatimi.

Perdeyi usulca araladım ve onu gördüm.

Kısa adımlarla bir ileri bir geri yürürken, elinde parlayan ışıktan sigara içtiğini fark ettim. Çok fazla içtiğini görmezdim aslında ama arada da olsa kullandığını biliyordum.

Sigarasını tutan elini kaldırdı ve parmak uçlarını dudaklarına yaklaştırarak derin bir nefes çekti içine. Uzun süre dudaklarında tuttuğu sigaranın ateşi yoğunlaştı. Sonra içine çektiği derin nefesi geri vermek için elini ağzından uzaklaştırdı ve başını hafifçe geriye atıp gökyüzüne bakarak dumanı dışarı üfledi.

Elini aşağı indirdi ama başını gökyüzünden ayırmadı. Boşta kalan eliyle çıkmaya yüz tutan kirli sakalını hafifçe kaşıdı. Onu kirli sakallı gördüğüm zamanlar o kadar nadirdi ki böyle zamanlarda hazine bulmuş gibi seviniyordum. İşi gereği sakallarını her daim kesmek zorunda kalıyordu. Askeriyede neredeyse her gün tıraş zorunluydu ve göreve gitmediği zamanlarda her gün tıraş olduğunu biliyordum.

Altı aydır görevdeydi. Ve dönmeden önce, birkaç gün serbest kalmış olmalı ki görevden eve, bayıldığım kirli sakalıyla dönmüştü. Birkaç hafta evde olacağını söylediğinde sakallarını kesmeyeceğini biliyordum.

Ali Asaf sigarasını söndürmek için yere eğildi. Ateşi betona sürterek söndürdüğünde izmaritini de aldı ve ilerisinde duran çöpe ilerleyerek gidip attı.

Dudaklarımda bir gülümseme oluştu. Tek bir hareketiyle başarıyordu bunu. Üstelik yaptığından habersiz bir şekilde tebessüm etmeme sebep oluyordu bu adam.

Bir de bilinçli olsa... Ah! Kalbim dayanır mıydı acaba?

Arkasını dönüp evine doğru yürürken bende yatmak için hareketlendim ama aniden başını benim olduğum tarafa çevirdi. Birkaç saniye ikimizde öylece durduk ve ben daha fazla beklemeden perdeyi çektim.

Yatağıma girdim ve üzerimi örterken ışığı kapatmak için yeniden uzandım. Ama ışığı söndüremeden başucumda duran telefonun ışığı yandı ve titreşimi odanın sessizliğini bozarken ekrana baktım.

Ekranda tek bir isim belirdi. *Ali Asaf...*

Işığı söndürmeden telefonu elime aldım ve whatsapp mesajını açtım.

Ali Asaf: Uyumamışsın hâlâ? :)

Sonuna koyduğu ufacık gülen suratı eminim konuştuğu herkese hiç düşünmeden atıyordu ama beni yine de anlamsızca mutlu ediyordu işte.

Mahi: Yatağa daha yeni girdim. Sen neden ayaktasın?

Hızla yazdığım cevabıma anında görüldü attı.

Ali Asaf: Altı aydır uykularım pek düzenli değildi. Çoğu zaman gece ayakta olurdum. Şimdi de bir anda düzene sokamıyorum işte.

O belki bilmiyordu ama bunların hepsini ezbere biliyordum. Görevden gelince bazen yirmi dört saat uyuyarak yeni güne uyanmaya çalıştığını, ya da bazı geceler hiç uyumadan ertesi akşama kadar bekleyip düzene sokmaya çalıştığını... O farkında değildi ama ben biliyordum.

Mahi: Bu sefer günlerce uykusuz kalmana gerek olmadan düzene sokarsın umarım.

Yazdığım mesajı yine hemen gördü ama bana cevap vermesi birkaç saniye sürdü.

Ali Asaf: Sen nereden biliyorsun benim uykusuz kaldığımı?

Ona ellerini iki yana açarak *bilmem* (🤷‍♀️) ifadesini andıran bir emoji gönderdim. Sonrada ekledim.

Mahi: Benden bir şey kaçmaz bilirsin.

Bu sefer o bana kahkaha atan bir emoji gönderdi. Arka arkaya birkaç tane atınca sanırım karıştırarak arada bir tane de öpücük atan emoji geldi.

Saf âşıklar gibi bunu üzerime alınmamalıydım ama telefonumda ondan bana gelen böyle bir mesaj olması hoşuma gitmiyor da değildi. Engel olamıyordum işte kendime, ne yapayım...

Ali Asaf attığı öpücük emojisinin belirterek yanında gözlerini kapatan maymun koyunca kahkaha attım.

Sonra ondan yeni bir mesaj bildirimi geldi.

Ali Asaf: Bırakayım da uyu artık. Yarın bayram, görüşeceğiz zaten...

Mesajı yazarken gülümsedim.

Mahi: Evet, hatta şuan bayram...

Ali Asaf: İyi bayramlar komşu kızı...

Mahi: Sana da komutanım...

Telefonumu yerine bıraktım ve bu sefer ışığı söndürdüm. Uykuya dalmaya hazır olduğum anda telefon tekrar titredi. Hızla elime aldığımda gelen mesaj Bahar'dandı.

Bahar: Mahiiiiiii!

Gece gece neye delirmişti acaba.

Mahi: Kızım ne oldu? Uyuyacaktım. **(esneyen emoji)**

Bir süre Bahar'ın yazmasını bekledim. Bu saatte ne yazıyordu bu kadar uzun acaba? Tam artık telefonu kenara bırakıp uyumaya karar verdiğim anda mesaj geldi. Gerçekten de uzun bir mesaj atmıştı.

Bahar: Mahi sen gittikten sonra abim peşinden geldi ya... Geri geldiğinde delirmiş gibiydi. Önce sanırım kendi ayağına -şuan ağzıma almayı bırak yazamayacağım kadar yüz kızartan- küfürler savurdu. İnsan kendi ayağına neden küfür eder anlamadım ama neyse... Sonra bana döndü ve Kim o lavuk? diye sordu. Tabii ben hiçbir şey anlamadım. Ne lavuğu dediğimde de Mahi'yi üzen şerefsiz işte! dedi. Mahi beni bir gülme aldı sana anlatamam. (bir sürü kahkaha emojisi 😂) Ağzımı açıp tek kelime edemedim. Ne deseydim, kendine öyle şeyler söyleme mi diyecektim hahahhaha! Selim ve Kaan abiye gürledi. Ben yokken nasıl fark etmediniz bu kızın hayatında biri olmadığını diye kızdı.

Mahi: Allah Allah! Ona neymiş?

Ben araya girdiğimde Bahar hâlâ son hız yazıyor gözüküyordu. Muhtemelen yazdığımu okumadı bile.

Bahar: Ben anlarım Mahi'yi biri üzmüş dedi. Ama kendinden o kadar emin ki o lavuğu bulmak için seferber oldular. Kim canını sıktıysa bu kızın adam ederim ben onu diye deli dana gibi dolandı ortalıkta. Hayatında biri varsa söyle bilelim diye beni sıkıştırdı

ama yok dedim. Bu kadar delirmesi bana pek de normal gelmedi. Tamam bizi koruyup kollar, saçımızın teline zarar gelsin istemez ama ne bileyim...

Mahi: Her zamanki Ali Asaf işte... Kendini abim sanıyor. :(

Bahar: Neyse, senin de haberin olsun. Yarın detaylı anlatırım ben sana zaten ama sabah erkenden yan yana gelirseniz sana soru sorarsa şaşırma diye yazdım.

Gülümseyerek ona cevap verdim. Birbirimize iyi geceler diledikten sonra sonunda telefonu bir daha elime almamak üzere bıraktım.

Rahat bir uyku çekmeye hazırdım artık. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Bugün değil...

Yarın düşünecek çok şeyim vardı evet ama bugün, sadece her şeyin daha iyi olacağına inanarak uyumak istiyordum.

Bölüm hakkında düşüncelerinizi buraya bekliyorum. Sevdiniz mi?

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; paylaşımlarınıza etiketlemeyi unutmayın. ♥

- twitter: tugbaaticicosar
- instagram: okuryazarannecik
- mahi instagram: mahi_officialpage

MAHİ - Üçüncü Bölüm

Yeni bölüm sizlerle canlarım. Uzun bir bölüm oldu. Bileğimin acısına rağmen direnerek yazdım valla ve çok içime sindi. Umarım severek okursunuz. Yorumlarınızı eksik etmeyin lütfen.
Oy verdiysek başlayalım. ♥
Keyifli okumalar.

*(**Bölüm yayın tarihi - 28 Mayıs 2022)***

Sende gördüğümü görecekler diye ödüm kopuyor.
- Özdemir Asaf

Şarkı: Kurşuni Renkler – Sezen Aksu

"Yok artık, Mahi?"

Odamın kapısı öyle bir gürültüyle açıldı ki kapı, duvara çarpıp tekrar sekti ve sesiyle de benim ödümü patlattı. Yataktan aniden fırladım. Yatağın içinde oturur pozisyona gelip, etrafıma şaşkın gözlerle bakınmaya başladım.

Dağınık saçlarım yüzümün önüne düştü. "Ne oldu?" diye telaşla solurken, bir elimle de yüzümdeki saçları kenara itmeye çalıyordum. Diğer elimle hâlâ yataktan destek alarak oturmaya çalıştım. Birkaç saniye geçti ve sonunda aklımı alan manyağı seçmek ister gibi gözlerimi kısarak bakındım. Tabii ki benim aklı bir karış havada arkadaşım, Bahar'dı.

"Kızım," diye başlayacak oldum ama ağzım kocaman bir esnemeyle açıldı. Bahar sinirle bana bakarken onu görmezden gelip devam ettim. "Senin benim kalbime zorun mu var? Aklımı aldın Bahar!"

Kollarını göğsünde birleştirip öylece beni süzdü. Sonra başını iki yana sallayıp, az önce hışımla açtığı kapıya uzandı ve kapattı. Sanki hiç yerinden kıpırdamamış gibi aynı

şekilde, kollarını birleştirip durdu ve tekrar bana aynı bakışı atmayı başardı.

"Senin derdin ne?" dedim en sonunda patlayarak.

"Sensin!"

"Bahar," diyecek oldum ama konuşmama izin vermedi.

"Neyin uykusu bu böyle, Mahi?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım.

"Gece geç uyudum, ne olmuş yani? Saat daha sabahın," diyecek oldum ama devam etmedim. Saatin kaç olduğundan haberim yoktu. Yanımda duran komedinin üzerindeki telefonuma uzandım ve ekranın aydınlanması için minik tuşa dokundum.

Ekranda beliren saati görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu saat doğru mu?" diye sordum telaşla. Yataktan nasıl fırladım bilmiyorum. Ayaklarım birbirine dolandı ama son anda yere yapışmadan kendime gelebildim.

"Emine annem beni gebertecek!"

Darmadağınık olmuş saçlarımı ellerimle açıp düzgünce toplarken koşar adımlarla odamdan çıkarak banyoya ilerledim. Dişlerimi fırçalamam ve elimi yüzümü yıkamam o kadar hızlı oldu ki kaç saniye sürdü bilmiyorum. Yeniden odama döndüğümde Bahar hala odanın ortasında dikiliyordu.

"Merak etme gebertmez. Allah'tan ben erken geldim de yardım ettim," dedi.

Gidip dolabımı açarak üzerime giyecek bir şeyler aramaya başladım. Ben hayatta bu kadar uyumazdım, hele ki bayram sabahı asla. Saat neredeyse on olacaktı!

Hızlı ve kolay olsun diye rahat bir şeyler seçecektim ama Bahar hemen yanıma gelip, elime aldığım eşofman altını düşürmeme sebep olacak şekilde hızla elime vurunca ona ters ters baktım.

"Tersinden mi kalktın sen?"

"Allah'ım kendimi öldüreceğim," dedi. Ve sonra yere düşen eşofmanı alıp dolabın içine koydu.

"Mahi, biz dün ne konuştuk seninle," derken bana arkasını dönüp dolabımı kurcalamaya başladı. "Abimin gözünü açacaktık hani? Yavaş yavaş belli edecektin, hissettirecektin ya!"

Söylediklerinden sonra yüzümü buruşturdum. Bu söyledikleri kulağa çok ama çok kötü bir fikir gibi geliyordu.

"Bahar," dedim sesimi normal tutmaya çalışarak. "Bunu iyice bir düşünsek mi önce, o kadar da doğru bir fikir gibi gelmiyor artık bana."

Dönüp bana bakmadı bile... Sanki kendi kendime konuşuyordum. Dolabımın içinde kendini öyle bir kaybetmişti ki bilmesem orada sihirli bir kapı olduğunu zannedecektim. Bahar da birazdan içeri dalıp orada kaybolacaktı sanki.

"Bahar," dedim sinirle ve o da bana aynı şekilde karşılık verdi.

"Mahi!"

"Ne?" dedim hışımla.

"Yarım saat içinde teyzemlerin buraya kahvaltıya geleceğini söylemedim sana."

Başım ona doğru öyle hızlı döndü ki boynumun sızladığını hissettim.

"Ne?" dedim yeniden. Bu sefer sesimde şaşkınlık vardı. Bahar sadece omuz silkti.

Sadece lanet olası omuz silkti! Beni deli ediyordu bu kız.

"Odama öküz gibi dalıp aklımı almak yerine, insan gibi içeri girip, ben daha sakinken bu haberi vermek aklına gelmedi mi?"

Yeniden omzunu silkti. *Allah'ım sen sabır ver...*

"Sabah Ali Asaf abim, Emine annem büyüğümüz önce onun bayramını mübarek edelim deyince, teyzem de Emine teyzeyi aradı. O da, ben öyle kapıdan bayram kabul etmem gelin kahvaltıya, dedi."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Son zamanlarda her şeyi kelimesi kelimesine ezberlediğinin farkında mısın?"

Bana dişlerini göstere göstere sırıttı. "Sana, her şeyi olduğu gibi anlatmak için ne zahmetlere girdiğimi sen düşün artık."

Bende ona aynı şekilde gülümsedim. Bahar askıları kurcalarken sade, beyaz üzerine minik sarıpapatyaların olduğu, karpuz kollu ve dizlerimin üzerine kadar inen elbisemi çıkardı.

"Buldum," dedi hevesle.

"Bunu giymemin planımıza nasıl bir etkisi olacak bana açıklar mısın? Çünkü benim aklım almıyor."

Bahar elbiseyi yatağımın üzerine bırakıp bana döndü. "Dün aklımdan geçen ufak hareketler, belki minik temaslarla ve bakışlarla ona karşı ne hissettiğini belli etmendi ama dün gece olanlardan sonra," durup biraz düşündü. "Bence biraz kıskandırmayı denemekle başlayalım."

Bu çok saçma bir fikirdi. Başımı sağa sola salladım.

"Ben bunun gibi elbiseleri elli kere giydim Bahar, bunca zaman bir şey yapmadı." Söylediğimi inkâr eder gibi mırıldandı.

"Bir şey yapmadı diyemeyiz, ters ters baktı ya da senin tersleyeceğinden korkup direk üzerini değiştir demek yerine farklı bahaneler bulmaya çalıştı."

Bahar ve ben bu olaylara farklı yerden bakıyorduk. Ali Asaf'ın giydiklerimden hiç rahatsız olduğunu görmemiştim. Ayrıca rahatsız olduysa bile bu Bahar'ın düşündüğü gibi kıskançlıkla alakalı değildi.

Elbiseyi alıp yatağın üzerine bıraktı. Sonra bana doğru gelerek tam karşımda durdu. "Ama bunu şimdi giyinme, kahvaltı falan derken leke falan olur. Daha sonra bize geleceksin ya o zaman giy."

Ona itiraz etmek istiyordum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Yaptığımız ya da yapmaya çalıştığımız şey demek daha doğru olur, çok saçma ve işe yaramazdı. Bunu mantıklı olan tarafım çok iyi biliyordu ama deli gibi çırpınan kalbimde aksini iddia ediyordu işte. Beni ona götürme ihtimali olan tüm yollara sıcak bakıyordu. Bu yüzden de ne

kadar mantıksız gelse de, bana imkânsız gibi görünse de ya da sonunda kalbimin kırılma ihtimalini düşünsem de yine de itiraz edemiyor, geri adım atamıyordum.

"Tamam," dedim sonunda. "Bu işin sonu nereye varacak hiçbir fikrim yok ama tamam. Abartmadığın sürece seni dinleyeceğim."

Bahar bu kabullenişimden sonra yerinde birkaç kere zıpladı ve sevinçle kendini alkışladı. Gözlerimi devirip bu abartı hallerine gülümsedim.

Sonunda dolabımdan dar bir kot pantolon aldım ve üzerine de belimi biraz açıkta bırakan ama üzerime sıkıca oturan bir badi giydim. Kahvaltıda saçlarım zorluk çıkarmasın diye düzgünce tarayıp tepeden atkuyruğu yaptım.

Makyajımı daha sonra yapacaktım ama yine de yüzüme hafif bir pudra sürdüm. Kirpiklerime biraz rimel geçtikten sonra çok da fazla uğraşmadan bitirdim. Yüzüm fazla solgun gibi durunca dudaklarıma bordo bir rujla biraz renk verdim. Muhtemelen kahvaltıdan sonra kalmayacaktı ama yine de gözüme daha iyi göründü.

Sonunda hazır olduğuma karar verip oturduğum aynanın karşısından kalktım. Arkamı dönüp Bahar'la yüz yüze geldim. Yüzüme şöyle bir baktı ve suratında kocaman bir sırıtma oluştu.

"Ne oldu?" dedim merakla.

"Kızım elbiseye falan gerek kalmaz ben sana söyleyeyim." Yine ona karşı çıkacakken sonunda ağzımı kapattım ama Bahar ne söyleyeceğimi anlamış gibi benim yerime konuştu.

"Bu zamana kadar diye başlayan cümleler istemiyorum. Sende ona belli etmedin zaten. Şimdi bunu yapacaksın bak unutma." Gözlerim kocaman açıldı.

"Şimdi derken?" Umarım şimdiden kastı *hemen şimdi* değildi.

"Bana kalsa, hemen," dedi ama sonra devam etti. "Fakat bu kadar kalabalıkta bence sen fena paniklersin ve sonucunda da Ali Asaf abim dışındaki herkese belli edersin." Cümlesini bitirdikten sonra kıkırdadı.

Ona cevap vereceğim sırada aşağıdan gelen Emine annemin sesi ikimizi de yerimizde sıçratacak şekilde hoplattı.

"Kızlar!" diyen sesle birbirimize baktık.

"Koş," dedi Bahar ve kapıdan çıkarken bende hemen arkasından koştum. Merdivenlerin sonunda ikimizde aynı anda durduk. Emine annem mutfaktan elinde kocaman kızartma tabağıyla çıktı ve ikimizi de orada dikilirken buldu. Bakışları bir an Bahar'ın üzerinde dolaştı ve sonra bana döndü.

"Günaydın," dedim sakince. Emine annem elindeki tabağı hazırladığı geniş masanın üzerine bırakırken, "Günaydın kızım," dedi.

Bahar'la birbirimize baktık. Emine annem tekrar mutfağa gitmeden önce yeniden önümüzde durdu. "Hasta değilsin değil mi kızım?" diye sorduğunda gözlerinde benim için nasıl telaşlandığını gördüm. Kadın alışık değildi tabii... Ah bir bilse sebebini, acaba ne yapardı?

Bahar'ın arkasından çıkıp Emine annemin yanına gittim. Kollarımı ona sarıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdum.

"İyiyim çiçeğim," dedim gülümseyerek. Meraklı gözlerini yüzümde gezdirdi. Sanki bir şeyler arar gibi. Ona yeniden gülümsedim.

"Gerçekten iyiyim. Okul, sıcaklar derken yorulmuşum." Ona sardığım elimin üzerine elini koyup usulca okşadı. Onu telaşlandırmış olmaktan nefret ettim. Yeniden bana baktı ve bu sefer gülümseyerek karşılık verdi.

"Hadi o zaman misafirlerimiz gelmeden işleri halledelim."

Yeniden mutfağa doğru ilerledi. Bende peşine takıldığım anda kapı zili çaldı. Bahar'a dönüp, "Sen kapıya bak," dedim ama Bahar hızla başını sağa sola salladı.

"Sen aç," dedi kaş göz işareti yaparak. Sonrada yanımdan geçip mutfağa girerek gözden kayboldu.

Derin bir nefes alarak kapıyı açmak için ilerledim. Bir elimi dış kapının koluna koyup tekrar bir nefes alıp verdim ve

kapıyı açtım.

Osman amca ve Seyhan teyze karşımda belirdi. "Günaydın kızım," diyen Osman amcaya gülümseyerek baktım. Uzanıp hemen elini öpünce o da bana sarıldı. "Bayramın mübarek olsun Osman amcacım," dedim.

"Senin de kızım," dedikten sonra yanımdan geçip içeri girdi. Seyhan teyze elinde tabakla duruyordu. Uzanıp tabağı almak istedim ama vermedi. "Ben götüreyim kızım içeride bayramlaşırız," dedi. Gülümseyerek karşılık verdim ve ayakkabılarını çıkarırken elindeki tabaktan terlik alamaz diye dolaptan bir çift çıkarıp önüne koydum.

"Teşekkür ederim kızım," dedi ve gülümseyerek içeri girdi.

Hemen arkasından Orhan abi sırıtarak belirince onunla da sarılıp bayramlaştık. Geri çekildiğinde Ali Asaf'ın eşi olan gözlerine baktım. "Kaçaksın yine abi?" dedim birkaç gündür ortada olmadığını ima ederek.

"Aman Mahi," dedi sahte bir şaşkınlıkla. Sonra kulağıma doğru eğilip sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi konuştu. "Herkesten azar yiyorum zaten bari senden yemeyeyim güzelim."

Geri çekilip sanki en çok azarı kimden yediğini belli etmek ister gibi arkasından gelen kişiyi işaret etti. Bu hareketiyle daha fazla sırıttım. "İyi bayramlar," dedim gülümsemeye devam ederek. O da bana gülümsedi ve bir kere göz kırpıp, "Sana da," diyerek içeri girdi.

Ve herkes içeri girince sonunda beklediğim adamla karşı karşıya kaldım. O bana baktı ben de ona. Bakışları yüzümde gezindi. Gülümsemesi hafifçe soldu ama sonra kendini toparlayıp yeniden gülümsedi. "Günaydın," derken bakışlarını üzerimde dolaştırdı. Açıkta kalan belimi gördüğünde kaşlarını çatar gibi oldu ama hemen kendini toparlayıp yeniden yüzüme odaklandı.

"Günaydın," dedim gülümseyerek. Sakin kalmaya çalışıyordum ama kalbim şuan içeride depar atıyordu adeta. Yüzündeki hafif gülümsemeyi, kaşlarının çatılıp düzelmesini, her bir mimiğini sakince izledim. Bu değişimlerin her biri

ilgimi çekiyordu. Meraklı bakışlarım tıpkı onun bana yaptığı gibi üzerinde dolandı.

Bazen onunla aramızda görünmez bir bağ olduğunu hissediyordum. Sanki beni ona bağlayan, onu hissetmeme sebep olan incecik bir ip varmış gibi. O nereye gitse peşinde savrulup gidiyordum. Ne hissetse bende ta içimde hissediyordum.

Kader diye bir şey var mı bilmiyorum ama aramızda oluşan bu görünmez bağlar sanki beni ona çekip duruyordu.

Gözlerine baktım. Gözlerine baktığımda nasıl bu kadar kaybolduğumu bilmiyorum. Bir insan bir insanı bu kadar etkilememeliydi.

Kalan birkaç basamağı da çıktı ve tam karşımda durdu. Bir şey söyleyecekmiş gibi bekledi ama sonra vazgeçip içeri girdi ve bende arkasından kapıyı kapattım. Yeniden döndüğümde onun içeri doğru ilerlediğini düşünmüştüm ama arkamı döndüğüm anda yüzüm onun göğsüyle karşılaştı. Uzun boyundan dolayı yüzüne bakabilmek için bir adım geri atmak zorunda kaldım ama gidecek pek fazla yerim yoktu. Sırtım kapıya yaslandı ve başımı kaldırıp ona baktım.

Gözleri tekrar beni incelemek ister gibi yüzümde dolaştı. Yüzünde gezinen karmaşık ifadenin ne olduğunu anlamak ister gibi bende ona baktım. Ali Asaf hiç olmadığı kadar sessizdi. Bakışları yüzümden boynuma, oradan da açıkta kalan belime indi. Anlam veremediğim bir şekilde yüzünü buruşturdu ve sonra kendine gelmek ister gibi aniden silkelenip toparlandı.

Bu hâllerine bir türlü anlam veremedim ve merakıma yenik düşüp sordum. "Ali Asaf bir şey mi oldu?" dedim cevap vermesini umarak. Çünkü istediği şeye cevap verme ve istemediğine vermeme gibi bir huyu vardı beyefendinin.

"Ben," dedi sanki kendinde değilmiş gibi. "İyiyim, sen nasılsın?" dediğinde kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Sorduğum şey bu değildi ama yine de usulca, "Bende iyiyim," dedim.

Sonra Bahar'ın söyledikleri aklıma doldu teker teker. Ve ben bunları düşünürken aynı anda bir şeyi fark ettim. Ali Asaf'a hiç bile isteye dokunmamıştım. Selamlaşmalar, şakalaşmalar ve arada ufak sarılmalar dışında ona hiç kendi isteğimle, bir amacı olmadan dokunmamıştım.

Aklımdan geçen düşünceler beni heyecanlandırınca sertçe yutkundum. Ağzımın içi kurudu ve istemsizce dilimi hareket ettirip dudaklarımı yaladım. Aynı anda birçok şey gerçekleşti. Ali Asaf'ın gözleri minicik bir saniye boyunca dudaklarımda asılı kaldı ve ne yaptığını fark ettiği anda kendine gelmek ister gibi irkildi. Onun bu tepkisiyle heyecanımı bastırıp kendime geldim ve aramızda kalan kısacık mesafeyi yok etmek ister gibi ona doğru minik bir adım attım. Ali Asaf'ın yeşil gözleri irileşti. Gözbebeklerinin nasıl büyüyüp koyulaştığını aramızdaki kısacık mesafeden net olarak görebiliyordum.

Elimi kaldırıp parmak uçlarımla koluna dokundum. Kısa kollu gömleğinin açıkta bıraktığı çıplak tenine parmak uçlarım değdi. Ali Asaf, ona dokunmamla bakışlarını kolunda duran elime çevirdi.

"İyi misin?" dedim ama Ali Asaf bana cevap vermedi. Bende bunu fırsat bilip kolunda duran elimi çektim ve kaldırıp başına doğru uzattım. Ali Asaf elimin yüzüne yaklaştığını fark edince irkilir gibi oldu ve aniden elimi tuttu. Biraz sert tuttuğundan dudaklarımın arasından sesli nefes almaya benzer ufacık bir ses kaçtı.

Yaptığı şeyi fark edip sanki ateşe değmiş gibi elimi hızla bıraktı. Ondan beklemediğim bu sarsak hareketlerden sonra merakım daha da arttı. Onun bu şaşkın hâlini fırsat bilip elimi anlına koyunca bedeni parmaklarımın altında irkildi.

"Ne yapıyorsun?" derken sesi artık daha setti. Onu fazla zorlamak istemediğimden elimi hızla geri çektim.

"Ateşinde yok ama," dedim gülümseyerek. Onunla dalga geçmemden hoşlanmamıştı.

"Bunu da nereden çıkardın?" Kollarını göğsünde bağladı ve aramıza mesafe koymak ister gibi geriye doğru bir adım attı.

"Soru sordum ama cevap vermedin. Aklın başka yerde gibiydi. Ayrıca tavırlarında da bir şaşkınlık var."

Söylediklerimden sonra kaşlarını çattı. "Ben şaşırmam," dedi ters ters. Bu hali daha fazla gülümseme sebep oldu. Yanından geçmek için hareketlendim ve yüzümden silemediğim gülümsemeyle ona baktım.

"Sen öyle diyorsan öyledir tabii," dedim sesimde buna inanmadığımı ima eden bir tını vardı. Ali Asaf da bunu fark edince suratını daha fazla astı.

"Öyle diyorum," dediğinde yanından geçmek üzereydim. Elimi kaldırıp onu pışpışlar gibi koluna vurdum ve başımı salladım. "O zaman öyledir, komutanım," dedim ve onun cevap vermesine fırsat vermeden içeri doğru ilerledim.

Ali Asaf'ı arkamda bırakıp geniş salona adım attığım an da odadaki kalabalığın sesi kulaklarıma doldu. Bahar mutfaktan çıkıp salona adım attı ve bir bana bir de arkamdan gelen Ali Asaf'a baktı. Arkamdaki adamın suratında ne gördüyse kaşlarını kaldırdı ve merakla benim yüzüme baktı. Ali Asaf'ın yüzünde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama benim yüzümdeki saçmalık derecesinde mutluluk yayan sırıtışın farkındaydım.

"Nerede kaldınız oğlum?" dedi Seyhan teyze bir bana bir Ali Asaf'a bakarak. Omuzlarımı silkip Ali Asaf yerine ben cevap verdim.

"Kapıda biraz lafladık Seyhan teyzecim," dedim. "Ali Asaf hasta gibi geldi de," dediğim de arkamı dönüp hâlâ orada dikilen adama baktım. Sinirle başını sağa sola sallayıp annesine baktı.

"Yok bir şeyim," derken yanımdan geçip Emine anneme doğru ilerledi. Eğilip elini öperken bayramlaştılar.

Emine annem Ali Asaf'ı çok başka severdi. Göreve gitmediği zamanlarda, sabahları işe giderken çoğu zaman sevdiği şeyleri pişirir ona verirdi. Hatta o kadar fazla yapardı ki zorla yanında götürüp askeriyedekilerle birlikte yemesini söylerdi.

Göreve gittiği zamanlarda ise her zaman namaz kıldıktan sonra dualarına onun ismini de dâhil ederdi. Gerçi nadir de olsa gittiği görevlerde hiç birimiz dualarımızda onun adını eksik etmezdik ama Emine annem için onun yerinin ayrı olduğunu biliyordum.

Kocaman adam Emine annem ona sarılsın diye neredeyse dizlerinin üzerinde duracak kadar eğildi ve ona sarılmasına izin verdi.

Herkes kahvaltı masasına oturduğunda çayları almak için mutfağa gittim. Tepside hazır olan bardaklara çayları doldururken Bahar mutfak kapısından içeri paldır küldür girdi. Elimdeki çaydanlığı sıkı tutmasam kendimi yakacaktım.

Ona ters ters bakmamdan hiç etkilenmedi. Yanıma gelip dibime kadar girdi. "Bir şey olmuş. Bir şey oldu, değil mi?" Tekrar ona ters ters baktım. Dudaklarımda oluşan sırıtmayı saklamaya çalışmak ister gibi dudaklarımı sıktım ama Bahar anında fark etti. "Ay valla bir şey olmuş. Anlat!" dedi heyecanla.

Çayların suyunu koyduktan sonra çaydanlığı yerine koydum ve sıcak kalması için düğmesine bastım.

"Valla bir şey anladım diyemem ama farklıydı," dedim ne demek istediğimi anlamasını umarak. Bahar tabii ki anlamadı. Kafa karışıklığıyla bana bakınca derin bir enfes aldım.

"Yani normal Ali Asaf gibi değildi. Bakışlarıyla beni inceledi falan. Garip garip tepkiler verdi. Ona dokununca irkildi..." Cümlemi bitiremeden Bahar araya girdi.

"Dokundun mu? Neresine?" Gerçekten bu kız benim sonum olacaktı.

"Neresine dokunabilirim sence Bahar? Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama saçmalamakta sınır tanımıyorsun." Ben aniden çıkışınca suratını astı ama meraklı gözleri de üzerimdeydi. Ne yaparsam yapayım ona bir şeyler söylemeden peşini bırakmayacaktı.

"Bak, detayları sonra anlatırım," dedim içeride kahvaltı eden kalabalığı işaret ederek devam ettim. "Ama dediğim gibi, kendinde değil gibiydi. Bana biraz farklı baktı. Bundan kendi de memnun değil gibiydi ama..." Biraz durup aramızda olanları düşündüm. "Yani bilmiyorum farklıydı işte..."

Bahar duyduklarından çok memnun değildi ama şuan konuşamayacağımızın da farkındaydık. Başını sallayıp, "Sonra," dedi ve mutfaktan çıktı. Bende elimde tepsiyle arkasından ilerledim. Herkes masaya yerleşmiş tabaklarını doldurmaya başlamıştı bile. Osman amcadan başlayarak herkesin çaylarını sırayla dağıttım. En son Bahar'ın çayını verdim ve tepsiyi götürüp mutfağa bıraktım.

Masaya geri döndüğümde sanki planlanmış gibi Ali Asaf'ın yanı boştu. Sandalyemi geri çekip yanına oturdum ve yeniden ileri doğru çektim. Dirseğim Ali Asaf'ın koluna değdi ama o dönüp bana bakmadan kahvaltısını yapmaya devam etti.

Masada bir yandan sohbet ettik bir yandan da kahvaltı ettik. Her zaman ki gibi o kadar güldük ki bugünün hüzün veren tarafını görmezden gelmeyi bile başarmıştım.

Bahar bana doğru eğilmiş bir şey söyleyeceği sırada kapı çaldı. Yerimden kalktım ve hızlı adımlarla gidip kapıyı açtım. Karşımda Selim, Selim'in ablası Nalan abla ve kızı Ayşin belirdi.

Ayşin beni görünce kocaman sırttı ve yerinde zıplayarak, "İyi bayramlar," dedi. Daha çok 'iyi baylamlay' demişti ve bu hâli benim kocaman gülümsememe sebep oldu. Ben daha ona cevap veremeden bacaklarımın arasından sıyrıldı ve iyi baylamlay diye diye koşarak içeri doğru ilerledi.

Nalan abla, "Mahi iyi bayramlar ablacım," dedi ve hemen içeri girip kızının peşinden gitti. Selim abi ve ben öylece kaldık.

"Hoş geldin," dedim gülümseyerek. Aynı şekilde gülümseyerek karşılık veren adam içeri girdi ve birbirimize hafifçe sarılıp bayramlaştık. Geri çekildiğinde içerideki

sesleri duydu ve bana döndü. "Misafir mi var?" diye sorduğunda başımı sallayarak karşılık verdim.

"Osman amcalar var," dedim. Selim bakışlarıyla sanki içeridekileri buradan görebilecekmiş gibi başını salona doğru döndürdü ve yutkunup tekrar bana baktı.

"Öyle mi? Bizde sizden sonra onlara uğrayacaktık."

Galiba şuan onu en iyi ben anlıyordum. Gerçi onun benden daha zor durumda olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Bahar'ın ona karşı bir şeyler hissetmediğini düşünmüyordum, en azından o bu konuda benden daha şanslısıydı ama Selim açısından zor olan kısım Ali Asaf'dı.

En yakın arkadaşı, çocukluk arkadaşının kardeşi yerine koyduğu kıza âşık olduğunu nasıl söylemesi gerektiğini kim bilir ne zamandan beri düşünüyordu.

Bu konuda bir şeyler yapacaktım. Eğer Bahar da ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsa onun yanında olup ikisini de destek olacaktım.

Düşüncelerimden sıyrılıp içeri girmek için Selim abiye işaret ettim. İkimizde aynı anda salona girdik. Nalan abla boş sandalyelerden birine oturmuştu. Ayşin ise Ali Asaf'ın kucağına oturmuş, adamın yanaklarını iki minik elinin arasına almış, yüzüne bakması için onu tutuyordu. Bu hallerini görünce kıkırdadım. Selim de herkese selam verip bayramlaştıktan sonra Ali Asaf ve Ayşin'e döndü.

"Dayıcım," dedi numaradan surat asarak. "Yine atmışsın benim pabucumu dama," dediğinde Ayşin bakışlarını Ali Asaf'tan çekti ama yüzünü bırakmadan dayısına baktı.

"Atmadım atmadım," dedi sanki inanmasını ister gibi. "Hem atsam nasıl gelecektin buraya," diye sorarken dayısından mantıklı bir cevap bekler gibi gözlerini Selim'e dikti. Ayşin'in kurduğu cümleden sonra Bahar gülünce Selim'in bakışları odak noktasını yitirdi ve yeğeninden kayıp Bahar'a döndü. İkisinin bakışmasını izlerken ortamda dikkat çekmelerini istemediğinden Ayşin'in yanına gittim.

"Ali Asaf'ı görünce herkesi unutuyor cadı," dedim. Minik suratın başı hızla bana doğru döndü.

"Ben cadı olamam ki Mahi," dedi bilmiş minik.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü çok güzelim," dediğinde masadaki herkes kahkaha attı.

"Bak sen," dediğim anda Ali Asaf araya girdi.

"Cadı olamazsın tabii ki," dedi Ayşin'in saçlarınla oynarken. "Senden olsa olsa prenses olur."

Ali Asaf'tan aldığı iltifatla adeta şenlendi ve yeniden bana döndü.

"Gördün mü?" dedi arkasına aldığı destekten memnun olmuş gibi. "Ben prensesim."

Ali Asaf başıyla onaylayınca sanki prensesliği tescillenmiş gibi kıkırdadı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi yeniden Ali Asaf'a döndü ve yüzünü tutup kendi suratına doğru çekti.

"Ali," dedi. Asaf'ı söylemekte zorlandığından direk Ali diye sesleniyordu. Sonra devam etti. "Bana bayram harçlığı vermedin," dediğinde masadaki herkes tekrar kahkaha attı.

Nalan abla başını sağa sola salladı. "Kızım öyle istenir mi hiç?" dedi utanmış gibi ama hiç kimsenin böyle düşünmediğini biliyorduk.

"İsteyecek tabii," dedi Bahar, Ayşin'e destek çıkarak. "Kimin kankası o."

Bakışlarım refleks olarak Selim'e kaydığında onu yeniden Bahar'a bakarken yakaladım.

"Biz çayları yenileyelim," dediğimde Bahar'a baktım. Arkadaşım birilerinin gözlerinin hapsinde olduğundan bir haber yerinden bana yardım etmek için kalktı.

Kendini zorlayarak Selim'e döndü. "Selim abi," dedi ve yutkundu. Yemin ederim karşımda abi kelimesini duyan adamın çöktüğünü hissettim. Tıpkı Bahar gibi o da zorlanıyormuş gibi yutkundu ve Bahar'a baktı. "Sen buraya otur," derken kalktığı yeri işaret etti Bahar ve Selim'de sadece başını sallayarak geçip oturdu.

Bahar ve ben boşalan bardakları alırken herkes kendi arasında sohbete dalmıştı bile.

Mutfağa girdik. Ben iki tane yeni bardak çıkarırken Bahar'da boşalan bardaklara çay doldurmaya başladı.

"Eee?" dedim.

Bahar cevap vermedi. Ona biraz daha yaklaşınca ellerinin titrediğini fark ettim.

"Bahar," dediğim anda sanki adını söylememi beklermiş gibi çaydanlığı bıraktı ve bende hızla önünden uzaklaştırdım.

"Hey," dedim dağılmak üzere olan arkadaşıma bakarak. "Sakin ol, ne oldu?"

"Yapamayacağım," dedi ağlamaklı bir sesle.

"Bahar," dedim ama ne söyleyeceğimi bilemeden sustum.

"Hep böyle oluyor," dedi kısık sesle ve devam etti. "Son birkaç aydır, ne zaman yan yana gelsek böyle oluyor. Bana bakıyor ve ben," deyip yutkundu. Devamında ne söyleyecekse vazgeçti.

"Yapamam," dedi sadece. Sonra başını iki yana salladı. "Hem ne bekliyor ki benden, anlamıyorum." Kendini ikna etmek ister gibi kendi söylediğini kendisi onayladı. "Biz olamayız ki bir kere, bunu ufacık çocuk bile anlar."

"Bahar," dedim yine ama sanki beni duymuyordu.

"Olmaz," dedi tekrar. "Abim, teyzemler... Ne diyeceğim. Ayrıca birbirimizle yalnızken iki kelime bile konuşmadık, gerçi yalnız kaldığımız da yok. Zaten istemiyorum da ama..."

Tekrar, "Bahar," dedim.

"Mahi olmaz!" dedi sertçe. "Abimle araları bozulur. Ayrıca ben ona abi diyorum, yıllardır. Şimdi nasıl..." diyecekken onu susturdum.

"Bahar, dur artık!" dediğimde aniden durdu. "Kimi ikna etmeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Ben," dedi ama devamını getiremedi.

"Olmayacağına kimi ikna etmek istiyorsun? Beni mi?" dedim düşünmesini ister gibi duraksayarak. "Selim'i mi? Yoksa Ali Asaf'ı mı?"

Bana cevap vermeyince devam ettim. "Bence sadece kendini ikna edecek sebepler arıyorsun sen. Bana bak," dedim ve yüzünü tutup kendime çevirdim.

"Herkesi bir kenara bırak," dedim ikna etmek ister gibi gözlerine bakarak. "Hepimizi, hatta Selim'i bile..."

Söylediğim her kelimeyi hazmetmesini, sindirmesini bekledim. "Sadece kendini düşün. Sen ne hissediyorsun? Sen ne istiyorsun? Selim'i düşündüğünde hissettiğin şey ne ise lütfen sadece buna göre karar ver."

Derin bir nefes alıp devam ettim. "Bak, sana öyle bir bakıyor ki Bahar, öyle güzel bakıyor ki..." yutkunup devam ettim. "Bahar, ben aynı bakışları başkasından görmek için neler yaşıyorum, ne savaşlar veriyorum en iyi sen biliyorsun."

Bahar birkaç saniye sessiz kaldı. Zaten sonra konuşmak için de vaktimiz kalmadı. İçeridekiler çay beklediğinden acele ederek bardakları doldurduk. İçeri girmeden önce Bahar'a bakıp, "Sadece düşün," dedim gülümseyerek. Başını sallayarak beni onayladığında dudaklarında hafif bir gülümseme yakalamayı başarmıştım.

Kahvaltıdan sonra herkes salonda kahvelerini içerken Bahar, Nalan abla ve ben mutfağa girip bulaşıkları hallettik. İşimiz bitmek üzereyken yeniden kapı çaldı. Birkaç dakika sonra da mutfak kapısından uzanan sarışın bir kafa dikkatimizi çekti.

Gözlerimi kısarak ortalarda olmayan arkadaşıma baktım. Aynı tepkiyi Bahar'ın da verdiğinden oldukça emindim.

"İyi bayramlar," dedi gülerek ama yine de sesindeki tedirginliği hissetmiştim. Bakışlarımı ondan çekip yaptığı işe geri döndüm ve ona bakmadan konuştum.

"Aa Bahar sen bu sesin sahibini tanıyor musun?" dediğimde Nalan abla arkamda kıkırdadı. Bahar suratında belirecek olan gülümsemeyi beceriksizce saklamaya çalışarak beni onayladı.

"Hiç tanımıyorum," dediğinde Songül mutfaktan içeri girdi ve gelip ikimize birden sarıldı. Bir eli benim omuzumda diğeri Bahar'ın omuzundayken bizi kendine doğru çekti.

"Valla kendimi öldürürüm bak böyle yaparsanız."

Boşta kalan elimle belinin yanını çimdikledim. Ufak bir çığlık atıp elimden kaçmaya çalıştı ama bu sefer de aynı hareketi Bahar koluna yapınca çaresizce aramızda sıkışıp kaldı.

"Acıttınız be!" dediğinde Bahar ters ters baktı.

"İki çimdiklemeyle kurtulduğuna dua edeceğine bir de itiraz mı ediyorsun?"

Başını hızla sağa sola salladı ve kabul ettiğini belli eder şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Tamam kabul ediyorum, hadi çimdikleyin," dediğinde, Bahar, Nalan abla ve ben birbirimize baktık. Aynı anda gülmeye başlayınca Songül'ün suratı asıldı.

"Gel buraya," dedim ve ona sarıldım. Ardımızdan hemen Bahar'da sarılınca kollarımız birbirine dolandı.

Geri çekilip Songül'e döndüm. "Bu böyle kalmaz ama," dedim Bahar'dan onay bekler gibi ona bakarken. Devamını da Bahar getirdi. "Aynen, nerelerdesin bize açıkla bakalım."

Songül bakışlarını kaçırmadan yüzümüze baktı. "Bir şey yok ki," dedi. "Annemle uğraşıyordum işte bayram temizliği falan çıkardı başıma." Ona inanmıyormuş gibi bakınca derin bir nefes alıp devam etti. "Tamam ya," dedim omuzları düşerken. "Biriyle de görüşüyor olabilirim."

"Ne demek olabilirim?" diye sordum.

Songül cevap veremeden Bahar da araya girdi.

"Olabilirim ne be! Hem kim bu?" dediğinde üç çift meraklı göz olarak Songül'e baktık.

"Kim olduğunu söyleyemem çünkü daha ben bile aramızda olan şeye anlam veremiyorum."

Bahar ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık. "Nasıl bize söylemezsin," dedim hayal kırıklığımı saklamayarak. Bahar da beni onayladı.

"Kızlar lütfen. Birazcık hatırım varsa bu konuda ısrar etmeyin. Sizden bir şey saklamak hiç hoşuma gitmiyor ama bu farklı."

Üzüntüyle dudaklarımı büktüm. O bizim en yakın arkadaşımızdı ve biz birbirimizden hiçbir şey saklamazdık.

Şimdi, aniden böyle davranması canımı acıtmıştı.

Aramızda oluşan durgunluğu Nalan abla böldü. "Kızlar birbirinize sahip olmanız çok güzel ama bu bazı şeylerin özel kalması gerekmediği anlamına gelmiyor. O yüzden lütfen bu yüzden aranız açılmasın. Zamanı gelince anlatacaktır zaten," dedikten sonra Songül'e baktı. Songül de hemen başıyla onayladı.

Bahar yanımda derin bir nefes alıp verdi. "Pekâlâ, tamam. Ama," dedi söylediğini vurgulamak ister gibi parmağını sallayarak. "Seni üzerse kim olduğunu bulup kıçına tekmeyi basarım," dediğinde ağzımdan kaçan kahkahaya engel olamadım.

Hepimiz aynı anda gülerken mutfak kapısında Selim ve Orhan abi belirdi. Biz kendimize gelene kadar suratlarında çoktan sırıtma oluşmuştu bile. Selim ablasına bakarak, "Ayşin, Ali Asaf'ı tamamen kitledi, adam yerinden kıpırdayamıyor bile," dedi. Nalan abla başını sağa sola salladı ve kızına bakmak için mutfaktan çıktı.

Orhan abi Bahar'a bakarak, "Bizimkilerde kalkacak şimdi, ben eve geçip hazırlanacağım," dedi. Bahar başıyla onaylayınca Orhan abi de gitti ve hemen arkasından da Songül, "Bende içeridekileri görüp gideyim," dediğinde ona baktım.

"Çabuk gidiyorsun, yeni geldin," dediğimde bana gülümsedi. "Anneme sadece size uğrayıp geleceğimi söyledim. Şehir dışındaki amcasının kızı var ya ona gidecek. Hazırlanana kadar git gel dedi. Onu göndereyim sonra yine gelirim," dedi.

İkimizi de sıkıca sarılıp içeri gitti. Selim öylece kapıda durmuş bir bana bir Bahar'a bakarken üçümüzde ne yapacağımızı bilemez haldeydik.

Sonra bir anda Bahar'a, "Biz bayramlaşmadık," dedi. Bahar ne yapacağını şaşırmış halde öylece kaldı ama sonra kendini toparladı. "Öyle mi Selim ab-" diyecek oldu ama hemen araya girdim.

"Ay Ali Asaf'a abi demiyorum sana da demem ben artık," diyerek pat diye konuya girdim. İkisi de bana şaşkın şaşkın baktı. "Bahar da demez," dedim aniden ve Bahar neredeyse düşüp bayılacaktı. Selim afallamış bir halde bana bakarken devam ettim. "Tabii saygısızlık olarak falan görürüm diyorsan deriz," dedim.

Selim başını hızla iki yana salladı. "Yok," dedi sesinde oluşan umudu saklayamadan. "Nasıl rahat edecekseniz benim için sorun değil."

Bahar, "İyi de," diyecek oldu ama hemen araya girdim.

"Neyseee," dedim uzatarak. "Ben bir içeri bakayım istedikleri bir şey var mı diye? Siz de bayramlaşın işte," dedim ve ikisinden de cevap gelmesini beklemeden adeta kaçar gibi mutfaktan çıktım. İkisinin en azından birkaç kelime etmesini umuyordum.

Gülümseyerek salona girdiğim an adımların olduğu yerde durdu. Ali Asaf, yere Ayşin'le birlikte oturmuş, sırtını koltuğa yaslamıştı. Kollarında sımsıkı tuttuğu kızı havaya kaldırmış elleriyle hafifçe karnından gıdıkladıkça Ayşin de kahkaha atıyordu.

Ben ise sadece orada durmuş, bu adamdan gözlerimi alamıyordum. Ayşin güldükçe ortamdaki herkes gülüyordu ama kalbimin çılgın gibi atmasına sebep olan bir tek gülüşü görüyordu benim gözlerim. Yeşil gözleri gülümsedikçe kısılıyor, dudakları gamzelerini gösterecek şekilde kıvrılıyordu. Gözlerinin içinde oluşan o neşeli parıldamadan o kadar hoşlandım ki eğer daha önce ona âşık olmuş olmasaydım, şu anda ona tek bir bakışta ve şu minicik sahnede âşık olurdum.

Ben onlara dalmışken yakınımda duran koltukta oturan Seyhan teyze, Emine anneme eğilerek konuştu. "Şu çocuğu hayırlısıyla bir evlendirsem," dedi sesindeki hasreti saklayamadan.

"Tuğçe'yle araları mı bozuk?" diye soran Emine annem bilmeden de olsa beni kalbimin tam ortasından vurdu. Seyhan teyzenin söyleyeceklerini duymak için kulaklarımı

dört açtım ama bir yandan da sanki onları dinlemiyormuş gibi davranmak çok zordu.

"İyi, hoş kız ama benim oğlanın gönlü pek yok gibi. Geçenlerde ağzını aradım biraz. Asker adamım ben kim beklesin beni deyip kestirip attı. Ne zaman gideceğim, ne zaman geleceğim belli değil dedi. Hangi kızın başını yakayım, diyor bir de serseri benim üzüleceğimi bilmezmiş gibi."

"Eşek sıpasına bak sen," dedi Emine annem. "Ne olmuş askerse! Sabah gidip akşam geliyor. Arada göreve gittiğinde de karısı tabii ki bekleyecek onu. Başını yakmakta ne demekmiş öyle."

Seyhan teyze başını iki yana salladı. Ali Asaf'ın bu düşüncesinden memnun değildi. İkisi de konuşmayı bırakıp yerde oynayan Ali Asaf ve Ayşin'e döndüler.

Keyifleri yerinde olmasına rağmen Nalan abla, Ali Asaf'ı daha fazla rahatsız etmesin diye Ayşin'i kucağına aldı. Ayşin bu durumdan ne kadar memnun olmasa da annesine itiraz etmedi. Onlar ayağa kalkınca herkes birden ayaklandı.

Herkesle tek tek vedalaşmak uzun sürdüğünden uzun zaman önce bunu yapmaktan vazgeçmiştik. Osman amca ve Seyhan teyze önden çıkarken geri kalanlar da onu takip etti. Kapının önünde durmuş onları geçirirken aniden aklıma Bahar geldi. Selim'le ikisi hala ortalıkta yoktu. Paniklemeden önce başımı salona çevirdim ve aniden Bahar görüş alanıma girdi. Hızlı adımlarla yanıma gelince yanaklarında oluşan kızarıklıklara baktım. Başını iki yana sallayıp soru sormamam için beni uyardı. Bahar ayakkabılarını giyerken Selim'de mutfaktan çıktı. Bana bakıp göz kırpınca neredeyse kahkaha atacaktım.

Selim durmuş, Bahar'ın ayakkabılarını giymesini bekliyordu. Bahar dönüp ona bakmadan bana doğru konuştu.

"Bize geleceksin değil mi?" diye sordu. Başımla onaylarken konuştum. "Önce anneme uğrayacağım sonra size geçerim," dedim.

"Tamam," dedikten sonra arkasına bile bakmadan merdivenlerden indi.

Selim, "Ben götüreyim istersen seni," dediğinde başımı sağa sola salladım. Her bayram annemin mezarına giderdim ama tek başıma. Yanımda Emine annem de dâhil kimseyi istemezdim. Sadece onunla olmak istememi Emine annem bir süre sonra anlamıştı. Aslında herkes bilirdi bunu, Selim de dâhil ama yine de sormadan duramamıştı işte.

"Yalnız gitmek istiyorum, biliyorsun," derken gülümsedim. Selim başıyla beni onayladığı sırada bir anda Ali Asaf, Selim'in arkasında belirdi. Nereden çıktığını bile anlamamıştım. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Nereye gideceksin?" diye sordu aniden.

"Annemin mezarına gideceğim," dedim. Ali Asaf anlayışlı gözlerini üzerimde dolaştırdı.

"Ben götürürüm seni," dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Gerek yok," derken inat etmiyordum. "Yalnız olmak istiyorum."

Bu durumdan hoşlanmadığı o kadar belliydi ki tek kelime etmesine gerek yoktu, yüzüne baktığım anda anlıyordum. Ona itiraz etme şansı vermeyecektim. Bunu tek başıma yapmak istediğimi biliyordu ve ısrar etmesinin bir anlamı olmadığının da farkındaydı.

"Tamam," derken suratını astı. Ayakkabılarını giyinip kapıdan çıkmadan önce bana tekrar döndü.

"Ne zaman gideceksin?"

Dönüp ona baktım. Gözlerini gözlerime sabitledi ve benden bir cevap alana kadar kırpmadan bana baktı.

"Üzerimi değiştirip çıkacağım," dedim.

Başını bir kere tamam der gibi eğdi ve Selim'in arkasından merdivenleri inmeye başladı. Bahçe kapısından çıkmalarını bekledim ve sonra kapıyı kapattım.

Salona geri döndüğümde Emine annem üçlü koltuğa uzanmış televizyon izliyordu. Odama gitmeden önce yanına gittim. Beni görünce gözlerini bana çevirdi.

"Annene mi?" dedi sadece ve bende başımla onayladım.

"Sen dinlen biraz yoruldum bugün," dedim.

"Güzel yorgunluk bunlar, seviyorum ben kalabalığı," dedikten sonra gülümsedi.

"Bilmem mi hiç!" Gülümsemesine karşılık verdikten sonra tekli koltuğun köşesinde duran ince örtüyü alıp beline kadar örttüm.

"Ben üzerimi değiştirip çıkarım," dedikten sonra odama çıkan merdivenleri tırmandım. Kot pantolonumu çıkarmadan, sadece üzerimdekinden kurtuldum ve dirseklerime kadar dökümlü kolları olan koyu renk gömleğimi giydim.

Yatağımın kenarında duran çantamın içine annemin bana verdiği tülbenti koyup telefonumu ve anahtarımı da alıp çantama attım.

Yeniden aşağı indiğimde Emine annemin gözleri kapanmıştı bile. Kalabalığı seviyordu ama yoruluyordu da. Onu uyandırmamaya dikkat ederek yanından geçtim ve sessizce kapıyı açıp, ayakkabılarımı giydim. Yine yanı şekilde sessiz olmaya dikkat ederek evden çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Merdivenlerden inip bahçe kapısından çıktığımda yolun karşısında Ali Asaf'ı sigara içerken gördüm. Birini bekler gibi bir ileri bir geri usulca yürüyordu. Ben bahçe kapısını kapatınca çıkan sesle birlikte başını bana doğru çevirdi.

Yanıma gelmek ister gibi bir adım attı ama sonra durdu. Konuşmak istemedim. Bir şey söylemek istemedim. Sadece bir baş selamı verdim ve arkamı dönüp sakince yürümeye başladım.

Ilık ılık esen rüzgârın sıcaklığı yüzümü yakıyordu ama ne zaman anneme giden bu yolu yürüsem, hissettiğim tek şey buruk bir mutluluk oluyordu. Yanaklarımın birkaç saat içinde kızaracağından, rüzgâr ve güneş yanığı karışımının tenimi yakacağından çok emindim ama hiçbir şey umurumda değildi.

Sakince yürüdüm. Hiçbir şeyi, hiç kimseyi düşünmeden yürüdüm. Yolun sonunda varacağım yer mutluluk

vadetmiyordu bana ama ona gittiğim bu yolda kendimi mutluymuş gibi kandırmayı, onu tamamen kaybettiğimi kabullenip, bu yolu tek başıma arşınlarken öğrenmiştim.

Mezarlığa vardığımda kocaman mermer sütunların altından geçtim. Her geldiğimde yaptığım gibi kapının girişinde duran çiçekçiden annemin en sevdiği çiçekler olan papatyalardan aldım.

O kadar güzel kokuyorlardı ki her seferinde kendime engel olamayıp onları anneme bırakana kadar koklayarak gidiyordum.

Sonunda mezarının başına varan adımlarım durdu. Çantamdan anneme ait tülbenti çıkardım ve saçlarımı kapatacak şekilde bağladım.

Mezarında tıpkı benimkilerin eşi gibi duran başka bir papatya demeti ve ayrıca yeni atılan toprak da vardı. Emine annem her zaman birkaç gün önce gelirdi ve her seferinde aynı şeyleri yapardı.

Çiçekleri demetinden çıkarak birbirlerinden ayırdım ve diğerlerinin yanına koydum. Paketinden çıkan papatyaların kokusu etrafa yayıldı.

"En sevdiklerin seni selamlıyor sanki," dedim mırıldanır gibi anneme. Sonra başucuna çöküp sessizce birkaç dakika bekledim.

"Biz seninle hep konuşmadan anlaşırdık," derken yutkundum. "Konuşmadan, böylece yanı başında durduğumda yine beni anlıyor musun?"

Sessiz kalıp omuzlarımı silktim ve aynı anda gözümden bir damla yaş akıp kurtuldu. Burada ağlamaktan nefret ediyordum. Ona ağlayarak gelmekten nefret ediyordum ama şuan hiç olmadığım kadar omuzunda ağlamaya ihtiyacım vardı.

Nedenleri sorgulamayı uzun zaman önce bırakmıştım ama bu nedenlerin cevaplarını da alamamıştım ki hiçbir zaman.

Neden benim başıma bu geldi?

Neden babam böyle bir insan?

Neden benim babam annemin ölümüne sebep oldu?

En önemlisi, neden o gün annem o eve geri döndü?

"Bunların cevabını öğrenmek isterdim," diye fısıldadım.

Sonra sanki benden bağımsızmış gibi akıp giden yaşları hızla sildim.

"Hala kitap okuyorum merak etme," dedim gülümsemeye çalışarak. "Tıpkı senin gibi hala kitap okumaya bayılıyorum."

Yerde duran ufak bir taşı alıp parmaklarımın arasında çevirmeye başladım.

"Ama senin yarım bıraktığın kitaba dokunmadım," dedim. "Dokunamadım..." diye fısıldadım.

O gün, evden çıkmadan önce okuduğu kitabın arasına bir ayraç koyup gitmişti annem. Geri gelecek ve kaldığı yerden devam edecekti. Gelmedi... Devam etmedi...

Tıpkı yarım kalan o kitap gibiydim. O, annem tarafından okunmayı bekliyordu, ben de annem tarafından sarmalanmayı. İkimizde yarım...

Birisi o kitaba günün birinde devam edecek ve yarım kalmışlığı yok edecekti. Şanslı kitap...

Çünkü benim yarım kalmışlığımın telafisi yoktu. Kimse o eksikliği tamamlayacak güce sahip değildi.

Kendime gelip toparlandım. Gözlerim hala dolu dolu olsa da gülümsemeyi başardım ve her zaman yaptığım gibi onunla konuştum.

Vakit nasıl geçti ya da ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama rahatlamanın verdiği huzurla ve yüzümde oluşan tebessümle yerimden kalktım. Üzerimi silkeledim ve arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım.

Buraya gelirken attığım yavaş adımların aksine dönüşüme hep hızlı adımlar eşlik ediyordu.

Eve yaklaştığımda derin bir nefes aldım. Bu zamanlarda bir rutinim vardı. Evimin kapısının önüne geldiğimde bakışlarım bir anlığına karşı evin bahçesine kaydı. Ali Asaf sandalyede oturuyordu. Öne doğru eğilmiş, ellerini önünde birleştirmişti. Başını aşağı eğmişti ama sabırsızca hareket eden bir bacağını görebiliyordum.

İzlendiğinin farkına varmış gibi aniden başını kaldırınca beni gördü. Bakışlarım sanki defalarca elleriyle karıştırmış gibi duran saçlarına kaydı. Birden ayaklandı ve bahçenin içinde bana doğru iki uzun adım attı.

Aramızda dar bir sokak vardı ama bahçenin en ucuna kadar yürüyüp geldi. İki elini alçak duvara yaslayarak hafifçe eğildi.

"Geç kaldın?" diye sorarken gözlerindeki telaşa anlam veremedim.

"Anlatacak çok şey vardı," dedim gülümsemeye çalışarak.

Dudağının kenarı hafice kıvrıldı. "Selam söyledin mi?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

"Bir daha ki sefere," dedim ve arkamı döndüm. Ali Asaf arkamdan seslendi.

"Mahinev," diyen sesinin yumuşak ama kalın tınısı kulaklarıma doldu. Olduğum yerde durdum ama ona doğru dönmedim.

"İyi misin?" diye sorduğunda sertçe yutkundum ve başımı iki yana sallamaktan başka bir şey yapamadım. Değildim... Yalan söyleyemezdim o yüzden hiçbir şey söylemedim. Daha fazla orada duramadım da zaten. Kapıyı açtım ve içeri girdim. Emine annem ne yapacağımı o kadar iyi biliyordu ki bana sadece bir kere baktı ve iyi olduğumu anlamak ister gibi inceledi. Sonra da arkasını dönüp tek kelime etmeden televizyon izlemeye başladı.

Çantamı bir kenara bırakıp kendimi mutfağa attım. Ellerimi yıkayıp ezberimde olan tarifin malzemelerimi çıkarmaya başladım.

Annem, ne zaman babamla kavga etse, beni korumak için kendini hep öne atardı. Babam esip gürler sonrada genelde çekip giderdi ve o gittikten sonra annem odama gelir saçımı okşayarak gülümserdi ve derdi ki, "Umut ettiğin ne varsa gerçekleşmesi için çabalamaktan asla vazgeçme Mahi. Ve unutma ki," deyip gizli bir sır verir gibi kulağıma eğilerek konuşmaya devam ederdi. "İki dilim limonlu kekin

düzeltemeyeceği hiçbir şey yok." Sonrada beni gıdıklar, gülümsememi sağlardı.

Annem bir yandan haklıydı, en azından limonlu kekin hemen hemen her şeyi düzelteceği konusunda ama bilmediği şey, saat başı limonlu kek yapsam da onun yokluğuna çare olamazdı.

Çıkardığım malzemeleri ezbere bildiğim sırayla önümdeki kâseye eklemeye başlamadan önce ısınması için fırının derecesini ayarladım.

Hızlıca kekimi hazırladım ve kek kalıbına döküp ısınan fırına yerleştirdim. Keki pişmeye bırakıp duş almak için odama çıktım.

Üzerimdeki her şeyi çıkarıp kendimi ılık suyun altına bıraktım ve sadece beni rahatlatmasını bekledim.

Duştan çıktığımda odama girdim ve altıma dizimin altında biten açık renk bir tayt, üzerimi de kalçalarımı kapatacak kadar uzun ve bol olan bir tişört giydim. Saçlarımı tarayıp kurutmakla uğraşmadan öyle ce bıraktım ve aşağıya indim. Mutfaktan gelen kekin kokusu salonu sarmıştı.

Mutfağa girip fırının camından keki kontrol ettim ve piştiğini görünce fırını kapattım. Sıcak keki bezle tutarak aldım ve ters çevirerek çıkardım. Her zaman sıcak yemeyi severdim ve hâlâ da bundan vazgeçmemiştim. Annem mideme zarar verdiğini defalarca söylemişti ama böyle seviyordum işte.

İki dilim kendime iki dilimde Emine anneme kesip tabağa koydum. Önce onun tabağını verdim ve hiç konuşmadan kendi tabağımı alıp bahçeye çıkmak için etrafımda kulaklığımı aradım.

Bir rutinim var demiştim. Her zaman annemi ziyarete tek başıma giderdim. Sonra eve gelip onun bana yaptığı kekin aynısını pişirirdim. Elimde her zaman iki dilim limonlu kekle yalnız kalmak için arka bahçeye çıkar, kulaklıklarımı takardım ve annemim en sevdiği şarkıyı dinlerken sadece gökyüzünü izlerdim.

Elimde tabağımla yemek masasının üzerinde duran küçük kulaklık kutusunu aldım. Emine annem bir bana bir de saçlarıma baktı ama yine tek kelime etmedi.

Arka bahçeye çıktım ve çıplak ayaklarla ılık çimenlere basınca derin bir iç çektim. Elimdeki tabağı yere bırakıp popomun üzerine oturdum ve ayaklarımı dümdüz şekilde çimenlere bastım.

Kulaklıklarımı taktım ve telefonumdan hemen Sezen Aksu'nun Kurşuni Renkler şarkısını açınca, şarkının sözleri kulağıma doldu.

Kendime ağlama izni verdiğim yer işte tam burasıydı. Tam bu anda avazım çıktığı kadar bağırmak, önüme gelen herkesten neden diye hesap sormak ve hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum.

Yaptım da...

Hıçkıra hıçkıra ağladım. Kulağımda annemin sevdiği şarkının sözleri çınlarken yanımda duran tabaktan bir dilim kek aldım ve ağzıma attım.

Bahar akşamının ılık esintisi enseme vurdu. Islak saçlarım yüzünden ürperdim ama onu ve gözümden ardı arkası kesilmeden akan yaşları görmezden gelip kekimi yemeye devam ettim.

Başımı gökyüzüne çevirdim ve kulağıma dolan sözleri dinledim.

Yok olamaz dur dur, gidemezsin
Gözlerimin rengi dur, bulutlara dönemezsin
Yok alamazsın beni deli zaman, dur
Ömrüme o kurşuni renkleri süremezsin

Yanımda bir hareketlilik sezince irkildim. Daha gözlerimi açmadan gelenin kim olduğunu bir şekilde biliyordum.

Gözlerimi açtım. Ali Asaf'ın uzun bacakları yanımda belirdi. Başımı onun aksi yönüne çevirip gözümden akan yaşları sildim. Yanımda duran telefonu elime aldım ve çalan şarkıyı durdurdum.

"Gider misin?" dedim kısık sesimle.

Ali Asaf bir süre konuşmadan bekledi. "Gider misin diye soruyorsan cevabım hayır," dedi. Burnumu çekince bir süre durdu ve sonra konuşmaya devam etti. "Ama bu gider misinin altındaki ima defol git ise," dedi ama devam etmesine izin vermeden araya girdim.

"Evet, tam da öyle," dedim anlamasını beklerken. Ama Ali Asaf beni duymamış ki kaldığı yerden konuşmaya devam etti. "İma ettiğin şey defol git demekse de cevabım aynı."

Yeniden burnumu çektim ve gözyaşlarımı silip ona döndüm.

"Ali Asaf," dedim. İsmi dudaklarımdan bir inleme eşliğinde döküldü.

"Saçların ıslak," dedi aniden ve beklemediğim şey karşısında aniden ona doğru döndüm. "Hasta olacaksın." Bakışlarımız buluştu. Islak kirpiklerimi kırpıp ona bakarken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Yalnız olmanı istemiyorum," derken sesi beni ikna etmek ister gibi yumuşaktı. Bakışları onu geri çevirmemem için direniyordu.

Kafamı çevirdim ve ona bakmadan konuştum. "Hep yalnız olmak istiyorum. Bu benim tercihim."

Ali Asaf bir şey söylemedi ama birkaç saniye sonra yanımda hareket ettiğini göz ucuyla gördüm. Usulca yerinde kaydı ve kalçası benimkine dokunana kadar yanıma yanaştı. Kendini, biraz öne eğip yanımda duran bir şeyi görmek ister gibi kafasını uzattı.

"Bana da var mı?" diye sorduğunda ona baktım ve bakışlarını takip ederek neyden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Kek istiyordu.

"İçeri de var," dedim. Onu terslemiş olmamı ciddiye almadı. Sessizce beklediğinde bu cevabımı kabul etmediğini anlamıştım.

Sonunda pes edip, "Sana da getireyim," dedim. Yerimden kalkacağım sırada elimin üzerine elini koyup bastırdı ve kalkmamı engelledi.

"Onu paylaş benimle," dedi.

"Ali Asaf," dedim ama başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Paylaş benimle," derken sesinin tonu yumuşak olsa da istediğini yaptıracağını biliyordum. Titreyen ellerimle yanımda duran tabağa uzanıp aldım ve tabağı ikimizin arasında tuttum. Ali Asaf bölünmemiş dilimden bir parça alıp ağzına attı. İkimizde konuşmadan sessizce kekimizi yedik.

Kekini bitirdikten sonra dirseğiyle kolumu dürttü. Onu ciddiye almamak için çabalasam da dokunuşları ısrarcı bir hal aldığında dönüp ona bakmak zorunda kaldım.

"Ne var?" diye sorduğumda kaşlarını kaldırdı ve kulağımda duran kulaklığı işaret ederek konuştu.

"Paylaş benimle," dediğinde ne demek istediğini anladığım an da gözlerim irileşti ve itiraz eder gibi başımı iki yana salladım. Elini koluma koyarak sessiz itirazımı yarıda kesti.

"Mahinev," diyen sesinin etkisiyle yutkundum. Kolumda duran elini kaldırdı ve onun tarafındaki kulaklığı kulağımdan çekip aldı. Kendi kulağına takmasını hızlı nefes alışverişler eşliğinde izledim.

Bunu bana neden yapıyordu? Bu benim canımı neden bu kadar yakıyordu?

Acımı paylaşmak istemiyordum. Paylaştıkça azalmasını istemiyordum. Beni teselli etmesini istemiyordum. Eğer onunla paylaşırsam, benden yükümün bir kısmını alırsa ya eskisi kadar acı çekemezsem?

Ya annemin acısı azalırsa?

Yanımda duran telefonu sıkıca tuttum. O şarkıyı birlikte dinlemeyecektik. Annemin kekimi onunla paylaşmıştım ama şarkısını paylaşmayacaktım.

Ama paylaştım...

Ali Asaf uzun kolunu önümden geçirdi ve elimle sıktığım telefona uzandı. Parmaklarımın arasından kayıp giden telefona sadece baktım. Eline aldığı telefonun ekranında duran şarkıyı yeniden başlattı ve şarkının sözleri kaldığı yerden devam etti.

Yok olmaz erken daha, biraz geç kalın ne olur

Hiç hazır değilim henüz

Ne olur baharlarımı, bırakın bir süre daha
Tanıdık değil bana güz

Gözlerimden sessizce akıp giden yaşlara engel olamadım. İçimde, derinlerde patlamak üzere olan bir volkan vardı ve ben kendimi o kadar uzun zamandır sıkıyordum ki dışarı çıkmak için çırpınan küçük sarsıntıları fark edememiştim.

Ali Asaf en derin çatlağın içine sızdı ve sonunda içten içe kaynayan lavların yüzeye çıkmasına sebep oldu.

Dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçtı. Bir tanesi çıkınca sanki ardı arkasının kesilmesi imkânsızmış gibi gözyaşlarıma eşlik eden hıçkırıklar birbiri arkasına dudaklarımdan firar etti.

Ali Asaf'ın omzu omzuma dokundu. Aramızda kalan elinin arkadan bana dolandığını hissettim. Omzuma dokunan sert parmakları beni kendine doğru çekti ve usulca ilerleyerek saçlarıma uzandı.

Başıma dokunup beni omzuna doğru eğerken ona karşı koyamadım. Islak saçlarım ince tişörtüne temas etti.

Ona doğru dönerek yanağımı omzuna yasladım. Saçlarımın ıslaklığına gözyaşlarım destek oldular.

Ali Asaf'ın elleri usulca saçlarımda dolaşırken bana doğru eğilip fısıldadı.

"Paylaş benimle..."

Lanet olası iki kelime...

Derin bir iç çektim. Artık daha sesli ağlıyordum ama bir yanım bundan nefret ediyordu. Elimin birini kaldırıp tişörtüne sarıldım. Parmaklarımın arasında tuttuğum kumaşı sıkarken hıçkırdım.

"Acını da paylaş benimle," dediğinde başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"O benim," dedim dişlerimin arasından. Ama o kadar fazla gözyaşı döküyordum ki kendimi bir türlü durduramıyordum.

"Tabii ki senin Mahinev," dedi usulca. "Onu senden almaya çalışmıyorum. Sadece..." Ben omzunda ağlarken sakince bekledi. "Sadece tek başına taşımak zorunda değilsin."

Elini saçlarımın arasında dolaştırırken beni teselli etmesine izin verdim. Sakince onun omzunda ağlamamı bekledi ve yeniden bana doğru eğildi.

"Paylaş Mahinev," dedi hüzünle. "Yüküne destek olmaya razıyım," dediği anda daha fazla dayanamadım. Başımı tamamen omzuna doğru bıraktım. Ben elime doladığım tişörtü sıkarken saatlerce onun kollarında ağladım.

Kekimi, annemin sevdiği şarkıyı, gözyaşlarımı paylaştım. En önemlisi kendimi ona yaslayıp destek alırken kimseye vermem diye sahiplendiğim acımın bir kısmını onunla paylaştım. Sessizce ama sessizlikte beni anladığını bilerek...

Bölüm hakkında düşüncelerinizi buraya bekliyorum. Beni için önemliler biliyorsunuz...

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; paylaşımlarınıza etiketlemeyi unutmayın. ♥

- twitter: tugbaaticicosar
- instagram: okuryazarannecik
- mahi instagram: mahi_officialpage

MAHİ - Dördüncü Bölüm

Selam canlarım nasılsınız?
Yeni bölüm sizlerle... Bu bölümde kalabalık ekibimizin diğer üyelerine de ufak ufak alışacağız. Bahar ve Selim'den de bir sahnemiz var. 😊
Benim çok keyif aldığım bir bölüm oldu. Satır arası yorumlarınızı eksik etmeyin lütfen.
Oy verdiysek başlayalım, keyifli okumalar. ♥

(Okuduğunuz tarihi buraya yazarsanız sevinirim.)

Değil mi ki kavuşmalarımız topal,
Ayrılıklarımız koşar adım.
- Cahit Zarifoğlu

Şarkı: Ansızın – Nahide Babashlı

Bahar

Yerimde kıpırdanıp durmaktan nefret ediyordum ama o karşımdayken buna bir türlü engel olamıyordum. Kendimi bir şeylerle meşgul etmek istiyordum fakat bariz bir şekilde ondan kaçmak için yaptığım anlaşılır korkusuyla ne yapacağımı da bilemiyordum. Songül gittikten sonra Mahi, ben ve onun arasında anlık bir sessizlik oluştu.

Bulunduğum ortamın gerginliğini dağıtan taraf hep ben olurdum ama bu sefer değil... Bu sefer ben başkasından medet umar hâldeydim. Aramızdaki sessizliği bozmasını istediğim kişi Mahi'ydi. Rahatsızlığımı ve huzursuz heyecanımı anlaması için onu dürtmek geçiyordu içimden. Mahi de ne durumda olduğumun farkındaydı aslında, hissediyordum ama ilk konuşan kişi o olmadı.

Selim'in o kalın ama yüreğimi yerinden hoplatan sesini duyduğum anda nefesimi tuttum. Gözlerini üzerime dikerek

konuştu.

"Biz bayramlaşmadık," dediği anda sertçe yutkundum. Elim ayağım birbirine dolandı. Bu kadarcık mesafede ve bu kadar sıradan bir soruda kendimi kaybetmem hiç normal değildi. Bakışlarımı Mahi'ye çevirsem eminim onunda benim kadar şaşkın olduğunu görürdüm.

Hemen toparlamaya çalışır gibi içimden kendimi uyardım. Dudaklarımdan otomatik şekilde alıştığım kelimeler istemesize çıktı. "Öyle mi Selim ab-" diyecek oldum ama daha cümlem bitmeden Mahi araya girdi. Aniden cümlemi yarıda kesmesine hiç bu kadar sevinmemiştim. Kendi saçmalığımdan yerin dibine girecektim.

Ama bu sevincim kısa sürdü. Çünkü Mahi'nin söylediği şeyi duyunca kendimi arkamda duran camdan aşağı atmamak için zor tuttum. Bu kız beni öldürecekti.

"Ay Ali Asaf'a abi demiyorum sana da demem ben artık," dediği anda, anında çenem aşağı düşer gibi açıldı ve sonra hemen arkasından sessizce kapandı. Selim de en az benim kadar şaşkındı. Bakışlarımız Mahi'nin söylediği şeyden sonra birbirine kenetlendi ama hemen gözlerimi onun ela gözlerinden kaçırdım.

Ama Mahi ardı arkası kesilmeden beni sırtımdan bıçaklamaya devam etti.

"Bahar da demez," dedi aniden. Sanki devlet sırrı vermiş gibi hızlı ve nefes nefese konuşması neredeyse kahkaha atmama sebep olacaktı ama ben panikten neredeyse olduğum yerde düşüp bayılacaktım.

İstemsizce yeniden gözlerim Selim'e kaydı. Adam afallamış bir hâlde, bir Mahi'ye bir bana baktı. Geberiyordum heyecandan ama yine de Selim'in bu tepkisinin ne anlama geldiğini merak etmeden duramıyordum. Mahi konuşmaya devam etti. "Tabii saygısızlık olarak falan görürüm diyorsan, deriz," dediğinde sonumun geldiğini düşündüm. Mahi'nin çenesi düşmüştü bir kere ve durdurabilene aşk olsun!

Göğsümün içinde çırpınan kalbim sayesinde nabzım boğazımda atıyordu. Selim'e zar zor bakabiliyordum ama

meraktan da deliriyordum.

Selim gözlerini birkaç kere kırpıştırdı ve yutkunarak başını hızla iki yana salladı.

"Yok," dedi. Sesinin değişen tonuyla bakışlarım yeniden ona döndü. Az önceki afallamış hâlinden hızla sıyrılmış, şimdi sesinin tınısı neşe barındırır şekilde değişmişti. Onun ses tonunun değişmesini fark etmem bir yana, sesinde hissettiğim, bana delice huzur veren o tınıya kapılıp gidiyordum. Kendinden emin bir şekilde konuşmaya devam etti. "Nasıl rahat edecekseniz benim için sorun değil."

Araya girme ihtiyacı hissederek kısık çıkan sesime rağmen konuşmaya çalıştım. "İyi de," diyecek oldum ama Mahi yine hemen konuşmaya başlayarak beni susturdu.

"Neyseee," dedi kelimeyi bilerek uzatarak. "Ben bir içeri bakayım, istedikleri bir şey var mı diye?" Sonra bakışları ikimizin arasında sinsice dolaşıp benim üzerimde odaklı kaldı. "Sizde bayramlaşın işte," dedi ve ikimizden birinin cevap vermesini bile beklemeden, adeta kaçar gibi hızlı adımlarla mutfaktan çıktı.

Ve ben öylece donup kaldım. Ne halt edeceğimi bilmeden kıpırdamadan durdum. İçimde resmen fırtınalar kopuyordu ama dışarıdan vücudumdaki tek bir tüyü bile hareket ettiremiyordum.

Sessizlik beni yiyip bitiriyordu. Ona karşı ilk adımı atmam imkânsızdı. Ödümün kopuyor olması bir yana, korkularım zaten bu adıma engeldi. Mahi'nin söyledikleri zihnimde dörtnala koşuyordu. Aklım ve kalbim iki parçaya bölünmüş gibi hissediyordum.

Selim tedirgin adımlar atarak kapıdan içeri girdi. Gözlerini üzerimden ayırmadan elini arkaya uzattı ve mutfağın kapısını, sessizce kapatmaya başladı. Bakışlarımı onun sakince kapıyı ittiren elinden ayıramadım.

Kapının kolunu sakince indirdi ve ses çıkmasını önlemek için hafifçe kapattı. Kapı kapandığı anda nefesimi tuttum.

Sırtını kapıya yaslayıp bir süre sessizce bekledi. Sanki benim kaçmamdan korkuyordu ve haklıydı da... Kaçacak

yerim olsa kaçardım.

"Bahar," dedi inler gibi. Her bir bakışı zihnime doldu. Bakışları şu anda üzerimde gezinirken sanki fiziki olarak bana dokunuyordu.

"Selim a-" diye başlayacak oldum ama Selim hemen araya girdi.

"Deme," dedi hüsranla. "Bitirme o cümleni."

Ne diyeceğimi bilemeden öylece kaldım. Onun titreyen sesi miydi beni susturan bilmiyorum. Yutkunarak bakışlarımı ona çevirdim. Ona bakmamı bir adım olarak algılamış gibi bana doğru yaklaştı. Geri kaçma isteğimi bastırmak zorunda kaldım ama istemsizce geriye doğru bir adım atınca Selim'in bakışları hareket eden ayaklarıma kaydı ve olduğu yerde durdu.

"Gideyim mi?" dedi usulca. Gitme demek için çırpınıyordum ama dudaklarım hareket etmedi. Selim başını eğdi, gözlerini sımsıkı kapattı ve az önce bana yaklaşmak için attığı adımı geriye çekti.

O benden bir adım uzaklaşınca içim gitti. Aramıza mesafe koymasının canımı bu kadar yakacağını hiç düşünmemiştim. Kalbimdeki sızı galip geldi ve can havliyle, "Dur," dedim.

Selim aniden durdu. Yeniden umutlanmış gibi bana baktı. "Ben, ben..." gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak sakinleşmeyi çalıştım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," derken gözlerimi açıp ona baktım ve cümlemi tamamladım. "Selim," dediğimde dudaklarında öyle güzel bir gülümseme oluştu ki bunu görünce istemsizce benim dudaklarımda kıvrıldı. Onun ismini böyle söylemek, sonunda hiçbir ek olmadan dudaklarımdan dökülmesi ikimiz içinde farklı bir histi. Ben bunu hissediyordum ve ona baktığımda onunda hoşuna gittiğinin farkındaydım.

Yeniden bana yaklaştı. Bu sefer bir değil iki adım atarak daha da yakınıma geldi. Sanki biri tarafından her an yakalanacakmışım gibi boş gözlerle etrafıma bakınmaya

başladım. Selim'in ılık nefesini yanağımda hissedene kadar ona bakamadım.

Sakince aldığı nefes yanağıma dokundu. Yüzüne bakamadım ama başımı kaldırıp gözlerimi hızlı hızlı inip kalkan göğsüne odakladım.

"Senin için hissettiklerimi biliyor musun?" diye sordu.

Sorusuna cevap veremedim. Başımı sallayarak onu onaylamak istiyordum ama gerçekten biliyor muydum ki! Yine de ona sessiz bir onay verdim.

Aldığı sessiz cevaptan sonra başını eğip bana doğru yaklaştı. Dudakları bana dokunmuyordu ama sıcaklığını tenimde hissediyordum.

"Eğer bilseydin," dedi usulca. "Arkana bakmadan kaçardın."

Başını benden uzaklaştırınca nefesim kesilmiş bir şekilde hızla başımı kaldırıp ona baktım.

Gülümseyen dudaklarından gözlerimi ayırmakta zorlanıyordum. Aklımdan bir sürü şey geçmesine rağmen, ağzımdan tek bir kelime çıkmıyordu. Sonra yüreğimi yerinden oynatacak cümlelerle konuşmaya başladı.

"Seni görmediğim zaman aklımı kaçırıyorum ben her Allah'ın günü... Her gün iş çıkışı ağır adımlar atarak evinin önünden geçiyorum, belki birkaç saniye de olsa seni görürüm umuduyla."

Bakışlarımı kaldırıp gözlerine diktim. Göz bebeklerinin büyümesini ve ela rengi gözlerinin daha fazla koyulaşmasını izlemek gördüğüm en güzel manzaraydı.

"Ama nasıl olacak?" diye sordum sesimdeki hüznü saklayamadan. "Abim," dedim ama devam edemedim.

"Biliyorum," dedi beni sakinleştirmek için usulca. "Seni zor duruma sokmam asla ama anlıyorum." Derin bir nefes alıp verdi. "Ben neler çekiyorum bir bilsen, Bahar. Seninle konuşamamak, ne hissettiğini bilememek..." durup bekledi.

"Ali Asaf'la ben konuşacağım ama sadece bilmem gerek. Senin ne istediğini bir bilsem, Bahar."

"Aranızın bozulmasını istemiyorum," derken gözlerine baktım.

"Bozulmayacak," derken bana yaklaştı. Elinin hareket ettiğini gördüm. Usulca, sanki kaçmamdan korkar gibi kaldırdı ve elinin tersini çevirip parmaklarını yanağımda gezdirdi. Sanki bu anı beklemiştim hep... Sanki o bana dokundu ve benim için her şey bir anda tamamlandı.

"Selim," diye ismini fısıldadım.

"Sadece güven bana," dedi. "Senin üzülmene izin vermem."

"Ama," diyecek oldum ama Selim aniden iki elini uzatıp ellerimi tuttu. Derin bir nefes çektim içime ve ona baktım.

"Bak bana ," dedi sessizce. "Ben sana olduğum gibi geldim Bahar. Ne eksik ne fazla, olduğum gibi karşındayım ve sana olan hislerimi anlatmaktan zerre çekinmem. Ne sana, ne Ali Asaf'a, ne başkasına. Sen iste," dedi üstüne basa basa konuşarak.

"Sen iste Bahar, ben hemen Ali Asaf'la konuşurum."

Panik beni ele geçirdi. Nefesim hızlanınca, Selim ellerinin arasında tuttuğu ellerimi sıktı. "Sakin ol," derken usulca elimi okşadı. "Aklından neler geçtiğini biliyorum, hissediyorum."

"Korkuyorum," diye kaçırdım ağzımdan.

"Biliyorum güzelim," dedi. Kullandığı kelimeyle kalbim yine delirdi.

"Sen hiçbir şey düşünme Bahar. Sadece bana evet de ve bırak gerisini ben halledeyim."

Söylediği kadar kolay olabilir miydi her şey sanki. Düşünme deyince aklımdan çıkarıp atamıyordum ki.

Bir elimi bırakıp diğerini sımsıkı tutarken bana yaklaştı. Boşta kalan elini yanağıma uzatıp başparmağıyla usulca okşarken ona bakmam için hafifçe baskı yaptı.

"Düşünme," derken nefesi tenime dokundu. "Yoksa aklına, düşünecek başka şeyler sokmak zorunda kalacağım güzelim."

Kafa karışıklığıyla ona baktım. Kaşlarım çatılınca yanağımda duran elini uzatıp kaşlarımın arasındaki kırışıklığa dokunarak düzeltti.

"Nasıl?" dedim anlamaya çalışır gibi.

Başını hafifçe yana eğip gülümseyerek bana baktı. Aramızdaki kısacık mesafeyi kapattı ve bedeninin sıcaklığını bana dokunan her yerde hissediyordum.

"Selim," dedim heyecanla ama kıpırdamadı. Elimi tutan elini hareket ettirdi ve parmaklarımı parmaklarımın arasından geçirdiğinde refleks olarak onları sıktım.

Ağzımı açıp tek kelime daha etmeme izin vermedi. Zaten ne diyeceğimi de bilmiyordum şu anda.

Selim hızla hareket etti ve gülümseyen sıcak dudaklar benimkilere temas ettiğinde içimden bir şey hareket edip boğazıma kadar çıktı ve sonra gürültüyle mideme taş gibi düştü.

Nefes alamadım. Her şey bir anda silindi gitti. Ne zaman, ne mekân kavramı kalmıştı. Sadece onun sıcak dudaklarının, benim titreyen dudaklarımın üzerine dokunuşunu hissediyordum. Parmak uçlarıma kadar titrediğimi hissettim. Karnımda gezinen gerginlik hissi daha önce aşina olduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Gergindim, deli gibi panik hâlindeydim ama hissettiğim şeyin, içime dolan duygunun güzelliği hepsini bedeldi. Dudakları dudaklarımın üzerinde nazikçe gezindi. Elimi bırakmadan kendi eliyle birlikte belime doğru uzandı ve ikimizin elleri birleşmiş hâlde belime dokundu. Ondan ve bu andan kaçışım yoktu.

Beni tutmasına gerek yoktu çünkü sadece dudaklarının bana dokunuşuyla bile beni kıpırdayamaz hale getirmişti.

Beynim uyuşmuş gibi kıpırdamadan durdum ama onun dudakları usulca hareket ettiğinde dudaklarımdan kaçan sesli bir nefes onun nefesinde kayboldu.

Selim'e dokunma ihtiyacım o kadar fazlaydı ki boşta kalan elim benden bağımsız hareket eder gibi uzandı ve onun kirli sakalla kaplı yanağına dokundum.

Bu dokunuşumla dudaklarını geri çekti ve ağzından bir inleme kaçtı. Benden uzaklaşınca bedenim istemsizce ona doğru uzandı ve Selim bunu fırsat bilip yeniden dudaklarıma uzandı. Ona karşılık verdiğimi fark ettiğimde her şey için çok geçti. Kendimi onda kaybettim. Bir yanım dağılıp paramparça olurken, diğer yanım sanki eksik parçasına sonunda kavuşan bir yapboz gibi tamamlandı. Dudaklarının her teması beni yeniden var etti sanki. O bana dokundu. Dudaklarıma değen her bir parçası içeri sızdı ve kalbimin onsuz sızlayan tarafını keşfetmiş gibi eksik kalan boşlukları doldurdu.

Onun nefesini soludum ve yaşadığımız şu kısacık zamanda her şeyden, hiç olmadığım kadar emin oldum.

Nerede olduğumu fark etmemle aniden kendime geldim ve minik bir inleme eşliğinde ondan uzaklaştım. Selim gözlerini açtı ve koyulaşan ela gözleriyle bana öyle güzel baktı ki nefesim kesildi.

"Beraberiz," dedi soru sorar gibi. Benden cevap beklerken yutkundum.

Başımı sallarken, "Evet," dedim.

Gülümsemesi genişledi. Uzanıp dudaklarını yanağıma değdirdi ve sıcak dudaklarının bıraktığı öpücükle titredim.

"İyi bayramlar," dedim aniden aklıma bayramlaşmadığımız gelince. Bana gülümseyerek baktı ve "Bayram şimdi iyi," dedi. Gülümsememe engel olamadım.

Sonra aniden, "Git," dedi usulca ama elimi bırakmadı.

"Git Bahar," dedi tekrar. "Hâlâ kendimi tutabiliyorken git güzelim."

Dudakları tekrar yanağıma dokundu ve sonra aniden beni bıraktı. Hissettiğim boşluk derin bir sızı gibi bedenimi ürpertti ama ayaklarımı hareket ettirmeyi zor da olsa başardım.

Hızla mutfaktan çıktım ve nefes nefese salona girdim. Neredeyse herkesin gittiğini fark ettiğimde dış kapıya doğru ilerledim. Ayakkabılarımı giyerken Selim'in arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. Mahi yüzüme baktı ve sorgular

gibi tek kaşını kaldırdığında başımı iki yana salladım. Şükürler olsun ki sessiz mesajımı aldı ve ısrar etmedi.

Arkamda Selim'in olduğunun farkındaydım ama ona bakamadım. Mahi'ye odaklanıp konuştum.

"Bize geleceksin değil mi?" diye sordum. Mahi başıyla onaylarken konuştu. "Önce anneme uğrayacağım sonra size geçerim," dediğinde gülümsemeye çalıştım.

Sadece, "Tamam," dedim ve kalbim neredeyse ağzımın içinde atarken arkama bile bakmadan merdivenlerden inmeye başladım.

Mahi

Yüzüme vuran güneş yüzünden gözlerimi açmakta zorlandım. Zihnim bulanık gibi hissediyordum. Bütün gece ağladığım için gözlerim ağrıyordu ve açmamak için büyük bir çaba sarf ediyordum. Ama sonra aklıma dün gece olanlar dolmaya başlayınca gözlerim istemeden de olsa hızla açıldı ve yatakta hızla doğruldum.

"Ali Asaf," diye kendi kendime ismini fısıldadım. Dün gece ne olmuştu öyle?

Yataktan çıkıp aynanın karşısına geçtim ve hemen saçlarımı topladım. Banyoda elimi yüzümü yıkadıktan sonra merdivenlerden paldur küldür aşağı indim.

Telefonumun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yatağa nasıl geldiğimi bile hatırlamıyordum ki.

Salona girince durup etrafıma bakındım ve telefonumun televizyonun yanında durduğunu fark ettim. Ben onu almak için ilerlerken Emine annem de mutfaktan çıktı. Beni görünce şöyle bir süzdü ve gözlerini yüzüme odakladı.

Gözlerimin şiş olduğunun farkındaydım ama bunu onun da fark ettiğini biliyordum. "Günaydın," derken gülümseye çalıştım.

"Sana da günaydın kızım," dedi arkasını dönüp gitmeden önce.

Akşam bahçede olanları gördüğünden kesinlikle emindim. Ali Asaf'ı içeri onun aldığını da biliyordum ama bana bir şey

söylemeyi düşünüyor gibi değildi.

Mutfağa gidince kahvaltıyı bahçeye hazırlamaya başladığını gördüm ve bende sessizce ona uyum sağladım.

Bahçe de birlikte kahvaltı yaparken gözüm istemsizce karşı tarafa kayıp duruyordu. Buradan net olarak ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum ama sürekli bakmaktan kendimi alamıyordum. Ayağa kalksam belki daha net görürüm umuduyla yeniden ayaklandığımda Emine annem sonunda patladı.

"Yine nereye?" dediğinde hafifçe sıçradım.

"Su," dedim içeri göstererek. "Su alacağım."

Emine annem bir kaşını kaldırıp masada duran sürahiyi işaret ederek konuştu. "Masa da var ya kızım."

Ne cevap vereceğimi düşünürken sonunda aklıma ilk gelen şeyi söyledim. "Soğuk istiyorum," dedim ve arkama bile bakmadan içeri girdim.

Dolabı açıp bir şişe su alırken tekrar bahçeye çıkacağım sırada adımlarımı bilerek yavaşlattım ve kapının orada durup tam karşımda duran bahçeye baktım.

Ali Asaf'ı görmedim ama oraya baktığım anda Bahar da bahçeye çıktı. Beni görünce elini kaldırıp heyecanla salladı ve bende ona karşılık verdim.

Manyak kız ta oradan bana, "Günaydın," diye bağırınca kahkaha attım. Yerime oturmadan suyu masaya bıraktığım sırada Emine annemde Bahar'ı duymuş olacak ki o da gülümsedi. Yeniden Bahar'a baktığımda elini telefon şekline sokarak kulağına götürdü. Bende başımla onayladım.

Hızlıca kahvaltımızı ettikten sonra ben masayı toplarken Emine annem üzerini değiştirmiş hâlde odasından çıktı.

"Ben çıkıyorum kızım," dedi bana bakarak.

"Erkenden nereye böyle?"

"Asuman teyzenlere geçeceğim," dedi. "Ayşe'nin çeyizinde ne eksik var diye bakacakmış beni de çağırıyor."

Kaşlarımı çattı. Ayşe'yi severdim, kendi hâlinde sessiz sakin bir kızdı. Bizden birkaç yaş büyüktü ama o kadar narin

o kadar sakindi ki Bahar ve ben yanında yaramaz çocuklar gibi kalıyorduk.

Ayşe'yi severdim sevmesine ama Asuman teyzeden pek hoşlandığım söylenemezdi. Her işe burnunu sokmadan duramaz, Bahar ve beni ne zaman görse bizden hoşnut olmadığını belli edercesine suratını şekilden şekle sokardı.

"Ne çeyizi?" diye sordum merakla.

"Çeyiz neden olur Mahi?" Bana saçmaladığımı belli eden bir ifadeyle baktı.

"Ya neden olur biliyorum tabii ama neden çeyizindeki eksikleri tamamlıyorlar? Hem de bayram bayram! Ne bu acele..."

Omuzunu silkerken kapıya doğru ilerledi. Ayakkabılarını giyip bana döndü. "Asumanı bilmez misin sen? Tutturdu kıza birini bulmak lazım yaşı geçiyor deyip duruyor."

Gözlerim sinirle karardı. "Birini bulmak lazım da ne demek? Kızın söz hakkı yok mu yani?"

Emine annemin bakışları anlayışla değişti. "Kızım bende isterim öyle olmasını ama annesine ne desek boş işte. Bende konuştum, Seyhan da söyledi ama yok. Eşinin bir akrabasının oğlu mu ne varmış onlara haber göndermiş..." Cümlesini bitiremeden sinirle araya girdim.

"Haber mi göndermiş? Yahu mal mı bu kız? Birini buldu yetmedi bir de onlardan haber beklese bari."

Sesimin yükseldiğinin farkındaydım ama yerimde duramıyordum.

"Mahi," diye uyardı Emine annem ama elimde eğildi.

"Ama Emine anne," diyecek oldum ama araya girdi.

"Kızım anlıyorum ben seni, Asuman'la tekrar konuşacağım tamam mı?" başımı sallarken hâlâ içim içimi yiyordu. O kadının laftan anlamayacağından emindim.

"Ayşe bir şey demiyor mu?" dedim ama alacağım cevabı biliyordum. Kızın zaten mizacı sakin ve sessizken, Asuman teyze sayesinde iyice sinmişti.

"Ne desin kuzum, sen Ayşe'yi bilmez misin? Kızın ağzı var dili yok." Biliyordum ama yine de...

Acilen Bahar'la konuşmam gerekiyordu. Emine annem gözlerimdeki kıvılcımı görmüş olacak ki bana kaşlarını çatarak baktı.

"Sakın Mahi," dediğinde ona masum masum bakıp gözlerimi kırpıştırdım.

"Ne?" dedim dişlerimi göstererek sırıtırken.

"Bu bakışları bilirim ben, sakın karışmayın."

Kullandığı çoğul ekten sonra gülümsemem daha fazla genişledi.

"Hadi git sen," dedim hâlâ gülümsüyordum. Emine annem ne derse desin vazgeçmeyeceğimi bildiğinden başını sağa sola sallayarak gitti.

Telefonumu kaptığım gibi odama giderken hemen Bahar'ı aradım. Merdivenlerden çıkıp üzerimi değiştirmeye başlamıştım bile. Bahar, hemen telefonu açtı.

"Dün gelmedin," dedi isyanla.

Of! Dünü unutmuştum. Bahar'a anlatacağım şeyler vardı. Gerçi onunda bana dün mutfakta olanların detayını anlatması gerekiyordu ama şuan önceliğim Ayşe'ydi.

"On dakika sonra sizdeyim," dediğimde Bahar durdu.

"Bir şey olmuş," dediğinde sesindeki merakı fark ediyordum.

"Geliyorum, anlatacağım," dedim. Bahar bir şey söyleyecekti ama ben geliyorum dedikten sonra uzatmadı.

Telefonu kapattıktan sonra hâlâ üzerimde duran pijamalardan kurtuldum. Dolabımdan rahat bir kot şort alıp giydim ve üzerime de salaş bir tişört geçirdim. Saçlarımı salıp düzgünce taradım ve önlerime gelmemesi için yarım şekilde topladım.

Telefonu cebime atıp merdivenlerden indim. Parmak arası terliklerimi giyip anahtarı da elime alıp koşar adımlarla evden çıktım. Karşı kaldırıma geçip hemen Baharların bahçesine girdim ve giriş kapısına değil de yan taraftan dolanıp bahçeden devam ettim.

Terliklerimi ayağımdan fırlatır gibi atıp bahçeye açılan mutfak kapısından içeri telaşla girdim.

"Acil konuşmamız lazım Bahar. Ayşe," dedim ama kapıdan içeri girdiğim anda olduğum yerde donup kaldım. Bahar elindeki tabağı masaya koyacakken beni görünce durdu. Bahar hariç beş çift göz kapıdan telaşla girdiğim için benim üzerime odaklandı.

Ali Asaf, Orhan abi, Selim, Kaan ve Coşkun... Hepsi susup bana baktı.

"Ne?" dedim sessizliği bozmak ister gibi. Ben konuşunca aniden kendilerine geldiler. Benim telaşlı hâlime güldüklerinde suratımı astım. Ali Asaf hariç hepsi sırıttı.

Bakışlarım, dün gece kimsenin görmediği tarafımı paylaştığım adama kaydı. Asık suratına kaş çatışı eklendi. Bakışları yüzümde, tişörtümde ve uzun tişörtümün altından görünen kısa şortumda gezindi. Bir süre aşağıda takılı kalınca yerimde huzursuzca kıpırdandım.

Dikkatini çekmek ister gibi ona bakıp yeniden sordum. Yeniden, "Ne?" dediğimde Ali Asaf sonunda yüzüme baktı ve başını iki yana sallarken ağzının içinde bir şeyler geveledi.

Ne halt oluyordu bu adama iki gündür!

Bahar elindeki tabağı bırakıp yanıma gelirken, "Duydum," dedi. Dikkatimi Ali Asaf'ın garip davranışların uzaklaştırıp ona verdim. Bahar konuşmaya devam etti. "Teyzem de gitti az önce." Başını iki yana salladı. "Asuman teyze sonunda kendini aştı."

"Kadın aşmayı geçti delirdi bence," dedim. Ama sonra bakışlarım dikkatle beni izleyen Kaan'a takılınca adamın yüzünün bembeyaz olduğunu fark ettim. Elinde tuttuğu sıcak çay bardağını öyle sıkı tutuyordu birazdan parmaklarının arasında toz hâline gelecekti.

Bahar benim durup baktığımı fark edince bakışlarımı takip edip kime baktığımı gördü. Ali Asaf ve Selim de bir bize bir Kaan'a baktılar.

"Ne oldu?" diye sordu Selim, Kaan'a bakarak ama adam hâlâ bize bakıyordu. Hiçbir şey anlamadan tekrar Bahar'la birbirimize baktık.

"Herkes birbirine bakmayı kesip konuşabilir mi?" diye araya girdi Orhan abi.

Ellerimi açıp, "Ne olduğunu bilmiyorum ki konuşayım," dedim. Bahar da beni onayladı.

Kısa bir sessizlikten sonra Kaan, Bahar ve bana bakıp konuştu. "Hangi Ayşe?" dediğinde kaşlarımı çattım. Annesi Asuman teyze olan kaç tane Ayşe vardı ki zaten.

"Bizim Ayşe işte," dedi Bahar. "Asuman teyzenin kızı," demeye kalmadan adamın elindeki bardak parmaklarının arasında çat diye parçalara ayrıldı.

Yanında oturan Selim ve Ali Asaf yerinden fırlarken, "Siktir," diye bağırdılar.

Bu küfüre üzerlerine gelen çayın sebep olduğunu düşünürdüm aslında ama ikisi de telaşlı gözlerle Kaan'a bakınca merakım iyice arttı. Orhan abi sessizce masadan kalktı ve eline çayını alarak mutfaktan sıvıştı. Bahar'a baktım ve hemen gidip masada boş kalan sandalyeye oturdum. Kaan'ın karşısına geçip gözlerine baktım.

"Ne oluyor? Dökül çabuk," dediğimde Bahar'da yanıma gelip oturdu. Selimden boşalan yere oturunca adamda onun hemen arkasında ayakta durmak zorunda kaldı.

"Mahinev," dedi Ali Asaf beni uyarır gibi ama ona dönüp tek kaşımı kaldırdım. "Sen karışma," dediğinde neredeyse kafasına önümde duran çatalı fırlatacaktım.

"Valla biz değil siz karıştınız," dedim sinirle. Parmağımla Kaan'ı işaret ettim. "Senin bu hâlinden, ben durumu anlıyorum da bir şey yapmadan önce emin olmam lazım."

Ali Asaf duymamı ister gibi derin bir nefes aldı ama dönüp ona bakmadım. "Kaan," dedim usulca ama devam edemeden Ali Asaf araya girdi.

"Hadi bakalım Kaan'dan da abiyi kaldırmış." Yemin ederim bu adamı gebertecektim.

"Evet," dedim dişlerimin arasından. "Hepinizden kaldırdım," dedim masada oturan adamlara tek tek bakarak. Sonra Bahar'ı işaret ettim.

"Hatta kaldırdık," dediğimde Bahar yutkunarak Ali Asaf'a baktı. Ali Asaf bir şey diyemeden Selim pat diye araya girdi.

"Sorun yok abi, gitme kızların üzerine," dediğinde Bahar'ın dudaklarının kıvrıldığını hissettim. Coşkun da onaylayınca hâlimden memnun bir şekilde Ali Asaf'a otuz iki diş sırıtarak baktım.

"Çanak tutmayın şuna," dedi beni kastederek. Neredeyse ona dil çıkaracaktım. Yüzüne baktım ve "Kasıntı," diye dudaklarımı oynatarak kelimeyi heceledim. Bana öyle bir baktı ki az sonra masanın diğer tarafından üzerime atlayıp neredeyse canıma okuyacaktı. Bunun beni zerre kadar korkutmadığını belli etmek ister gibi yeniden sırttım ve tekrar Kaan'a döndüm.

"İster anlat ister anlatma ama durum şu," diye başladım. "Asuman teyze Ayşe'nin *yaşının geçtiğini* düşünmek gibi bir saçmalık tutturmuş." Yaşının geçtiği dediğim kısmı vurgulamak ister gibi iki elime parmaklarımı tırnak işaret gibi yaptım.

"Gitmiş bir akrabalarının oğlunu bulmuş, yetmemiş haber göndermiş sanki koltuk takımı verecekmiş gibi manyak karı!"

"Mahinev," diyerek beni uyaran Ali Asaf'a döndüm.

"Ne? Yalan mı?" dediğimde başını sağa sola salladı. "Diline sahip çık!"

Dudaklarımı büzüp ona dil çıkarma isteğimi bir kez bastırmak zorunda kaldım.

Bahar araya girdi. "Kaan," derken tedirgin gözlerini Ali Asaf'a çevirmemeye çalıştığının farkındaydım. Selim'in de parmakları Bahar'ın arkasındaki sandalye başını sıkmaktan bembeyaz olmuştu.

"Senin bu tepkinin sebebi ne? Söyleyecek misin?"

Herkes susup bekledi ama Kaan sanki sinirden kaynayan bir volkan gibiydi. "Evlenemez," dedi dişlerinin arasından.

"Neden?" dediğimde Ali Asaf yeniden homurdandı.

"Of sıktınız ama aaa! Biriniz susuyor," dedim Selim'i işaret ederek. Onu gösterince adam suçsuzum der gibi ellerini

havaya kaldırdı. Aynı bakışı Coşkun'a da atınca başını sağa sola salladı. Sonra Ali Asaf'a döndüm. "Sana zaten diyecek sözüm yok! Ya homurdanıp duruyorsun, ya sürekli *Mahinev* diye beni uyarıyorsun." İsmimi söylerken sesini taklit ettiğimde dişlerini sıktı. "He, bitmek bilmeyen ters bakışlarını unutmamak gerek."

"Ya sabır!" dediğinde umursamadan Kaan'a döndüm. "Sende şifreli şifreli konuşup durma valla şiştik burada." Masa da ona doğru eğildim. "Bak, Ayşe'yi severiz. Onu zaten böyle bir durumda bırakacak değiliz ama Ayşe'nin ağzı var dili yok. Kız annesine söz geçiremez. İstemese istemiyorum diyemez ki Asuman teyzeye bunu dese bile çok bir şey fark edeceğini sanmıyorum."

Bahar beni onaylar gibi başını salladı.

"O yüzden," dedi Bahar benden sonra devam ederek. "Bir şey varsa ya da biliyorsanız söyleyin ki kıza yardımcı olalım."

"Siz karışmayacaksınız!" dedi Ali Asaf yine bizi uyarır gibi.

Başım hızla ona döndü. "Nedenmiş o?" diye sordum.

"Kızım bela mısınız siz? Ne yapacaksınız? Kızı mı kaçıracaksınız?" derken alay eder gibi çıkan sesi sinirlerimi zıplattı.

"Sen ne anlarsın be!" dedim sesimi yükselterek. "O bizim arkadaşımız. İstemediği bir durumdaysa gerekirse kaçıracağım, evet."

Sonra gözlerinin içine dik dik baktım. "Var mı bir itirazınız komutanım," dediğimde gözleri karardı. Bakışları dudaklarıma odaklandı ve nefesinin hızlandığını, göğsünün hızlı hareket edişinden anladım. Bir anda ona doğru eğildiğimi fark ettim ve o da bana doğru yaklaşmıştı. Aramızdaki kısacık mesafe tüm sinirimi silip attı. Ne ara bu duruma gelmiştik.

Birbirlerine girmek üzere olan iki vahşi aslanken, aniden ona sırnaşmak isteyen kediye dönmüştüm sanki.

"Ben varım," diyen sesi duyduğumda hepimiz olduğumuz yerde donup kaldık. Mutfak sessizleşti. Bakışlarım konuşan

Kaan'a döndüğünde herkesin ona baktığını biliyordum.

"Ne?" dedi Bahar hayretle.

"Nasıl?" dedim hemen arkasından.

Coşkun ve Selim, "Saçmalama," derken Ali Asaf yine yüksek sesli bir sabır çekti.

"Neye varsın?" dedim emin olmak ister gibi.

"Kaçırmaya," dedi.

Baharla birbirimize öyle hızlı baktık ki gözlerim yerinden çıkacaktı. Algılarımda bir sorun yoktu ama şuan konuşulan konuyu anlamıyormuş gibi hissediyordum.

"Kimi?" dedim refkles olarak. Bahar'ın ağzı şaşkınlıkla açıldı ve başını kaldırıp tersten Selim'e baktı. Selim ona bakan Bahar'ı görünce sırıtmaya başladı. Allah'ım ortam tımarhanelik olma yolunda hızla ilerliyordu.

Herkes kendi arasında fısıldaşmaya başlayınca iş iyice raydan çıktı.

"Bir durun!" dedim sesimi yükselterek.

Herkes aynı anda durdu ve bana baktı. Ali Asaf'ın gülmemek için elini ağzına kapattığını gördüğümde dikkatim dağıldı ama Kaan'a odaklanmayı başardım.

Gözlerimi direkt onun üzerine dikip konuşmaya başladım. Daha çok soru yağmuruna tutacaktım ama aklımı çorba gibi yapmışlardı ve biz Ayşe ilgili bir şey yapmadan önce bu durumu netleştirmek zorundaydım.

"Ayşe'yle mi berabersin?" dedim direkt Kaan'a.

"Hayır," dedi. Baharla birbirimize baktık ve diğer soru ondan geldi.

"Ayşe'yi mi seviyorsun?" dediğinde Kaan başını salladı. Bahar yeniden bana baktı ve bu sefer birbirimize sırıttık.

"O seni seviyor mu?" dediğimde Kaan derin bir iç çekti.

"Bilmiyorum ki," derken suratı asıldı.

"Lan nasıl bilmiyorsun?" diyen Ali Asaf'a ters ters baktım. Bu adam her şeye böyle öküz gibi cevap vermek zorunda mıydı? Sanki kendisi çok matah bir haltmış gibi Kaan'ı azarlıyordu. Dibindekini görmeyen öküz, çocuk bilmiyorum dedi diye hırlayıp duruyordu.

Ters bakışımı görmezden geldiğinde masanın altından ayağına bir tekme attım. "Lan," dedi tekrar ama benim vurduğumu fark edince dişlerini sıkıp sustu. Çenesini kapatmış olmanın verdiği mutlulukla yeniden Kaan'a döndüm.

"Şunu bize net bir şekilde açıkla artık Kaan."

Konuşmadan önce ellerinin masanın üzerine çıkarıp birleştirdi. "Ya ben evden, dükkâna dükkândan eve işte biliyorsunuz. Birkaç ay önce dükkânı geç açtım ve yolda giderken marketten dönen Ayşe'yi gördüm."

Bahar elini masaya koydu ve yüzünü avucuna yaslayıp sanki masal dinliyormuş gibi odaklandı. "Elindeki poşetleri tutmaya çalışırken yardım etmek için yanına gittim ama beni görünce birden panikleyince elindekileri düşürdü." Sanki o ana gitmiş gibi derin bir iç çekip devam etti.

"Toplamasına yardım ettim. Başını kaldırdı ve kahverengi gözlerini üzerime dikince," durup derin bir enfes aldı. "İşim bitti işte."

"Sen onu daha önce de gördün," dedim anlamaya çalışarak.

"Evet gördüm ama böyle görmedim."

Bakışlarım Ali Asaf'a kaydı. Kaşlarını çatmış anlını kırıştırmıştı. Aklından neler geçtiğini merak ederken bakışları bana yöneldi. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki sanki ona verebileceğim sessiz cevapları araştırıyordu. Bahar yanımda hafifçe öksürünce zor olsa da Kaan'a döndüm.

"Nasıl yani?" diye sorduğumda sesim zorla çıkmıştı.

"Bilmiyorum, belki de benim dikkatsizliğimdi, bunca zamana ama hiç böyle bakmadım ona. Zaten aklımdan da evlilik falan geçmezdi." Hüzünlü bir iç çekiş ortamda yankılandı. "Ana yok baba yok bende, kim ne yapsın beni diye düşündüm hep."

Kaan'ın söylediği şeyden sonra sertçe yutkundum. Boğazıma öyle bir yumru oturdu ki yutkunsam da geçmiyordu. Ali Asaf, Kaan'ın omzuna bir tane vurdu. Sert değildi ama Kaan'ı sarsmaya yetmişti.

"Saçmala lan, biz neciyiz?" dediğinde Kaan başını eğerek onu onayladı ama hissettiği yarım kalmışlığı en iyi ben anlıyordum şuan.

"Ay o zaman Ayşe'yi istemeye mi gideceğiz şimdi?" Bahar sevinçle ellerini çırpınca herkesin yüzünde bir tebessüm oluştu.

"Asuman teyze, kızını bana hayatta vermez," dedi Kaan.

"Valla Asuman teyzeye ağzımı bir açarım ben sonra görür vermemeyi. Ayrıca," dedim Kaan'ın gözlerinin içine bakıp, "Vermezse de kaçırırız," dedim sırıtarak.

Ali Asaf, "Mahinev," diye yeniden uyardı beni. Suratımı kırıştırarak ona baktım. Sürekli beni uyarmasının bir sebebi vardı. Ben geri adım atmazsam Bahar da atmazdı. Bu yüzden ikna etmesi gereken kişinin ben olduğumu biliyordu ama şansına küsecekti beyefendi. Asla vazgeçmezdim...

"O değil de," dedi Coşkun sonunda konuşacak bir şey bulmuş gibi. "Ayşe'ye sormak gerek önce, bakalım kızın da gönlü var mı?"

"O iş bizde," diyen Bahar 'a bakıp hevesle onayladım.

"Allah'ım sen sabır ver," diye söylendi Ali Asaf. Ama Bahar ve ben o kadar heyecanlıydık ki birbirimize bakıp sırıtmadan duramıyorduk.

"Yandık," dedi Selim ikimizi işaret ederek.

Ali Asaf, "Hem de çırasız," diyerek Selim'i onayladı.

Bahar yerinden kalkarken, "Yarın bizim çardakta mangal yapalım," dedi. Erkekler ağzını açamadan devam ettim. "Kız kıza tabii," dediğim de hepsi ağzını geri kapattı.

"Eee," dedi Coşkun kekeler gibi. Hepimiz ona bakınca söyleyeceği şeyi kafasında toparlar gibi düşündü. "Benim hatunu da getirip tanıştırayım sizinle o zaman," dediği anda Bahar ve ben çığlık attık.

"Ay Allah'ım bir düğün daha mı olacak?"

Ali Asaf, "Gözünüzü seveyim vermeyin şunların ağzına laf, şu hâllerine baksanıza," dedi. Sabahtan beri gıcıklıklarına zor dayanmıştım zaten. Daha fazla dayanamadım ve suratına baka baka dil çıkardım.

Bunu yapmamdan nefret ediyordu. Her zaman kaşlarını çatıp bana ters ters bakardı. Bazen hiçbir şey söylemez sabır çeker giderdi, bazen de hareketlerimi çok çocukça bulurdu. Bu sefer hiçbirini yapmadı. Bakışları dudaklarımın arasından çıkan dilime odaklandı. Gözleriyle öyle bir baktı ki çıkardığım dilimi hızla içeri soktum. Başımı hemen Bahar'a doğru çevirdim. O da aramızdaki durumu fark etmiş olacak ki şaşkınlıkla bana bakıyordu. Gerçi boşuna bakıyordu çünkü Ali Asaf'ın bu hâllerine anlam verip açıklayacak bir durumum yoktu. Kendimde anlamıyordum ki...

Boğazımı temizler gibi öksürdüm ve bir kez daha Ali Asaf'a bakmayı kendime yasakladım.

"O zaman anlaştık, yarın akşam kızlarla toplanıyoruz. Senin için," derken Kaan'ı işaret ettim. "Ayşe'nin ağzını arayacağız."

Sonra Coşkun'a döndüm. "Senin de kız arkadaşınla tanışacağız," derken gözlerimi kıstım. "Bugüne kadar nasıl haberimiz olmadı orası da ayrı konu ya neyse," dedim.

Coşkun ona attığım ters bakışlarının ardından yutkundu. "Zaten çok yeni," dedi açıklamak ister gibi. "Birkaç ay oldu, Mahi." Etrafına bakınıp yardım ister gibi diğer erkeklerin üzerinde gezdirdi bakışlarını. Ali Asaf bir açıklama yapma gereksiminde bulunmadığını belli etmek ister gibi kollarını göğsünde birleştirip gözlerini kıstı. Kaan zaten şuan başka bir âlemde gibiydi. Sadece Selim destek olmak ister gibi araya girdi.

"Bizde yeni öğrendik," dedi gülümseyerek. Ardından hemen Coşkun anlatmaya başladı. "İş yerinden bir arkadaşın tanıdığıymış. Öyle bir gün ben yanındayken denk geldik." Omuzlarını silkti. "Başladı işte."

"Adı ne?" dedi Bahar.

Coşkun'un yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. "Aysun," dediğinde sırıttım. Ellerimi omzuna koyup ona yandan sarıldım. Enselerine dökülen saçlarını hafifçe çektiğimde sahte bir kızgınlıkla beni uzaklaştırmaya çalıştı ama yapışmıştım bir kere kurtulamazdı.

"Ay bu nasıl da âşık olmuş ama ya," dedim Bahar'a bakarak. Bahar kollarını kaldırıp Coşkun'un yanaklarını sıkmak ister gibi ellerini uzattı ama Coşkun hemen ellerimden kurtulup ikimizden de uzaklaşırken ayağa kalktı.

"Abi alın şunları başımdan," derken Ali Asaf'a baktı.

Huysuz adam sadece homurdandı. "Şımarıklar," derken gülmemek için çabaladığını fark ettim. Sonra sırasıyla Coşkun ve Kaan'a döndü. İşaret parmağını onlara doğrultarak konuştu. "Kendiniz kaşındınız, şimdi hiç şikâyet etmeyin."

Kaan, "Seninle de uğraşmaları için laf verelim istersen," dediğinde olduğum yerde kaskatı kesildim. Savunmaya geçmek ister gibi sırtımı dikleştirdim. Bakışlarım Bahar'a kayınca hafifçe kaşlarını çattı.

Coşkun hemen Kaan'ı destekledi. "Bence de, valla neden bu hikâyede yanan sadece biz oluyoruz."

"Kesin zırvalamayı," diyen Ali Asaf'ı ikisi de umursamadı. Tıpkı benim gibi Bahar'da yanımda gerildi.

Kaan, "Kızlar siz yarın akşam Tuğçe'yi de çağırın," dediği anda oturduğum yerde dengem bozuldu. Hızla Bahar'a baktım.

Uzun zamandır görüşmediklerinden o kadar emindi ki, bana da böyle söylemişti. Tuğçe'nin aradığını ama Ali Asaf'ın çoğuna cevap vermediğini, çağırdığında gitmediğini söylemişti.

Yüzümün hali nasıldı bilmiyorum ama içim paramparçaydı. Şuan emindim ki neler yaşadığımı suratımdan bir kitap gibi okuyordu. Masanın altında kalan elimi yumruk yapıp sıktım. Tırnaklarım avucumun içine batınca beni biraz olsun kendime getirdi.

"Olmaz," dedi Bahar hemen. Ani çıkışına herkes şaşırdı. Ali Asaf tek kelime etmiyordu ve en çok da bu canımı yakıyordu.

Neden ağzını açıp bir şey söylemiyordu. Artık görüşmüyoruz diyebilirdi ya da gelmesine onay verebilirdi. Sadece bir şey söylemesini isterdim. Ne olursa olsun bu

belirsizlik içinde olmaktansa bir şey duymak isterdim. Ama Ali Asaf tek kelime etmiyordu. Dönüp onun yüzüne bakamıyordum bile.

"Neden?" dedi Kaan, Bahar'ın ani çıkışına anlam veremeden. Bahar bir bahane bulmak ister gibi duraksadı.

"Kendi aramızda muhabbet edeceğiz biz. O kıza güvenip bir şeyimi anlatmam ben," dedi.

"Sen ne anlatacaksın ki Bahar?" diye sordu Ali Asaf. "Bunun amacının Ayşe'nin fikrini öğrenmek olduğunu sanıyordum."

Ondan bir şey duymak istiyordum ama anladım ki duymak istediğim bu değilmiş. Ali Asaf'ın sanki onun gelmesine onay verir gibi konuşması canımı yakmıştı.

Bahar, "Yok... Yani tabii öyle abi de," dedi. "Ayşe'de rahat edemez. Kızın bizden başka konuştuğu insan yok zaten. Bize bile açılacağı belli değil. Bir de kızı germeyelim," dediğinde içimden derin bir oh çektim. En azından mantıklı bir sebep bulmuştu.

Ali Asaf bir süre bekledi. "Zaten gerek yok," dediğinde duran kalbim yeniden atmaya başladı. "Biz görüşmüyoruz," dediği anda içimde yükselen gerginlik, yerini öyle bir rahatlamaya bıraktı ki neredeyse sandalyeden aşağı kayıp düşecektim.

"Sen iyi misin?" diyen Selim'in sesiyle yerimden sıçradım.

"Ne?" dedim şaşırarak.

"Yanakların kızardı," dedi Kaan yüzümü işaret ederek. Tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum. Özellikle Ali Asaf'ın ama dönüp ona bakamıyordum.

Bahar aniden masadan kalktı. "Hadi gidin artık işimiz gücümüz var bizim."

Herkes bir anda ayaklandı. Bahar bana dönüp, "Biz de bugünden salataları falan yapalım mı?" dediğinde başımla onayladım. Herkes vedalaşıp kapıdan çıkarken en son Ali Asaf kaldı. Bahar etrafı boşalan masayı toplamaya başladığında Ali Asaf'ın gitmesini bekliyordum.

Bahar'ın topladığı tabakları alıp tezgâhın üzerine bıraktım. Yeniden arkamı döndüğümde Ali Asaf'la göz göze geldim.

Başını hafifçe eğerek gözleriyle kapıyı işaret ettiğinde şaşkınlıktan dilim tutuldu.

"Ne?" dedim titreyen sesimle.

"İki dakika gelsene," dediğinde Bahar'ın bardak toplayan eli durdu. Mutfakta oluşan sessizlik çok fazla gerilmeme neden oluyordu.

"Ne oldu ki?"

"Gel sen," dedi ve arkasını dönüp kapıdan çıktı. Bahar hemen bana döndüğünde sessizce ne olduğunu sordu ama hiçbir fikrim yoktu ki. Bilmediğimi belli eder gibi omzumu silktim ve Ali Asaf'ın arkasından ilerledim.

Hemen mutfak kapısının yanında sırtını duvara yaslamış duruyordu.

Ben yanına gidince yerinde biraz doğruldu ve bana baktı. "İyi misin?" diye sorduğunda dün geceden bahsettiğini anladım. Gülümseyeme çalışarak, "İyiyim," dedim.

Birkaç saniye hiç konuşmadan beni izledi. Başka bir şey söylemeyeceğini düşündüğüm anda kollarını göğsünde birleştirdi ve duvara yasladığı vücudunu tamamen bana çevirdi.

"Akşam senin de anlatacak bir şeylerin var mı?" dediğinde beklemediğim soru karşısında şaşkınlıkla karışık bir nefes aldım.

"Anlamadım," dedim açıklamasını ister gibi.

"Senin de ağzını aramamız gerecek mi diye merak ediyorum." Panikle göğsüm daraldı. Ağzımdan hemen itiraz eden bir hayır kelimesi dökülecekken kendimi durdurdum. O bana bu soruyu sormaya cesaret edebiliyorsa neden ben geri adım atacaktım.

"Belki," dedim tek kaşımı kaldırarak. Yüz ifadesi anında değişip sertleşti.

"Kim?" dedi dişlerinin arasından.

"Ali Asaf, başka söyleyecek bir şeyin yoksa işimiz var," dedim mutfağı işaret ederek.

"Geçen gün o yüzden mi üzgündün," dedi tatlı olayını yaşadığımız geceyi kastederek.

"Bazen gerçekten aptal olduğunu düşünüyorum," dedim kendime düşünme fırsatı vermeden. Ali Asaf, ağzımdan çıkan kelimelerle irkildi. Ama ona konuşma fırsatı vermedim. Cesaretimi toplayarak bir adım yaklaştım ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. Duvardan tamamen ayrıldı ve ne yapacağını bilemeden bana öylece tepeden baktı.

Ona bu kadar yaklaşmama hem şaşırmış hem de bedeninin gerildiğini hissediyordum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve istemsizce de olsa kokusunu içime çektim. Teninin kendine has kokusuna karışan parfümünün kokusu burnumdan içeri girip göğsüme doldu.

Benden uzaklaşması için ona birkaç saniye fırsat tanıdım. Şimdi geri adım atarsa ve bana sanki delirmişim gibi bakarsa bu iş benim için burada biterdi. Cesaretimi kaybetmeye dayanamazdım ve bir daha asla adım atamazdım.

Hiç kıpırdamadığını fark ettiğimde gözlerimi açtım. Kaçmadığını görünce dudaklarımda bir gülümseme oluştu.

"Aptalsın," diye kısık sesimle fısıldadım. Ona, o kadar yakındım ki dudaklarımdan dökülen kelimelerime eşlik eden soluğum çenesine değdi.

Birisi bana, Ali Asaf'a aptal diyeceğimi ve onun da hiç tepki vermeden öylece duracağını söylese kendimi yerlere atıp kahkahayla gülerdim ama şimdi burada tam olarak o sahne gerçekleşiyordu.

Seni seviyorum demek için kalbim deli gibi çırpınıyordu. Yarın akşam o kızlara bahsedeceğim tek kişi sen olacaksın demek istiyordum. Beni üzen de, çıldırtan da, kalbimi böyle hızlı çarptıran da bir tek sensin demek istiyordum.

Gör beni diye bağırmak istedim. Hem dilim, hem bedenim, hem gözlerimle...

Karşımda öylece dikilen adama baktım. Gözlerimi gözlerine odakladım ve koyulaşan yeşil gözlerinde kendime

bir süre kaybolma izni verdim. Ali Asaf yutkundu. Boğazından kayıp giden âdemelmasına takıldı gözlerim.

"Hem aptalsın, hem de körsün," diye fısıldadım.

Artık kendine gelmiş gibi bir elini yumruk yapıp sıktı. "Mahinev," dedi dişlerinin arasından. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Onun, ismimi söylerken değiştirdiği sesinin tonundan anlıyordum ben ne demek istediğini. Susmamı istiyordu ama artık çok geçti. Çok uzun zamandır susuyordum zaten.

"Efendim," dedim sanki anlamamış gibi.

"Ne yapıyorsun?" dediğinde omuzlarımı silktim.

"Çoktan yapmam gereken şeyi," dedim fısıldayarak. Aramızda kalan kısacık mesafeyi aşıp yüzümü kirli sakalla kaplı çenesiyle omzu arasındaki yere yaslamak istiyordum.

Ali Asaf ona söylediğim şeyle irkildi. Konuştuğunda sesindeki tedirgin tonu fark ettim.

"Ne - neymiş o?" derken onu bu denli afallatmış olmaktan dolayı kendimle gurur duyup, mutlu oldum.

Kuruyan dudaklarımı ıslattım ve düğüm olan boğazımı rahatlatmak için defalarca yutkundum. Elimi kaldırıp kolunun üzerine dokunurken ikimizin bakışları da kolunda duran elime kaydı. Omzuna tutunan elimden destek alarak parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Onu da sen bul komutanım," dedim fısıldayarak. Parmaklarımın altında irkildi.

Ondan hemen uzaklaşmak istemediğim için gözlerimi kapatıp bir kez daha kokusunu içime çektim ve parmak uçlarımda duran ayaklarımı yere bastım. Ali Asaf'a bir kere daha baktım ve onu orada sersemlemiş bir hâlde bırakıp arkamı dönüp mutfağa girdim.

Artık onunda düşünecek çok şeyi vardı.

Bölüm hakkında düşüncelerinizi bekliyorum. Benim için önemliler biliyorsunuz...

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; paylaşımlarınıza etiketlemeyi unutmayın. ♥

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik
- mahi instagram: mahi_officialpage

MAHİ - Beşinci Bölüm

Selam canlarım, yeni bölüm sizlerle...
Çok yoğun bir dönemden geçiyorum ve o yüzden arada bölümlerde aksama oluyor.
Oy verdiysek başlayalım, keyifli okumalar. ♥

•

Herkes fazlasıyla sevmiş,
Ben eksikleriyle de sevdim oysa...
- Özdemir Asaf

Şarkı: Daha Gidecek Yolumuz Var - Leman Sam

Konu Ali Asaf olduğunda dilim başka, kalbim başka konuşmuştu bu güne kadar. Sadece bir gün olur diye umut ettiğim bu sevdanın, gün gelecek canımı bu kadar yakacağını tahmin edecek olsaydım, yine bu kadar sever, yine bu kadar kapılır mıydım bilmiyorum.

Can yakan sevdalar hep en kalıcı olanı derler ve ben bunun doğruluğunu zor yoldan da olsa anlıyor ve hissediyordum.

Canımı yaktığı yerde o kadar kalıcı izler bırakıyordu ki geçmesi mümkün olmayan, telafisi imkânsız olan bu sızı sayesinde asla geçmeyecekti... Ben ne yaparsam yapayım, ne kadar zaman geçerse geçsin geçmeyecekti, artık biliyordum.

Karşılıksız da olsa ben tek başıma severim dediğim günler artık geride kalmıştı. Uzaktan görsem yeter diye kendimi avuttuğum günler geçmişti benim için. Bunca zaman, sadece bu kadarla idare ederim ben dediğim her şey bir hançer olup beni sırtımdan bıçaklıyordu âdeta.

Öyle bir noktadaydım ki yetmiyordu. Uzaktan görmelere katlanamıyordum çünkü yanındayken hissettiğim şeyin güzelliğiyle mest oluyordum. Yanında sadece oturmak zoruma gidiyordu artık çünkü bir kere yakınlığının tadını almıştım ve daha fazlasını ister olmuştum.

Ne zaman bu kadar açgözlü ve nankör oldum bilmiyorum. Sevda körü gibi hissediyordum kendimi. Yeter dediğim her şey o kadar yetmiyordu ki kendime kızıyordum.

İşte bu yüzden artık kalbim ve dilim aynı şeyleri konuşmaya başlamıştı. Bu yüzden her zaman yaptığım gibi konuyu değiştirip kaçmamış, onun beni biraz olsun anlaması için ipuçları bırakmıştım.

Dün ona söylediğim son cümle, *onu da sen bul* olmuştu. Yüzünün aldığı ifadeden ne kadar şaşırdığını ve aklının karıştığının farkına varmıştım ama daha fazla bu yetersiz duygularla baş edemiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı ve en önemlisi belirsizlik duygusundan kurtulmak istiyordum.

Bütün gece acaba söylediğimden bir şey anladı mı diye düşünmekten uyuyamamıştım. Bir yanım vereceği tepkiden korkuyordu ama yine de ne olursa olsun bir şey duymak istiyordum.

Uykusuzluğun verdiği yorgunlukla uzandığım yerden kalktım. Üzerime rahat bir tayt ve tişört giyip saçlarımı gelişi güzel bir şekilde atkuyruğu yaptım. Bedenen olmasa bile zihnim o kadar yorgundu ki tek yapmak istediğim bir yere uzanıp sadece dinlenmekti.

Aslında bu hâlimin başka bir sebebi vardı ve itiraf etmek istemesem de içten içe biliyordum. Ali Asaf'la karşı karşıya gelmekten korkuyordum. Bunu kendime itiraf edip rahatlamak istesem de yapamıyordum işte. Aklımdan geçen saçma düşüncelerle kendimi panikletiyordum. Zihnime dolan düşünceler bedenimi titretecek kadar ürpertiyordu beni.

Ayaklarımı sürüyerek evden çıkmak için aşağı indim. Emine anne, dün akşam yazlık evine gitmişti. Bir saat

uzaklıktaki eve birkaç senedir uğramıyorduk ve o da dün akşam bir anda gitmeye karar vermişti. Aniden verdiği kararlara artık karşı çıkmamayı öğrenmiştim.

Evden çıkmadan önce anahtarlarımı ve telefonumu aldım. Kapıdan çıktığımda hemen karşı bahçeye kaydı gözlerim. Songül ve Bahar çardağın altındaki masayı neredeyse hazırlamışlardı. Songül elindeki tabağı masayı bırakınca başını kaldırdı ve göz göze geldik. Gülümseyerek bana el salladığında boşta kalan elimi kaldırıp ona karşılık verdim. Kızları görünce kendimi daha iyi hissetmiştim.

Demir kapıdan geçip karşıya geçtim ve bahçeye girdim. Kızların hazırladığı masaya ilerlerken Bahar mutfaktan çıktı.

"Konuştun mu?" dediğinde başımı salladım. Ayşe'ye dün gece mesaj atmıştım ve o da geleceğini söylemişti. Gerçi bu saate kadar çoktan gelmiş olması lazımdı.

"Dün konuştuk, gelirim dedi ama daha neden daha gelmedi ki? Yine huysuz annesi bir sorun mu çıkardı acaba?"

Söylediğim şeyden sonra kızlar da tedirgin oldu. Songül kaşlarını çatıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Valla o kadın bir gün elimde kalacak. Kim bilir ne yaptı yine kıza?"

Bahar da aynı şekilde sinirle homurdandı. "Dün akşam teyzemle konuştum da kadın evlendireceğim diye tutturmuş."

"Evet," dedim. "Emine annem anlattı. Kim olduğunu çok umursamıyormuş, belli ki kızının düşünceleri de zaten onun için önemli değil."

"Bu işi bugün çözmek lazım," diyen Bahar'a baktım.

"Aynen," dedi Songül de hemen arkasından.

"Eğer Kaan da gönlü varsa zaten çok sorun çıkacağını zannetmiyorum. Asuman teyzenin amacı kızını evlendirmekse ha Kaan olmuş ha başkası o kadın için çok bir şey fark etmez bence."

Songül tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Bence o kadar emin olmayalım. O kadın, sırf aksi fikirde olmak için bile kabul etmez."

Söylediği şeyin doğruluğunu düşününce panikledim. Gerçekten de bunu yapardı. Ayşe'nin babası ölmeden önce aralarında siperlik görevi görüyordu. Kız zaten bu sayede okumuştu ama iş çalışmaya gelince annesi o konuda baskın çıkmayı da başarmıştı.

Yaptıkları yetmemiş, şimdide kızı evlendirmeye kafayı takmıştı.

"Sakin olalım," dedi Bahar aramızdaki sessizliği bozup düşüncelerimi dağıtarak. "Önce Ayşe'den bir emin olalım."

Hem Songül hem de ben onu onayladık. "Ama, ya dediğim gibi olursa," diyen Songül'e baktım.

"O zaman tek bir çare kalıyor," dedim kendimden emin bir şekilde. Karşımda duran iki kız da bana baktı. Yutkunduklarını gördüğümde huzursuzca kıpırdandım.

"Neymiş o?" diye sordu Bahar.

Omuzlarımı silkip sanki normal bir şeyden bahsediyormuş gibi konuştum. "Kaçırırız," dediğimde ikisi de bana hayretle baktı.

"Hiç bakmayın bana öyle." Derin bir nefes alıp devam ettim. "Son çare olarak planımız bu ama mecbur kalırsak yapacağız."

Bahar, "Asuman teyze üzerimize benzin döküp, bizi mahallenin ortasında yakar valla," dediğinde hepimiz kahkaha attık.

"Umalım ki buna gerek kalmasın," dedim. Üçümüzde birbirimize baktık. Zorunda kalırsak bunu yapacağımızı biliyordum.

"Ben gidip evlerinden alayım kızı," dedim. Adım attığım anda Bahar beni durdurdu.

"Hop, hop," dediğinde attığım adım yarım kaldı. "Gitmeden önce söyle bakalım abimle ne oldu akşam?"

Songül de hemen konuya dâhil oldu. "Ay bir şey mi oldu?" dediğinde sesindeki heyecanı hissedebiliyordum. Olumlu bir şeyler olduğunu düşünüp benim adıma sevinmişti yüksek ihtimalle ama sandığı gibi değildi.

İkisine de dün akşam olanları kısaca anlattım. Bahar düşünceli bir şekilde sessizleşti. Songül de sanki ne diyeceğini bilemiyormuş dudaklarını ısırdı.

Sonunda dayanamayıp, "Bir şey söyleyin," dedim. İkisi de birbirine baktı ama sanki bana söyleyecekleri şeyi nasıl dile getireceklerini bilemiyormuş gibi kıvrandılar.

"Abim biraz şeydir bilirsin," dedi Bahar çekinerek. Yardım ister gibi Songül'e baktı ama o da sadece omuz silkerek karşılık verdi. Bahar ondan bir yardım gelmeyeceğini anladığında tekrar bana döndü.

"Yani direkt söylenmediği sürece pek bir şeyi ciddiye almadığını biliyorsun," dediğinde kaşlarımı çattım. Yüzümün ifadesinin değiştiğini gören Bahar hızla konuşmaya devam etti.

"İyi yapmadın demiyorum, zaten amacımız buydu ama sadece buna çok bel bağlama demek istiyorum." Bahar'ın kıpırdayan parmaklarına baktım. Gözlerim Songül'e kaydı ve o da benden bakışlarını kaçırınca ortada dün akşamdan daha fazlası olduğunu düşünmeye başladım.

"Ne oldu?" dedim sesimdeki korkuyu saklayamadan. Korkularım içimden taşıp gün yüzüne çıktı. Ali Asaf ona olan hislerimi anlamıştı ve benimle konuşmaya bile tenezzül etmemiş miydi?

"Bence sakin olma-" diyen Bahar'ın cümlesini bile bitirmesine izin vermedim. "Ne oldu?" dedim üzerine basa basa konuşarak. İkisi de sustu.

"Songül," dedim gözlerimin yönünü ona çevirerek. Songül bakışlarıma karşılık vermedi ve sanki ben orada değilmişim gibi Bahar'a bakarak konuştu.

"Sana söylemeyelim demiştim," dedi. Artık kalbim göğsümü delip geçecek gibi atıyordu. Bu dünle alakalı değildi. Bu benim dün Ali Asaf'a söylediğim şeyle ilgili değildi. Bir şeyler oluyordu ve kızlar bana söylemeye çekiniyordu. Bu her ne ise kalbimi kıracaktı, hissediyordum.

Sesimin titremesine engel olamadan konuşmaya çalıştım. "Başka bir şey olmuş," dedim sessizce. Değişen ses tonumu

fark eden ikili tüm dikkatini bana verdi. Yüzümün hâlini gördüklerinde bakışlarındaki değişimi hemen fark ettim.

Birini seviyorum diye acınacak hâle düşmekten nefret ediyordum. Onlar benim arkadaşımdı, bana olan bakışlarından böyle hissetmiyordum ama dışarıdan bakıldığında böyle aciz gibi gözüktüğümü düşünmek kalbimi çok yoruyordu.

"Önemli bir şey değil," diyen Songül'e hemen arkasından Bahar destek verdi. "Evet, bence büyütülecek bir şey değil." O zaman neden ikisi de az sonra bana sevdiğim birinin başına kötü bir olay gelmiş haberini verecek gibi davranıyorlardı.

Bundan kaçışım olmasını çok isterdim. Söyleyecekleri şey her ne ise duymadan arkamı dönüp gitmeyi, hiçbir şey olmamış gibi davranmayı tercih ederdim ama bu durumdan kurtuluşumun olmadığının farkındaydım.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleşmeye zorladım. Göğsümü şişiren nefesi siper ettim bu gelecek olan darbeyi karşılamak için tüm duygularımı hazırladım.

"Söyleyin," dedim sesimin titremesine engel olamayarak. Dudakları konuşmak için aralandı ama bahaneler üretmelerini ya da beni sakinleştirmelerini istemiyordum.

"Sakın bana saçma sapan teselli cümleleriyle gelmeyin. Direkt söyleyin ne olduysa."

İkisi son kez birbirine baktı ve sonunda konuşmaya karar vermiş olacaklar ki Bahar bana döndü.

"Songül, abimi görmüş," dedi gözlerini kaçırarak. Benden bir tepki görmeyince Songül'e baktı ve yeniden bana döndü. "Dün gece görmüş," dedi.

Sonra yardım dilenir gibi Songül'e baktı.

"Yani," dedim kelimenin üzerine bastırarak birinin konuşmasını ister gibi. Belirsizlik ve sessizlik sinirlerimi bozuyordu.

"Saat geçti ve beni de uyku tutmayınca balkona çıktım." Sessizce yutkunduğunu fark ettim ama donmuş bir hâlde devam etmesini bekledim.

"Ali Asaf'ı ve," durup yeniden Bahar'a baktı.

"Songül," diye onu uyarınca tekrar bana döndü. Bir çırpıda, "Ali Asaf'ı ve Tuğçe'yi gördüm," dediğinde neredeyse dengemi kaybedecektim.

"Nasıl?" diyebildim. Dudaklarımdan başka bir kelime çıkaramıyordum sanki.

Yeniden birbirlerine baktıklarında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Elini tutuyormuş," dedi Bahar. Hızla Songül de devam etti.

"Ama öyle el ele gezer gibi değildi. Sanki Tuğçe bir şey istemek için elini tutuyordu." Songül'den aldığı destekle Bahar bana doğru yaklaştı.

"Bence Tuğçe yeniden barışmak istedi. Hem dün kendi ağzıyla görüşmediklerini söylemişti hatırlasana."

Hatırlıyordum. O anın her saniyesini hatırlıyordum ama içimde kopan fırtınayı dindirecek bir şey bulamıyordum.

"Başka bir şey oldu mu?" diye sorabildim. Songül gözlerini yumup yeniden açtığından Bahar'ın onu uyaran bakışlarını fark ettim.

"Songül ne gördüysen bilmek istiyorum."

Kararlı olduğumu fark ettiklerinde ikisi de omuzlarını yenilgiyle düşürdü.

Bahar, "Bence," diye başlayacak oldu ama konuşmasına izin vermedim.

"Anlat, Songül," dedim.

"Of... İşte elini tuttuğunu gördüm ama dediğim gibi öyle sevgili gibi değillerdi. Bir süre konuştular. Sonra da Tuğçe, Ali Asaf'ı öptü."

Birisi kalbimin olduğu yere bir mikrofon tutsaydı tüm mahalle kalbimin kırılma sesini duyardı sanırım. Yüzümün ne hale geldiğini fark ettiklerinde Bahar panikle araya girdi. Kıskanmaya hakkım yoktu. Kendi kendime sinirlenmeye bile hakkım yoktu. Adama ne sebeple kızacaktım ki, ne hakkım vardı?

"Öyle öpüşme değilmiş Mahi," derken Songül de onu onayladı.

"Durup orada öpüşmediler Mahi, gerçekten. Sadece veda edecek gibiydiler ve Ali Asaf gidecekken Tuğçe elinden çekip uzandı ve öptü. Zaten adam da şaşırmış gibiydi. Bir iki saniye içinde bir şeyler söyledi ve çekip gitti."

Ne zamana kadar kendimi teselli edecek sahte cümleler kurmaya devam edecektim? Ne zaman kendimi kandırmayı bırakacaktım? Canımı yakan şeyleri ne zamana kadar görmezden gelecektim?

Kendine gel artık Mahi! diye bağırmak istiyordum sadece. Avazım çıktığı kadar bağırmak ve rahatlamak istiyordum.

Katlanamıyordum artık! Ne ben, ne kalbim ne de onsuz acı çeken ruhum bunlara katlanamıyordu.

Onu bir kere görmüş, bir kere koklamış ve bir kere izlemiştim... Âşık olmam için sadece bunlar yeterli olmuştu. Bunların peşine takılıp bunca zaman umut ederek, bekleyerek ve sabrederek geçmişti zaman ama artık olmuyordu işte.

Yetersiz kalan her duygunun peşinde dolanıyordum. Bu yetersizliği dolduracak tek insanın bana vereceği minik duygu kırıntılarını arıyordum ama yolumun üzerinde bunca engel varken nasıl ulaşacaktım ki istediğim şeylere...

"Mahi," diye adımı seslendi Bahar. Ona bakmamı bekledi ve devam etti. "Abim yalan söylemez biliyorsun, görüşmüyoruz dediyse bu iş bitmiştir." Beni ikna etmek için konuşmuyordu.

Ali Asaf'ı onun kadar bende tanıyordum. Bunu hatırlamam istiyordu. Haklıydı da, yalan söyleyen bir adam değildi Ali Asaf. Acımasız olmak zorunda kalsa da doğruları söylerdi her zaman.

"Biliyorum," dediğimde ikisi de rahatladı ama sonra devam ettim.

"Biliyorum ama," dedim ve derin bir nefes aldım. "Bu canımın yanmasına engel olmuyor."

Bahar tekrar, "Mahi," diye adımı seslendiğinde daha fazla konuşmak istemediğimi fark ettim.

"Sırası değil Bahar," dedim. "Bugün Kaan'ın işiyle uğraşacağız," dedikten sonra zorla da olsa gülümsemeye çalıştım.

İkisinin de aklı bendeydi, ikisi de kendimi iyi hissetmem için bir şeyler söylemek istiyordu ama benim buna fırsat vermeye niyetim yoktu. Bu sefer teselli edilmek, aklımı bulandırmak ya da bir çıkış yolu aramak istemiyordum.

Neyse oydu işte...

Ali Asaf'ı beni anlaması için zorlayamazdım. Hislerimi anlayıp nasıl tepki vereceği konusunda onu yönlendiremezdim.

Yapabileceğim tek şey, hatta son şey ona karşı açık ve dürüst olmaktı. Böyle oyunlar oynamak, kendimi ona belli etmek ve beni anlamasını beklemekle uğraşmak istemiyordum artık. Kendi içimde verdiğim karardan sonra üzerime bir rahatlık çöktü. Hâlâ karşımda tedirgin gözlerle beni izleyen kızlara döndüm.

"Artık saçma sapan imalar, duyguları belli etmelerle falan uğraşmak istemiyorum," dediğimde ikisi de merakla bana baktı.

"Vaz mı geçiyorsun?" dedi Songül ve Bahar da şaşkınlıkla bana baktı.

"Hayır," dedim kendimden emin olarak. İkisi de, özellikle Bahar anında rahatladı ama az sonra söyleyeceklerimden pek hoşlanacağını düşünmüyordum.

"Artık beni anlamasını beklemek istemiyorum. Bu belirsizlik bana zarar veriyor."

"Ama," diyen Bahar'ı elimi kaldırarak susturdum.

"Aması yok Bahar," dedim net bir şekilde beni anlamasını umarak. Pes edip bir şey söylemedi.

Songül, "Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

"Kaan ve Ayşe'nin meselesini hallettikten sonra konuşacağım."

"Direkt mi?" dedi Bahar gözlerini açarak.

Başımı sallayıp onu onayladım. "Direkt," dedim tereddüt etmeden. "Karşıma alıp bunca zaman içimde ona karşı yaşadığım ne varsa yüzüne karşı söyleyeceğim."

Bahar, "Valla bence harika fikir," diyen Songül'e ters ters baktı. Onun bakışına aldırış etmeyen Songül omuzlarını silkti ve bana destekleyici bir gülümsemeyle göz kırptı.

Bahar ikimizi görmezden gelerek tekrar bana dönerek konuştu. "Sonra ne olacak peki?"

Omuzlarımı silktim. "Artık gerisi ona kalmış olacak. İster bana bir adım atar, ister beni kendinden uzaklaştırır. Her ikisi de bu belirsizlikten iyidir."

Bahar bu kararımdan pek hoşnut olmadığını bir kez daha belli etmek ister gibi yüzünü buruşturdu.

"Ültimatom vereceksin yani," dedi kaşlarını kaldırarak ve sonra ima etmek istediği şeyi vurgulamak ister gibi üzerine basa basa konuştu. "Ali Asaf abime kesin uyarı vereceksin," dedi. Bu kararımı bir daha düşünmemi ister gibi gözlerimin içine bakınca yutkundum. Ama kararımdan vazgeçecek değildim.

Başımı salladım ve "Evet," dedim.

Yapacağım şeyden vazgeçmeyeceğimi anlayınca Bahar, omuzlarını silkti ve pes eder gibi , "Eh," dedi. "Allah sonumuzu hayır etsin," diye devam ettiğinde, refleksle, "Âmin," dedim. O kadar içten âmin deyince Songül ve Bahar kahkaha atmaya başladı. Dudaklarımda oluşan buruk gülümsemeye engel olamadım. İçim cayır cayır yanarken nasıl gülümsediğimi bende bilmiyordum. Yine de sustum. Canım yanarken tek kelime edemiyordum.

İnsanoğlu böyleydi işte. Bir yerde okumuştum;

İçim kan ağlarken susmak çaresizliğimden değil, çarenin Allah'tan geleceğine inandığım içindi...

Bu cümle her zaman zihnimin bir köşesinde duruyordu çünkü söz konusu Ali Asaf olduğunda elimden geleni yapıp gerisini Allah'a bırakıyordum. İçten içe ne yaşarsam yaşayayım konu Ali Asaf olduğunda dışarıdan belli etmemeyi başarmıştım.

Ama artık sınırlarda dolandığımın da farkındaydım.

Aramızda bir sessizlik oluşunca düşüncelerimden sıyrılıp kendime geldim. Kızların hazırladığı masayı işaret ederek konuştum.

"Neredeyse her şey hazır, ben gidip Ayşe'yi çağırayım," dediğimde kızlar beni onayladı.

Kapıdan çıkmadan önce Songül arkamdan seslendi. "İçecekleri al gelirken," dediğinde ona gözlerimi kısıp baktım.

Bahar yanında sırıtınca gözlerimin kocaman açıldı. "Nasıl becerdin?" diye sorduğumda yüzünde oluşan gururlu gülümsemeyle neredeyse kahkaha atacaktım.

"Kızım bak, Ali Asaf'ın zulasını patlattıysan valla hepimizi keser," dediğimde Bahar'ın hâlâ rahat duruşundan bunu yapmadığını anlamıştım.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalkarken gözlerim kocaman açıldı. Ali Asaf'tan almadıysa kimden almıştı diye düşünürken Bahar'ın yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Anladığım şeyle şaşkınlıkla ağzım açıldı.

"Yok artık!" dedim ama Bahar hâlinden memnun şekilde sırıtmaya devam etti.

"Selim mi?" dedim dudaklarımı oynatarak ve Bahar da hevesle başını sallayarak beni onayladı.

"Vay be," derken kahkaha attım.

Kızlarla arada sırada toplanır birkaç kadeh bir şeyler içerdik. Kimse buna karşı değildi ama açık açık biz içiyoruz diye de duyurmamıştık. Emine annem ve Seyhan teyzenin haberi olduğundan çok emindik çünkü ayda yılda bir kere de olsa plan yaptığımızda sanki başımıza bir şey gelmesinden korkar gibi hemen bahçedeki çardakta takılmamızı söyleyip başka yere gitmemizi istemezlerdi. Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceğini de garanti ettiklerini hissediyorduk.

Tabii küfelik olana kadar içmiyorduk ama bazen keyfimizi yerine getirecek kadar biraz kırmızı şarap içtiğimizi itiraf ediyordum.

Bu gece aslında niyetimiz yoktu. Zaten Ali Asaf duysa asla bize destek olmazdı. Bir kere ondan habersiz dolabında bulduğumuz şişeyi içtiğimizi gördüğünde burnumuzdan getirmişti.

Gerçi derdi bizim içmemiz mi orasını da anlayamamıştık. Yok Kıbrıs'tan gelmiş, yok komutanım göndermişti falan diye beynimizi eritene kadar konuşmuştu.

Bu gece ondan umudum yoktu ama Selim'in, Bahar'a yardım edeceğini de düşünmemiştim yalan yok.

Ayşe'nin belki rahatlamaya ihtiyacı olur diye biraz içeriz demiştik. Kıza tek başına içiremeyeceğimize göre belki biz ona eşlik edersek kendini daha rahat hissederdi.

Arkamı dönüp kapıdan çıktım. Hızlı adamlarla sokağın sonundaki eve doğru yürürken ılık esen rüzgâr hafifçe tenimi okşadı. Mahallede top oynayan çocukların arasından geçerken beklemedikleri anda aralarına daldım ve ayaklarından topu çaldığımda huysuzca homurdandılar.

"Mahi abla ya," diye itiraz eden çocuğa doğru topu attım ve gülümseyerek ilerlemeye başladım.

İki adım öteye çizilmiş sekseğin üzerinden önce tek sonra çift ayağımın üzerinde zıplayarak geçtiğimde kapılarının önünde oturan Nuran teyze ve birkaç kadın bana gülerek baktı.

"İyi akşamlar kızlar," dedim sırıtarak.

"Evlilik yaşı geldi hâlâ seksek oynuyor," diyen Nuran teyzeye sırıtarak bakmaya devam ettim.

"Ruhum çocuk benim bir kere," dedim. "Ayrıca ne evliliği sende ne yaptın, daha erken."

Adımlarımı yavaşlatıp yanlarından geçerken aralarında gülüştüler. "He, talibim yok demiyor da erken diyor," diyen, Nuran teyzenin yanında oturan kadına baktım. Sevim teyze laf sokmadan dursaydı şaşardım zaten. Al Asuman teyzeyi vur Sevim teyzeye işte.

Hayır, kendi başından geçenlerden de ders almıyordu ki kadın. Emine annem anlatmıştı. Geç yaşına kadar armudun sapı, üzümün çöpü diye diye zaten otuz sekiz yaşında

evlenmiş. Beş yıl sonra da adam bırakıp gitmiş, ortada yok. Ama hâlâ her seferinde bize evde kaldın iması yapmaktan çekinmiyordu.

Ben ağzımı açıp onu susturmasını bilirdim ama şimdi Asuman teyzenin ağzına laf taşıması işimize gelmezdi. Söz konusu Kaan ve Ayşe olduğundan zor da olsa çenemi tuttum. Ona sahte bir sırıtışla bakınca kadın da benden beklenmeyen hareketle irkildi.

"Haklısın valla Sevim teyze," dedim sahte bir ses tonuyla. Kadın kurduğum cümleyle hayretle etrafına bakındı. Sanki az önce söylediklerimi sadece kendi duymuş gibi şaşırınca kahkaha attım.

Onları arkamda bırakıp yürüdüm ve yolun sonuna geldiğimde Asuman teyzelerinin evinin önünde durdum. Derin bir nefes aldım ve kadına ters cevap vermemem gerektiğini kendime defalarca hatırlattım.

"Bugün soktuğu laflara karşılık vermek yok Mahi," diyerek kendi kendimi telkin ettim.

Kapıyı açıp içeri girdim ve tek katlı evin bahçesini geçip kapıyı çaldım. Bir iki kere vurduğumda hemen kapı açıldı.

Ayşe omuzlarına gelen kısa sarı saçları ve ela gözleriyle karşımda belirince gülümsedim. Şu kızın sevimliliği karşısında duran herkesi gülümsetirdi herhâlde.

"Geç mi kaldım?" dedi tedirgin olarak. Gelmesiyle ilgili bir sıkıntı olmadığını anlayınca rahatladım.

"Yok," dedim onu rahatlatmak ister gibi gülümseyerek. "Ben de içecek falan alacaktım, geçerken sana uğrayayım birlikte gidelim dedim."

Ayşe söylediklerimden sonra biraz rahatladı. Kızın ağzından nasıl laf alacağız diye düşünürken bir anda huysuz bir ses düşüncelerimi dağıttı.

"Hayırdır Mahi," dedi Asuman teyze beni baştan ayağa süzerek. Dudakları beğenmediğini belli eder gibi kıvrıldı ve sonunda yüzüme bakmaya tenezzül etti.

Sakin ol kızım Mahi...

"İyi akşamlar Asuman teyze," dedim dudaklarımı zorla gülümsemesi için zorlayarak. Benim söylediğimi ciddiye almadan sorusunu yeniledi.

Yeniden, "Hayırdır?" dediğinde yanında gergince duran Ayşe'ye baktım. Kız annesi yüzünden o kadar durgun duruyordu ki onun için üzülmeden edemedim.

"Markete gidiyordum da Asuman teyze, geçerken de Ayşe'yi alırım diye düşündüm."

Kadın bana gözlerini kısarak baktı. Ona ters bir cevap vermemi bekler gibi omuzlarını dikleştirdi. Kendimi o kadar zor tutuyordum ki patlamak üzereydim.

"Allah Allah," dedi yüzünü buruşturarak. Ayşe yerinde huzursuzca kıpırdanınca kızı daha fazla zor durumda bırakmamak için konuşmadım.

Ayşe annesine dönerek, "Anne geç kalmam," dedi. Kadın sadece başıyla onayladı ama dönüp ona bakmadı. Gözlerini benim üzerimde tutarak konuştu.

"Ayşe'ye de görücü gelecek," dediğinde sesindeki iğrenç gurur damarıma basıyordu. Beni zorlamak ister gibi cevap vermemi bekledi. Bu kadının derdi neydi bilmiyorum ama acısını bizden çıkarmasına izin verecek değildim. Tam ağzımı açıp konuşacaktım ki Ayşe'nin yalvaran bakışlarını üzerimde hissettim. Tek bir kelimem bile ters olsaydı kadın kesin Ayşe'yi göndermemek için bahaneler bulacaktı.

"Hayırlısı olsun," dedim dişlerimin arasından. Kadının yüzündeki memnun sırıtış sinirlerime o kadar fazla dokundu ki dikkat etmek için ortaya çıkardığım tüm irademi yerle bir etti. Yüzünden o bilmiş sırıtışı yok etmek istiyordum.

"Böyle şeyler nasip tabii Asuman teyze," dedim kendimi tutamadan. Kadın gözlerini kısarak bana baktığında, Ayşe gerginliği yok etmek ister gibi araya girdi.

"Öyle tabii," dediğinde annesinin bakışları hızla ona döndü.

Ayşe kapıdan çıkarken bana zorla da olsa gülümsediğinde ona karşılık verdim. Asuman teyze arkamızdan seslendi.

"Arada Seyhan teyzeni ararım," dedi. Ayşe bakışlarını benden kaçırırken yanakları kızardı.

"Benim de telefonum yanımda," dedi annesine ama kadın ona aldırış etmeden kapıyı kapattı.

Allah bu kıza peygamber sabrı vermiş valla. Ben kesin kadını bir kaşık suda boğardım.

Evden çıkana kadar konuşmadık. Markete giderken ortamı yumuşatmak için Ayşe'nin koluna girdim.

"Ee anlat bakalım nereden çıktı bu görücü meselesi?"

Ayşe derin ve huzursuz bir nefes alıp verdi. "Annem işte Mahi," dedi sesindeki kırgınlığı saklayamadan. "Her zaman ki gibi kendi yazıyor kendi yönetiyor. Bende onun hayatında yazıp çizdiği şeyleri oynayan sıradan bir oyuncu gibiyim."

Öyle içten, öyle derinden konuştu ki içim acıdı. "Bugün bu durumu çözeceğiz," dedim ona güven vermek ister gibi. Ayşe şaşkınlıkla başını bana doğru çevirdi. Söylediğimi anlamak ister gibi kaşlarını çatmış merakla bana bakınca onu rahatlatmak ister gibi kolumdaki elini okşadım.

"Nasıl?" dedi merakla.

Market kapısının önüne geldiğimizde durdum ve Ayşe'ye döndüm. "Biraz rahatla canım, bugünü kendine ayırmanı istiyorum."

Ayşe biraz durup düşündü. Sanki bu söylediğim şeyi yapması imkânsızmış gibi tereddütte kaldığını hissettim.

"Ayşe," dedim onu uyarır gibi ve bakışlarını bana çevirip yüzüme odakladı. Tek kaşımı kaldırıp cevap vermesini bekledim.

"Tamam," dediğinde gülümsedim ve o da bana aynı şekilde karşılık verdi.

...

Elimizde poşetlerle evin önüne geldiğimizde Ayşe'yle kendi aramızda konuşup gülüyorduk. Tam evin kapısından gireceğimiz sırada Bahar hızla kapıyı açtı ve onunla burun buruna geldik.

"Ay," dedi bizi görünce.

"Kızım nereye koşuyorsun," dediğimde bir bana bir Ayşe'ye bakıp gülümsedi.

"O şey işi var ya," dedi kaşlarını kaldırıp anlamam için işaret ederek. Ne demek istediğini anladığım anda daha ona onay vermeden yanımızdan geçip evin köşesine doğru ilerledi. Ayşe ne olduğunu anlamaya çalışır gibi yüzüme baktı ama ben kahkaha atmaktan bir şey yapamadım.

"Gel gel, bu gece anlatacak çok şey var," dedim.

Ben önde Ayşe peşimde merdivenleri çıktık. Bahçedeki çardağın altına hazırlanan masa ağız sulandırıyordu. Songül içeriden çıkınca bizi görüp koşar adım yanımıza geldi. Ben elimdeki poşetleri masaya bırakırken o da Ayşe'ye sarıldı.

"Hoş geldin sarı kız," dediğinde Ayşe de ona gülümsedi. Kızlar yanıma, masanın oraya varamadan bahçe kapısı hızla açıldı ve merdivenlerden çıkan kalabalık adım seslerini işittim.

Erkek sesi kulağıma dolunca kimin geldiğine bakmak için parmak uçlarımda yükseldim ve gelenlere baktım. Ali Asaf ve Kaan aralarında konuşarak bahçeye doğru geliyorlardı.

Merdivenleri çıkıp toprak alana geldikleri anda bizi gördüler. İkisinin de bakışları bir bizde bir de masada dolaştı. Tek bir kişinin bakışlarını odağını yitirmemişti.

Kaan, Ayşe'yi gördüğü anda biri topuklarından onu yere çivilemiş gibi donup kaldı. Bakışlarımı ikisinden de çekemedim. Konuşarak elbette bir şeyler öğrenecektik ama şuan beden dili daha önemliydi.

Gözlerim Ali Asaf'a kaymak için dirense de kendimi zorlayıp bakışlarımı Ayşe'nin üzerinde tuttum.

Ayşe, yerde duran bakışlarını gelen sesin yönüne doğru çevirdi. Gelenlerin kim olduğunu bakmak için hepsinin üzerine tek tek gözlerini gezdirdi ve sonunda beklediğim kişiye denk geldiğinde, tıpkı Kaan'ın olduğu yere çakılması gibi Ayşe'nin de bakışları Kaan'ın üzerinde donup kaldı. Şaşkınlıkla gözlerini kırptı ve anında yanaklarına yayılan kırmızı tonu fark edince dudaklarımda kocaman bir sırıtma meydana geldi.

Valla bu işi tamamdı. Kıza sormaya bile gerek yoktu. Nerede görsem tanırdım ben bu bakışı.

Gözlerimi ondan ayıramadan, Ayşe bakışlarını hemen çekti ve utanmış gibi yeniden başını eğdi.

Yüzümde kocaman bir gülümseme eşliğinde neredeyse olduğum yerde zıplayıp dans edecektim. Ben kendi içimde çılgınca dans planları yaparken birisi yandan, belimi cimcikleyince düşüncelerimden sıyrılıp yerimde zıpladım.

"Of be," derken elim acıyan belime gitti. Başımı hızla yana çevirdiğimde dibime kadar girmiş Ali Asaf'la burun buruna gelince afallayarak ona baktım.

Benim şaşkın halimi fırsat bilip başını bana doğru eğdi. Baş ve orta parmağını birleştirip burnuma bir fiske vurdu.

Beklemediğim bu hareket karşısınca acıyla bağırdım. "Ya sen kafayı mı yedin?"

Sinirle sorduğum soruya kahkaha atarak cevap verdi.

"Adını söyledim duymadın, omzuna dokundum bakmadın," dediğinde hâlâ gülüyordu.

"Yani," derken hâlâ burnumu tutuyordum. "Sen de canımı yakmaya mı karar verdin?"

"Gören de etini kopardım zannedecek," dedi duygusuz domuz.

Burnuma son kez dokunup az önce cimciklediği yere bakmak için tişörtümün ucunu kaldırdım. Cidden parmaklarıyla kıstırdığı yer kızarmaya başlamıştı bile.

"Bak işte kızarmış! Bu yarına morarır ben sana söyleyeyim. Orantısız gücünü üzerimde mi test ettin anlamadım ki."

Ben böyle söyleyince yüzündeki gülümseme biraz azaldı. Açtığım belime doğru eğildi ve bahçedeki loş ışıkta belimi görmeye çalıştı. Ilık nefesi çıplak tenime çarpana kadar eğildi ve kızaran yere baktı.

İşaret parmağıyla dokunduğunda yerimde aniden sıçradım. Ondan birkaç adım geriye kaçtığımı gören Ali Asaf yerinde doğruldu ve bana baktı.

"Acıdı mı?" dediğinde onu onaylamaktan başka çarem yoktu. İşin aslı canım acımamıştı ama onun sıcak parmağı benim tenime dokunduğunda kalbimin sızladığını hissedip yerimden sıçramıştım.

"Evet," dedim yutkunarak.

"Özür dilerim," dedi hemen ve bende başımla onayladım.

"Tamam, neyse," dedim ve bize doğru gelen Ayşe'ye baktım. Ali Asaf bakışlarımı takip etti ve bir Ayşe'ye bir Kaan'a baktı. Kaan yerinden bir santim bile kıpırdamıyordu ama olduğu yerden Ayşe'yi akbaba gibi izliyordu. Ali Asaf bana biraz daha sokuldu ve omzumun üzerinden kulağıma doğru eğildi.

"Bu çocuk olmuş," dedi fısıldayarak. Gülümsemeden duramadım.

"Valla bence Ayşe de tamam," dedim.

Ali Asaf yanımda duruşunu dikleştirdi. Bir anda ciddileşerek konuştu. "Sordunuz mu Ayşe'ye," dedi.

"Yok," dedim. "Ama baksana, ben anlarım. Ayşe de kesin Kaan'a karşı boş değil." Ali Asaf bir süre yanımda sessiz kaldı ve sonra yerinde kıpırdandığını hissettim. Ona doğru döndüğümde başımı biraz yukarı kaldırdım ve göz göze geldik.

"Nereden anlarsın mesela?" diye sorduğunda sesindeki imalı tınıdan hiç hoşlanmamıştım. Vücudumu tamamen ona doğru çevirdim ve tam karşısında durdum.

"Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Bir şey demek istemiyorum, sadece merak ediyorum." Yeniden Ayşe'ye bakıp tekrar bana döndü. "Ben anlamıyorum mesela," dedi bilmiş bir şekilde. "Sen nasıl anlıyorsun merak ediyorum."

Yüzümde oluşan sinsi sırıtmanın korkutucu olduğunun farkındaydım. Ali Asaf'ta bunu fark ederek yüzüme baktı. Kollarımı göğsümde birleştirip ona biraz daha yaklaştım.

"O senin aptallığın olabilir mi?" dediğimde bana öyle bir baktı ki gözlerinden çıkan ateşle beni yakıp orada kül edebilirdi.

"Mahinev," dedi dişlerinin arasından. Onun bu çıkışını hiç umursamadan kocaman sırıtarak bakmaya devam ettim.

"Efendim Ali Asaf," dediğimde gözlerini kıstı.

"Diline sahip çık!"

Kurduğu cümleden sonra kahkahama engel olamadım. "Bana bu cümleyi kurduğun her seferinde kenara on lira atsaydım valla zengin olmuştum," dedim.

Ali Asaf gülmemek için çabaladı, dudaklarını sıkmasından farkındaydım ama hemen kendini toparladı.

"Sen iki gündür bana laf mı sokuyorsun?" diye sorduğunda sadece omuzlarımı silkmekle yetindim.

"Her şeye bir cevabın vardır senin Mahinev, şimdi mi susuyorsun?"

"Konuşmak bu zamana kadar beni bir adım öteye götürmedi. Biraz da susayım diyorum komutanım."

Kaşlarını çattı. "Alaycılık sana hiç yakışmıyor," derken yüzünü buruşturdu. "Ayrıca yine laf sokuyormuşsun gibi hissediyorum."

Ben Ali Asaf'a cevap veremeden merdivenlerden hızlı adımlarla çıkan Bahar bahçeye girdi. Kalabalığı görünce merdiveni başında durdu ve aniden elindeki poşeti arkasına sakladı.

Bahar, yardım ister gibi bana baktığında hemen ona doğru ilerledim. "İçecekleri aldın mı?"

Bahar hemen başıyla onayladı ve elindeki poşeti bana uzattı. Bende elinden kaptığım gibi koşar adım mutfağa girdim.

Elimdeki poşeti saklayıp yeniden bahçeye çıktığımda Selim'de bahçeye girmişti.

"Ay hadi gidin artık ne doluştunuz be siz buraya," dediğimde herkes bana baktı. Ali Asaf masaya doğru ilerledi ve tabaklardan bir şeyler parmaklamaya başladığında hızlı adımlarla yanına gidip elinin üzerine bir tane vurdum.

"Bozma masayı," dedim sinirle.

"Biz de yiyip öyle gitsek ne olur sanki," dedi sessizce ama başımı sağa sola sallayıp, "Hayır," dedim.

"İnatçı," dediğinde tabaktan bir iki tane sarma kapıp ağzına attı. Onu durduramayacağımın farkındaydım. Bu yüzden birkaç saniyeliğine göz yumar gibi yapıp Selim'e döndüm.

"Coşkun'un kız arkadaşı da gelecekti?" diye sordum.

"İşleri çıkmış başka zaman," dediğinde onu onaylayıp yeniden Ali Asaf'a döndüm. Ona tanıdığım süre dolmuştu artık.

"Koca tabağı bitirdin ama yeter," dediğimde hâlâ ağzına sarma tıkmakla meşguldü.

"Ali Asaf!"

"Tamam tamam," derken birkaç tane sarma kaptı ve masadan uzaklaştı.

Kaan, "Hadi abi gidelim," dediğinde herkes ona baktı. Tabii Ayşe hariç. O hâlâ bakışlarını kaçırmakla meşguldü.

"Siz ne yapacaksınız ki?" diye sordum merakla. Ali Asaf bir bana bir masaya baktı ve bakışlarını yüzüme dikti.

"Kaan'a gideceğiz işte bizde Allah ne verdiyse yeriz."

Sanki onu aç bırakan bizmişiz gibi bir bana bir Bahar'a baktı. "Of," diyerek pes ettim.

"Gel de mutfakta kalanlardan size de hazırlayıp vereyim." Erkeklerin hepsi öyle bir sevindi ki kahkaha attık.

Kızlar masanın etrafına doğru ilerlerken bende mutfağa yürüdüm. Ali Asaf peşimde sessizce beni takip etti.

Mutfağa girdiğimde kalan tüm mezeleri ve yemekleri ufak kaplara yerleştirmeye başladım. Ali Asaf kapıda durdu ve sessizce bekledi. İşim bitmek üzereyken yanıma geldiğini hissettim.

"Biz de burada yesek ne olur sanki?" Sesinin yumuşak tınısını duyunca derin bir iç çektim. Benden bir cevap alamayınca bana biraz daha yaklaştı.

"Mahinev," dediğinde fısıltıyla çıkan sesiyle gözlerimi kapatıp açtım. Elimde tuttuğum kaşığı sertçe tabağa vururken susmasını istediğimi belli etmek istedim ama Ali Asaf pes edecek gibi değildi.

"Kızım bir duysana beni," dediğinde sinirle ona döndüm.

"Ne var?" diye bağırdığımda irkilerek bana baktı. Beni sinirlendirmek o kadar hoşuna gidiyordu ki benim ona çıkışımdan sonra gülümsemeye başladı.

"Lütfen," dedi yalvarır gibi.

Bir elimi belime koyup kalçamı da mutfak tezgâhına yasladım. "Ali Asaf, olmaz. Kız sizin yanınızda rahat etmez."

"Bak biraz düşünürsen sana da mantıklı gelecek." Kaşlarını oynatarak bir şeyler ima etmeye çalıştı. Kaan ve Ayşe'yi yan yana görmek istiyordu farkındaydım.

Sinirle gözlerimi kısarak ona baktım. "Sırf boğazın için şuan Kaan ve Ayşe'yi kullanıyorsun."

Başını hızla iki yana salladı. "Valla öyle değil. Hem Kaan da biraz görmüş olur kızım işte ne var?" sonra bana doğru yaklaştı ve kulağıma fısıldadı. "Biz de onları inceleriz," dediğinde dudağımı ısırdım. Lanet olası adam benim ne kadar meraklı olduğumu o kadar iyi biliyordu ki bunun üzerine gidiyordu.

Ona tekrar itiraz edeceğim sırada konuşmama izin vermeden araya girdi. "Ayrıca burası benim evim, istemezsem gitmem," dediğinde elimdeki kaşıkla ona döndüm.

"Bak beni sinir etme valla elimdeki kaşıkla ağzına vururum."

Bir anda dibime kadar girince elimde tuttuğum kaşık gürültüyle tezgâhın üzerine düştü. Bir adım geri kaçmak istedim ama Ali Asaf bir anda yönünü değiştirip beni tezgâha doğru iter gibi hareket ettirdi.

İlk defa bu kadar yakınlaşmıyorduk. Aslında biz her zaman böyle yakındık. Ali Asaf ona karşı ne hissettiğimi bilmeden bana sarılır, dokunur ve benimle uğraşırdı. Yine aynı duygu ve hislerle bunları yapıyordu ama bu sefer onun bilmediği bir şey vardı.

Benim duygularım hat safhadaydı. Benim ona olan hislerim zirveyi görüyordu ve bana attığı her adım, yaptığı her bir hareket artık farklı hissettiriyordu.

"Vursana," dedi gülümseyerek. O kadar yakındık ki bakışlarım bir an vurmamı istediği dudaklarına kaydı ama Ali Asaf fark edecek korkusuyla hemen kendimi toparladım.

Ondan uzak durmak için bahane yaratmak zorundaydım ve pes etmiş gibi yaparak, "Tamam," dedim ve sinirle ellerimi göğsüne koyup onu ittim.

Ali Asaf kazanmanın vermiş olduğu memnuniyetle ellerini göğsünde birleştirdi ve bana Cheshire Kedisi gibi sırttı.

"Sinirlerimi bozma," dedim yüzüne bakarak. Ağzını açmasına fırsat vermeden konuşmaması için ona uyaran bir bakış attım.

"Yemekten sonra oyalanmadan gideceksiniz."

Başını hevesle sallayıp beni onaylayınca rahat bir nefes aldım. Kaplara yerleştirdiğim mezeleri ve yemekleri çıkardım ve tabaklara koydum. İki tanesini Ali Asaf'a uzattım ve diğer ikisini de ben elime aldım. Uzattığım tabaklara baktığında kocaman sırıttım.

"Sizin gibi danalara masadakiler yetmez," dediğimde önce gözlerime baktı ve sonra da başını geriye atıp gözleri kısılana kadar kahkaha attı.

Onun kıvrılan dudaklarını, kısılan gözlerini ve kahkahasının tonunun olduğu ortamda saatlerce kalayım istedim. Hayatımın geri kalanını onun gülüşüyle geçirme düşüncesi onunla ilgili kurduğum hayallerin en güzeliydi.

Ali Asaf başını iki yana salladı ve gülümseyerek bana bakmaya devam etti.

Artık bahçeye gitmemiz gerekiyordu ve onun çıkmasını işaret edercesine kapıyı gösterdim. Arkasını dönüp elinde tabaklarla yürüdüğü sırada bende bir adım atıp peşinden ilerledim ama aniden durup arkasına dönünce afallayıp olduğum yerde durdum.

Bana doğru döndü ve gözlerime baktı. Bir şeyler anlamaya çalışır gibi bir süre oyalanınca yutkunarak konuşmasını bekledim.

"Sende farklı bir şeyler var," dedi sessizce. Ne söyleyeceğimi bilemeden öylece donup kaldım.

"Saçmalama," dedim ama sesim neredeyse çıkmamıştı.

"Görevden geldiğimden beri daha farklısın," derken beni inceleyen gözlerini yüzümün her santiminde gezdirdi.

"Sana öyle gelmiştir," dedim ama elimdeki tabakları zor tutuyordum.

Bir süre daha beni izledi ve sonunda aramızda olan bu garip durumu bozmak için, "Ellerim koptu Ali Asaf, hadi," dedim kapıyı işaret ederek.

Hareket etmeden önce, "Bir ara konuşalım mı?" dedi ve benim de panik hâlim artarak kalbime hızla kan pompalamaya başladı. Ellerim dolu olmasaydı heyecanımın yatışması için elimle dışarı çıkmaya çalışan kalbimi tutmaya çalışırdım.

"Olur," dedim sadece.

"Yarın," dediğinde başımı sallayarak onayladım. Kafamda sorular deli gibi dönüyordu. Ne konuşacaktı? Meraktan çatlamadan yarına kadar nasıl bekleyecektim?

İstediği cevabı alınca mutfaktan çıktı ve bende hemen arkasından ilerledim. Bahçeye çıktığımızda Kaan ve Selim bizim için mangalı da yakmıştı.

Selim ve Kaan gitmek için Ali Asaf'ı beklediklerinden bizi görünce hemen ayağa kalktılar ama "Oturun," diyerek onları durdurdum.

Kızlar şaşkınca bana bakarken Ali Asaf yeniden sırıttı. Onun bu tavırlarına gözlerimi devirip kızlara döndüm.

"Mangalı da yakmışlar madem bizimle yesinler, sonra hemen gidecekler," dediğimde Selim ve Kaan tıpkı Ali Asaf gibi sırıtarak masaya doğru geldiler.

Elimdeki tabakları masaya bıraktığım anda Kaan yanıma gelip iki eliyle yanaklarımı sıktı. "Kızım sen var ya bir tanesin," dediğin derdinin yemek olmadığının farkındaydım.

Selim'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu. İkisinin de amacı yemekler falan değildi. Ali Asaf dışında kimse yemeğe sevinmiyordu şu anda.

Masanın bir kenarına Selim, Bahar ve Ayşe oturdu. Ayşe'nin hemen yanındaki başköşeye de Kaan geçti. Kızın

yanına oturamayacağını fark ettiğinde bilerek oraya geçtiğini düşündüm.

Songül de masanın diğer ucuna, Kaan'ın karşısındaki başa geçti. Bende çaresizce Selim, Bahar ve Ayşe'nin karşısında kalan kısımda oturan Ali Asaf'ın yanına oturdum.

Masaya arkasını dönüp bir yandan mangalla ilgilenip bir yandan da tabağına aldığı mezelerden ağzına bir çatal atıyordu.

Herkes ortada duranlardan tabaklarına almaya başlayınca bir anlık bir gürültü oldu ve sonra sakinleşti. Ali Asaf pişen etleri herkesin tabağına paylaştırmaya başladığında bana gelince durdu ve elindeki tabakta kalan tavuk etine baktı.

Tabağıma koymasını beklerken kaşlarını çatmasını izledim. Arkasını döndü ve pişmekte olan etlere bakıp yeniden bana döndü.

"Sen benim tabağımdaki köftelerden al Mahinev," dediğinde yutkunarak onu izledim.

"Pişene kadar beklerim, sen koy onu benim tabağıma," dedim.

"Yok," dedi ve tavuk etini kendi tabağına alıp bana köftelerini ve kırmızı etini verdi.

"Ali Asaf yerdim ben, ayrıca pişiyor işte beklerim."

"Kızım sen tavuk sevmezsin ki nasıl yiyeceksin," dediğinde yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Ali Asaf elinde çatalla durdu ve öylece bana baktı. Gözleri kısıldı ve sertçe yutkunduğunu fark ettim.

Bana böyle dikkatli baktığı için yanaklarımın kızardığını hissedince bakışlarımı ondan çekip tabağıma döndüm. "Teşekkür ederim," dediğimde Ali Asaf sadece başını belli belirsiz salladı.

Yemek o kadar eğlenceli geçti ki gülmekten yanak kaslarım bile ağrımıştı. Ayşe'de bizden etkilenip biraz rahatlamıştı ve bu durumun gerçekten işe yaradığına sevinmiştim. Tabii bunu Aali Asaf'a söyleyecek değildim.

Arada Kaan'ın Ayşe'ye olan heyecanlı bakışları da gözlerimden kaçmıyordu tabii.

Songül'ün olduğu tarafta duran telefonum çalmaya başlayınca elimde duran içecekten bir yudum aldım ve telefonu bana uzatması için Songül'e işaret ettim.

Almak için elimi de uzattım ama benden önce Ali Asaf telefonu bana uzatmak için aldı. Telefonumu direkt bana vermek yerine ekrana bir kere baktı ve kaşlarını çatarak öylece durdu.

Uzanıp elinden telefonu neredeyse koparmak zorunda kalarak çekip aldım. Murat'ın aradığını görünce gülümseyerek telefonu açtım.

"Efendim canım," dediğimde Ali Asaf yanımda duruşunu dikleştirdi. Murat, "Mahi nasılsın," dediğinde, "İyiyim sen?" diye cevap verdim ve ağzıma birkaç lokma daha attım. Herkes yemeğine devam ediyordu ama bir kişi hariç...

Ali Asaf hâlâ yanımda dimdik duruyordu ve bana bakmasa da beni dinlediği izlenimine kapılmıştım.

"Ben de iyiyim," dedi Murat. "Mahi senden geçen hafta aldığım notları tekrar almam gerek. Hangi cehenneme gittiler bilmiyorum."

"Yok sana not falan, sahip çıksaydın," dedim sahte bir kızgınlıkla. Murat hüzünlü bir çekip konuştu.

"Mahi lütfen, söz ne istersen yaparım," dediğinde beklediğim cevabı almış olmanın mutluluğuyla sırıttım.

"Yemek," dedim.

"Tamam söz," dedi ama hemen devam ettim.

"Bir hafta boyunca kahvaltı ve yemekler senden," dedim. Ama Murat beklediğim gibi itiraz etmek yerine artık nasıl çaresizse söylediğimi kabul ederek hemen, "Tamam," dedi.

"Yarın gel vereyim," dedim ve telefonu kapattım. Telefonu tabağımın yanına bırakıp tekrar yemeğime döndüğümde karşımda oturan Bahar'ın bakışlarını üzerimde hissettim.

"Yine mi notlarını kaybetmiş," dedi sırıtarak. Onu başımla onaylarken omuzlarımı silktim.

"Her zaman ki Murat işte," dediğimde ikimizde güldük. Yanımda duran Ali Asaf'ın söylediklerini duyana kadar da yüzümdeki gülümseme gitmedi.

"Boşuna okuyor o zaman," dedi ters ters. Sesindeki hissettiğim şey hırs mıydı bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmemişti.

Bahar da beklemediği bu ani çıkışından dolayı şaşkındı. "Abi hepimizin başına geliyor bunlar," dediğinde Ali Asaf'ın ne söyleyeceğini merakla beklemeye başladım.

Umursamaz bir tavırla omuzlarını silktiğinde iyice tepem attı. "Sizin anlattığınıza göre biraz fazla geliyor," dediğin de patladım.

"Sana ne ki!" dedim yüzüne bakmadan.

"Efendim?" dediğinde ona bakmadan bile bana doğru döndüğünü biliyordum. Ağzıma attığım lokmayı ağır ağır çiğnedim ve sonunda yuttuğumda başımı sakin hareketlerle ona doğru döndürdüm.

"Dedim ki sana ne! Anlamadığım şekilde bu çocukla oldum olası bir derdin var ama hiç bu kadar ani çıkışlar da yapmamıştın. Ne yaptı sana Murat?"

"Ne yapabilir o bana!"

"Bağırma bana, ayrıca dişlerini sıkarak konuşman da bana sökmez. Git başkalarını korkut sen."

Elini, aramızda kalan boş alana koydu ve destek alarak bana doğru eğildi. Yüzü yüzüme yaklaşınca ondan uzaklaşmak zorunda hissettim kendimi ama asla geri adım atan taraf ben olmayacaktım.

Başımı dikleştirip bana yakınlaşan yüzünü inceledim.

"Senin dilin biraz fazla uzamış ben yokken," dediğinde tek kaşımı kaldırıp ona baktım.

"Bak bakalım," dedim ve sinir olduğunu bile bile dilimi dışarı çıkarıp ona doğru uzattım. Ali Asaf'ın yüz ifadesi değişti, gözleri kısılarak çıkardığım dilime odaklandı. Masa da oturan herkes bir anda sessizleşti. Ali Asaf bir şey söylemeyince dilimi içeri soktum ve hâlimden memnun bir şekilde sırıtarak yemeğime dönmek için hareket ettim.

Ama ben dönemeden çenemi sıcak bir el tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. Şaşkınlığım karışan hızlı bir nefes çektim

içime ve benimle birlikte masa da oturan herkesin nefesini tuttuğunu fark ettim.

"Keserim o dilini," dedi ağzıma bakarak. Tek kelime bile edemedim. Bana bile isteye hiç bu kadar yakın davranmamıştı. Diğer dokunuşları gibi değildi. Çenemi tutan eli her zaman hissettirdiği gibi normal hissettirmiyordu.

Bakışları ağzımda oyalandıkça olduğum yerde eriyerek masanın altına girip kaybolacak gibi hissediyordum.

Ali Asaf aniden elini çenemden çekti ve dizini gürültüyle masaya çarparak yerinden fırladı. Arkasına bile bakmadan bahçe kapısına doğru ilerlediğinde herkes hayretle onun arkasından bakıyordu. Tabii ben de donup kalmıştım.

Selim ve Kaan birkaç saniye öylece şaşkınlıkla durdular ama sonra ayaklanarak hepimizle hızlıca vedalaşıp Ali Asaf'ın peşinden gittiler.

"Az önce ne oldu öyle?" diye soran Songül'e ne diyeceğimi bilemeden baktım.

"Abim tam karşımda seni neredeyse yiyecekti Mahi farkında mısın?" gözlerini kocaman açmış bana hayretle bakan Bahar'a döndüm.

"Ne?" dedim algılarımın yerine gelmesini beklerken. Vücudumdaki tüm tüyler alarma geçmiş gibi havaya kalkmıştı.

"Biz olmasak o dilini ağzıyla koparacak gibiydi," diyen Bahar, kurduğu cümlenin hemen kahkaha atınca bende biraz olsun kendime geldim.

"Az önce olanlar gerçekten yaşandı mı?" dedim nefes nefese.

Karşımda duran üç çift göz beni onaylanınca heyecanım iki katına çıktı.

Bahar, "Ben size söylüyorum, abimde var bir haltlar," dedi.

Şuan konuşacak durumda değildim. kızlara bir karşılık vermek istiyordum ama yok, ağzımı açıp ne diyeceğimi bilmiyordum.

Ayşe, "Ali Asaf ve sen mi Mahi?" dedi gülümseyerek. Sonra devam etti. "Çok yakışırsınız."

O kadar masum konuşmuştu ki ister istemez gülümsedim. Kendime gelmem uzun sürecekti bu yüzden Bahar masayı toplamayı teklif etiğinde hepimiz aynı anda ayaklandık.

Masadaki her şeyi mutfağa götürüp yerleştirdik. Birkaç meze ve çerezlerle bahçeye döndüğümüz de Bahar mutfakta sakladığım kırmızı şarabı da alıp geldi.

Bardakları masaya bıraktığında sırıtarak bize baktı. "Valla kadehimiz yok kusura bakmayın artık bunlarla idare edeceksiniz."

Ayşe çekinerek ellerini masanın altına götürdü. "Rahat ol, kendimizden geçene kadar içmeyeceğiz ama biraz rahatlarız dedik."

"Annem anlarsa," dediğinde Bahar gelip yanına oturdu. "Söz anlamayacak," diye ona güvence verdi.

Bardaklarımızı doldurduk. Ayşe'nin bardağını yarıya kadar gelmeyecek şekilde doldurduğumda gülümseyerek bana baktı.

Biraz içtik, biraz rahatladık ve eğlenerek sohbet ettik. Zamanın geldiğini düşündüğümde, önce Bahar'a bakıp ondan onay alınca Ayşe'ye döndüm.

"Ayşecim," dediğimde sevimli yüzünü bana çevirdi. Yanakları kızarmış gözlerindeki bakış artık daha rahat olduğunu belli ediyordu.

"Efendim," dediğinde yutkundum ve güven verir gibi ona gülümsedim.

"Seninle konuşmak istediğimiz bir konu var," dediğimde bakışlarını önce bana sonra da kızlara doğru çevirdi.

Tedirgin olmasını istemediğim için uzanıp elini tuttum.

"Panik yapacak bir şey yok," dedi Bahar.

Ayşe hafifçe gülümsedi. "Böyle deyince panik olmamak zor," dediğinde elini sıktım.

Çekinerek tekrar bize baktı. "Konu ne ki?" dediğinde dudağımı ısırıp ona baktım. Derin bir nefes aldım ve kendimi rahatlatmak ister gibi yutkundum.

"Konu Kaan," dediğim anda Ayşe donup kaldı. Elimin altında duran elinin titrediğini hissettim. Tam ona bir şey

diyecek oldum ama kızın gözlerinin dolduğunu görünce ağzımdan tek kelime çıkmadı. Ve kimse daha tek kelime edemeden Ayşe sessizce ağlamaya başladı.

"Ayşe," dedim ama kız başını iki yana salladı. Konuşmamı istemediğini anlamıştım ama ne yapacağımı bilemeden öylece durmak da saçma geliyordu.

"Ayşe ağlama," dedi Bahar ama kız sessizce ağlamaya devam etti.

"Size bir şey mi dedi?" diye sorduğunda bakışlarındaki korkuyla afalladım. Kimden bahsettiğini de anlamıyordum ki.

"Kim?" dedim.

"Kaan," dedi sessiz hıçkırıklarının arasında. "Rahatsız mı olmuş? Ben bilerek hiçbir şey yapmadım yemin ederim. Nasıl duydu onu da anlamadım ki."

Bahar, Songül ve ben anlamaya çalışır gibi birbirimize baktık ama üçümüzde bir şey anlamamıştık.

"Ayşe, ne oluyor düzgünce bir anlatsana," dedim sonunda. Ayşe birkaç dakika sonra sakinleşti ve önünde duran bardağın dibinde kalmış şarabı alıp kafasına diktiğinde gözlerimi kocaman açıp kızlara baktım ama üçümüzde ses çıkarmadık. Bu durumda çıkaramadık demek daha doğru olurdu sanırım.

Ayşe biraz sakinleşti ve sessiz gözyaşları eşliğinde kısık sesiyle konuşmaya başladı. "Ben," dedi ve sesi titreyince sustu. Bahar elini koluna koydu ve sakince okşadı. Ayşe bundan destek alır gibi gözlerini kapatıp açtı. "Ben, uzun zamandır Kaan'a karşı boş değilim. Aşk mı bunun adı bilmiyorum hiç aşık olmadım ama onu gördüğümde elim ayağıma dolanıyor, kalbim sanki beni öldürecekmiş gibi atıyor."

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım ama asıl yapmak istediğim ayağa kalkıp zıplamaktı. Ama Ayşe2nin söylediklerileyle bu neşem maalesef yarım kaldı.

"Annem öğrenmiş, nasıl bilmiyorum. Sen beni rezil mi edeceksin tüm mahalleye diye ağzına geleni saydı. Kaan'ın,"

dedi ve yutkundu. Yüzünün değişen ifadesinden ardından gelecek şeyden hiç hoşlanmayacağımızı hissediyordum.

"Onun bana dönüp bakmayacağını, en fazla üç gün gönül eğlendirip beni bırakıp gideceğini söyledi."

"Ne?" dedim sinirle. "Kaan değil sana kimseye böyle bir şey yapmaz.

"Asuman teyze neden böyle söyledi," dedi Bahar sinirle. "Sanki Kaan'ı tanımıyor."

"Kimseyle gönül eğlendirip arkasına bakmadan gideceğini düşünmedim," diyen Ayşe duraksadı. Buna inanmıyordu belki ama dönüp ona bakmayacağına inanıyordu.

"Ayşe," dedim gülümseyerek. "Biz seninle Kaan'la ilgili konuşacaktık ama konunun onun rahatsız olmasıyla falan bir alakası yok."

Ayşe'nin yüzü aniden bembeyaz oldu. Sanki bir hata yapmış gibi içine kapandı. "Ah, ben... ben sandım ki..."

"Sakin ol," diyerek araya girdi Bahar ve sonra ben devam ettim.

"Konu Kaan ama senin sandığın şey değil. Bizim deli sana körkütük âşık kızım."

"Bana mı?" dedi hayretle kendini işaret ederek.

"Tabii sana kızım, senin evleneceğini duyduğunda kafayı yiyecekti. Bir şey yapmadan önce senden emin olmak istedik."

"Ama nasıl?"

"Valla nasılını da ona sorarsın artık. Sizi sağ salim bir baş göz edelim," dediğimde hepimiz güldük.

"Annem hayatta kabul etmez. Neden beni apar topar evlendiriyor sanıyorsunuz. Kaan'ı öğrendi ve delirdi. O öfkeyle de gitti görücü buldu işte."

"Yok artık," diye bağırdım. Bu kadın beni şaşırmaktan asla vazgeçmiyordu.

"Siz bir karar verin de gerisini çözeriz," dedi Songül. Konunun başından beri ilk defa konuşmuştu.

Ayşe'nin umudunun olmadığını gözlerinden görüyordum. "Yapma," dedim kendimden emin çıkan sesimle. "Bunu

kendine yapma. Bak sen seviyorsun o seviyor. Karşılığı var işte Ayşe, önüne kim çıkarsa çıksın karşısında dur."

"Korkuyorum," dediğinde gülümsedim.

"Korkma, tek başına değilsin ki, biz varız en önemlisi Kaan var. Elini asla bırakmaz."

Kızlarda bana destek verince Ayşe biraz daha rahatladı. Sonra bana baktı ve gülümsedi. "Sen olsan ne yapardın?"

Bir anda gelen soruya şaşırdım. "Hangi konuda?"

"Karşılık bulsan diyorum ne yapardın?" Biraz durup bekledi ve devam etti. "Ali Asaf'ta senin onu sevdiğin gibi seni sevse ne yapardın?"

Ona açık açık Ali Asaf'ı sevdiğimi hiç söylememiştim ama bu akşam yemek masasında olanlar sanırım Ayşe'nin düşüncelerini de doğrulamıştı.

Gülümseyerek ona baktım ama dudaklarımda oluşan gülümsemenin buruk olduğunun farkındaydım.

"Ben kendimi bildim bileli, kalbim böyle deli şeyler hissetmeye başladığından beri onu seviyorum. Gerçi o deli şeyleri bir tek onu gördüğümde hissediyordum ama onunla başlamıştı bir kere ve bir daha da başkasına atmadı."

Kimseden çıt çıkmayınca devam ettim. "Ben onu hiçbir beklentim olmadan sevdim. Asla umut beslemedim, bana gelsin istemedim. Uzaktan uzağa yeter zannettim ama Ayşe öyle bir an geldi ki yetmemeye başladı."

Dudaklarımı ısırdım ve biraz durdum. "Belki de nankörüm, bilmiyorum ama yetmiyor artık. İçimden taşan aşkım öyle büyük ki bir kere yakınıma gelse, bir kere bana fırsat verse biliyorum ki benden taşarak ona akıp gidecek. Belki ona dokunan aşkımdan korkup kaçar belki de bana kapılarını aralar, hiçbir şey bilmiyorum."

Masaya doğru eğildim ve içimden taşan tüm duyguları ortaya döktüm. "Daha fazla benimde gücüm kalmadı zaten. Artık tüm kapılarımı açacağım. Kartlarımı açık oynayacağım. Ona gidip yüreğimden geçen ne varsa söyleyeceğim ve ne olacaksa olacak. Belirsizlik beni mahvediyor."

"Ne söyleyeceksin?"

"Sen aptalın tekisin Ali Asaf, diyeceğim," dediğimde kızlar kıkırdadı. Hüzünlü bir nefes alıp devam ettim. "Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki nasıl bu kadar kör oldun, nasıl beni görmedin, bilmiyorum. Beni nasıl anlamadın, kalbimin dilini nasıl çözemedin bilmiyorum." Kızların hepsi gözleri dolarak beni dinlemeye devam etti.

"Sana kalbimi anlatmaya geldim, anlarsan ne âlâ ama anlamazsan da canın sağ olsun."

"Anlar," dedi Bahar. "Benim abim aptal mı anlamasın?" dediğinde hepimiz kıkırdadık.

Ona anlamlı bir bakış attım. "Sence?" diye sorduğumda bir kez daha güldüler.

"Söz ver," dedi Ayşe elime uzanarak. "Söyleyeceksin bunları Ali Asaf'a."

"Söz," dedim ama aynı anda bahçe kapısı gürültüyle kapanınca yerimizde sıçradık. Bir anda yerimizden kalktık ve kapıya doğru baktık ama kimse yoktu. Bahar bahçe kapısına giden merdivenleri indi ve etrafına bakındı.

"Kimse yok," dedi. "Kapı çarptı herhâlde."

O gece verdiğim sözü tutacağımı biliyordum. Yarın Ali Asaf'la konuştuğumda hissettiğim her şeyi onun da bilmesini sağlayacaktım.

Bölüm hakkında düşüncelerinizi yazmayı unutmayın.

Sizce biri konuşmaları duydu mu? Duyduysa size göre kim? Yorumlarınızı bekliyorum.

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; paylaşımlarınıza etiketlemeyi unutmayın. ♥

- twitter: tugbaaticicosar
- instagram: okuryazarannecik
- mahi instagram: mahi_officialpage

MAHİ - Altıncı Bölüm

Merhabalar,
Bölümün başında ve sonunda yapacağım açıklamaları dikkatle okursanız çok sevinirim.
Öncelikle bölüm okunmalarımız 3 binden az olmamasına rağmen yorum ve oy o kadar az ki sessiz kalmanız beni çok üzüyor. Bu bölüm için koyduğum sınırı değil geçmek, üzülerek söylüyorum yanına yaklaşılmadı bile. Bu defa -sadece tek seferlik- panomda koyduğum sınırı görmeyenler olduğunu düşünmek isteyerek ve oy verip yorum yapan okuyucularımı kırmak istemediğimden, bir önceki bölümün sınırı geçilmemesine rağmen yeni bölümü sizlerle paylaşıyorum.
Haftaya cumartesi ya da pazar gelecek bölüm için -iki günden birinde paylaşacağım- bu bölüm için sınırımı buraya bırakıyorum.
Gelen okunma sayılarının 3'te 1'i kadar beklentim olması normal bence ve **1000 yorum** ve **1000 oy** sınırımız var bu bölüm için. Umarım bu sınırı geçip haftaya yeni bölümde görüşürüz.
Bölüm sonunda farklı bir açıklamam olacak, belki o zaman beni daha iyi anlarsınız diye düşünüyorum. Onu da dikkatle okursanız sevinirim.
Keyifli okumalar diliyorum canlarım. ♥

Kimse, görmek istemeyenler kadar kör değildir.
- Jonathan Swift

Şarkı: Vazgeçtim – Kibariye (versiyonu)
Üflediler Söndüm – Olgun Şimşek (versiyonu)

Dün gece olanlardan sonra bugün neler yaşanacağını çok merak ediyordum. Ayşe'nin de Kaan'dan hoşlandığını öğrendiğimizde hepimiz rahatlamıştık. Şu işi sorunsuz bir atlatsaydık başka bir şey istemiyordum şu anda.

Konu ben ve Ali Asaf'a geldiğinde verdiğim kararın da hâlâ arkasındaydım. Dün akşam Ayşe bana söz verdirdiğinde bir kez daha emin olmuştum.

Ta ki birinin bizi, yani beni duyduğunu zannedene kadar... Bahar koşarak her yere bakmıştı ama kimsenin olmadığından emin olduğunda içim rahatlamıştı. Bu hâlim kızların diline düşmüştü tabii.

Az önceki cesaretimin nereye gittiğini sorup gülmüşlerdi ama cesaretimle alakalı bir sıkıntım yoktu. Korkumun sebebi sözümün arkasında duramayacak olmam da değildi.

Benim korkum, bunca zamanı doğru ânı bekleyerek, doğru zamanı kollayarak geçirmiştim. Şimdi sıradan bir şeymiş gibi, ben birilerine Ali Asaf'a olan duygularımı anlatırken, onu nasıl sevdiğimi bu şekilde öğrensin, böyle duysun istememiştim.

Beni tedirgin eden tek konu buydu. Söylemek istediğim ne varsa onun gözlerinin içine bakarak söylemek istiyordum. Bakışlarında görmek istediğim şeyleri belki göremeyecektim ama bunu da göze almıştım. Ben anlatırken yüzünde oluşan ifadeleri görmek istiyordum. Gözlerine bakarak konuşmak zorundaydım.

Ali Asaf'la olan konumuzu daha sonra halledecektim çünkü şuan beni deli gibi strese sokan başka bir konu daha vardı.

Ayşe ve Kaan...

İkisi için mutlu olsam da Asuman teyze hâlâ ödümü patlatıyordu. Bu konuya nasıl tepki vereceğini kestiremiyorduk. Ayşe annesiyle konuşacağını söylemişti ama bundan da çok emin olamıyordum.

Sanırım kızı direkt kaçırsak daha kolay olurdu.

Salonun ortasında bir ileri bir geri yürüyüp duruyordum. Elimdeki telefon bir anda titreyince heyecana karışan ufak

bir korkuyla yerimde sıçradım. Telefonun ekranına hızla baktığımda Bahar'ın aradığını gördüm.

Telefonu açar açmaz, "Haber var mı?" diye sordu. Tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimi sesli bir şekilde bıraktım.

"Yok," dedim ve sordum. "Seni de aramadı değil mi?" Belki ona haber gelir umuduyla heyecanlandım. Bahar da tıpkı benim gibi sesli bir nefes aldığında, cevap vermesine gerek yoktu. Belli ki onu da aramamıştı. Yine de Bahar anladığım şeyi onayladı.

"Hayır," deyip biraz bekledi. "Bu böyle olmaz, ben sana geleceğim," dediğinde hevesle karşılık verdim.

"Bence de gel, burada tek başıma heyecandan gebereceğim." Yerimde zor duruyordum ve eminim Bahar da benim gibiydi.

"Benim de evde delirmeme az kaldı. Bir yandan Ayşe'yi merak ediyorum, diğer yandan Ali Asaf abim bir garip."

Söylediği şeyden sonra ilgimin yön değiştirmesi sadece birkaç saniye sürdü. "Bir şey mi oldu?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

"Valla görünürde bir şey yok, soruyorum bir şey yok diyor ama tersliği üzerinde. Bana garip garip bakıyor, sanki bir şey söyleyecek de söyleyemiyor gibi... Arada sanki bir suç işlemişim gibi sinirli sinirli yüzüme bakıp ağzının içinde söyleniyor. Anlamadım ki nesi var!"

Anlattıklarına baktığımda farklı hiçbir şey görmüyordum. Gözümde canlanan Ali Asaf görüntüsüyle telefonda hafifçe kıkırdadım. "Bu anlattıklarının her zaman ki huysuz Ali Asaf'tan ne farkı var, Bahar?"

Söylediğim şeyden sonra Bahar'da güldü. Sonra sesini kısık tutarak konuştu. "Köprüden önce son çıkış arkadaşım," dedi gülmemeye çalışarak. "Bu adamla yoluna devam etme konusunda emin misin?"

Bahar, kimse duymasın diye sesini kısık tutuyordu ama ben öyle yapmadım. Bahar'ın söylediği şeyden sonra kocaman bir kahkaha attım.

Bahar da benim gibi kahkaha atarak karşılık verdi ama aniden gülmesi yarı da kesilince arkasından gelen –ne zaman duysam kalbimi sekteye uğratan- o kalın sesi duydum.

"Bahar," dedi huysuz huysuz. Telefonun diğer tarafında olmama rağmen sesinin tonundan gerginliğini algılayabiliyordum.

Bahar, "Efendim abi," derken muhtemelen telefonu kulağından uzaklaştırmıştı çünkü sesi artık daha uzaktan geliyordu. Yine de ikisinin konuşmalarını net olarak duyabiliyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ali Asaf.

Bahar da, "Mahi'ye gideceğim," dedi. Bir iki saniye sessizlik oldu ama sonra bir kapının çarpma sesini ardından da Bahar'ın şaşkın sesini yeniden net duymaya başladım.

"Kızım var bunda bir şey..."

"Ne oldu?" dedim merakla.

"Tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti."

"İşiyle alakalıdır belki Bahar, gitme adamın üzerine. Biliyorsun bazen çok kafaya takıyor," dedim Bahar'a.

"Haklısın, geliyorum ben," dediğinde telefonu kapatmadan kapı çaldı.

"Ay," dedim heyecanla.

Aynı anda telefonun diğer ucundan, "Kim geldi?" diye bağırdı, Bahar.

"Bilmiyorum! Hadi kapat gel hemen, belki Ayşe'dir."

Bahar tek kelime etmeden telefonu yüzüme kapattı. Bende telefonu koltuğa atıp hemen kapıyı açmaya gittim.

Hevesle kapıyı açtığım anda karşımda duran kişiye hayretle baktım. "Murat," dedim hayal kırıklığımı saklayamadan. Sesimin tonundan bunu Murat'ta anlamış olacak ki dudaklarının kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Beni gördüğüne ne kadar da sevindin öyle, Mahi..." dediğinde bende gülümsedim. Elimle omzuna bir tane vurunca keyifle bana baktı.

"Salak, ne alakası var. Birini bekliyordum," dedim. Murat'ın gözleri kısılıp merakla bana odaklanınca benimde bakışlarım direkt gözlerine kaydı.

Kızarmış gözlerini ve altında oluşmaya başlayan morlukları görünce kaşlarımı çattım. Elimi uzatıp parmak uçlarımla gözlerinin altına hafifçe dokundum.

"Allah aşkına, kaç gündür uyumuyorsun sen?"

Omuzlarını silkerek karşılık verdi. Sesini çıkarmayınca günlerdir ders çalıştığını anladım. Murat hep aynı şeyi yapıyordu. Canını çıkarana kadar çalışıp kendini yıpratıyordu ve biz ne dersek diyelim bu huyundan asla vazgeçmiyordu.

Parmaklarımı yüzünden çekemeden bakışlarım karşı eve kaydı. Bahçe kapısının önünde, kollarını göğsünde birleştirmiş, bir omzunu kapıya yaslamış ve çattığı kaşlarının altından anlam veremediğim bir şekilde sinirle parlayan gözlerle beni izleyen Ali Asaf'la göz göze geldim.

Yanlış bir şey yapmıyordum ama nedense bakışları altında bir an tedirgin hissederek elimi Murat'ın yüzünden çektim ve bir adım geri gittim. Gözlerim hâlâ bakışlarını bir an bile kırpmadan beni izleyen adamın üzerindeydi.

Ali Asaf, tıpkı bir heykel gibi hiç kıpırdamadan duruyordu. Bahar hızlı adımlarla evden çıktı ve bize doğru gelmek istedi ama Ali Asaf yerinden bir santim bile kıpırdamadan durduğundan Bahar geçmek için Ali Asaf'ı omzundan dürtmek zorunda kaldı.

Bakışlarını benden çeken adam Bahar'a baktı ve kıza geçmesi için yol vereceğini düşündüğüm anda Bahar'ı kolundan tutup durdurdu. Bir şeyler konuşmaya başladıklarında merakım iyice artmıştı.

Murat elini yüzümün önünde sallayınca kendime geldim. "Notları ver de gideyim Mahi," dedi yorgun sesiyle.

Bahar ve Ali Asaf'ı izlemek istiyordum ama Murat'ı da burada bekletemeyeceğimden hızlı adımlarla içeri girdim ve odama çıkan merdivenleri tırmandım. Odamdan onun için dün gece hazırladığım notları alıp yeniden aşağı indiğimde

Murat bir elini duvara yaslamış, üzerine de elini dayayıp başını eğmiş, gözleri kapalı şekilde duruyordu.

Ayak sesimi duyduğunda kendine geldi ve başını kaldırdı. Notları ona uzattım ama tam alacağı sırada son anda vazgeçip elimi geri çektim.

Şaşkınlıkla, "Mahi," dediğinde inatla ona baktım.

"Eğer eve gittiğinde biraz dinleneceğine söz vermezsen bir daha sana not falan vermem." Tehdidimi ciddiye alması için gözlerime bakana kadar bekledim. Murat sonunda pes etti ve elimden notları alırken istemeyerek de olsa kabullendi.

"Tamam, tamam."

Eğilip bana hafifçe sarıldığında bende ona karşılık verdim. Geri çekilip arkasını döndü ve "Görüşürüz sonra," dedikten sonra merdivenlerden inmeye başladı.

Arkasından bağırdım. "Bak anneni arayıp bilgi alırım ona göre," dediğimde kafasını sağa sola sallayarak güldü.

Gözden kaybolana kadar arkasından onu izledim ve Murat gittikten sonra hâlâ konuşmaya devam eden Ali Asaf ve Bahar'a baktım. Konuşma gittikçe hararetlenmişti. Ali Asaf'ın eli kolu durmuyor, Bahar ona ne anlatıyorsa başını sallayıp arada burnunun kemerini sıkıp duruyordu.

Bahar'ın haklı olduğunu düşündüm. Ali Asaf bugün her zaman olduğundan çok daha huysuzdu.

Onları izlemeye o kadar dalmıştım ki bana doğru gelen tehlikeyi de bu yüzden göremedim. Bahçe kapısının gürültüyle çarpılmasıyla yerimde sıçradım ve üzerime, bir ejderha misali burnundan soluyarak merdivenleri çıkan Asuman teyzeyi gördüm.

"Eyvah," derken aynı anda aklımdan bir sürü şey geçti. Kendimi çok umursamıyordum. Bu kadının hakkından gelmeyi bilirdim ben ama aklıma direkt Ayşe gelmişti. Bana gelene kadar kadın sinirini ondan çıkarmıştı belli ki ama bu hâli sinirini atmış hâliyse, ilk durumu düşünemiyordum.

Ali Asaf ve Bahar'a kaydı gözlerim ama onlar konuşmaya o kadar dalmışlardı ki evime ateş salacak ejderhanın farkında bile değillerdi.

Kadın bana iyice yaklaştı. Son merdiven basamağını çıktığında kendimi zorlayıp ona gülümsedim.

"Asuman teyze," dedim ama hay ağzımı açmaz olaydım. Kadın sanki bu anı beklermiş gibi açtı ağzını yumdu gözünü.

"Sen," dedi beni işaret ederek suçlarcasına. "Ne yaptın da kızımı saçma sapan şeyler düşünmeye ikna ettin? Dün evime ansızın gelmenden anlamalıydım zaten senin bir şeyler karıştırdığını ben. Ahhh," dedi sanki başına kötü bir şey gelmiş gibi elini dizine vurup ateş saçan gözlerini üzerime dikerek.

"Başıma gelenlere bak şimdi! Sen benim kızımın kafasını neden karıştırıyorsun? Ne istedin kızdan? Tabii mutluluğunu kıskandın ama ben buna müsaade etmem."

Söylediklerinde o kadar ciddiydi ki bir an sadece şaşkınlıkla ağzım açık şekilde kadının abartılı hâllerini ve saçma sapan ağıtlarını dinledim. Sonra sanki söylediklerini ancak algılayabilmişim gibi zihnime doldu kelimeler ve ağzımdan mahalleyi inletecek bir kahkaha kaçtı.

O kadar çok gülüyordum ki tıpkı az önce onun yaptığı gibi bir elimi bacağıma vurup sakinleşmeye çalıştım. Kadın benim tavrıma önce şok olmuş gibi baktı sonra da gözlerini kısıp üzerime doğru geldi.

"Terbiyesiz," dedi dişlerinin arasından ama onun bana söylediği hiçbir şey umurumda değil.

"Asuman teyze sen iyi misin? Hayır dengesizdin falan ama burayla ilgili bir sorun olduğunu düşünmemiştim," derken elimi kaldırıp başımı işaret ettim.

Sanırım bu yaptığım pek iyi olmamıştı çünkü kadın bir anda öyle bir bağırmaya başladı ki donup kaldım.

"Ben seni benzetmesini bilirim de Emine'ye dua et sen. Terbiyen eksik kalmış belli ki."

Kafamın içinde tüm şalterler aynı anda tık tık attı. "Bana bak," dedim üzerine doğru yürüyüp bir adım attım. "Büyüksün diye sesimi çıkarmayayım diyorum ama sınırları zorluyorsun Asuman teyze. Benim ne senin kızının ne de başkasının mutluluğunda," derken kelimeyi ima etmek ister

gibi iki elimi tırnak işareti yapıp devam ettim, "gözüm yok. Ama sana bir sır vereyim kızın mutlu falan da değil."

"Sen ne saçmalıyorsun? Ayşe benim sözümden hiç çıkmaz, ta ki siz akşam onun aklını karıştırana kadar."

Dalga geçer gibi güldüm. "Biri –bu senin kızın da olsa sözünden çıkmıyor diye, onu mutlu sanman da ayrı saçmalık ama o konuya girip, senin anlamayacağın şeyler hakkında konuşmayı tercih etmiyorum şuan."

Kadının konuşmasına izin vermeden devam ettim. "Kızın benim arkadaşım ve ister inan ister inanma mutlu değil." Kadını daha fazla sinirlendirdiğimi fark ettiğimde artık ipin ucu kaçmıştı bir kere ama yine de sesimi daha yumuşak tutmaya çalışıp ona sakince yaklaştım.

"Asuman teyze, sen kızın evlensin istemiyor musun? Tamam işte al sana damat, hem kızını seviyor hem de kızın onu seviyor."

Gözlerinden öyle bir bakış geçti ki bir an için ürktüm. Huysuz falan diyorduk biz bu kadına ama kadın bildiğin kötüydü benim gözümde.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak kolumu aniden kavradı ve sıktı. Hafifçe inledim ama kadının umurunda olmadı. "Ayşe'yle bir daha görüşmeyeceksin. Ben anlamam öyle sevgi falan," dediğinde içimden, *anlamadığın o kadar belli ki* diye geçirdim. "Birkaç gün içinde gelip isteyecekler ve Ayşe'de benim söylediğim kişiyle evlenecek."

Acıyan kolumu umursamadan, "Neden?" diye mırıldandım. "Neden kızını üzecek bir şey yapıyorsun?"

Asuman teyze bana sinirli gözlerle baktı ve onun konuşmasını beklerken bir anda hızlı bir şekilde ondan uzaklaştırıldım.

"Asuman teyze delirdin mi?" diyen Bahar'ın sesini duyduğumda kendime geldim ve kadının az önce tutup sıktığı kolumu ovuşturdum.

Belimde hissettiğim sıcaklıkla aklım başıma geldiğinde beni Ali Asaf'ın çektiğini fark ettim.

Arkadan bana sarılmış, bir kolu belime sıkıca dolanmıştı. Avucunun sıcaklığını karnımda hissettim. Başını eğip kulağıma doğru, "İyi misin?" diye fısıldayarak sorduğunda sadece başımı sallayabildim.

Asuman teyze bir bana bir beni tutan Ali Asaf'a baktı ve acımasız gözlerini yeniden üzerime dikti. "Murat'ı az önce buradan çıkarken gördüm, şimdi de seni kardeşi gibi gören adamla düştüğün duruma bak!" dediğinde girdiğim şokla bedenimden bir titreme geçti.

Söylediği şeyle gözlerim kocaman açıldı. Belime sarılı duran Ali Asaf'ın kolunun üzerine tırnaklarımı geçirdiğimde onun da kaskatı olduğunu hissettim. Bahar'ın ağzı şaşkınlıkla açılıp kapandı. Ama kadının durmaya niyeti yoktu.

"Neyse ki akıllı çocuk Ali Asaf, senin gibi..." diye devam edecek olduğunda kendimi neredeyse kadının üzerine atacaktım ama arkamda duran Ali Asaf aniden öyle bir gürledi ki hepimiz olduğumuz yerde sıçradık.

"Asuman teyze," derken bir tabur askeri susturacak ses tonunu duyunca üçümüzde ağzımızı açamadık. Karşımda duran kadın aniden kafasını çevirip başka tarafa baksa da Ali Asaf'tan böyle bir çıkış beklemediğini anlamıştım.

"Yaşına hürmeten saygımı bozmamak için kendimi tutuyorum ama sana hiç yakışıyor mu bu laflar? Bu kızlar senin mahallenin kızı değil mi? Hoş, olmasa bile böyle hor görmeye çalışmak, böyle çirkin laflar söylemek hangimizin haddine?"

Hâlâ eli belimdeydi ve beni o kadar çok sıkıyordu ki kıpırdayamıyordum bile... Nefes almaya bile korkar olmuştum çünkü Ali Asaf'ın sırtıma yapışık duran göğsü kısa aralıklarla hızlı hızlı inip kalkıyordu. Sinirlendiğinin farkındaydım. Karşısında Asuman teyze değil başkası olsaydı hiç kimsenin onu durduramayacağını biliyordum. Bahar da bu yüzden şaşkın ve tedirgindi.

Ortam bir anda sessizleşti ama aramızdaki gerginlik o kadar fazlaydı ki neredeyse elimi uzatsam tutacakmışım gibi canlı hissettiriyordu. Asuman teyzenin yüzünde oluşan

korkutucu sırıtmayı gördüğümde olduğum yerde daha fazla gerildim. Bir bana bir Ali Asaf'a baktı ve yüzündeki o ifadeyi silmedi.

Seyhan teyzenin sesini duyduğumuzda hepimiz kendimize geldik. Ne ara yanımıza gelmişti farkında değildik. Bana sarılan Ali Asaf'a bakınca onca gerginliğin arasından dudaklarında oluşan minik sırıtmayı gördüm ama o kadar hızlı gelip, kayboldu ki kendi uydurmam mı diye düşünmeye başladım.

"Oğlum," dedi Ali Asaf'a bakarak. "Sesiniz ta eve geliyor," dedikten sonra bakışlarını Asuman teyzeye çevirdi. "Asuman hayırdır?" dediğinde kadın Seyhan teyzeye döndü.

"Şunlara sen anlat Seyhan," dedi Bahar ve beni işaret ederek. "Bir gece kızımı yanlarına aldılar hemen kafasını karıştırdılar."

Hey Allah'ım şimdi kadını yolacaktım. Ağzımı açacağım sırada Ali Asaf'ın belimde duran eli sıkılaştı ve parmaklarının karnıma battığını hissettim. Bahar'a baktım ama Ali Asaf tepemde ona nasıl baktıysa kız da ağzını açmadı. Birden fark ettim. Ali Asaf bizi susturuyordu çünkü Seyhan teyze konuşacaktı.

"Asuman kaç yıldır komşuyuz, yakışıyor mu böyle şeyler? Hem ne yapmışlar da kafasını karıştırmışlar? Ayşe akıllı kızdır, kimsenin aklıyla hareket etmez," dediğinde söylediğin şeyin altında yatan ima içten içe gülümsememe sebep oldu.

Asuman teyzenin de bunu anladığından adımın Mahi olduğu kadar emindim ama kadın salağa yattı. "Dün akşama kadar sesi çıkmayan Ayşe, bugün sevdiğim var diyor. Bu ikisi," derken beni ve Bahar'ı gösterdi, "ne söyledilerse bir anda ortaya çıktı."

Seyhan teyze sakince gülümsedi. Bunca yılın hatırına kadını kırmayacağının farkındaydım. "Asuman Allah aşkına, birinin söylemesiyle kim kimin gönlüne düşer? Kimin kalbi birinin söylemesiyle başkası için atmaya başlar?"

Asuman teyze yıllardır komşusu olduğu kadına baktı ama bir şey söylemedi. Arkasını dönüp merdivenlerden aşağı

inmeye başladığında hepimiz onun arkasından baktık. Son merdiven basamağına geldiğinde durdu ve tekrar bize döndü. Gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi ve en son Seyhan teyze de durdu.

"Ben söyleyeceğimi söyledim. Bu hafta Ayşe'yi istemeye gelecekler. Seyhan," derken bir kez daha Bahar'a ve bana baktı. "Düğüne sen ve Osman gelirse sevinirim."

Arkasını dönüp giderken Bahar, "Nasıl ya?" diye bağırırken ben Ali Asaf'ın kollarında çırpınmaya başladım.

Ali Asaf diğer kolunu da belime sardı ve beni sabit tuttu.

"Mahinev dur," dediğini duyar gibiydim ama kadının peşinden gitmek için kollarından çıkmaya çalışıyordum. Ali Asaf bir anda beni sımsıkı tutmayı bırakıp ellerini belimin iki yanına yerleştirdi ve ayaklarımı yerden keserek havaya kaldırıp kollarının arasında döndürdü. Aniden yüz yüze geldiğimizde sakinleştim. Gözlerini yüzüme dikip sessizce baktığında neredeyse ağlayacaktım.

Dudaklarımın titrediğini hissettiğimde kendime engel olamadım ve gözlerim dolmaya başladı. Başımın arkasında sıcak bir dokunuş hissettiğimde arkamı döndüm. Seyhan teyze bana yaklaşmış eliyle saçımı usulca okşuyordu.

"Benim yüzümden," dedim ama Seyhan teyze hemen sözümü kesti. Elini yanağıma koyup ona bakmamı sağladı.

"Asuman'ı tanırım kızım, senin yüzünden falan değil hiçbir şey. Kafasına koymuş bir kere," dediğinde Bahar ve ben neredeyse ağlayacaktık.

Bahar, "Ama teyze, kızı sevmediği biriyle evlendirecek, üstelik Ayşe, Kaan'ı seviyor," dedi. Seyhan teyze bir Bahar'a bir Ali Asaf'a baktı.

"Kaan da seviyor mu?" diye arkamda duran Ali Asaf'a sorunca hepimiz dönüp ona baktık. Ali Asaf başıyla onayladı.

"Bu saatten sonra nasıl olur bilmiyorum anne," dedi Ali Asaf. "Kızın annesinin gönlü olmadan bu işten hayır gelir mi?"

"Gelir gelir," dedim Ali Asaf'a sinirle bakarak. "Kızın gönlü var annesinden bize ne!"

Ali Asaf gözlerini üzerime dikti ve sorgular gibi üzerimde gezdirdi. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaparak bakışlarını benden kaçırdı. Güneşin vurduğu yanaklarının hafifçe kızardığını da aynı anda fark ettim.

Ali Asaf benden gözlerin mi kaçırmıştı az önce?

YOK ARTIK!

Seyhan teyze, "Ben bir Emine'yi arayayım bakalım gelsin de konuşalım?" dedi.

Umutlanmak isterdim ama Asuman teyzeyi onların bile ikna edeceğini düşünmüyordum. Seyhan teyze gidince üçümüz öylece ayakta dikildik. Bahar bana baktı ben Bahar'a...

Sessizce birbirimizi izlediğimizi gören Ali Asaf hemen ikimizin arasına girdi. "Sakın ha!" dediğinde bu işin başka çaresi olmadığını elbet ona da kabul ettirecektik.

"İçeri girelim," dediğimde Bahar hemen içeri koştu. Ben peşinden girerken Ali Asaf arkamda homurdandı.

"Ya sabır..." dediğinde sırıtmadan edemedim. Salona girdiğimde, Ali Asaf da kapıyı kapatıp peşimizden geldi.

"Bana bakın, kadının az önce yaptığını gördünüz? Bırakın annemler halletsin!" diye direkt bizi uyardı.

"Abi, o kadını teyzem de Emine teyze de ikna edemez. Zaten sırf gıcıklık olsun diye bile vermez kızı Kaan'a."

Ali Asaf sinirle saçlarını karıştırdı.

"Ali Asaf, Kaan ve Selim'i ara gelsinler buraya plan yapalım," dedim bir anda.

"Lan ne planı? Saçmalamayın!"

"Ya sen ararsın ya ben," dedim sinirle. "Bir de seninle uğraşmayalım. Kız elden gidiyor!"

Sesimi yükseltince Ali Asaf sinirle bana baktı. "Çocuk gibi saçma sapan planlar yapacağınıza bırakın bu işi büyükler halletsin."

Salonda telefonumu ararken bir yandan da söyleniyordum. "Senden yardım isteyende kabahat, sen ne anlarsın zaten..." demeye kalmadan Ali Asaf bir anda kolumdan tutup beni kendine çevirdi. Onu doğru dönerken dengemi sağlamaya

çalıştım. Ali Asaf'ın kolumda duran eli en azından buna yardımcı olmuştu.

"Kendi kendine mırıldanma da yüzüme söyle, iyi alıştın sen duymayacağım şekilde laf sokar gibi imalar yapmaya."

Kolumu elinden kurtardım. "Ne lafı sokcam sana ben, sen üzerine alınıyorsan bilemem."

"Mahinev!" diye bağırdığında bende ona bağırdım.

"Ne var," dedim nefes nefese. "Dilime mi sahip çıkayım, dilimi mi koparırsın!" dediğimde gözleri kocaman açıldı.

Yüzünü bana doğru eğdi ve bakışlarını gözlerime dikti. "Bazen her şey istediğimiz gibi olmaz Mahinev, herkes sevdiğine kavuşmaz, her seven sevgisine karşılık bulmaz, bazı insanların önünde engelleri vardır. Belki de hayırlısı deyip Allah'a bırakmak daha doğrudur.?"

Aniden afalladım. Bir anda konu nasıl buraya geldi anlamadım. Ayrıca bahsettiği kişilerin Ayşe ve Kaan olduğundan bile emin değildim.

"Ne?" dedim afallamış hâlde.

"Yok bir şey," deyip beni geçiştirmeye çalıştı. Kolumu bırakıp benden uzaklaşırken bu sefer ben onu tuttum.

"Şimdi de sen mi laf sokuyorsun bana," derken resmen kalbim boğazımda atıyordu. Başını iki yana sallarken arkasını döndü. Hızlı adım atıp önüne geçip durdum.

"Ne oldu?" diye sorduğumda hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Yok bir şey," dedi tekrar ama bana hiç öyle gelmiyordu. "Asuman teyzenin söyledikleri canımı sıktı."

"Anlamadım," derken nabzım hızlandı. "Bana söyledikleri mi?" diye sordum tedirgin olarak.

Başını evet anlamında salladı. "Evet onlar da var ama bizim için söyledikleri de..." deyip sustu.

İçim paramparça olsa da, içten dışa şuan yıkılıyor olsam da kendimi dik durmaya zorladım. "N-nasıl?" diye sordum ama maalesef sesimin titremesine engel olamamıştım.

"Kendimi umursamıyorum ama seninle ilgili böyle şeyler söylenmesinden hoşlanmadım. Aramızda bir şey olduğunun

lafı dönerse insanlar seninle ilgili ne konuşur. Ben," dedi ama daha fazla devam etmesine dayanamazdım.

"Anladım," dedim lafını keserek. "Merak etme kimse bir şey demez."

Ali Asaf yüzüme baktı ama beni görmesini istemiyordum şu anda. Ona arkamı döndüğüm sırada mutfaktan çıkan Bahar'ı gördüm. Kızın varlığını bile unutmuştum. Bir bana bir Ali Asaf'a baktı ve yeniden bana döndü. Bir şey sormaması için başımı iki yana salladım.

"Ben aradım," dedi Bahar isim vermeden. "Selim ve Kaan geliyor."

Ali Asaf arka arkaya birkaç küfür savurdu ve bize tek kelime etmeden arkasını dönüp tekli koltuğa oturdu.

Söylediği her bir kelime kulaklarımda çınlıyordu âdeta. İkimizi, laf olsun diye bile yan yana düşünemeyen adama bunca yıldır âşık olduğumu mu söyleyecektim gerçekten?

Bahar bir ileri bir geri dolaşırken bende gidip koltuğa oturdum. Bacaklarımı toplayıp kalçamın altına aldım ve dirseğimi koltuğun başına yasladım. Çenemi elime yasladığım anda Ali Asaf'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Birkaç saniye ona baktım ama sonra yeniden gözümü köşede duran saksıya, sanki daha önce hiç görmemişim gibi dikip incelemeye başladım.

Ama onun bakışlarının benim üzerimde olduğunu biliyordum. Yeniden ona bakmamak için çabaladığım sırada kapı çaldı. Fakat öyle bir çaldı ki bir yandan zil sesi bir yandan kapı yumruklama sesi eşliğinde gürültü evin içinde yankılandı.

Ali Asaf yerinden fırladı. "Sanki alacaklılar şerefsizler," derken yerinden fırladı. Bahar kapıyı açmaya gidiyordu ama Ali Asaf'ın yerinden hışımla kalktığını görünce olduğu yerde donup kaldı. Bana baktığında omuzlarımı silkmekle yetindim.

Ali Asaf kapıyı açınca Selim ve Kaan apar topar içeri girdi. "Sizin çalacağınız kapı zilini de kapı tokmağını da si-" cümlesini bitiremeden bize döndü ve durdu.

Kaan, "Abi sen neden delirdin yine?" diye sorduğunda Ali Asaf kafasına bir tane vurdu.

"Senin yüzünden lan it," dedi sinirle. "Geç içeri şu iki çokbilmişe, saçma sapan planlarına karşı geldiğini söyle. Yoksa ben aklımı kaybedeceğim."

Selim içeri girerken Bahar ve bana baktı ama sessizce salona geçti. Kaan ve Ali Asaf da geldiğinde yerimden kalkıp, "Ben bir çay koyayım," dedim. Kimsenin bir şey söylemesini de beklemeden mutfağa girip çayın suyunu koydum. Bahar hemen peşimden geldi tabii.

"Ne oldu?" dedi heyecanla.

"Şuan hiç sırası değil Bahar, gerçekten."

"Ama Mahi," derken başımı sağa sola salladım.

"Sonra Bahar, lütfen..."

"Bu adamın bugün nesi var anlamadım. Sana gelirken beni de sıkıştırdı. Murat'ı görünce saçma sapan sorular sordu. Yok aranızda bir şey var mıymış? Yok Mahi'nin derdi neymiş?"

Kaynayan suyu alıp çayı demlerken aniden irkilerek Bahar'a döndüm.

"Ne?"

"Valla bir şey anlamadım. Ben sordum soruşturdum Murat'tan başka kimse yok bu kızın hayatında dedi. Söyledikleriyle yaptıkları da bir değil, derdi ne? falan dedi ama valla tek kelimesi anladıysam adımı değiştiririm. Sorduğu hiçbir şeye de doğru düzgün cevap veremedim bu yüzden."

Bahar'ın söylediklerini dinlerken kafamı toplamaya çalıştım ama Ali Asaf'ı anlamaya çalışmak neredeyse imkânsızdı.

"Neyse," dedim. Çayı demleyip yeniden kaynaması için düğmesine bastım. "Şimdi konumuz bu değil."

Bahar ısrar etmeyip beni onayladı.

İçeri girdiğimde üç adam da öne doğru eğilmiş konuşuyordu. "Coşkun nerede?" diye sordu Ali Asaf.

"İşi varmış," diyen Selim'e şöyle bir bakıp bize döndü.

Kaan'ın umutlu bakışlarını üzerimde hissedince gidip üçlü koltuktan birine oturdum, Bahar da gelip hemen yanıma oturdu.

"Valla Kaan, dün gece sana söylediğim gibi Ayşe'den yana sorun yok, anlattım zaten ama annesi..." dediğimde Bahar ve Ali Asaf'a baktım.

Bahar, "Kadın asla ikna olmaz Bahar dedi dersiniz. Hepimizi elinden geçirdi az önce. Hayır, ben bizi benzin döküp yakar demiştim lafın gelişi ama gerçekten olacağını düşünmemiştim. Kadın benzinsiz ateşe verdi hepimizi."

"Açık konuşalım, bu iş o kadının rızasıyla olmaz," dedim. Herkes bana bakınca, "Ne?" diye bağırdım.

Kimseden ses çıkmadı. Herkes sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi sessiz kaldı. Birkaç saniye sonra da Kaan bombayı patlattı.

"Ben Ayşe'le konuştum, kaçma planına tamam dedi," dediğinde Bahar'la ikimiz birbirimize baktık.

"Lan, ben ne diyorum," diyen Ali Asaf'ı umursamadan Kaan'a döndüm.

"Ne zaman konuştunuz?"

"Buraya gelmeden önce mesaj attı. Annesi sizin yanınızdan gidince hemen bulduğu adamı aramış ve üç gün içinde gelin isteyin demiş."

"Biliyordum işte!" diye bağırdım. Yerimden kalkıp huzursuzca yürümeye başladım.

"Lan it, madem kızla konuşma şansın vardı, daha önce neden konuşmadın da olaylar buraya kadar geldi?" Ali Asaf burnundan soluyordu.

Kaan ona bakıp konuştu. "Abi dün Mahi mesaj atıp Ayşe'nin de bana boş olmadığını söyleyince numarasını istedim."

"Her işiniz siktiri boktan yemin ederim," dediğinde ona ters ters baktım.

"Tamam o zaman yapacak şey belli," dediğimde, Bahar da hemen arkamdan beni onayladı. "Bence de belli..."

"Hay ben sizin işinize, lan ne belli? Belli belli deyip duruyorsunuz."

"Ayşe'yi kaçıracağız işte," dedim.

"Mahinev! Elimde kalacaksın şimdi! Sen beni dinlemiyor musun?"

"Asıl sen bizi dinlemiyorsun. Alan razı, veren razı be sana ne oluyor? Her şeye muhalefet her şeye karşısın."

"Ağzını topla," dediğinde gerçekten uyarıları zerre kadar umurumda değildi.

Sakin sesiyle, "Abi yapacak bir şey yok," diyen Selim'e döndük.

"Sende mi Selim? Biriniz de mantıklı düşünün amına koyayım be!" Bozuk ağzının üzerine bir tane patlatacaktım şimdi.

"Aman sen mantıklı düşün sevgili komutanım! Askerleri hizaya sokayım derken belli ki bir kenara attığın duygularını geri almayı unutmuşsun!"

Yerinden öyle bir fırladı ki gelip tam karşımda durdu. Burnundan soluyordu. "Seni var ya," dediği anda ellerimi belime koyup burnunun dibine kadar girip ona yaklaştım.

"Eee, devamını bekliyorum Ali Asaf abi," dediğimde bakışları ağzımda dolaştı. Bunca zaman ısrarla söylememi istediği kelimeyi uzatarak onu gıcık etmek ister gibi söyledim.

Gözleri irileşti, çenesini o kadar sıktı ki neredeyse sesini duydum. "Seninle sonra görüşeceğim ben," dedi dişlerini sıkarak.

"Görüşelim, benim korkacak bir şeyim yok," dediğimde kelimelerin üzerine basarak tane tane konuştum.

"Kızım var ya," diye başlayacak oldu ama bir anda Kaan aramıza girdi.

"Abi bir durun ya, kedi köpek gibi kavga etmeden iki saniye bana odaklanın."

Sinirle Kaan'a dönüp, "Sensin lan köpek," dediğinde kahkaha attım.

"Bak hemen üzerine nasıl alındı, kedi olmak varken direkt köpeği sahiplenmen de..." cümlemi bitirmeme izin vermedi.

"Lan Mahinev," dediğinde Kaan yine araya girdi.

"Of bir durun! Önce benim işi çözelim ya."

"Senin işine sokayım Kaan ben," dediğinde ağzımı açmamak için kendimi zor tuttum. Ona cevap verdikçe bu konu deli gibi uzayıp gidecekti.

Herkesin sakinleşmesi için birkaç dakika sustuk. Yerlerimize oturduk ve sessizce bekledik. Sonunda Selim boğazını temizledi. "Ayşe de razıysa bence çok düşünecek bir şey yok. Sonuçta kaç yaşına gelmiş insanlar..."

"Oğlum önce doğru yoldan gidelim. Ben size bırakın kızı elin adamıyla evlensin demiyorum ki lan! Önce bir annemler konuşsun kadınla, baktık ikna olmadı o zaman Ayşe bunu göze alıyorsa bir çaresine bakarız."

Kabul etmek istemesem de söyledikleri mantıklıydı. Her ne kadar onunla aynı fikirde olmak şuan sinirlerimi bozuyor olsa da kabul etmekten başka çaremiz yoktu.

"Haklı," diye mırıldandığımda Ali Asaf bir elini kulağına koyup sanki az önce söylediğimi duyamamış gibi bana doğru eğildi.

"Anlamadım," dedi.

"Öf tamam be haklısın işte, önce bu yolu deneyeceğiz, sonra baktık kadın aynı tavırda –ki ben asla değişeceğine inanmıyorum- kaçırırız."

Ali Asaf hariç herkes başını salladığında o, gözlerini üzerime dikmiş beni izliyordu.

"Bu aksiyon merakı nereden geliyor anlamıyorum ki basit sanıyorsunuz bu işi değil mi?" Hepimize konuşuyordu ama bakışları benim üzerimde olduğundan üzerime alındım.

"Birbirini seven iki insanı kavuşturma çabamız bu, aksiyon hevesi falan değil? Ayrıca basit demedik ama sen sanırım o kadar çok kız kaçırdın ki işin zor mu kolay mı olduğunu biliyorsun!"

"Sevenleri kavuşturmak sana mı kaldı?"

"Konu benim arkadaşlarımı da içeriyorsa evet bana kaldı!" Kaan elini alnına vurup başını eğdi. Ali Asaf'la birbirimize dik dik bakarken Bahar araya girdi.

"Bugün ikinizde bir garipsiniz zaten, biraz sakin olalım lütfen. Şimdi gidip çay getiriyorum ve herkes birazcık sakinleşiyor."

Ali Asaf ve bana bakıp ikimizi işaret etti. "Siz ikiniz lütfen biraz mola verin."

Huzursuzca gidip yerime otururken ona ters ters bakmamaya çalıştım. Ben oturunca Ali Asaf'ta gelip yanıma oturdu.

Dirseğimle bana değen kolunu dürttüm. "Git başka yere otur," dediğimde sinirle homurdandı.

"Çocuk musun sen?"

"Sinirliyim. Neden gelip dibime oturuyorsun?"

"Fesuphanallah," derken kalkıp karşımdaki tekli koltuğa oturdu.

Bahar elinde tepsiyle çayları getirdiğinde sessizlik eşliğinde herkese birer bardak uzattı.

Yine kimseden ses çıkmadan herkes çayından bir yudum aldı. Kimin ilk adımı atıp konuşacağını beklerken kendimi zor tutuyordum. İlk konuşan ben olursam Ali Asaf yine bana yüklenecekti, bu yüzden kendimi sessiz kalmak için zorluyordum.

İlk konuşan Kaan oldu. Yerinde duramadığı o kadar belliydi ki nasıl konuşmadığına şaşırıyordum zaten.

"Yani ne yapacağız?" dediğinde hepimiz ona baktık.

Bahar, "Bence biraz bekleyelim en azından iki gün daha... Teyzemler de bir konuşsun derim. Sonra..." derken durup tedirgin gözlerle Ali Asaf'a baktı. Adam başını iki yana salladığında Bahar konuşmaya devam edemedi.

Onun zor durumda kalacağını anlayan Selim hemen araya girdi. "Sonra, madem Ayşe de tamam diyor," dedi ama devamını o da getiremedi.

"Kaçırmak demeyelim biz bu işe," diye Kaan çekinerek konuştu. "Birbirini seven iki insanın engelleri aşması desek

daha doğru olur."

Dudaklarımda oluşan gülümsemeyi saklayamadım. Kaan da ona güldüğümü görünce sırıtarak bana baktı.

"Gül sen gül," dedi Ali Asaf. "Annesinin sonradan yapacaklarını hiç düşünmeden gül beyinsiz."

"Of," dediğimde dönüp bana baktı.

"Bir derdin var galiba Mahinev!"

"Var," dedim sinirle. "Derdim sensin, derdim senin şu gıcık tavırların."

Ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama sonra hemen kapattı. Bakışlarında daha önce görmediğim bir ifade saklıydı ve ben ne anlama geldiğini çözemiyordum.

Şimdilik Ali Asaf'ı bir kenara bırakıp yeniden Kaan'a döndüm. "Asuman teyze ikna olmazsa diye düşünerek bir plan yapmalıyız," dedim.

Bahar'da bana katılarak onayladı. "Aynen."

"Emine annemin yazlık evine gidebiliriz. Orayı kimse bilmiyor. Yıllardır kiradaydı, şimdi ev de boşaldı."

Kaan hevesle başını sallayınca devam ettim. "Ayşe'yi alıp oraya gideriz. Bence nikâh için çok beklememeniz lazım."

Selim, "Aynen bence de," diyerek beni onayladı.

"Sizde geleceksiniz o zaman?" diye soran Kaan'a döndüm.

"Ayşe tedirgin olmasın diye bir iki gün bence birlikte kalırız. Ayrıca nikâh falan olacaksa ben asla kaçırmak istemem."

"Ay eğlence de yapalım ama, "diyen Bahar'a sırıtarak baktım.

"Ben bu kıza kına gecesi yapmadan hayatta nikâh yapmam."

Bahar'la kendimizi öyle fena kaptırmıştık ki sessizleşen üç erkeğin farkında bile değildik. Dönüp hepsine teker teker baktık ve Bahar'la aynı anda, "Ne?" diye bağırdık.

"Ben artık size diyecek kelime bulamıyorum," diyen Ali Asaf'a dil çıkarınca adam delirmemek için kendini zor tutu. Yumruklarını sıkmasından anlayabiliyordum.

"Abi hiçbir şeyi eksik kalmasın, tabii yapalım," diyen Kaan'a doğru gidip boynuna sarıldım. Adam ani hareketimle şaşırarak beni tutmaya çalışırken geriye devrildi.

"Ay hiç de kıyamazmış sevdiği kıza," derken ellerim saçlarına uzandı. Herkes gülmeye başladığında bir anda Kaan'dan uzağa çekildim. Dengemi sağlamaya çalışırken kolumu tutarak beni ayağa diken adama baktım.

"Doğru dur," derken bana ters ters bakan Ali Asaf'ın yaptığı şeye herkes şaşırış olacak ki susup kaldılar.

Keyfim o kadar yerine gelmişti ki şuan onu kafama takmayacaktım. "Ben Murat'a söylerim onun arabasıyla gideriz," dediğimde Ali Asaf bir anda bana doğru döndü.

"Hay ben onun," diye başladı ama aniden sustu. "Kızım o lavuk ne alaka şimdi?"

Şu çocuğa lavuk deyip durmamasını söyleyecektim ama bir de bu yüzden tartışmaya mecalim yoktu.

"Sen karşısın ya bu işe, o yüzden seni dâhil etmiyorum işte!"

"Lan ne alakası var? Mantıklı düşünen tek kişi benim farkında mısın?"

"Bağırıp durma artık," diye karşılık verdim. "Sorun da bu zaten. Mantıklı düşünmeyi bırakırsan ancak o zaman anlarsın şu çocuğu," derken Kaan'ı işaret ettim.

Kaan, "Aha yine olay bana patlayacak," dediğinde Ali Asaf ona dönüp, "Kes lan!" diye bağırdı.

Ayakta dikilirken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Murat götürür bizi," dedim inatla.

"O lavuğa da sokayım, arabasına da sokayım..." dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Onun neye bu kadar delirdiğini anlamaya çalışırken Selim yanımıza geldi.

"Abi tamam," dedi sakinleştirmek ister gibi. Sonra bana döndü. "Sende uzatma Mahi, kendi aramızda halledeceğiz işte," dediğinde Selim'in hatırına uzatmamaya karar verdim.

"Emine annem bugün gelir. Ben akşam onunla konuşurum." Bakışlarımı Bahar'dan kaçırarak konuşmaya devam ettim. "Ben aslında birkaç günlüğüne gidecektim

ama madem şimdi bu durum var," dediğimde Bahar, "Ne?" dedi.

Ali Asaf'ın bugün söylediklerinden sonra biraz kafamı dinleme ihtiyacı hissetmiştim. Biraz yalnız kalmak bana iyi gelir diye düşünmüştüm. Olayların böyle gelişeceğini düşünmediğimden Emine annemin yanına giderim diye aklımdan aniden geçirmiştim ama şimdi durum böyleyken zordu.

"Mahi," diye ısrar eden Bahar'a döndüm. Başımı iki yana sallayınca ısrar etmedi ama herkes gidince beni soru yağmuruna tutacaktı biliyordum.

Tıpkı Bahar gibi Ali Asaf'ın da bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Bu iş birkaç gün sonra konuşacağız o zaman," diyen Kaan aniden ayaklandı.

"Umalım da Emine teyze ve Seyhan teyze iş oralara varmadan meseleyi çözsünler." Hepimiz aslında bunun böyle olmasını istiyorduk ama o kadının asla kabul etmeyeceğinden adım gibi emindim.

Ali Asaf tek kelime etmeden arkasını döndüğünde Kaan ve Selim de peşinden ilerledi. Tam kapıya yaklaşmışlardı ki Kaan, Bahar ve bana yaklaşıp ikimize doğru eğildi.

"Ne olur ne olmaz..." derken elindeki kartı ve biraz nakit parayı bize uzattı. "Siz daha iyi biliyorsunuz ama her ne gerekiyorsa alın tamam mı?"

Dudaklarımda oluşan sıcacık gülümsemeye engel olamadım. Kaan arkasını dönüp gideceği sırada yüzümdeki gülümsemeyi silmeden kapıya doğru döndüm ve Ali Asaf'la göz göze geldik.

Olduğu yerde donup kalmış gibi durdu. Bakışları gözlerimde ve dudaklarımda dolaştıktan sonra elini kaldırıp göğsüne, kalbinin tam üzerine bastırdığında yüzümdeki gülümseme silindi. Bastırdığı yeri usulca ovaladı.

Ona doğru telaşlı bir adım attım ve tam karşısında durdum.

"Bir şey mi oldu?" diye sorarken sesimden ne kadar paniklediğim belli oluyordu.

Ali Asaf bana cevap vermek yerine yüzümü incelemeye devam etti. Gözleri yüzümün her bir santimine dokundu. Bakışlarını gözlerimde, gözlerimin kenarlarında gezdirdi ve sakince burnuma doğru indi. Eli hâlâ kalbinin üzerinde durduğu için korkuyla bana cevap vermesini bekliyordum.

Burnunum üzerinde dolanan gözleri usulca dudaklarıma indi ve orada birkaç saniyeden fazla takılı kaldı. Beni böyle meraklı bakışlarla incelemesi, yerimde huzursuzca kıpırdanmama sebep oldu ama onun için olan telaşım şuan her şeyin ötesine geçip baskın çıkıyordu.

Ona doğru yaklaştım. Başını kaldırıp yeniden gözlerime baktığında elimi uzattım ve hâlâ göğsünün üzerinde duran elinin üzerine elimi koydum.

"İyi misin?" dediğimde olduğu yerde irkildi.

Sanki kaçıp gitmek ve bana doğru bir adım gelmek konusunda kararsız kalmış gibiydi. Onu o kadar uzun zamandır tanıyordum ki bu tedirgin hâllerini görmek beni şaşırtıyordu.

Elimi elinin üzerine daha fazla bastırdım. Benden kaçacağını düşünürken o bana biraz daha yaklaştı.

"Ne?" dedi sanki az önce sorduğum soruyu duymamış gibi. Yeniden sormamı beklerken gözlerimin içine baktı.

"İyi misin?" diye tekrar ettim.

Ali Asaf başını sallarken aniden benden uzaklaştı. Kaşlarını çatışını ve yüzündeki ifadenin bir kaç saniye içinde yok oluşunu hüzünlü bakışlarla izledim.

"Mahinev," derken sesinin tonu bile az öncekinden farklıydı. "Daha birkaç saat önce kadının biri senin hakkında ileri geri konuştu..."

"Şimdi ne alakası var bun-" diyecek oldum ama sözümü keserek araya girdi.

"Kendini düşün biraz," diye tersledi beni. "Herkes seninle benim aramda abi kardeş ilişkisi olduğunu bilmez." Kalbimi olduğu yerden söküp aldığının farkında olmadan üzerinde

tepinircesine konuşmaya devam etti. "Zaten o kadının gitmeden önceki bakışlarından da hiç hoşlanmadım."

"Nereden çıktı bu şimdi?" diye sorarken sesimin titrememesi için dudaklarımı ısırdım.

"Ben seni düşünüyorum," dedi sertçe. "Bu kadının orada burada senin hakkında konuşmasını istemiyorum."

Sahte bir kahkaha attım. "Yani seninle beni konuşması sorun!"

"Saçmalama," dediğinde gözlerini benden kaçırdı. Tabii ya bende salaktım...

"Bir kez daha bizi böyle yakın görürse olur olmaz saçmalıkları konuşacak o kadın ben biliyorum..."

Olur olmaz saçmalıklar mı? Bunun, ikimizin yan yana konuşulması ihtimali bile onun için saçmalıktan ibaret miydi?

"Sanki gelip sana yapışıyormuşum gibi davranma bana," dedim ters ters.

Bu çıkışımla bakışları yeniden bana döndü.

"Ne alakası var şimdi?"

"Çok alakası var! Dün akşam dibime kadar girip belimi çimdikleyecek kadar samimi davranan adam senken, şimdi geçmiş karşıma bana tantana yapıyorsun?"

"Dün gece başkaydı!" dedi dişlerini sıkarak. "Bugün olanlar..."

"Bir gecede ne değişti?" diye bağırdım. Etrafımızda bizi dinlemiyormuş gibi davranan Bahar, Selim ve Kaan' görmezden gelerek.

"Sesini yükseltme!" Bunu o kadar kısık sesle söylemişti ki benden başka kimsenin duyduğunu zannetmiyordum.

"Mahinev! Olayları istediğin gibi çevirmeyi biliyorsun ama ben bunu yemem. Benim demek istediğimin bu olmadığını sende bende hatta etrafımızdakilere sorsak onlarda çok iyi biliyordur. Şimdi sırf ben haklıyım diye üste çıkmak için konuyu saptırma. Seni düşündüğümü biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum! Beni kaç yaşından beri tanıyorsun sen? Bu güne kadar bizi yan yana gören bir kişi bile arkamızdan konuşmamış mıdır sence? Bu kadar saf değilsin herhâlde?"

Elini kaldırıp saçlarını karıştırdı. Sinirle bana baktığında artık onu alttan almayacağımı gözlerimden anladığını biliyordum.

"Önceden kimin ne bok konuştuğu sikimde bile değil, Mahinev! Ben şimdiye bakarım!"

"He yani eskiden sorun değildi ama şimdi ikimizin adı çıkar diye deliriyorsun öyle mi? Kusura bakmayın komutanım, sizi mahcup etmek istemezdik. Aman adınız falan çıkar benimle neme lazım?"

"Evet lan," dedi bağırarak. "Şimdi değişti işte bir şeyler. Açıklamam bu kadar."

"Dengesiz," dedim ağzımın içinde homurdanarak. "Baş üstüne komutanım!" Onunla dalga geçtiğimi fark edince tepesi daha fena attı.

"İstemiyorum," diye tekrar bağırdı. "Var mı bir itirazın?" Göğsüm sinirle inip kalkarken hızlı hızlı solumaya başladım.

"Yok!" dedim. Tıpkı onun gibi bağırarak. "Benim canıma minnet! Ne me lazım adım falan çıkar, maazallah kısmetlerim kapanır senin meymenetsizliğin yüzünden."

"Ne dedin sen?" derken adamın gözü dönmüş gibiydi. Onun böyle delirmesi beni biraz daha rahatlattı. "Senin o kısmetlerim dediklerini ben düz yolda si-" Küfür etmesine müsaade etmeden araya girdim.

"Bir bok yapamazsın. Ayrıca duydun işte! Uzak dur benden de adın falan çıkmasın. Kuytu köşelerde öpüşüp durduğun kızlar duyar bir de başıma bela olurlar. Hiç senin pisliklerinle uğraşamam!"

"Lan ne alaka?" diyen Ali Asaf'la aynı anda Selim ve Kaan'da konuşup, "Oha!" dedi.

Onlara ters ters bakıp yeniden Ali Asaf'a döndüm.

"Bir daha bana yaklaşırsan yemin ederim kimseye bırakmaz bu mahallede adımızı ben çıkarırım? Cümle âleme yayar, seni peşimde süründürürüm!" Cümlemi bitirir bitirmez yumruklarını sıktı.

"İyi," dedi dişlerinin arasından. "Senin yanına bir metreden fazla yaklaşanı siksinler," dediğinde arkasını dönüp kapıdan

çıktı. Peşinden beni duymasını ister gibi yüksek sesle, sanki konuştuğunu komik bulmuşum gibi ağzımın içinde ,"ha ha ha" dedim ve o bana ters ters bakarken, "hadi inşallah," diye ekledim.

Söylediğim şeyi anladığında gözleri kocaman açıldı. Attığı adım havada kaldı ve bana doğru geri gelmek için indiği merdivenleri gerisin geri çıkmaya başladı. Bana doğru gelen öfkeli adamı kocaman açılmış gözlerle izledim ama o benim yanıma gelemeden, yüzümde sinsi bir sırıtma eşliğinde kapıyı çat diye suratına kapattım.

Kapıyı kapatır kapatmaz da arkamı dönüp sırtımı kapıya yasladım. Kapının diğer tarafından gürültüyle yumruk sesleri geldi. O kadar sert vuruyordu ki istemsizce yerimde hopladım.

"Aç şu kapıyı Mahinev!" diye bağırdığında alt dudağımı ısırıp hayretle beni izleyen Bahar'a baktım.

"Hiç uğraşma açmam," derken onu sinir etmek için devam ettim. "Ayrıca kapımın önünde böyle öküz gibi bağırmaya devam edersen, mahalledekiler adımızı çıkaracak haberin olsun. Sonra gelip bana ağlama!"

"Göstereceğim ben sana öküzü," diye âdeta kükredi.

Bahar elini ağzına götürüp kapattı ve bana hayretle bakmaya devam etti. Sadece omuzlarımı silkmekle yetindim. Ne yani? Susup her dediğini sindirmemi ve tamam deyip kenara çekilmemi mi bekliyorlardı?

Eğer bunu bekleyenler varsa daha çok beklerlerdi. Çünkü altta kalmaya niyetim yoktu.

Yeniden, "Seninle sonra görüşeceğim ben," diye bağıran adamı görmezden geldim ve kapının önünden çekilerek rahat adımlarla salona doğru yürüdüm. Bahar hemen yanımdan geçip geniş camın önüne gitti ve perdeyi biraz aralayarak dışarı baktı.

Merakımdan geberiyordum ama hayatta gidip ne olduğuna bakmayacaktım. Birkaç dakika sonra Bahar salona girdiğinde ben çoktan tükenmiş bir hâlde koltuğa yığılmıştım.

"Ya siz..." dedi Bahar ama ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi duraksadı. Benim tükenmişliğimin fakında olmasını istedim ve en yakın arkadaşım gözlerime bir kere baktığında anladı ve sustu. Sessizce gelip yanıma oturduğunda bir şey söylemesine gerek kalmadan başımı yana doğru yatırıp omzuna yasladım.

Gözümden akan bir damla yaş, başımın yan durmasının etkisiyle kayıp Bahar'ın dizine damladı.

"Mahi," dedi ama konuşmaması için elimi kaldırıp dizine koydum ve hafifçe sıktım. O da bacağında duran elimin üzerine elini bastırdı.

"Vazgeçtim..." dedim usulca. "Ben vazgeçtim işte Bahar," dediğimde içine çektiği sesli nefesi duydum. Beni ikna etmek için cümleler söylemesini bekledim. Bir yanım bunu deli gibi istedi de ama Bahar'ın ilk defa söyleyecek bir şeyi yok gibiydi.

"Ben yapamam Bahar," dedim gözümden sessizce akıp giden yaşların eşliğinde. "Sen de gördün işte," derken ağzımdan kaçmasına engel olmaya çalıştığım hıçkırıklarımı yuttum. "Ben ona seni seviyorum desem ne değişecek." Elimin üzerinde duran elini sıkıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

"Dönüp bana ne diyecek Bahar. Adam gözümün içine bakarak abi kardeşiz dedi. Benden uzak dur, birileri yanlış anlayacak dedi Bahar." Yanağımdan akan yaşı elimin tersiyle sildim.

"Az önce olanları gördün mü? Benim hislerimin bir karşılığı yok işte. Ben bir anda beni sevsin, hemen kabul etsin diye beklemezdim ama Bahar," dedim artık hıçkırıklarıma engel olamadan. "Bahar ben güçlü olmak istemiyorum artık. Ben bu aşkı taşımak istemiyorum tek başıma. Yükümü hafifletmek için yanımda durmasını istediğim adam, yüküme yük bindirirken ben altında eziliyorum ve canım çok yanıyor, Bahar."

"Ah Mahi'm ya," dediğinde dudaklarımda hafif bir gülümseme oluştu.

"Ah Mahi," diye onu tekrar ettim. "Ah ki ne ah be Bahar."

Bahar, "Ben bir anda ne oldu anlamadım ki... Sabahtan beridir bir garip zaten," diye kendi kendine söylendi. Sonra da bana döndü. "Ne yapacaksın?" diye sorduğunda bilmiyorum demeyi çok isterdim ama ihtiyacım olan şeyin biraz yalnız kalmak olduğunu hissediyordum.

Başımı omzundan çekip kızardığından emin olduğum gözlerimi ovuşturdum. "Akşam Emine annem gelir kesin Ayşe ve Kaan olayı için, o geldikten sonra ben biraz uzaklaşayım diyorum."

Bahar hızla bana doğru döndü. "Tek başına mı?"

Yanımda olmak istediğinin farkındaydım. "Bahar, Kaan ve Ayşe durumu böyleyken senin burada olman lazım, zaten durum netleşince geri geleceğim."

"Hangi durum?" diye sorarken kaşlarını çattı. "Senin durumun mu yoksa Kaan, Ayşe durumu mu?"

Benim durumunun artık netleşecek bir tarafı kalmamıştı bana göre. Kendimden emin olarak bunu Bahar'a da söyledim. "Beni düşünme sen, şuan önemli olan Kaan ve Ayşe."

"Nasıl seni düşünmeme mi söylersin?" Kızgınlığının bana olmadığını biliyordum. Şuan sinirini çıkarmak için Ali Asaf'a saldırmak istediğini de biliyordum ama bunu yapamayacağını o da biliyordu bende. Adama da kalkıp ne diyecektik ki?

Beni sevmiyor diye suçlayacak değildik ya!

"Tamam beni de düşün," dedin gülümseye çalışarak. "Ama önce Kaan ve Ayşe tamam mı?"

Gülümsediğimi gördüğünde o da bana gülümsedi ve "Tamam," dedi. Bu tamamı hiç istemeyerek söylediğini biliyordum.

"Şimdi gitmezsen kendimi çok belli edeceğim Bahar. İçimde yıkılan bir şeyler varken kalkıp herkesin yüzüne karşı gülüp duramam. Özellikle Ali Asaf'ın karşısınca kendimi bu şekilde açık etmeyi de kendime yediremem bu saatten

sonra. O yüzden biraz dinleneyim, yalnız kalıp içimde kırılanları toparlayayım."

Beni anlaması için ona baktım ve sessizce elimi sıkıp bana sarıldı. Tek kelime etmemesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu beni.

Bahar hiç istemese de mecburen eve gitti. Her ne kadar söylemek istediği birçok şey olduğunun farkında olsam da bu sefer beni kırmayıp konuşmamayı seçti.

O gittikten sonra sessiz evin sakinliğiyle derin bir nefes aldım. Salonun ortasına dikildim ve gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım.

Yorgun adımlarla odama çıkan merdivenleri arşınlarken, şu ana uyan bir şarkı dolandı dilime... Usulca onu mırıldadım...

Bak içime gör beni...
Tut elimden yak beni...
İstemezsen bu aşkı...
Otur baştan yaz beni...

Umarım bölümü severek okumuşsunuzdur, ben çok keyif alarak yazdım. ♥

Diğer açıklamama gelecek olursam; Beni tanıyanlar bilir aslında ama kendimle ilgili ufacık bir bilgilendirme yapmak istedim. Ephesus Yayınları'nın Sosyal Medya Sorumlusu benim ve işim cidden çok yoğun. Bunun yanında çeviri kitaplara düzelti yapıyorum ki yoğun düzelti dosyası geldiğinde bölüm gecikmeleri yaşamıştık 1-2 kere. Aynı zamanda evliyim ve bir oğlum. Ev hanımı, eş ve anneler beni çok iyi anlar o bakımdan işim dışında bu yoğunluktan bahsetmeye hiç girmiyorum. Sosyal medya hesaplarıma bu yoğunlukla zor yetişiyorum artık. Ee bir de MAHİ var tabii...
Her hafta düzenli alıntı attığım sayfaya bile bakamıyorum. Bu yüzden boş vakitlerimi en azından sadece burada aktif olarak geçirmeye çalışacağım. ☺
Her yeni bölüm öncesinde buraya alıntı atacağım fakat sürekli yeni dosya şeklinde onlarca alıntı bölümü de olsun istemiyorum. Bu yüzden tek bir alıntı bölümümüz olacak ve

ben her hafta, yeni bölüm öncesinde, orada size alıntı güncelleceğim. Böylece instagramın karakter sınırı kısmında yaşadığım zorluğu da yaşamam.

Buraya kadar okuduğunuz için teşekkürler. Umarım oy ve yorumlarınızı eksik etmezsiniz ve haftaya alıntı ve yeni bölümle görüşürüz. Kendinize iyi bakın.

Seviliyorsunuz. ♥

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; paylaşımlarınıza etiketlemeyi unutmayın. ♥

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik - tugbaaticicosar

MAHİ - Yedinci Bölüm

Yeni bölüm sizlerle, oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmuyoruz. Yeni bölüm sınırımız **700 oy ve 1000 yorum** olsun. Keyifli okumalar diliyorum canlarım. ♥

Seziyorum ki kaçacaksın...
Yalvaramam, koşamam ama
Sesini bırak bende...
- Aziz Nesin

Şarkı: Öldüm Ağlasam Ne Olur – Sevcan Orhan
Ben Yine Sana Vurgunum – Ozan Manas

İnsan kalbi, yaradılış gereği en güçlü kaslardan oluşur. Belki de yaradan, en çok canımızı yakacak olan organımız için bir koruma mekanizması yaratmış bizim için. Bazı acıları bedenimiz kaldıramazken, kalbimizin kaldırması da bu sebeptendi bence. En azından ben, kalbim bu kadar acırken, bu kadar yorgun hissederken hâlâ hareket edebilme sebebimin bu olduğunu düşünüyordum.

Hazırladığım ufak çantamı elime alıp merdivenlerden aşağı indiğimde, Emine annem salondaki masaya kahvaltıyı hazırlamıştı bile. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Elimdeki çantayı merdivenin dibine bırakıp, masaya doğru ilerlediğim sırada, Emine annem mutfaktan elinde iki bardak çayla çıktı.

Dün verdiğim karardan sonra onu arayıp konuşmuştum. Genel olarak Ayşe'nin durumundan bahsedince, o da hemen dün akşam çıkıp gelmişti. Aslında gideceğimi telefonda söylemek istemiştim ama eğer benim oraya gideceğimi bilseydi konu ne olursa olsun gelmeyeceğini biliyordum. Bu

ihtimali göze alamazdım. Tek başıma kalmamdan pek hoşlanmıyordu. Arada sırada, ders çalışmak için sessizlik istediğim zamanlarda oraya giderdim ve bu durumdan hoşlanmadığını her seferinde bana çekinmeden söylüyordu.

Konu, Ayşe ve Kaan olduğu için ne olursa olsun bunu riske atmak istememiştim. Akşam eve geldikten bir saat sonra biraz dinlenmek istediğimi söylediğimde bana ters ters bakmış ama tek kelime etmemişti. Üzerine gitmemeyi tercih etmiştim çünkü yüzümde ne gördüyse gözlerimin içine bir şeylerin farkında olduğunu belirtircesine dikkatlice bakmıştı.

Elindeki bardakları masaya bıraktığında her zaman oturduğu sandalyesini çekip oturdu.

"Gelecek başka bir şey var mı?" diye sordum.

Çayına attığı tek şekeri karıştırırken başını sağa sola salladı. "Yok kızım, otur bakayım sen şöyle," dediğinde tedirgin olarak yanındaki sandalyeye oturdum.

Önümde duran tabağa kahvaltılıklardan azar azar alırken, aramızda gergin bir sessizlik oluştu. Ağzıma birkaç lokma atmıştım ki Emine annemin sessizce beni izlediğini fark ettim. Bakışları altında boğazım kuruyunca sıcak çaydan bir yudum alıp rahatlamaya çalıştım.

"Anlat bakalım," dediğinde sessizce yutkundum.

"Ne anlatayım, Emine anne?"

"Kızım, sen beni salak mı sandın? Bak, sen gelip bana derdini anlatana kadar sesimi çıkarmadan bekleyecektim ama bu hâlin hiç hoşuma gitmiyor artık."

Gözlerim önce şaşkınlıkla açıldı. Kendime gelebilmek için birkaç kere kırpıştırdım. Bakışlarımı onun üzerinde tutarak konuşmak istiyordum ama beni o kadar iyi tanıyordu ki ağzımdan çıkacak ufacık bahaneyi ya da geçiştirmeyi anlayacağını biliyordum.

Sessizliğim uzun sürünce, Emine anne masanın üzerinde duran elimin üzerine elini koydu.

"Kızım," dedi hafifçe okşayarak. "Benden mi çekiniyorsun?"

"Yok öyle değil," dediğimde başımı nedensizce yerde tuttum.

"Kaldır bakayım o yüzünü!" derken sesi biraz kızgındı. Uyarısıyla ona baktım.

Tekrar, "Kızım," derken gülümsedi. "Ben senin derdini biliyorum. Sen içine attıkça ben de seninle birlikte burada şiştim." Elimi yeniden okşadı.

"Sen farkında değilsin ama ben senin, kime, nasıl baktığını görüyorum. Senin sessiz ağlamalarını hiç duymadım mı sanıyorsun? Sen üzüldüğünde ben de üzülmedim mi sanıyorsun ha kızım?"

Gözlerim dolduğunda ağlamamak için kendimi sıktım. Ondan gizleyemediğimin içten içe farkındaydım ama yine de bu kadar detaylı her şeyi bildiğini de düşünmemiştim.

"Hiçbir şey görmeseydim de o gün, annen için tek başına kaldığın gün, sadece onu yanına kabul etmenden anlardım zaten."

Dudaklarımı sıkmaktan o kadar acımışlardı ki sonunda serbest bıraktım. Ama serbest bıraktığım şey sadece o olmadı. Gözümden birkaç damla yaş hızla kurtulup akarken, dudaklarımın arasından bir hıçkırık kurtuldu.

"Ah benim güzel kızım." Elimi daha fazla sıkınca sandalyemi geri itip yerimden fırladım. Onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve uzun zamandır buna ihtiyacım varmış gibi başımı dizlerine yasladım.

Emine annem saçlarımı usulca okşarken kendimi serbest bıraktım. Sanki çok uzun zamandır bu şefkate ve doyasıya ağlamaya ihtiyacım vardı.

Saniyeler mi geçti yoksa dakikalar mı bilmiyorum ama başımı dizinden kaldırdığımda ıslak gözlerimi bana anlayışla bakan kadına diktim.

"Bende kendimi akıllı sanıyordum," dedim ortamı yumuşatmak ister gibi. Emine annem hafifçe gülümsedi ve bir elini yanağıma koydu.

"Sen zaten akıllısın," derken usulca okşadı. "Ama ben senden daha tecrübeliyim," dedi gülümseyerek.

Çekinerek, "Nasıl anladın?" diye sordum.

"Yıllardır, gözlerinde oluşan bir ışık var ve sadece ona parlıyor. Ondan başka kimseye göstermediğin o bakışı anlamak için çok da akıllı olmaya gerek yok aslında."

"O kadar da belli değilmiş demek ki," dedim hüzünle. Emine annem ona gözlerimde farklı bir ışıkla baktığımı söylüyordu ama eğer öyle olsaydı Ali Asaf da anlamaz mıydı?

Başını iki yana salladı. "Bazı insanların bir kere bakması yetmez Mahi, gözüne gözüne sokmak gerekir."

"Yapamam," dedim. "Emine anne artık yapamam. Olmayacağını kabullendim ben. Aslında," deyip sustum.

"Susma bakayım," diye sahte bir ses tonuyla azarladı beni. "Daha fazla üzüldüğünü görmek istemiyorum. Neyse derdin anlat bana."

Derin bir nefes alıp popomu topuklarımın üzerine dayayıp, dizlerimin üzerinde oturdum. Emine annem, hâlâ sandalyede olduğundan ona bakmak için bakışlarımı biraz yukarı kaldırdım.

"Ben," dedim ve derin bir nefes aldım. "Aslında ona söyleyecektim. Yani Ayşe ve Kaan'ın durumundan sonra karşısına geçip, içimden geçen ne varsa söyleyecektim. "

Ben susunca, Emine anne, "Vaz mı geçtin?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım. "Dün hâli, tavrı bir garipti. Asuman teyzenin söylediklerileyle de iyice delirdi. Abi kardeşiz deyip durdu. Bunu kafama sokmak ister gibi üzerime geldi ve başardı da..." deyip sustum. "Ben, anladım artık."

"Aynı anadan mı aynı babadan mı? Neredenmiş bu abi kardeş bağı?" Emine annemin kızgınlıkla sorduğu soruyla gülümsedim.

"Bahar'dan farkım yok onun için." Kelimeler ağzımdan hayal kırıklığıyla döküldü.

Elimden tutup ayağa kalkarken beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Elimi tutmaya devam ederek ikili koltuğa doğru ilerledi ve oturup beni de yanına çekti.

"Bak kızım," dediğinde dikkatle onu dinlemeye başladım. "Ali Asaf'ı severim. Sen neysen benim için o da öyle ama birinizi seçmek zorunda kalırsam bu her zaman sen olursun."

"Emine anne..." diye başladım ama devam etmeme izin vermedi.

"Dinle beni kızım," diyerek konuştu. "Ben senin yanındayım. Âşık mısın? Arkandayım Mahi. Gönlüm ister ki kızım sevdiğiyle olsun, gönlünde yatana kavuşsun." Sesinin değiştiğini hissettiğimde ellerini avuçlarımın arasına aldım.

"Ama gönlündeki senin üzülmene sebepse aranızda duvar olurum. Ali Asaf benim oğlum, canım gibi severim ama..." cümlesini bitirmesine izin vermeden araya girdim.

"Deme öyle anne," dedim ismini kullanmadan. Çok nadir zamanlarda ona sadece anne derdim ve bunun ne kadar önemli olduğunun ikimiz de farkındaydık. Benden duyduğu tek kelimeyle gözleri buğulandı.

"O seni nasıl sever biliyorsun. Adamın haberi yok. Anlamıyor diye de onu suçlayamayız ki."

"Eşek sıpasının her boka aklı eriyor da bir seni mi anlayamadı?" Yüzümde oluşan buruk bir gülümsemeyle ona bakıp sadece omuz silktim.

Derin bir nefes aldım. "Yoruldum Emine anne," derken onu üzmemek için sesimin tonuna dikkat etmeye çalışıyordum. Bunun bile farkında olduğundan o kadar emindim ki...

"Çocuktum geçer dedim geçmedi, büyüdüm anlar dedim anlamadı. Ben şimdi ne yapayım?"

"Gitmek sana iyi gelecek mi?"

Sorunun cevabı çok netti, biliyordum ki gelmeyecekti.

"Gelmeyecek," dedim ona dürüst olarak. "Ama biraz mola vermesi gerek kalbimin."

"Ah kızım, uzak kalınca kalbinden de uzaklaşacak mı?" yine cevabı net belli olan bir soru sormuştu.

"Uzaklaşmaz biliyorum, ağırlığını hep hissedeceğim ama Emine anne sadece kalbim yorgun değil ki ben de yorgunum. Kalbimi burada bırakıp bedenimi dinlendirmeye

gidebilsem keşke ama maalesef onu da yanımda taşıyacağım."

Emine anne söylediklerimden sonra gülümsedi. "Aklım sende kalacak."

"Biliyorum ama en fazla iki gün sonra gelirim. Hem sizden haber bekleyeceğim."

Ayşe konusunu hatırlayınca kaşlarını çattı. "O Asuman'a iki çift laf etmesini bilirim ben de..." diye başladı ama hemen yanına sokulup başımı omzuna yasladım.

"Aman sakın, valla söz konusu Ayşe ve Kaan... Bunların meselesi hayırlı işe bağlanana kadar kendini tut Emine anne, gözünü seveyim."

Emine annem, kadının bana söylediklerini duyduğunda delirmişti. Ben aslında hiç duymamasını tercih ederdim ama Bahar bilmesi gerektiğini düşünüp, akşam Emine annem eve gelir gelmez o da gelmiş ve hemen anlatmıştı. Benim anlatmayacağımdan o kadar emindi ki hiç vakit kaybetmeden eve damlamıştı. Gerçi o söylemese bile Seyhan teyze kesin söylerdi.

"Sen istiyorsun diye susacağım ama sadece şimdilik," dediğinde gülümsedim.

"Peki, sence Asuman teyze kabul edecek mi?" diye sorduğumda kesin ve net olarak, "Etmeyecek," dediğinde başımı olduğu yerden hızla kaldırdım.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Aynı netlikle, "Evet," dedi.

"E o zaman biz neden uğraşıyoruz ki?" Sesimdeki hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Boşuna mı bekliyorduk yani?

"Biz elimizden geleni yaptık demek için uğraşıyoruz. Ayşe'nin aklında, acaba sorusu kalmasın diye uğraşıyoruz."

Emine annem böyle söyleyince mantıklı gelmişti aslında. Belki de Ayşe daha sonra bunun pişmanlığını yaşayacaktı. Acaba Emine annem ve Seyhan teyze annesiyle konuşsaydı farklı olur muydu düşüncesine girmesini bende istemezdim.

Emine annemin, bu işin olumsuz olacağını düşünerek yaptığımız plandan haberi yoktu ama ondan bir şey

saklamakta istemiyordum. Benim huzursuzca kıvrandığımı hissettiğinde bana doğru döndü.

"Çıkar ağzındakini," derken gülümsedi.

"Eğer," dedim çekinerek. "Yani kız kaçırmak sence kötü bir şey mi?"

Yan gözle bana baktığında dudaklarında oluşan belli belirsiz gülümsemeyi fark ettim.

"Ne o? Birine mi kaçacaksın?" derken benimle dalga geçtiğini biliyordum ama bozuntuya vermedim.

"Diyelim ki bir kız var, adamın birini çok seviyor ve kızın annesi de gudubet kadının teki," devam etmeden önce biraz durdum ve Emine annemin benden kaçırmaya çalıştığı ama başarısız olduğu gülümsemeyi yakaladım.

"Eee," dedi sahte bir merakla.

"Ne yaptıysak kadını ikna edemedik. Allah'ın işine bak ki kız kaçmaya, oğlanda kızı kaçırmaya dünden razı. Hatta arkadaşları da bu işe dâhil," durup beni duyduğundan emin olana kadar bekledim.

"Birbirini seven iki insanın kavuşmasına yardım edersek," Emine annem aniden bana bakınca cümlemi değiştirdim. "Yani yardım ederlerse diyecektim, hani arkadaşları demiştim ya."

"Evet," derken devam etmem için başını salladı.

"Kötü bir şey mi yapmış olurlar?"

Emine anne yanımdan kalktı ve kahvaltı masasına doğru ilerledi. Masaya otururken bana bakmadan, "Kalk gel, gitmeden karnını güzelce doyur," dediğinde yerimden kalkıp hızlı adımlarla masaya ilerledim. Sandalyeme oturduğumda aramızda yine sessizlik vardı.

"Kimine göre iyi olan bir başkasına göre kötüdür. Ya da tam tersi olabilir."

Söylediği şeyle moralim bozuldu. Asuman teyze üzülür mü bilmiyordum ama bunu yapmazsak Kaan ve Ayşe'nin üzüleceği kesindi.

"Yine de bahsettiğin kız ve oğlanın kendi kararlarını verecek yaşta olduklarını düşünüyorum?" tek kaşını kaldırıp

bana soru sorarcasına baktığında bende hevesle başımı salladım.

"O zaman bana göre kötü bir şey yapmıyorlar. Belki de asıl kötülüğü başkası yapıyordur," dediğinde Asuman teyzeyi ima ettiğini biliyordum. İstemsizce kocaman sırıttım.

Emine annem de bana gülerek karşılık verdi ama sonra ciddileşti.

"Bu plandan ne benim ne de Seyhan'ın haberi yok," dediğinde ben hâlâ sırıtarak bakıyordum.

"Hangi plan?" diye sordum ve Emine annem de kocaman bir kahkaha attı.

Kendimi biraz daha iyi hissettiğim için karnımı da güzelce doyurdum. Emine annem ben kahvaltımı yaparken, mutfağa gitti ve kahvaltımı bitirene kadar da dönmedi.

Masada tabakları toplayıp mutfağa girdiğim anda elindeki kocaman çantayı yere bıraktı. Tabakları tezgâha koydum ve ona döndüm.

"Bunlar ne?"

"Buzlukta biraz sigara böreği, sarma ve hemen kolay pişireceğin yemekler vardı. Şu senin aldığın, soğuk tutan çantaya yerleştirdim hepsini ama eve geçer geçmez yerleştir dolaba tamam mı?"

"Neden zahmet ettin," derken yaklaşıp yanağından öptüm.

"Sen ya gider dışardan yersin ya da iki gıdım ekmek kemirir durursun ben seni bilmez miyim? Bu koydukları mı ye," derken sesindeki sitemi hissettim ama yine de gülümsedim.

"Tamam tamam kızma sen."

"Ben hazırladım ama sen nasıl taşıyacaksın bunları kızım?"

Yere bıraktığı çantayı alıp içeri de duran küçük valizin yanına ilerlerken, "Murat bırakacak beni," dedim.

Emine annem peşimde gelirken, "Sana bir araba alalım artık," dedi.

Elimdeki çantayı yere bıraktım. "Yok öyle bir şey, benim okulum bitsin bir işe başlayayım ancak o zaman."

"Sus bakayım," dedi beni tersleyerek. "Yaşlandım artık, bir yere gidip gelirken rahat etmek istiyorum."

"Bana bunu, geçen gün ağır kaldırma dedim diye yaşlı mıyım ben deyip canıma okuyan kadın mı söylüyor?" sorduğum soru karşısında arkasını döndü ve beni duymamış gibi davrandı ama sonra cevap verdi.

"Ne zaman dedim? Hiç hatırlamıyorum," dediğinde üzerine gitmedim. Bu tartışmayı şuan kazanmamın imkânı yoktu.

Dışarıdan gelen korna sesini duyduğumda, konuyu zaten mecburen kapatmak zorunda kaldık. İki çantayı alıp kapıya doğru ilerdim.

"Neden Murat götürüyor seni?"

Bu sorunun da amacı belliydi. Yazlık eve çok nadir tek başıma giderdim. Genelde Bahar'la gittiğimizden, Ali Asaf burada olursa bizi o bırakıp sonra da almaya gelirdi. O yoksa Selim bırakırdı. Birkaç kere tek başıma gitmek istediğimde de götürmüştü Ali Asaf ama dün olanlardan sonra bunu ondan istemek içimden gelmemişti.

Kendimi yorgun hissediyor olmam da bunu istemememe büyük etkendi. Onunla tartışmaya, onun yanımda hiçbir şeyim yokmuş gibi davranmaya yetecek gücü kendimde bulamıyordum.

"O müsaitti," dedim Emine annemin beni anlamasını ister gibi.

"Başkasına sordun mu ki?" dediğinde başımı iki yana salladım.

"Bu sefer değil," dedim gülümseyerek. Ayakkabılarımı giymek için eğildim ve bağcıklarımı bağlarken, merdivenden çıkan ayak seslerine doğru döndüm. Murat, altında koyu renk kont bir pantolon, üzerinde de beyaz, salaş bir gömlekle karşımızda belirdi.

Bakışlarım anında gözlerinin altına kaydı. Hâlâ biraz kızarıktı ama en azından düne göre daha iyiydi. Bakışlarımın nerede olduğunu görünce gülümsedi.

"Merak etme, bütün gece uyudum," dediğinde hâlâ ona aşağıdan bakıyordum. Gülümseyerek yerimde doğruldum.

"Bugün anneni arayacaktım," dediğimde gür sesiyle bir kahkaha attı. Yanımdan geçip Emine anneme doğru ilerledi ve elini öptü.

"Dün beni biraz azarladı da," dediğinde Emine annem de gülerek, "Mahi'yi kızdırmayı göze aldıysan, senin için üzülürüm oğlum," dedi.

"Aşk olsun," derken sahte bir alınganlıkla onlara baktım. Murat hâlâ gülerken, Emine annem de yerde duran çantalara uzandı ama bunu fark eden Murat ondan önde davranıp eğilip yerde duran iki çantayı da aldı.

Murat, Emine annemle vedalaşıp elinde çantalarla merdivenlerden inmeye başladığında bende endişeli gözlerle bana bakan kadına döndüm. Yanına gidip sarılırken endişesini gidermek ister gibi gülümsedim.

"Telefonum hep yanımda olacak merak etme, aklın bende kalmasın."

"Tamam," derken isteksizdi biliyordum.

Arkamı dönüp merdivenlerden inerken karşı evden telaşla Bahar'ın çıktığını gördüm. "Al işte çıktı bizim deli de," derken arkamı dönüp Emine anneme baktım. Onunda güldüğünü görünce biraz daha rahatladım.

"Haber ver bana," dediğimde başını tamam anlamında salladı ama başıyla karşıdan gelen Bahar'ı işaret etti.

"Bundan bana fırsat kalmaz ama veririm," dediğinde kahkaha attım.

Merdivenleri inip bahçe kapısından çıktığım anda Bahar'da yanıma geldi. Murat çantaları bagaja koyup kapağını kapattığı anda Bahar, "Dur kapatma," diye bağırdı. İkimiz de şaşkınca Bahar'a baktık. Elindeki iki çantayı Murat'a uzatınca adamda mecbur aldı.

"Kızım bunlar ne?"

Murat onları da bagaja yerleştirirken Bahar yanıma sokuldu. "Ay yaptım bir şeyler işte. Malum planı uygularsak kaç gün birlikte kalacağız. En azından elimizin altında kolay bir şeyler olsun istedim."

Bu kızın her şeyi düşünme hızı beni her seferinde kendine hayran bırakıyordu.

"Emine annem de verdi bir şeyler," dedim.

"Ay süper, ama inşallah gerek kalmaz," dediğinde yüzüm düştü. Bahar bunu görünce her zaman ki gibi telaşlandı tabii.

"Bir şey oldu değil mi?" diye sorarken şimdiden nabzının iki katına çıktığından emindim.

"Yok, olmadı ama bence olacak. Biz yaptığımız plana sadık kalalım ama Emine annemin ağzını aradığımda hiç de olumlu şeyler söylemedi."

Bahar bir elinin tersiyle diğer elinin avuç içine vurdu. "Ay panik yapmaya başladım ben," dediğinde gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Kızım seni kaçırıyormuşuz gibi davranma," derken amacım onun neşesini yerine getirmekti ama sanki Bahar'a bunu ciddi anlamda teklif etmişim gibi daha da panikledi.

"Allah korusun kızım valla kimseye kalmadan, teyze kızı falan demez, Ali Asaf abim beni keser."

Murat yanımıza gelip işinin bittiğini söylediği anda az önce isminin anıldığını hissetmiş gibi Ali Asaf odasının balkonuna çıktı. Bizi fark etmeden cebinden sigarasını çıkarıp dudaklarına götürdü ve başını kaldırıp yakacağı sırada bizi gördü. Bakışları üçümüzün üzerinde tek tek gezindi. Sigarası dudaklarının arasında, elinde çakmakla öylece kalan adama baktım bir süre.

Murat yanımda adımı seslendi. "Mahi, gidelim mi?" dediğinde dikkatimi balkonda duran adamdan uzaklaştırdım. Murat'a gülümseyip başımı salladım ve Bahar'a dönüp hafifçe sarıldım.

"Bana her şeyi haber ver mutlaka," dedim. Bahar da bana sarılırken, "Tamam," dedi.

Ben ön koltuğa geçerken Murat'ta şoför tarafına yürüdü. Üzerimdeki gözlerin farkındaydım ama bu bakışlara karşılık vermek istemiyordum.

Murat arabayı çalıştırdığında dönüp ona baktım. "Hazır mısın?" diye sorduğunda bunun sebebini biliyordum. Arabayı her zaman deli gibi kullanırdı ama yanında ben varken o kadar fazla laf söylüyordum ki sırf çenemden kurtulmak için düzgün kullanırdı.

"Bak valla yarı yolda inerim haberin olsun. Sakin sakin gidelim işte." Bagajı işaret ederek devam ettim. "O çantaların içinde neler var bir bilsen? Şöyle denize karşı kurulmuş bir masada yemek yemek istiyorsan dediklerimi yaparsın."

Bel altı vuruyordum ama eve sağ salim varmamızı istiyordum. Murat'a yemek dediğim anda zaten gözleri parlamıştı. Ben ona sırıtınca o da bana gülümsedi ve yola çıktık.

...

Yüzüme vuran güneşle gözlerimi araladım. Şaşkın bakışlar eşliğinde etrafıma bakınınca denizin ılık sesi kulaklarıma doldu. İki katlı evin önünde durduğumuzu anladığımda gözlerim kocaman açıldı. Bakışlarımı hemen Murat'a çevirdim.

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. "Yok artık," dediğimde Murat kahkaha attı.

Murat, "Gerçekten Mahi, harika bir yol arkadaşısın," dediğinde utandım. Çocuk kalkmış beni buraya getirmişti ama tüm yol boyunca dana gibi uyumuştum.

"Ben cidden," dedim ama ne diyeceğimi bilemedim. Murat bu hâlime bir kez daha güldü.

"Dua et karnım aç, sırf yemekler için sesimi çıkarmıyorum,"

Kapısını açıp indiğinde bende hemen arkasından arabadan çıktım. "Valla dün gece geç uyudum, ondan oldu sanırım."

Yaptığım açıklamaya sadece gülümseyerek karşılık verdi. Ben çantamdan anahtarları çıkarırken o da bagajdaki çantaları aldı. İki elini dolduran çantalara baktım.

"Murat birini bana ver istersen," dediğimde tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Ben hallederim Mahi, hadi sen aç kapıyı."

Hızlı adımlarla önünden geçtim ve bahçe kapısından içeri girdim. İki katlı yazlık evin ilk katını çok uzun zamandır kiraya veriyorduk ama üst katı her zaman biz kullanırdık. Şimdi alt katta boşalmıştı ve anladığım kadarıyla Emine annem uzun süre kiraya vermeyi düşünmüyordu.

Murat'ı bekletmemek için üst katın merdivenlerini hızlı adımlarla tırmandım. Kapıyı açıp içeri girdim ve onunda geçmesi için kenara çekildim. Murat, ayakkabılarını çıkarıp elindeki poşetleri direkt mutfağa götürürken bende kapıyı kapatıp peşinden ilerledim. Yere bıraktığı çantaları hızla açmaya başladığımda o da bana yardım etti.

Buzluğa konması gerekenleri hızlıca yerleştirdim. Masanın üzerinde kalan saklama kaplarına bakınca ikimiz de sırıttık.

Sarma, dolma, börek, kızartma... Hem Emine annem hem de Bahar şahane şeyler hazırlamıştı. Murat bir bana bir kaplara bakınca gözlerimi devirdim.

"Çantamı odama götüreyim ben, sen de balkon kapılarını aç. Zaten Emine annem buradaydı her yer tertemiz. Masa falan balkondadır. Sonra da ben masayı hazırlarken sen de içecek bir şey alırsın."

Murat söylediklerimi hevesle onaylarken çantamı alıp mutfaktan çıktım. Odama geldiğimde açılan balkon kapısının sesi kulaklarıma doldu. Çantamdan bir tane toka alıp saçımı gelişigüzel bir şekilde tepeden topladım.

Salona girdiğimde Murat dış kapının önündeydi. "İşin yok değil mi? Ben sana sormadan çat diye beni götür dedim. Yetmedi yemeğe falan kal diyorum ama..." cümlemi bitiremeden araya girdi.

"İşim yoktu canım olsa söylerdim. Ayrıca o yemekleri tek başına yemene izin vermezdim de."

"Aman iyi, tek derdin yemek zaten," derken gitmesini belli etmek ister gibi elimle onu kovaladım.

Murat gittiğinde, hemen odama girip çantamdan telefonumu aldım ve mutfağa doğru ilerledim. Masayı hazırlamadan önce Emine anneme mesaj atıp eve geldiğimi

haber verdim. Benzer mesajı Bahar'a da attım ve telefonu masanın üzerine bıraktığım an çalmaya başladı. Arayanın Bahar olduğunu görünce gülümseyerek telefonu açtım.

"Hemen özledin değil mi?" diye sordum.

Bahar telaşla, "Ay Mahi," dediğinde yüzümdeki gülümseme kayboldu.

"Ne oldu?" Ayşe ve Kaan geldi direkt aklıma ama Emine annemler akşam gidip konuşacaktı. Yine de erkenden gittiklerini düşünerek olumsuz cevap aldıklarını düşündüm.

"Kabul etmedi değil mi huysuz kadın," dediğimde Bahar'ın sadece nefes sesi geliyordu.

"Kim?" dediğinde kaşlarımı çattım.

"Bahar, kim olacak Asuman teyze tabii ki!"

"Yok ya, ona daha gitmediler ki."

"Kızım o zaman ne bu telaşın!" Kızgın çıkan ses tonumla Bahar da kendine geldi.

"Ya ben ne dediğimi biliyor muyum? Ali Asaf abim," dedi ve o sıra da arkadan Seyhan teyzenin sesi geldi. Bahar bana cevap vermek yerine ona, soru soran kadınla konuşmaya başladığında yerimde huzursuzca kıpırdandım. Az sonra meraktan geberip gidecektim.

Arada birkaç kelimeyi yakalayabildim. Seyhan teyze ne sorduysa, Bahar; ne olduğunu anlamadığından, çekip gittiğinden falan bahsediyordu. Parça parça duyduğum şeyleri de kendi kafamda anlamlandıramıyordum.

Sonunda Bahar yeniden bana döndü. "Bahar, beni meraktan öldürmek için özellikle uğraşıyorsun değil mi?"

Bahar söylediğimi ciddiye almadan konuşmaya başladı. O konuşurken bende bir yandan salata yaparım diye düşünerek dolaptan malzemeleri almaya başladım.

"Mahi, siz gittikten sonra abim bir hışımla bahçeye çıktı ki evde birine bir şey oldu zannettim." Bahar'ın söylediği şeyle elimde bıçakla donup kaldım.

Şaşkınlıkla ağzımdan tek bir kelime çıktı. "Ne?"

"Size yetişmeye çalıştı bence, bunu bana açık açık söylemedi ama hâlinden, tavrından anlaşılıyordu. Daha önce

onu böyle tepkiler verirken çok az gördüğümden bende şaşırdım aslında."

Bahar birkaç saniye susup devam etti.

"Arabanız gözden kaybolana kadar arkanızdan öylece bakarak bekledi. Sonunda dayanamayıp, ne olduğunu sordum ama sanki ben ona hiçbir şey sormamışım gibi, o beni soru yağmuruna tuttu."

"Nasıl yani?"

"Mahi bak, abim böyle senin yüzüne karşı abi kardeşiz falan diyor ama bence bu işin içinde başka bir iş var arkadaşım. Tavırlarının altında bir şey aramaya başladım."

"Bahar saçmalama, beni teselli etmeye falan çalı-" cümlemi bitiremeden araya girdi.

"Hayır! Yemin ederim öyle değil, dinle bak; nereye gittiğini, neden gittiğini sordu önce ama o kadar sinirliydi ki sana anlatamam."

"Ben hep buraya gelirim, bu sinirinin benimle alakalı olduğunu düşünmüyorum." Her zaman geldiğimi bildiği yere durduk yere sinirlenmesini gerektiren bir sebep yoktu bana göre.

"Bende öyle düşündüm ve aynen böyle cevap verdim ama sonra neden onu götürmem için bana sormadı diye delirdi." İstemsizce gözlerimi devirdim.

"Neden acaba? Dün birbirimizin canına okuduğumuz için olabilir mi? Ayrıca şuan en son istediğim şey, Ali Asaf'ın dibinde durmak ve bana abi kardeş ilişkimizi anlatmasını dinlemek."

"Ya ben böyle diyemedim tabii," dedi sesini kısık tutmaya çalışarak. "Murat'ın kulaklarını fena çınlattı bu arada."

"Ne istiyorsa bu çocuktan?"

Bahar hafifçe kıkırdadı. "Valla ondan ne istiyor bilmiyorum ama senden bir şeyler istediğini düşünüyorum arkadaşım."

Bahar'ın söylediği şeyden sonra elimdeki marul doğradığım bıçak aniden kaydı ve parmağımı kestim.

Ben, "Of," diye bağırırken, Bahar'da hemen benden sonra, "Ne oldu?" diye bağırdı.

Elimi önce çeşmenin altına tutup, sonra da peçeteye sararken, gidip sandalyeye oturdum ve Bahar'ı azarladım.

"Salak salak konuştuğun için parmağımı kestim," dedim. Bahar bu sefer sesini kısık tutmaya çalışmayı bıraktı ve kahkaha attı.

"İyi misin?" diye sorduğunda hâlâ gülüyordu.

Bu kız beni cidden çok yoruyordu. "Bahar işim var kapatıyorum," dedim ama hemen telaşla beni durdurdu.

"Dur ya tamam gülmüyorum ama beni dinlemen lazım." Kahrolası merakım yine ağır bastı ve sessiz kalıp onun konuşmasını bekledim.

"Önce bende anlam veremedim, çok da üzerinde durmadım ama sonra yine aranızda bir şey olup olmadığını sordu ki ben bu soruya, daha önce sorduğunda yok demiştim biliyorsun. Yine yok dedim ama delirmiş gibi soru yağmuruna tuttu beni. Ne işin varmış o adamla senin, tek başınıza neden gitmişsiniz falan derken o an aklıma bir şey geldi."

Oturduğum yerden aniden fırladım. Bahar'ın ses tonu hiç hayra alamet değildi. "Ne yaptın?" dedim telaşla.

"Korkma bir şey söylemedim," dediğinde üzerime çöken rahatlıkla yerime oturdum. Tam rahatlamışken Bahar, "Ama..." diyerek konuşmaya devam etti.

"Bir aman olmasa şaşırırdım zaten," derken panikten ölecektim.

"Ufacık bir yalan söylemiş olabilirim."

"Bahar!" dedim telaşla. Ne halt karıştırmıştı yine?

"Bunu yapmam gerekiyordu, Mahi."

"Bahar ne yaptın?" diye tekrar sordum.

"O böyle beni soru yağmuruna tutarken, işte neden Murat'la gittiğini falan soruyordu. Sonra tek başına ne yapacak orada dediğinde bende bir anda tek başına değil ki dedim."

"Ne dedin?" diye sorarken onu yanlış duyduğumu düşündüm.

"Anladın işte, tek değil ki Murat'ta kalır orada dedim." Elimi başıma koyup sinirle ovaladım.

"Bahar, umurunda olmadığım adam için uğraşmak istemiyorum. Boşuna böyle bir şey demişsin. Eve geldiğimde, Ali Asaf'ın çenesini çekmek zorunda kalmaktan başka bir işe yaramayacak bu. Kendini abim yerine koyduğundan beynimi ütüleyecek."

Söylediklerimden sonra Bahar tekrar güldü. Bu kız bugün benim sinirlerimi bozmak için uğraşıyordu belli ki.

Bu sefer kararlı bir şekilde telefonu kapatacağımı söyleyeceğim sırada, Bahar yeniden konuşmaya başladı ve söyledikleriyle olduğum yerde donup kaldım.

"Ben böyle dedikten sonra aklını kaybetti, Mahi. Görmen lazımdı, yemin ederim ödüm patladı. İleri geri panik hâlinde yürüdü önce, sonra sanki benim söylediğim şey gerçek olamazmış gibi tekrar sordu ve bende tekrar aynı cevabı verdim."

Sanki o anları düşünüyormuş gibi biraz duraksayıp devam etti. Bense hâlâ şok olmuş bir hâlde onu dinlemekten başka bir şey yapamıyordum.

"Elini beline attığını gördüğümde nasıl şaşırdığımı tahmin edersin. Normal zamanda asla silahını taşımaz ki taşısa bile nasıl kontrollüdür bilirsin, ama artık onu bu kadar deli eden şey neyse elini beline, silahının olduğu yere götürdü. Eline gelen boşlukla daha fazla delirdi ve sonuç olarak artık teyzemin on iki adet eksik saksısı var." Cümlesini bitirip kıkırdadı.

"Yok artık," dedim hayretle.

"Valla öyle, yerle bir etti. Durum bu ama bundan daha fena bir şey daha var."

"Bundan daha fena ne olacak sende Bahar?" dedim ve üzüntüyle devam ettim. "Ayrıca bana böyle şeyler anlatıyorsun, sonra ben yeniden umut etmeye başlıyorum ve senin çok sevgili abin, gelip umutla büyüttüğüm her şeyi, tıpkı o saksılara yaptığı gibi tekrar tekrar parçalayıp, yerle bir ediyor."

Bir nefeste kurduğum uzun cümleden sonra ikimizde bir süre sessiz kaldık.

"Haklısın," dedi Bahar bana hak vererek. "Ama Mahi," derken sesindeki tereddüdü hissedebiliyordum.

"Ne?" dedim yeniden.

"Mahi, galiba Ali Asaf abim oraya geliyor."

Sanki Ali Asaf bir anda arkamda belirmiş gibi ürperdim ve yerimden telaşla kalktım. "Saçmalama," derken o kadar paniklemiştim ki bir salona bir mutfağa girip çıkarak deli dana gibi dolaşıyordum.

"Emin değilim ama bence öyle. Arabasına atlayıp basıp gitti. Bir süre sonra ben Selim'i aradım, acaba onlarla mı diye ama yanlarına gitmemiş. Hatta benden sonra, o da aramış ama telefonuna da cevap vermemiş. Verdiği bu tepkilerden sonra aklıma başka bir şey gelmiyor. Bence oraya geliyor, Mahi."

"Sen arasaydın?" dedim telaşla.

Bahar, "Yok valla sinirliyken aramam ben onu," dedi.

Nefes almak için balkona çıktım. Elimi enseme götürüp hafifçe sıktım. İçimden bir ses Bahar'ın abarttığını söylüyordu ama ya gerçekten geliyorsa.

Geliyorsa, neden diye sorup onunla yüzleşmeyi göze alacak mıydım?

"Mahi orada mısın?" diye soran Bahar'ın sesiyle kendime geldim.

"Evet," dedim ama aklım tamamen başka yerdeydi.

"Kesin mi bilmiyorum tabii ama bence öyle. Sana da haber veriyorum ki aniden karşına çıkarsa şaşırma."

İsteksizce güldüm. "Ali Asaf'ın beni şaşırtmaktan başka bir şey yaptığı görülmedi zaten," dediğimde Bahar'da güldü.

Aniden kapı çalınınca ikimizde aynı anda bağırdık. Yan yana olsak ne hâle gelirdik düşünemiyorum bile.

"Kim geldi?" diye sordu Bahar telaşla ve her ne kadar, heyecandan içimde denizler taşıyormuş gibi hissetsem de Bahar'ın ses tonu beni güldürdü.

"Murat içecek almaya gitmişti," dedim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Ben kapatayım o zaman, bir şey olursa haberleşiriz," dediğinde onu onaylayıp telefonu kapattım. Bahar'ın yanılıyor olduğu düşünmekten başka çarem yoktu.

...

Murat'la geç saate kadar oturduk. Yemek yedik, güldük. Kafamda bin tane soru olmasına rağmen biraz olsun eğlenmeyi başardım. Murat, aklımı dağıtmama yardımcı oluyordu ve birkaç günün verdiği zihin yorgunluğunu üzerimden almıştı.

Ona, Kaan ve Ayşe planımızdan bahsettiğimde önce hayretle donup kalmış, sonra da o kadar fazla gülmüştü ki istemsizce bende onunla kahkaha atmıştım. Saat neredeyse bire geldiğinde Murat'la masayı ve mutfaktaki her şeyi toparlamış kahvelerimizi içiyorduk. Telefonuma sürekli Bahar'dan mesaj geliyordu. Birkaç kere dönüş yapmıştım ama artık cevap vermiyordum. Son mesajında Ali Asaf'ın hâlâ ortada olmadığını söylemişti ve bende ona buraya da gelmediğini söylemiştim.

Belli ki Bahar bir şeyleri yine yanlış anlamıştı. Ona kızamıyordum bile çünkü Ali Asaf'ın minicik bir hareketinden anlamlar çıkaran da hep ben olmuştum.

Murat kahvesinin kalanını tek yudumda içti ve birden ayaklandı. "Ben gideyim artık," dediğinde bende sandalyemden kalktım.

"İstersen kalabilirsin, geç oldu?" diye sordum. Murat'ın kalması beni rahatsız etmezdi ama yalnız kalmaya da ihtiyacım olduğunu biliyordum. Murat yanıma gelip bakışlarını yüzüme dikti. Topladığım saçlarımdan kaçan birkaç tutam saçı kulağımın arkasına ittirdi ve yanıma sokulup bana hafifçe sarıldı.

Uzun zaman önce, onun bana olan bakışlarında gördüğüm şeyi eskisi kadar sık görmüyordum artık. Arkadaşlığımızı seviyordum, benim arkadaşım olması, benim onun arkadaşı olmam, ikimizin var olan bu ilişkisi hoşuma gidiyordu ama

ötesini düşünemiyordum. Bunun sebebi Murat değildi. Bunun sebebi huysuz adamın tekiydi ve ben uzun zamandır ondan başka kimseyle ilerisini düşünemiyordum.

Geri çekildiğinde gülümseyerek bana baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara tamam mı?" diye sorduğunda başımı sallayarak onu onayladım.

Murat gittikten sonra sessizliğin verdiği sakinlik çöktü üzerime. Odama girip çantamdan eşyalarımı çıkarıp yerleştirdim. İnce askılı rahat bir gecelik ve iç çamaşırı alıp banyoya girdim.

Sıcak suyun altında geçirdiğim vakit iyi gelmişti. Ne kadar süre suyun altında kaldım bilmiyorum ama parmaklarımın buruştuğunu gördüğümde yüzümde oluşan saçma bir gülümsemeyle sonunda duştan çıkmaya karar verdim.

Saçlarımı bir havlu sardım ve bornozumu giyip odama ilerledim. Üzerimi giyinmeden telefonuma gelen mesajla ekran aydınlandı. Bahar Ali Asaf'ın hâlâ gelmediğini ve artık yatacağını söylüyordu. Burada da olmadığına göre Ali Asaf'ın nerede olduğu hakkında ikimizinde bir fikri yoktu

Ona iyi geceler dileyip telefonu yatağa fırlattım ve üzerime rahat bir iç çamaşırı takımı ve kenara ayırdığım geceliğimi giydim. Başımdaki havluyu çekip saçlarımı taradım ve kalan ıslaklığı almak için saçlarımı havluyla kurularken yatakta duran telefonum tekrar titredi.

Bahar kim bilir yine ne yazdı diye düşünerek telefonu elime aldım ve ekrana düşen mesajla olduğum yerde donup kaldım. İki kelimeden oluşan isim ekranımda belirdi ve karşısında yine iki kelimelik bir mesaj vardı.

Ali Asaf: *Kapıyı aç.*

Telefon elimde öylece durdum ve sadece ekrana baktım. Gördüğüm şeyin hata olmasını falan bekleyen beynimde uyarı çanları çalmaya başlayınca panikledim. Ekranın ışığı söndüğünde ben hâlâ telefona boş boş bakıyordum.

Avucumun içinde duran telefon aniden titreyince yerimde sıçradım. "Ay," diye bağırdım ve parmaklarım titredi. Ne halt dönüyordu burada böyle?

Gerçekten gelmişti. "Ah, valla geldi," diye kendi kendime söylendim ama hâlâ panikle donmuş vaziyetteydim.

Elimde çalmaya devam eden telefonu açamadım bile. Telefon titremeyi bırakınca bir rahatlık çöktü üzerime ve ne yazık ki bu rahatlıkta çok kısa sürdü. Dış kapının tıklanma sesi kulaklarıma doldu. Belli belirsiz bir sesti ama sanki beynimin içinde davul çalıyormuş gibi hissettiriyordu. Elimdeki telefonu yatağa fırlattım ve koşar adım salona doğru gittim. Dış kapının önünde durduğumda ben kapının gözetleme deliğinden bakamadan kapı bir kez daha tıklatıldı ve hemen ardından onun sesini duydum.

"Mahinev," diye adımı seslendiğinde parmak uçlarımda yükselip kapının deliğinden baktım ve işte, gerçekten oradaydı.

Elinin birini kapıya yaslamış, anlını da koluna dayamış bekliyordu. Kapıyı açmasam olmazdı ve yapabilseydim bile açmama sebebim ne olacaktı ki zaten?

Adamdan kaçmak istediğim, uzak olmak istediğim tek zaman da peşimden gelmiş olması da ayrı bir ironiydi.

Kapıdan biraz uzaklaştım ve derin bir nefes aldım. "Sakin ol Mahi," diyerek kendimi telkin etmeye çalıştım. Islak saçlarım omuzlarıma değdiğinde ürperdim.

Aha, evet saçlarım ıslaktı. "Panik yapma Mahi," dedim kendi kendime. "Duştan çıktın ve mesajı görmedin. Habersiz gelen o zaten, sen neden panikliyorsun?" Kapının önünde durmuş deli gibi kendi kedime konuştuğuma inanamıyordum. Üstelik kapının diğer tarafında o vardı!

Kapı bir kez daha tıklatıldı ve adımı yeniden söyledi. Bu sefer hem sesi hem de tıklatılma daha yüksek sesliydi.

Acele etmeden kapının üzerindeki anahtarı çevirdim ve kilidi açtım. Kapıyı usulca araladığımda karşımda Ali Asaf belirdi.

Şaşırmış gibi numara yapmama gerek bile yoktu çünkü Ali Asaf'ın hâlini gördüğümde şaşkınlıktan öylece kalmıştım.

Koyu renk bir pantolon üzerine açık renk gömlek giymişti. Gömleğinin düğmelerini o kadar fazla açmıştı ki neredeyse

karnına iniyordu. Saçları darmadağınık olmuş, gömleğinin yakası ensesine doğru kaymıştı. Boynundan sarkıp gömleğinin içinde kaybolan kolyesinin zincirlerini görebiliyordum. Tek omzuna siyah bir ceketi rastgele atmış, bitkin hâlde kapımda bekliyordu.

"Ali Asaf?" dedim şaşkınlık karışmış sesimle.

Başını kaldırıp bana baktı. Gözaltlarının hafif kızardığını fark ettim.

Beni görünce yerinde doğruldu ve içeri girmek için iki adım attı. Hiçbir şey söylemedi. Tek kelime bile etmeden içeri doğru yürüdü ve salonun ortasında durdu. Omzunda duran ceketi alıp bir kenara attı ve sırtı bana dönük hâlde öylece bekledi.

Sessizce kapıyı kapattım ve kilitledim. Ali Asaf, bir elini ensesine götürüp sıkarken bende yanına doğru ilerledim. Tam karşısında durduğumda başını kaldırıp gözlerini bana odakladı.

Gözlerinde gördüğüm o bakışla dudaklarım titredi. Onu, hiç denecek kadar az kırgın görmüştüm ve şimdi gözlerinde oluşan o derin kırgınlığı görüp anlayacak kadar tanıyordum onu.

Kendi yorgunluğumu bir kenara bıraktım. Belli ki bir derdi vardı ve bunca zaman beni koruyup kollamış adamın bu hâlini göz ardı edemezdim. Ona biraz daha yaklaştım. Attığım her adımı, alıp verdiğim her nefesi sakince izledi.

"İyi misin?" dediğimde sessiz kaldı. Beni inceler gibi izlerken, yerimde huzursuzca kıpırdanmamak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

"Ali Asaf," dedim tekrar ve sanki kendine gelir gibi biraz daha dikleşti. Bana yine cevap vermeyince yeniden sordum. "Burada ne işin var?"

Sorduğum soru onu korkutmuş gibi irkildi. Ama bana yanıt vermek yerine o da bana aynı soruyu sordu.

"Senin burada ne işin var?" dediğinde kaşlarımı çattım.

"Ben her zaman buraya gelirim," dedim. "Onca yolu kalkıp bana bunu sormak için mi geldin?"

Başını iki yana salladığında sinirlenmeye başlıyordum. Bana saçma sapan sorular sormak ve karşımda susmak için gelmediğinden artık emindim.

Bahar haklı mıydı bilmiyorum fakat bahsettiği sebeplerden dolayı olmasa bile Ali Asaf'ın buraya gelmek için bir sebebi vardı. Ben de bugün, sebebin ne olduğunu öğrenmeden bu işin peşini bırakmayacaktım.

"Ali Asaf," dedim sakin olmaya çalışarak. "Saatin farkında mısın? Gecenin bir vakti çıkıp gelen sensin! Bir de soru soruyorsun ki o da saçma sapan şeylerden ibaret!" biraz durup kendimi sakinleştirdim. "Bir şey mi oldu? Neyin var?" dedim anlatmasını umarak.

Bakışları üzerimde olan odağını yitirip salonda gezindi. Derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. Yeniden bana döndüğünde konuşmasını bekledim. Dudakları bir şeyler söylemek için aralandı ama sonra bakışları arkamda kalan balkona takıldı.

Başımı çevirip onun baktığı yere baktım. Murat ve benim içtiğimiz kahvenin bardakları hâlâ masanın üzerinde duruyordu. Bakışlarımı fincanlardan çevirip yeniden Ali Asaf'a döndüm ama o ısrarla bardaklara bakmaya devam etti.

"Gitti mi misafirin?" derken çenesindeki bir kas seğirdi. Kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Evet, gitti," dediğimde bakışlarının yönünü yeniden bana çevirdi.

"Ne işi vardı onun burada?"

Sorduğu sorunun ne kadar anlamsız olduğunu açıklama girişiminde bile bulunmak istemiyordum.

"Pardon?" dedim anlamamış gibi. O da biliyordu anladığımı ve bunu bilmek onu daha fazla sinir ediyordu.

"Tekrar ettirme," dedi dişlerinin arasından ama ben yine susarak sorusunu yeniden sormasını bekledim.

"Seninle," dedi üzerine basa basa, "burada ne işi vardı onun?" Normalde olsa üstelemez, sıradan bir cevap verir, geçerdim ama Ali Asaf'ın bu davranışları günden güne

mantıksız bir hâl alıyordu artık. Bu yüzden, benden bugün istediği türde cevaplar alamayacaktı.

"Ali Asaf," dedim tıpkı onun gibi dişlerimi sıkarak. "Anladım, beni Bahar gibi görüyorsun," dedim bilerek. "Kendini *abim* yerine koyuyorsun, onu da anladım ama," derken abim kelimesinin üzerine basarak konuştum ve biraz bekledim. Benim söylediğim her kelimeyle çenesini o kadar fazla sıktı ki boynundaki damarların gerilip hareket etmesini izledim.

"Ama, ben çocuk değilim. Kime nasıl davranacağımı biliyorum, kiminle nereye gideceğime ya da gitmeyeceğime karar verebilecek yaştayım."

Verdiğim cevabın hoşuna gitmediği o kadar belliydi ki.

"İyi," dedi sinirle sesini yükselterek. "Kiminle, nereye gitmek istiyorsan git!"

Ani çıkışıyla ürperdim. Arkasını dönüp ceketini almadan kapıya doğru ilerlediğinde, üzerimdeki şaşkınlık hâlinden kurtulup aniden harekete geçtim ve hızlı adımlarla önüne geçip o uzanmadan anahtarı çekip aldım.

Elini kapını koluna koydu ve bir iki kere açmak için hareket ettirdiğinde kilitli olduğunu anlayıp bana döndü.

"Ver anahtarı..." dediğinde gülümsedim.

"Çocuk gibi davranmaktan vazgeçtiğin an veririm." Ali Asaf kaşlarını çattı. Bakışları sanki üzerimdeki geceliği yeni fark ediyormuş gibi askılarında dolaştı. Öyle açık saçık bir şey değildi ama yine de onun bakışları altında tenim ürperdi. Ben kollarımı göğsümde birleştirip onun bakışlarına karşılık verirken Ali Asaf kaşlarını çattı.

"O adamın yanında böyle mi oturdun sen?"

Gözlerim kocaman açıldı. Az önce ne demişti bana bu öküz!

"Sen ne dedin?" dediğimde beni sinirlendirmiş olmaktan zevk alır gibi gözleri parladı.

"Duydun soru mu işte!" Tekrar etmeyeceğini biliyordum. Az önce ona yaptığımdan dolayı inada bindirmişti bir kere. Avucumun içinde sıktığım anahtar elime batınca kendime

geldim. Parmaklarımın arasında anahtarı çevirdim ve hiç beklemediği bir anda anahtarı fırlatıp Ali Asaf'ı omzundan vurdum.

Önce omzuna çarpan anahtar, gürültüyle yere düştü. Ali Asaf bir bana bir yerde duran anahtara baktı.

"Al o anahtarı hemen ve evimden çık git!"

"Mahinev," diyecek oldu ama ona ters ters bakınca sustu.

"Bıktım senden Ali Asaf," dedim bağırarak. Aniden çıkışıma o kadar şaşırdı ki ağzını bir kere açıp kapattı.

"Ne istiyorsun sen açık açık söylesene bana? Gecenin köründe evime gelen sensin, neyle suçluyorsun onu da anlıyorum, ben salak değilim ama imalarla gelme benim karşıma! Varsa bir derdin söyle, yoksa da git Ali Asaf!"

Arkamı dönüp mutfağa gidecektim ama son anda aklıma gelen şeyle yeniden ona döndüm. "Ayrıca, burada kiminle kaldığım da seni ilgilendirmez. Görmek istemediğin kişiler varsa bir dahaki sefere haber verip gelmeyi deme. Çocuk yok senin karşında. Sen orada burada kız arkadaşlarınla öpüşürken iyi hoş, biz sevgilimizle yan yana gelsek büyük sorun!" Sinirle ağzımdan dökülen kelimeleri durduramadım. Anlatmak istediğim şey farklıydı ama Ali Asaf tabii ki söylediğim her şeyi istediği gibi anladı.

"O mu lan senin sevgilin?"

"Allah'ım bana sabır ver!" sabır dilenmekten başka şans tanımıyordu adam zaten bana.

Öyle yüksek sesle bağırıyordu ki beni duyacağından emin değildim. Gerçi benimde içeride kanım deli gibi kaynıyordu ve ondan aşağı kalır yanım yoktu.

"Tabii," dedi dişlerinin arasından, "Benimki de saçma bir soru oldu haklısın! Balkonda sarmaş dolaş durmanızdan anlamam lazımdı."

Gözlerimi hayretle kırpıştırdım. "Ne saçmalıyorsun sen be!"

"Gördüm diyorum!" Sesi yükseldikçe sinirlerime hâkim olamıyordum. Daha sakin, daha mantıklı sorularla gelseydi karşıma ona Murat'la arkadaş olduğumuzu daha önce kırk

kere söylediğim gibi yine söylerdim ama Ali Asaf benden ona sabır gösterdiğim zamanları tüketmişti.

"Sana ne ya," diye bağırdım ve ardından defalarca aynı kelimeleri tekrar ettim. "Sana ne! Sana ne!"

İkimizde burnumuzda soluyorduk ama Ali Asaf, bir anda burnumun dibine kadar girdiğinde kelimeler dudaklarımda yarım kaldı. Beni, kolumdan tuttu ve kendine öyle güçlü çekti ki göğsüm onun göğsüne yapıştı. Başımı kaldırıp yüzüne bakarken onun gözleri dudaklarıma odaklanmış, nefes nefeseydi.

Aldığı her nefes, onun ağzından çıkıp benim dudaklarıma çarptığında soluğum kesildi.

Boşta kalan eli belime dolandı ve aramızda hiç mesafe olmamasına rağmen beni kendine doğru biraz daha çekti ve iyice birbirimize yapıştık. Ona bu kadar yakın olmanın hayalini kaç kere kurduğumu bilmiyordum. Ellerimi nereye koyacağımı bilemeden öylece kaldım ama sonra beni saran kollarına dokundum.

"Bir daha söyle hadi!" dedi fısıldayarak. Kendini o kadar sıkıyordu ki elimin altında titreyen tenini hissedebiliyordum. Gözlerini bir saniyeliğine gözlerime odakladı ve yeniden dudaklarıma baktı. Başını bana doğru biraz daha eğdiğinde burnunun ucu burnuma dokundu.

"Bana bir daha sana ne, de hadi, Mahinev." Sakin değildi. Sesi sakin çıkıyordu, yüksek perdeden konuşmuyordu ama hissedebiliyordum. Vücudundaki tek bir kemiğin bile sakin olmadığını biliyordum.

Sustum. Tek kelime edemeden öylece kaldım. Ali Asaf bana bu kadar yakınken nefes almaya bile korkuyordum şuan. Gözlerimi bir kere kırpsam, sanki yok olup gidecekti bu yakınlık. Onun bana bu kadar yakın olmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamak canımı yaktı. Benden bir santim uzağa gidecek korkusu içimi yakıyordu.

Ali Asaf, yeniden dudaklarıma doğru fısıldadı. "Söyle," dedi nefes nefese. "Hadi Mahinev," derken bir ki santim geri çekilip, yüzümden uzaklaştı ve dudaklarını kulağıma doğru

yaklaştırdı. Burnunun tenime dokunduğunu hissettiğimde dizlerimin bağı çözüldü. Kollarına daha sıkı tutundum ve bunu fark eden Ali Asaf belimde duran ellerini sıkılaştırdı.

Beni olduğum yerde öyle güzel tutuyordu ki kaçmak için sebeplerimi yerle bir ediyordu.

Burnunu kulağımın hemen altına usulca sürttüğünde tırnaklarımı koluna geçirdim. Biz ne yaşıyorduk şuan? Yine benim hayal ettiğim bir anda mıydım? Gerçek değilse kabullenmek istemiyordum.

Yeniden, "Söyle," dediğinde damarıma basmaya çalıştığının farkındaydım. Ona istediğini vermek için son bir çabayla fısıldadım.

"Sana ne," dediğimde Ali Asaf bir anda donup kaldı. Ellerimin altında buz kesen tenini hissettim. Dudakları hâlâ kulağıma bu kadar yakınken nefes alış verişinin hızlandığını duyabiliyordum. Bir an için hiç tepki vermeyeceğini düşündüm ama sonrasında kulağıma fısıldadığı sözler beni yerle bir etti.

"Sen aptalın tekisin Ali Asaf, diyeceğim," dediğinde beynimden aşağı kaynar sular boşaldı. Tenim alev alev yanarken içimin buz kesmesi normal miydi bilmiyorum. Ağzımdan tek kelime çıkmıyordu ama Ali Asaf konuşmaya devam etti. Benim söylediğim her bir kelimenin tek bir tanesini bile atlamadan tekrar etti.

"Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki nasıl bu kadar kör oldun, nasıl beni görmedin, bilmiyorum. Beni nasıl anlamadın, kalbimin dilini nasıl çözemedin bilmiyorum."

Ölüyordum. Nefes alıp almadığımdan emin değildim ama bedenim tepki veremez durumdaydı. İki dudağımın arasından zorla ve titrek bir kelime döküldü. "Sus."

Ama Ali Asaf susmadı.

"Sana kalbimi anlatmaya geldim, anlarsan ne âlâ ama anlamazsan da canın sağ olsun."

"Ali Asaf, sus lütfen," derken dudağımı sıyırıp giden gözyaşımın ıslaklığını hissettim. İçime titrek bir nefes çektiğimde Ali Asaf başını kaldırıp yüzüme baktı. Bakışları

yüzümde gezindi ve elini kaldırıp, gözümden akan bir damla yaşı silerken başparmağını tenimde gezdirdi

"Bunlara rağmen, bana sana ne mi diyeceksin?" diye sorduğunda onu anladığımdan emin değildim.

"Biliyordun," dedim içimde parçalanan şeylerin bana verdiği acıyla. Kendimi zorlayarak ellerimi kolundan çektim ve son bir güçle onu itip kendimden uzaklaştırdım.

"Biliyordun ve bana hiçbir şey söylemedin. Sen," dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. "Ali Asaf sen, sana karşı ne hissettiğimi öğrendin ve," anladığım şeyle donup kaldım.

Ona olan hislerimi biliyordu. Hepsini, ağzımdan çıkar her bir kelimeyi duymuştu ve yine de bana o şekilde davranmıştı. Abi kardeşiz demişti. Mahallede hakkımızda konuşulur diye kavga etmişti benimle. Uzak durmam için uyarmış, bilerek ve isteyerek kendini geri çekmişti. Sözle değil belki ama hareketliyle asla olmayacağımız anlatmak istemişti bana.

Kalbimin kırıldığını hissedeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama derinlerde, parçalara ayrılan kalbimin dağılışını o kadar net hissediyordum ki. Lanet olası şey canımı çok yakıyordu. Gözümden arka arkaya süzülen yaşlara engel olmaya çalışmadım bile. İş çığırından çıkmıştı bir kere. Uğraştığı her şey yerle bir olmuş gibi hissediyordum.

"Neden söylemedin?" diye sordum son bir gayretle ama bana cevap vermedi. "Neden duyduğunu söylemedin?" derken bu sefer avazım çıktığı kadar bağırmıştım.

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Ben önce şok oldum galiba," dedi sesi titreyerek. "Şaşırdım, beklemiyordum..." dediğinde hissiz bir kahkaha döküldü dudaklarımdan.

"Gerçekten mi Ali Asaf? Hiç mi anlamadın!"

"Yemin ederim anlamadım, Mahinev..."

Mahinev...

Bana bir tek o Mahinev derdi ve şuan ismimin tam hâlinden nefret ediyordum. Çünkü hayvan gibi canımı

yakıyordu onun adımı bu şekilde söylemesi.

"Sende, sana âşık olan birini tersleyerek, kendinden uzak tutarak, kalbini kırarak olmayacağını anlatmaya mı karar verdin?"

"Öyle olmadı," dediğinde başını iki yana salladı ama bu hâli kalbimin daha fazla kırılmasına engel değildi.

"Gelip dürüstçe, bizden olmaz Mahi diyemedin mi? Her lafı doğru olan Ali Asaf, bana gelince dürüst olamadı mı?"

Dudaklarınca hissiz bir gülümseme belirdi. "Senin yaptığın gibi mi?" dediğinde öne doğru eğilip ellerimi dizlerime yasladım. Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım.

"Benim sebebim vardı, geri zekâlı!" diye bağırdım. "Ben seni kaybetmek istemedim. Ben, sensiz kalacağıma uzaktan sevmekle yetinmeyi seçtim yıllardır! Çocuksun daha sana bakmaz diye diye yıllarımı geçirdim. Her bir bakışından anlam çıkarmak için gözlerinin konuşmasını ezberledim ben."

Sesli bir kahkaha attığımda kaşlarını çattı. Ona bir iki adım yaklaşıp yüzüne baktım. "Sen benim gözlerimin içine bakıp, bana iyiyim dediğinde, ben senin bakışlarından iyi olmadığını anlayacak kadar tanıyor ve seviyorum seni. Sen konuşulanları duymasaydın da ben tıpkı şimdi olduğu gibi bunları senin yüzüne karşı söylerdim."

Ali Asaf sessiz kalıp yutkundu.

"Peki, sen bana baktığında, benim gözlerime baktığında ne gördün Ali Asaf? Dilimin başka, kalbimin başka şeyler söylediğini anlayacak kadar tanımadın mı sen beni?"

"Benim ne yaşadığımı bilmiyorsun."

Başımı sağa sola salladım. "Bilmiyorum evet, çünkü anlatmayı tercih etmedin. Elinde fırsatın vardı Ali Asaf, madem duydun, karşıma geçip ben de hislerinin karşılığı yok deseydin, yemin ederdim ben anlardım."

"Öyle değil," dediğinde ikimizin de sesinde yorgunluk vardı.

Hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. "Vicdanlı adamsın, güzel ve merhametli adamsın hiçbirine lafım yok

Ali Asaf ama sen, konu ben olduğumda herkese gösterdiğin merhametin onda birini benim duygularıma göstermedin." Kaşlarını çatıp yüzünü buruşturmasını izledim.

"Senin kalbin bir bana mı taştan Ali Asaf?"

"Öyle değil, diyorum ama dinlemiyorsun," dediğinde daha fazla bahane duymak istemediğimden araya girdim. Gözümden akan yaşları hızla silerken başımı dik tutup onun karşısında durdum.

"Bu saatten sonra, bana ne söylersen söyle beni ikna edemezsin. Bana gelseydin, karşıma geçip; Mahi biz olamayız, bende senin duygularının karşılığı yok deseydin, yine üzülürdüm, kalbim yine kırılırdı ama sana kızmazdım, kırılmazdım Ali Asaf. Kimse kimsenin kalbine zora giremez ya."

"Mahinev, söyleyeceklerimi dinleyecek misin?" dinlemek istemiyordum. Öyle değil deyip duruyordu ama bal gibi de öyleydi. Şimdi karşısında ağladığım için böyle konuşuyordu.

"Dün söylediğin her bir kelime aklımda benim, uzak durduğun her bir sahne aklımda Ali Asaf, sen neden bahsediyorsun? Belki, açık açık dilinden dökülmedi bu kelimeler ama farklı bir dille anlatmışsın zaten bana da ben anlamamışım."

"Mahinev," diyerek bana yaklaştı ve elini saçıma doğru uzattı ama bana dokunamadan bir adım geriye gittim.

"Ne söylesem anlamayacaksın, şimdi kızgınsın ama inan öyle olmadı." Ona cevap vermek istemedim. Sadece başımı iki yana sallayıp söylediklerine inanmadığımı anlamasını istedim.

"Çiçek gibi kızsın Mahinev, gelip benim gölgemde solmaya neden bu kadar isteklisin?"

Buruk bir gülümsemeyle ona baktım. "Beni ikna edecek bahaneler aramana gerek yok. Ben akıllı kızımdır bilirsin. Ben sana göre değilim demek için geç kaldın."

"Mahinev, beni din-" cümlesini bitirmeden araya girdim.

"Seni dinledim ve anladım Ali Asaf. Gelip sana, seni sevdiğimi söyleseydim de bana bunları söyleyecektin

biliyorum." Bana doğru bir adım daha attığında ondan kaçarak iki adım geriye gittim.

Hâlâ yerde duran anahtarı işaret ederek konuştum. "İster git, ister kal Ali Asaf. Benim sana tek kelime edecek gücüm yok şu anda."

Hızlı adımlar atarak yanından geçtim ve koşarak odama girdim. Kapıyı kapatıp kilitlediğimde sırtımı kapıya yasladım ve yere oturdum.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Belki beş, belki on dakika, belki de daha fazla ama sonunda dış kapının usulca kapanan sesini duyduğumda tutmaya çalıştığım gözyaşlarım, gök gürültüsüne daha fazla dayanamayan yağmur bulutları gibi direnmeyi bırakıp akmaya başladı.

Sınırı geçmek için geçen haftaki gibi desteklerinizi bekliyorum. ♥

Diğer bölüm, Ali Asaf'ın ağzından bir ara bölüm okuyacağız. Düşüncelerinizi benimle paylaşmayı unutmayın.

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; paylaşımlarınıza etiketlemeyi unutmayın. ♥

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik - tugbaaticicosar

MAHİ - Sekizinci Bölüm

Yeni bölüm sizlerle...
Oy vermeyi ve yorum yapmayı umutmayalım lütfen. **800 oy** ve **1000 yorum** yaparız bence yine. Satır arası yorumlarınızın hepsini okuyorum. Umarım bölümü seversiniz. Keyifli okumalar...

•

Aklımdan çıkmıyor...
Aklım çıkıyor ama
O çıkmıyor.
- Oğuz Atay

Şarkı: Mavi Gri - Bu Kız Benim Kaderim
Ali Asaf

Bazı anlar vardır size aydınlanma yaşatan. Kalp ağrısı eşliğinde, tüm bedeninize acı çektirecek kadar ağır bir farkındalık hissi yaşarsınız. Bir şarkı sözü, doğan ya da batan güneş, ya da sadece kısacık bir gülüş... Böyle anlarda ne hissedeceğini hiç düşünür mü acaba insanoğlu?

Ben hiç düşünmemiştim. Anlık şeyler benim zaaflarım olmadı hiçbir zaman. Bir şey başından beri ya vardır ya yoktur benim için. Sonradan olurlara pek inanan biri olmadım bu yaşıma kadar.

Şimdi, gökyüzünün karanlık sinsiliğini yok etmeye çalışan ay ışığının altında, arabamın içinde oturup karşımda duran evi izlerken, sorgulamak istediğim, sorgulamam gerektiğine inandığım birçok düşünceyle baş başa kalmıştım.

Aklımda dönen şeylerin ulaşacağı nokta çok hayırlı değildi ama dönüşü olmayan bu yola girmemek için uzun zamandır çabaladığımı da itiraf etmem gerekiyordu.

Bazı şeyleri bilmek, bazı şeyleri delicesine hissetmek beynimden bir kurşun yemişim hissi yaratıyordu üzerimde. Acı veriyordu ama yine de içten içe yeşillenen o filiz, içimde oluşan tereddütlü korku, bildiğim her şeyi unutmam için beni zorluyordu.

Radyoda çalan türkünün sözleri kulağıma dolduğunda, zihnimin ötesine saklanan düşüncelerden sıyrılıp şarkının sözlerini aklımın bir köşesine kazımak ister gibi elimi uzatıp, hafifçe sesini yükselttim.

İki elimi direksiyonun etrafına sarıp birleştirdim ve çenemi de kolumun üzerine yaslayıp, gözümü kırpmadan salon ışıklarının hâlâ yandığı evi izledim.

Kuru dalda gül olur mu? Sevmeyenden yâr olur mu?

Türkünün sözleri, sanki benim az önce Mahinev'e söylediklerimi hatırlatmak ister gibi diken olup tenime bata bata kulaklarıma doldu.

Çiçek gibi kızsın Mahinev, gelip benim gölgemde solmaya neden bu kadar meraklısın?

Acımasızlığın kitabını yazdın az önce şerefsiz, diye düşündüm.

Senin kalbin bir bana mı taştan?

Yerimde huzursuzca kıpırdanmama, tenime ateş değmiş gibi yanmama sebep olan bu soruya cevap verememek benim acizliğimdi. Beni haklı görmesini istemiyordum. Ondan anlayış da beklemiyordum ama hiç mi benim tarafımdan düşünmüyordu?

Allah şahit, bir gün bile, tek bir gün bile Mahinev'e o gözle bakmadım. Bir gün bile aramızda bir şey olacak düşüncesine kapılmadım.

Emine teyzenin yanına geldiği ilk zamanları hatırlıyordum. O kadar küçük ve ürkekti ki insan ister istemiz bağrına basmak istiyordu onu. Sonra başına gelenleri uzaktan izlemiş, annemden duymuştum ve onun her sene bir yaş alırken nasıl güçlü bir kıza dönüştüğünü adım adım izlemiştim.

Bahar'dan ayıramıyordum Mahinev'i. İçime, aileme o kadar Bahar gibi girmişti ki bir gün dahi aksini düşünmemiştim.

Kendimi geçtim, onun bana karşı hislerini hiç anlamadım ki. Belki saçmalıktı, belki de aptallıktı ama zerre kadar şüphelensem bugünlere gelmesine izin verir miydim bilmiyorum.

Mahinev akıllı kızdı. Dudaklarından dökülen, *çocuksun daha sana bakmaz* kelimelerini duyduğum an, bunca zaman onun bana belli etmemek için çabaladığını anlamıştım.

Ama şimdi her şey değişmişti. Şimdi her şey, eskiden olan her şey artık daha anlamlı geliyordu gözüme. Didişmeleri, bana karşı koymaları, inatla abi dememesi... Daha bir sürü şey yeni anlamlarla tekrar tekrar doluyordu zihnime. Her bir hareketini, her bir kelimesini farklı canlandırıyordum artık gözümde.

Aynı sahnedeydik, aynı oyunu oynuyorduk ama artık sahnelenen oyunun bir amacı varmış gibi hissettiriyordu düşüncelerim.

Mahinev zamanını beklemişti. Kendimi onun yerine koymayı denediğimde beceremiyordum. Ben yapamazdım. Ne onun kadar sabır vardı bende, ne de onun gibi güzel sevme yetisine sahip bir adamdım ben.

Şimdi her şey değişmişti. Her şeyi berbat etmem bir yana, içimde verdiğim savaşı kazanma gücüm yoktu.

O gün bahçe kapısında, Mahinev'i duyduğumdan beri kendime gelemiyordum. Kendime öfkelendim, Mahinev'e öfkelendim. Canını yaktığım için köpek gibi pişman olsam da doğru yolda ilerlediğime o kadar emindi ki...

Şimdi olduğum noktaya bakınca, bulunduğumuz durumu düşününce kendi içimde kendime yediremediğim şeylerin ağırlığı, bu yolun ne kadar yanlış olduğunu anlamama yetiyordu.

Kararlıydım aslında, Allah yukarıda bu işten vazgeçmesi için her şeyi yapacaktım. Sorun Mahinev değildi zaten. Klasik bahaneler, klişe sebepler üretmek derdinde de

değildim. Ama işin aslı açık ve netti. Söylediğim şeyler kalbini kırdı belki ama doğruydu. Ben Mahinev'e layık değildim.

Ona çiçek gibi kızsın derken, bunu sadece onu bir çiçeğe benzetmek için, laf olsun diye söylememiştim. Narin ama güçlüydü, Mahinev. El üstünde tutulması gerekiyordu. Benim gibi asabi, ani çıkışları olan biriyle yıpranmak olmasın istedim kaderinde.

Ama bir şeyler değişmişti işte. Ben ne kadar kararlı olursam olayım bir farkındalık anı yaşamıştım.

Görevden geldikten sonra Mahinev'in bana olan tavrındaki değişikliği fark etmedim diyemem ama altından bunların çıkacağını da düşünmemiştim.

Daha önce başıma gelmeyen farkındalıkları yaşatmıştı bana. Bana yaklaştığında tenimin ürpermesi beni o kadar hayrete düşürmüştü ki kızı tersleyip durmuştum. Kokusunu yıllardır bilirdim ben onun, kullandığı parfüm hep aynıydı ama şimdi aldığım koku farklı gelmeye başladığında kendime öfkelenmiştim.

Ne değişmişti de onda bu farklılıkları sezer olmuştum? Kendi içimde bir kriz anı yaşarken, kızı rahatsız ederim korkusuna uzak ondan durdum. Kendime gelmek için içimde verdiğim savaşları kaybettikçe, delirdim. Sonra gittim onun söylediklerini duydum ve itiraf etmek gerekirse içimde bir yerde filizlenen memnuniyet kırıntısını göz ardı etmek istesem de hissetmiştim, orada filiz vermişti bir kere.

Kıskançlıklarımın sebebini sorgulama izni bile vermedim kendime. Çünkü biliyordum ki eğer verseydim haksız çıkacak ve kaybedecek taraf ben olacaktım.

Ama bu minik memnuniyet kırıntısı kararımdan vazgeçmeme yetmedi. Buraya gelmeden önce onu ne kadar kırdığımın farkındaydım. Yaptıklarımdan sonra, olmayacağını anladığının da farkındaydım.

Gözlerinde gördüğüm o senden vazgeçtim ifadesini ömrümün sonuna kadar unutmam mümkün değildi. Aklıma kazınan o yaralı ve yılmış bakışlar, ne zaman gözlerimi

kapatsam gözümün önünde belirip, capcanlı karşımda oluyordu.

İstediğimi yapmış olmanın sevincini yaşamam gerekirken, kalbinin benden uzaklaştığını hissetmek canımı yakmıştı. Ve sonra ben, bununla başa çıkmaya çalışırken onun telaşsız, tasasız ve saf mutluluk saçan gülümsemesini gördüm ve işimin bittiğini de o an anladım.

O gülümseme bana değildi. Kaan için, arkadaşları için mutlu olan kızın gülümsemesiydi ama dudaklarının kıvrımından oluşan bir kurşun, o anda sanki gelip kalbimi bin parçaya bölerek vurup geçti beni.

Elimi kalbime götürdüğüm anda gözleri beni bulmuştu ve ne yaşadığımdan habersiz, benim için telaşlanan bakışları altında bir kez daha ezilip, kahrolmuştum.

Bir gülüşle insanın tüm fikirleri yerle bir olur mu?

Bir gülüş size, sanki birisi güneşi avuçlarınızın içine bırakmış gibi hissettirebilir mi?

Bir gülüşe köle olmak ister mi insan? Ben istedim. O an hissettiklerimi başka nasıl anlatırdım bilmiyorum.

Tüm gece düşündüğüm tek şey o ve ardında getirdiği sorular olmuştu. Adı aklıma doldukça hissettiğim şeyler gün yüzüne çıkmak için savaştı benimle. Kokusunu hatırladıkça ellerimin titrediğini hissetmek beni dehşete düşürdü.

Aşk nedir bilmeyen ben, aşkın anlamı bana bunları hissettiren kız mı diye düşünmeye başladım.

Düşündükçe delirdim, delirdikçe kendime sardım. Sabaha kadar uyumadım. Onunla konuşsam mı ikileminde sürünüp durdum ve sonunda o adamla gittiğini görene kadar da aslında iyi idare etmiştim.

Bahar'ın onunla kalacak demesinden sonra verdiğim tüm kararlar, uzak durma çabaları ve tüm olmazlar aniden yerle bir oldu.

Şimdi burada durmuş, düşüncelerimde boğulurken onun evini izliyordum. Kapıyı çekip çıkmıştım ama uzağa gidememiştim.

Karşımda duran evde bir haraketlilik sezdiğimde gözlerimi kırptım. Salonun yanan ışığı söndü ve daha loş bir ışık yandı. Kitap okurken kullandığı ışığını yaktığını fark ettim.

Sonra balkonun kapısının önünde belirdi aniden. Tek omuzunu kapının pervazına yasladı ve gözlerini yumup başını eğdi.

Çıkıp yanına gitmek istiyordum. Ona anlatsam içimdeki ikilemi beni anlar mıydı? Şaşkınlıktan, biraz da değişen hislerimin korkusundan saçmaladığımı söylesem beni dinler miydi?

Yere eğdiği başını kaldırıp omzunun üzerinden yana doğru eğdi ve pervaza yaslandı. Derin nefes alır gibi öylece bekledi. Denizin hafif esintisi, önce üzerindeki ince geceliği dalgalandırdı, sonra da tek askını aşağı kaydırdığında soluğum kesildi.

Tenine dokunan ılık rüzgârı kıskandım.

Arkamda deniz, gözlerimin önünde Mahinev... Sanki mücevher bulmuş gibi hissediyordum. Onu daha yakından görmek istiyordum. O zaman gözlerinin ağlamaktan kızardığını, kahverengi gözlerinin ağlamaktan daha açık bir renge dönüştüğünü görürdüm.

Mahinev bir süre daha, kıpırdamadan öylece gözleri kapalı şekilde durdu. Benim burada, derin bir huzursuzluk içinde olduğumu bilmeden öylece bekledi. Yorgunluk çökmüş bedenini yaslandığı yerden uzaklaştırdı ve arkasını dönüp içeri doğru ilerledi.

Elim aniden kapının koluna uzandı. Açacağım sırada durup bekledim. Bakışlarım yeniden eve doğru kaydı ve elimi kapının kolundan geri çektim.

Cebimden telefonu çıkardığımda bir sürü mesaj ve cevapsız arama vardı ama hepsini görmezden gelip Selim'in ismini arayıp buldum ve hemen aradım.

Telefon sadece bir kere çaldı ve o da hemen açtı.

"Uyumuyorsun," dedim belirtir gibi. Uyusa hayatta bu kadar kısa sürede cevap vermezdi.

"Yok abi," dedi ama sesi yorgun geliyordu. "Sizdeydim zaten, şimdi kapıdan çıkmıştım."

Sessiz kalıp benim soru sormamı beklemeden konuşmasını bekledim. Selim her zaman beni anlardı.

Bezmiş bir nefes alıp verdi. "Bahar aradı, ortadan kaybolmuşsun bende yakındaydım uğradım. Bir şeyler anlattı ama anladığımı söyleyemem. Ayrıca annenin saksılarının anasını sikmişsin oğlum, derdin neydi? Kadını da telaşlandırmışsın, bari telefonlarını açsaydın."

Yediğim haltları bana tek tek saymasına gerek yoktu. Beynim sikilmiş durumdaydı zaten, bende mantıklı düşünecek kafamı kalmıştı amına koyayım. O saksılardan farkım yoktu.

"Selim," dedim. Sesim hem yorgun hem de sinirli çıkmıştı. Adını söylediğimde Selim konuşmayı bırakıp sustu.

"Neredesin sen?" diye sorarken sesindeki merakın farkındaydım.

"Mahinev'in oradayım," dediğimde aramızda birkaç dakikadan daha fazla sürdüğünden emin olduğum bir sessizlik oluştu.

"Ama Bahar," dedi ve sustu. Söyleyeceği şey ne ise vazgeçmiş gibi devam etti. "Neden gittin?"

Bu sorunun cevabını ben kendime bile tam anlamıyla veremiyorken ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Ayrıca telefonda konuşmak da istemiyordum.

"Selim, sen Bahar'ı al gel buraya," dedim ani bir kararla.

Şaşkınlıkla, "Ne?" dedi.

"Duydun işte. Bahar'a söyle ama Mahinev'i aramasın şimdi. Çıksın gelsin seninle işte."

Selim sanki saçmaladığımı kabul etmemi bekler gibi sessiz kaldı. Sonunda benden tepki alamayınca konuştu.

"Ciddi misin sen?"

"Evet, Selim ciddiyim. Git Bahar'ı al gel işte."

Selim sonunda vazgeçmeyeceğimi anlamış olacak ki sakince tamam dedi. Tam telefonu kapatacağım sırada yeniden konuştum. "Gelirken bir yetmişlik al," dediğimde

Selim, "Yuh," diye bağırdı. "Abi, delirme şurada sabaha ne kalmış ne yetmişliği."

"Beynim anca uyuşur," dedim belli belirsiz. Selim söylediğimi duydu mu bilmiyorum ama bir şey sormadı.

"Otuz beşlik alırım," dediğinde itiraz etmedim. Kafamın içi cehennem çukuru gibiydi zaten, bedenim desem ayrı muamma. Üzerime çöken yorgunlukla içime bir nefes çektim. Daha fazla da konuşmadık zaten.

Telefonu kapattıktan sonra, sırtımı koltuğa yasladım ve koltuğu da biraz geriye yatırdım. Gözümü bile kırpmadan evi izlemeye devam ettim.

Zaten aklım bu kadar doluyken uyku bana uğramazdı bile.

Gözlerime vuran ani ışıkla bakışlarımı izlediğim evden çevirip bana doğru gelen arabaya baktım.

"Arabanın farına sokayım, Selim," derken kapıyı açıp dışarı çıktım. Ben arabadan çıkınca farları söndürdü ve gelip yanıma park etti. Aynı anda kapılarını açtılar ve ikisi de arabadan indi. Selim benim olduğum taraftaydı, Bahar da hemen hızlı adımlarla yanıma geldi.

"İyi misin?" diye sorduğunda beni merak ettiğini biliyordum. Başımı belli belirsiz aşağı yukarı sallayınca üzerine bir rahatlık çöktü. Tabii yeniden telaşlanması birkaç dakika sürdü.

"Mahi iyi mi?" dediğinde bu soruya ne cevap vermem gerektiğini bilemeden öylece sustum. Ben susunca Bahar daha da telaşlandı.

"Abi kıza bir şey mi yaptın?" sorduğu soruda bir anlam aramaya çalışarak kaşlarımı çattım.

"Ne gibi?" dediğimde, amacım Bahar'ı terslemek değildi ama sesimin tonunu ayarlayamamıştım. Bahar bana cevap veremeden araya Selim girdi.

"Abi, sen neden buraya geldin? Hadi geldin, neden Mahi'nin yanında değilsin de arabadasın?"

Selim'in sorusuyla Bahar da yerinde dikleşti ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Evet," dedi burnunu dikerek, "Sen

neden geldin buraya?" diye aynı soruyu o da sordu.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakarken kaşlarımı çattım. "Sen iyi bilirsin neden geldiğimi, öyle değil mi Bahar?"

Söylediğim şeyden sonra gözleri irileşti ve az önceki dik duruşunu bozmadan bir adım geri gitti. "Ay üzerime iyilik sağlık abi," dedi sahte bir şaşkınlıkla. "Ben nereden bileceğim!"

Tek kaşımı kaldırıp yüzüne baktığımda Bahar gülümsemesini saklamaya tenezzül etmedi bile. Ah, elbet bunu hesabını soracaktım ben ona...

Bahar'a, "Sen eve gir, geç oldu," dedim konuyu değiştirerek. "Anahtarın var değil mi?"

Bahar başını sallarken cebinden anahtarları çıkarıp gösterdi. Bir iki adım atmıştı ki dönüp yeniden bize baktı. "Abi birkaç saat sonra sabah olacak, acaba gelip sizde uyusanız mı?"

"Yok," dedim yutkunarak. "Şimdi uyanınca beni görmesin," dediğimde Bahar ve Selim birbirlerine endişeyle baktı.

Bahar, "Üzgün mü?" diye fısıldayarak sordu. Nedense dönüp onun yüzüne bakamadım. Başımı aşağı yukarı sallayıp onu onayladığımda telaşlı bir nefes çekti içine.

"Keşke buraya gelmene sebep olmasaydım," dedi fısıldayarak. Açık açık kabul ediyordu buna sebep olduğunu ama yine de dönüp bir şey diyemiyordum. İkiyle ikiyi toplamak çok da zor olmamıştı. Bahar da uzun zamandır Mahinev'in bana olan hislerini biliyordu ama belli ki benim yeni peyda olmuş duygularımı da çözmüştü ki buraya gelmeme sebep olacak adımı atmıştı.

Ben Bahar'a cevap veremeden arkasını döndü ve hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Bahçe kapısından girip, apartman merdivenlerine çıkan yolda gözden kaybolana kadar sessizce onu izledik. Selim sessiz kalmaya devam ettikçe daha önce hiç hissetmediğim ağır bir huzursuzluk çöktü üzerime.

Selim, "Bagajda sandalyeler var, şöyle denize karşı oturalım?" dediğinde başımla onayladım.

Bagajdan iki tane katlanır sandalyeyi çıkarıp, arabamın arka tarafında kalan toprak alana yerleştirdi. Daha sonra yeniden arabasına gitti ve ufak bir çantayla birlikte rakı şişesini çıkardı.

Çantayı önüme koyduğunda soru sorar gibi tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

"Bahar elimde rakıyı görünce evden meyve, peynir falan koymuş bize," sonra gülümseyip devam etti. "Gerçi yol boyunca, zaten sabah olacak neyin içmesi bu diye sana saydırdı durdu haberin olsun."

Arabanın bagajını açtım ve çantanın içindeki iki cam kâseyi çıkardım. İki tane bardak ve soğuk su şişesini de çıkarıp yanlarına koydum.

"Canıma okuyor falan ama yine de hazırlık yapmış," dedim buruk bir gülümseme eşliğinde.

Sandalyeme oturup sırtımı yasladım ve gözlerimi denize doğru çevirdim. Cebimde telefonum titreyince çıkarıp baktım ve ekranda Bahar'ın ismi belirdi.

Bahar: *İçeri girdim, Mahi uyuyor. Onu uyandırmadım, sabah zaten beni görür.*

Hızla ona cevap verdim.

Ali Asaf: *Tamamdır, iyi geceler.*

Sormak istediğim bin tane soru vardı. Nasıl uyuyordu? Huzurlu görünüyor muydu? Merak etmeye hakkımın olmadığı şeyler geçiyordu aklımdan. Sebebi olduğum şeyleri ne yüzle soracaktım ki?

Dalıp gittiğim yerden, Selim'in omzuma dokunmasıyla çıktım. Elime doğru uzattığı bardağı iki parmağımın arasında tuttum ve tek seferde dikip dibi gördüm.

"Of yavaş be Ali Asaf," diyen Selim'i dikkate almadan yeniden doldurması için bardağımı ona uzattım. İkinci kadehimi daha yavaş içtiğimde Selim de kendi bardağından yudum yudum içiyordu. Bardağımın yarısı boşalana kadar bekledi Selim ve sonunda beklediğim soruyu sorduğunda derin bir nefes aldım.

"Ali Asaf, anlatacak mısın artık?"

"Sen hiç Mahinev'in beni sevdiğini anladın mı?" diye direkt sordum. Cümlem bittiği anda yutkunamadan ağzındaki rakıyı püskürttü.

"Lan ne yapıyorsun?" dedim pantolonuma bulaşan rakıyı elimle silerken. Selim şaşkın gözlerini üzerime çevirdi.

"Ne sordun sen bana, ben anlayamadım galiba?" Ya hepimiz aptalın önde gideniydik ya da Mahinev gerçekten kendini saklamayı iyi becermişti.

"Ayşe'yle konuşacakları gün, eve geri dönmüştüm ya ben okey takımını almaya?" Selim başıyla onayladığında devam ettim. "Mahinev, Ayşe'ye bir söz veriyordu."

"Ne sözü?" diye sordu Selim ama sanki donmuş gibi kıpırdamıyordu.

Yutkunup devam ettim. "Bana, beni uzun zamandır sevdiğini söyleyeceğine söz veriyordu!"

Selim'in tepkisini görmek için dönüp yüzüne baktım. Elinde bardakla ağzı açık öylece kalmıştı. Benim sustuğumu anlayınca irkilip kendine geldi ama tek kelime etmedi.

Yeniden, "Sen hiç hissettiğin mi?" dediğimde bakışlarını kaçırıp elinde duran rakısından bir yudum aldı ve bana döndü.

"Bir iki kere düşünmedim diyemem," dedi Selim çekinerek. Bende hayretle ona baktım.

"Ne?"

"Aklımdan geçti işte birkaç kere ama sen Bahar'dan ayırt etmiyordun Mahi'yi, bende saçma sapan düşüncelere kapıldım diye kendimi azarlamıştım."

"Neden bana söylemedin?" dediğimde Selim omuzlarını silkti.

"Ebeme söv diye mi söyleseydim," gülüp konuşmaya devam etti. "Saçmalama derdin kabul et, ne alakası var deyip ağzımıza sıçardın," dedi.

Sessiz kaldım. Elimdeki bardaktan bir yudum alırken Selim de konuşmadı. Ama sonra Selim bir anda yerinde dikleşti.

"Bir dakika bir dakika," dedi panikle. "Sen o gün Mahi'ye, abi kardeşiz biz derken kızın seni sevdiğini biliyor muydun?"

Ona yandan bir bakış atıp yeniden gözlerimi denize çevirdim. Sessiz kalmamı evet olarak algılayan Selim ağzının içinde sıralı birkaç küfür savurdu.

"O zaman neden geldin buraya abi sen?" bardağımı dikip dibinde kalan rakıyı bitirdim.

"O şerefsiz var ya bunun arkadaşı, burada kalacakmış," dedim sinirle. "Mahinev'le," derken dişlerimi sıktım. "Aynı evde," dedim üzerine basa basa ve devam ettim. "Baş başa."

Selim'in kaşları o kadar fazla yukarı kalktı ki hayretini bir metre öteden anlamamak imkânsızdı.

"Abi," dedi yutkunarak. "Sana ne bundan?"

Başımı o kadar hızlı Selim'e çevirdim ki neredeyse altımdaki sandalyem devrilecekti.

"Ne?" dedim sinirle.

"Abi," dedi Selim yeniden ama sesini beni sakinleştirmek için yumuşatmıştı. "Sana ne bundan?"

"Bu laf bugün ecdadımı sikti zaten benim," diye homurdandım. Sonra tıpkı bir barajın yıkılması gibisi sözcükler ağzımdan arka arkaya döküldü.

"Sana ne diye diye damarıma bastı benim böyle. Bende kendimi tutamadım işte!" elimi sinirle saçlarımın arasından geçirip hafifçe asıldım. "Hem beni seviyor hem de sana ne diyor bana," hissiz bir kahkaha atıp devam ettim. "Bende söyledim yüzüne karşı, duyduğumu, bildiğimi belli ettim."

İçimden boşalır gibi çıkan kelimeler ölüm sessizliği yarattı. Ağzımdan çıkan her kelimeyle ne bok yediğimi bir kez daha anlarken, Selim'in tepki vermesini istedim. Aslında keşke hiç konuşmasaydı da ağzımın ortasına bir tane çaksaydı. Belki o zaman biraz olsun içimdeki acı dinerdi.

"Bir şey söyle," dedim Selim'e.

"Ne söyleyeyim abi ben sana," dediğinde susmasın, bana ağzına geleni saysın istedim.

"Abi sen bu kızı seviyor musun?" diye çat diye sorduğunda donup kaldım. "Seviyorsan, kabul edilir bir yanı yok ama

kendini affettir, anlat Mahi'ye diyeceğim ama bu sorunun farklı cevapları da yine birçok soru doğuruyor."

Onu anlamaya çalışır gibi gözlerimi kıstım. İçtiğim rakıdan şimdiden pişman olmaya başlamıştım bile.

"Seviyordun madem kıza niye öyle davrandın diye sorarlar adama? Ha, yok abi kardeşiz, bizim adımız çıkmasın, falan diyorsan, e o zaman ne gerek vardı bunlara?"

"Ben," dedim ama devam edemeden araya girdi.

"Sevmiyorum, Bahar'dan farklı değil diyorsan anlarım. Kız senden uzak dursun diye yapmışsındır sen böyle dangalak planlar ama," deyip sustu ve sandalyesinde hafifçe eğilip bana doğru yaklaştı. "O zaman yine bir çıkmaza giriyoruz. Sevmediğin bir kız için kalkıp, buraya kadar gelip ne diye olay çıkarıyorsun?"

Selim benden bir cevap beklercesine gözlerimin içine bakmaya devam ederken sessiz kaldım. Uzanıp bardağımı yeniden doldurduğumda beni durdurmak için bir şey yapmadı. Elimde duran bardaktan birkaç yudum aldım ve kelimeleri düzene sokmak için çabalayan zihnimi toparlamaya çalıştım.

"Yemin ederim hiç o gözle bakmadım ben ona. Ne aklımın, ne kalbimin ucundan, hiç böyle bir şey geçmedi," deyip sustum. Bir yudum daha aldığımda dönüp Selim'e baktım. Yutkunarak, "Geçmemişti," dediğimde Selim hayretle bana baktı.

"Görevden geldiğimden beri içimde bir şeyler savaş hâlinde Selim. Yedim kendimi bitirdim. Siktiğimin beyni, algılamaması gereken şeyleri algılamaya başladığında, ne bok yiyorsun sen Ali Asaf diye kendimi uyardım ama yok amına koyayım! Yıllardır tanıdığım kızın kokusu farklı gelmeye başladı, bakışlarından kaçar oldum. Lan ne oluyor bana, deyip durdum. Kendine gel Ali Asaf, dedim bu kız senin kardeşin gibi değil mi? N'oluyor sana!"

Dilimin dolanmaya başladığını hissediyordum ama kelimeler ağzımın içinde yuvarlansa da en azından üzerindeki ağırlık kalkmış gibiydi.

"Ben kendimde ne sorun var diye dertlenirken, o bana yakınlaşmaya başladı. Aklımı siksinler yine anlamadım. Kendi içimde, yıllardır tanıdığım, gözümün önünde büyüyen kıza karşı değişen ne var diye geberip giderken anlamadım lan ben! Kabul edemedim, Selim."

Bardağı bir kez daha diktim ve sonuna kadar içtim. İki parmağımla dudaklarımın kenarını silerken, yanan boğazımın acısı gözlerimi sulandırdı.

"Ben ne hissediyordum bilmiyorum ki! Hissettiğim bana yabancı, öyle yadırgadım ki ona buna saldırdım. Kendime kızdım, dışarı saldırganlaştım. Kendimden korktum ben, Selim."

"Abi," dedi ama beni teselli edecek bir şey söyleyemedi.

"Sonra bir de beni yıllardır sevdiğini duydum," buruk bir gülümseme oluştu dudaklarımda. "Lan biz kedi köpek gibiyiz. Bana baksana Selim," dedim kendimi göstererek. "Mutlu olur mu sence benimle Mahinev?"

"Abi neden olmasın?"

"Yapma Selim, benim işim Mahinev'i üzer. Sence ben göreve gittiğimde Mahinev ne hâlde olacak? Hadi onu geçtim ben ne hâlde olacağım lan! Onun yüzünün düştüğünü düşünmekten, her an başıma bir şey gelir mi korkusuyla beni beklediğini düşünmekten beynim sikilir oğlum benim. Her an yanına gelememenin verdiği o uğursuz huzursuzluk ikimizi de bitirir."

Selim sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Abi kendin söyledin, bu kız sana ne zamandan beri âşık? Sen bilmiyorken sorun yoktu da şimdi neden sorun? Bu dediklerini Mahi zaten yaşamamış mı?"

İçimi yakan sancıyla yutkunmaya çalıştım. "Yaşamış mıdır?" dediğimde Selim başını salladı.

"Yaşamıştır tabii. Beklemiş seni bunca zaman. Hem seni merak etmiş hem de sen anlama diye çabalamış bu kız."

Yenilmişlikle boynum büküldü. Başımı aşağı eğerken ağrıyan gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Senin derdin başka... İşim falan deme bana. Tamam, onu da takarsın sen kafaya ama içini kemiren başka bir şey var senin."

Haklıydı. İşimi elbette göz ardı etmiyordum. Bir kadın için katlanması zor bir meslekti benimki. Her an diken üstünde olmayı kim isterdi ki? Ama yine de bunu bahane edecek değildim.

"O gün, o kadının söylediklerini biliyorsun," dedim dişlerimi sıkarak. Aklıma geldikçe kanım kaynıyordu. "İnsanlar ne der?"

"Kimse bi'sikim diyemez! Buna ne sen, ne de biz müsaade ederiz."

"Yine de..." diye başladım ama Selim elini dizeme koyup sıktı. "Ali Asaf," dedi konuşmamı bölerek. "Bahane üretecek adam değilsin sen, bir şey senin için neyse odur. Amalar, şöyleler, böyleler uğramaz sana. Kaç yıllık arkadaşız biz, tanıyorum seni."

Ha siktir, dedim içimden. Kaçısın yok Ali Asaf...

Rakının verdiği sarhoşluk hissi dilimi çözüyordu ama hissettiğim panik yüzünden kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Dilim ağzımın içinde ağırlaşmış, sanki felaketimi az sonra gözler önüne serecekmiş gibi kıvranıyordum. Gözlerimi kapatıp, kendimi karşımda duran zifiri karanlık denize atıp, aklım başına gelen kadar dibe çökmek istiyordum.

"Korkuyorum," diye fısıldadım kendimi zorlayarak.

Selim beni duymak ister gibi bedenini bana doğru eğdi. "Ne?" dediğinde gözlerimi sımsıkı yumup yeniden açtım.

"Korkuyorum amına koyayım tamam mı? Hatta korkmak ne kelime ödüm patlıyor oğlum benim!"

Selim ani çıkışımla geri çekildi. "Neden?" dedi şaşırarak.

Sessiz kalıp denizin hafif esintisini dinledim. "Hayatıma giren herkese karşı bir şeyler hissettim ben. Deli gibi âşık oldum, süründüm diyemem ama hissettim." arkamı dönüp boşalan rakı şişesine baktım. Şu an bir kadehe daha ihtiyacım vardı.

Sarhoştum, hissediyordum ama uyuşmak istiyordum. Mahinev'in kırgın yüzü, bana senden bıktım deyişi... Söylediği her kelimeyi hazmetmemek için uyuşmak istiyordum.

"İçimde ufacık bir kıpırtı yaratmayan kimseyi ne hayatıma aldım, ne de dokundum. Dokunmam da... Ben öyle bir adam değilim, Selim." Dudaklarımı aralayıp iç çeker gibi bir nefes çektim içime.

"Ama döndüğümden beri hissettiğim şey bunlar gibi değil, öncekiler gibi değil. Geçmişimde yaşadığım şeyler, başkalarına beslediğim duygular aşksa eğer varsın onun adı aşk olsun. Selim," dedim ve yüzümü tamamen ona çevirdim.

"Selim, Mahinev için içimde deliren o parça farklı. Bu aşk gibi değil. Bu onlara hissettiğim gibi bir şey değil. Bu delilik gibi... Bir gülüşüne tonla anlam sığdırmaya çalışıyorum. Uzak durmam gerekirken duramıyorum. Olmazları sıralarken her seferinde olur bir yol buluyorum. Lan öyle bir şey ki, kendine her konuda hâkim olan ben basıp buraya geldim işte. Neden biliyor musun?"

Selim konuşmadan başını iki yana salladı.

"Başka biriyle yalnız kalacak düşüncesine tahammül edemedim lan çünkü! Onu kendimden uzak tutmaya çalışırken, ben kendimi ondan uzak tutmayı beceremedim. Hiçbir şey düşünmeden çıkıp geldim buraya. Gözüm kararDı Selim. Siktiğimin aklını kaybettim ve şimdi düştüğümüz şu duruma bak. Ne ben istediklerimi söyleyebildim ona, ne de o beni dinledi."

Çenem açılmıştı bir kere ve susmak da bilmedim.

"Görevden geldiğim ilk andan beri içimde verdiğim savaşı anlatsam sana... Hırçınlığım da bundandı işte. İçimde çözemediğim o kadar fazla duygu vardı ki kıskandım, kıskandıkça delirdim ve herkesin kalbini kırdım. Hissettiğim farklı duygular mantıklı düşünmemi engelledi sanki. Yok yok," dedim kendimi ikna eder gibi. "Aşk falan değil bu oğlum, harbi bak değil."

Selim'in gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm ama umurumda değildi. İsterse bana kıçıyla gülebilirdi şu anda.

"Vallahi de değil, billahi de değil, Selim. Oğlum bu başka bir şey lan!" derin derin aldığım solukların arasında nefeslenmeye çalıştım.

"Aşkla sevda arasındaki farkı bilir misin Selim?" diye sordum. Selim gülümseyerek başını iki yana sallayarak, "Yok abi bilmem," dedi.

Bir öğretmen edasıyla ona doğru döndüm. "Üstada sormuşlar Selim," dedim dilim dolanarak. "Hangi üstat bilmiyorum ama sormuşlar."

"Ne sormuşlar abi?"

"Demişler ki aşkla sevda arasındaki fark nedir?" Selim başını sallayınca devam ettim. "Üstat demiş ki; Aşk, hevesin bitene kadar... Sevda, nefesin yetene kadar..."

"Öyle mi demiş?"

"Valla demiş Selim. Bak benim hevesim bitti bu güne kadar. Hani neredeler? Hepsi çıktı hayatımdan. Şimdi korkuyorum, çünkü bu sefer nefesim yettiği kadar olsun istiyorum ama sadece onunla..."

"Sen olmuşsun abi," dedi Selim bana gülerek. Başımı iki yana salladım.

"Bok olmuşum! Sen git onu Mahinev'e sor bakalım ne diyecek? Hayatta affetmez artık beni Selim."

"Yok," dedi Selim kendinden emin olarak. "Sen ikna edersin onu. Kız bunca yıl karşılık beklemeden sevmiş, beklemiş seni... Şimdi geçersin karşısına anlatırsın derdini güzelce, o da seni anlar."

"Anlar mı?" dedim sesimdeki umuda engel olamadan.

"Anlar tabii. Sende şaşırdın duyunca, kimse bilmiyordu ne hissettiğini! Bak bana anlattın içinde verdiğin savaşları, ona da anlatırsın." Selim cümlesini bitirdiği anda oturduğum yerden fırladım. Yerimde dik durmaya çalışırken sağa sola hafifçe sallandım ama sonunda kendimi toparladım.

"Kalk lan gidiyoruz," dediğimde Selim hayretle bana baktı.

"Abi nereye ya?" diyen Selim'e bakmadan sandalyemi kapatmaya çalıştım ama tabii ki beceremedim. Selim hemen öne doğru atılıp yanıma geldi.

"Ali Asaf bir dur gözünü seveyim," derken elimden sandalyeyi alıp kapattı. İki sandalyeyi de arabasının bagajına koyup yanıma geldi.

"Bir yandan otuz beşlik, bir yandan Mahi fena çarptı seni," diyen Selim'e başımı sallayarak onay verdim. Çok mantıklı bir şey söylemişti bana göre.

"Şimdi," deyip durakladım ve elimi kaldırıp parmağımla karşımızda duran evi işaret ettim. "Kalkıp gidiyorum ve Mahinev'e kendimi anlatıyordum."

Cümlem bittiği anda bacaklarımı zorlanarak hareket ettirdim ve eve doğru yürümeye başladım. Selim arkamdan küfür ederken onu duymazdan geldim. Ayağıma takılan bir taşa, karanlıkta olmama rağmen kötü bir bakış attım ve yeniden başımı kaldırıp hedefime doğru ilerledim.

Selim bir anda karşımda belirdiğinde olduğum yerde durdum.

"Abi," dedi elini ensesine götürüp hafifçe sıktı. "Acaba bu konuşmayı daha makul bir saatte ve kafan güzel değilken mi yapsan?"

Gözlerimi kısıp karşımda tek bir tane Selim kalana kadar dikkatle baktım. Elimi kaldırıp omzuna koydum ve ona doğru eğildim.

"Benim kafam güzel falan değil? Şimdi konuşmazsam bütün gecem cehennemde geçecek. Ayrıca sen dedin," dedim dilim dolanarak. Harbiden kafam mı güzeldi lan benim?

"Ha şunu bileydin!"

Selim'in konuşmasıyla hafifçe kıkırdadım. "Sesli mi söyledim lan ben bunu?"

Selim başını iki yana salladı. "Abi gel etme, bak bu saatte ağzından daha beter şeyler çıkar falan, sonra hiç toparlayamazsın."

Dudaklarımın üzerin bir fermuar çektim ve Selim'e sırıtarak baktım. "Yok oğlum bak sakin sakin konuşacağım."

Selim sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Abi kızı yatağından mı kaldıracağız?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden. Şu an aklımın düşünme yetisinin çok da yerinde olduğuna inanmıyordum gerçi.

Selim'in yanından geçip bir iki adım daha attım ama hemen peşimden geldi. "Arabanın anahtarlarını ver bari kapıları kilitleyeyim," dedi.

Elimi cebime sokup uğraşarak anahtarı buldum ve Selim'e uzattım. Sonra da hiç duraksamadan eve doğru yürümeye başladım yeniden.

Bahçe kapısına geldiğimde Selim bana yetişmişti. İçeri girdim ve karanlık yolda dikkatlice yürüdüm.

Apartman kapısına kadar da resmen başımı yere eğip yolu görmeye çalıştım. Neyse ki demir kapıdan geçtiğimde sonunda ışık yandı ve ortalık aydınlandı.

Ben önde, Selim arkamda merdivenleri tırmandık. Ayağım bir basamak boşa gelince biraz sendeledim ama arkamdan Selim destek olunca kendimi toparladım.

"Kafam güzel değil diyorsun bir de," diye homurdandığında elimi kaldırıp omzuna bir tane geçirdim. Ya da omzuna geçirdiğimi zannettim çünkü bir anda boşluğa düşer gibi olunca, Selim kolumu tutup boynuna doladı ve bana omzuyla destek oldu.

Yeniden dengemi sağlamış olmanın verdiği mutlulukla merdivenleri sakince çıktık. Sonunda evin kapısının önüne geldiğimizde durduk ve bende Selim'den uzaklaştım. Omuzlarımı dikleştirip elimi zile doğru uzattım ama Selim beni durdurdu.

Ona merakla bakarken başını iki yana salladı. "Kızların aklını mı alacaksın? Dur bir arayalım ya da kapıyı falan tıklatalım," dediğinde mantıklı konuşmasına başımı sallayarak onay verdim.

Selim yanımdan geçip kapıyı bir iki kere tıklattı. Başımı yana çevirip kulağımı kapıya doğru yaklaştırdım. Selim bir

kez daha kapıyı tıklattı ama yine içeriden ses gelmedi.

"Sen dur," dedim ve elimi kaldırıp kapıya vurdum. İçeriden yine ses duymadığımda daha fazla sabrım kalmamıştı. Selim, "Telefonla mı arasak?" dediği anda elimi kaldırıp gürültüyle kapıyı çaldım.

Selim, "Hay sıçayım," derken içeriden gelen ayak seslerini duydum. Başardığım şeyin mutluluğuyla dönüp ona sırıttım.

Kapının açılmasını beklerken içeriden bir çığlık duyduk ve Selim'le ikimiz birbirimize baktık.

"Bahar," diyen Mahinev'in sesini duyduğumda yeniden sırıttım. İçeriden konuşma sesleri geliyordu ama ne dediklerini tam anlamıyla duyamıyordum. Omzum kapıya değene kadar yaslandım ve içeriden gelen sesleri anlamaya çalıştım ama bu uğraşımda bir sonuç vermedi. Ben geri çekilemeden de kapı bir anda açıldı ve paldır küldür içeri daldım.

Kapıyı açan Bahar son anda geri çekilince ona çarpmadan direkt salona girdim ama şükürler olsun ki dengemi sağlayıp yere düşmeden durmayı başardım.

Bahar'ın Selim'e, "Ne oluyor?" diye sorduğunu duydum ama bakışlarımı buraya gelme amacım olan kadına odaklandı. Gözlerim onun güzel yüzünü bulduğunda dudaklarım istemsizce kıvrıldı.

Harbi çok güzel kızdı be... Bunu, bu güne kadar fark etmeyen beynini siksinler, sesin çıkmaz Ali Asaf...

Bahar, "Abi ne oluyor?" diye sordu ama ben gözlerimi Mahinev'den bir saniye bile ayırmadım. Bakışlarımı üzerinde hisseden Mahinev dönüp bana baktı. Gözleri gözlerime değdiği ilk anda derin bir nefes aldım. Kollarını göğsünde birleştirdi ve yerinde huzursuzca kıpırdandı. Kızarmış gözaltları ve karışık saçlarıyla karşımda öylece duruyordu. Ona doğru bir adım atmak istedim ama ayağımı, önümde duran koltuğun kenarına çarpında acıyla inledim.

"Sizin gibi ayakların işlevsizliğine sokayım ben!" derken eğilip ayaklarıma baktım. "Lan adım atmaya da yaramayacaksınız ne bokuna varsınız orada?"

Başımı kaldırıp yeniden ona baktığımda gözleri hayretle açılmış beni izliyordu. Yeniden ona doğru gitmek istedim ama benim yaklaşacağımı anladığı anda benden uzaklaşıp Bahar'a döndü.

"Siz ne zaman geldiniz?" diye sorarken Selim ve Bahar'dan bahsediyordu. Bahar bana ters ters bakıp yeniden Mahinev'e döndü. "Sabah ben sana detaylarını anlatırım canım," dedi uykunun verdiği yorgunlukla sesi kısılmıştı. "Şimdi şu durumu çözelim de," dediğinde beni işaret etti.

"Biz aşağı da kalalım," dedi Selim. Sonra da bana kaş göz işareti yaparak devam etti. "Sabah konuşuruz."

"Olmaz," dedim hemen. Hepsi aynı anda bana döndü. "Benim Mahinev'le konuşmam lazım," dedim.

Mahinev, "Ne?" diye bağırdı. Bende bu şaşkınlığı fırsat bilerek ona doğru yaklaştım.

Bu sefer uzaklaşmasına izin vermedim. Yanına sokulup yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdım. "Lütfen," dedim sesimin titremesine engel olamayarak. "Konuşalım mı, Mahinev?"

Karşımda şaşkınca duran kız gözlerini kırpıştırdı. Dudakları bir şey söylemek için aralandı ama sonra aniden kapandı.

Bahar, "Abi," diyerek araya girdi. "Acaba sabah mı konuşsanız?"

Onun bu sözleri Mahinev'i de kendine getirince yanımda duran kız benden uzaklaştı. Başını benden başka tarafa çevirip konuştu.

"Benim seninle konuşacak bir şeyim kalmadı," dediğinde, göğsüme sapladığı hançerin acısını ta sırtımda hissettim. Ama kabul ediyordum. Canı yanmıştı ve canımı yakmaya sonuna kadar hakkı da vardı. Seve seve kabul ederdim.

"Konuşmamız gerek," dedim inatla üzerine giderek. Mahinev başını iki yana salladı ve yine beni görmezden geldim.

"Bahar, sen Selim'e boş olan odayı hazırlar mısın? Ben yatacağım," dediğinde kaşlarımı çattım. Bahar başıyla onayladı ama ben hemen araya girdim.

"Ben?" dedim ona bakarak. Hâlâ bana bakmıyordu ama sorumu duyduğunu biliyordum. Bahar'a doğru bakarak konuşmaya devam etti. "Sen ayarlarsın," dedikten sonra arkasına döndü ve beni dâhil etmediğinden emin olmadığım bir iyi geceler fısıldayıp odasına doğru yürümeye başladı.

Başımı bana ters ters bakan Selim ve Bahar'a çevirdim.

Gözlerim ağrıyordu, başım zonkluyordu ama en önemlisi içimdeki sıkıntı beni öldürecekti. Mahinev'le konuşmadan bu gece huzurlu geçmeyecekti.

Bana bakan bakışlar eşliğinde ve onları görmezden gelerek Mahinev'in odasına doğru ilerledim. Yaptığım hareketi gördüklerinde Selim ve Bahar tabii ki peşimden geldi.

"Ali Asaf, kızın üzerine gitme," diyen Selim'i görmezden geldim ama hemen ardından Bahar'da onu destekledi. "Abi sabaha kadar bekle bence," dedi ama şu an tek düşündüğüm onunla konuşmakken nasıl geri adım atacağımı bilmiyordum.

Odasının kapısının önüne geldiğimde durdum. Kapıyı bir kere tıklattım ama cevap vermedi.

"Mahinev?" dedim ondan bir yanıt almayı dileyerek.

"Git Ali Asaf," diyen sesini duyduğumda arkamda duran Selim ve Bahar'a sırıttım. Yüzümü tekrar kapıya çevirdim ve bu sefer daha sert çaldım.

"Mahinev?" dedim yeniden onu sinir ettiğimi bilerek. "Biraz konuşsak?"

Kapı hızla açıldı ve öfkeli bir çift kahverengi göz tam karşımda belirdi.

"Sana, seninle konuşacak bir şeyim yok diyorum neyin ısrarı bu? Sen daha birkaç saat önce söyleyeceklerini söylemedin mi?"

"Konuşmak istiyorum. Sadece beş dakika din-" diyecektim ama hemen araya girip sözümü kesti.

Kesin ve net bir ses tonuyla, "Hayır," dedi.

"Beni dinlem-" diye yine şansımı denedim ama aynı kesin tavırla tekrar aynı cevabı verdi.

"Hayır!"

Dişlerimi sıkıp onun karşısında durdum. "Bir dinlesen diyor-"

"Hayır, dedim. Üstelik sarhoşsun sen? Aklından geçenleri yeterince dinledim. Bir de sabah olduğunda hatırlamayacağın saçmalıkları duymak istemiyorum."

"Sarhoş falan değilim," dedim ama bedenim yana doğru eğilip otomatik olarak kapının pervazına yasladığında bana sinsice sırıttığını gördüm.

"Ya tabii," dedi dudaklarını bükerek. "Bundan bedeninin haberi var mı acaba?"

Benimle dalga geçmesi sinirlerimi bozmuş olsa da şu an umurumda bile değildi. Öyle ya da böyle bu konuşma bugün gerçekleşecekti.

Omzumdan destek alıp yerimde doğruldum ve Mahinev'e doğru hızlı iki adım attım. Üzerine doğru geldiğimi görünce odasının içine doğru birkaç adım geriledi ve benden hemen peşinden içeri girip kapıyı hızla kapattım.

Arkamda kalan kapıyı kapatmamla birlikte bana şok olmuş gibi baktım. Kafamın onca bulanıklığına rağmen el yordamıyla kapının üzerindeki anahtarı bulup kilitlediğimde gözleri hayretle irileşti.

Arkadan Bahar'ın sesini duyuyordum ama yapacak bir şey yoktu.

"Selim," dedim beni duyması için yüksek sesle. "Gidin yatın siz, biz konuşacağız," derken gözlerim Mahinev'in üzerindeydi.

"Hayır," diye bağırdı hemen arkamdan. "Beni bununla sakın burada bırakmayın. Konuşma falan olmayacak."

"Bu mu?" dedim kendimi göstererek. Bakışlarını yüzüme çevirdi ve gözlerini kısıp ters ters baktı.

"Odamdan çık Ali Asaf," derken bir adım geri gitti.

Kapının anahtarını kilitten çıkardım ve arka cebime koydum. Mahinev'in gözleri elime odaklanınca telaşla yutkunmasını istedim.

"Şimdi beni dinlemek zorundasın."

Mahinev bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi. Kollarını göğsünde birleştirdi ve sinirli bakışlarını gözlerime odakladı.

"Konuşmak istemiyorum diyorum ama ısrarla anlamak istemiyorsun. Daha önce," derken saatler önce salonda yaşadığımız anı göstermek ister gibi arkamda duran kapıyı işaret etti. "Daha önce anlatmak istediğin her şeyi anlatma fırsatın vardı. Ama sen ne yaptın?"

Gözlerini sımsıkı yumup, göğsünde duran ellerini çözdü ve iki yana düşen elleri yumruk oldu. Sonra yeniden gözlerini açıp, tatlı kahverengi gözlerini öfkeyle üzerime dikti.

"Canın isteyince esip gürleyip, canım isteyince sakince konuşmaya karar veremezsin." Bir ayağını sinirle yere vurup devam etti. "Ben senin keyfine göre hareket etmeyeceğim. O yüzden son kez söylüyorum sana Ali Asaf."

Durup biraz nefeslendi ve her bir kelimin üzerine basarak konuşmaya devam etti. "Ben. Şu an. Konuşmak. İstemiyorum."

Üzerine gidip onu daha fazla kırmak ya da sinirlendirmek istemiyordum ama bu işin peşini de öylece bırakıp arkamı dönüp gitmeyecektim. Belki beni şu an dinlemeyecekti ama yine de yanında olmak istiyordum.

Buna hakkımın olmadığının da farkındaydım ama bu çılgın isteği daha fazla durduramıyordum işte.

"Tamam," dedim istemeye istemeye. Gözleri şaşkınlıkla kısıldı ve beni anlamaya çalışır gibi dikkatle üzerimde gezindi.

"Ama bir isteğim var," dediğimde yeniden sinirlendiğini gözlerinden anlayabiliyordum.

"Çık şu odadan," dedi dişlerini sıkarak.

"Ama daha duymadın bile," dedim onu ikna etmek ister gibi.

"Duymak istemiyorum."

"Mahinev," dedim yalvarır gibi. Sesimin tonunun değiştiğini anladığında bir anlık şaşkınlıkla irkildi. Bunu fırsat bilip konuşmaya devam ettim. "Bak, söz veriyorum yarın konuşacağız." Ağzını açıp itiraz edeceği anda hemen araya

girdim. "Ya da sen ne zaman istersen?" dediğimde aralanan dudaklarını kapattı ve alt dudağını hafifçe dişleriyle çekiştirip bıraktı. "Senden tek istediğim bu gece burada kalmama izin vermen."

"Zaten kalma demedim sana," dediğinde hâlâ orada neden durduğumu anlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı.

"Burada kalmama izin ver," dedim üzerine basa basa. Kirpiklerini hızlı hızlı kırptı. Ne demek istediğimi anladığında gözleri irileşti ve başını iki yana salladı.

"Hayatta olmaz!"

"Tek kelime etmeyeceğim," derken ikna olması için sessizce içimden dua ettim. "Ağzımı açmayacağım Mahinev," dedikten sonra temkinli adımlarla ona doğru birkaç adıma attım. "Şuradaki," dedim ve yatağının aksi yönünde duran üçlü koltuğu işaret ederek devam etim, "koltukta yatacağım."

Başını hızla iki yana salladı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Onu şaşırttığımın farkındaydım. Aklından bin tane soru geçiyordu şu an ve hepsini bana sormak istiyordu ama sırf benimle konuşmamak için hiç birini sormayacağını biliyordum.

Eğer tek bir şey söylese bende kendimi tutamaz, buraya gelirden konuşmak istediğim her şeyi çatır çatır dökülürdüm.

"Olmaz," dedi sadece ama sesindeki endişeli tonu hissedebiliyordum.

"Olur," dedim aynı inatla.

Omuzları yenilgiyle düştü.

"Neden?" diye sorduğunda ona bir iki adım daha yaklaşmıştım. Bakışlarını aşağı eğmiş, yerinde huzursuzca kıpırdıyordu. Başını kaldırıp bana baksa nefesi tenime değecekti. Bunun yaşanması için şu an deliriyordum.

Birkaç saat önce ona olan yakınlığımı hatırladığımda tüm bedenim çıldırıyordu zaten.

"Nedenini sorma bana. Eğer buna cevap verirsem, o istemediğin konuşmayı da yapmak zorunda kalırız. Çünkü bir

kere başladım mı durmayacağım ve devamını getireceğim Mahinev."

Dudaklarımdan dökülen kelimeler aramızda derin bir sessizlik oluşturdu. Mahinev bana bakıp işaret parmağını yüzüme doğru kaldırdı. "Şansını çok zorluyorsun ama farkında değilsin," dedi ve yanımdan geçip elbise dolabına doğru ilerledi. Kapağı sertçe açtı ve içinden, çarşaf, yastık üzerime örtmem için de ince bir örtü çıkardı.

Yüzüme hiç bakmadan tekrar yanımdan geçti ve az önce işaret ettiğim koltuğu doğru ilerledi. Elindekileri yere bırakıp iki eliyle koltuğu açtı ve tüm hıncını çarşaftan çıkarmak ister gibi onu hırpalayarak koltuğun üzerine serdi. Yastığı ve üzerime örteceğim örtüyü fırlatır gibi bıraktıktan sonra aynı şekilde yüzüme bakmadan önümden geçip yatağına ilerledi.

Yatağa oturduğunda ayağındaki terlikleri fırlattı ve örtüsünü kaldırıp yatağın içine girdi. Başını koyduğu yüksek yastıktan bana bakarken bende benim için hazırladığı yatağa doğru sakin adımlarla ilerledim. Başım artık kazan gibi olmuştu ve ayakta zor durduğumu fark ettim.

Koltuğa oturdum ve bacaklarımı aralayıp dizlerimi dirseklerime dayayıp karşımda sinirli gözlerle beni izleyen kıza baktım. Ellerimi aşağı uzatıp çoraplarımı çıkarırken o kadar zorlandım ki kendime sinirlenip ağzımın içinde küfürler savururken bakışlarımı istemsizce hâlâ beni izlediğini bildiğim kıza çevirdim. Dudaklarına minik bir gülümseme yerleştirmişti ama benim ona baktığımı görünce hemen kendini toparlayıp gülümsemesini sakladı.

Ama ben görmüştüm bir kere ve içimde lanet bir mutluluk patlaması yaşanmıştı bile. Ayağımdaki lanet çoraplardan zorlanarak kurtuldum. Üzerimdeki tişörtü de tek hamlede çekip çıkardım.

Koltuğa uzanıp örtüyü de belime kadar çektikten sonra yönümü Mahinev'e doğru çevirip yan yattım. Kolumun birini kıvırıp başımın altına aldıktan sonra onu izlemeye başladım. Birkaç saniye gözlerini hiç kaçırmadan bakışlarıma karşılık verdi.

"Mahinev," dedim ismini fısıldayarak ama bana cevap vermedi. Hatta ona seslendikten sonra gözlerini kapattı.

Gülümsememe engel olamadım. Adını bir kez daha seslendim. "Mahinev..."

Yine bir tepki alamayınca üçüncü kez şansımı denedim. "Mahinev," dediğim anda gözlerini açtı ve sinirle bana baktı.

"Sesini çıkarmayacağını söylemenin üzerinden kaç dakika geçti?"

"Bir şey sormam gerek," dedim onun sorusunu duymazdan gelerek.

"Neredeyse sabah olacak Ali Asaf," gözlerini kısıp devam etti. "Ciddi anlamda sarhoşsun değil mi? Ondan yapıyorsun tüm bu saçma sapan hareketleri."

Onun yüzüne bakarken patlamama, her şeyi dilimden dökmeme o kadar az kalmıştı ki.

Konuşmak istediğim, söylemek istediğim her şeyi aklımın bir köşesine ittim. "Sana Mahinev diyorum diye kızıyor musun bana?"

Sorduğum soru karşısında gerildiğini hissettim ama, "İsmim bu," dedi sadece. Sorumun cevabı bu değildi.

"Ama herkes Mahi diyor," diye karşılık verdim.

"Benim için fark etmiyor," dedi bakışlarını kaçırarak. Üzerine daha fazla gitmek istemiyordum.

"İki isminin de anlamı çok güzel," dedim mırıldanır gibi. "Ama ben en çok Mahinev'i seviyorum."

Gözlerimin kapanmaya başladığını hissettiğimde kulaklarıma belli belirsiz, "Neden?" diye soran kızın sesi doldu.

"Sonra söyleyeceğim," diye mırıldandım.

"İkisinin de anlamını biliyor musun?" diye sorduğunda kapanmak üzere olan gözlerimi çabalayarak araladım.

"Evet," dedim zorlanarak. "Biliyorum."

"Söylemeyecek misin?"

"Cık," dedim dudaklarımı zorla aralayarak. "Şimdi söylemeyeceğim."

Mahinev'in bana bir şeyler söylediğini duyar gibi oldum ama daha fazla gücümün kalmadığını biliyordum. Gözlerimi zorla bir kez daha araladım ve ona baktım. Yüzü belli belirsiz karşımda belirdi ve dudaklarımda oluşan ufak gülümsemeyle gözlerim kapandı.

Bölüm hakkında düşünceleriniz neler? Sevdiniz mi? Yorumlarda buluşalım.

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; paylaşımlarınıza etiketlemeyi unutmayın lütfen. ♥

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik - tugbaaticicosar

- tiktok: tugbaaticicosar

MAHİ - Dokuzuncu Bölüm

Seni öpsem, gülse bir halk
Seni öpsem, yoksulluk
Utansa verdiği acılardan
- Şükrü Erbaş

Şarkı: Emre Aydın / Çağan Şengül – Beni Anla

Bahar

Suratımıza kapanan kapıyla olduğum yerde donup kaldım. Ali Asaf abimin her zaman ani çıkışları olurdu ama onu ilk defa böyle görüyordum. Üstelik sinirli bile değildi. Ayrıca Mahi'ye olan bakışlarının yoğunluğunu görünce şaşırmış, hâlâ da o şaşkınlığı üzerimden atamamıştım. Bunun üzerine bir de şimdi olanlar beni şoka uğratmıştı.

Ayrıca bahsettiğim o bakışları düşündükçe şaşırıp kızarıyordum. Ali Asaf abimin Mahi'ye olan bakışları tam anlamıyla yüz kızartan cinstendi.

Kapanan kapının arkasından öylece bakarken içeriden konuşma seslerini belli belirsiz duyuyorduk. Bir yanım arkadaşımın orada olmasına izin verme diyordu ama diğer yanım da hem Mahi'nin duygularını düşünüyor hem de söz konusu olan adamın benim canım gibi olduğunu anımsatıyordu.

Gerçi konu Mahi ise kim olursa olsun ben hep onun tarafında olurdum. Uzun zamandır arkadaştık biz ama arkadaş demek basit kalırdı artık bizim için. Kardeşim gibiydi Mahi benim. Bu yüzden baş başa kalıp konuşmaları doğru muydu yanlış mıydı emin olamıyordum.

Sonunda müdahale etmeye karar verdiğim anda içeriden Ali Asaf abimin sesi bize ulaştı. "Selim," dedi ve biraz durup

bekleyip yeniden konuştu. "Gidin yatın siz, biz konuşacağız," dediğinde gözlerim sanki mümkünmüş gibi şaşkınlıkla daha da irileşti.

"Yok artık," derken bir adım öne doğru atıp elimi kapının koluna doğru uzattım. Fakat ben daha yeni hareket etmiştim ki bir anda Selim hemen önüme geçip hızla elimi tuttu.

"Bırak konuşsunlar," dediğinde bana o kadar yakındı ki nefesine karışan alkol kokusuyla birlikte tenime değen sıcaklığı hissettim.

"Selim saçmalama, bu hâlde ne konuşacaklar?"

İçeriden belli belirsiz konuşma sesleri gelince Selim tek kaşını kaldırıp bana baktı.

Tamam belli ki bir şeyler konuşuluyordu.

Yine de onları bu şekilde bırakmaya içim el vermiyordu işte. Elimi kaldırıp kapıya vuracak gibi hareketlendim ama Selim bir anda bana doğru atılıp, ellerini belime sararak beni içeri doğru yürütmeye başladığında neredeyse çığlık atacaktım.

"Ya ne yapıyorsun?" dedim ama adam beni duymamış gibi içeri doğru sürüklemeye devam etti. Belimden hafifçe kaldırmış ayaklarımı yere sürerek içeri taşıyordu beni.

"Selim bak," diye sesimi hafifçe yükseltecek oldum ama bir elini belimden çekip ağzıma kapattı ve başıyla arkasında kalan odayı işaret etti. Sesimi yükseltirsem biri duyar korkusuyla bende sustum.

Sessiz bir baş eğmeyle içeri yürüdüm daha doğrusu onun beni sürümesine izin verdim sayılır ama odadan uzaklaştığımızda hemen kollarından kurtuldum.

Ellerim titriyordu ve sinirliydim. Biraz kollarının bana sarılmış olmasından, çoğunlukla da beni buraya sürüklediği için bu hâldeydim.

Salona girince ondan uzaklaştım ama konuşacağımı anladığı anda uzanıp elimden tuttu ve bu seferde mutfağa doğru çekiştirdi beni.

Artık iyice tepem attığından sonunda hiçbir şeyi umursamadan elini bıraktım. "Ya bez bebek gibi ne savurup

duruyorsun beni oradan oraya?"

Öfkeyle çıkan kelimelerime eşlik eden kaşlarım çatıldı. Ben ne kadar öfkeli olsam da Selim bana sırıtarak baktı ve gözlerini yüzümün her bir santiminde gezdirdi.

Bu bakışlardan sonra biraz huzursuz olunca ona ters ters bakmayı ihmal etmeden, "Ne var?" diye sordum.

"Bebek gibisin zaten," dedi fısıldayarak.

Normalde *sensin bebek* diye açar ağzımı yumardım gözümü ama Selim'in bana *bebek gibisin* derken kullandığı ses tonu ve üzerimde gezen bakışları beni susturdu. Tenimin yanmaya başladığını hissettiğimde yutkundum.

"Siz," dedim ama kelimeler ağzımdan çıkamadan yutkunmak zorunda kaldım. Sonra farklı bir şey söylemeye karar verdim. "Sende mi sarhoşsun?"

Sorduğum soruyla Selim'in gülümsemesi daha fazla genişledi ve bana doğru bir iki adım atıp, çok yakınımda, tam karşımda durdu.

"Cık," dedi dudaklarını minicik aralayarak. "Ben o kadar değilim."

Ali Asaf abim kadar sarhoş olmadığını söylüyordu ama yine de sarhoştu bana göre. Bunu ona da belirtmek ister gibi konuştum.

"Ama o kadar olmasan da sarhoşsun," derken durumu anlaması için yüzüne baktım.

Selim bana biraz daha yaklaştı. Aramızda kalan minicik mesafe de yok olup gitti aniden. Nefesim boğazımda tıkanıp kaldı. Geriye adım atmak istiyordum ama arkamda mermer tezgâhın olduğunun da farkındaydım.

Bakışları tenimi yakar gibi dudaklarımda gezindi. Ağzını aralayıp ılık bir nefes alırken dudaklarını yaladı. Gözlerimi, onun rengine bayıldığım dudaklarından çekemiyordum. Sonra o sevdiğim renkler tekrar kıpırdandı.

"Seni görene kadar, o kadar da sarhoş değildim," dedi.

Kurduğu cümleyle gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. Yanaklarıma hızla hücum eden kanı hissediyordum. Beni utandırdığını o da biliyordu.

O böyle konuştuğu zaman elimin ayağımın birbirine dolaştığını, panikten ne yapacağımı bilemediğimi ve deli gibi kızardığımı biliyordu.

Bayram günü olan konuşmamız ve beni öpmesi dışında, bir daha buna benzer bir şey yaşamamıştık. Bir araya gelmiştik, elimi tutmuştu hatta yanağıma ufak ve narin öpücükler bırakarak beni heyecandan delirtmişti ama onun dışında dudakları bir daha benim dudaklarıma dokunmamıştı.

Onun beni öptüğü anı düşündüğümde bakışlarım istemsizce dudaklarına kaydı.

"Bahar," diye ismimi fısıldadığında yutkunarak zorla da olsa gözlerimi ağzından uzaklaştırıp bakışlarına karşılık verdim.

Gözlerimiz birleşince Selim'in bakışları kısıldı. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp, dudağının pembe rengi beyazlayana kadar ısırıp serbest bıraktığında, dudaklarım istemsizce aralandı.

Selim, "Bahar," derken, tekrar inler gibi fısıldadı ismimi.

"Efendim," diye karşılık verdim bende tıpkı onun gibi fısıldayarak.

"Sarhoş değilim," dediğinde bana biraz daha yaklaştı. Elini kaldırıp bir parmağını usulca çıplak kolumda gezdirdi. Bakışlarım hızla elimin üzerinden başlayıp koluma kadar çıkan parmakta takılı kaldı.

"Tamam," dedim fısıldayarak.

"Çok az sarhoşum," diyerek az önce söylediği şeyi çürütürcesine konuştu. Hani sarhoş değildin diye sormak istedim ama tenimde usulca gezinen parmak dikkatimi o kadar dağıtıyordu ki bir şey söyleyemiyordum.

"Ama seni böyle görünce," gözleri üzerimde sakince gezindi. Üzerime sıkıca oturan askılı pijama üstüne ve kalçalarımı biraz kapatan aynı desenli şortuma baktı. Sonra sanki yanlış bir şey yapmış gibi gözlerini hemen yüzüme çevirdi ve yutkundu.

"Otuz beşlikten daha fena çarptın sen beni, Bahar."

Heyecanımı bastırmak için ağzımın içinde dilimi ısırdım ama yine de söylediği şeyler dudaklarımda bir gülümseme oluşturdu.

Selim, "Of," diye iç çektiğinde merakla ona baktım. Kolumda gezdirdiği elini çekip tereddüt ederek yanağıma doğru yaklaştırdı. Gözlerime baktığında çekingenliğini hissediyordum. Başımı belli belirsiz eğerek eline yaklaştırdığımda sıcak parmak uçları usulca yanağıma dokundu.

Onun teni benim tenimle bütünleştiğinde derin bir iç çektim. Elini yanağıma, kulağımın arkasına kadar uzanacak şekilde yasladı ve başparmağı usulca sabit kaldığı yerde gezindi.

"Bahar," diye ismimi fısıldadığında gözlerimi kapatıp elinin verdiği hissin tadını çıkardığımın bile farkında değildim. Gözlerim açıldı ve onunkilere takıldı.

"Bir kez daha öpsem ya seni?"

Sorduğu soruyla sanki haftalardır dudaklarım nemlenmemiş gibi kurudu. Aylardır boğazımdan bir damla sıvı geçmemiş gibi yutkunmaya çalıştım.

"Şimdi mi?" derken sesimdeki tedirgin tını aramızda duvar olacak diye bir korku sardı içimi.

"Olmaz mı?" diye sorduğunda bir şey diyemedim. O da konuşmaya devam etti. "Şimdi olsa, Bahar? Bir kere daha öpsem seni? Bir kez daha tadın kalsa bende? Sonra yine istemezsen öpmem ama artık seni ilk öptüğüm zaman hayal gibi hissettiriyor ve bu da şuramda bir yeri çok acıtıyor." Diğer elini kalbine bastırıp işaret parmağıyla gösterdi.

O böyle söyleyince ben çok üzülüyordum. Açık açık canının yandığını söylemesi sanki benimde canımı yanıyormuş gibi hissettiriyordu. Elimi kaldırıp onun kalbinin hizasında duran elinin üzerine koyup, parmaklarımı onun parmaklarına doladım. Benim avucum onun elinin tersinin üzerine denk geldi ve parmaklarımı onunkilere geçirdiğim anda elini sıkıp kapattı ve bedenine doğru bastırdı.

"Acımasın," dedim fısıldayarak. "Üzülüyorum ben, sen böyle dediğinde."

Birbirimize sokulmuş hâlde öylece durduk. Elim onun elinin üzerinde, parmaklarımı hiç bırakmayacak gibi kavramış hâlde bekledik.

"O zaman öpeceğim," dedi bir kez daha benden izin ister gibi. Başımı belli belirsiz aşağı yukarı salladım ve dilimle dudaklarımı hafifçe ıslattım. Gözlerimi ondan hiç ayırmadan bana doğru atacağı ilk adımı bekledim. İsterdim ki onu şaşırtıp önce ben onu öpeyim ama şu an buna cesaret edemiyordum.

Zaten bana dokunduğunda, bu kadar yakın olduğunda hareket edemez hâle geliyordum ama şimdi beni öpeceğini bilmek heyecandan delirmeme sebep oluyordu.

Koca mutfak dar gelmeye başladı. Küçücük bir odada bir o bir ben vardık sanki. Kalbim deli gibi atıyordu. Sanki bir yere sıkışmıştı da çıkmak ister gibi çırpınıyordu içeride. Sonra parmaklarımın altında onunda deli gibi titreyen atışlarını hissettim. Benden farkı yoktu Selim'in de.

Biz birbirimize her dokunduğumuzda böyle mi hissedecektik? Her temasta kalbimiz böyle delirecek miydi içeride?

Başını bana doğru eğdiğinde parmak uçlarımda ona doğru yükseldim bende. Sıcak dudakları benim ıslak dudaklarıma ufacık bir temasla dokunduğu anda içime çektim onun soluduğu nefesi. Bu başka bir şeydi sanki. Bu öyle yakıp yıkan bir birleşmeydi ki beni, ruhum bedeninden ayrılmış bomboş bir çuval gibi yere yığılacakmış gibi hissettiriyordu.

Selim bu sefer hareketsiz durmadı. İki dudağının arasına önce üst dudağımı sıkıştırdı ve ağzının içine doğru hafifçe çekti. Bir elim hâlâ onun göğsündeyken boşta kalan elim uzanıp tişörtünün belini sıkıca yakaladı. Onu kendime doğru çektim ama bir yandan da dengede durmak için destek alıyordum aslında.

Üst dudağım onun iki dudağının arasında sakince sıkıştı. Böylece onun da alt dudağını tıpkı onun beni tuttuğu gibi

tutabilirdim. Tek bir nefesi paylaşacak kadar yakınken dudaklarımı hareket ettirip az önce onun bana yaptığı hareketi bende ona yaptım. Alt dudağını kendi dudaklarımla sıkıştırırken Selim'in genzinden gelen ses dudaklarımın arasından girip göğsümde hapsoldu sanki.

Bir elini belime sardı ve sanki beni ürkütmekten korkar gibi dudaklarını usulca kıpırdattı. Hissettiğim şeyin güzelliğiyle göğsümün içinde çiçekler açtı sanki. Bu anın bitmesini istememem ayıp mıydı?

Dudakları dudaklarımda, nefesi nefesim olmuş... Ama yine yetmiyor gibi bir his uyanıyordu içimde. Onu daha fazla koklamak, ona daha fazla dokunmak istiyordum. Yetmiyordu sanki bu an bana... Kısaca ben Selim'le ilgili hep daha fazlasını istiyordum. Her şeyinin dahası, en fazlası benim olsun istiyordum.

Usulca gezdirdi dudaklarını benimkilerin üzerinde. Hangimiz daha ürkekti bu anda bilmiyorum. Minik kıpırtılar dışında hareket etmeye ürküyorduk sanki ikimizde. Onun dudakları benimkinin arasında benimkiler onunkilerde... En fazla bu kadar hareket ettik. Daha fazlasını istediğimi biliyordum. İçimde bir şeylerin ona doğru çağlayarak aktığını biliyordum ama adım atmaya da cesaret edemiyordum.

Fazlası dediysem de öyle değil... Yani şey yapacak kadar değil ama nefesini daha derinden hissetmek, ağzının içindeki ıslaklığa dokunmak. Daha fazlasından kastettiğim buydu ama bu düşündüklerimle bile bedenimi saran sıcaklığı hissediyordum. Aklımdan geçtiğinde bile bu kadar utanıyorsam, istediklerimi dile getirsem herhâlde şurada düşer bayılırdım.

Gözlerimi hızla açtım ve soluklanmak için ondan uzaklaştım. "Selim," derken kuruyan boğazımı nemlendirmek için birkaç kere yutkundum.

Gözlerimi kaldırıp hızla inip kalkan göğsüne, sonra da yüzüne çevirdim bakışlarımı. Tıpkı benim gibi soluklarının arasında ismimi fısıldadı.

"Bahar." Yutkundu ve devam etti. "Biz ne zaman evleniriz?"

Sorduğu soruyla önce bedenim gerildi. Yanlış duyduğumu düşündüm ve şaşkınca yüzüne baktım.

"Ne?" dedim titreyerek.

"Bakma bana öyle," dedi sıcacık sesiyle. "Böyle gizli saklı mı öpeceğim ben hep seni? Ayrıca Ali Asaf'tan saklamak istemiyorum."

Ayaküstü bana evlenme teklifi mi etmişti az önce? Ayrıca sırf beni gizli saklı öpmemek için mi evlenmek istiyordu?

"Delirdin mi sen?" dedim. Elimi göğsüne koyup kendimi geri çekmeye çalıştım ama belime dolanan elleri buna izin vermedi.

"Neden kızdın ki şimdi?"

"Sarhoş musun?" diye sordum. "Hayır yani içeri de abim, burada sen saçmalıyorsunuz da!"

Selim'in kaşları çatıldı. Ona çıkışımdan dolayı bakışlarına bir gölge yerleşti.

"Sarhoş değilim dedim. Ayrıca," derken başını bana doğru eğdi. "Neden saçmalıyormuşum?"

Yeniden kollarından çıkmaya çalıştım ama izin vermedi. Kendimi yormamak adına durdum.

"Sen beni her istediğinde öpebil diye mi evleneceğiz?" Ağzını açıp bir şey söyleyecekken devam ettim.

"Selim." Gözlerine baktım. "Evlilikten bahsetmek için çok erken olması bir yana daha yeni birbirimize açıldık. Flört etmedik, sevgili bile olmadık." Yutkunup devam ettim. "Bu sene mezun oluyorum ben, daha sonra işe başlayacağım." Selim'in kaşları çatıldı ama onu görmezden geldim. "Ayrıca mutfakta bana ne zaman evleneceğiz diye sormanın saçmalığını bir kenara bıraksam bile –ki bırakmam, canın istediğinde beni öpemiyorsun diye mi evleneceğiz?"

Cümlem bittiğinde hafifçe kıkırdadım ama Selim'in yüzünde tek bir kas bile kıpırdamadı. Gözlerimin içine bakarken üzerime bir ağırlık çöktü.

"Ne alakası var Bahar? Evlenme teklifi etmedim, sadece..." durup bekledi. "Ben uzun zamandır zaten seni uzaktan uzağa seviyorum. Sen bana bakıyorsun, ben sana... Yan yana geldiğimiz anlar sanki seninle flört etmeme alan tanımış da ben yapmamışım gibi konuşma. Ne var yani evlenip bunların hepsini yaşasak."

Saçmalıyordu. "Selim..."

"Hiç Selim deme bana. Bunların hepsini evlendikten sonra da yaparız. Gel yarın evlenelim demedim ki. Sadece benim niyetim bu yönde, sende bil istedim."

Biliyordum. Her göz göze geldiğimde, ona her abi dediğimde değişen yüz ifadesinde, ufak temaslarda, aldığı her nefes değişiminde hissediyordum zaten. Gözümü kapatıp, kendimi evlenirken, beyaz gelinlik içinde hayal ederken yanımda zaten hep oluyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Niyetinin o olduğunu biliyorum."

"Ama seninki o değil mi?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Az önce aklımdan geçenler bu sorusunun cevabıydı ve bende ona düşündüklerimi söyledim.

Yanına biraz daha sokuldum. Ona yakın olmamdan hoşnut olmuş gibi keyifle mırıldandı. "Ben bunu düşündüğümde, yani evlilik aklıma geldiğinde yanımda hep seni gördüm bunca zaman. Gözümü kapattığımda," derken usulca indirdim kirpiklerimi ve fısıldayarak devam ettim. "Bazen hayal kurduğumda yanımda hep sen oldun."

Gözlerimi açıp ona baktım. "Bende istiyorum ama şimdi değil. Bu kadar acele etmemizi gerektirecek bir şey yok."

"Nasıl yok Bahar," dedi küçük bir çocuk gibi isyan ederek. Bu hâli yüzümü gülümsetti. "Ben ne olacağım? Yanında olmak istiyorum."

"Yanımdasın ya şimdi." Elimi kaldırıp yeni çıkan sakallarının üzerinde parmaklarımı gezdirdim.

"Böyle değil," dedi. "Doyasıya yanında değilim ki."

"Selim," derken onun isyanını bastırmak ister gibi sesimi hafifçe yükselttim. Selim gözlerime baktı ve sonunda pes eder gibi derin bir nefes koy verdi.

"Nişan?" dedi son çare bir şeye tutunmaya çalışarak, gülümsedim. Bebek bakışları yüzümde dolaştı yalvarır gibi ve bende kayıtsız kalamadım.

"Bakarız," dediğimde dişlerini göstererek sırıttı.

"Valla mı?" İki saniye sürmemişti yüzünün değişmesi. Onun böyle mutlu gözlerle bana bakması, kendimi iyi bir şey yapmışım gibi hissettiriyordu.

"Önce Kaan meselesini hâlledeceğiz, sonra..." derken kaşlarımı kaldırıp arkasında duran kapıyı işaret ettim. "Şunların ikisi ne olacak? Ona bir el atarız."

"Neden kendimizi en sona attık biz şimdi?"

"Çünkü bizim daha zamanımız var. Kaan'ın yok, en acili o! Belli ki Ali Asaf abimin de sabrı tükenmiş."

"Bizim ki sabır değil sanki anasını satayım. Benimde tükendi belki." Yüzünde gezinen elimin üzerine yanağını bastırdı.

"Ama bizim adımız var," diye dudaklarına doğru fısıldadım.

"Valla mı?" dedi yeniden hevesle. "Var dimi adımız?"

Aynı hevesle bende gülümsedim ve başımı aşağı yukarı salladım.

"Neyiz ki biz?" derken başını dudaklarıma doğru eğdi. "Senin ağzından dökülsün o kelime, senin iki dudağının arasından duyayım ben."

Gözlerimi nazlı nazlı kırptım. Sesinin tonu beni nazlandırmaya yetiyordu zaten. Tek bir kelime duymak istiyordu benden. Hevesi tıpkı ufak bir çocuk gibiydi. O tek kelime beni heyecanlandırıyordu ama aynı zamanda dudaklarımdan dökülmesi de zor geliyordu. Utanıyordum ama içimde dolup taşan kelime de çırpınıyordu.

"Sevgilim," dedim fısıldayarak. Minicik bir ses çıktı iki dudağımın arasından. O minicik ses, aramızda bomba etkisi yarattı da ödümü patlattı o ses. Ama benim aksime, Selim

delirdi. Bakışlarında görüyordum bu deliliği. Başını bana iyice yaklaştırdı.

"Sevgilim," dedi şiddetle. O benim gibi çekinip utanmadı. Fısıldayarak söylemedi kelimeyi. Gümbür gümbür indi yüreğime sevgilim deyişi.

"Tatlı çocuksun sen." Sesimdeki neşe neredeyse elle tutulur gibiydi. Selim bu hâlime gülümseyerek dudaklarını boynuma yaklaştırdı.

"Dilim de tatlıdır," dediğinde omzuna sahte bir yumruk attım. Nefesini tenimden bir iki saniye hissetmiştim ki kendini geri çekti. Derinleşen bakışlarını bana odakladığında mutlu mutlu konuştu.

"Bizim adımız var," dedi. Dudaklarımı dudaklarıma sürüp geçti ve tekrar fısıldadı. "Bizim çok güzel bir adımız var."

Mahinev

Odamın penceresinden içeri sızan hain güneşle gözlerim zor olsa da aralandı. Gözümü açtım ama sonra hemen hızla kapattım. Dün gecenin yorgunluğunun ve uykusuzluğunun tüm acısı gözlerime yerleşmişti. Batar gibi bir acı hissettiğimde gözlerimi sımsıkı kapatıp bir daha açmak istemedim. Acıyorlardı.

Önce saatlerce ağlamıştım. Sonra üzerine uykusuz kalmıştım ve şimdide güneş yüzünden canım acıyordu. Yorgunluk tüm bedenimi ele geçirmişti sanki.

Güneş hariç geri kalan hepsinin bir sorumlusu vardı tabii.

Sorumlusu şu an benim odamda, başımı çevirsem izleyebileceğim yakınlıktaydı. Aklını yitirmiş gibi bizi buraya kilitlemiş, yetmemiş gibi bütün gece saçmalayıp durmuştu.

İstediği kadar inkâr edebilirdi Ali Asaf ama birkaç saat içinde gözlerini açtığında, dün gece söylediği her bir kelimeyi hatırlamayacağını düşünüyordum. Bir mucize olup hatırlasa bile kesin sarhoşluğuna sığınacak ve saçmaladığını söyleyecekti.

Beni kırdığını düşünüp özür dileyecekti, ben de böylece daha beter kırılacaktım. Zaten dün söylemek istediği her

şeyi söylememiş miydi? Neden bir daha kapıma dayanıp üzerime gelmişti?

Her ne kadar düşünmek istemesem de bana olan bakışları geliyordu sürekli gözlerimin önüne. Kabullenmek istemiyordum ama bir yanımda bas bas bağırıyordu. Farklı bakıyordu Ali Asaf... Delirmiş gibiydi ki dün gece. Olanları düşündüğümde delirmiş olduğundan da oldukça emindim aslında.

Ama yine de içimde umut etmeye meraklı minik parça bakışlarını kazımıştı aklıma. Farklı bakıyordu Ali Asaf, aynaya baktığımda, onu düşündüğümde gözlerimde oluşan o gizli parıltıyı yakalamıştım bana olan bakışlarının derinliğinde.

İçimdeki diğer ses, *sarhoştu adam* diye yırtınıp duruyor, umut etmeye niyetli tarafımı ezip geçiyordu ama baskın çıkmasını istediğim tarafı seçemiyordum ben.

Kırıp dökmüştü dün gece. Sonra gelip düzeltmeye mi çalıştı bilmiyorum ama onu da beceremeyişti. Aklımı karman çorman yapmış, üzerime gelmişti ama beni de ikiye ayırmıştı bu tavırları.

İki farklı kişi vardı içimde. Birisine Mahi, diğerine Mahinev diyordum. Mahi deliriyordu. Bas bas bağırıp, cam kapı ne varsa indiriyordu içeride. Kalbimin etrafında dönüyor, *kendine gel* diye aklını yitirmiş gibi kızıyordu bana. *Kırdı işte, hep kırdı buraları görmüyor musun*? diye soruyordu bana. *Ba*k diyordu avazı çıktığı kadar bağırarak. *Bak işte, görmüyor musun kırıkları. Adım atacak yer yok burada. Paramparça...*

Sessiz kalıp sinmiyordu Mahi, uyarıp duruyordu beni ama işte... Bir de onun arkasında duran Mahinev vardı.

Kırgın bakışlarıyla izliyordu olanları. Sesini çıkarmıyordu ama gözleri yaşlıydı işte. Mahi gibi sinirlenmiyordu ama sessiz sessiz yıkılıyordu orada. Sende bir şey söyle diye bağırmak istedim ona. Sende onun gibi mi düşünüyorsun diye ağzını yoklamak istiyordum ama sessizdi Mahinev.

Kırgın bakışlarını bana çevirdiğinde ağzını araladı ama Mahi'nin sesi avaz avazdı içimde. Mahinev'e fırsat

vermiyordu. Sonra bir solukla araya girdi Mahinev. *Farklı baktı bize* dedi. *Bence de başkaydı bakışla*rı dedi gözlerimin içinde umuda tutunmak ister gibi.

Bunu duyan Mahi çıldırdı. *Aptal* dedi Mahinev'e. *Hep senin yüzünden* diye suçladı onu. *Sen veriyorsun bu umudu ona* derken parmağıyla beni işaret etti. Mahinev daha da sindi yerinde. Korumak istedim onu ama sesim çıkmadı. İkisi de ben değil miydim? İki karmaşada benim içimde yaşanmıyor muydu? Birbirleriyle didişme sebepleri ben değil miydi? Mahinev'i korusam Mahi çekip gitmez miydi o zaman?

Hangisine kıyardım ki, hangisine kıyabilirdim? İkisi de ben değil miyim? diye tekrar tekrar çevirdim aklımda. Hangisinden vazgeçeyim?

Düşüncelerimden sıyrılmak istedim. Zihnimde didişen iki farklı tarafı susturmak istedim. İkisini de dinlemek istemiyordum şimdi. Ortak noktada buluşmaları imkânsız olan iki tarafımın didişmesi arasında ezilip gidecektim sonunda. O yüzden kaçtım aralarından. Bıraktım onları kendi hâllerine. Boş odada bıraktım ikisini de ve çektim kapıyı çıktım o odadan.

Sonunda zorlayıp araladım gözlerimi. Işıkla aydınlanan oda artık o kadar acıtmıyordu bakışlarımı. Yan döndüm ve bir elimi başımın altına alıp tam karşımda yatan adama diktim gözlerimi.

Göğsü çıplaktı. Dün gece zorlanarak da olsa çıkarmıştı tişörtünü. Kısacık bir an bakışlarım ona takılmış ama sonra onu görmemek için sırtımı dönüp yatmıştım bilerek. Şimdi belinden altını göremiyordum çünkü çarşafı çekmişti beline kadar.

Sırt üstü uzanmış, bir elini başının altına koymuştu. Diğer eli çıplak karnının üzerinde sakince duruyordu. Yüzüne çevirdim gözlerimi. Uzun kirpikleri yelpaze gibi teninde yayılmış, gözlerinin altına gölge düşürüyordu. Ağzı minicik aralanmış, oradan çıkan minik nefes sesi dolduruyordu odamı.

Ben her zaman tek başıma uyurdum. Kalabalık ortamda da olsam mümkünse yalnız uyuyabileceğim bir yer tercih ederdim. Zorunda kalırsam da pek uyuyamazdım aslında ama idare etmeye çalışırdım. Aynı odanın içinde sessizlik arardım ve birinin nefes alma sesi bile tüm sinirlerimi hoplatır benim, uyuyamazdım.

Şimdi odamda o vardı. İki dudağının arasından çıkan nefesinin sesini dinliyordum. Gözlerim yüzünde, öylece ona dalmış ve yerimden oynamadan sadece nefes sesini dinliyordum.

Aynı odada nefes sesine dahi tahammül edemeyen ben, onun nefesini dinliyordum.

Birinin sadece nefes alıp vermesi huzuru getirir mi insana?

Gece de ondan hemen uykuya daldın diye hain bir ses fısıldadı zihnime. Kabul etmek istemedim bunu. Görmezden geldim.

Uyanana kadar onu izleme isteğimi bastırıp yerimden kalktım. Dolabımdan sessizce kıyafetlerimi alıp parmak uçlarımda kapıya ilerledim ama sonra kapının kilitli olduğu aklıma geldi. Bu odaların yedek anahtarları vardı ama kim bilir hangi cehennemdeydi.

Bakışlarım bir kilitli kapıya bir de Ali Asaf'a kaydı. Çarşafın örttüğü kısımda takıldı gözlerim. Cebindeki anahtarı alabilir miydim acaba diye geçirdim aklımdan.

Elimde duran eşyaları kolumun altına sıkıştırdım ve derin uykuda olan adama doğru ilerledim. Üzerindeki çarşafı beline değmeden parmak uçlarımla ucundan tuttum ve ağır hareketlerle aşağı çektim. Pantolonu hâlâ üzerindeydi. Bacağının birini dizinden kırarak kenara açmış diğerini dümdüz uzatmıştı.

Bana doğru olan tarafta cebindeki anahtarın belli belirsiz çıkıntısını görüyordum. Oda anahtarı olduğu için büyüktü ve hemen fark ediliyordu zaten. Fakat benim onu Ali Asaf'ın cebinden almam imkânsızdı.

Adam sere serpe uyuyordu. Açtığı bacağı yüzünden iyice gerilen pantolondan o anahtarı çıkarmam imkânsızdı. Bir

tekme atıp uyandırmak istedim. Benim gecemi, günümü hatta rüyalarımı bile zehir etmişti ama kendisi zıkkım gibi uyuyordu burada.

Dayanamayıp son kez yüzüne baktım ve sonra kendime kızarak yatağıma doğru ilerledim. Telefonumu alıp Bahar'ı arayacağım sırada odamın kapısı tıklatıldı.

Selim, "Mahi," diye fısıldayarak seslendiğinde, arkadan Bahar'ın da sesi geldi. "Ya böyle nasıl duysun?" diye sitem etti Selim'e.

Sonra sanki Selim'den çok farklı bir ses kullanmış gibi adımı söyledi. "Mahiiii," dedi i harfini uzatarak. Bu sefer de Selim araya girdi.

"Sanki seni duydu mu şimdi? Kedi gibi çıktı sesin." Selim'in söylediğinden sonra dudaklarım kıvrıldı. Tabii Bahar alta kalır mı? Hemen cevap verdi Selim'e.

"Bak o kedi şimdi seni bir tırmalayacak göreceksin dalga geçmeyi!"

Sesinin tonundan gerçekten kızmadığı o kadar belliydi ki, bunu ben anladıysam Selim de anlamıştır zaten. Sonra kıkırtılar doldu kulağıma ve burnumdan soludum. Ben burada bu manyakla kapalı kalmıştım ama bunlar kapımın önünde oynaşıyorlardı!

Hızlı adımlarla kapıya ilerledim ve elimle tıklattım. "Uyanığım ben," dedim sinirle. "Ama bu hâlâ baygın." Huzursuz bir nefes alıp devam ettim. "Uyanmadan buradan çıkmam gerek."

Sesimin biraz yükselmesiyle Ali Asaf yerinde kıpırdandı ve hafif bir inlemeyle yan dönüp uyumaya devam etti.

Kapının arkasındaki ikili kendi aralarında odanın kapısını nasıl açacakları hakkında tartışmaya başladıklarında Selim'in acaba açmasak da uyanmasını mı beklesek gibi bir şey dediğini duyduğumda gerildim. Ama Bahar hemen araya girip Selim'i tehdit etti. Bir şeyler yapmazsa bu kapı açıldığında hem Ali Asaf'ı hem de onu içeri kilitleyeceğini söylediğinde Selim bir daha konuşmadı. Beş, on dakika kapının kilidiyle oynadılar ama maalesef kapı açılmadı.

Sonra Bahar evin her yerini aramaya başladı. Açılıp kapanan dolap ve kapak sesleri kulağıma geliyordu ama yine bir beş, on dakika geçtikten sonra araya giren bir sevinç çığlığı bu sesleri böldü.

Kapının önünde iki silüet belirdiğinde bir adım geri gittim. Deliğe giren anahtar sesini duyduğumda nasıl mutlu olduğumu anlatamam. Kapı ufak bir ses çıkararak açıldı ve Selim ve Bahar'la karşı karşıya kaldım.

Kendimi odadan nasıl dışarı attım bilmiyorum. Hâlâ kolumun altında duran eşyalarla yanlarından geçip hemen banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkayıp, hızlıca dişlerimi fırçaladım ve üzerimdekileri çıkarıp banyoda duran kirli sepetine attım.

Klozetin üzerinde duran temiz giysilerimi de hızlıca giydim ve saçlarımı toplamaya çalışırken banyodan çıktım. Salona girdiğim an Selim ve Bahar oturdukları yerden ayağa kalktı. İkisini de bakarken gergince konuşmaya başladım.

"Ben çıkıyorum," dedim. Sonra bakışlarımı Selim'e çevirdim. "Sende onu buradan götür. O konuşmak istiyor diye konuşacak değilim. Dün gelip söylenecek ne varsa söyledi zaten. Daha fazla ne bir şey duymak istiyorum ne de onu görmek istiyorum."

Selim'den çektiğim bakışlarım Bahar'a döndü. Gözleri kocaman açılmış bana bakıyordu ama neye bu kadar şaşırdığını anlamadım.

"Çıkıyorum ben," dedim ve arkamı döndüm. Dönmemle bir olduğum yerde donup kalmamda bir oldu.

Ali Asaf dış kapıya yaslanmış, bir omzundan destek alır gibi kapıya dayanmıştı. Boşta kalan elinde dış kapının anahtarları olduğundan emin olduğum şeyi gözümün içine bakarak havaya atıp tuttu.

Kollarımı göğsümde sinirle birleştirdim. "Ne?" dedim sesimi yükselterek. "Şimdide eve mi kilitleyeceksin bizi?"

Tek kaşını kaldırıp gözümün içine bakarken bana hızlıca göz kırptı. "Yok," dedi ve yerinde doğrulup kapıdan uzaklaştı.

"Onları değil," derken arkamda duran Bahar ve Selim'i sırasıyla işaret etti. "Seni kilitleyeceğim."

Şaşırmaman gerekiyordu aslında ama adamın bu garip tavırları yüzünden bu mümkün olmuyordu.

"Sana konuşmak istemediğimi söyledim! Sende," derken elimi kaldırıp işaret parmağımı ona uzattım. "Ne zaman istersen o zaman konuşacağız demiştin."

"Tamam zorlamıyorum ama..." dedi ama ben hemen araya girdim.

"Bu mu zorlamamak!" suratına karşı gülünce kaşlarını çattı.

"Konuşalım demedim ki," dedi kendini açıklamak ister gibi. "Ben sadece kaçmana engel olmaya çalışıyorum."

"Hah!" dedim sinirle ve gözlerimi üzerine diktim. "Yanında tutmaya çalışmak da zorlamak yalnız! Çünkü durmak istemiyorum!"

Ani çıkışımla elinde tuttuğu anahtarı sıktı. Gözlerini kısıp bana bakarken bakışlarına yerleşen pişmanlığın yansımasını fark ettim. Yüzümü ondan başka tarafa çevirirken kuruyan boğazımı yumuşatmak için yutkundum.

"Tamam," dedi Ali Asaf kabullenmişle. "Biz gideriz," dediğinde Selim'den bahsettiğini biliyordum. Yine de dönüp ona bakmadın.

Neden böyle davranıyordu şimdi? Sanki onun kalbini kıran benmişim gibi, onu şu an evden kovuyormuşum gibi vicdanıma oynuyordu.

Beni en çok üzende numara yapmadığını bilmekti. Gözlerine baktığım kırgınlığı görüyordum.

Arkamda anahtarları kapıya taktığını belirten sesi duyduğumda kendime geldim. Çıkıp gitmesini istemeyen tarafımı susturdum.

Hem ne konuşacaktı ki benimle? Yani dün zaten söylemek istediği her şeyi söylemişti. Sonra iki kadeh içince mi aklı başına gelmişti ya da fikri değişmişti?

Bakışlarımı Bahar'a çevirdim. Ne oluyor der gibi kaşlarını yukarı kaldırdı ama verecek bir cevabım yoktu. Omuzlarımı

silkmekle yetindim.

Selim'de gitmek için hareket etti ama o sırada telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkarırken ekrana baktı ve sonra dönüp yeniden bize baktı.

"Kaan," dediğinde kendi derdimi bir kenara bırakıp Selim'e odaklandım. Arkamda açılan kapı sessiz bir çıt sesiyle kapandı ve bir iki adım atıp yanıma yaklaştığını fark ettim.

Selim telefonu açıp kulağına götürdü. Birkaç saniye dinledi ama yüzünün değişmesinden iyi bir şey olmadığını anlamıştım.

Selim, "Herkes burada, bekle hoparlöre alacağım telefonu," dediğinde hepimiz ona doğru yaklaştık.

Selim telefonu hoparlöre aldı ve ortada duran geniş sehpanın üzerine koydu. Bahar ve ben hemen telefonun başında yere diz çöktük. Selim ve Ali Asaf da arkamızda kalan tekli koltuklara oturup telefona doğru eğildi.

Gelip arkama bilerek oturduğunun farkındaydım ama bunu ispat edecek kanıtım yoktu. Başını da arkamdan telefona doğru eğince, onu yakınımda hissetmemle gerilmem de bir oldu. Tabii bir tarafımın çılgın gibi mutlu olduğunu da inkâr edecek değildim.

Başımı hafif yana çevirsem, onunla burun buruna gelecektim biliyorum. Teninin bana vuran sıcaklığını ve sessiz nefeslerini hissediyordum.

Dönüp bakmayacaktım. Bakmayacaktım işte ama yine dayanamadım ve minicik bir kıpırtıyla başımı azıcık yana eğip ona göz ucuyla baktım.

Benim kıpırdamamla o da yüzünü bana doğru çevirdi. Sanki gizli gizli bakarken yakalanmışım gibi hızla önüme döndüm. Eskiden olsa gözünün içine içine bakar, anla beni diye kendimi paralardım ama şimdi ona karşı ne hissettiğimi biliyorken, üstelik benimkilerin aksi hislere sahipken bakamamıştım işte.

"Kaan ne oldu?" diye sordu Bahar ve hepimizin dikkati yeniden telefona döndü. "Abi hepimiz duyuyoruz seni," diye devam etti Selim.

Kaan sıkıntılı bir nefes aldı ve ağzından bir iki tane küfür kaçtı. "Kaan," dedi Ali Asaf kendine gelmesi için onu uyarır gibi.

"Ayşe aradı," dedi dişlerini sıkarak. "Emine teyze ve Seyhan teyze de işe yaramadı. Hatta daha beter oldu. Kadın yarın akşam istemeye gelecekler seni diye sıkıştırmış Ayşe'yi, kapatmış kızı odasına."

"Yok artık," diye bağırdım. "Delirmiş bu kadın."

Bahar başını sallayarak beni onayladı.

"Eee ne olacak şimdi?" diyen Bahar'a baktık. Hiçbirimizden bir cevap çıkmadı ama Kaan kendinden son derece emin bir şekilde konuşmaya başladı.

"Ben bu gece alıyorum o evden Ayşe'yi. İsterse annesi önüme hendek kazsın umurumda değil. Bu gece o kızı alacağım o evden!"

"Oğlum tamam," dedi Selim ortamı yumuşatmak için. "Zaten planımız bu değil miydi? Bak biz hepimiz Mahi'deyiz. Sende alır gelirsin Ayşe'yi."

Ali Asaf'a dönüp baktı. Adam hâlâ çok sıcak bakmıyordu bu duruma ama yine de başka çaremiz olmadığını kabullenir gibi başını salladı.

"Bir sorun var?" diyen Kaan'ın sesini duyduk.

"Ne oldu?" diye hemen girdim araya.

"Ayşe, ben paniklerim deyip sürekli ağlıyor. Ne yaptıysam gideremedim o korkusunu. Bahar ve Mahi'de gelsin beni almaya diyor."

Bahar ve ben başımızı onaylar gibi salladık ama Ali Asaf araya girdi.

"Oğlum düğün konvoyu yapalım isterseniz, bende bir davul zurna tutarım, mahalleyi inlete inlete kaçırırız kızı. Oh, mis gibi temiz iş!"

Dönüp ona ters ters baktım. Aramız eskisi gibi olsaydı eğer elimi kaldırıp bir tane de patlatırdım ama bunu yapmamak için kendimi tuttum. Ona bakışımı görünce ne var dercesine tek kaşını kaldırıp yüzüme baktı.

"Tamam geliriz biz," dedim Ali Asaf'ın yüzüne bakarken. Bakışlarını benden çekmedi. Ters bir kelime ya da azarlama beklerken, o sadece gözlerimin içine bakarak gülümsedi. Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı ve yine gözlerimi kaçırdım.

"Abi," dedi Kaan çekinerek. "Biriniz daha gelin, ben bu heyecanla araba da kullanamam."

"Hay ben sen-" diye başlayacak olan Ali Asaf'ı Selim araya girerek durdurdu.

"Tamam hep birlikte geleceğiz," dediğinde hepimiz birbirimize baktık. Selim'in elini kaldırıp hiçbir şey söylememiz için bizi uyarınca hepimiz sustuk.

Selim ve Kaan konuştu biz dinledik. Plan yapıldı. Gece saat iki civarı buradan tek arabayı alarak gidecektik. Arabaya o kadar kişi nasıl sığacaktık bilmiyorum ama dikkat çekmeyelim diye karar alındı. Bu fikir içinde Ali Asaf birkaç tane küfür savurdu ama Kaan panik hâlindeydi ve iki araba olursa dikkat çekeriz korkusuna böyle olmasını istiyordu.

Hepimiz gece burada kalacak, sabah olduğunda Kaan ve Ali Asaf merkeze gidip hemen nikâh işlerimi hâlledeceklerdi.

Biz Bahar'la kınaydı eğlenceydi diye tutturduk. Şaşırtıcı ki Ali Asaf bu sefer karşı çıkmadı ama nikâhtan sonra yapılacak bunlar dedi. Ne olur ne olmaz önce nikâhlarının kıyılmasına karar vermiştik.

Tabii hem resmî hem de imam nikâhı olacak dedi Kaan. Ona da tamam dedik. Nasıl istiyorlarsa öyle olacaktı her şey.

Kaan bize ne olur ne olmaz diye kartını ve biraz da para vermişti ama Ali Asaf onun parasını harcamamızı istemedi. Selim de onu onayladı. Ne alınacaksa ne yapılacaksa hepsini ikisi karşılayacaklardı.

Onlar için hazırlık yapma telaşı garip bir neşe yüklemişti üzerimize. Hızlıca kahvaltı edip toparladıktan sonra, Bahar'la birlikte kalkıp tertemiz olan evi güzelce yeniden temizledik. Selim, Ali Asaf ve Kaan bu gece aşağı katta kalacaklardı. Onlar için de erkenden yerlerini hazırladık.

Kahvaltı faslı ve işe güce dalınca bir anda saat beş oldu. Hazır vaktimiz varken merkezdeki çarşıya gidelim dedik

Bahar'la. Ayşe için elbise falan bakarız, üç beş kişiyle nasıl olacak diye düşünmeden kına gecesi içinde ufak tefek şeyler alırız dedik.

Üzerimizi hızlıca değiştirmek için odama girdiğimizde ben dolabımdan, Bahar da çantasından kıyafetlerini çıkardı.

"Gece ne oldu?" diye sorunca giydiğim elbisenin eteklerini indirip ona baktım.

"Hiçbir şey," derken omuzlarımı silktim.

"Nasıl yani? Kendini paraladı içeri girmek için tek kelime etmediniz mi?"

Başımı sağa sola salladım. "Söz verdi, ben ne zaman istersem o zaman konuşmayı kabul etti ve böylece susup uyudu."

"Hayret," dedi Bahar gülerek. "Söz dinlemiş olması beni şaşırttı."

Bu sözleri beni de gülümsetti. "Derdi ne anlamıyorum. Buraya geldi," derken dün olanları düşünmemek için duraksadım. "Tabiri caizse tam anlamıyla kalbimin üzerinde tepindi."

"O kadar mı kötü?" derken sesine yansıyan hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Biliyormuş," dedim fısıldayarak.

Bahar, "Ne?" diye bağırdı.

"O gün bahçede konuştuklarımızı duymuş."

"Ama, yani, ama, nasıl?" kız şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi.

"Biliyormuş ve o abi saçmalığını, mahallede adın çıkar ben seni düşünüyorum saçmalığını da ondan uzak durayım, bu sevdadan vazgeçeyim diye yapmış."

Bahar arka arkaya ağzını açıp kapattı ve öylece sustu. Dudaklarını o kadar sıkıyordu ki ne diyeceğini bilemenin verdiği sinirden olduğunu biliyordum.

"Ee madem öyle dedi şimdi derdi ne? Madem vazgeç istiyor ne diye kıçının dibinde dolanıp duruyor şimdi?"

Bahar'ın sinirle söylediği kelimelere istemsizce gülümsedim. "Bende anlamadım. Konuşmamız lazım diyor

ama ben onu bir kez daha dinlemeye dayanabilir miyim bilmiyorum?"

"Kafasında var bir şeyler. Konuş kurtul derim ben. Böyle olduğu yerde kanayıp duran bir yara gibi kalacak."

Saçımı açıp yandan örerken ona baktım. "Öyle mi diyorsun?"

"Bence öyle. Yani karar senin ama yüz yüze bakıyorsunuz. Eşeklik etmiş her zaman ki hâli diyeceğim ama bu yaptığını ona da bağlayamıyorum. Yine de konuş bırak gitsin. Ben sana daha önce de demiştim Mahi. At içinden, olmazsa da dünyanın sonu değil bakarsın yoluna."

"Demiştin," diye fısıldadım. Yanıma gelip ellerini omzuma koydu.

"Mahi kolay demiyorum ama böyle sende rahat edemezsin tanıyorum seni. İçini kemirip duracak bu durum."

"Haklısın," diye kabullendim. Şimdiden kafamda elli tane senaryo dolanıyordu.

"Şey," dedim söyleyip söylememek arasında kalarak. Bahar merakla gözlerime baktı.

"Gece uyumadan önce biraz saçmaladı."

"Hani konuşmamıştınız?" tek kaşını kaldırınca başımı yana eğdi.

"Öyle bir konuşma geçmedi aramızda. Sana Mahinev dediğim için kızıyor musun bana diye sordu?"

Bahar başını iki yana salladı. "Bir umut o kadar da sarhoş değildir diyordum ama anlaşılan o kadar sarhoşmuş." Biraz durup devam etti. "Sen ne dedin?"

"Bu benim ismim deyip geçiştirdim ama sonra saçma sapan konuştu işte."

"Nasıl yani?"

"Boş ver," dedim ama Bahar tabii arkasını bırakmadı. Bana meraklı gözlerle bakınca zaten konuşmak için delirdiğimden döküldüm hepsini.

"İki isminin de anlamı çok güzel dedi, ama ben Mahinev'i daha çok seviyorum dedi."

Bahar'ın kaşları o kadar yükseğe kalktı ki bu hâline gülümsedim. "Hadi canım!" dediğinde sırıtmamak için dudaklarımı ısırdım.

"İkisinin anlamını da biliyor musun? diye sordum bende. O da evet dedi ama söylemedi. Sonra söyleyecekmiş."

Bahar bir iki saniye susup öylece baktı. Dayanamayıp, "Bir şey söyle," dedim.

"Valla dondum kaldım ne diyeyim."

"Neyse," diye geçiştirmeye çalıştım. "Kaan ve Ayşe'yi bir mutlu sona kavuşturalım da." İmalı imalı gözlerine baktım. "Zaten siz kavuştunuz..."

Bahar'ın yüzünde öyle güzel ve büyük bir gülümseme oluştu ki onunla birlikte bende sırttım. "Dün gece Selim de saçmaladı biraz ama neyse ki orta yolu bulduk."

"Nasıl yani?"

"Ne zaman evleneceğiz diye sordu bana."

"Yok artık, o da mı sarhoştu," dedim.

Bahar verdiğim tepkiden sonra daha fazla güldü. "Bende aynen böyle dedim. Biraz inatlaştık ama tatlıya bağladık."

"Nasıl bir tatlıya bağlamaydı o bakayım?" yüzünde oluşan ifadeden az çok anlayabiliyordum ama yine de ondan duymak istedim.

Bahar, "Bırak şimdi sen bizi, çıkalım artık bir sürü işimiz var," dedi ama bu konuyu burada kapatmayacağımı belli eder gibi gülümsedim.

Çantamı ve telefonumu elime aldığımda Bahar, "Ya bu Songül nerede yine? Dün gece buraya gelirken onu da alalım diye aradım ama açmadı. Mesaj attım, gelemem annemle işlerim var kuzular yazmış geçmiş. Bu bir haltlar karıştırıyor ben sana söyleyeyim."

"Ben konuşmadım daha," dedim. Zaten buraya gelmem ani oldu, bir de dün olanlar hiç aklıma gelmedi. Kaan ve Ayşe'nin durumunu da biliyor neden gelmedi ki."

Bahar omuz silkti. "Bende anlamadım, gelir diye düşünmüştüm."

"Boş ver, sonra alırız ifadesini, hem," dedim ama o sırada odamın kapısı çaldı.

Bahar, "Geliyoruz," derken kapının arkasından Selim'in sesini duyduk.

"Biz de sizinle gelelim diyoruz. Hem yardım ederiz hem de Alİ Asaf üzerine bir şeyler alacakmış," dediğinde Bahar'la ikimiz birbirimize baktık. Ben başımı iki yana sallarken Bahar, "Olur," dedi.

Ne yapıyorsun der gibi gözlerimi açıp ona baktım. "Gelsinler işte," dedi umursamaz bir tavırla. "Aldıklarımızı taşırlar."

İtiraz etmenin anlamı yoktu. Zaten Bahar da bende gelmeyin desek kabul etmeyeceklerini biliyorduk.

Ben önde Bahar arkamda odamdan çıktık. Geniş salona girdiğimizde Ali Asaf ve Selim balkonda ayakta durmuş konuşuyorlardı. Ellerince ince belli çay bardaklarını tutuyorlardı. Belli ki bizi beklerken içmişlerdi.

"Hazırız," diyen Bahar'ın sesiyle ikisi de konuşmalarına ara verip bize döndüler. Ellerindeki bardaklarla içeri girdiler ve mutfağa gidip bardaklarını bıraktılar.

Evden çıkıp arabaya doğru sessizce ilerledik. Aslında arabaya gerek olmadığını söylemiştim ama yine de hızlı gidip geliriz dendiğinde kabul ettim.

Ali Asaf, "Ben araba kullanmayayım seninkiyle gidelim," dedi Selim'e.

Selim cebinden anahtarları çıkarıp kapıları açtı. Arka kapının koluna uzandığım sırada Ali Asaf'da diğer tarafa geçti. Öne geçip, Selim'in yanına oturmasını bekledim ama o Bahar'ın arka koltuğa binmesine engel olup, kısık sesiyle, "Sen öne geç güzelim," dedi.

Bahar bir bana bir Ali Asaf'a baktı. Kabul etmemesini istedim ama yine de bu kadar basit bir konuda sorun çıkarmak istemedim. Kırgın ve kızgın olabilirdim ama çocuk değildim. Zaten karşılık görmeme ihtimali olan bir şey hakkında çocuk gibi mızmızlanacak değildim.

Bu şekilde olmasından dolayı canım yanıyordu sadece. Daha sakin ve düzgün bir konuşma geçseydi aramızda böyle hissetmezdim ama kalkıp Ali Asaf'la yüz yüze konuşup yine de olmayacağını söyleseydi bana, ne yapacaktım? Adamın bir daha yüzüne mi bakmayacaktım?

Aramızda benim istediğim gibi bir şey olmaması onu silip atacağım anlamına gelmiyordu, ben bunun her zaman farkındaydım.

Ona olan hislerim büyüktü ama aynı zamanda silip atamayacağım anılarımız ve geçmişimizde vardı.

Yine de benden biraz uzak durmasını isterdim. Zaten ona yakın olmak, dünyanın en tatlı şeyine dokunuyormuşum gibi hissettiriyordu. Ve tadını aldığım o güzellik bana yakın oldukça ağzım sulanıyordu.

Bahar geçip öne oturunca ben de itiraz etmeden arka koltuğa oturdum. Ali Asaf da kapısını açıp bindi. Ben ondan biraz uzağa kaydım ve kapıya doğru yaklaştım.

Ali Asaf sırtını koltuğa yasladı ve bedenini hafifçe bana doğru çevirdi. Yerimden hiç kıpırdamadım ve başımı da ona doğru çevirmedim.

Selim arabayı hareketlendirdi. Çarşıya giden yola çıktığında arabada bir sessizlik oldu. Camdan dışarıyı izliyordum fakat yine de aklımı bir türlü dağıtamıyordum.

Ensemin hemen dibindeki saç diplerimde bir hareket hissettiğimde bakışlarımı yoldan çevirmeden önce irkildim. Başımı hızla Ali Asaf'a çevirdiğimde ilk hâlimizden daha yakındık artık. Bana doğru kaymış, kolunu da koltuğun arkasına doğru uzatmıştı.

Saçlarıma değen parmak uçlarını hissettiğimde derin bir nefes aldım. Bakışlarım önce dikiz aynısına sonra da önde oturan ikiliye kaydı ama ne Selim ne Bahar, ikisi de bize bakmıyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedim dişlerimi sıkarak ama sesimi kısık tutmuştum.

Başını koltuğa yasladı ve kafasını bana doğru hafifçe yana eğdi. Parmak uçları hâlâ sakince ensemde geziyordu.

Saçlarımı, parmaklarına hafifçe dolayıp bir kıvırıp bir serbest bırakırken göz kapaklarını düşürüp yüzüme baktı.

Sorduğum soruya cevap vermedi. Elini tutup saçımdan çektim ve o da bu yaptığıma itaat etti. Koltuğa düşen ellerimize baktım bir süre. Kendime gelip elimi çekmek istediğimde parmaklarını parmaklarıma doladı.

"Çekme," dedi fısıldayarak. "Kalsın biraz böyle."

Bir ona bir de hâlâ birleşik duran ellerimize bakıp yutkundum. "Saçmalıyorsun," dedim gözlerimi kırparak.

"Güzel hissettiriyor ama, kalsak biraz böyle olmaz mı?" dedi dudakları mırıldanır gibi kıpırdandı. Söylediği şeyden dolayı şaşırmam bir yana sesinin tonunda hissettiğim kalp kıran tonu duyduğumda yüzümü ona çevirdim.

"Hâlâ ayılamadın mı sen?"

Başını yasladığı yerden hiç kaldırmadı. Hâlâ koltuğun başına yaslı, yüzü bana dönük olacak şekilde birleşik olan parmak uçlarımıza bakıyordu.

"Neden böyle yapıyorsun? Kalbimle yeterince oynanmamış gibi şimdide aklımı karıştırıyorsun?"

Sakince konuşmamla bana döndü. Sitem etmiyordum ya da kızarak söylememiştim bunları ama beni anlasın istiyordum. Sadece bir gerçeği dile getirmekti niyetim.

Bakışları kısa bir süre gözlerime döndü ve yeniden ellerimize odaklandı. "Konuşmak istiyorum sadece," dedi.

Onun sıcaklığıyla ısınan parmaklarımı elinden uzaklaştırdım. Dün olanları aklımdan çıkarmam mümkün değildi.

Beni istememesi, duygularıma karşılık vermemesi değildi sorun. Takındığı tavrı kaldıramıyordum ben.

Olan her şeye rağmen ben hâlâ onun hayatımdaki varlığını göz ardı etmiyordum. Etmezdim de zaten. Yıllardır hayatımdaydı Ali Asaf nasıl çıkarırdım.

Ama onun gözünde, onun içinde hiç mi yerim yoktu da bile bile bana böyle davranmıştı.

Eli kıpırdamadan olduğu yerde kaldı. Ben ise uyuşan parmaklarımı diğer elimin avucuna sakladım. Ali Asaf bir kez

daha saçıma uzandı ve belli belirsiz dokundu.

"Yapma," dediğimde bu sefer elini hızla geri çekti. Ama belli belirsiz hareket ettiğini, elini kaldırıp burnuna götürdüğünü fark ettim.

Saçlarımın eline bulaşan kokusunu içine çektiğini düşünme izni vermek istemdim kendime. Derin bir iç çekip hızlanan kalbimi görmezden gelmeye çalışarak yeniden camdan dışarıyı izledim.

...

Ali Asaf'la arabada olanlar, bana yakın davranması ve anlam veremediğim tavırları beni rahatsız etti demiştim ya, çarşıda gezdiğimiz tüm zaman boyunca daha beter bir hâl aldı. Çarşıyı gezerken tabiri caizse tıpkı Bahar'ın dediği gibi kıçımın dibinden ayrılmadı. İşi o kadar ileri götürdü ki girdiğimiz dükkânlardaki kadınlar bizi nişanlı sandığında Selim ve Bahar gülmekten yerlere yattılar.

Hepsine sinir oldum. Ali Asaf'a ters ters baktım ama adam suratına yerleşen daimi bir gülümsemeyle dolaştı yanımda.

Bahar ve benim alacaklarımız neredeyse bitmek üzereyken, Ali Asaf tutturdu üzerime bir şeyler alalım diye.

"Mahinev birlikte bana şuradan bir eşofman, tişört falan bakalım mı?" diye sorduğunda çarşının içinde yan yana yürüyorduk.

"Kendi başına kıyafet bakamıyor musun?" dedim ters ters. Ama daha fazla sokulup yanıma yaklaştı. Yandan bana belli belirsiz değerken konuştu.

"Sen seçersin belki, zevkli kızsın ne de olsa."

"Yaa," dedim sahte bir mutlulukla. Dönüp yüzüne baktım. "Ama şimdi düşündüm de o kadar da zevkli olamam." Ali Asaf anlamsızca yüzüme baktığında devam ettim. "Ne de olsa seni seçmiş insanım ben," dediğimde gözleri irileşti.

"Bu biraz ağır olmadı mı?" dediğinde dudaklarıma yerleşen gülümsemeyi saklamak için başımı çevirdim ve yürümeye devam ettim.

Peşimden gelmeye devam ederken, dükkânların önlerindeki tezgâhları incelemeye başlayıp onu görmezden

geldim.

"Ne var yani gelip bana bir tişört beğensen?" dedi sesindeki çocuksu bir tavırla. Elimde tuttuğum cam süsü yerine bıraktım ve ona döndüm.

Bakışlarım arkasında gezindi. "Tamam," dedim arkasında duran bir dükkânı göstererek. "Şurada bakalım."

Kabul etmemden dolayı kaybolan gülümseme yerine yeniden yerleşti. Yan yana, benim az önce gösterdim dükkâna girdik.

Dükkân sahibi elindeki işi bırakıp bize doğru gelirken gülümsedi. "Hoş geldin yenge," dediğinde bakışlarım karardı.

"Yenge ne be?" diye çıkıştım adama. Yenge diye hitap etme şeklimi mi olurmuş?

"Kusura bakma yeng-" diyecek oldu ama adama nasıl ters baktıysam anında ağzını kapattı.

"Abicim," dedim derdimi anlatmak ister gibi tane tane konuşarak. "Abla denir, hanım denir ne biliyim kardeşim falan denir de yenge nedir?"

"Abla kusura bakma," diyen adam hemen kendini toparladı. "Biz on kardeşiz. Ben en küçükleriyim ve kadar çok abim var ki günde kaç kere yenge diyorum sayamadım. O yüzden dilime dolanmış."

"Ablan da var mı?" diye sordum çat diye. Ben bakışlarımı dükkândaki kıyafetlerde gezdirirken cevap vermesini bekledim. Adam bir an afalladı ama başını sallarken bakışları önce arkamda duran Ali Asaf'a kaydı sanki ondan medet umar gibi, sonra da dönüp bana cevap verdi. "Var," derken ardından ne geleceğini merak ediyormuş gibiydi.

"İyi," dedim ve Ali Asaf'ı göstererek devam ettim. "Buna da enişte mi diyeceksin şimdi o zaman?" tek kaşımı kaldırıp sorduğum soru karşısında afalladı. Ali Asaf arkamda gür bir kahkaha patlattığında adam hâlâ az önce burada olanları çözmek ister gibi etrafına şaşkınca bakınıyordu.

Adam afallayınca Ali Asaf onun bu hâline tepkisiz kalamadı. "Biz biraz bakınalım," dediğinde adamda benden

uzaklaşmaya dünden razıymış gibi bir baş selamı verip, hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

Ali Asaf'ı görmezden gelip erkek kıyafetlerinin olduğu kısma doğru yürüdüm. O da peşimden geldi. Bir iki tane eşofman altına bakıp fazla sorgulamadan kolunun üzerine attı. Ardından tişörtlere bakmaya başladığında bende şöyle bir göz gezdirdim.

Gözüme limon sarısı bir tişört takılınca aklımdan geçenlerle gülümsedim. Ali Asaf sarıdan nefret ederdi. Sarı olan bir şeye kolay kolay tahammül edemezdi. Yumurtasının sarısını bile yemezdi bu adam. Sevmediğini söylerdi ama sarı renge karşı bu kadar tepkili olması bana farklı sebepler olduğunu da düşündürüyordu.

Yavaş adımlar atarak yanına yaklaştım. Elinin üzerinden uzanıp renk renk ayrılmış ve düzgünce katlanmış tişörtlerin arasından gözüme kestirdiğimi çekip aldım. İki elimle iki kenarından tutup sanki harika bir şey bulmuşum gibi havaya kaldırıp hayranlıkla baktım.

"Bunu beğendim ben," dedim ona doğru dönerek. Tişörtü daha da havaya kaldırıp üzerine doğru tuttum. "Ay çok yakıştı," dediğimde bakışlarındaki iğrenir ifadeyle bana döndü.

Bir elimdeki tişörte, bir de tezgâha döndü ve elimdeki tişörtün haki yeşili olanını hızla alıp bana doğru kaldırdı.

"Bu daha güzel değil mi? Hem asker adamım ben, alışkınım bu tonlara," dedi sanki kendine bir bahane uydurma ihtiyacı hissetmiş gibi.

"Cık," dedim dudaklarımın arasından. "Zevkli kızım ya ben, ben bunu beğendim."

Kolları çökercesine düştü. "Mahinev," dedi ve derin bir nefes aldı. "Bilerek yapıyorsun değil mi?"

Elimdeki tişörtü hırsla yerine fırlattım. "İyi o zaman git kendin bak, beni de peşinden sürükleme bir daha!"

Arkamı dönüp çıkış kapısına doğru yürümeye başladığında fısıltı hâlinde çıkan sesini duydum. "Tamam," dedi acı çeker gibi. "Tamam, senin dediğini de alalım."

Ağır adımlarla ona döndüm. "Ne yani, alacak mısın onu şimdi?" Buradan çıkar çıkmaz alıp çöpe atacağından o kadar emindim ki.

"Alacağım," dedi ve yerine bıraktığım tişörtü eline aldı. "Hatta giyeceğim de."

Ona inanmadığımı belli etmek ister gibi kahkaha attım. "Güldürme beni," dediğimde elinde tişörtle yanıma geldi ve tam karşımda durdu.

"Doğru söylüyorum," dedi gözlerime bakarak. "Sen beğendin ve ben hem alıp hem de giyeceğim." Başını bana doğru eğip kulağıma yaklaşarak fısıldadı. "Neden biliyor musun?"

Sözlü cevap vermeyip başımı iki yana salladım. "Senin zevkine güveniyorum, sen hata yapmazsın," dedi. Az önce onu seçtiğim için zevksiz biri olduğumu ima etmeme istinaden söylüyordu bunu.

Geriye doğru bir adım atıp yüzüne baktım. Birkaç saniye hiç kıpırdamadan öylece dururken az önceki adamın sesi aramızdaki sessizliği bozdu.

"Abi yardıma ihtiyacınız var mı?"

Ali Asaf, "Yok kardeşim hâllediyoruz biz," dediğinde bende dikkatimi toparlayıp etrafıma bakınmaya başladım.

Ali Asaf benim seçtiğim tişört de dâhil iki tane tişört oldu. Daha sonra ban ayan gözle bakara iç çamaşırı reyonuna ilerledi ve eline aldığı iki boxerın bedenlerine bakmaya başladığında hemen ona sırtımı döndüm.

Elimde tuttuğumun ne olduğunu bilmeden öylece oyalanırken önce sırtımda onun sıcaklığı hissettim ve hemen ardından arkamdan saçlarımın içine doğru fısıldadı.

"Alacak mısın onu?" dediğinde yüzümü ona doğru çevirdim.

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırarak ne demek istediğini anlamaya çalışırken elimdeki şeyle oynamaya devam ettim.

"Onu diyorum," dedi kaşlarıyla elimde tuttuğum eşyayı göstererek. "Alacak mısın?"

Elimdekini ikimizin arasında havaya kaldırıp, "Ha, yo-" diyecek oldum ama gördüğüm şeyle gözlerim irileşirken söyleyeceğim şeyde yarım kaldı. Siyah, uzun dantel çorapları aramızda sallayıp duruyordum. Fark ettiğim şeyle hemen çorapları arkama sakladım.

"Ay yok," dedim arkamı dönerken. "Bunların da burada ne işi varsa..." Kendi kendime söylenerek ondan uzaklaştım.

Allah'tan Ali Asaf bu konuda benimle şakalaşmak gibi bir gaflete düşmedi. Bu sefer neye baktığıma dikkat ederek dükkânı gezerken Ali Asaf elinde açık kahve bir pantolon ve beyaz keten bir gömlekle karşıma dikildi.

"Sence bunlar nasıl?" dediğinde bu sefer onu sinir etmek için ya da onun benimle uğraşması için yaptığımız bir şey değildi. Gerçekten merak ediyordu. Elinde tuttuğu pantolona bakıp gömleğe uzandım.

"Güzel bence," dedim sakince. "Gömleğin kumaşı da yumuşacık sıcaklarda rahat edersin."

"O zaman alalım bunları," dedi beni onaylayarak.

"Denesen mi acaba?"

"Yok," derken omuzlarını silkti. "Benim bedenim zaten baksana."

Gömleği elinden alıp ona yaklaştım. Omuzlarına doğru tutarken hafifçe uzaklaşıp baktım. "Bence de olur gibi," dedim şöyle bir inceleyerek.

Sessiz kaldı. Bakışlarının yüzümde dolandığını hissediyordum. "O zaman alayım," dedi fısıldayarak. Bende sadece başımı sallamakla yetindim.

Ali Asaf aldıklarını öderken kapının önüne çıktım. Israrla almak istediğim bir şey olmadığını söylememe rağmen on beş dakikadır beni burada uğraştırıyordu. Sonunda onu içeri de bırakıp kendini dışarı attım da öyle kurtuldum.

Ben kapının önünde beklerken Selim ve Bahar'ı görüp el salladım. "Ya siz neredesiniz?" dedi Bahar yanıma gelirken.

"Abin," dedim içeri göstererek. "Kendine bir şeyler aldı." Cümlem biter bitmez de Ali Asaf elinde poşetlerle içeriden çıktı.

"Daha fazla vakit kaybetmeyelim," dedim arkamda duran adama bakmadan. "Şu son kalan eksikleri de alıp gidelim artık."

Birkaç dükkâna daha girerken aramızda kovalama yeniden başlamış gibiydi.

Bir dükkândan kına gecesi malzemeleri alırken dibime kadar sokulduğunda, ondan uzağa kaçtım. Hemen suratı asıldı tabii.

Bir şeyler içmek için mola verdiğimizde ve yanıma oturduğunda da ondan uzaklaştım. Bu hareketlerimle kaş çatışı daha da derinleşti. Kolu koluma değse çektim, dizi bacağıma dokunsa uzaklaştım.

Su istedim, o verdi, ben içmedim kalktım kendim aldım. Delirdiğinin farkındaydım ama açıkçası umurumda değildi.

Alınması gereken her şeyi aldık ama sanki aramızda bir oyun varmış gibi ben kaçtım o peşimde beni kovaladı durdu.

Bir an dün olanların olmadığını hayal ettim ve bu yaşananlar olmasa Ali Asaf'ın şuan peşimde dolandığı gibi dolandığını düşündüm. Yüzümde sersem bir gülümseme oluştu ama anında kaybolup yerini derin bir hüzne bıraktı.

Olmamış gibi yapamazdım. Yok sayamaz ya da görmezden gelemezdim maalesef yaşananları. İçimi delip sızlatan bunca şey varken hayal bile edemezdim.

Ali Asaf'tan kaçışlarım birkaç saat daha sürdü. Bu tavrımdan hoşlanmadığını o kadar belli etti ki canının sıkıldığının farkındaydım.

Bir süre sonra pes eder dedim nitekim yarı yarıya da pes etti sayılır. Bana yakın olmaktan ve dokunmaktan vazgeçmişti ama gözlerinin sürekli üzerimde olduğunun da farkındaydım. Dün olanları bu şekilde unutturacağını sanıyorsa çok yanılıyordu.

Eve gitmeden önce ayaküstü bir şeyler de yedik. Zaten gece geç saate kadar ayakta olacağımızdan bir de evde uğraşmak istemedik.

Eve geldiğimizde herkes kendini bir kenara bıraktı. Aldıklarımızı evin boş olan odasına bıraktık ve Bahar'la ve

hızlıca üzerimizi değiştirdik. İkimizde pijama olmayan ama evin içinde rahat edeceğimiz şort ve tişörtlerimizi giydik.

Yeniden salona girdiğimizde Selim yere oturup sırtını üçlü koltuğun önüne yaslamıştı. Ali Asaf ise balkonun önünde duran tekli koltuklardan birine yığılmış gibi devrilmiş, bacaklarını önünde duran alçak sehpanın üzerine koymuştu. Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatmış dinlenir gibi yayılmıştı.

Bahar, "Yoruldunuz mu?" diye sorunca ikisinin de başı kalktı. Selim Bahar'a bakıp başını sallarken, Ali Asaf tek gözünü açıp bana baktı.

"O zaman çay mı kahve mi?" diye sordum.

Ali Asaf, "İkisi de mümkünse," dediğinde sessizce başımla onayladım.

"Meyve de hazırlayalım," dedi Bahar. Çarşıdan aldığımız bir ton meyve çeşidini ima ederek.

İkimiz de mutfağa girdik. Kocaman bir tabağa meyveleri yıkayıp doğrarken bir yandan da kahve için su ısıtıcısını çalıştırdım.

Geniş cam tabak ağzına kadar meyve dolunca daha ufak tabak ve çatalları da çıkarıp içeri götürdüm. Ortada duran sehpanın üzerine meyve tabağını ve boş tabakları bırakırken, Bahar'da arkamdan kahve kupalarını getirdi. Herkesin kahvesini tek tek uzattı ve benimkini de sehpaya bıraktı.

"Siz başlayın, ben çayın suyunu da koyayım," dedim ve mutfağa doğru ilerledim.

Çaydanlığın altına suyu doldurup ocağı yaktığım zaman kapının önündeki hareketlilik çekti dikkatimi. Ali Asaf kapının dibindeki duvara yaslanmış beni izliyordu.

Çaydanlığın altını yanan ocağın üzerine koydum. Üzerine de demlenecek çayı koyup yerine yerleştirdim. Gitmediğini bildiğimden biraz daha oyalandım ama daha fazla dayanamadım.

"Bir şey mi istiyorsun?" dedim ona bakmadan.

"Yok," dedi ve kendini yasladığı duvardan ittirip bana doğru geldi.

"Mahinev, beni daha ne kadar görmezden geleceksin?"

Omuzlarımı silkip cevapladım. "Seni görmezden gelmiyorum. Farkında mısın bilmiyorum ama hareketlerin saçmalık derecesinde garip olmaya başladı artık."

"Neresi garip?" diye sorarken sanki davranışlarında bir sorun yokmuş gibi konuştu. "Biz hep seninle yakın değil miyiz?"

"Ali Asaf," derken usanmış bir nefes kaçtı dudaklarımın arasından.

"Beni hayatından tamamen mi çıkaracaksın? Ondan mı kaçıyorsun benden?" sorduğu soruyla olduğum yerde durup derin bir nefes aldım. Ona doğru dönüp kalçamı tezgâha yasladım.

"Böyle bir şeyi yapmayacağımı," deyip durdum ve kabullenişle devam ettim. "Yapamayacağımı biliyorsun. Ama..." Yüzüme düşen birkaç tutam saçı ittirip ona baktım.

"Ama isterdim," dedim fısıldayarak. "Fakat yapmam, senin de bana zaman vermem gerek. Yaptığın şey, bana olan tavrın zoruma gitti. Bak, ben çocuk değilim Ali Asaf," derken yerimde daha fazla dikleştim. "Sen öyle görüyorsun belki bilmiyorum ama değilim. Şımarıklık ya da gereksiz bir kapris olarak görüyorsan bunu, öyle değil. Ben hislerin ne demek olduğunu, insanın içinde olan ya da olmayan duyguların ne demek olduğunu biliyorum. Bak ben korkmadan, çekinmeden yine söylerim sana." Gözlerine bakıp yutkundum. "Ben seni seviyorum. Çok uzun zamandır bu böyle ve canımın bu kadar yanmasına rağmen bu durumu değiştirmek ister misin diye sorsan bana cevabım tek kelime ve çok net olur. Hayır, derim sana Ali Asaf."

Sessizce beni dinlerken gözlerini benden bir saniye bile ayırmadı.

"Seni o kadar uzun zamandır tanıyorum ki bu söyleyeceklerimin seni sevmemle alakası yok. Tanıyorum seni. Ne kadar düzgün, vicdanlı ve kalbi güzel bir adam

olduğunu biliyorum. Ama merak etmiyor da değilim. Herkese böyle olan adam, neden bana da olmadı? Sen belki sorunu benim duygularıma karşılık vermemen olarak görüyorsun ama valla öyle değil. Ben zaten kaç yıldır önümde iki seçenek olduğunu bilerek sevdim seni."

Derin bir nefes aldım. "Benim anlamadığım herkese karşı böyle kocaman yüreği olan adam neden bana bu kadar acımasız davrandı? Sana bir soru sormuştum ya hâlâ arkasındayım ben Ali Asaf. Konuşmak istiyorsan, senden önce bir tek bunun cevabını istiyorum şimdi. Senin kalbin bir bana mı taştan?"

"Mahinev, ben," dedi ve durup bir anlık sessizleşti. "Bocaladım," dedi. "Bak, senden sadece beni bir kere dinlemeni istiyorum. Böyle ayaküstü, mutfak köşelerinde değil. Sonra yine istersen benden uzak dur. Ya da yine nasıl davranmak istiyorsan öyle davran ama..." deyip hızlı attığı iki adımla bir anda dibime kadar geldi. "Sadece konuşmama izin ver," derken sesi fısıltıdan ibaretti.

"Fazla yakınsın," dedim yutkunarak. "Ve bu tavırların beni şaşırtıyor, anlamsız geliyor."

"Yemin ederim anlamsız değil," derken onun da sesini tonu daha kısıktı artık. Elini kaldırıp kulağımın arkasına doğru uzanan bir tutam saçıma dokundu. "Anlamını açıklama fırsatı istiyorum senden."

Kulağımın arkasına belli belirsiz dokunan parmak uçlarıyla ürperdim. Hayır demek istiyordum. Dinlemek istemiyordum çünkü daha fazla kırılmaktan korkuyordum ama yine de sıradan bir adam değildi benim için Ali Asaf. Aramızın böyle olmasını bende istemiyordum.

Belli belirsiz bir tamam döküldü dudaklarımdan. Ali Asaf başını biraz daha bana doğru eğdi.

"Duyamadım?" diye fısıldadığında sesimi biraz aha yükseltim.

"Tamam diyorum."

Söylediğim iki kelimeden sonra başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yanağındaki çukuru belirgin hâle gelene kadar

gülümsedi. Doğru bir karar verdiğimi hissediyordum. Umarım beni yanıltmazdı.

Bu bölümü geçiş bölümü olarak düşünebiliriz. Olay akışı ve diğer çiflerimizin de gidişatında aksama olmaması için onlara biraz ağırlık verdim. Mahinev ve Ali Asaf için güzel günlere adım atmadan önce son düzlükteyiz diyebilirim.

Geçen bölümün oy sayısı geçilmedi ne yazık ki ona rağmen sizi bekletmemek adına bölümü paylaştım. Ayrıca lütfen random yorum atmayın canlarım. Bir şey yazmak istemiyorsanız zaten yazmayın. Diğer durum beni çok fazla üzüyor. Okunma sayımız şahane ilerliyor ama oy ve yorumların yazarken bizi nasıl motive ettiğini düşünmenizi istiyorum sizden. ♥

Umarım **800 oy** ve **600 yorumu** bu bölümde geçeriz.

Bölüm hakkında, hikâyemizin ilerleyişi hakkın düşüncelerinizi bekliyorum.

Paylaşımlarınıza **#mahiwattpad** tagini eklerseniz bulmam daha kolay oluyor.

Umarım bölümü beğenmişsinizdir. Bir sonraki bölümde görüşene kadar, kendinize iyi bakın. ☀

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; paylaşımlarınıza etiketlemeyi unutmayın lütfen. ♥

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik - tugbaaticicosar

- tiktok: tugbaaticicosar

MAHİ - Onuncu Bölüm

İki kalbin anlaşması, ilkbaharı yüz yıl uzatır.
- Jules Verne

Şarkı: Madrigal - Dip
Keyifli okumalar, mahalle sakinleri

Kulağımın arkasına belli belirsiz dokunan parmak uçlarıyla ürperdim. Hayır demek istiyordum. Dinlemek istemiyordum çünkü daha fazla kırılmaktan korkuyordum ama yine de sıradan bir adam değildi benim için, Ali Asaf. Aramızın böyle olmasını bende istemiyordum.

Belli belirsiz bir tamam döküldü dudaklarımdan. Ali Asaf başını biraz daha bana doğru eğdi.

"Duyamadım?" diye fısıldadığında sesimi biraz daha yükselttim.

"Tamam, diyorum."

Söylediğim iki kelimeden sonra başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yanağındaki çukuru belirgin hâle gelene kadar gülümsedi. Doğru bir karar verdiğimi hissediyordum. Umarım beni yanıltmazdı.

"Ne zaman?" dediğinde gülümsemesinin bana bulaşmasını istemedim. Bir anda arkamı döndüm ve kaynayan suyla çayı demlerken ona bakmadan konuştum.

"Bilmiyorum, Kaan ve Ayşe durumu var biliyorsun," dedim ama devam edemeden araya girdi.

"Ben bekleyemem, bu gece konuşalım." İçime derin bir nefes çektim.

Çaydanlığın altına su ekleyip yeniden ocağa koyduktan sonra ona döndüm. "Ne bu acele? Kaçmıyorum ya!" dedim sitem eder gibi. Zaten sakin kalmak için kendimi

zorlamıyormuşum gibi bir de onun bu aceleci tavrı sinirlerimi yerinden oynatıyordu.

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Gerçekten kaçmıyor musun? Sabahtan beri köpek oldum peşinde. İt gibi ittirip durdun beni oradan oraya..." İsyan eder gibi değildi sesi. Hararetli bir konuşma yapıyordu ama daha çok sanki bu durumdan alınmış gibiydi.

Söylediklerinden sonra neredeyse kahkaha atacaktım. Kendimi zorlayarak dudaklarımı ısırdım.

"Kendimi koruyorum ben sadece."

"Tamam," dedi sakinleşmek ister gibi durdu. "Anladım ama kaçma artık olur mu?" Değişen ses tonu yüreğimi hoplattı.

"Ne konuşacağından hâlâ emin değilim ve açık söylemek gerekirse, sana, ikimizin arasındaki bu şey konusunda zerre güvenmiyorum. Üstelik ben daha konuşmadım bile. Sen, sadece benden duyduğun iki üç cümleyle işi bu raddeye getirdin. Başka zaman olsa ya da konu başka bir şey olsa bu hayatta gözümü kapatıp arkama bile bakmadan güveneceğim birkaç insandan birisin sen ama dün olanlardan sonra, kusura bakma da sana kendim konusunda güvenemem. O yüzden bırak da kendimi koruyayım."

Söylediklerimden dolayı canının yandığının farkındaydım. Değişen yüz ifadesi, bakışlarına yerleşen hüzünlü karaltı, hepsi bana açık bir kitap gibi, onu okumam için, kendini ifşa ediyordu ama şimdilik elimden gelenin en iyisi buydu.

Kartlarımı açık oynamaktan yanaydım. Ne hissettiğimi, bana ne hissettirdiğini anlaması benim için önemliydi.

"Kaçmasan?" dedi son bir umut. Gözlerime bakınca, bakışlarımı ondan farklı bir yere çeviremedim.

"Üzgünüm, özür dilemenin faydası olacağını düşünmüyorum ama en azından bir daha olmayacak sözünü verebilirim sana. Yemin ederim, dün olanlar için, hatta daha öncesi için köpek gibi pişmanım. Sebebi belki seni tatmin etmeyecek ama saçma sapan tepkiler verdiğimi bil sadece. O yüzden kendimi anlatmak istiyorum sana. Bana kalsa şuan, hemen şimdi kolundan tutup seninle konuşmak isterim

ama istiyorum ki sakin kafayla beni dinle. Belki o zaman sende beni anlarsın..."

Söylediklerinden sonra aklımda bir sürü sahne oluştu ama o düşüncelerin hiç birine Ali Asaf'ın dönüp bana, bende seni seviyorum dediği sahneler yerleştiremiyordum. Belli ki aramızda, neden bir ilişki olamayacağını bana sakin bir dille, belki de kendini ifade ederek anlatmak istiyordu.

İçime çöken huzursuzluk korkunç bir şekilde her yerimi sardı. Pis bir şey dökülmüş gibi hissediyordum üzerime. Ve bu konuşmanın sonunda da her şey daha kötü olacakmış gibi bir duygu kaplamıştı içimi.

"Şu zaman diyemem fakat fırsat bulduğumuz ilk anda konuşalım," dedim ama içimde pek de istek olduğu söylenemezdi. Yine de bir yanım aramızın böyle olmasını da istemiyordu. Konuşmazsak uzayıp gidecek ve dağ gibi büyüdüğünde yine altında kalan ben olacaktım. Bende bir an önce ne olacaksa olsun kafasına sokmaya çalışıyordum kendimi. Daha fazla ağırlığı taşıyacak gücüm yoktu.

Ali Asaf bu şekilde konuyu kapatmaya pek niyetli değildi ama bir şey söyleyemeden içeriden Bahar'ın adımı seslenmesiyle ikimizde başka tek kelime etmedik.

Ben Ali Asaf'ın önünden çıkıp salona girdiğimde arkamdan geldiğini biliyordum.

Selim ve Bahar ayaklanmış bizi bekliyorlardı. "Ne oldu?" diyen Ali Asaf'a Selim cevap verdi.

"Kaan aradı, geceye falan kalmadı işimiz. Bizim de gitmemize gerek yok, atlamış geliyorlar."

"Aaa," dedim şaşırarak. "Bir şey mi olmuş?"

Selim omuzlarını silkerek devam etti. "Bir şey demedi ama sesi çok kötüydü. Bende telefonda üzerine daha fazla gitmek istedim."

"Ayşe evden tek başına çıkmaya bile korkup bizi yanında istemişti," diye araya girdi Bahar. "Ne oldu da şimdi geliyorlar?"

Bu durum benim de aklıma yatmamıştı. Odama koşup çantamdan telefonumu aldım ve hızlı adımlarla yeniden

salona döndüm.

"Telefonumda bir sürü cevapsız arama var, hepsi Emine annemden," dediğimde sesimdeki telaş salonu doldurdu. Bahar hemen cebinde duran telefonuna uzandı ama somurtarak bana döndü. "Benim şarjım bitmiş."

Ali Asaf'ta cebinden telefonunu çıkardı ama onun burada olduğunu kimse bilmediğinden aranacağını düşünmüyordum.

Hızla cevapsız çağrılardan birinin üzerine bastım ve Emine annemi aradım. Telefon defalarca çaldı ama cevap vermedi. Hemen arkasından bir kez daha aradım. Telaştan yerimde duramıyordum. Bir ileri bir geri hareket ederken boştaki elimle de başparmağımı kemirmeye başladım.

Tam yeniden kapatacaktım ki sonunda telefona cevap verdi Emine annem. "Alo," dedim telaşla ve o da aynı anda bana cevap verdi.

"Kızım neredesin sen?" dediğinde sesinin tonunda bana ulaşamadığı için mi kızgın olduğunu yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamadım.

"Emine anne, kusura bakma telefon odamda kalmış. Hayırdır? Sen iyi misin?"

Direkt konuya girmektense ağzını aramak daha mantıklı gelmişti. Benim sesimi duyunca biraz rahatlamış gibi sesinin tonu yumuşadı.

"Ah kızım," dedi ve ara vermeden devam etti. "Asuman teyzen Ayşe'yi evden attı."

Duyduğum şeyle gözlerim irileşti. "Ne?!" diye bağırdım. Benim bağırmamla herkes daha da telaşlandı. Bahar tam karşıma gelip durdu. Ali Asaf'ın yanıma geldiğini belli belirsiz hissettim.

Ben bağırınca Bahar'da telaşlandı. "Ay n'oldu?"

"Kaan gelip alana kadar Ayşe buradaydı, Seyhan teyzenlerin bahçesindeyiz bizde." Telefonu hızla kulağımdan uzaklaştırıp hoparlöre aldım. Hepsi merakla bekliyordu ve benim bu panikle onlara ikinci kez anlatmam da mümkün olmazdı.

"Ne olduğunu anlamadık, bahçede çay içiyorduk kızım, sonra bir bağırış çağrış koptu. Sokağa bir çıktık Asuman, kızı kolundan tutmuş, madem beni dinlemiyorsun defol git diye diye kızı evden dışarı atıyor."

"Ha siktir," dedi Selim ve aynı anda Bahar'da, "Yok artık," diye bağırdı. Ayşe'yi düşününce o kadar üzüldüm ki gözlerim doldu bir anda. Başımı, yanımda duran Ali Asaf'a çevirdim ve göz göze geldik. Onun da bakışları değişmiş ama sessizce dinlemeye devam etmişti.

"Kızı aldık elinden, sakinleşsin falan diye bekledik ama kapıyı yüzümüze çarpıp evine girdi. Ayşe'yi Seyhan teyzenlerin bahçeye getirdik, kızın elini yüzünü yıkadık. Görmen lazımdı kızım," dedi ağlamaklı sesiyle bir iç çekti. "Zaten kızın canı ne ki Mahi? Ağlamaktan iyice küçüldü durdu yanımızda yavrum. Sadece Kaan'ı aramamızı istedi."

"Ah," dedim sadece. Tek kelime etsem oturup ağlayacaktım.

"Osman amcan aradı Kaan'ı, üstün körü anlattı. O da ben gelene kadar yanınızda dursun deyince bekledik başında. Sonra da Ayşe biraz olanlardan bahsetti. Biz Seyhan teyzenle gittik, konuştuk kızım Asuman'la ama sıcak bakmadı Kaan olayına. Ayşe'de annesiyle güzelce konuşursa onu anlayacağını düşünmüş. Kaan'ı seviyorum demiş. O da yok öyle sevgi falan benim dediğim olacak deyince, Ayşe ben yapamam demiş. Kızın söylediği şeyler bu kadar, sonrası da işte anlattığım gibi."

"Buraya geliyorlar," dedim sonunda konuşmayı akıl ederek.

Emine annem araya girdi. "Bahar'da gelmiş yanına, Seyhan teyzen söyledi." Sanki içi biraz daha rahatlamış gibi sesi değişti.

Bir süre sessizlik hâkim oldu ortama, sonra Ali Asaf konuştu. "Bende buradayım, Emine teyze," dedi. Bakışlarımı hızla ona çevirdim ama o beni görmezden gelip devam etti. "Selim de burada, aklınız kalmasın. Kaan ve Ayşe'de geliyormuş zaten."

"Oh tamam çocuğum," dedi Emine annem. Ali Asaf burada olunca neyin rahatlamasını yaşadıysa artık bilmiyorum. "Annen de seni merak etmiş, söyledim ben şimdi," diye de devam etti.

Cümle âlemin haberi de olmuş oldu böylece. Ben hâlâ Ali Asaf'a ters ters bakmakla meşgulken Emine annem, "Bizi de haberdar edin kızım," dedi. Sesini duyunca Ali Asaf'tan gözlerimi çekip kendime geldim.

"Merak etme sen bizi, kalabalığız zaten," derken sesimdeki imalı tonu bastıramadım.

Telefonu kapattığımda hepimiz birkaç dakika sessiz kaldık. Sonra Bahar daha fazla dayanamamış gibi derin bir nefes aldıktan sonra konuştu.

"Ya ben anlamıyorum, bu kızı çöpten mi buldu bu kadın? Kendi evladı olmasını geçtim, olmasa bile insan insana böyle davranır mı?"

Bahar'ın isyanıyla hepimiz yine sus pus kaldık. Konuşurken sesinin titremesinden onunda neredeyse ağlamak üzere olduğunu fark ettim. Selim'in gözleri de onun üzerindeydi. Kalkıp Bahar'ın yanına gitmemek için ellerinin arasına aldığı yastığı sıkması dikkatimi çekti.

"İkna olmaz demiştim ben! Ne Seyhan teyzeyi ne de Emine annemi göndermeyecektik oraya biz. Ayşe böyle hissedeceğine belirsizlikle yaşasaydı daha iyiydi."

Amacım aslında laf sokmak falan değildi ama bu plana başından beri itiraz eden Ali Asaf üzerine alındı hemen.

"Bana mı söyledin sen şimdi o lafları?"

"Yo," dedim ona bakmadan. "Olan şeyden bahsediyorum ben sadece."

"Kızım beni çıldırtma," derken ona bakmam için beni zorlarcasına kuvvetliydi sesinin tonu. "Müneccim boku yemedik herhâlde bizde. Mantıklı düşündük."

"Aman," dedim ağzımın içinde alay eder gibi. "Her haltı mantıklı düşününce bir şey olmuyormuş işte." Gözlerimi ona çevirip devam ettim. "Sende anlamış oldun böylece."

Böbürlenerek konuşmamın onu sinir etmesini bekledim. Haklı çıktığım her seferinde Ali Asaf'ın üzerine giderdim ben ve o da bana karşılık verirdi. Fakat bu sefer üste çıkmamdan hoşlanmış gibi bakışları yumuşadı. Bu ani değişimle sanki biri bir yerimi çimdiklemiş gibi oturduğum yerde irkildim.

Ali Asaf dizlerini kendine doğru çekerek belinden yukarısını bana doğru yaklaştırdı. Elini benim oturduğum koltuğun koluna dayarken dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. Sırtımı, kaybolana kadar arkama yaslama isteğimi görmezden gelmeye çalıştım.

"Laf mı soktun sen yine bana?" diye sordu ama sanki ona iltifat etmişim gibi davranmasıyla şaşkınlığımı üzerimden atamadım.

"E-evet," dedim salak gibi. Hem bunu itiraf edip hem de kekelemek şahane bir birleşim olmuştu.

Gözleri yüzümde dolaştı. Bakışlarını dudaklarıma indirdiğinde kıpırdamadan durmakta zorlandım.

"Senin o dilin var ya," diye fısıldarken gözlerini bir an bile ağzımdan ayırmadı. Sessizce fısıldadığı kelimelerle kalp atışlarım hızlandı.

Ağzımı açıp bir şeyler söylemek, ona ters bir cevap vermek istedim ama sanki dilim tutulmuştu.

"Ne konuşuyorsunuz siz?" diyen Bahar'ın sesiyle kendimi bir anda geriye çekip ona baktım. Avuç içlerimi yanaklarıma bastırma ihtiyacı hissediyordum şuan da. Ellerim buz gibi olmuştu ama yanaklarımın alev gibi yandığının da farkındaydım.

Neyse ki bu halimi gören Ali Asaf kendini biraz geri çekti. Yani sadece o an için değil, gecenin geri kalanın da uzak durdu benden. Ben ondan kaçarım diye düşünüyordum ama Ali Asaf üzerime gelmeyerek beni bir kez daha şaşırttı. Ama bunun altındaki sebebi biliyordum. İçimden bir ses yalnız kalıp konuşacağımız anı beklediği için böyle davrandığını söylüyordu.

Kaan ve Ayşe'nin gelmesini beklerken aslında üzerimizde bir gerginlik vardı hepimizin. Meyve tabakları olduğu gibi

ortada kalmıştı. Zorla birkaç lokma almış olsak da aklımız sürekli onlardaydı. Stresten midir bilinmez bardak bardak çay içtik ama.

Artık çatlayacak gibi hissettiğim de yerimde aşağı doğru kaykılıp oturdum. Önüme baktığım zaman az öncekinden daha şişkin bir göbekle karşılaştım.

Tam nerede kaldılar acaba diye soracakken Selim'in telefonu çaldı. Selim hemen telefonu açıp kulağına götürdü. "Abi biz geldik, kapıyı açar mısınız?" dediğini duydum Kaan'ın.

Selim, "Oğlum zile neden basmıyorsun?" derken bize kapıyı açmamızı işaret ettiğinde Bahar da bende yerimizden ok gibi fırlardık.

Selim telefonu kapatıp Ali Asaf'la birlikte peşimizden geldi. Dış kapıyı açtığımda merdivenlerden gelen ayak seslerini dinledik.

İkinci kata geldikleri anda Ayşe'nin yüzüyle karşılaştım. Kızın bembeyaz olmuş yüzü, üzerinden zaman geçmesine rağmen düzelmemişti.

Kaan'ın eline dolanmış ve sımsıkı tutunmuş parmaklarına takıldı gözlerim. Yeniden yüzüne döndüğümde gözlerinin hâlâ ıslak ıslak baktığını fark ettim.

Bir yanım koşup ona sarılmak istiyordu aslında ama Ayşe, Kaan'a öyle sıkı tutunuyordu ki onları ayırmamız düşüncesine bile katlanamayacaktı sanki. Öyle hissettirmişti bana.

Ellerini birbirlerinden hiç ayırmadan yanımıza gelirken Kaan buruk bir gülümseme bahşetti bize. Aynı şekilde karşılık vermeye çalıştık hepimiz. Kaan elinde tuttuğu ufak çantayı bize doğru uzatınca Selim hemen araya girerek elinden çantayı aldı.

Yerimde duramayıp Ayşe'ye sarıldım. Bir elini Kaan'dan hiç ayırmadan tek eliyle bana sıkıca sarılarak karşılık verdi. Aynı şekilde Bahar'la da sarıldılar ve sonunda Ali Asaf kapının önünde oyalandığımız için bizi azarlayıp içeri soktu.

Selim ve Bahar yan yana duran tekli koltuklara, Kaan ve Ayşe ikili koltuğa geçip oturunca biz de Ali Asaf'la üçlü koltuğa geçtik. Önce ben oturdum ve gidip en uca kadar kaydım. Onunda diğer ucuna oturacağını düşünürken aksini yapıp koltuğun ortasına kadar gelip bana yakınlaşarak oturdu.

Huysuz çocuklar gibi dirseğimle onu dürtüp ittim ama bana mısın demedi öküz.

Onunla uğraşmamak için Ayşe'ye baktım. Kaan'la el ele oturmuşlar, Kaan sessizce kulağına bir şeyler söylüyordu.

Ali Asaf, "Kaan," diye ara girip tüm dikkatleri üzerine çekti. "Oğlum ne olduğunu biriniz anlatın isterseniz. Emine teyze bir şeyler çıtlattı bize ama," derken bakışlarını anlık Ayşe'ye çevirdi ve yeniden Kaan'a döndü. Sessiz kalınca hepimiz Kaan'ın konuşmasını bekledik.

"Abi, Emine teyzeyle Seyhan teyze Ayşe'nin annesiyle konuşmuşlar ve ikna edememişler. Ayşe'de ben konuşurum onunla demişti bana. Yapmamasını söyledim aslında ama dinlemedi. O öyle hevesli olunca ben de bir bildiği vardır, belki kızını dinler diye umut etmiştim ama yanılmışım." Cümlesinin sonuna doğru sesi kısıldı.

"Bunu tahmin edemedim," diye mırıldanan Ayşe'ye döndü aniden tüm bakışlar. "Artık altında bir şey arar oldum." Buruk bir gülümseme yerleşti dudaklarına sanki kendini ve bizi ikna etmek ister gibi. "Bunca zaman huyu böyledir, huysuzdur falan diye göz ardı ettim ama bu başka bir şey." Derin bir nefes alırken nefesinin titrediğini hissettim.

Yanımda duran parmaklarım yumruk oldu. Refleks olarak uzanıp hemen elimin dibinde duran Ali Asaf'ın parmaklarına dokundum. Ne yaptığımı anlayınca bir saniye donup kaldı ama şuan Ayşe'nin üzüntüsünden başka bir şey düşünemiyordum.

Elimi fazla sıkmadı. Hatta yerinden kıpırdatmadı bile, sadece onun parmaklarına dokunmama izin verdi.

"İnsan öz evladına neden böyle davranır, ne açıklaması var bunun için, inanın bende bilmiyorum," dedi Ayşe. "O

yüzden ne kendime ne de size bir sebep sunamıyorum."

"Bir açıklaması yok çünkü!" dedim sinirle. Ellerim daha fazla titredi. Gözümde canlanan sahneleri silmek için gözlerimi hızlı hızlı kırptım.

Babam yine saçma sapan bir sebepten bana bağırıyor.

Elini kaldırıyor ama her zamanki gibi annem araya girip beni odama gönderiyor.

Kapalı kapılar ardından önce bağırış, sonra kırılma ve en son da kapı çarpma sesi doluyor kulaklarıma.

Ben sadece ağlıyorum. O kadar beceriksizim ki ağlamaktan başka bir boka yaramıyorum. Ne kendime ne de anneme bir faydam dokunuyor.

Bedenen buradaydım ama aklım çoktan olduğum yeri terk etmişti bile. Uzun zamandır yaşamadığım bir geri dönüşün anıları doldu aklımın her bir köşesine.

Elimi kaldırıp hızlı hızlı küçük yumruklar attım kapıya. Babamın anneme bağıran sesini duymazdan gelmeyi o kadar çok isterdim ki ama başaramıyordum. Küçüktüm, annem hep bana yaşıtlarımdan daha minik olduğumu söylerdi. Miniciktim ben, bu kadar minikken nasıl sesimi duyurabilirdim ki...

"Anne," dedim ağlayarak. Sesimin yüksek çıkmadığının farkındaydım ama içimdeki korku yüksek sesle konuşmama izin vermiyordu ki...

Annem, benim minik kız olduğumu söylerdi hep. Ben miniciksem nasıl sesim yüksek çıksın ki...

"Anne," dedim yeniden ama beni duymayacağını biliyordum. O bağırıyordu. Baba kelimesi artık bu minik kızın dudaklarından dökülmüyordu uzun zamandır. Sadece annem vardı...

"A-an-" diyecek oldum ama odamın kapısına arkadan öyle gürültülü bir darbe geldi ki olduğum yere daha da sindim. Küçük ellerimle kulaklarımı tıkadım annemin bana öğrettiği gibi ama yine de seslerini duyuyordum.

"Sinan, Allah'ın adını verdim yapma ne olur, kızı korkudan öldüreceksin."

Yeniden kapıya gürültülü bir darbe vuruldu, ben yerimden sıçradım, annen kapının arkasında ağladı...

Sonra... Kısa süre sonra dış kapının o rahatlatan sesini duydum.

En sevdiğim ses buydu benim. Beni en çok dış kapının çarpılarak kapanan o sesi mutlu ediyordu.

Gitmişti... Şimdi annem yanıma gelecek ve bana sarılacaktı. En sevdiğim sesi duyunca rahatladım.

Annem şimdi yanıma gelecekti...

Avuç içlerim terlemiş, parmak uçlarım soğumuştu ve o soğukluğa Ali Asaf'ın sıcaklığı dokunduğu anda kendime geldim. Tüm gözler bana çevrilmişti ama ben sadece onun yeşillerine odaklandım.

Hızlı hızlı aldığım nefeslerle göz bebeklerim kocaman olmuş bir hâlde Ali Asaf'ın gözlerinin içine baktım ama aklım tamamen başka bir zaman da başka bir yerdeydi.

"Mahinev," diye adımı seslendi. Ben cevap vermeyince elimi biraz daha sıkarak ve daha güçlü bir sesle yeniden, "Mahinev," dedi.

"Hı," dedim belli belirsiz. Ali Asaf'ın telaşlı yüzü netleşti karşımda.

"İyi misin?" diye sorarken elimin üzerinde duran eliyle benimkini okşadı.

"Evet," dedim yutkundum. "Evet, iyiyim, iyiyim."

Kimseden çıt çıkmıyordu ama zaten bende ondan başkasına bakamıyordum. "Emin misin?" dedi tekrar. Gözleri gözlerimi arayıp buldu.

Başımı sallayıp onayladım.

Ayşe'nin başına gelenlerin beni etkileyeceğini biliyordum ama tek bir cümleyle dağılacağımı düşünmemiştim. Cevabını hiç alamadığım, alsam da anlam veremeyeceğim o soru uzun yıllardır benim aklımda takılıydı zaten. *İnsan öz evladına neden böyle davranır?*

Buna bir neden aramaktan bile utanıyordum aslında ben. Bunun nedeni mi olurmuş? Ayşe de tıpkı benim gibi artık bu soruyu sormaktan vazgeçecekti bir gün.

Ali Asaf bana pek inanmış gibi değildi ama hâlimi kafasına taktığının da farkındaydım. Aniden yerinden kalkarak hepimizin dikkatini üzerine çekti.

"Hadi gençler," dedi Selim ve Kaan'a bakarak. "Kızlar bize aşağı katı ayarladı. Gidip dinlenelim, yarın çok işimiz var. Hem," dedi ve bir bana bir Ayşe'ye baktı.

"Ayşe'de dinlensin, kendine gelsin," dediğinde Ayşe'nin yüzünde minik bir tebessüm oluştu.

Bunu yapmasının asıl sebebinin ben olduğumu biliyordum. Direkt beni öne atmak istemediğinden böyle davranıyordu.

İçimi saran sıcaklıkla ona gülümsedim.

Kaan Ayşe'ye bir şeyler söyleyip ayaklandı. Selim ve Ali Asaf, hepimize iyi geceler dileyip kapıya doğru ilerlediler.

Arkalarından onları geçirmek için bende yürüdüm. Kaan yanında getirdiği çantayı alıp Selim'le birlikte önden yürüdü. Selim'in arkasından çıkan Ali Asaf bir anda bana döndü ve sağ elini telefon işareti yaparak kulağına götürdü.

"Ne?" dedim şaşırarak.

"Telefonunu yanından ayırma," diye fısıldarken merdivenleri inen adamlara bakıp yeniden bana döndü. Sonrada benim cevap vermemi beklemeden Selim ve Kaan'ın peşinden ilerledi.

Onlar gidince Bahar hepimize birer kahve yaptı. Ayşe'yi zorlamak istemedik ve konunu üzerine de pek gitmedik. Daha çok ona yapacağımız şeylerden ve aldıklarımızdan bahsettiğimizde buruk ama mutlu bir tebessümle karşılık verdi bize.

Aşağıdan bir ara kapı kapanma sesi ve hemen arkasından da arabanın sesi gelince balkona çıkıp ne yaptıklarına baktık. Selim arabayla gitti. On beş yirmi dakika sonra da elinde poşetlerle geri geldi. O eve girdikten beş dakika sonra da Kaan yukarı gelip, meyve, peynir ve rakı bardaklarını istedi.

Belli ki aşağıdakilerin uyumaya pek niyeti yoktu.

Kızlarla bir saat kadar daha oturduk. Bahar ve ben çarşıda dolaşmaktan yorgunduk ama Ayşe bizden daha fenaydı.

Onun yorgunluk sebebi başkaydı da zaten.

Odama girip hızlıca üzerimi değiştirdim. Kızları rahatsız etmeden sessizce banyoya gittim ve elimi yüzümü bol suyla yıkayıp, yüzümdeki yok olmaya yüz tutan makyajı da hızlıca temizledim. Yeniden odama geldiğimde telefonumu yatağımın üzerinden alıp, başucumdaki komedinin üzerine bırakıp yatağıma girdim.

Hava sıcaktı. Uyutmayacak kadar değildi ama işte uyuyamıyordum. Belki de sıcaklığı bahane edip kendimi kandırıyordum. Yarım saat kadar bir sağa bir sola dönüp durdum yerimde. Yorgun hissetmeme rağmen uyku bir türlü kapımı çalmak bilmiyordu sanki.

Gözlerimi tavana dikip sessizliği dinledim. Aşağıdan gelen belli belirsiz konuşma sesleri kulağıma doluyordu ama tabii ne konuştuklarını anlamam mümkün değildi.

Ali Asaf'ı düşününce hem sinirlenip hem de panikliyordum. Sinirleniyordum çünkü o günün üzerinden bu kadar kısa zaman geçmesine rağmen hiçbir şey yokmuş gibi davranmak canımı sıkıyordu. Konuşmak istiyordum evet ama bir yanımda ağzıma geleni sayıp önce rahatlamak istiyordu sanki. Ama konuşacaklarımızın belirsizliği yüzünden de panikliyordum. Ne söyleyecekti? Kendini anlatmak istediğini söylüyordu ama ben onu anlayacak mıydım? Ya da anlamak istiyor muydum?

Kafamdaki bu karmaşa beni deli ediyordu.

Huzursuzlanarak yatağımda bir kez daha sağa sola döndüm. Gözlerimi kapatmış, kendimi uyumaya zorlarken başucumda duran telefonum titredi.

Bakmayı düşünmedim bile aslında ama bu saatte kim bana neden mesaj atmıştı diye düşünerek elimi uzatıp telefonu elime aldım ve ekranda gördüğüm isimle zaten olmayan uykum iyice yok olup gitti.

Ali Asaf: *Uyudun mu?*

Şu soru kadar saçma bir şey var mıydı acaba? Yine de ona cevap verdim.

Mahinev*: Evet.*

Ali Asaf: *Uyurken mi bana cevap veriyorsun bana?*
Mahinev: *Evet.*
Ali Asaf: *O zaman uyurken benimle konuşur musun?*
Mahinev: *Saçmalama Ali Asaf. Ne oldu?*
Bir gecemi daha mı berbat etmeye karar verdin?
Ali Asaf: *Mahinev... Neden böyle yapıyorsun?*
Sorduğu soruyla yerimde dikleşip, sırtımı yatağın başlığına dayayarak oturdum.
Mahinev: *Bir şey yapmıyorum.*
İzin verirsen uyumak istiyorum.
Sanki uyku bana uğramış gibi yalan söyledim. Gözümü bile kırpamıyordum.
Ali Asaf: *Geleyim mi?*
Ekranda yazanı okuyunca gözlerim irileşti.
Mahinev*: Nereye?*
Ali Asaf*: Odana...*
Tek kelime... Ve üç nokta... Dalga geçiyordu herhâlde benimle.
Mahinev: *Hayır!*
Ali Asaf*: O zaman sen gelsen?*
Mahinev*: Nereye?*
Ali Asaf: *Odama...*
Yine tek kelime ve üç nokta...
Aklını kaçırmıştı herhâlde ya da... Aklıma gelen şeyle elimi hızla hareket ettirdim.
Mahinev: *Sen yine sarhoş musun?*
Çünkü öyleysen sakın daha fazla konuşma benimle.
Yat zıbar Ali Asaf...
Yine senin zoraki tavırlarını çekemem.
Telefonu sinirle karnıma doğru fırlattım. "Beyinsiz! İçip içip tepeme biniyor geri zekâlı. Sonra da uğraşsın Mahinev, sanki başka işim yokmuş gibi." Ben söylenirken karnımın üzerindeki telefon yeniden titredi. Derin bir nefes alıp ekranı çevirdim.
Ali Asaf*: Valla değilim. Bir iki kadeh anca içtim. Zaten Kaan'dan bize pek fırsat kalmadı.*

***Mahinev**: O nasıl?*

***Ali Asaf:** İyi. Rakıyı su gibi içti. Şimdi de sızıp zıbardı.*

Ben cevap vermeyince hemen arkasından bir daha yazdı.

***Ali Asaf:** Hadi konuşalım Mahinev.*

***Ali Asaf**: Lütfen...*

***Ali Asaf**: Bak uyku uğramıyor gözüme. Aklım da çalışmıyor zaten seninle konuşacağımızı düşündükçe. İnat etme de konuşalım. Sende uyumamışsın.*

Başparmağımı dudaklarımın arasına sıkıştırıp kemirmeye başladım. Zihnim allak bullak olunca kendime daha fazla düşünme izni vermeden parmaklarım telefon ekranında hızla hareket etti.

***Mahi:** Tamam.*

***Ali Asaf:** Ben mi geleyim?*

Biraz düşündüm ve onunla kapalı bir odada kalamayacağıma karar verdim.

***Mahi:** Terasa çıkalım.*

***Ali Asaf**: Geliyorum.*

Telefonu bırakıp panikle yerimde doğruldum. Neden bu kadar heyecanlandığımı biliyordum ama yine de kendime kızıyordum. "Sakin ol!" diye kendime bir uyarı çektim.

Saçımdaki tokayı çıkarıp kafamın rahatlamasına izin verdim. Üzerimdeki şorttan ve askılı atlet pijamadan kurtulup, yerine dizlerimin altında biten bir tayt ve yine askılı bir badi alıp giydim. Gece yatarken çıkardığım sutyeni de içime giydim.

Dünyanın en rahatsız icadı olduğuna kalıbımı basardım!

Kendime aynanın karşısına geçip bakma fırsatı bile vermeden odamdan çıktım. Sessiz adımlarla geniş koridoru ve salonu geçip kapının üzerinde duran anahtarı sakince aldım ve kapı kolunu yine aynı sessizlik ve sakinlikle indirip kapıyı araladım.

Sessiz apartmana çıktığımda usulca kapıyı kapattım ve derin bir nefes bıraktım. Anahtarı kapının dışına takıp, terasa çıkan merdivenleri çıplak ayaklarımla sakince adımlarken apartmanın yanan ışığı söndü. Elimi cebime atar gibi yaptım

ama taytımın cebinin olmadığını anlamam uzun sürmedi. Telefonumu da almadığımı aynı saniyede fark ettim.

Buranın lambasının aylardır bozuk olduğunu biliyordum ama yukarıda pek işimiz olmadığından aklımdan çıkıp gitmişti.

Dikkatli adımlarla karanlıkta adım atmaya çalışırken içimden sessizce küfrettim. Ali Asaf belli ki daha çıkmamıştı. Onu burada bekleme düşüncesiyle bir an durdum. Arkamdan gelirse en azından aşağıda yanan ışığın aydınlatmasıyla kalan merdivenleri daha rahat çıkardım. Sonra beklememeye karar verdim ve yine temkinli adımlar atarak merdivenleri çıkmaya başladım.

Başparmağımı merdivenin ince kenarına sürtünce ağzımdan acı dolu bir nefes kurtuldu. "Of be," diye bağırdım ama merdivenleri de sinirden söylenerek çıktım.

Üstü kapalı ama yanlardan açık olan terasa adım attığımda rahat bir nefes alacaktım ama aniden bir el koluma yapıştı ve beni hızla içeri doğru çekti.

"Ay," diye bağırırken refleks olarak elin sahibine bir tane vurdum.

"Oha," diyen sesle yeniden kalkan elim havada kaldı.

"Ali Asaf," dedim inler gibi. Rahatlamıştım çünkü.

"Mahinev," dedi dişlerinin arasından. "Çenemi kırdın kızım ya."

İsyan dolu sesi az önceki ödümü patlattığı gerçeğini bastırmadı. Aksine beni daha da sinirlendirdi. Az önce çenesine inen elim yeniden yükseldi ve bu sefer bilinçli bir şekilde omzuna indi.

"Aptal aptal hareketler yapma o zaman! Ödümü patlattın." İsyan dolu sesimi sanki hiç duymamış gibi konuştu.

"Elinin ağır olduğunu biliyordum da çeneme gelince emin oldum."

"Ali Asaf," dedim onu uyarır gibi. "Saçmalayacaksan ben gidiyordum."

Ondan bir adım uzaklaşınca kendine gelir gibi irkilip uzandı ve kolumu tuttu.

"Tamam," dedi yutkunarak. "Gerginim, saçmalıyorum."

Ali Asaf'ın gergin olduğunu duyunca gözlerimi kırpıştırdım. Bir yanım az da olsa rahatladı. Çünkü en azından o da benim gibi hissediyordu.

Terasın ucuna, sokak lambasının aydınlattığı köşede duran sandalyelerin olduğu yere ilerlerken sessizdim. Aynı sessizlikle peşimden geldiğini biliyordum.

"Buranın ışığının olmadığını unuttum," dedim tepeyi göstererek. Aynı zamanda bir sandalye alıp oturdum. O da sandalyesini alıp karşıma oturunca yüzü bana dönük olacak şekilde döndü ve bacaklarını hafifçe aralayıp bana doğru eğildi.

"Sokak lambası yeterli bence," dedi arkamda kalan loş ışığı göstererek. Işık benim arkamdan vuruyordu ama ben onun yüzünü net görüyordum.

Aramızda gergin bir sessizlik oluştu. Yüzümü ondan başka tarafa çevirip denize doğru baktım. Buradan bakınca kıpırtısız hâlde duran deniz simsiyah bir çarşaf gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldım ve gözlerim o siyahlığa daldı gitti. Gündüz bana neşe, sakinlik ve huzur veren denizin bu hâli korkutucuydu. İçinde ne olduğunu bilmeme hissi geriyordu beni, o derin siyahlığa daldıkça. Bilmediğim şeyden korkardım her zaman. Şuan o deniz gibiydi Ali Asaf. İçinde ne olduğunu bilmemek ödümü koparıyordu.

Tenimin ürpermesiyle usulca titredim. Derin bir nefes alıp kendimi bilinmez bir konuşmaya hazırlamak istedim.

"Uzak bakışların," dedi. Yutkundum ama dönüp ona bakmadan denizi izlemeye devam ettim. "Bunlara çok aşinayım artık."

Gözlerimi kapatıp hafifçe sıktım ve tekrar açtığımda gözlerim yeniden onun üzerindeydi. Belli belirsiz rakı kokusu doldu burnuma.

"İkidir sarhoş geliyorsun kapıma?" tek kaşımı kaldırdığımda hafifçe gülümsedim.

"Bu da benim hadsizliğim," dedi kabul ederek. "Ama sarhoş değilim."

"Peki," dedim kelimeyi biraz uzatarak. "Zorla da olsa istediğin oldu..."

"Zorlamak değildi niyetim, biliyorsun..."

Hafifçe güldüm. "Sen ve sabırsızlığın diyelim o zaman."

"Mahinev," dedi ve durdu. Sanki tamamen ona dönüp bakmamı ister gibi biraz bekledi ve elini dizime koyarak beni ona bakmaya zorladı.

"Baksana bana," dediğinde kalbimin çılgınca atışını dizginleyemeden ona döndüm.

"Kızgınsın," dedi gözlerime bakarak. Cümlesi biter bitmez ekledim. "Daha çok kırgın..."

"Biliyorum."

"Aslında," dedim yutkunarak ve durdum. "Ben vazgeçtim Ali Asaf. Valla bak. Senden o gün neden öyle davrandığına dair açıklama istemiyorum. Anlıyorum," derken boğazım düğüm düğümdü sanki. "Şaşırdın sende, belki de Bahar yerine koyduğundan koruma ihtiyacı duydun ve saçmaladın."

"Mahinev," dedi ama araya girerek onu durdurdum.

"Zorunlu hissediyorsun ve böyle hissetmen beni kızdırıyor. Yaptıklarının arkasında durman inan bana daha iyi benim için. Duydun, öğrendin ve şaşırdın. Bu kız saçmalıyor diye düşündün ve kendince tepki verdin. Başkası olsa silip geçerim ama biz birbirimiz için başkası değiliz. Hiç olmadık, olamayacağız da ama Ali Asaf, bana şimdi bahaneler üretmeye kalkışırsan bir daha bu tavırlarını göz ardı edebileceğimi zannetmiyorum."

Sıkıntıyla elini ensesine götürüp sıktı. Bir şey söylemesini bekledim ama susmaya devam etti.

"Bence hallettik bunu," dediğimde yerimden kalktım ve bir adım attığımda onun sesi doldu kulaklarıma.

"Otur şuraya!" Aniden gelen uyarıyla adımım havada donup kaldı.

"Ne?" dedim o anın verdiği şaşkınlıkla.

"Otur Mahinev!" Attığım adımı geri çektim ve hemen karşısına gelip dikildim.

"Ne oluyor?" derken başını kaldırıp yüzüme baktı.

"Kendin yazıp kendin oynuyorsun yine. Konuştun, bitti ve arkanı dönüp gidecek misin?"

Bu çıkışına anlam vermeye çalışırken kaşlarımı çattım. Benim sessiz kalışımla yeniden, "Otur yerine," dediğinde kafa karışıklığımla birlikte aniden az önce kalktığım sandalyeme çöktüm.

İki elini sandalyesinin altına koyup kaydı ve dizlerim, onun iki yana ayrılmış bacaklarının arasına hapsolana kadar bana yaklaştı. Yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildi.

"Beni seviyorsun," dedi sanki bir durumu belirtir gibi. "Sen beni seviyorsun ve şimdi her şeyi bir kenara bırakıp, üzerini kapatıp gidecek misin?"

"Sen de beni sevmiyorsun," dedim dişlerimi sıkarak. Ne hakla benim önüme ona olan sevgimi sürerdi? "Üzerini kapatıp kenara bıraktığım şey de bu."

"Vardın bu sonuca yani?" Yüzü bana o kadar yakındı ki mimiklerinden bir şey anlayamıyordum.

"Dalga geçiyorsun benimle değil mi? Sonuca ben varmadım Ali Asaf, sen beni o sonuca götürdün. Hatta direkt o sonucun üzerine fırlattın beni!"

"Dinleseydin böyle olmazdı!" Sitem eder gibi çıkan sesiyle gözlerim kısıldı.

"Ha oldu olacak kabahat sende de!" Sesim yükselince Ali Asaf derin bir nefes aldı. İkimizde nefes nefese sessiz kaldık.

"Bir kız var," dediğinde kalbim birkaç saniyeliğine atmayı bıraktı.

"Ne?" diye sordum sesim titreyerek.

"Bir kız var," dedi yeniden ve başını bana doğru yaklaştırıp nefesi dudaklarıma değerken fısıldadı. "İçim gidiyor..."

"Ali Asaf," diye ismini fısıldadım. "Aptal de istersen bana, ne istersen de ama bana inan," dedi. Alnını alnıma yasladı. "Mahinev," burnu burnuma dokununca sağa sola oynatıp hafifçe sürttü. "İçim gidiyor..."

"Sen," dedim ama sanki kalbimin atış sesini ikimizde duyuyor gibiydik.

"Şişt," diyerek beni susturdu. "Mahinev, ben o gün geldim buraya çünkü kıskançlık damarlarımda sanki bir lav gibi yakıyordu beni. Senin, burada, o adamla baş başa kalacağını duyduğumda hiçbir şey düşünemedim ben." Kalbim, rüzgâra karşı açık kalmış ve ona direnen bir pencere gibi çarpıp durdu. "Amacım buraya gelip içimi rahatlatıp çekip gitmekti ama sizi balkonda görünce..." Gözlerimin içine bakarak devam etti. "Sana sarıldı," yutkundu ve sanki kötü bir anıyı hafızasından silmek ister gibi gözlerini kapatıp açtı. "O an, benim içimde zerre mutluluk kalmadı."

Benden biraz uzaklaşıp iki elini dizlerimin üzerine koydu ve hafifçe sıktı. "Mahinev, beni bir daha görmek istemediğini biliyorum. Ama Selim dedi ki," çekinerek duraksadı.

"Selim mi?" Şuan ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve Ali Asaf kafamı karıştırıyordu.

"Anlatırsın, dedi. Mahinev anlar dedi."

"Ben, anlamıyorum."

Derin bir nefes aldı ve uzun uzun anlatmaya başladı.

"Mahinev, ben görevden geldiğimden beri cehennemde gibiyim. Seni duymadan önce, daha senin bana olan hislerini bilmeden önce başladı bu çılgınlık bende." Bacaklarımın üzerinde duran parmakları sıkılaşınca bakışlarımın yönü oraya döndü. "Kokun aynıydı mesela ama ne zaman yan yana gelsek seni koklama istediğime karşı koyamıyordum. Gözlerini," derken durup bekledi ve bende bakışlarımı ona çevirdim. "görmemek için bakışlarımı senden kaçırır oldum. Sen bana dokundukça bedenimin verdiği tepkiden aklımı kaybedecek gibiydim. Gece tek başıma kaldığımda kendimi suçladım Mahinev. Aptalca şeyler düşünme oğlum dedim, kızı rahatsız edeceksin diye kendimi uyardım. Hem ne değişmişti ki? diye sordum sürekli kendime. Sen uzun zamandır biliyordun belki Mahinev ama benim hislerim o kadar yeniydi ki anlam verip anlayamadım onları."

Hayretle anlattıklarını dinlerken bir şey söylemek için kendimi zorladım.

"Ama," dedim ama yeniden dizlerimde duran ellerini sıkarak susmamı sağladı.

"Sonra bahçede seni duydum. İşte bundan sonrası için bana hak vereceğin bir bahanem yok. Kendi kafamda kurdum ve beni anlamanı beklemeye de hakkım yok ama senin benden uzak durman için yaptığım şeyin telafisini olmadığını biliyorum."

Kalbimi kırmıştı. Hem de öyle yakıcı bir kırgınlıktı ki bu hangi bahane bunun telafisini yapabilirdi?

"Ali Asaf," dediğimde elini kaldırıp başparmağını dudağıma hafifçe bastırdı. "Biraz daha dinle beni," dediğinde başımı salladım ve ancak o zaman elini ağzımdan uzaklaştırdı.

"Ben kendi içimde ne hissediyorum diye çözemezken bir de seni duyunca aklımı yitirdim. Bunlar bana yabancı, bana uzak hislerdi Mahinev. Sersemlemem bundan ötürü inan. Sonra seni düşündüm. Mutlu olmaz bu kız benimle dedim kendi kendime. Benim gibi bir adam çok üzer seni diye düşündüm."

"Dur artık," dedim araya girerek. Benim beklediğim konuşma böyle bir konuşma değildi.

"Az kaldı," diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. "Bir sürü bahane buldum Mahinev, hepsinde de seni düşündüm ama sonra durup düşününce gördüm ki ben sadece kendimden kaçıyormuşum."

Başımı iki yana salladım ama o konuşmaya devam etti.

"Korkuyorum," dedi bir itiraf gibi. Dizlerimde duran parmakları sıkılaştı. "Mahinev ben çok korktum, hâlâ da korkuyorum. Bunu sana söylemezsem beni anlamayacaksın biliyorum ama siktiğimin korkusu öyle bir sardı ki beni, her yerimi titretti."

"Neden?" dedim refleks olarak.

"Görevden geldiğimden beri sana karşı hissettiğim şeyler beni yedi bitirdi. Geçmişimde yaşadığım hiçbir şeye benzememesi ödümü patlattı, sikip attı bir kenara Mahinev!"

İçine huzursuz bir nefes çekerek devam etti. "İçimde bir şey senin için alev aldı Mahinev ve delirdi. İçimde deliren o

parça öyle başka öyle farklıydı ki aklımı da sikip attı. Bu aşk gibi değil. Bu o kadar basit bir şey değildi."

Başını aşağı eğip sanki maraton koşmuş gibi nefesinin sakinleşmesini bekledi. "Bu delilik gibi..." diye fısıldadı başını kaldırmadan. Biraz bekledi ve yeniden yüzüme baktı. "Bir gülüşüne tonla anlam sığdırmaya çalışıyorum ben artık senin, uzak durmam gerekirken beceremiyorum. Olmazları sıralarken her seferinde olması için bir yol açıyorum kendime. Of," dedi bana öyle bir baktı ki nefesim kesildi. "Anlatamıyorum bile Mahinev, öyle bir şey ki, kendine her konuda hâkim olan ben kendimi kaybettim."

"Başka biriyle yalnız kalacaksın diye kendimi kaybettim lan ben! Sen benden uzak dur diye uğraşırken, kendimi koşarak sana gelirken buldum. Siktiğimin aklını kaybettim Mahinev!"

"Bana bunu neden yapıyorsun?" diyebildim. Gözümden kayıp giden bir damla yaş dudaklarımda takılıp yok oldu. Ali Asaf bunu fark edince elini kaldırıp parmakları enseme değecek kadar sert şekilde yüzümü avuçladı ve başparmağıyla gözümden akan ıslaklığı sildi.

"Ben vazgeçmiştim," dedim hıçkırarak. "Kabul etmiştim her şeyi. Kendimi alıştırmıştım bile, sen şimdi..." durup nefes almak için bekledim. Onun bana dokunmasını istemiyordum şuanda. Elini yüzümden çektim ve oturduğum yerden kalktım. Hemen arkamdan ayaklandığının farkındaydım ama ona sırtımı döndüm.

"Şimdi bana kalkmış hislerimin sende bir karşılığı olduğunu mu söylüyorsun?" İstemeden de olsa sesim yükseldi. İçimde dolup taşan öfkeyle ona döndüm. "Ve sana öylece inanmamı bekliyorsun!"

Yanıma yaklaşınca bir adım geri gittim. Benim geri gittiğimi görünce duraksadı.

"Seninle ilgili aklımdan geçen her şeyin kusuru bana, Mahinev. Kafamda dönüp dolaşan ne varsa, başkalarına göre değil, belki de çok yanlış ama bana doğru olan her şeyi bir kenara bırakıp geliyorum senin karşına. Kendi içimde,

seninle ilgili verdiğim savaşta mağlup oldum ben ve kabul ediyorum. Fark ettim ki sana kaybetmek hiç koymuyor bana."

Gözümden akan yaşlara engel olamadan, ıslanan kirpiklerimin arasından ona baktım. Ben bu kelimelerin bir araya gelip oluşturduğu cümleleri duymak için ne zamandan beri bekliyordum? Böyle olmasını hayal etmemiş olmam gerçek olmadığını mı gösterirdi?

Kalbim kırıktı, hem de canımı acıtacak kadar kırılmıştı ama şimdi çatırdayan o yerlerin onun cümleleriyle dolması iyileşme belirtisi miydi?

İçimde iki ayrı köşeye çekilmiş Mahi ve Mahinev birbirlerinin yüzüne bile bakmıyordu. Mahi'nin az önce olanlardan zerre kadar etkilenmediğini görmek beni tedirgin ediyordu. Sanki sonradan olacakları hissediyormuş gibi davranıyordu. Aklımdan geçenleri duymuş gibi bakışlarını bana çevirdi *ve aklını başına al der* gibi yüzüme baktı. Bakışlarımı ondan kaçırdım ama zihnimde defalarca sıraladığı kelimeleri duyar gibiydim. *Aptal , aptal, aptal...*

Ama Mahinev öyle değildi. Umut saçıyordu şuan her bir yanına. Gözleri parlıyordu deli gibi, görebiliyordum. Kalbinin atış sesi ortamı dolduruyordu ve o sesin onu böyle mutlu ettiğini görmek ve hissetmek benimde kalbime huzur veriyordu.

Korkuyordu Mahi'den... Yan bakışlarla onu izlediğinde göz göze gelmek istemiyordu onunla ama ona rağmen umudu vardı işte.

Dört yanımı sardı bu umut ve seve seve kabullendim. Ama aynı zaman da Mahi'nin huzursuzluk veren öfkesi de içimde kaynıyordu. Patlamak ve içimden atmak istiyordu sanki.

İki elimi kaldırıp sertçe yüzümü sildim. "Nefret ediyorum," dedim dişlerimi sıkarak. Yeniden gözlerine baktım. Bana o kadar yakın duruyordu ki bakışlarında değişen her bir duyguyu hissediyordum.

Elimi kaldırıp işaret parmağımı göğsüne dayadım ve yerinden kıpırdamayacağını bile bile onu ittim.

"Bana bu yaptığından nefret ediyorum, Ali Asaf." Öfkem doludizgin bir dalga misali içimden taştı. "Sen o gün karşıma geçip, seninle konuşmak için planladığım her cümleyi benim kulağıma acımasızca fısıldadığında ben ne hissettim hiç düşündün mü?" Sesim yükseldikçe kendimi daha fazla kaybediyordum. "Canımın nasıl yandığından, kendimi ne kadar basit ve kırgın hissettiğimden haberin var mı?" Bana cevap vermesini bekler gibi durup yüzüne baktım. Başını belli belirsiz iki yana salladığında hafifçe gülümsedim. Bir insanın gülümsemesi acı çeker mi? Benimki çekiyordu şu an.

"Yok işte!" dedim üzerine basarak. "Yok, hiçbir fikrin yok ve şimdide karşıma böyle," ne diyeceğimi bilemeden durup nefes aldım. "Böyle, sanki birbirini seven iki insan normal bir şekilde yan yana gelip duygularını açıyormuş gibi davranman canımı yakıyor."

"Biliyorum," diye fısıldadı. İki elimi göğsüne koyup onu itmek için hazırlandım ama ellerim ona dokunduğu an parmaklarımı üzerindeki tişörtü de arasına alarak sıkıp yumruk yaptım. İtemedim... Kahretsin ki itemedim işte.

"Bilmiyorsun," dedim gözlerimi kapayarak. "Bilmiyorsun Ali Asaf, bilmiyorsun işte! Bilemezsin..."

Kolları bedenimi sardığında ayakta duran tek kalemde yıkıldı ve ben anlımı onun göğsüne yaslayarak içimde ne varsa atmak ister gibi hıçkırarak ağladım.

Ali Asaf beni sımsıkı tuttu. Kollarının arasında bulduğum huzur, bana hissettirdiklerinin tahtını sarstı. Kızgınlık uçup gitmeye hazır bir kuş gibi çırpınınca onu tutmak için zorlamadım. Kapattığım tüm pencereleri usulca araladım ve hafiflik bedenime yerleşirken o duygu beni terk etti.

Kırgınlık o kadar kolay gitmeyecekti benden biliyordum ama yine de bu hissettiğim şeyden vazgeçemezdim.

Başımı göğsünden uzaklaştırıp yüzümü ona doğru kaldırdım. Aramızdaki boy farkından dolayı boynumu geriye yatırdığımda, gözlerini görmek için birkaç kez kirpiklerimi kırptım. Sokak lambasının vurduğu ışık yüzünü aydınlattı.

Bakışlarına yerleşen hüzün beni kalbimin en derin noktasından vurdu.

Hala tişörtünü sımsıkı tutuyordum. Parmaklarımı gevşettim ve ellerimi oradan çekmek istedim ama Ali Asaf sırtımda duran iki elini hızla çekip, ellerimin üzerine koydu ve yeniden göğsüne bastırdı.

"Bırakma," dedi fısıldar gibi. "Burada kalsınlar hep, uzaklaşma."

Ne cevap vereceğimi bilemeden ona bakarken dudaklarımı ısırdım. Bakışları tek seferde kıpırdayan dudaklarıma kaydı ama hemen gözlerime geri çıktı. Ellerimi ondan çekmeyeceğimi anladığında, ellerimin üzerinde duran kendi ellerini çekti ve ağlamaktan ıslanan yüzümü, sert parmak uçlarıyla silmeye başladı.

Yüzüme dokununca istemsizce gözlerim kapandı. O, sanki elinin altından her an dağılacak bir şey varmış gibi yüzümde ıslanan her bir noktayı silerken, sanki parmaklarının sertliği canımı yakacakmış gibi tedirgindi.

Ellerini yüzümün iki yanına koydu ve önce usulca başparmaklarıyla kirpiklerimin üzerini kuruladı. Daha sonra gözlerimin altına, oradan da elmacık kemiklerime ulaşıp sakince gezindi yüzümde. En son yanaklarıma indiğinde tedirgin parmaklarının durakladığını hissettim. O durduğunda gözlerimi açtım ve bana bakan gözleriyle buluştu bakışlarım.

Bakışlarını benden bir saniye bile uzaklaştırmadan parmaklarını yüzümden kaydırdı ve iki parmağı dudaklarımın iki kenarına gelene kadar indi. Gözlerini benim gözlerimden hiç ayırmadan, kendi gözyaşımla ıslanan dudaklarıma usulca dokundu ve narin dokunuşlarla gezindi köşelerde.

Boğazının, yutkununca hareket etmesini izledim. Yine de bakışları asla dudaklarıma kaymadı. Parmakları sakince gezindi kenar çukurlarımda ve en son dudaklarının arasından kaçan titrek bir nefes eşliğinde, bir parmağı sakince iki dudağımın üzerinden tüy gibi dokunarak bir uçtan bir uca gezdi.

Aynı anda bende nefesimi tuttum. Sonunda yüzümün ıslanan her bir köşesinde gezindiğinden emin olunca, ellerini yüzümden indirdi ve tedirgince bana tekrar sarıldı.

"Ben nasıl göremedim bu bakışları?" Sanki kendi kendine soruyordu bu soruyu ama bende konuşmasına dahil oldum.

"Ben hep, bakarsan gözlerime anlarsın sandım."

Huzursuz bir nefes alıp verdi. "Akıllı bir adamım diye geçinirim bir de!" sanki kendine kızar gibi homurdandı. "Ben kendimle çelişirken, kendi kendime olmazlar sıralarken seni üzdüm. Bende mi kusur Mahinev?"

Ağzımı açıp bir şey diyecekken başını iki yana salladı. "Bu da soru mu? Tabii kusur bende."

Başını eğip anlını anlıma yaslayınca gözlerim kapandı. "Kızgın değilsin artık hissediyorum." Sakince alıp verdiğimiz nefeslerimiz birbirine dokundu. "Ama kırgın olduğunun da farkındaydım. O kızgınlık nasıl seni terk edip gittiyse, Mahinev..." durup bekledi ve alnıma dayalı olan alnının baskısını arttırdı sanki ne kadar ciddi olduğunu göstermek ister gibi. "O kırgınlık seni terk edene kadar uğraşacağım. Yemin ederim," dedi ve bana sarılı olan kollarını sıkılaştırdı. "Yemin ederim Mahinev, gidene kadar bir saniye bile uğraşmaktan vazgeçmeyeceğim."

Gözlerimi açtığımda o da bana bakıyordu. "Sana çiçek gibi kızsın derken ciddiydim." Hafifçe geri çekildi ve belime dolanmış bir elini kaldırıp yanağıma koydu. Başım istemsizce onun eline doğru boyun eğdi. "Seni soldurmaktan hâlâ korkuyorum. Hatta siktiğimin korkusu ödümü patlatıyor ama işte lanet herifin teki olduğum için, koklamadan duramam artık." Burnunu elinin durduğu yere yaklaştırıp derin bir iç çekti. "Bir kere çektim içime senin kokunu," burnu elmacık kemiğime usulca dokundu. "Doldu ciğerlerime ve o çiçek benim artık."

Derin derin nefesler aldı tenimin üzerinde. Geri çekildiğinde aklımdan geçen tek şey bu duygudan, ondan, bunca zaman nasıl uzak kalabildiğimdi.

Dudaklarım kıpırdandı. "Çekip gitmek istiyorum," dedim fısıldayarak. Beni dinlediğini biliyordum. "Kalbimi kırdın, hâlâ da kıracaksın diye ödüm kopuyor." Göğsümde titreyen bir nefes aldım. "Bir söz geliyor aklıma," dediğimde başparmağı yanağımın üzerinde sakince hareket etti. Sanki devam etmem için beni cesaretlendiriyor gibi rahatlattı beni. "Hem çekip gitmek isteyip, hem de gitmek istememek berbat bir şey."

Göğsüne dayalı duran elimin birini kaldırdım. Hareket ettiğimde bundan hoşlanmamış gibi göğsünden kaba bir ses çıktı ama hızla yüzüne ulaşıp dokunduğumda huzurla sakinleşti. "Doğru," diye fısıldadım. "Gerçekten berbat hissettiriyor."

Ben susunca konuşmamı ister gibi, "Ama," dedi. Sanki bu amayı benim tamamlamam gerekiyormuş gibi. "Ama," diye başladım bende cümleme. "Gitmemeyi seçiyorum." Kirli sakallı teninde tırnaklarımı usulca sürterek gezdirdim parmaklarımı. "Düşünmekten bıktım. Yazmaktan usandım Ali Asaf. Saklamaktan, gözlerimi kaçırmaktan yoruldum. Ben artık bunları sadece sana, senin gözlerine bakarak söylemek istiyorum."

Onun bir eli benim belimde, benim bir elim onun göğsüne dayalı... Eli yanağımı öyle bir kavramıştı ki sanki hiçbir kuvvet onu oradan ayıramazdı. Benim elim onun yüzünde sakince yol alırken şu hâlimizin nasıl güzel olduğunu düşündüm.

O da benim gibi mi hissediyordu?

Delirir gibi... Hatta çılgın bir delilik anı gibi geliyor muydu ona da?

Anlık bir tereddütle benden biraz uzaklaştı. Göğsünde duran elim kayıp düştü ama hızla onun büyük, sıcak avucunda yerini aldı. Beni de peşinden götürerek hareket ettiğinde az önce oturduğumuz yere ilerledi. Birkaç adımda sandalyesine varıp oturdu ve benim sandalyemi onunla yüz yüze bakacağım şekilde oturmam için bacaklarının arasına çekti. Sersemlemiş gibi ayarladığı yere oturdum. Bacaklarını

iki yana açtı ve benimkileri kendi bacaklarının arasına hapsetti.

Bedenini bana doğru eğip dibime kadar girdi. Gözlerime bakarken hâlâ elimi sımsıkı tutuyordu. Boşta kalan elini dizimin üzerine koydu ve tüy gibi bir okşamayla yukarı doğru kaydırdı.

"Söyleyeceksin," dedi bir şeyi noktalar gibi. "Bundan sonra bana söyleyeceksin, tıpkı benim sana yapacağım gibi."

Sandalyemde en uca kadar kayıp ona yaklaştım. Eli bacağımın üst kısmına kayıp orayı kavradı. Dudaklarımız birbirine o kadar yakındı ki bir santim daha öne eğilsem dokunurdum.

Dokunsam kalbim patlar mıydı acaba?

"Sana içimdeki yaralardan söz etsem," dedim fısıldayarak. "Anlatsam bugüne kadar neler hissettiğimi sana, anlar mısın beni? Dokunur musun o yaralarıma, sarar mısın?"

Sesimden ne hissettiğimi anlamasını istedim. Nasıl derin, ona olan hislerimin nasıl derin boyutta olduğunu anlamasını istiyordum.

"Sararım," dedi söz verir gibi. "Allah, kitap aşkına, yemin olsun sararım, ne istersen yaparım Mahinev. Yeter ki," derken sesindeki az önceki güven yok olmuş gibiydi. "Yeter ki sen inkâr etme bizi."

Dudaklarımın minik bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdim. "Kalbim, bunca şeye rağmen, etrafına ördüğü yaralarla kaplı duvarlara rağmen, yâr diye seni seçmiş kendine. Benim ne haddime artık bunu inkâr etmek."

"Sen," dedi gülümseyerek. "Çok başka bir şeysin."

İki elimle yüzünü kavradım ve oda aynı şekilde karşılık verdi. Burnum burnuna dokunana kadar eğildim. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Dudakları benimkilere o kadar yakındı ki olduğum yerde ölüp gidecektim heyecandan.

Onun elleri benim yüzümde gezindi, benimkiler onun. Alnım onunkine dokundu, burnu benim burnumda usulca gezindi. Ellerimiz birbirini keşfetmek ister gibi çılgınca

yüzlerimizde dolaştı durdu. her santimde oyalandı. Ama dudaklarımız asla birbirine dokunmadı.

İstiyordum. Bir kere olsun tadına varmak istiyordum. Ali Asaf'ın dudakları hareket etti. "Bırak," dediğinde üst dudağının sus çizgisi benimkine saliselik bir dokunma gerçekleştirdi. Bu dokunuşla nefesimi hızla içime çektim. "Yansın gönlüm sana."

"Tamam," dedim aptal gibi. Az önceki minik temastan ötürü ne aklım sakindi artık ne de kalbim. O ufacık temasa bir kez daha ihtiyacım vardı.

"Ali Asaf," dediğimde, "Şişt," diyerek beni durdurdu. Bu kısacık kelimelerin arasında o teması yaşıyorduk ve içimden sesli bir şekilde yirmi dokuz harfi saymak geçiyordu. Hangi harfe geldiğimde en fazla teması yaşardık?

"Yapma," dedi ve usulca dudaklarımızın uçları birbirine tekrar değdi.

"Neden?" dedim itiraz eder gibi. Bu hâlim hoşuna gitmiş gibi minik bir kıvrılma gerçekleşti dudaklarının kenarlarında.

"Böyle olmayacak," dedi sakince.

"Ama," diye bir itiraz cümlesi dökülecekti dudaklarımdan fakat izin vermedi.

"Bırak tadını çıkarayım şimdi. Nefesinin tadını alayım, kokunun tadına varayım."

Yeniden, "Ama," dedim ama burnunu sertçe burnuma dokundurdu. "Sus," dediğinde üst dudağı tekrar benimkini okşayınca istemsizce sustum zaten.

Dudaklarının benimkilere bu kadar yakın olmasına dayanamıyormuş gibi sert bir soluk çekti içine ve aynı hızla bıraktı. Benden biraz uzaklaştı ama sonra başını eğip alnını omzuma dayadı.

"Hadi seni aşağı götürelim," dedi.

"Ne?" derken başını kaldırdı ve aynı hızla ayağa kalktı. Elini tutman için uzattığında, elimi avuç içine bırakıp onun ellerinde kaybolmasına izin verdim.

Parmaklarını sımsıkı benimkilere doladı ve bir kere sıktı. Bir kez daha yüzüme uzun uzun baktı ve beni de peşinden

çekerek yürümeye başladı.

Karanlık merdivenleri sakince inerken önümden dikkatle yürüdü. Arkasından geldiğimi bilerek ve bana siper olur gibi hareket ederek ilerledi.

Sonunda evin kapısına geldiğimizde çalışan ışık otomatik yandı ve gözlerimi kamaştırdı. Elimi bırakmadan beni çevirdi ve yüz yüze gelince boşta kalan elini belime sarıp yüzüme baktı.

Sessizce birbirimizi izledik. Ali Asaf'ın gözleri yüzümün her santiminde sanki ilk defa görüyormuş gibi gezindi. Sonra başını eğdi ve dudaklarıma doğru eğildiğinde gözlerimi kapattım. Bekledim... O dokunuşu bekledim ama istediğim şey gerçekleşmedi. Boynuma yakın bir yere değen dudaklarla gözlerimi açtım.

Başını eğdiği yerden hiç çekmeden minik bir öpücük kondurdu ve uzaklaşmadan fısıldadı. "İyi geceler."

"Sana da," dedim hemen. Belli ki fazla heyecan benim çenemi açıyordu. Üzerime doğru biraz daha eğilince bedenlerimizde birbirine dokundu.

Arkamdan bir çıt sesi gelene kadar da ne yaptığını anlamadım. Benim üzerime doğru eğilmiş ve kapının dışında bıraktığım anahtarla kapıyı açmıştı.

"Gir artık, hadi," derken arkamda aralanan kapıyı işaret etti. Sanki biraz daha yanında kalırsam kendine hâkim olamayacak gibiydi.

Bir adım geriye gittim. Arkamı dönüp içeri gireceğim sırada vazgeçtim ve yeniden ona döndüm.

Hızla ona yaklaşınca bunu yapmamı beklemiyormuş gibi afalladı ama kollarının arasına kendimi attığımda beni tutmayı da başardı. Kollarımı boynuna dolarken ellerini belime sardı ve ayaklarım hafifçe yerden kesildi.

Dudaklarım ona yaklaşınca boynundan gelen temiz kokusunu içime çektim. Tıpkı onun yaptığı gibi boynuna yakın bir yerden seslice öptüm ve kulağına, "İyi geceler," diye fısıldadım. Belimde duran elleri tenimi sıkıştırdı.

Çenesinin gerilmesinden kendini tuttuğunu anlayabiliyordum.

Aşağı doğru kayar gibi ondan uzaklaştım ve ayaklarım yere bastı. Kollarından çıkmak istedim ama geriye doğru bir adım atamadan kollarının arasına yeniden hapsedildim. "Seni var ya," dedi dişlerini sıkarak.

Bu hâline gülümsemeden duramadım. Başını eğdi ve dudakları anlıma dokununca gözlerim kapandı. "Git artık," dedi çenesini sıkarak. Kollarını bir kere daha sıktı sanki bırakmak istemiyormuş gibi ve sonra beni serbest bıraktı. Olduğum yerde durunca arkamdaki kapıyı işaret etti. "Şimdi, Mahinev."

Bakışlarında bir şeyler titreşti ve bu bakış sözünü ikiletmemem için uyarı gibiydi. Geri geri gittim ve kapıya vardığımda içeri girip arkamdan kapattım.

Maraton koşmuş gibi nefes nefese sırtımı kapının soğukluğuna yasladım. Kalbim göğsümün içinde çırpınırken aklım da aynı çılgınlığı yaşıyordu.

Kalbimin etrafında dolanan Mahi ve Mahinev'e takıldı gözlerim ve ilk defa ikisi de aynı anda gülümsediler.

Biz geldik mahalle sakinlerim. ☀

Umarım bölümü severek okumuşsunuzdur.

Yeni bir yola adım attı bebeklerim. (Sonunda!)

Umarım **800 oy** ve **600 yorumu** bu bölümde geçeriz. Ben kıyamayp size bölüm yetişritiyorum ama siz bana kıyıyorsunuz. Aşk olsun!

Bölüm hakkında, hikâyemizin ilerleyişi hakkın düşüncelerinizi bekliyorum.

Lütfen paylaşımlarınıza beni etiketlemeyi unutmayın.

Bir sonraki bölümde görüşene kadar, kendinize iyi bakın.

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; ♥

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik

- tiktok: tugbaaticicosar

MAHİ - On Birinci Bölüm

İçim ona nehirlerin denize aktığı gibi akıyordu.
- Sait Faik Abasıyanık

Bölüm Şarkıları:
• Fikrim Yok – Hüsnü Arkan / Erkan Uğur
• Rebeka - Akın

Merhaba canlarım, uzun bir bölümle geldim. Dinlenerek okuyun lütfen, gözlerinize yazık. Oy ve yorum için bir şey demiyorum siz elinizden geleni yapıyorsunuz biliyorum ama bir önceki bölümü geçelim lütfen. Eksik bırakmayın bizi. Keyifli okumalar.

Yorgun gözlerimi sıkarak yatağımda yüzüstü dönüp yeniden uykuya dalmaya çalıştım. Odamın dışından gelen sesleri belli belirsiz duyuyordum ama doğru algıladığımdan emin değildim. İki gecenin verdiği yorgunluk üzerime çökmüştü ve asla uyanmak istemiyordum şu an.

Kulağıma dolan sesleri görmezden gelmeye çalıştım fakat Bahar'ın bağırarak konuşması bunu imkânsız kılıyordu.

"Abi delirdin mi sen? Kız uyuyor diyorum sana."

Sinirli sesini duyunca uykunun verdiği mahmurluğa rağmen dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bahar'ın itirazlarının sebebi olan seste hemen arkasından geldi.

"Ya sen karışmasana! Ben uyandırırım diyorum!"

Ali Asaf'ın Bahar'a çıkıştığını duydum ama ne için kavga ettiklerini pek anlamıyordum.

Odamın kapısı hızla açıldı ve hemen arkasından sertçe geri kapandı. Şu an o kapı patlasa umurumda bile olmazdı

çünkü uykusuzluktan gözlerimi açamıyordum.

Yatağımın sol tarafı çöktü ve sıcak parmaklar saçlarımı ensemden uzaklaştırdı. Yüzümü yastığıma daha fazla gömdüm. Açığa çıkan tenime sıcak dudaklar değdiğinde yattığım yerde irkildim. Aynı zamanda uykumu açtığı içinde sinirlendim.

"Bahar," dedim huysuzlanarak. "Hiç sırası değil. Bırak uykum var."

"Lan," diye bağıran Ali Asaf'ın sesiyle aniden yerimden fırladım.

"Ay," dedim bende korkarak. Yüz üstü yattığımdan dizlerimin üzerinde doğruldum ve önüme düşen saçlarımı hızla geriye atıp arkamda kalan adama dönmeye çalıştım.

"Bahar seni böyle mi öpüyor?" dediğinde hâlâ uyku sersemliğinin verdiği aptallıkla ona bakmaya çalıştım.

"Ya sen ne yapıyorsun burada?" ondan uzaklaşıp bedenimi tamamen ona çevirdim ve sırtımı yatak başlığına yasladım.

"Soruma cevap versene sen?"

Sanki karşımda akıl sağlığını yitirmiş bir adam gibi durup bana saçma sapan sorular soruyordu.

Ben konuşamadan odamın kapısına gürültüyle vuruldu. Kapının kolu zorlandı ama açılmayınca gözlerimi kısıp Ali Asaf'a baktım.

"Kapıyı mı kilitledin yine sen?"

Aynı anda kapının arkasından Bahar da konuştu. "Bakın işte! Yine kilitlemiş kapıyı." Kapının arkasında bir tartışma başladı.

Bahar sinirle söylenip duruyordu, Selim ve Kaan ise onu sakinleştirmek ister gibi bir şeyler anlatıyordu. Dikkatimi onlara veremiyordum çünkü hâlâ yatağımda oturan bu adamla uğraşmak zorundaydım.

"Ne işin var senin burada?"

Sorduğum soruyu görmezden gelip bana biraz daha yaklaştı. Bacaklarımı örten ince çarşafı tutup parmaklarımı etrafına doladım.

"Sen önce benim soruma cevap ver bakalım?"

Gözlerimi devirdim. "Bahar arada sırada huylandığımı bildiği için beni böyle uyandırır," dedim. Önce tek kaşını kaldırıp merakla bana baktı ve daha sonra o güzelim kaşları çatıldı.

"Haini uzakta aramamak gerekiyormuş demek ki. Ben koklamaya kıyamıyorum diye düşünürken burnumun dibindeki cadının yaptığına bak sen!"

Ali Asaf'ın isyan dolu kelimeleri yüzümde bir gülümseme oluştururken, kapının arkasında telaştan deliren Bahar'ı kısa süreliğine unuttum.

"Bahar," diye aniden bağıran Ali Asaf'ın sesiyle kapının dışında bir sessizlik oluştu. "Kızım, düşmanını içeri göndermişsin gibi davranma o kapının arkasında, çıkınca alacağım ifadeni senin."

Bahar'dan çıt çıkmadığını fark edince devam etti. "Git içeri, biz de geliyoruz şimdi." Sesindeki kesin tonu duyan Bahar'ın üstelemeyeceğini düşündüm ama son bir çare, "Ama abi," diyecek oldu. Ali Asaf tekrar ismini söylediğinde artık kapının arkasında olmadığını biliyordum.

Bir anda sessizleşen ortamla dudaklarım gerildi. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona sinirle baktım.

Üzerinde dolanan bakışlarıma dikkatini verdiğinde benim aksime o gülümsedi. "Bakma bana o kocaman gözlerinde öyle, sanki bir yerimi delecek gibi."

"Neden böyle saçma sapan davrandığını düşünüyorum sadece."

Oturduğu yerde bana doğru kayar gibi biraz daha yaklaştı. Ellerimde tuttuğum ince örtü avuçlarımın arasında ezildi.

"Ben uyandırmak istedim seni," derken bakışları gözlerimden burnuma, oradan da dudaklarıma kaydı.

Dikkatli bakışları tenimi gıdıklamış gibi hissedince dudaklarımı ıslattım. Bakışları biraz süre daha hareket eden dudaklarımda gezindi ve derin bir nefes alıp vererek yeniden gözlerime kaydı.

Yeniden dudaklarım aralandı ama bu sefer amacım onu azarlamak olduğu için oturduğum yerde dikleştim. "Ali Asaf,"

diye başlayan cümlen onun araya girmesiyle yarım kaldı.

"Ben hiç uyumadım," dedi sanki normal bir durumu belirtir gibi. "Bütün gece sana ne kadar yakın olduğumu düşündüm. Sonra aslında bu yakınlığa çok daha önce sahip olabileceğim geldi aklıma ve uykum iyice kaçtı." Elini kaldırıp yüzüme dökülen saçlarımı geriye itip hafifçe saç tellerim okşadı. "Mahinev," dediğinde omzumdan sarkan birkaç tutamı eline alıp parmaklarının arasına doladı. "Çok mu geç kaldım ben sana?"

Ona cevap veremedim. Bir kuş göğsümün içine gizlice girmiş de içimde çırpınıyormuş gibi hissediyordum. Bir yanım ona, senin yüzünden kaybettik bu vakti, geç kaldın tabii diye bağırmak istiyordu ama diğer yanım sanki uzun zamandır beklediği bir şeye artık sahip olmanın verdiği mutluluğu yaşadığından, duruma bu gözle bakamıyordu.

Derin bir nefes aldım. Soluklarım boğazımda takılıyormuş gibi hissediyordum. "Geç kalmadık," dedim. Sadece onun için konuşmak doğru gelmiyordu.

"Bizim zamanımız mı artık yani?" Sorduğu soruyla yüzünde oluşan gülümseme beni heyecanlandırdı.

Omzumu silkip yüzüne baktım. "Bizim zamanımız mı bilmiyorum ama bildiğim bir şey var."

Tek kaşını kaldırıp gözlerimin içine merakla bakarken ağzımdan çıkacak kelimeleri heyecanla bekledi. "Ben senin için çok çabaladım. Sıra sende!"

Üzerimde duran çarşafı ittim ve ona dokunmadan bulduğum ufak bir boşluktan sıyrılıp ayağa kalktım. Karşısında dikildiğimde hızla bana döndü.

"Ne demek bu şimdi?"

Saçımın uçlarına kayan tokayı düşmeden aldım ve saçlarımı elimle düzeltirken bir yandan da konuştum. "Ne duyduysan o demek? Ben dün gece oluruna bıraktım, kızgınlığımı bastırdım ama ne sanıyorsun?"

Tokamı yeniden saçıma takmak için elimi kaldırdım. "Toplama su saçlarını!" Uyarır gibi araya girince elimde hava da kaldı.

Sırf ona gıcıklık olsun diye sinirle saçımı sımsıkı toplayacaktım neredeyse ama kafamın içi zaten uyuşmuş gibi olduğundan bu seferlik görmezden geldim. Lastik tokayı bileğime takıp bileğimi de ona doğru kaldırıp gösterdim. "Oldu mu?"

Başıyla beni onaylayınca sinir olmuş gözlerimi onunkilere diktim.

"Şimdi açıkla şunu?" dediğinde dizini huzursuzca sallayıp durduğunu fark ettim.

"Ne anladıysan o."

"Yani?"

"Yine döndük senin şu tek kelimelik cevaplarına."

"Mahinev," dedi sinirle. "Adam gibi açıkla o zaman, neden tekrar ettiriyorsun beni?"

Saçlarımı geriye atıp onun karşısında dimdik durdum. "Biz neyiz şimdi?"

Sorduğum soru karşısında bir anda afalladı. Ali Asaf'ın şaşırdığını çok nadir zamanlarda görürdüm. "Ne demek neyiz?"

Sinirle gözlerimi devirdim. "Soruma soruyla karşılık verirsen nasıl ilerleyeceğiz biz."

Giderek sinirlendiğinin farkındaydım. Damarına basmak her zaman hoşuma gidiyor olsa da beni anlamasını istiyordum şu an.

"Biz neyiz Ali Asaf? Birbirinden hoşlanan iki insan mı? Flört mü ediyoruz? Sevgili miyiz?" her soruyla birlikte kaşları daha fazla çatıldı. "Neyiz biz sence?"

"Kızım ne flörtü," dedi öküz. "Sen benim flört ettiğimi nerede gördün?" Katıksız öküz hem de.

Dişlerimi sıkarak kendimi sakin kalmaya zorladım. "Tamam işte cevap ver o zaman neyiz biz?"

Oturduğu yerden kalkıp tam karşımda dikildi. Onun yüzüne bakmak için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım. "Saçma sapan sorular sorma bana! Bunların cevabının bende olmadığını biliyorsun." Derin bir nefes alıp başını hafifçe yana eğdi. "Beni en iyi sen tanıyorsun," derken

gözlerimin içine baktı. "Bu duyguların bana nasıl yabancı olduğunu sen biliyorsun." Elini kaldırıp kendine engel olamıyormuş gibi yeniden omuzuma dökülen saçlarıma dokundu. "Sana kendimi anlattım. Bunlar hiçbir şey ifade etmiyor mu senin için?"

"Öyle demedim," dedim. Söylemek istediğim bu değildi zaten. "Ama," derken yutkundum. Beni anlaması için dikkatle yüzüne baktım. "Duymak yetmiyor bazen," dedim fısıldar gibi. Çekingen ses tonumla saçımda gezinen parmakları durdu. "Duydum, dinledim seni. Ama bazen yeterli gelmiyor."

Gözlerimi bir saniye bile çekmeden devam ettim. "Sen bana dedin ya nasıl görmedim ben bu bakışları diye," durup beni anlamasını bekledim. "İşte bende görmek istiyorum artık."

Dudakları konuşmak için aralandı ama ona izin vermedim. "Yalan söylüyorsun demiyorum sakın yanlış anlama. Dudaklarından dökülen her kelimeye ben inanıyorum. Ama kalbim görmek istiyor. Gözlerim görmek istiyor. Aklım, ellerim, kollarımda şu diken diken olan tüylerim bile görmek istiyor Ali Asaf."

"Tamam," diye fısıldadı. "Anladım."

Son kelimesindeki yılgın kırgınlığı hissediyordum ama buna ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Çıkalım artık şu odadan," derken ortamın gergin havasını dağıtmak için gülümsedim. "Ayrıca, şöyle davranmayı da bırak."

Sabırsız bir kaş çatış eşliğinde derin bir nefes aldı. "Yine ne yaptım?"

Sesindeki alaylı ton hoşuma gitmedi ama oldum olası böyleydi zaten. "İnsanlar ne olduğunu bilmiyor," derken kapalı kapıyı işaret ettim. "Saçma sapan davranıp akıllarını karıştırma."

"Ne?" diye bağırdı. Sonra omuzları çöktü. "Zaten söyleyeceğim birazdan."

Aynı şaşkınlıkla bu sefer ben bağırdım. "Ne?"

"Söyleyeceğim işte." Sıradan bir şey bahseder gibi sakinlikle konuşması sinirlerimi geriyordu.

"Pardon ne diyeceksin insanlara? İki üç saat önce aramızda konuştuk biz, sevgili olmaya karar verdik mi diyeceksin?"

Alaycı sesimden hoşlanmadığını o kadar güzel belli etti ki bakışlarındaki değişimi fark etmiştim.

"Yok," dedi dişlerini sıkarak. "Mahinev bana yıllardır âşık, dün gecede bunu itiraf etti diyeceğim."

"Geri zekâlı!" dedim sinirle ona bakarken. "Hele bir böyle de, bak Seyhan teyzeden emdiğin sütü nasıl burnundan getiriyorum ben senin."

"O biraz zor yavrum," dedi dişlerini göstererek sırıtırken. "Ben yedi yaşına kadar emmişim. Getir getir bitmez o süt bende."

"Yuh," dedim hayretle. Benimle dalga geçtiğini düşündüm ama yüzündeki ifade hiç de öyle durmuyordu.

"Valla bak. Tabii süt falan kalmamıştı ama mahallede maç yaparken arada gider iki dakika annemi emerdim ben."

"Ciddisin?" dedim hâlâ ona inanamıyordum.

"Kızım ciddiyim diyorum neden inanmıyorsun. Git anneme sor istersen?"

"Saçmalama," dedim yüzümü buruşturarak. "Gidip Seyhan teyzeye Ali Asaf seni kaç yaşına kadar emdi diye mi sorayım."

"Yani, bana inanmıyorsan sor."

Bakışlarımı eğlenen yüzüne çevirdim. Dalga geçtiğini düşünüyordum ama ciddi gibiydi. Daha önce Bahar falan söyledi mi acaba diye düşündüm ama aklıma böyle bir konudan bahsettiği gelmedi.

"Neyse çıkalım bu odadan artık," dedim. "Dışarı da normal davran bak!" diyerek onu uyardım. "Eskiden nasılsak öyle olacağız. Kaan ve Ayşe için önemli bir gün bugün ve ortalığı bulandırmanın anlamı yok."

"Numara mı yapacağım? Hayatta yapmam!" dişlerimi sıkarak ona baktım.

"Numara yap demedim sana. Normalde aramız nasılsa öyle ol dedim."

"Bu da numara yapmak işte." Huysuz çocuklar gibi ayağını yere vurursa şaşırmayacaktım.

"Niyetin bana eziyet etmek mi? Neden zorluyorsun? Daha konuşalı birkaç saat oldu. Bugün Kaan ve Ayşe'nin bize ihtiyacı var diyorum sana, sen huysuz çocuklar gibi bana numara yapmam diye isyan ediyorsun. Ağla bir de istersen?"

"Numara yapmayacağım!"

İnatla aynı şeyi söyleyince pes ettim sinirle. "Yapma Ali Asaf! Numara yapma. Normal davran diyorum sana."

"Ya sana sarılmak istersem?"

"Ne?" şaşkınlıkla ona baktım.

"Ya dokunmak istersem?"

"Ne demek istiyorsun?" sesimin titremesine engel olamadım.

Bir anda dibime kadar gelip bana sokuldu. Yerimden bir santim bile kıpırdayamadım. Omuzlarımdan dökülüp önüme doğru yayılan saçımdan, bir tutamı parmağına doladı ve gözlerimin içine bakarak burnuna yaklaştırdı.

Gözlerini kapatıp saçlarımı koklamasını izledim. Aldığı koku hoşuna gitmiş gibi dudaklarının kenarları kıvrıldı.

"Ya koklamak istersem?"

"Ben," dedim ama devamını getiremedim. Saçlarımı dudaklarından uzaklaştırdı ve parmaklarının arasından kayıp, omzumdan dökülmesine izin verdikten sonra gözlerini açıp yüzüme baktı.

"Numara yapmayacağım ama tamam, özellikle de uğraşmayacağım seninle. Oluruna bırakırım, isteyen istediğini anlar."

Ondan daha fazlasını alamayacağımın farkında olarak hafif bir baş sallamayla onayladım. Daha fazla bu odada onunla yalnız kalmamak için bir adım geri çıktım ve arkamı dönüp kilitlediği kapıyı açtım. Elimi kapının koluna koyduğum anda arkamdan adımı fısıldadı.

"Mahinev," dediğinde dönüp ona tedirgin gözlerle baktım. Üç adımda yanıma geldi ve yandan elini belime doladı. Dudakları saç diplerimle, anlımın kesiştiği yere dokundu ve sonra fısıldadı. "Günaydın..."

Heyecanla başımı ona doğru kaldırdım ve yandan güzelim suretine baktım. Gözleri gözlerime takıldı ve burnunu az önce dudaklarını dokundurduğu yerde gezdirdiğinde iç çeker gibi titrek bir nefes aldım.

"Günaydın," dedim ona karşılık vererek. Dudakları gülümsemeyle kıvrıldı ve elini belimden çekerek benden uzaklaşınca tuttuğum kapının kolunu çevirip odadan çıktım.

Banyoda işimi halledip yeniden odama girerken dışarıdan gelen kalabalık konuşma seslerinin kulağıma dolmasıyla gülümsedim.

Dolabımdan siyah kot pantolonumu, üzerine de siyah transparan çizgili gömleğimi ve altın tokalı siyah kemerimi çıkardım.

Çekmeceden yarım atlet gibi duran ama içine ayrıyeten sutyen giymeyi gerektirmeyen, askılı, göğsünde ince şeritleri olan ince parçayı da alıp yatağın üzerine bıraktım.

(Mahinev'in kıyafeti)

Kahvaltıdan sonra giyeceklerimi hazırlayınca yeniden dolabıma döndüm ve bir iç çamaşırı takımı alıp hızlıca giyindim. Evin içine rahat edeceğim kısa kollu bir elbiseyi de hızlıca üzerime giydim.

Saat neredeyse öğlen olacaktı. İki günün yorgunluğu üzerimden tır gibi geçmeseydi bu kadar çok uyumayacağımı biliyordum ama son günlerde yaşadığım değişiklikler serseme çevirmişti beni.

Hızlı adımlarla odamdan çıkıp salona girdiğimde herkes balkondaki masaya yerleşmişti bile. Ayşe ve Kaan yüzü bana dönük şekilde yan yana oturmuştu. Selim masanın bir ucunda, Ali Asaf ise diğer ucundaydı. Bahar elinde tavayla mutfaktan çıktığında karşı karşıya geldik.

"Günaydın uykucu," dedi gülümseyerek.

"Günaydın aşkım," dedim aynı şekilde. Bir anda üzerimde hissettiğim bakışlarla gözlerim balkona kaydı. Ali Asaf sanki dudaklarımdan dökülen kelimeyi duymuş gibi gözlerini bana dikmişti. Bir ona bir Bahar'a bakınca Bahar yeniden gülümsedi.

Ali Asaf'ı işaret etti. "Nesi var bunun bugün?" diye sorduğunda ondan bir şey saklamak istemedim. Şu an sırası olmadığını bildiğimden çok uzatmadan, "Gece biraz konuştuk," dediğimde Bahar kocaman gözlerle bana baktı. "Sakın şimdi detay sorma, uzun uzun anlatamam ama belli ki uslu durmayacak bu," derken balkondan beni izleyen adamı işaret ettim. "O yüzden saçmalarsa yadırgama sakın."

"Geberirim ben detayları öğrenene kadar." Kahkahama engel olamadan güldüm.

"Geberme hiç," dedim sahte bir kızgınlıkla. "Kaan ve Ayşe'ye odaklanacağız bugün."

Hiç istemese de sunduğum sebebi kabul etmek zorunda kaldı. En azından kafasını dağıtacak kadar yoğun olacağımı bildiğinden akşama kadar sabredeceğini düşünüyordum.

Bahar elindeki tavayla ilerledi ve masanın ortasına bıraktı. Selim hemen ona yardım edip tava için alan açmıştı bile. Bahar tavayı bırakınca Selim'den tarafa yakın olan sandalyeye oturdu ve bende hemen onun yanında boş kalan sandalyeye çöktüm.

Ali Asaf solumda kaldı ama dönüp ona bilerek bakmadım.

Tabağıma kahvaltılıklardan almaya başladığımda, Ayşe'ye dönüp gülümseyerek baktım. Yüzü düne göre daha canlıydı artık.

"Dinlenebildin mi canım?" diye sorarken bakışlarımız karşılaştı.

Hevesle başını sallayıp o da bana gülümsedi. "Evet dinlendim," dedikten sonra bakışlarını yeniden tabağına çevirdi. Yanında sıkıntılıyla anlını ovalayan Kaan'a baktım. "Sen dinlenemedin herhâlde, Kaan?"

Sorduğum soruyla başını kaldırdı ve kısaca bana baktı. Sonrada Ali Asaf ve Selim'e bakıp kaşlarını çattı. "Bu

pezevenkler yüzünden dinlenemedim," dediğinde Bahar ve ben gülmeye başladık ama aynı anda Ayşe'de öksürmeye başladı.

Kız boğazına kaçan şeyi yutmaya çalışırken Kaan hemen uzanıp önünde duran su bardağını aldı ve Ayşe'nin dudaklarına yaklaştırdı. Ayşe suyu içip kendine geldiğinde utangaç bir gülümsemeyle bize baktı.

"Yalnızken küfür ettiğimde böyle tepkiler vermiyor ama işte başkaları olunca benim adıma utanıyor," diye açıklama yapan Kaan'a daha fazla güldük. Ayşe'nin yanakları iyice kızardı.

"Utanmıyorum," dedi Kaan'a bakarak ve Kaan ona gülümsediğinde biraz daha rahatladı.

"Canım," dedim ve Ayşe'nin bana bakmasını bekledim. "Sen bunlara alış bence. Bunların hepsinin," derken sırasıyla Ali Asaf'ı, Kaan'ı ve Selim'i elimdeki çatalla işaret ettim. "Ağzı bozuk. Her seferinde böyle şaşırırsan hık diye gidersin bir gün."

Ayşe bana gülümserken Bahar araya girdi. "Sen bir de Coşkun'u gör bak bu üçünden daha fena o."

"Bak aklıma geldi yine," diye araya girdi Selim ve sanki anlaşmışlar gibi Ali Asaf onun cümlesini devam ettirdi. "Nerede o yavşak!"

Bir insan, birini ancak bu kadar kısa sürede haklı çıkarabilirdi. Ayşe'nin gözleri irileşti ama şükür bu sefer kız boğulmadı.

Ali Asaf'a ters ters baktım. "Ali Asaf," dedim uyarır gibi. "Sofradayız," dememe kalmadan adını seslenmemle birlikte bana verdiği cevapla masada ani bir sessizlik oluştu.

"Efendim yavrum," dediği anda ağzıma götürdüğüm çatal havada asılı kaldı. Üzerinde duran zeytin daha fazla direnemeden kendini çatalımdan kurtarıp tabağıma bıraktı. Bende tıpkı o zeytin gibi şu balkondan aşağı atacaktım şimdi kendimi.

"Yavrum?" diye sordu Kaan merakla. Ben öylece donup kalırken, Bahar yanımda kıkırdadı. Ali Asaf hiçbir şey

olmamış gibi, sakince kahvaltısını etmeye devam ettiğinde Kaan bir bana bir ona bir de diğerlerine baktı. "Ne oluyor lan bu aşağılık evde?"

"Lan, sensin aşağılık," diye karşılık veren Ali Asaf'ın dizine masanın altından bir tekme attım. Ama sanki hiç hissetmemiş gibi beni görmezden geldi.

"Sana mı dedim lan ben, eve dedim aşağılık diye. Sen neden üzerine alındın?" diyen Kaan, Ali Asaf'a baktı.

"Bana bak şerefsiz, gerdeğe giremeden sıkacağım şimdi gırtlağını, sevdiğine kavuşamadan geberip gideceksin başıma."

Bir başladılar mı asla birbirlerinin altında kalmazdı bunlar. Zavallı Ayşe, başını bir yanında oturan Kaan'a bir de ona laf yetiştiren Ali Asaf'a çevirip duruyordu.

"Ay tamam," diye bağırdı Bahar araya girerek. "Bırakın didişmeyi, bazı şeyleri sonra konuşuruz, bugün," dedi ve Kaan ve Ayşe'yi işaret etti. "Sizinle ilgili her şey, o yüzden uzatmayın."

Neyse ki kimse fazla üstelemedi de konu kapandı. Birkaç dakika sessizlik ve huzur içinde kahvaltı ettik, ta ki kapı gürültüyle vurulana kadar. Ben açmak için ayaklandım ama Ali Asaf benden önce masadan kalktı.

Kapıyı açtığında tanıdık bir ses kulağımıza doldu. "Lan şerefinizi sikicem sizin, neden kimse bana haber vermiyor lan!" diye bağıran sesin Coşkun'a ait olduğunu anladığımda başımı iki yana salladım. Selim masadan hızla fırladı.

"He geldi işte! Kelime haznesinde bol küfür biriktiren arkadaş." Ben Ayşe'ye açıklama yaptığımda Selim de konuşmaya başladı.

"Hadi lan şerefsiz," diye bağırarak içeri doğru yürüdü. "Aradık kaç kere, ortada yoksun."

Bunun üzerine Coşkun'un acıyla inlediğini duyduk ve hepimiz içeride ne olduğunu görmek için başımızı eğip baktık. Selim Coşkun'un başını dirseğiyle kolunun arasına sıkıştırmış, onu kıvrandırıyordu. "Lan bırak lan, acımasız köpek," derken elinden zorla kurtuldu. "Aşk acısı çekiyordum

ben bir kere, içip içip sızmışım," dediğinde merakla ona bakmaya devam ettik.

"Yine mi lan?" diye bağırdı Kaan. "Oğlum sen ne yapıyorsun da bu kadınlar seni sik gibi ortada bırakıp gidiyor sürekli."

Ayşe hayretle Kaan'a bakınca Kaan ona sırıtarak baktı. "Özür dilerim hayatım ama bu gö-" diyecek oldu ama son onda kendini toparladı. "Yani bu gönül bağımızın kuvvetli olduğu arkadaşlarımla bir araya gelince ağzımın ayarı kaçıyor. Kötü örnek bunlar," dedi arkamdaki adamları suçlar gibi işaret ederek.

İçeriden, "Kes lan," diye bağırdı Coşkun ama yine bir iç çekti.

"Tepişmeyin evimde," diye bağırdım araya girerek. "Geçin hadi kahvaltınızı yapın."

"Geç geç," dedi Kaan sesini alayla değiştirerek ama bu sefer hedefi Coşkun değil Ali Asaf'tı. "Yavrunu dinle bak," dediğinde gözlerimi kısıp ona baktım.

Önümde duran kahvaltı bıçağını elime alıp ona doğruldum. "Seni gebertirim," dedim yüzüne karşı. Ayşe'nin gözleri irileşince ona kıyamayıp Kaan'a döndüm. "Sen şu bebek gibi kıza dua et valla canını okurdum yoksa."

Kaan elini Ayşe'nin omzuna atıp onu kendine doğru çekerken çenesini başının üzerine yasladı. "Koru beni hayatım şu tehlikeli yavrudan," dediğinde masanın altından uzanıp ona tekme atmak istedim ama bacağım yetişmedi.

Ben ona yetişemeyince, bu hâlim onu daha çok güldürdü. Arkamda itişmeyi bırakan üç dev adam balkona geldi. Coşkun bir sandalye alıp Bahar ve benim arama sıkışınca ikimizde biraz kenara kaydık.

"Tabak getireyim mi?" diye sordum ama Coşkun çoktan benim çatalımı alıp yemeye başlamıştı bile.

"Yok Mahi," dedi ağzı dolu dolu. "Valla en son ne zaman yemek yedim bilmiyorum."

"Belli oluyor," dedi Bahar. Coşkun bakışlarını hemen ona çevirdi.

"Kız," dedi bir gözü onda bir gözü hâlâ ağzına bir şeyler tıkmak için sofradaydı. "Senin benim yediğimde gözün mü var?"

"Ne alakası var ya! Boğulacaksın şimdi."

Coşkun ona sırıttı ve yeniden yemeye devam etti. "Bahar ya ben bu gidişle evde kalırım, bak yine terk edildim. Kimse beni almazsa benimle sen evlenirsin değil mi?" şaka yaptığını bildiğimizden ağzımdan bir püskürtme eşliğinde kahkaha kaçtı. Bahar da bana eşlik edince ikimiz de gülmeye başladık ama tabii Selim'in kızarmış yüzünü görene kadardı bu kahkahalar. Selim de biliyordu aslında Coşkun'un şaka yaptığını ama işte bir şey diyememek onu geriyordu muhtemelen.

Coşkun susmadı tabii. "Mahi seni zaten kimse almaz en kötü birbirimize kalırız."

Dirseğimi yanına geçirdim "Ne münasebet be?"

Sorduğum soru Ali Asaf'ın sesiyle ortadan kayboldu bir anda. "Höst lan öküz," diye azarladı Coşkun'u. "Kızları pis emellerine alet etme ciğerini deşerim senin."

Coşkun bu tehdidi ciddiye almadan ona da sırıttı. Az önce söylediğine o kadar sinir olmuştum ki yeniden aynı konuya döndüm. "Sen bana baksana," dedim yandan kolunu dürterek. "Neden beni kimse almıyormuş?"

"Şaka yaptım ya," dedi Coşkun kollarını bana dolarken. "Hem seni alacak adamı ben sürüm sürüm süründüreceğim kız Mahi. Kapılarda yatıracağım ben onu. Bizden kız almak kolay olmayacak, alana kadar götünden kan gelecek!"

Kaan ağzına götürdüğü çayı püskürttüğünde sofraya bir an sessizlik hâkim oldu ama Kaan durmadı. Hayvan gibi gürleyerek gülmeye başladığında ortalık iyice birbirine girdi. Ali Asaf yerinden fırlayıp uzun kollarıyla Kaan'a uzanıp onu ensesinden yakaladı.

"Gel buraya şerefsiz," dedi ve Kaan'ı kendine doğru çekti. Arada kalan Ayşe, kendini geriye atarak kurtuldu ama Ali Asaf Kaan'ın bırakmadı. "Şimdi siktim senin belanı," diyen Ali

Asaf, ondan kurtulmaya çalışan Kaan'ın kafasını masaya bastırdı. "Gül lan şimdi göt herif, neye gülüyorsan!"

Ama Kaan durmuyordu. Daha fazla kahkaha atarken gözlerinden yaş geldiğini gördüm. Aynı anda Selim, az önce söylediklerinin hıncını alır gibi Coşkun'un ensesine vurdu.

"Lan," diyen Coşkun daha lokmasını yutamadan Selim konuştu. "Senin o ishal olmuş ağzına sokayım ben Coşkun. Lan sen ne ağzı ayarsız adamsın lan!"

Coşkun, "Ya ben ne dedim be hayvan! Rahat bırak beni kahvaltı edeceğim," diyerek Selim'i görmezden geldi ama Selim'in bakışları kısa süreliğine Bahar'a dokunduğunda sakinleşip derin bir nefes aldı.

"Ali Asaf bırak adamı sende artık." Benim cümlemden sonra Kaan bakışlarını bir bana bir Ali Asaf'a çevirdi ve kaşı gözü oynarken ağzını açacak oldu ama araya girip onu durdurdum.

"Kaşınma sende bak!"

Ali Asaf Kaan'ı bırakıp geri çekildi. Kaan üzerini düzeltirken numaradan yakasıyla falan oynadı ama hâlâ gözleri bizim üzerimizdeydi. Masa bir anda sessizleştiğinde herkes kahvaltısına devam etti.

Kaan ama bu durur mu?

"Ben zaten bu şerefsizde bir süredir bir haltlar olduğunu anlamıştım," dediğinde gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Ali Asaf onu görmezden geldi ama yine de kahvaltısını yapmaya devam ederken bakışlarını tabağından hiç kaldırmadan, herkesin duyabileceği şekilde konuştu.

"Yavşağa bak," dedi dişlerini sıkarak. "Senelerdir kendini bileni hissetmemiş göt herif, gelmiş birkaç günlük beni anlamış."

Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Herkes Ali Asaf'ın söylediğini duydu ama kimse üzerime gelmedi. Kaan, Ali Asaf'la bilerek uğraşıyordu o yüzden bana laf sokma şansını es geçti.

"Nasıl iyi sakladıysan," diyen Ali Asaf'a ters ters baktım. Bu sefer sadece benim duymam için tabağına doğru eğilerek ve kısık sesle konuşmuştu.

Onun yaptığı gibi bende tabağıma doğru eğildim. "Ya da sendeki nasıl bir körlükse," dediğimde geriye yaslanmadan önce ona dişlerimi göstererek sırıttım.

Bakışları önce gözlerime sonra kıvrılan dudaklarıma takıldı. Ağzı kıpırdanıp tek kelime etmedi ama sanki o konuşmuş gibi kulaklarıma sesi doldu. İçinden, "O dilini var ya," dediğine yemin edebilirdim.

Adam telepatik yolla zihnime sızar gibiydi sanki. Bir bu eksikti zaten.

"Eee," dedi Coşkun. "Ne yapıyoruz şimdi?"

Sorduğu soruyla ortam biraz daha ciddileşti sonunda.

"Valla abi, gidip en erken ne zaman olursa nikâh tarihi almamız gerek bizim," dedi Kaan. Hepimizin aklından ne zaman ve en hızlı nasıl olur konusu geçtiğinden emindim ama Ali Asaf duruşunu hiç bozmadan konuştu.

"Ben hallettim onu," dedi ağzındaki lokmayı çiğnerken. Hepimizin kafası masanın başında oturan adama döndü.

"Ne?" dedim hevesle.

Ali Asaf hafifçe gülümsedi. "Bizim eskilerden Alper yüzbaşı vardı, anlatırdım arada," dedi ve durdu. Heyecanla başımı salladım. Sanki bir tek bana anlatıyormuş gibi heyecanlanmıştım.

"O Ürkmez'in yerlilerinden. Sabah aradım durum anlattım. Sağ olsun beni çok sever, bende onu sevip saygı duyarım." Sol elini kaldırıp saatine baktı. "Yaklaşık dört buçuk saat sonra nikâhınız var."

Gözlerim kocaman açıldı. Masaya bomba bırakılmış gibi bir sessizlik çöktü. Öyle ki Coşkun bile yemek yemeği bıraktı.

"Ay," diye bağırırken yerimden fırladım. "Nasıl dört buçuk saat?"

Ali Asaf hâlâ gülüyordu ama gözüm bir şey görmüyordu. "Bahar kalk," dedim onu dürterek. Sonunda o da kendine gelir gibi heyecanla yerinden fırladı.

"Nasıl ya?" dedi benim gibi sersemlemiş hâlde. "Nasıl yetişeceğiz?"

Biz kendi aramızda neyi nasıl yaparız, nasıl yetişiriz diye düşünürken şaşkınca olup biteni anlamaya çalışan Kaan ve Ayşe'yi unuttuk tabii.

"Bugün mü?" dedi Kaan ve sertçe yutkundu.

Ardından hemen Ayşe araya girdi. "Hemen mi?"

"Siz zaten hemen olsun istemiyor musunuz?" Ali Asaf'ın sorusuyla ikisinin de başı ondan tarafa döndü.

"Evet," dedi Kaan ama sesindeki şaşkınlığı hissediyordum.

"Tamam işte, bende işinizi çözdüm. Günlerce burada kalmak istemezsiniz diye düşündüm hem Ayşe de rahat edecek gibi değildi."

Ayşe'nin yanakları kızardı. Bu durumdan memnun olduğunu belli eder gibi gülümsedi. "Teşekkürler," dediğinde Ali Asaf sadece başını aşağı eğerek karşılık verdi.

Ali Asaf, "Ben saati aldım. Gerisi kızlarda artık, planlarını yapsınlar," dedi. Bahar'la ikimiz heyecandan yerimizde duramıyorduk.

"Her şey hazır ki," dedim hevesle. Bahar da hemen benim cümlemi devam ettirdi. "Biz Ayşe'nin elbisesini falan dün ayarladık."

Bahar durunca hemen ben araya girdim. "Ben de saçlarını yaparım," derken ellerimi birbirine hevesle vurdum.

Ayşe bir bana bir Bahar'a bakıp şaşkınca gözlerini kırptı.

"Of hadi o zaman kalkın da işlerimizi halledelim." Coşkun'un ağzına götürdüğü lokmayı yutmasını bekledim ve hemen masadaki tabakları toplamaya başladık. Bahar bir yandan ben bir yandan hızlıca hareket ederken Ayşe'de kendine gelmiş gibi yerinden kalkıp bize yardım etmeye başladı.

Ona, sen otur demek geçti içimden ama kız o kadar gergindi ki bir köşede oturup beklese daha da gerileceğini düşündüğümden sesimi çıkarmadım.

Üst üste konulan tabakları almaya çalışan Ayşe'ye hemen Kaan el attı. Onun dizdiği tabakları eline alırken yanından

geçti ve geçerken de kıza gülümsedi. Kaan tabakları alıp mutfağa doğru yürüdüğünde Ayşe de kalan iki üç tane tabağı eline alıp onun peşinden ilerledi.

Arkalarından gülümseyerek baktım. Selim de hemen ayaklandı ve kendi önünde duran bardağını ve bir iki tane tabağı eline aldı. Coşkun hâlâ masada kalanları ağzına tıkmakla meşgul olduğundan onun önündekileri en sona bıraktım.

Bahar ve Selim de balkondan çıkıp mutfağa doğru ilerledi. Ali Asaf'ın önünde duran tabağı alırken sırtını sandalyesine yaslayıp yüzüme baktı.

"Kaldırayım ben," dedi ama sorun olmadığını belli eder gibi omuzlarımı silktim.

"Aldım ben," dedim ona bakmadan ama içim kıpır kıpırdı.

"Ya sen ne zaman ayarladın şu nikâh olayını ya," derken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Sesimdeki neşe ortama yayılıyordu sanki. O kadar mutlu olmuştum ki bu yaptığıyla, iki dudağım sırıtmaktan bir araya gelemiyordu. Ali Asaf bana cevap veremeden Coşkun'un telefonu çaldı ve adam hevesle yerinden kalkıp koşar adım içeri yürüdü.

Coşkun'un kapıdan çıkmasıyla Ali Asaf masaya doğru eğilip bana yaklaştı. "Senin o ağzın ondan mı bu kadar mutlu bakayım?"

Başımı çevirip ona baktım. Ben ayakta duruyordum o da oturuyordu bu yüzden ona tepeden bakarken başını geriye yatırdı.

"Ağzın demesen o cümle daha anlamlı olurdu farkındasın değil mi?"

"Cık," dedi gülümseyerek. "Aklımda sürekli ağzın dönüp durduğundan her cümlenin arasında yediriyorum ben onu."

"Öyle mi?" dedim. Resmen yerimde kıvranıyordum. Kur mu yapıyorduk biz birbirimize şimdi?

"Öyle," derken sesini biraz daha alçalttı. "Var ama bir sebebim," dedi ve devam etti. "Hem de çok haklı bir sebebim var."

"Allah Allah," derken sebebini söylemesini merakla bekledim. "Neymiş o haklı sebep?"

Gözleri dudaklarımın her bir santiminde sakince gezindi ve orada takılı kalarak konuştu. "Cümle içine yedirmezsem kendim yemeğe kalkacağım diye korkuyorum."

Bakışlarım onun üzerinde donup kalırken yutkundum. Beklediğim şey neydi bilmiyorum ama böyle bir şey söylemesini de beklemiyordum.

Ama içimde çırpınan bir nokta vardı ve o noktanın ne istediğini de biliyordum. Gözleri dudaklarımda gezindi. Yutkunarak bakışlarımı onun dudaklarına kaydırdım. İkimizde istiyorduk bunu. İlk öpüşmemiz olacaktı ve bunun beni nasıl etkileyeceğini tahmin ediyor olsam da onun ne hissedeceğinden emin olamıyordum ve bu üzerimde garip bir tedirginlik yaratıyordu.

Ali Asaf bana doğru biraz daha yaklaştı. Başını iyice geriye yatırdı ve oturduğu yerde yüzüme vuran soluklarıyla irkildim. Burnunun ucu hafifçe benimkine dokundu ve beni kendime getirmek ister gibi dürttü.

"Bu olacak!" dedi sanki bir şeyin sözünü verir gibi. "Ama böyle değil," dediğinde algılarım kapanmış gibiydi ama yine de onu başlımla onayladım.

Geri çekilmesini bekledim çünkü benim geriye doğru bir adım atacak cesaretim yoktu. Ali Asaf geri çekilir gibi oldu ama son anda sesli bir soluk eşliğinde bana bir kez daha yaklaştı. Burnunu hafifçe yanağıma sürterek orada ilerledi ve kirli sakalla kaplı yanağını benimkine yaklaştırıp, sakalıyla yanağımı çizerek, beni huylandırana kadar gezindi.

"Git," diye fısıldadığında yutkundum. "Yavrum, hadi," dedi yeniden uyarır gibi. Biraz da kelimelerin üzerine hâkimiyet kurar gibi bastırarak.

Aniden geri çekildim ve ellerimin sarılı olduğu tabakları alarak hızlı adımlarla mutfağa kaçtım.

Mutfağa girdiğimde Bahar ve Ayşe neredeyse tüm işi bitirmek üzereydiler. Kaan bir köşede durmuş, gözlerini

Ayşe'den ayırmıyordu. Selim de oradaydı ama o zavallım Kaan gibi aleni bakamıyordu Bahar'a.

İçeriden Coşkun'un sesini belli belirsiz duyuyorduk. Hâlâ telefonda konuşuyordu.

Bahar hepimizi görecek şekilde döndü. "E şimdi ne yapıyoruz?"

Kaan, "Valla beni tıraş olmam lazım," dedi. Ali Asaf kapıda belirdi.

"Biz çıkalım. Şunun üzerine bir şeyler alalım oradan da tıraş olur. O zamana kadar da siz hazırlanırsınız?"

Konuşmasının sonunda bana doğru döndü ve onay bekler gibi yüzüme baktı. Sadece başımı sallayarak onay verdim.

"Yavrunun dili yanmış sanki bugün," diyen Kaan'a panikle baktım ama sırıtan suratını görünce daha fazla dayanamadım ve mermer tezgâhın üzerinde duran kaşıklıktan tahta bir ıspatula kaptığım gibi ona doğru atıldım.

Omzuna bir tane vurunca ses mutfakta yankılandı. Herkes gülmeye başladığında Kaan sahte bir acıyla bağırdı. "Acıttın be Mahi," derken benden kaçarak Ayşe'ye sığındı.

"Çık kızın arkasından korkak herif seni! Ona dokunmayacağımı biliyorsun değil mi ondan kaçıyorsun?"

Ellerini Ayşe'nin omuzlarına koyup kızın kulağına doğru eğildi ama hepimizin duyacağı şekilde konuştu. "Birkaç saat içinde kocan olacağım hayatım," dediğinde kızın yanakları kızardı ama Kaan bunu göremedi tabii. "Sakat bir kocayı kimse istemez değil mi? Koru beni Ayşe!"

Şebekliğiyle sırıtmama engel olamadım. Ayşe de güldü ama aynı zamanda Kaan'ı açığa çıkarmak için kenara çekilmeye çalıştı. Kaan onun omuzlarından tutarak gitmemesi için durdurdu.

"Satma beni," dedi kıza. Ayşe ondan kaçamayınca bana baktı, bende ona gülümsedim.

"Şu kıza dua et sen," dedim elimdeki tahta kaşığı Kaan'a doğru kaldırıp işaret ederek. "Ben seni tek yakalayamam sanki."

"Yok," dedi Kaan. "Beni tek yakalayamazsın artık. Ben karımın dizinin dibinden ayrılmam bundan sonra."

Bahar, "Hanımcı seni," dediğinde hepimiz kahkaha attık.

Ali Asaf Kaan'ı ensesinden yakaladığında hepimiz gülüyorduk. "Yürü hadi yürü hanımcı," derken kelimeyi dalga geçer gibi söyledi. "Mahinev'in seni sakat bırakmasına gerek yok. Bu kız," dedi ve Ayşe'yi işaret etti. "Farkında değil tabii ama kafadan sakat bir adamla evleniyor zaten."

Ali Asaf, Kaan'ı mutfaktan sürüklerken Kaan durdurmaya çalıştı ama beceremedi. Selim de arkalarından çıktı. İçeride Coşkun'a seslendiklerini duyduk.

Kızlarla mutfaktan çıktığımızda dört adam da salonda durmuş konuşuyordu. Bizi gördüklerinde durdular.

"Biz çıkıyoruz," dedi Selim. Kaan Ayşe'nin yanına gelip onu bir kere çekti ve sessizce bir şeyler söyledi. Ne söylediğini duyamadık ama Ayşe onu onaylarken üzerine çöken rahatlığı hissediyorduk.

Kapının önünde beklerken yanımıza geldiler. "Siz hazırlanın," diyen Ali Asaf'a baktım. "Dışarıdan bir şeye ihtiyacınız olursa arayın," dedikten sonra gittiler.

Ayşe, Bahar ve ben birbirimize baktık.

"Eee," dedim heyecanla.

Bahar yerinde zıpladı. "Hadi bakalım, hepimiz sırayla duşlara."

Tıpkı Bahar'ın dediği gibi hepimiz sırayla duş aldık. Önce ben, sonra Bahar, en son da Ayşe girdi. Biz, o duştan çıkana kadar en azından makyajımızı falan hallederiz diye düşündük.

Öyle de oldu. Ben makyajımı bitirmek üzereyken Bahar duştan çıkmıştı. İkimizde son hazırlıklarımızı yaparken Ayşe odama geldi. Üzerine ona verdiğim yedek bornozlardan biri vardı.

Çekinerek odaya girdiğinde Bahar ve ben gülümsedik. Ona aldığımız elbiseyi görmemişti daha o yüzden giyinmeden çıkmasını istemiştik.

Bahar'ın ısrarıyla Ayşe'ye gece içinde bir iç çamaşırı takımı almıştık ama bu konudan pek emin olamıyordum. Başkasının bana almasını ister miydim bilmiyorum. Belki Bahar alırsa kabul ederdim ama yine de biraz tedirgindim.

Ama Ayşe de normal bir şekilde evlenmiyordu. Bahar böyle demişti. Kızı annesi evinden atmıştı zaten ve ilk gecelerinde giyecek çamaşırı düşünmesi bir yana bir pantolon bir gömlekle evleneceğini düşünüyordur kız demişti.

Bahar böyle söyleyince benimde içim el vermemişti. Kabul etmezse kendi kararı olurdu biz de saygı duyardık.

"Gel güzelim," dedim Ayşe'ye. Bize doğru yaklaşırken üzerindeki bornozun kemerini biraz daha sıktı.

Bahar onu rahatlatmak için, "Üzerini bilerek giyme dedik. Saçın ve makyajından sonra direkt elbiseni giyersin."

Ayşe şaşkınca bakarken Bahar hevesle dolabıma doğru ilerledi ve askıda duran beyaz elbiseyi çıkardı. Dümdüz sade bir elbiseydi. Dizlerine kadar iniyordu ama kolları hareketliydi. Yakası biraz açıktı ama dekolte verecek şekilde değil daha çok içindekileri merak ettiren cinsten bir yakası vardı.

Bahar elbiseyi bize doğru çevirirken, heyecanla gülümsedi. Ayşe bir bana bir Bahar'a bir de elbiseye baktı. Biz gülümsüyorduk ama kızın yüzü bir anda hüzünle değişti ve gözünden bir iki damla yaşın aktığını gördüm.

"Ama ne oldu ki şimdi? Beğenmediysen sorun değil güzelim ama ağlama."

Ona doğru ilerlerken konuşmuştum. Ayşe başını iki yana salladı. "Çok beğendim," dediğinde Bahar da bende rahatladık.

"Ben sadece," dedi ve gözünden akan yaşı islerken yutkundu. "Size nasıl teşekkür etsem bilmiyorum."

"Kızım saçmalamasana sen," dedi Bahar sahte bir kızgınlıkla. "Biz zaten seni kaçırmayı göze almıştık hatırlasana."

Ortamı yumuşatmak ister gibi gülümsedi. "O zaman da bunları yapacaktık," dedim. "Şimdi de bir şey değişmedi. Ayrıca ağlayacaksan şimdi ağla ve bitir. Makyajdan sonra izin yok ona göre."

Yüzünde bir gülümseme oluşunca onu çekerek aynanın önüne geçirdim.

Sonra da bazen gülerek bazen de birbirimizde uğraşarak bir saat boyunca Ayşe'yle uğraştık. Bahar ona makyaj yaptı. O kadar özendi ki Ayşe aynada gördüğü yüzüyle şoka girince hepimiz yeniden kahkaha attık.

Ben de saçlarına hafif dalgalar yaptım. Sonra güzel yüzünü açığa çıkarmak için yarım şekilde topladım ve ona aldığımız beyaz, uzunca kısa bir tül sarkan tokasını da topladığım yere taktım.

O kadar güzel olmuştu ki neredeyse ağlayacaktım. Gözlerimin Ayşe'yle aynada karşılaşınca bakışlarımı gördü ve başını iki yana salladı.

(Ayşe'nin elbisesi)

"Ağlarsak Bahar bizi mahveder," dediğimde Bahar ikimizde kızgın gözlerle baktı.

Ayşe elbisesine doğru ilerleyince Bahar'a baktım ve o da onaylayınca dolaba ilerleyip ince uzun kutuyu çıkardım.

"Ayşe," dediğimde dönüp bana baktı. "Şimdi sana bir şey daha aldık biz ama bunu kabul etmek istemezsen sorun değil. Biz sadece eksik kalsın istemedik."

Meraklı gözlerle bana bakarken elimdeki kutuyu ona uzattım.

Kutuyu yatağa bıraktı ve üzerindeki ince kapağı kaldırdı. İçindekini görmek için ince kâğıtları kaldırınca sessiz oda da hışırtı sesleri duyuldu. Bahar kutunun içindekini gördü ve nefesini tuttu.

Biz içinde ne olduğunu biliyorduk. Tıpkı elbisesi gibi beyaz, dantel iç çamaşırı takımı ve tülden ama üzerinde çiçek desenleri olan bir sabahlık vardı.

(Kızların Ayşe'ye aldıkları takım)

"İstemezsen sorun değil," dedi Bahar tıpkı benim gibi.

Ayşe kutudan uzaklaşıp bize döndüğünde korkulu gözleriyle karşılaştık. "Çok güzel," dedi fısıldayarak. "Ama ben utanırım."

"Biliyorum güzelim," dedim yanına gidip elini tutarken. "Ama biraz rahatlaman için ne gerekiyorsa yaparız biz."

Bahar da yanımıza geldi. "Aklından ne geçiyor Ayşe," diye sordu. Ayşe yutkundu ve tedirgin olarak konuştu.

"Nasıl olacak ki?" dediğinde Bahar ve ben birbirimize baktık. Bahar, "Valla ben Selim'le öpüşmekten başka bir şey yapmadım," dediğinde hayretle ona baktım. Başımı iki yana salladım.

"Ben daha onu bile yapmadım," dedim.

Ayşe, "Of," dediğinde ona döndük. "Ben öpüşen çift bile görmedim," dediğinde Bahar ve aynı anda, "Ayşe kazandı," dedik.

"Sakin olalım," dediğimde ikisi de bana baktı. Ayşe'nin gözlerine bakıp, "Kaan'a güveniyor musun?" diye sordum.

Ayşe başıyla onayladı.

"O zaman ona bırakacaksın. Şimdi hiç bilmiyorum ayağına yatmaya gerek yok. Bu adamların tecrübesi yok falan diye düşünüp kendimizi kandırmayalım."

Bahar ve Ayşe kafasını sallayarak beni onayladı.

Ayşe bir yanında duran kutuya bir de bize baktı. "E o zaman ben giyeyim bunları?"

"Çamaşırları içine giy," dedi Bahar.

"Sabahlığı ve sana aldığımız iki üç parça eşyayı da aşağı sizin için hazırlayacağımız odaya koyarız."

Ayşe yine panikle bana bakınca konuşmasına izin vermeden devam ettim. "Hiç bakma öyle bana? Burada bizimle yatacak değilsiniz herhâlde?"

"Ama," dedi ama Bahar izin vermedi.

"Ayşe, güzelim... Ne yapacaksınız burada? Bekledikçe sen gerilip durursun zaten."

Sonunda Ayşe de ikna olunca hepimiz rahatladık. Ben zaten sabah giymeyi düşündüğüm kıyafetlerimi giyindim. Bahar çantasından üzerine oturan açık renk, geniş yaka bir

bluz, altına da benim pantolonum gibi üzerine oturan beyaz bir pantolon giydi. Ayşe rahat etsin diye ikimizde arkamızı ona dönerek giyinmiştik. Sonunda giyinip Ayşe'ye doğru döndük ve aynı anda nefesimiz kesildi.

Hevesle elimi ağzıma götürdüm. "Kızım nasıl güzel olmuşsun," derken Bahar da kafasını salladı.

"Olmuş mu?" diyen Ayşe'ye saçmala der gibi baktık.

Üçümüzde hazırdık. Nikâha da iki saat vardı. Elime telefonumu alıp bizimkilerin nerede olacağını soracaktım ki elimdeki telefon titremeye başladı.

Hızla açıp kulağıma götürdüm. "Efendim?"

"Yavrum," dedi Ali Asaf ve nefesimi tuttum. Kızlar duymasın diye arkamı döndüm ve sesimi kısıp konuştum.

"Başkalarının yanında şöyle deyip durmasana?" diye onu terslerken Ali Asaf bundan hiç etkilenmemiş gibi konuşmaya devam etti.

"Biz geliyoruz."

"Biz de hazırız zaten."

"Mahinev," dedi bir süre susup arka planda birileriyle konuştu. "Resmi nikâhtan önce imam nikâhları kıyılacak."

"Yaa," dedim şaşırarak.

"Biz nikâhtan sonra olur diyorduk ama hocayla konuştuk müsait değilmiş. Nikâha da iki saat var. Kısa sürermiş zaten imam öyle dedi."

"Caminin imamı mı?" diye sordum.

"Başka nerenin imamı olacak yavrum?" sesinde benimle eğlendiğini belli eden tınıyı duyduğumda sinirlendim. Israrla bana yavrum demesi de tepemi attırıyordu. İçimde o kelimeyi duydukça çıldıran tarafımı görmezden gelmeye çalışmak çok daha zordu.

"Köpek," dedim ve konuşmasına izin vermeden telefonu yüzüne kapattım.

Ayşe ve Bahar bana eğlenerek bakıyordu ama onları da görmezden geldim.

"Önce imam nikâhınız kıyılacakmış," dedim Ayşe'ye bakarak. Söylediğim şeyle kızın gözleri bir anda parladı.

"Gerçekten mi?" dedi hevesle. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlayınca Kaan'ın bu meseleye öncelik vermesine çok sevindim.

"Çok mu istiyordun?" diye soran Bahar'a hevesle başını salladı.

Ayşe için beyaz bir tülbent ayarlarken kapı çaldı. Bahar kapıyı açmak için odadan çıkınca bende bulduğum tülbenti elime aldım.

"Hadi gidelim," dedim Ayşe'ye.

"Çok heyecanlandım," dedi ama yine koluma girdi ve birlikte içeri doğru yürüdük.

Salona girdiğimizde önce Bahar'la göz göze geldim. Başımı çevirince koltuklara dağılmış adamlara takıldı gözlerim.

Selim beyaz gömlek ve siyah bir pantolon gitmişti. Gömleğini pantolonun içine sokmuş üzerine de parlayan bir kemer takmıştı. Klasik giyinmek çok yakışıyordu ona ve yine çok yakışıklı olmuştu. Bahar'ın gözlerinin sürekli ona kaymasından memnun gibiydi.

Kaan'la konuşan orta yaşlı adama döndüm. Başımla selam verip hoş geldiniz dedim ve aynı anda Kaan da bize döndü.

Bakışlarının saniye saniye Ayşe'ye dönmesini heyecanla izledim. Öyle bir bakıyordu ki kıza yanımda duran Ayşe, eliyle koluma sımsıkı tutundu.

"Vay," dedi Kaan gayri ihtiyarı bir şekilde. Sanki kimse yoktu yanında, ikisi yalnızmış gibi tepki vermişti. Bahar ve ben kıkırdadık.

Kaan da tıpkı Selim gibi giyinmişti. Onu pantolonu koyu griydi, beyaz gömlek giymişti ama birde üzerinde pantolonuyla aynı renk yelek vardı. Çok yakışıklı olmuştu. Yeni tıraş olmuş yüzüne gülümseyerek baktım.

Sonunda bize doğru geldi ve Ayşe'ye elini uzattı. Ayşe titreyen parmaklarını kolumdan çekip elini Kaan'a uzatıp tuttu.

Kaan'ın eğilip Ayşe'nin kulağına, "Çok güzel olmuşsun," dediğini duydum. Ayşe'de ona bakıp, tedirgin elini Kaan'ın

yakasına kaldırdı. "Sende çok yakışıklı olmuşsun," dediğinde neredeyse arkalarında tezahürat yapıp alkışlayacaktım. Coşkun'da ayakta dikilmiş, elin de bir telefonla her anı kaydediyordu. O da benim gibi yerinde duramıyordu.

Onlar salona doğru giderken yanıma yaklaşan Ali Asaf'ı fark ettim. Hepsi çok yakışıklı olmuştu evet ama kalbimin ritmini değiştiren, oksijen eksiliği yaşıyormuş gibi hissettiren bir tek bu adamdı işte.

Siyah pantolon, üzerine oturup göğsünü sımsıkı saran siyah gömlek, siyah kemer ve yine siyah ayakkabılarıyla yanıma yaklaştı. İkimizde simsiyah giyinmiştik ama onun güzelliği karşısında nefesi kesilen kişi bendim.

Yanıma yaklaştı. Kolu benim omzuma değene kadar dibime girdi. Gözümü kapatıp derin bir nefes çektim içime. Tıraş losyonu ve parfümünün kokusu ciğerlerime doldu. Keşke orada hapsedebilseydim bu kokuyu. O yokken, özlem duyduğum her an azar azar soluyabilirdim.

"Lan Mahinev," dedi fısıldayarak. *Lan* kelimesini duyunca gözlerimi açtım. Ona bakışımı görmezden geldi. "Bu ne güzellik vicdansız."

Hoşuma gitmemeliydi. Benimle böyle konuşması, bana böyle bakması hoşuma gitmemeliydi.

Kolumla onu yandan dürtüp yüzüne bakmadım. Tıpkı telefonda olduğu gibi, "Köpek," dedim ve bakışlarımı Ayşe ve Kaan'ın üzerinde tutmaya devam ettim.

Başının, kulağıma doğru yaklaştığını hissettim. "Isırayım mı o zaman?"

Nefesine karışan sesiyle tüm tüylerim havaya kalktı. Hayretle ve biraz da sinirli görünmeye çalışarak, "Kudurma," dedim

Bakışları, yakası açık gömleğime kayıp, yeniden yüzüme döndü. "Kudurtma kızım o zaman." Ona cevap vermeye tenezzül etmedim. Bir adım atıp herkesin oturduğu yer ilerleyecekken arkamdan konuştuğunu duydum. "Şu nikâhı bir atlatalım ben sana göstereceğim kudurmayı," dedi ve peşimden geldi. Duyduklarımla olduğum yerde donup

kaldım ve o da bunu fırsat bilip uzun kolunu belime sararak beni yürüttü.

Daha önce hiç böyle bir an görmemiştim. Kimsenin imam nikâhını falan izlememiştim ama şimdi gözlerim dolu dolu izliyordum işte.

Ali Asaf'ın yanında oturuyordum ve eli hâlâ belimde duruyordu. Ona çek demek bile istemiyordum çünkü gerçekten gözlerimi Ayşe ve Kaan'dan ayıramıyordum.

Aslında resmi nikâh kıyılmadan imam nikâhı kıymıyorlarmış ama burada yine Ali Asaf'ın dün akşam bahsettiği Alper yüzbaşı araya girmiş, Kaan da hazır olan resmi nikâh kâğıtlarını hocaya gösterince adam kabul etmiş.

Ayşe ve Kaan yan yana koyduğumuz sandalyelerde, hoca da onların karşısındaki tekli koltukta oturuyordu.

Hoca önce Ayşe ve Kaan'ın kimliklerini, sonrada onlara şahitlik edecek Selim ve Ali Asaf'ın kimliklerini aldı. Ali Asaf hakkını Coşkun'a vermek istemişti ama Coşkun, dün gece köpek gibi içtim ben ya içim el vermez diyerek topu yeniden Ali Asaf'a atmıştı.

Hoca önce Ayşe'ye sonra da Kaan'a isimlerini sordu. Kimliklerine bakıp annelerinin ve babalarının isimlerini kullanarak söylemişti hepsini. Ayşe'ye Süleyman'dan olma, Asuman'dan doğma dediği anda kızın gözlerinin dolduğunu hepimiz fark etmiştik.

Aynı şeyleri Kaan içinde tekrarladı. Sonra hoca Ayşe'ye dönüp mehir hakkını kullanmak isteyip istemediğini sordu. Ayşe başını iki yana sallayıp hayır demişti ama Kaan hemen onu durdurup Ali Asaf'a bakmıştı. Ali Asaf cebinden iki tane kutu çıkarıp Kaan'a uzattığında birinin içinden kalın bir bilezik, diğerinden de kibar bir künye çıkarmıştı. Ayşe'nin gözlerine bakarak ikisini de koluna taktığında kız sesini çıkarmadan onu izlemişti.

Acele oldu ama bunlardan başka bir şey de isterse kabulüm demişti Kaan hocaya. Ayşe hızlı hızlı başını sallayıp yine hayır istemiyorum diye karşılık vermişti.

Sonra hoca bazı dualar okumuş, Kaan Ayşe'ye dönüp seni eşim olarak kabul ettim demiş, aynı şekilde Ayşe'de Kaan'a seni kocam olarak kabul ettim demişti.

Resmi nikâh önemliydi tabii ki bunu asla sorgulamazdım ama bu başka bir şeydi. Okunan duaların, birbirlerine bakıp kabul edişleri, o atmosfer bambaşka hissettirmişti bana. Manevi olarak Ayşe'nin neden bu kadar mutlu olduğunu anlamıştım. Üçer kere birbirlerine kabul ettiklerini söylediklerinde hoca son kez -sonradan öğrendiğime göre bu nikâh duasıydı- dua okuyup gitmişti.

Şimdide nikâh salonundaydık, birbirlerine resmi olarak evet demiş ikiliyi deli gibi yerimde zıplayarak alkışlıyordum. Bahar, "Ayağına bas Ayşe," diye bağırırken Ayşe de utanarak Kaan'ın ayağına bastı.

Nikâh memuru evlilik cüzdanını Ayşe'ye uzattığında gözlerinde parlayan mutlulukla bize bakıp defteri havada hafifçe salladı.

Nikâh memuru gidince hepimiz onlara doğru ilerledik. Tek tek sarılıp tebrik ettikten sonra Ali Asaf, Bahar ve benim elime iki tane kutu sıkıştırmıştı. Şaşkında açıp baktığımızda Bahar da bir çift minik küpe, ben de ince bir kolye vardı. Coşkun, Ali Asaf ve Selim Ayşe'nin koluna zorla bilezik taktılar. Bizde heyecanla Ali Asaf'ın bize verdiklerini Ayşe'ye iliştirdik.

"Ay şunun güzelliğine bak Mahi," dedi Bahar yüksek sesle "Ne güzel yeni gelin oldu bu kızım ya." Ayşe'nin takılarla birlikte kızaran yanakları mümkünmüş gibi daha da kızardı.

"Tütütü," dedim abartı bir şekilde Kaan ve Ayşe'ye doğru. "Nazar değmesin," dediğimde Kaan'ın gözleri muzip bir parlamayla kısıldı.

"Ağzın bal yesin yavrucuk," dedi sırıtarak. "Bol ol oku sen bizi nazar değmesin."

"Geri zekâlı," dedim ama hâlâ sırıtıyorduk.

Nikâh salonundan çıktığımızda Ayşe'nin ara sıra elindeki evlilik cüzdanına baktığını gördük.

"Eee şimdi ne yapıyoruz?" dedim ortaya, hemen Coşkun araya girdi. "Eğlenmeye gideceğiz tabii ki," dedi. Bahar bunu duyunca hevesle ellerini çırptı.

Kaan biraz çekinerek, "Abi yok ya, zaten bir sürü şeyle uğraştınız," dedi.

"Sus lan," dedi Ali Asaf. "Merkezde çok güzel bir mekân var. Hem müzik hem rakı balık sofrası, gidelim hem kutlayalım hem de yemek yeriz."

"Hay ağzını öpeyim ya, nasıl güzel bir fikir," dedim neşeyle. Tüm gözler bana döndü. Ne dediğimi kavrayınca aniden yüzüm asıldı. Kaan bu hâlimi görünce yine hayvan gibi kahkaha attı. Ayşe'nin onu uyardığını gördüm ama Kaan tabii ki durmadı. O gülerken Selim ve Coşkun'un da sırıttığını gördüm. Belli ki dışarıdayken bir şeyler konuşulmuştu çünkü kimse bu durumu garipser gibi değildi.

Aniden yanaklarıma kan hücum etti. Utandığımı hissederken onlara cevap veremedim. Arabalara doğru ilerlemeye başladığımızda ben ve Ali Asaf biraz geride kaldık. Hemen yanıma sokulup belime sarıldı ve beni kendine doğru çekip yanına yanaştırdı.

"Yapma şunu," dedim ama sesim güçsüz çıkmıştı.

Başını bana doğru eğdiğinde adımlarımız yavaşladı. "Öpsene," dedi fısıldayarak.

"Yapma diyorum," dedim yeniden. Dudaklarını bana doğru uzatıp yanağımdan yumuşakça öpünce olduğum yerde durdum. Sıcak, yumuşak ve ılık dudaklar yanağıma dokunduğunda gözlerimi kapatıp kendimi ona yaslamak istedim.

Ben durunca bana doğru döndü, iki eliyle yüzümü kavradı ve başımı ona bakana kadar geriye eğip yatırdı. Batmak üzere olan güneşin ışığıyla yeşil gözleri, olduğundan daha açık bir renk alarak parladı.

"Seni öpeceğim," dedi dudaklarıma doğru fısıldayarak. "Ama bu öyle ayaküstü birkaç dakika sürecek ya da ne olduğunu anlayamadığımız, iki arada bir derede, senden kaçamak aldığım bir öpüşme olmayacak."

Dudaklarımı yalayıp yutkunarak onu dinlemeye devam ettim. "Sanki ben olmadan nefes alamazmışsın gibi hissedene kadar, ayaklarının yere bastığından emin olamayacak hâle gelene kadar, kalbimin göğsümden çıkıp seninkiyle eşleştiğini fark edene kadar," başını eğip anlını anlıma yasladı. "Dudaklarımdan senin tadının gitmeyeceğine emin olana kadar durmadan öpeceğim seni."

Bana bir soru sormamıştı, benden bir cevap da beklemiyordu ama yinede onu başımı sallayarak onayladım. "Kaçamak öpücüklerde çalacağım senden, bir köşede yakalayıp senden hırsız gibi alacağım öpücükler de olacak ama," sanki bu onda bir alışkanlıkmış gibi burnunu benimkine sürtüp beni dürttü. "Ama ilk öpücüğümüz böyle olmayacak. Ben nasıl aklımı yitireceksem senin de öyle hissetmeni istiyorum."

Geri çekilip gözlerime baktı. "Tamam mı?" dediğinde sanki bir komut almışım gibi, "Tamam," dedim.

...

İki araba gelmiştik buraya ama gideceğimiz yere arabayla gitmek istemedik. Herkes alkol alacaktı ve kimsenin araba kullanmasını istememiştik. Zaten Ürkmez o kadar küçük bir yerdi ki her yere yürüyerek gidiliyordu. Yeniden eve döndük ve arabaları evin önüne bıraktık. Ayşe panik olduğundan ona takılan bilezikleri de eve bırakmak istedi. Sadece Kaan'ın aldığı bileklik, benim ve Bahar'ın taktığı küpe ve kolyeyi bıraktı üzerinde.

Ali Asaf'ın bahsettiği mekânı biliyordum. Daha önce hiç gitmemiştim ama önünden defalarca geçmiştim. Evden çok fazla uzak değildi. Yürüyerek yirmi dakika da gelmiştik zaten.

Kapıdan girerken Ayşe ve Kaan'ın birleşen ellerine bakıp gülümsedim. Coşkun elini Bahar'ı omzuna attı ve onu kendine çekerken Bahar gülümsedi. İkisinin içeri girdiğini gördüğümde gözlerim Selim'e kaydı.

Coşkun'u asla kıskandığını düşünmüyordum ama onun olmak istediği yerde ve konumda Ali Asaf'da olsa yüzü

düşerdi diye düşünüyorum. Bahar'a olan bakışlarındaki hasreti ben bile görüyordum.

Ali Asaf'ın eli belimdeydi. Oraya bir kere dolanmış ve asla bırakmamaya yemin etmiş gibi davranıyordu. Uzaklaşmama izin vermiyordu. Biraz yana kayacak olsam parmakları tenimi sıkıştırıp hemen kendine çekiyordu.

Selim sigara içmek için kapının önünde kalınca dönüp ona baktım ama arkasını dönmüştü bile.

Loş ışıkla aydınlanan mekâna girdiğimizde bizi karşılayan garsona kişi sayımızı söyledi Ali Asaf ve hemen bir masa ayarlandı.

Hepimiz balık söyledik. Ortaya da bol meze ve kalamar tabağı istedi Coşkun.

Ali Asaf bir tane yetmişlik rakı istediğinde bize baktı. Bahar ve ben rakı içmemiştik hiç. En fazla kırmızı şarap içmiştik. Ayşe'nin içtiğini hiç düşünmüyordum zaten. Kaan Ayşe'ye doğru eğildi. Bir şeyler söyledi ama kız başını iki yana salladı. Sandalyemden kalktığımda Ali Asaf kolumu tutup beni kendine doğru çekti

"Nereye?" derken kolumu çekmeye çalıştım ama beni bırakmadı.

"Ya bıraksana, Ayşe'ye bir şey söyleyeceğim." Ona doğru eğik durunca açık yakama kayan gözlerini boynumda gezdirdi ve yeniden bana baktı. Kolumu bırakınca doğruldum ve masanın etrafından dolanıp Ayşe'ye yaklaştım.

"Çok az da olsa içersen belki biraz daha rahat edersin gece," dedim kulağına. Bana doğru döndü. "Öyle mi dersin?"

Başımı salladım. "Yani sarhoş olma bence, hatta tam bir bardak falan da içme ama seni böyle hafif rahatlatacak kadar bir şey ayarlamasını iste Kaan'dan."

Başını Kaan'a doğru çevirip yeniden bana döndü. "Kızmaz mı?" dedi çekinerek.

Ah Asuman cadısı, ne yaptın sen bu kıza acaba! Kadına içimden sövmeyi bir kenara bırakıp Ayşe'ye odaklandım.

"Kaan sana kızar mı hiç güzelim saçmalama, gözünün içine bakıyor adam. Hem insan sevdiğini üzmek ister mi hiç?

Çekinme artık Ayşe, bak bu adamla bir ömür diyerek yola çıktınız siz. Bilmediğin, çekindiğin ya da emin olamadığın ne varsa Kaan'a söylemekten sakın çekinme."

Ayşe başıyla onaylayınca rahatlayarak yerime geçtim. Masanın etrafında dolanıp sandalyeme oturduğum süre boyunca Ali Asaf'ın gözleri üzerimde gezindi.

Ayşe, Kaan'ın koluna dokundu ve ona bakmasını bekledi. Başını eğip sessizce onunla konuşmasını izledim. Konuşması bittiğinde başını geri çekti ve Kaan ona baktı. Elini kaldırıp Ayşe'nin yanağına dokunup usulca okşadı ve başıyla onayladı.

Aniden sandalyemin çekilmesiyle kendime geldim. Ali Asaf sandalyemin altından tutup beni kendine doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Aramızdaki mesafeleri aşıyorum," dedi gülümseyerek.

Bir elimi masaya yasladım ve çenemi avucumun içine dayadım. "Allah Allah," derken yüzüne baktım. Bana daha fazla yaklaştı. "Bizim aramızda sadece aşılması gereken mesafeler mi var?"

"Tabii," dedi ve tıpkı benim gibi kolunu masaya dayayıp yüzünü avucuna yasladı. "Başka ne var ki bizi aramızda. Mis gibiyiz işte."

"He yani her şey tamam, öylece girdik bir yola."

Boşta kalan elini dizime koyup yukarı doğru kaydırdı ve durdu. Durduğu yeri hafifçe sıkınca gözlerim bir anlık oraya kaydı ama hemen kendimi toparladım.

"Çocuklara da söylemişsin zaten."

"Çocuklar?" derken tek kaşını kaldırdı.

"Bizimkilere işte." Sanki ne söylediğimi bilmiyormuş gibi davrandığının farkındaydım.

Şımarık bir gülümseme oluştu dudaklarında. "Sana saklamam demiştim."

"Bende sana belli etme demiştim."

Omuzlarını silkti ama bana cevap vermedi. Sandalyemi tutup geri kaymak istedim ama bir santim bile kıpırdamadı.

"Bıraksana beni," derken gözlerine baktım.

"Cık," dedi sadece.

"Sen benim sabrımı mı sınıyorsun? Yoksa hep böyle şımarıktın da ben mi fark etmedim?" Bacağımda duran elini tekrar sıktı. Göğsüm derin bir nefesle inip kalktı.

"Fark etmedim bahanesine sığınma yemezler, sen yıllardır sevmiyor musun beni? İnsan sevdiğinin nasıl olduğunu bilmez mi?"

Yüzüm asıldı. "Senin de ağzına laf verdik ya aferin bana!"

Bakışları karardı. Gözlerinin içinde, eski zamanlardan kalma, iki taşı birbirine sürtüp ateş yakmaya çalışan biri varmış gibi gözlerinde o patlayan ışığı gördüm.

"Ağzından çıkan her kelimeden başka bir anlam çıkarıyorum Mahinev. On sekizlik delikanlı gibi hâllere soktun beni."

Gözlerimi ne söylediğini anlamak site gibi yüzünde dolaştırdım. "Ne söyledim ki ben?"

"Of," dedi ve derin bir nefes aldı. Başını hızla bana yaklaştırırken bacağımda duran eli kuvvetle hareket edip olduğu yerde dolaşıp yeniden sıkılaştı. "Senin anlamadığın ama benim tonla farklı anlamlar çıkardığım o kelimeler var ya, hepsini sana tek tek ben göstereceğim."

"Ay delirdin sen galiba," dedim ve biraz uzaklaştım. Neyden bahsettiğini anlamıyordum ama sesinin tonundan ve bana olan bakışından ima ettiği şeylerin de farkındaydım.

"Eve gidelim de deliliği göstereceğim ben sana!"

"Ali Asaf," dedim ve yükseldiğini fark ettiğim sesimi kıstım. "Bak hiç normal davranmıyorsun sen. Düne kadar yüzüme bakmıyordun şimdide ağzımın içine düşecek gibisin."

"Düşüyorum zaten."

"Beni dinle," dedim onu uyararak. "Bir anda değişmen bana normal gelmiyor. Yani tamam konuştuk, ben seni anlamadım demiyorum ama normal gibi de gelmiyor."

"Nesi normal değil Mahinev, delirtme beni? Anlattım ya sana."

"Bende anladım diyorum ama yani birkaç gün öncede sana bir metreden fazla yaklaşanı si-" diyecek oldum ama

elini sıkıp beni durdurdu.

"Bitirme şu cümleyi."

"E ama öyle dedin!"

"Anlattım sana. Geç anladım belki ama anladım işte. Kabul edince de böyle içimde dolup taşıyor sana doğru ne yapayım. Durduramıyorum kendimi."

Başımı iki yana salladım. "Durdur o zaman. En azından biraz frenle. Freni boşalmış araba gibi üzerime doğru dümdüz geliyorsun ve yavaşlamazsan bana çarpacaksın."

Bacağımda duran parmakları kasıldı. Yüzündeki neşenin kaybolmasını anbean izledim.

"İnanmıyorsun sen bana," dedi. Benden cevap alamayınca devam etti. "İnanmıyor musun bana Mahinev?"

Başımı iki yana salladım. "İnanmıyordum diyemem," dedim fısıldayarak. "Ama emin olamıyorum işte."

"Peki," dedi sadece. Elini bacağımdan çekti ve sandalyemi de serbest bıraktı. Fakat benden uzağa kaymadı. Yine ona çok yakın oturuyordum. Kıpırdasam bacağım onunkilere dokunacaktı ama nedense bu yakınlığa rağmen çok uzak hissediyordum.

Selim de masaya geldi. Masanın bir ucunda Ali Asaf diğer ucunda Coşkun oturuyordu. Ben ve bahar yan yana karşımızda da Ayşe ve Kaan vardı. Selim Bahar'ın yanına oturmak yerine tam karşısına geçip oturdu.

Aynı anda yemeklerimiz geldi masaya. Masa bir anda çeşitli mezelerle ve bardakla doldu.

Rakı şişesi ve buz gelince Coşkun hepimizin bardaklarını hazırladı. Sadece Ayşe için Kaan bir bardak hazırlamıştı.

Mekânda hareketli bir müzik çalmaya başladığımda tüm masa neşelendi.

Gidelim gel hadi senle bu gece
Rebeka'nın yerine
Götürelim rakı fazlasıyla
Gel canım yakışır sana
Gidelim gel hadi senle bu gece
Rebeka'nın yerine

Götürelim rakı fazlasıyla
Gel canım yakışır sana

Şarkının sözleri kulaklarımıza dolunca tüm bardaklar havaya kalktı ve ortada buluştu. Bardakların birbirine çarpan sesiyle hepimiz gülümsedik ve ilk yudumları aldık.

Kafanı bozma öyle her aşka
Götürelim yakışır sana
Canını sıkma, kafana takma
Vur kadehe yakışır sana
Kafanı bozma öyle her aşka
Götürelim yakışır sana
Canını sıkma, kafana takma
Vur dibine yakışır sana

Kaan nakarat kısmından sonra rakı bardağını kaldırdı. Kahkaha atarak başının üzerinde iki tur döndürü ve başını geriye atıp kafasına dikti. Onun bu neşeli hâlleriyle hepimiz kahkaha attık.

"Evlendim lan ben!" diye bağırdı salak. Ayşe utanarak etrafına bakındı ama Kaan'ın gözleri ona takılınca Ayşe'de ona baktı.

Gel misafir ol haydi bu gece
Oturalım seninle
Gel de yine vuralım kadehleri
İçelim delicesine
Hiç sızlanmam gidene ben canım
Boş vermişim her şeye
Güzelim sen sevişirsin benimle
Rebeka'nın yerine
Kafanı bozma öyle her aşka
Götürelim yakışır sana
Canını sıkma, kafana takma
Vur kadehe yakışır sana
Kafanı bozma öyle her aşka
Götürelim yakışır sana
Canını sıkma, kafana takma
Vur dibine yakışır sana

Şarkı devam etti. Biz eğlendik, Kaan'ın hâllerine kahkaha attık çoğu zaman. Birkaç tane bu tarz müzik çaldı ve masada herkesin keyfi o kadar yerindeydi ki gülmekten ağzımın kenarları acımış, karnıma ağrılar girmişti.

Gözlerim sık sık Ali Asaf'a kayıyordu. Onunla sürekli göz göze geliyorduk. Dudaklarının kenarında minik bir gülümseme vardı her daim ama yine de bizim gibi güldüğünü görmedim. Kaan ve Ayşe'ye baktığında onlar için mutlu olduğunu gözlerinde görüyordum ama bakışlarını onlardan çektiği zaman, rakı bardağını dudaklarına götürdüğünde o bakış yerini başka bir boşluğa bırakıyordu.

Buna sebep olduğum için mutsuzdum. Söylediğim şeyden sonra durgunlaştığının farkındaydım ama dürüst olmak istemiştim. Bir yanım da onun bu kadar takılmayacağını düşünmüştü yalan yok ama Ali Asaf belli ki kafasına çok takmıştı. Onu neden bu kadar hafife aldığımı bilmiyorum. Aramızda gelişenleri bu kadar kolay kabullenirsem gerçek olmayacak bir şeye inanmışım gibi hissediyordum.

Birkaç tane daha hareketli müzik çalmaya devam etti. Masadaki herkesin neşesi yerindeydi. Aklım Ali Asaf'ın durgun hâline takılıp dursa da keyif alıyordum.

Müzik sesi kesildi. Elinde sazıyla orta yaşını geçmiş bir adam küçük mekânda, daha da küçük olan sahne gibi bir alana çıktı.

Sazın o insanın içine dokunan ağır sesi kulaklarımıza dolduğunda masada herkes bir anda durgunlaştı. Adamın sesi bir onda ortamı kuşattı.

Nesinden tutsam dünyanın kopmuş gidiyor
Güzel gün görmeye canım vadem yetmiyor
Yandım yetmiyor
Bahçeler içinde canım ezerler narı
Sen o nardan dinle ah ile zarı
Ah ile zarı

Ayşe'nin başını Kaan'ın omzuna yaslamasını izledim. Kaan omzuna değen başı hissedince gözlerini kapattı. Coşkun

elindeki telefona dalıp gitmişti ama Selim'in Bahar'ın üzerinde dolanan gözlerini hemen fark etmiştim.

Elime ılık parmaklar dokunduğunda gözlerimi yanımda duran adama çevirdim. Parmaklarımı sakince kavrayıp benimkilerin arasından geçirip sıktı. Birbirine geçmiş parmaklarımızı kendi kucağına çekip dizine yasladı ve başını bana doğru eğdiğinde bende ona yaklaştım.

Dudakları kulağıma yaklaşıp nefesini tenime fısıldadı. "Dinle," dediğinde önce anlamadım ama sonra sahnedeki adamın sözlerine, kulağıma dolan Ali Asaf'ın sesi karıştı.

Yağmur yağar taş üstüne
Bir yar sevdim baş üstüne
Sensiz gün doğsa gölgem yok
Yağmur yağar gül üstüne
Evvel benim gel üstüme
Ahirim varmış fikrim yok

Gözlerimi kapatıp sadece onun sesine odaklandım. Bu adam benim kulağıma eğilmiş kısık sesle türkünün sözlerini söylüyordu, benim için. Sözlerinin anlamı kalbimi yerinden çıkacak gibi attırıyordu ama onun sesi...

Ali Asaf'ın bu kadar güzel sesi olmasına ve türkü söylediğine mi şaşırayım, yoksa benim kulağıma sözleri hissetmemi ister gibi söylediğine mi?

Heyecanla başımı ona doğru çevirdim. "Sesin," dedim ama daha fazlası çıkmadı dudaklarımdan.

Dudaklarında minik bir kıvrım oluştu ve avucunun içinde duran parmaklarımı sıktı. Ama daha fazla şaşıramam dediğim anda Ali Asaf'ın sesi yükseldi.

Huy benim değil mi tanrım güzel sevmeli
Hem güzel sevmeli canım hem dert çekmeli
Derdim yetmiyor

Masada oluşan sessizlikle herkesin başı ona döndü. Adamın çaldığı saza, yüksek sesle eşlik ederken gözlerime dolan yaşlarla görüşüm bulanıklaştı. Kaan, "Oha," derken Selim rakı bardağını Ali Asaf'a doğru kaldırdı.

Coşkun, "Çok uzun zaman olmuştu be," dediğinde onların yanında daha önce de söylediğini anlamıştım. Onun hakkında bilmediğim bir şey olduğu gerçeğine şaşırdım. Ve eğer bir şey bilmiyorsam kim bilir daha neler bilmiyordum.

Selim'in selamına başını eğerek karşılık verdi ve gözlerini kapatıp devam etti. Sonra, türkü yeniden az önce kulağıma söylediği nakarat kısmına gelince başını bana çevirdi ve gözlerini usulca araladı. Gözlerimin içine bakarak nakaratı yüksek sesle söylediğinde gözümden akıp giden yaşı umursamadan onun yüzüne bakmaya devam ettim.

Yağmur yağar taş üstüne
Bir yar sevdim baş üstüne
Sensiz gün doğsa gölgem yok
Yağmur yağar gül üstüne
Evvel benim gel üstüme
Ahirim varmış fikrim yok

Parmakları avucumun içinde duran elimi sıktığında ona aynı şekilde karşılık verdim. Diğer elini uzatıp gözümün altında duran ıslaklığı sildi. Sanki burada kimse yoktu, ikimizden başka hiçbir şey duymuyordum.

Bir alkış sesi kulağıma dolduğumda irkilip kendime geldim ve o alkışı başlatanın Kaan olduğunu fark ettim. Onun hemen arkasından önce bizim masa sonra da mekândaki diğer masalardan alkış sesleri geldi.

Ali Asaf elini göğsüne götürüp birkaç kere vurup genel bir selam verdi. "Ulan Kaan," derken hepimiz gülümseyerek ona baktık.

Hâlâ elinde duran elimi kendi kucağıma çektim ve sandalyemi ona doğru kaydırıp yaklaştım. Sanki az önce ağlayan ben değilmişim gibi gülümsüyordum şimdi. Dengemin içine etmişti adam sonunda.

Ona doğru yaklaştığımı görünce hemen bana doğru döndü. "Sen bugün şey dedin ya bana," dedim.

"Ne dedim?"

"Hani nikâhtan sonra bir şey söylemiştin bana." Bahsettiğim şeyin ne olduğunu adı gibi biliyordu ama beni

kıvrandırmak hoşuna gidiyordu. Sorun değildi. Yüzünde böyle gülümseme olduğu sürece şu an buna da razıydım.

"Ne demiştim yavrum, söyle bakalım," dediğinde dudağımın içini ısırdım.

"Hani öpmekle ilgili bir şey demiştin, hatırladın mı?"

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Hiç unutmadım ki."

Kalbim yerinden çıkıyordu şu an ama yine gülümsemeyi başardım. "O zaman şey," dedim ve derin bir nefes aldım. "Bugün olur mu ki?"

Adama beni ne zaman öpeceğini soruyordum ama umurumda değildi. Konuştuğumuz gece beni öpmesini ne kadar istediğimi biliyordum. Sonra sürekli o anı düşünüp durmuştum. Ama bugün söylediklerinden sonra aklımdan hiç çıkmıyordu.

Belirsizlik de beni kahrediyordu.

"Olsun mu ki?" dedi tıpkı benim gibi. Gülümseyerek başımı aşağı yukarı salladım.

"Ama burada olmaz," dediğinde yine onu onayladım.

"Yalnızken?" dediğinde hemen yine onayladım. Ağzımdan tek bir kelime çıkmadan anlaştık. Ayrıca vücuduma dolan heyecan her yerimi titretiyordu.

Ali Asaf'ın da sabırsızlığının farkındaydım. Sonunda Kaan ve Ayşe'yi bahane ederek herkesi eve gitmeye ikna etmişti.

Hesaplar geldi, Kaan'ı araya sokmadan ödendi ve eve gitmek üzere kalktık. Kaan elini Ayşe'nin omzuna atıp onu kendine çekerken dudaklarını anlına bastırdı. Birkaç kelime söyledi ama ben sadece karıcım dediğini duydum.

Bahar, Selim'in koluna girdi. Hiç kimse anormal bir şey sezmemişti ama ben Selim'in mutluluktan parlayan gözlerini anıda fark etmiştim.

Ali Asaf elimi tutmaya devam etti. Coşkun en arkadan geliyordu, bizde kapıya doğru ilerlemiştik. Tam dışarı açılan kapıdan çıkacaktık ki kapının yanında duran masadaki kalabalıktan bir ses geldi.

"Şarkı, türküyle kız tavlamak işe yarıyormuş demek ki," dedi oturan adamlardan biri. Tüm bedenim aniden gerilerek

dikleşti. Sadece benim duymuş olma ihtimalini tarttım kafamda ve öyle de olmasını isterdim. Ama tabii benim dileğim imkânsız bir istekti şu anda.

Ali Asaf aniden gerildi. Boynunda atan nabzı, bir metre öteden bile fark edebilirdim. Önümde duran Kaan'ın aniden bize doğru döndüğünü gördüm. Ayşe gergin gözlerle bana baktı.

"Ali Asaf, bak bugün kızın en mutlu günü, lüt-" diyecek oldum ama arkamızdan Coşkun'un gür sesi geldi.

"Ne dedin lan sen!" diye bağırdığında artık kimseyi sakinleştiremezdim. Masada oturan başka bir adam Coşkun'a döndü.

"Grubun tek sapından cevap geldi," dedi ve masa olarak gülmeye başladılar.

"O sapı senin götüne sokarım yavşak," diye atıldı Coşkun. Aynı anda yanında duran Selim Bahar'ı arkasına doğru çekti.

Masada oturan adamlardan biri ayaklandı. "Ne diyon lan sen," dedi ağzı dolanarak. Körkütük sarhoşlardı işte.

Ali Asaf'ın koluna asıldım ama elimi tutarak beni diğer tarafa çekti.

"Bana baksana sen," dedi az önce türkü söylemesini araya katarak laf atan adama doğru. Adam, Ali Asaf'ın ona döndüğünü görünce yerinden kalktı.

"Baktım," dedi pişmiş kelle gibi sırıtarak.

Ali Asaf dişlerini sıktı. Boynunu bir sağa bir sola eğdiğinde yüzümü buruşturdum. Elimi bırakıp benden bir iki adım uzaklaştı ve masaya yaklaştı.

Adamla arasında ince bir masa vardı en fazla ne olabilir diye düşünüp kendimi teselli edecekken Ali Asaf'ın kolları masanın üzerinden adama uzandı ve hızla yakasına yapıştı. Sadece bir göz kırpma kadar kısa bir zamanda kafasını adamın burnuna geçirmişti bile.

Adam gürültüyle sandalyesinden geri devrildi. Ali Asaf'ın elleri boşa çıkınca gömleğinin yakasından birkaç düğme açtı, kollarını kıvırdı ve aynı anda kıyamet koptu.

Coşkun'un ne ara masanın diğer tarafına uçtuğunu anlamamıştık bile. An itibariyle diğer adamın üzerindeydi. Kafamı çeviremeden yanımdan bir karartı geçti ve Selim'in üçüncü adamı ensesinden yakaladığını gördüm.

Kaan da hemen olaya girmeye çalışınca önüne geçtim. "Sen bugün evlendin saçmala!" derken Ayşe bana minnettar bir bakış attı.

"Bir tane vurmazsam gece uyuyamam," dedi ve Selim'in tuttuğu adama bir tane yumruk attı. Aynı anda da ağzının ortasına bir yumruk yedi. Nereden geldiğini anlamadığımız bir adam Kaan'ın tam ağzının ortasına çakmıştı bir tane.

Ayşe korkuyla bağırınca Kaan'ın eli ağzına giderken ona doğru döndü. Patlayan dudağından akan kanı görünce hepimiz irkildik.

Sonrasını anlatmaya içim el vermiyor ama mekândan çıktığımızda sinirden kuduruyordum. Adamları bir güzel benzetmişlerdi ama bu arada da yeterince darbe almışlardı. Kaan'ın dudağı patlaktı. Selim'in elmacık kemiğinde ufak bir açılma vardı ama morarmaya başlamıştı bile. Coşkun'un burnunun kırıldığını düşünerek ödümüz patlamıştı ama Ali Asaf kırılmadığını söylemişti.

Ali Asaf'ın ise kaşının üzerinde bir yarası vardı.

Şimdi eve doğru sessizce yürüyorduk. Ayşe'nin ağlaması yeni durmuştu. Bahar ve benim söylenmelerimiz de yeni kesilmişti ama dört adam tek kelime etmemişti.

"Şu kızdan da utanmadınız," dedim hızımı alamadan. "Bugün evlendi bu kız ya bugün." Hırsla Kaan'a döndüm. "Ben onun yerinde olsam var ya kapımın önünde bile yatırmazdım seni."

Kaan korkuyla bir bana bir Ayşe'ye baktı. "Öyle deme ama Mahi."

"Ne Mahi, rahatladınız mı bari?"

"Valla ben rahatladım," dedi Coşkun. Yanına geçip sırtına bir tane vurdum. "Ah," diye inledi.

"Beter ol!"

"Kızım ne bu acımasızlık ya?" derken Ali Asaf'tan yardım ister gibi baktı.

"Hiç ona bakmayın. Onun ifadesini daha sonra alacağım ben. Adama kafa attı yetmedi bir de gidip yerde tekmeliyor." Aklıma geldikçe daha fazla sinirlendim.

Bir tek Selim sessizdi ama Bahar'ın canını okuduğunu biliyordum. Bizden biraz geride yürüdüklerinde Bahar'ın ağzının sürekli kıpırdandığını görmüştüm.

Ayaklarımı yere vuracak evin merdivenlerini tırmandım. Anahtarı sertçe kapının kilidine sokup açtım ve içeri girerken hepsi peşimden teker teker içeri geldi.

Herkes içeri geçince kapıyı kapattım ve banyoya gidip dolaptan, pamuk, tentürdiyot ve ağrı kesici krem alıp yeniden solona geldim.

Ayşe ve Kaan yan yana oturmuştu. Kaan sessizce kıza bir şeyler anlatıyordu ama kızın ne kadar korktuğu yüzünden belliydi. Selim masanın önünde duran sandalyeye oturmuştu ama Bahar ona ters ters bakıp durduğundan kafasını kaldırmıyordu.

Coşkun ve Ali Asaf tekli koltuklara çökmüştü.

Elimdekileri ortada duran sehpanın üzerine bıraktım. Bahar masaya gelip biraz pamuk aldı ve üzerine tentürdiyot döküp Selim'e doğru ilerledi. Adamı yüzündeki yaraya hafifçe dokundu ve Selim irkilince sinirli olsa da üflemeye başladı.

"Temizledikten sonra şu kremden sür," dedim Bahar'a. Biraz daha pamuk aldım ve onu da tentürdiyot döktükten sonra Ayşe'ye uzattım.

Ali Asaf'a yönelmeden önce mutfağa gittim ve buzluktan biraz buz alıp ince bir beze sardım. "Al şunu," dedim Coşkun'a uzatarak.

Elimdeki pamuk ve kremle Ali Asaf'a yaklaştım ama başını iki yana salladı. "Gerek yok Mahinev, iyiyim," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Kes sesini," dedim ters ters.

Aynı anda Kaan ayaklandı. "Biz aşağı inelim artık," dediğinde Ayşe'nin elini tutup hızlı adımlarla çıkıp gitti. Coşkun da elinde buzla kalktı ve "Ben balkonda yatacağım," diyerek ortadan kayboldu.

"Odanda yap ne yapacaksan," diyen Ali Asaf'a döndüm.

"Seni odama alacağımı sanıyorsan çok beklersin."

"Daha önce almıştın."

Sinirle güldüm. "Daha önce de almadım sen zorla girdin."

"Yine zorla mı gireyim?" bir elimde tuttuklarıma bir yüzüme baktı. "Odana almazsan hiç bir şey yapmana izin vermem."

Şaşkınlıkla donup kaldım. "Öyle mi?" dedim sinirle. Başını hafifçe sağa yatırıp evet der gibi yüzüme baktı.

"İyi o zaman," dedim elimde duran pamuğu ve kremi üzerine fırlattım. "Ne halt yersen ye Ali Asaf."

Bahar ve Selim'e bakmadan, "İyi geceler," dedim ve sinirli adımlarla odama ilerledim.

Odama girip kapıyı gürültüyle çarptığımda nefes nefeseydim. "Aptal," dedim dişlerimi sıkarak. Üzerimdeki gömleğin düğmelerini sinirle çözüp üzerimden çıkardım ve sinirle koltuğun üzerine fırlattım. Üzerimde gömleğimin içine giydiğim, göğsümün altına kadar inen, omzundan ve göğüslerimin arasından ince bir ip inen çamaşırımla kaldım. "Kabahat bende ama," dedim saçlarımı toplamaya çalışırken. "Sen neden düşünüyorsun ki bu adamı?"

"Ben miyim o adam?" arkamdan gelen sesle hızla döndüm. Kapıya yaslanan Ali Asaf'la göz göze gelince sinirim daha da arttı.

"Çık odamdan," dedim ama beni dinlemeyeceğini biliyordum. Sakin adımlarla bana doğru gelirken kapıyı kapattı. Yanıma gelip elindekileri uzattı.

Pamuk, krem ve tentürdiyottu uzatınca bakışlarım ellerine kaydı. "Git kendin yap." Ellerimi önüne birleştirdim. Yardım falan etmeyecektim ona.

"Canım yanıyor ama," dedi. Kanma şuna Mahi kanma!

Elinden hızla malzemeleri kaptım. "Beter ol!"

Yanından geçip yatağıma doğru gittim ve ona bakmadan konuştum. "Geç otur şuraya," derken elime sinirle bir parça pamuk aldım. Ali Asaf yatağıma geçip oturdu ve sırtını da yatak başlığına yasladı. Elimdeki pamukla ona yaklaşıp kaşına doğru eğildiğimde aniden belimden kavradı beni ve direkt karnının üzerine oturttu.

Bacaklarım iki yanına açıldığında üzerine oturmamak için dizlerimden kuvvet olarak kendimi havada tuttum. "Ali Asaf ne yapıyorsun?"

"Pansuman yapmana yardım ediyorum." Bu şekilde hiçbir halt yapamazdım ben.

"Saçmala bırak beni." Üzerinden kalkmaya çalıştım ama beni kalçalarımdan tutup oturmam için zorladı.

"Hadi yap artık," dediğinde ona karşı gelmedim. Kalçalarım beline yerleşti. Elimdeki pamuğu kaşına doğru kaldırdım ve ufak hareketlerle yarasının üzerinden geçerken aldığı nefesi boğazımda ve göğüslerimin arasında hissediyordum.

"Gömleğin çok güzeldi," diye fısıldadı. Dudaklarından çıkan kelimeleri tenimde hissettim. Göğsüm hızla inip kalkıyordu ama bakışlarımı kaşından ayıramıyordum.

Elini kaldırıp işaret parmağını omzumdan aşağı inen ince askıya taktığında nefesimi tuttu. Tenim ve askı arasında hissettiğim parmak yavaşça aşağı kaydı. Göğsümün üzerindeki ayrıma geldiğinde bana baktığını hissettim ama ona bakamadım.

Düz inen ipin devamına değil de göğsümün arasına uzanan ipe dokunduğunda sesli bir nefes çektim içime. "Ama bu daha güzel," dedi az önceki cümlesini tamamlayarak.

Onu görmezden gelmeye çalışmak öyle zordu ki elimi rastgele arkaya uzatıp kremi aramaya başladım. Ali Asaf benden önce buldu ve kremi elime verdi. Titreyen parmaklarımla işaret parmağıma biraz sıktım ve yarasının üzerine sürdüm.

İşim bitince apar topar kucağından kalkmak istedim ama ellerini belime dolayıp beni sabit tuttu.

"Gözlerime bak," dedi fısıldayarak. Yerinde biraz doğrulunca nefesini tenimde hissettim. Dudaklarını aniden gerdanımın biraz altında, göğüslerimin arasına denk gelen o noktaya dokundurunca göğsüm hızla inip kalktı.

"Bana bak," dedi yeniden. "Seni öperken bana bakmanı istiyorum."

Gözlerim ağır ağır açıldı. "Öpecek misin?" titreyerek sorduğum soruya karşılık verdi. "Sende beni öpeceksin." Şu an da her hangi bir uzvumu hareket ettirebileceğimden emin değildim.

Gözleri bir anda ağzıma kaydı. Bakışlarımı ondan uzaklaştırmak istediysem bile yapamadım. Ali Asaf'ın yeşilin en güzel tonu olan gözleri karardı ve beni içine çeken derin bir havuza dönüştü. İşaret parmağını çenemin altına uzattı ve kısacık dokunuşuyla ne istediğini anladım. Çenemi ona doğru eğerken ağızlarımız birbirine yaklaştı. Niyetinin ne olduğunu biliyordum. Sabırsızlıktan karnıma giren ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyordum ama Ali Asaf'ın bana bu kadar yavaş yaklaşması heyecanımı daha da arttırıyordu

Sabırsızlığımın belirtisi olarak ona doğru yaklaştım. Yüzünde beliren gülümseme hoşuma gitti. Sonunda daha fazla beklemedi ve alt dudağımı dudaklarının arasına alıp beni kendine doğru çekti. Sadece bir dokunuştu. Onun iki dudağının arasına sıkışan alt dudağımı içine çeker gibi hafifçe çekmişti ama sanki kancayı bana saplamış gibi kendimi ona doğru savrulurken bulmuştum.

Artık nefes aldığımdan bile emin değildim. Ben ondan ibarettim sadece. Ellerim önce omuzlarına, oradan da ensesine kaydı. Hâlâ kucağında olduğumdan ondan biraz yüksekteydim. Başını geriye yatırdı ve bende istemsizce onun üzerinde daha fazla yükseldim.

Ona dokunuşumla ağzımın içine sert bir nefes üfledi ve sonunda ağzını hareket ettirdi. Dudakları tekrar tekrar hareket etti. Ben hiç kıpırdamıyordum ya da şu an

benliğimin dışında hareket ediyordum. Kendime gelir gibi olduğumda ona karşılık verdiğimi hissettim. Yanaklarım kızardı ama Ali Asaf'ın bundan ne kadar hoşlandığın belli eden sık nefesleri beni cesaretlendirdi.

Dudakları derin bir baskıyla benimkileri ezdi. Defalarca ileri geri hareket etmesini memnuniyetle karşıladım. Baskısı o kadar arttı ki geriye gitmemek için omuzlarına asıldım. Dudaklarımız birbirini ilk defa keşfe çıkmış meraklı bir öğrenci gibi tasasızca hareket edip birbirini öğrenmeye başladı.

Ağzımın içinde kaybolan inlemesi, göğsümde bir yankı uyandırdı. Ağzını biraz daha açtığını iki dudağımı birden daha fazlası için kendine çektiğini hissettim.

Bacaklarım titredi. Ellerim ensesindeki saçlarına asıldı. Bedenimde daha önce hiç hissetmediğim bir sızı hissetmek beni sanki olduğumdan daha cesur, daha istekli bir hâle getirdi.

Parmaklarıma dolanan saçlarına asılıp onu kendime daha fazla çektim. Bir eli enseme diğer eli belime kayarken aramızda kalan o minicik mesafede yok oldu ve göğsüm onun göğsüne yapıştı.

Aniden geri çekildiğinde gözlerimi kırptım. Dudaklarım ihtiyacı varmış gibi yeniden onunkilere uzandı ve Ali Asaf sessiz bir komut almışçasına karşılık verdi.

Ben hayatımı bu dudaklardan ayrı geçiremezdim artık. Dudakları yeniden benimkileri hapsettiğinde bedenimi de onun ellerine bıraktım.

Bedenim bir şeyler için yalvardı. Sadece dudaklarımızın dokunması yetmiyor gibi hissediyordum. Eliyle ensemi sıktı ve beni ağzına doğru çekti. Dudaklarımın arası, sıcak bir ıslaklıkla zorlandığında ne yapacağımı bilemeden bir an hareketsiz kaldım.

Ali Asaf nefes nefese geri çekildi ve gözleri dudaklarımın üzerindeyken, "Arala ağzını," diye fısıldadı.

Önce ne demek istediğini anlamadım ama dudaklarım hafifçe aralandı. Ali Asaf bu boşluğu bekler gibi dudaklarını

benimkilere bastırdı ve az önce beni zorlayan o ıslaklık usulca içeri kaydı.

Dilinin dilime dokunduğu ilk anda ağzımdan kaçan bir ses odamın içinde yankılandı. Ali Asaf bu sesi duyunca yerinde daha fazla doğruldu ve iki elini birden sırtımda birleştirip çaprazlayarak sarıldı ve beni kendine bastırdı.

Sırtımdan sarılan kollarla kendimi kaybettim. Dilinin damağımın üzerine dokunuşuyla ağzının içine doğru inledim.

Ne utangaçlık ne de çekingenlik kalmıştı artık bende. Tek istediğim saatlerce o dudakların benden ayrılmadan bu şekilde devam etmesiydi.

Ensesinde dolanan elimin birini çektim ve yüzüne dokundum. Usulca yanağında gezdirdim ve onu kendime doğru çektim. Bu hoşuma gitmiş gibi nefesi hızlandı ama aynı anda dişlerini dudağımın üzerinden geçirdiğini hissettim.

Isırık gibi değildi ama dudaklarının yumuşaklığının aksine o sertlik bir anda sersemletmişti beni. Parmakları usulca sırtımdan yukarı tırmandı ve dağınık atkuyruğumun etrafına dolanıp başımı sabitlerken parmaklarını sıktı.

Başımı sabitleyip sadece kendi hareket ederken kıpırdayan tek yerim dudaklarımdı. Ağzı beni talan eder gibi her bir santimimde dolandı. Dilinin benim dilime dolanması nefesimi kesse de şu an nefes almaktan daha fazla ihtiyacım vardı buna.

Aniden hareketlendiğinde eli hâlâ saçımdaydı. Beni geriye doğru eğdi ve üzerime doğru eğildi. Sırtım yatağa tam anlamıyla değmedi ama boynum geriye doğru giderek bir gerginlik yarattı. Dudaklarını benden ayırdı ve anlını göğsümün üzerine yasladı. İkimizde hızlı hızlı nefes alıp verdik.

Şu anın gerçekliğinden emin olmak için nefeslendik. Saçlarımın arasına dolanan parmaklarını sıktı ve ona bakmam için başımı biraz kaldırdı. Aramıza sıkışan ellerimi kurtardım, iki elimi yüzünün sağına ve soluna koyup sakince okşadım.

Bu yaşadığımıza öpüşmek demek doğru gelmiyordu bana. Sanki onun ağzından bana hayat veren bir şey akıyordu ve birbirimizi kana kana içmekten başka bir şey yapmamıza gerek yoktu.

Ali Asaf beni yeniden öpmeye başladığında artık başka biriydim. Burada ölecek olsam umurumda değildi. Ölürdüm ve zerre acı çekmezdim.

Nefesim kesilsin sorun değildi. O beni öperken dudaklarımın arasından ağzımın içine dolan nefes yeterdi benim yaşamama.

Göğsüm göğsüne yaslı, ellerim o güzel yüzünde dolanırken, dudakları ağzımda, dili beni bilmediğin bir ormanda uçurumun kenarına doğru iterken, düşündüğüm tek şey onunla bir eriyip gittiğimdi.

Dudaklarımın her bir santimine özen gösterir gibi öpüyordu beni. Onu hissetmek, yüzünde gezinen parmaklarımın uyuşmasına, ağzıma girip çıkan dilinin etkisi kalbimin durmasına sebep oluyordu.

Aniden gelen istekle dudaklarımı kapattım ve içeri sızan ıslak dilini emdim. Ali Asaf'ın göğsünden öyle yüksek bir ses kurtuldu ki o ses benim göğsümün titremesine sebep oldu. Yaptığım şeyden utanmama sebep olacak şekilde hızla geri çekildiğinde yanlış bir şey yaptığımı düşündüm.

Ali Asaf, "Aç ağzını," dedi dişlerinin arasından ve ben söylediğini yapınca devam etti. "Ver dilini," dediğinde ne dediğini anlamıyordum ama sadece dediklerini yapıyordum.

Usulca çıkardığım dili ıslak dudaklar hevesle yakaladı ve ağzının içine çekip emdiğinde gözlerimin kapandığını hissettim.

Defalarca emdi. Bedenimin her yerini titreten o hareket yüzünden kendimi kaybettim. O adar içine çekti ki dilimi ağzımın bir yerden sonra acıdığını hissettim.

Kendimi geri çektiğimde dilimi bıraktı ama alt dudağımı yakaladığında aynı şeyi yapmaya orada devam etti.

Bir süre dilediği gibi hareket etmesine izin verdim. Sadece Ali Asaf'ı hissetmek, onun nefesini ve onun dokunuşlarını

hissetmek hoşuma gitti.

Dudaklarımız yeniden ayrıldığında nefes nefese birbirimize baktık.

"Dudakların kızardı," dedi bakışlarını ağzıma çevirirken. Elimi yanağından çekip onun dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Seninkilerde kızardı." Dilini çıkarıp dudaklarımın üzerinde usulca gezdir.

Hemen arkasından bende dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdiğimde hafif bir sızı hissettim. Canım acıdı evet ama yeniden onu öpmek istedim. İstediğimi de yaptım.

Bu sefer ona doğru giden ben oldum. Daha şiddetli bir şekilde birleşti dudaklarımız ama Ali Asaf ağzımın içine doğru, "Şişt," diye fısıldadı. "Canın acısın istemiyorum."

Acısa da umurumda değildi, durmak istemiyordum ama Ali Asaf ağzımın üzerinde gezen dudaklarını sakinleştirdi.

Dudakları ne kadar sakinse elleri o kadar hırçınlaştı. Dudakları hafifce hareket ediyordu ama saçımdaki eli sertti. Yanımda uzanan diğer eli uzanıp kalçamı avuçlayıp sıktı. Dudaklarımız ve dillerimiz aynı anda sakince birbirinin üzerinde kaydı. Az önceki ateşli ve beni yakan öpüşme, yerini zarif dokunuşlara bıraktı.

Dudaklarını usulca benden ayırdı. Bugün, uzun zamandır hayal ettiğim öpücüğü aldım ondan. Hayal etmenin hiçbir faydası olmadığını da anlattı bana bu öpücük. Nefes almadan, bir saniye bile ondan uzaklaşmadan öpüştük. Bazen durduk, bazen heyecanlandık ama ara vermeden öpüştük.

Bazen o başlattı, bazen dayanamadım ben başlattım ama insan tadını aldığı güzel bir şeyden kolay kolay vazgeçmiyordu.

"Yanında uyusam?" diye fısıldadı Ali Asaf. Kendimi sersem gibi hissettiğimden başımla onayladım. Beni çevirip başını göğsüme yasladı. "Burada uyuyacağım," dediğinde başını iki göğsümün arasına bastırdı. Vücudu yanıma uzanmıştı ama başını oraya yaslamış, alıp verdiği her soluk tenime çarpıyordu.

Elimi saçlarının arasından geçirdim. "Ağırsın bir kere," dedim onunla şakalaşarak.

"Ağırlığımı vermem," dedi bir çocuk gibi. Sonra beni yerimden kaldırdı. "Pantolonunu değiştir," diye fısıldadı.

Yerimden kalktım ve dolabıma doğru ilerledim. Beni izlediğini bildiğimden, "Dön arkanı," diye uyardım onu ve yüzünü yastığıma bastırdığını gördüm.

Pantolonumu çıkarıp altıma şort giydiğimde yüzüne basılı yastığın altından homurdandı. "Üzerindekini değiştirme Mahinev." Emir verir gibi değil de yalvarır gibi çıkan sesiyle üzerimdekini değiştirmedim. Aynanın karşısında yüzümdeki makyajı temizledim. Saçlarımı taradım ve tokamı da çıkarıp saçımı serbest bıraktım.

Yatağıma yanaştığımda omzuna dokundum ve başını kaldırıp bana baktı. Açıkta kalan belime ve bacaklarıma bakıp yeniden yüzünü yastığa bastırıp derin bir of çekti.

Bu hâlleri kahkaha atmama sebep oldu. Sonra yerinden kalkıp dizlerinin üzerinde doğruldu. Üzerindeki gömlekten hızla kurtuldu. Uzanıp kemerini çözüp aynı hızla bir kenara attı. Pantolonun düğmesini açıp fermuarına uzandığında bakışlarımı odakladığım yerden hızla kaçırdım.

Duyduğum seslerden onu da bir kenara fırlattığını anladım ama dönüp ona bakamadım. Ali Asaf yatağıma uzandı. Beline kadar örtüyü çekti ve yanına yatmamı bekler gibi başını yastığa koydu.

Yüzüne bakmadan yanına uzandım. Üzerime doğru eğilip belime kadar örtüyü çekti. Dümdüz yatmamı bekledi ve başını göğsümün üzerine yasladı.

Her nefes alıp verişinde tenime yayılan sıcaklıkla kıpırdandım. Dudaklarının tenime bu kadar yakın olması, nefesini beni okşar gibi tenimde gezinmesi tüylerimi diken diken ediyordu. Böyle uyumamı nasıl bekliyordu ki.

"Ali Asaf," dedim.

"Hımm," dediğinde sesine çöken yorgunluğu hissettim.

"Böyle mi uyuyacağız?"

Başını sallarken saçları tenime sürtündü. Başını yukarı çevirdi ve uykudan ağırlaşan gözleriyle bana bakarken dudaklarını uzatıp usulca dudaklarımdan öptü.

Bir çocuk gibi yeniden göğsüme yerleşti. Hatta yerini hazırlayıp yerleşmeye çalışan bir kedi gibi yerinde kıpırdandı ve başını rahatça yerleştirdi. Elimi saçlarının arasına sokup usulca okşadığımda hafifçe mırıldandı. Yüzümde bir gülümseme oluşurken elini belime sardı ve sımsıkı sarıldı. Başımı kaldırıp yüzünü görmeye çalıştım. Aralanan dudaklarına ve düz burnuna bakıp derin bir nefes aldım. Eğildim ve başına bir öpücük bıraktım.

Elini sakince çıplak belimde gezdirip parmağıyla okşadı. İsmimi uzatarak konuştuğunda uyumaya başladığının farkındaydım. "Mahinev," dedi mırıldanarak. Ona cevap vermedim ama elim saçlarının arasında dolaştı.

"Çok sev beni," dedi. Elim saçında durdu. Birkaç dakika sonra yeniden saçlarının arasından gezinen parmaklarımla rahatladı ve uykuya dalmadan önce yeniden fısıldadı. "Hep böyle çok sev," dediğinden adım gibi emindim.

Uzun, baya uzun bir bölümle geldik mahalle sakinlerim. ☀

Umarım bölümü severek okumuşsunuzdur.

Bölüm hakkında, hikâyemizin ilerleyişi hakkın düşüncelerinizi bekliyorum.

Uzun bir bölüm okudunuz, yoruldunuz da ama lütfen aşağıda yazdıklarımı da okursanız sevinirim.

Sizlere ufak bir konudan bahsetmek istiyorum. Çünkü artık benim için motivasyon düşürecek bir duruma geldi.

Arkadaşlar, insanlar başkasından olma bir çocuğa annelik ya da babalık yapabilir. İnsanlar birini severken yolları ayrılabilir, hayatlarına devam edebilirler ve yeniden bir araya gelebilirler.

Benim kurgumda şuan üç arkadaşım dışında hiç kimse Lina ile ilgili gerçeği ya da kurgumun temelini bilmiyor.

Arkadaşlar, final olana kadar da bunu öğrenmeniz mümkün değil. Tahminleriniz tabii ki vardır ama dediğim gibi belli bir

zamana kadar gerçekleri öğrenmeyeceğiz.
Lina, Ali Asaf'ın kızı olabilir.
Lina, Ali Asaf'ın kızı olmayabilir.
Mahi'yle ilgili bir durum söz konusu olabilir.
Mahi'yle ilgili bir durum olmayabilir.
Hayatlarına devam etmiş olabilirler, olmayabilirler.
Lina, Ali Asaf'ın kızı değil diye okuruz ama sonra başka bir olay olur ve kızı çıkabilir.
Lina, Ali Asaf'ın kızı diye okuruz, ama başka bir zamanda, farklı olaylarda hayır kızı değil derim.
Kısaca, teorileriniz çok, benim ise kafamda hazırlanmış bir kurgum var. Başından sonuna kadar, olaylarıyla kurgum hazır başladım bu hikâyeye.
Artık şu mesajları ve yorumları görmek istemiyorum.
Öyle olursa ben okumam.
Böyle olmazsa ben asla devam etmem.
Bu böyleyse asla okumam.
Bunların zaten bir cevabı yok şu an arkadaşlar. Belli bir noktaya gelene kadar da öğrenemeyeceksiniz.
Neden benim moralimi bozuyorsunuz ki.
Ben yazarım, aynı zamanda iyi bir okurum. Okuryazarannecik hesabımdan bilen bilir zaten. Her sene de okuduğum kitapların yarısı bana hitap etmemiştir. Ama finale geldiğimde buna karar verebilirim. Başından böyle bir yargıya varamam.
Benim dünyam size uygun olmayabilir. Kurgum size hitap etmeyebilir, size dokunamamışımdır anlarım, saygı da duyarım.
O zaman sessizce okumaktan vazgeçebilirsiniz, bu sizin en doğal hakkınız.
Ama küfrederek, şöyle yaptıysa ben bu hikayeyi okumam diyerek, böyle olduysa asla devam etmem diyerek, spoiler isteyerek bir şey kazanmıyorsunuz.
Ben yorumları okuyup üzülüyorum sadece.
Sizden ricam bu duruma özen göstermeniz. Dediğim gibi zaten öğrenilmesi mümkün olmayan bir durumdan

bahsediyoruz.
Umarım kendimi anlatabilmişimdir. Mahi'ye gösterdiğiniz destek harika, asla göz ardı edemem. Her yorumu okuyorum inanın ve bazen yorumlarınızla konuşuyorum. Bunu da nasıl tahmin ettiniz dediğim çok oluyor. :)
İyii ki siz ♥ beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Lütfen paylaşımlarınıza beni etiketlemeyi unutmayın.
Bugün tatile çıkıyorum. Bir sonraki bölümde görüşene kadar, kendinize iyi bakın.

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; ♥
- twitter: tugbaaticicosar
- instagram: okuryazarannecik
- tiktok: tugbaaticicosar

MAHİ - On İkinci Bölüm

Senin ağzının kıyılarında yaktığım ateşlerden,
Küllerden doğdum ben.
- İlhan Berk

Bölüm Şarkıları: Fikrimin İnce Gülü (Instrumental)
Alev Alev / Feridun Düzağaç

Yeni bölüm sizlerle, oy vermeden başlamayalım canlarım lütfen. Yorumlarda buluşalım. 😊

Ayşe

Merdivenleri inerken bir yaprak gibi titrediğimi onun da hissettiğini biliyordum. Avucunun içine alıp sımsıkı sardığı parmaklarım, onun sıcak ve büyük elinin içinde kaybolup gidiyordu. El ele tutuşan herkes böyle mi hissediyordu diye merak ediyordum içten içe.

Güven duygusu, onun avucunun sıcaklığından akıp, benim parmak uçlarıma dokunuyordu sanki. Katıksız, saf bir güven...

Titriyordum, evet. Ona güvenmediğimden ya da ondan korktuğumdan değildi bu.

Acaba o da benim, ondan korktuğumu düşünüyor mudur?

Avucunu sıkıp elimin üzerini okşaması beni rahatlamak ister gibiydi. Tüm bedenimi titreten bir korku vardı ama bu korkunun sebebi o değildi.

Geçmişimle ilgili anılara pek dalmayı sevmezdim ama şu an, elimi sımsıkı tutan bu adamın varlığıyla hissettiğim şeyleri daha önce hiç hissetmemiştim.

Tüm bu yaşadıklarım beni yıpratmıştı. Özellikle annemle olanlar ama annem hep böyleydi. Her seferinde, beni daha

fazla şaşırtamaz dediğim an da karşıma daha yüksek tepkilerle çıkmıştı. Babam ölmeden önce daha iyiydi, belki de onun varlığı biraz kendini dizginlenmesine sebep olmuştu ama babamı kaybettikten sonra ise daha beter bir hâl aldığını inkâr edemezdim.

Küçükken pek arkadaşım olmazdı. Annem evde olmasına rağmen okula kendim hazırlanıp giderdim. Bazen okul kıyafetlerim üzerimdeyken, kendime ufacık ellerimle kahvaltı hazırlamak zorunda kalırdım ve üzerime dökerdim. Bu yüzden benimle dalga geçtikleri zamanlar hâlâ zihnimin bir yerinde dururdu. Sorumsuzluğun tanıtımı benim annemdi.

Yaşadığım evde kendimi hiç güvende hissettim mi hatırlamıyorum. Fiziksel olarak gördüğüm bir zarar yoktu ama zihnim ve kalbim için aynı şeyi söylemezdim.

Şimdi elimi, kalbimi ve tüm benliğimi avucumun içine bıraktığım bu adam, kendimi güvende hissettiriyordu. Ve benim korkum, titreme sebebim onunla değil, benimle alakalaydı.

Kendime bu derece güvensiz olduğumu itiraf etmekten nefret ediyordum ama korkum bir bayrak gibi ellerimin ucunda sallanıyordu ve Kaan'ın da bunu hissettiğini biliyordum.

Elimi bırakmadan, diğer elini cebine attı ve anahtarlığı olmayan tek bir anahtarı çıkarıp, ufak bir çıt sesiyle kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde hemen elini uzatıp ışığı açtı ve küçük girişin aydınlanmasına sebep oldu. Arkamızdan kapıyı kapattı ve aynı anda birbirimize bakarak yüz yüze geldik.

Avucunun içinde duran elimi okşadı usulca. Daha sonra bana bir adım yaklaşıp aramızdaki mesafeyi en aza indirdi ama yine de beni ürkütmekten korkar gibi dibime kadar girmemişti. Sağ elini kaldırdı ve elmacık kemiğimin üzerinde başparmağıyla gezindi.

"İyisin," dedi sanki bir şeyi belirtir gibi ama yine de sesinin tonundan, sanki benden onay beklediğini hissetmiştim.

Başımı sallayarak ona onay verdiğimde dudakları yamularak sevimli bir gülüşle bana baktı.

Derin bir nefes aldım ve elini hafifçe çekerek onu hareket ettirdim. Bu cesaret nereden geldi bana bilmiyordum ama yatak odasına doğru ilerlerken ağır adımlar atıyordum. Kaan da sessizce bana eşlik etti. Ne benim önüme geçti ne de sabırsız davrandı.

Yatak odasının kapısından girdiğimizde içerisi sokaktan gelen ışıkla hafifçe aydınlanıyordu. Yatağın üzerine serilen örtülerin temiz kokusunu alabiliyordum. Bedenimin terlediğini, sırtımdan aşağıya birkaç damlanın süzülüp gittiğini hissedebiliyordum. İçeri girip birkaç adım daha atıp durdum. Yüzümü Kaan'a doğru dönmek istiyordum ama nefesimin hızlanması beni tedirgin ediyordu.

Kaan benden önce davranıp kolumdan çekerek beni kendine doğru döndürdü. Başımı kaldırıp yüzüne bakmam biraz uzun sürdü ve o da bana bu süreyi verdi.

"Ayşe," dedi fısıldayarak ama sonra avucunu yanağıma bastırıp bana yaklaştı. "Ayşe'm," dedi sesini biraz daha yükselterek. "Güzel, Ayşe'm," nefesini yanağımda hissettim. "İsminin anlamı gibi, huzur veriyorsun bana biliyorsun değil mi?" dudakları yanağıma dokundu. "Sana Ayşe'm dediğimde huzurum dediğimi anla hep, çünkü ismini her fısıldayışımda, anlamı gibi huzur veriyorsun bana. Sadece ismin değil, tüm varlığın buna sebep oluyor."

Ağzından dökülen her kelime beni huzura erdiriyordu ama aynı zamanda deli gibi heyecanlanıyordum.

"Korkuyor musun?" diye sordu ama ben daha cevap veremeden devam etti. "Korkma Ayşe'm... senin istemediğin hiçbir şeyi yapmam ben."

Elini uzatıp yüzümün etrafına dökülen saçlarıma dokundu. Onları yüzümden çekip konuştu. "Sen yanımdasın ya ben başka bir şey istemiyorum artık. Aklım da, kalbim de huzura erdi seninle birlikte."

Beni rahatlatmak için konuştuğunu biliyordum ama içimde oluşan huzursuzluk beni kahrediyordu. İstemediğim hiçbir

şeyi yapmayacaktı evet ama zihnimde dönüp duran *beni mi istem*iyor sorusu tedirginliğimi arttırıyordu.

Durgunlaştım ve bir anda içime kapandım. Onun da değişen ruh hâlimin farkında olduğunu biliyordum çünkü eminim ki yüzüme yansımıştı.

Saçlarımda gezinen elini usulca yanağıma kaydırdı ve çeneme dokunarak başımı yukarı doğru kaldırdı.

"Suratın asıldı güzelim, neden?"

Yok bir şey der gibi başımı iki yana salladım ama Kaan'ın kabulleneceğini düşünmüyordum. Nitekim öyle de oldu.

"Ayşe, ne oldu? Benimle konuşmazsan nasıl davranmam gerektiğini nereden bileceğim?" şimdi onun sesine yansıyan bir tedirginlik vardı ve bunu sebebi olmaktan nefret ettim.

"S-sen," dedim ve yutkundum. Bu kadar güvensiz olmaktan nefret ediyordum ama elimde değildi sanki bazı şeyler. Yine de az önceki gibi cesaretimi toplayıp konuşmaya çalıştım. "Sen istemiyor musun?"

Dudaklarımdan dökülen kelimelerle ellerimin titremesi arttı. Parmaklarımı sıkmak istedim ama Kaan hâlimi fark etmiş gibi iki eliyle ellerimi sarıp sımsıkı tuttu.

"Benim seni istememe gibi bir ihtimal nefes aldığım sürece yok Ayşe. Sakın öyle düşünme."

"Ama," diyecek olduğumda Kaan araya girdi.

"Senin rahat olmanı istiyorum. Seni tedirgin etmek istemiyorum." Derin bir nefes alıp verdi. "Titriyorsun güzelim," dedi rahatsız olur gibi. "Seni böyle görmek elimin ayağımın birbirine dolanmasına sebep oluyor. O yüzden senin rahat edeceğin gibi ilerlemek ve sana bırakmak istiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Bırakma bana," dedim tereddüt ederek. "Bana bırakırsan bocalarım. Kendi başıma ilk adımı atamam ben, Kaan. Yön göstermezsen aklımda başka başka şeyler kurup korkuyorum."

"Ayşe..."

Kısa birkaç soluktan sonra devam ettim. "Titriyorum çünkü senin," cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilemediğimden

sustum.

Beni anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. "Benim ne?"

"Ya hoşlanmazsan," dedim bir çırpıda ve gözlerimi ondan kaçırdım. Kaan bir anda sessizleşti. Başımı usulca kaldırıp yüzüne baktım. Şaşkınca gözlerini kırpıştırıp bekledi.

"Ben seni mutlu edemezs-"

Aniden dudaklarımın üzerine örtülen sıcaklıkla gözlerim irileşti. Kaan dudaklarını benimkilere bastırdı ve hiç kıpırdamadan öylece durup bekledi. Nefes alışım hızlandı, kalbim kaburgalarımı dövercesine çarpmaya başladığında boynumdaki damarın zonkladığını hissettim. Gözlerimi kırpamadım bile. Kaan hiç kıpırdamadı.

Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha ve bir saniye daha. Arka arkaya geçen saniyeleri saymaktan acizdim.

Üzerimde oluşan bu heyecan panikten değildi. Bunu fark etmemle rahatladım. Paniklemiyordum sadece heyecanlanıyordum. Kaan sakince geri çekildi. Dilini dudaklarının üzerinde usulca gezdirdi ve ufak bir gülümsemeyle bana baktı.

"Kendinden başka hiçbir şeyi düşünmeni istemiyorum. Hatta kendini bile düşünme. Bırak bana, ben düşüneyim seni."

Alt dudağımı ağzımın içine çekip bıraktım. Kaan'ın bakışları ağzıma doğru kaydı ama birkaç saniyede yeniden gözlerime ulaştı.

"Duş almak ister misin?"

Sorusuna hevesle başımı sallayarak karşılık verdim. Kaan elimden tuttu ve hemen yatak odasının yanında duran banyoya ilerlemeye başladığından sakin adımlarla onu takip ettim. Banyonun kapısının önünde durdu ve kapıyı açtı. Bana dönüp dudaklarını alnımla saçlarımın başladığı yere dokundurdu.

"Sen duş al ve rahatla. Ben seni bekliyorum. İstediğin kadar beklerim."

Benden bir adım uzaklaşıp geri çekildi ama daha fazla gitmesine müsaade etmeden elini sıkıca tuttum. Kaan ona

engel olmamla durdu. Meraklı bakışlarını yüzümde gezdirirken az önce onun açtığı mesafeyi kapattım ve parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı yanağına dokundurdum. Teninden aldığım kokunun hoşuma gitmesiyle yanaklarıma hücum eden kanı hissettim. Geri çekilip yüzüne baktığımda dudaklarında oluşan gülümsemeyi gördüm ve az öncekinden daha beter bir kızarıklık tüm bedenimi ele geçirmeden önce kendimi hızla banyoya attım ve kapıyı kapattım.

Kaan'ın ufak kıkırdaması doldu kulağıma ve kalbim içeriden çıkacak gibi çırpınsa da bu ses beni de gülümsetti.

Banyo aynasının önüne geldiğimde tahmin ettiğim gibi yanaklarım kızarmıştı. Çeşmeyi açıp ellerimi serin suyun altında gezdirdim ve ıslak parmaklarımı enseme dokundurup biraz rahatlamaya çalıştım. Saçımda duran tokayı çıkardım ve gülümseyerek ıslanmaması için çeşmeden uzak bir kenara koydum. Ellerimi saç diplerimde hafifçe gezdirdim.

Yüzümde hafif bir makyaj vardı. Etrafıma bakındığımda kızların, mermer lavabonun kenarına bıraktığı malzemeleri görüp gülümsedim. Küçük bir pamuk ve göz makyajını temizlemek için kullanılan minik şişeyi elime aldım ve önce gözlerimi temizledim. Daha sonra yüzümü hafif köpüklü bir suyla yıkadım. Duşa girip çıktından sonra iyice arınacaktım zaten.

Elbisemi çıkarmak için elimi arkaya attım ama beceremedim. Fermuara zar zor yetişiyordum. Parmak uçlarım ufak fermuarın ucuna dokunuyordu ama bir türlü tutamıyordum onu. Duş alıp rahatlayacak, kızların bana aldığı çamaşırlar ve sabahlıkla onun yanına girmek için cesaret toplayıp duruyordum. İçten içe bu planlarımın ufacık bir fermuar parçası yüzünden mahvolduğunu da biliyordum.

"Hemen düşürme yüzünü," dedim kendi kendime fısıldayarak. Kısa bir süre sonra onunla aynı yatağa girecektim zaten. Ne olacaktı ki fermuarımı açsa.

Acaba bunu bilerek yaptırdığımı düşünür müydü? Filmlerde falan öyle olduğu geldi aklıma.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hem bilerek yapsam ne olacak, sonuçta kocam değil mi?"

Kendi kendime söylediğim cümlelerle ellerimi yüzüme kapattım ve klozetin üzerine oturdum. Bir kaç kere derin nefesler alıp verdim ve artık oyalanmak istemediğimi düşündüm. Yerimden kalktım ve banyonun kapısını araladım.

"Kaan," diye seslendim. Beni duyup duymadığından emin değildim ama yatak odasının kapısının önünde hemen belirdi.

Beyaz gömleğinin kollarını kıvırmış, üstten iki düğmesini açmıştı. Bakışlarım gömleğinden beline doğru kaydı. Gömleğinin uçları pantolonunun içinden çıkmış, aşağıdan da bir iki düğmesi açılmıştı. Kemerinin olmadığını da fark ettim. Gözlerim daha aşağıya kaydı. Kemerinden aşağıda kalan kısımlarını hızla geçtim ve ayaklarına ulaştım.

Ayakları çıplaktı. Sebepsizce yutkundum. Kaan'ın ayaklarının çıplak olması neden boğazım kurumuş gibi hissettiriyordu bana?

"Ayşe," derken sesinde merak vardı. Ona cevap vermediğimi, adımı ikinci kere seslendiğinde fark ettim.

"Hı?" dedim tam bir sersem gibi. Onu baştan ayağa süzmeyi acilen bırakmam gerekiyordu. Kaan bana bakmaya devam etti. "Ben... Elbisemin fermuarına uzanamadım, Kaan," derken elimi arkaya uzatıp ona kanıtlamak ister gibi fermuara uzanmaya çalıştım.

Kaan gülümseyerek yanıma geldi. Tam karşımda durdu ve elini belime sardı. Hiç konuşmadan tek hamlede belimi tutan eliyle beni çevirdi ve ona arkamı döndüm.

Ensemde duran saçlarımı tek elinin tersiyle kenara doğru iterken sıcak parmakları enseme dokundu. Tüylerimin diken diken olduğunu fark ettim. Kaan'ın iki parmağıyla elbisemin küçük fermuarını tutup usulca aşağı çektiğini hissettim. Ensemden başlayıp belime kadar inen yolu ezberlemek ister gibi fermuarı aşağı kaydırdı.

Fermuarın bittiği sınıra geldiğinde durakladığını hissettim. Elbisem arkadan iki yana doğru hafifçe açılınca teminde bir serinlik hissettim. Sonra Kaan'ın aniden içine çektiği nefesin sesi doldu kulaklarıma. Başımı yana eğip omuzumun üzerinden arkamda duran adama baktım. Gözleri bir an bana takıldı ama yutkunarak yeniden çıplak sırtıma döndü.

Duş falan almak istemiyordum. Bakışlarının sıcaklığını o, beni görmese bile tenimde bir dokunuş gibi hissediyordum adeta.

"Ne zaman?" dediğinde sesinin tonu sertleşmişti. Boğazını temizler gibi öksürüp yeniden konuşmayı denedi. "Ne zaman aldın?" diye sorduğunda ona neyden bahsettiğini soracaktım ama minik bir dokunuş, sutyenimin hemen altına dokununca sormama gerek kalmadı. Dudaklarımdan sadece tek bir kelime çıktı. "Kızlar," dedim ve sustum. Kaan da anlamış olacaktı sesini çıkarmadı.

Arkamda aldığı her nefesi dinliyordum. Bir adım atıp banyoya girip bu andan uzaklaşmak çok kolay olurdu ama içten içe ondan uzaklaşmak istemediğimi biliyordum. Ben kıpırdamayınca Kaan ismimi fısıldadı.

"Ayşe," dediği anda devam etmesine müsaade etmeden araya girdim. "Dokun," dedim sadece fısıldayarak.

"Dokunayım mı?" diye sordu tereddüt ederek. Başımı aşağı yukarı salladım.

Kaan'ın elleri elbiseme hiç dokunmadan boynuma ulaştığında nefesimi tuttum. Sert ama sıcak parmaklar tüy gibi bir dokunuşla saç diplerime sarıldı. İki parmağının yakıcı hissini o kadar baskın hissediyordum ki sanki bana dokunan iki parmak değildi de her yerimde elleri geziniyordu.

Parmaklarının tersini, saç diplerimden boynuma, oradan da enseme doğru kaydırdı. Göğsüm bir kere kuvvetlice yükseldi ve içime çektiğim derin nefesi yeniden tuttum. Omurgamın üzerinden kayan iki parmakla titrememe engel olamadım. Bunu hissedince bir an gezinen parmakları donup kaldı. Tüm bedenim devam etmesi için ona komut vermemi istiyordu. "Durma," dedim fısıldayarak. Kaan sözümü dinledi.

Sutyenimin kopçalarına gelene kadar tenimde gezindi. Boynum, ensem ve sırtım onun dokunuşlarıyla memnun olduğunu belli etmek ister gibi gevşedi. İnce kopçaların üzerinden geçerek bir engeli aşarcasına aşağı kaydığında kendimi serbest bırakıp bedenimi onun ellerinin insafına teslim etmek istedim.

Kaan'ın parmakları sırtımdan aşağı kayıp belime ulaştığında durdu. Heyecanla yutkundum. Nefesini ensemde ve sonra da kulağımın yakınında hissedince parmaklarımla elbisemin eteğini sıktım.

"Duş almayacak mısın?" diye sordu fısıldayarak. Başımı hızla iki yana salladım. "Almayacağım." Şimdi buna ara vermek istemiyordum.

Belimde duran eliyle beni kendine doğru dönmem için hareket ettirdi. Ona döndüğümde, sırtımda açık olan kısımla birlikte elbisemin tek omzu hafifçe omuzumdan aşağı kaydı. Kaan'ın bakışları tenimi yakar gibi çıplak omuzumda dolaşınca elbiseyi yukarı çekmemek için çabaladım.

"Odaya gidelim mi?"

Sorduğu soruyla nedense bir anda rahatladım. "Evet," derken bir anda belimdeki eli arkama kaydı ve ben daha ne olduğunu anlamadan diğer eli dizlerimin altından beni kavrayıp kucakladı.

"Ay," dedim korkuyla ve ellerimi hemen boynuna doladım. Bana kocaman gülümsediğinde dudaklarından çok gözlerindeki mutluluk parıltısına takıldım. İstemsizce ve biraz da heyecanla aynı şekilde karşılık verdim.

Ufak adımlarla odaya ilerlerken burnunun ucuyla yanağıma dokundu. Dudakları yanağıma bir öpücük bıraktığında gülümsemek için kendini zorlayan dudaklarımı ısırdım.

"Isırma," dedi fısıldayarak.

"Niye ki?" derken dudaklarımı büktüm. Gözlerime bakarak yatak odasına girerken dudaklarını belli belirsiz bir dokunuşla benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Kocan olarak bu

görevi ben üstlenmek istiyorum," diye fısıldadığında nefesi dudaklarımı okşayıp geçti.

Bir gün evlendiğimde hayatımda en fazla ne değişebilir diye düşündüğüm zamanlar olmuştu. En fazla ne olabilir ki?

Ama şimdi geldiğim noktaya, evlendiğim andan itibaren bambaşka bir hayata adım atmış gibi hissediyordum. Kendimi yalnız ve kimsesiz hissetmekten ölesiye korkmuştum. Hele ki annem hiç acımadan, bir sürü göz bana çevriliyken beni, kolumdan tutup kapıdan attığında hissettiğim korku ve yalnızlığı zihnimden hiç atamayacağımı düşünmüştüm.

Emine teyze ve Seyhan teyze sarıp sarmalamıştı beni, diğer gözlerden korumuştu ama o anda bile tek istediğim Kaan'ın yanımda olmasıydı.

Nasıl bu hâle geldik, çok mu hızlı oldu bilmiyorum ama değildi işte.

Onu ilk gördüğümde kalbimin farklı bir hıza ulaşması benim için yeterliydi. Bana attığı kaçamak bakışlar mutlu olmam için harika bir sebepti. Hiç adam akıllı konuşmamıştık, hiç, bir şeyleri itiraf etmemiştik birbirimize ama uzaktan uzağa birbirine dokunan gözlerimiz yetiyordu bana. Sürekli kendime onu yanlış anladığımı söyleyerek çok geceler geçirmiştim. Ta ki Mahi ve Bahar'ın bizim için ilk adımı atmalarına kadar. Her şey değişmişti. Bu adamla birlikte kendimi artık kimsesiz ve yalnız hissetmiyordum. Bu adam benim ailemdi ve beni mutlu eden bir aileye düşüncesiyle içim içime sığmıyordu.

Bacaklarımı tutan kollarını gevşetti ve hafifçe kaymama sebep olarak yere basmamı sağladı. Yüz yüze geldiğimizde bir eli hâlâ belimdeydi.

"Kaan." Az önce düşündüğüm şeyleri ona da söylemek isterken buldum kendimi. "Sen benim ailemsin," dediğimde Kaan gözlerini kırpıştırdı.

"Biliyorum, ben," gözlerimi ondan kaçırmamak için çabaladım. "Ben kendimi konuşarak pek ifade edemiyorum. Dilimden, ardı ardına kelimeler dökülmüyor ama sen beni

anla istiyorum. Bunu da sana yüklemek haksızlık belki. Durup durup beni anlamaya çalışacak değilsin de zaten."

Boşta kalan elimle onun belinden sarıldım ve başımı göğsüne yasladım. Yüzümü ince gömleğine yasladığımda derin bir nefes aldı. Başımı yana çevirdim ve yanağımı hafifçe tenine bastırdım. "Ama başımı buraya koyduğum zaman seni sevdiğimi ve beni mutlu ettiğini anla olur mu?"

"Ayşe," dedi inler gibi ama soruma cevap istiyordum.

"Anlarsın değil mi?"

Elini çenemin altına getirdi ve başımı yukarı kaldırdı. Ona bakana kadar beni geriletti ve başını eğerek gözlerini gözlerime kilitledi. "Ayşe," dedi yeniden. "Benim narin çiçeğim," dudaklarını anlıma dokundurdu. "Fikrimin ince gülü," derken sıcak dudaklar usulca gezindi. "Sen söylesende, söylemesen de anlarım ben seni ama huzura ereceksen, için rahat edecekse tamam. Senin başın ne zaman burada olsa ben hep beni sevdiğini ve mutlu olduğunu anlayacağım."

İki elini yüzümün iki yanına yerleştirip başımı geriye yatırdı. "Sen de benim ailemsin. Bak benim kimsem yok. Yani anne yok, baba yok. Onların kardeşleri de daha ben çocukken çıkıp gittiler hayatımdan. Arkadaşlarım var. Yukarıda bizim için çabalayan arkadaşlarımız var. Onlarda bizim ailemiz, unutma."

Başımı hevesle salladım. Tabii ki öyleydi.

"Onlar ailemiz. Kalabalığız biz. Kan bağı mı lazım sence?" başımı sağa sola salladım. "Değil tabii," diye devam etti. "Kan bağı olan, kendi ailemizi de kuracağız. Ama onlar ailemiz," durup gözlerime baktı. "Ama sen benim evimsin. Sen kalbim, fikrim, yuvam..." eğilip bir kere dudaklarımdan öpüp geri çekildi. "Sen her şeysin ve ben sana bunu sürekli söyleyeceğim. Sen başını göğsüme koy ben seni anlarım ama benim dudaklarımdan sürekli dökülecek bu kelimeler."

Hayran bakışlarla onu izlediğimin farkındaydım ama umurumda değildi. Tam bir sersem gibi gülümseyerek izlemeye de devam ettim.

"Anlaştık mı?" diye sordu.

Hevesli bir evet döküldü dudaklarımdan.

Kaan boğazını temizledi ve yüzümdeki eli önce boynuma oradan da omuzlarıma kaydı. "Şimdi, elbiseni daha fazla kırıştırmadan çıkaralım mı?"

Sorusuyla heyecanlandım ama başımı sallayarak onu onayladım. Kaan omuzlarımda asılı kalan elbisenin kollarını düşürdüğünde bollaşan elbise kollarımdan kaydı ve bir anda belime kadar indi. İçerisi aydınlık değildi ama karanlıkta sayılmazdı. Işık kapalı olsa da yatağın sağında ve solunda duran minik ışıklar saklanmaya izin vermiyordu.

Kaan'ın gözleri hiçbir yerimi kapatmadığından emin olduğum sutyenime takıldı. Dudaklarından sesli bir nefes kaçtığında bakışlarımı nereye çevireceğimi şaşırdım. Kaan sakince dizlerinin üzerine çöktüğünde ona tepeden bakıyordum. Başını kaldırıp, boynunu geriye atarak yüzüme baktı. Elbisemin eteklerinden iki eliyle birden asıldığında kalçama takılıp kalan elbisenin usulca kaydığını hissettim. Ellerimi nereye koyacağımı bilemeden sağa sola hareket ettirdim ama yapabilecek bir şey yoktu. Elbise bacaklarıma sürtünerek kaydı ve çıplak ayaklarımın altında yığın hâlinde toplandı. Kaan, bileğime usulca dokununca ayağımı kaldırdım ve elbiseyi düştüğü yerden alıp kenara çekti.

Elbiseyi almak için uzandım ama Kaan beni durdur. "Şişt," dediğinde bileğimde duran parmaklar usulca bacağımdan yukarı doğru tırmanmaya başladı. Diğer elini de diğer bacağıma koydu ve ikisini aynı an da hareket ettirdi. Parmakları dizimin arkasına ulaştığında nefesimi tuttum. Dizime kadar sakin çıkan eller oradan sonra sabırsızlaştı ve daha hızlı ilerlemeye başladı.

İri ve sert eller kalçalarımın üzerine geldiğinde nefesimi tuttum. Kaan başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerini benden ayırmadan iki elini birden kalçama uzattı ve kavradı. Parmak uçlarının iç çamaşırımın bitiş çizgisinden içeri sızdığını hissettim.

Gözlerini benden ayırmadan başını hafice eğdi ve dudakları göbeğimin altına, külotumun çizgisin hemen üzerine dokundu. Vücudumun bu dokunuşa verdiği tepkiyle bacaklarım kasıldı ve ikisinin birbirine bastırma ihtiyacı hissettim.

"Çok yakışmış," dedi az önce dudaklarının dokunduğu yere doğru fısıldayarak. "Hem de öyle bir yakışmış ki dizlerimin üzerinden kalkmak istemiyorum." İtirafıyla utanarak gülümsedim.

"Ama böyle, nasıl ol-" diye soracak oldum ama sonra sustum. Kaan beni anlamış gibi yerinde doğruldu. Üzerime doğru gelince bir iki adım geri gittim ve bacaklarım yatağa çarptı. Sakince hareket edip kalçamı yatağa bıraktım. Kaan üzerime gelmeye devam ettikçe gözlerimi onun yüzünden başka bir yere çevirmeden yatakta geri geri gitmeye başladım.

Aramızda hiç mesafe yoktu. Tek vücut gibi ilerliyorduk. Sırtım sonunda yastığa denk geldiğinde başımı yastığa bıraktım. Kaan üzerimde dikleşti ve tek eliyle gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Yerinden ayrılan her bir düğmeyi izledim. Açığa çıkan tenine bakmaktan kendimi alı koyamıyordum.

Son düğmeye geldiğinde Kaan gömleği üzerinden çıkarıp bir kenara attı. Ellerimi yatağa sabitledim. Çünkü orada tutmazsam sanki benden bağımsız hareket ederek Kaan'a dokunacaklardı. Avuçlarım bunun için yanıyor, onları durduğum için isyan edercesine kaşınıyordu sanki. Bunu itiraf etmekten utanmıyordum. Kaan çok, o çok güzeldi. Sert göğsü, sıralı kaslarla bezeliydi. Omuzlarının güçlü duruşu heyecanlanmama sebep oluyordu. Parmaklarımı sıktım.

Kaan bunu anlamış gibi ellerime baktı. Birine uzanıp yataktan ayırdı ve kendine doğru çekip avucumun içini göğsüne yasladı. Hafif tüylerle bezeli, sıcak tenine dokunduğumda nefesim kesildi.

"Dokun," dedi az önce benim ona dediğim gibi. "Karımın bana dokunmasından daha çok istediğim başka bir şey yok

şu an."

Diğer elimi de kaldırıp onun tenini keşfe çıktım. Boynundaki sert damarları, göğsünün güven veren sıcaklığının etrafında hevesli hevesli dolandım.

Kaan'ın bir bacağı bacaklarımın arasına girene kadar devam ettim. Hissettiğim temasla gerildim. Diğer bacağını da aldı ve belin hafifçe kıvırarak bedenini benimkine bastırdı. Hissettiğim korkuya karışık heyecan beni afallattı.

"Canını yakmamak için her şeyi yapacağım," dedi sesi titrerken. "Sen sadece korkma."

"Korkmuyorum," dedim ama Kaan'ın bana inanmadığın biliyordum. Tek eliyle yataktan destek aldı ve pantolonun düğmesini çözüp fermuarını aşağı indirdi. İnce kumaş bacaklarından sıyrıldığından sakince çıkarıp yere bıraktı.

"Rahatlamanı istiyorum, gerginliğini hissedebiliyorum."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Üzerime kendini biraz daha bıraktığında, ağırlığının verdiği hazla dudaklarımdan sesli bir nefes kaçtı. Kaan'ın gözleri heyecanla parladı ama ben bakışlarımı ondan kaçırdım. "Kendini bana bırakır mısın?"

Tereddütlü bakışlarım yeniden onu buldu ve başımı sallayarak onayladım. "Konuşalım ister misin?" dediğinde başımı iki yana salladım. Dişlerini göstererek gülümsedi. "Benim konuşmamı ister misin?" onun sesi beni rahatlatıyordu. "Olur," dedim fısıldayarak.

Kaan üzerime yerleşti. Bedeninin her zerresini kendi üzerimde hissetmek korkutucu ama yine de güzel hissettiriyordu.

"Şimdi seni öpeceğim," dedi Kaan. Onay ya da cevap beklemedi benden. Dudaklarını benimkilere dokundurdu ama az önce yaptığı gibi sabit durmadı. Dudakları beni hapsetti ve ağır ağır hareket ederek gezindi. Kıpırdamam gerektiğini hissettim ve dudaklarımı sakince hareket ettirdim. Kaan benden beklediği tepkiyi almış gibi nefesini ağzımın içine doğru bıraktı. Elinin biriyle bacağımı kavradığında ona karşılık verdiğimi anladım.

Kaan dudaklarını geri çekti ve gözlerimin içine bakarak dudaklarını yaladı. "Başka yerlerini de öpeceğim," dediğinde nefes nefeseydim. Dudakları yeniden benimkilere dokundu ama orada kısa süre kalarak fazla oyalanmadı. Sıcak dudaklar yanağıma kaydı ve oradan da boynuma uzandı. Başımı geriye attım. Sanki beni ele geçirmişti. Var olmayan iplerimi bulmuş ve beni, o hareket ettiriyordu. Çünkü dudaklarına verdiğim tepkiler refkles gibiydi. O bir yere dokunuyordu ve bende bilinçsizce onun için açılıyordum.

Dudakları kulağıma ulaştı ve hafifçe hassas derimi emdiğinde ağzımdan kaçan sesli bir inleme odanın içinde yankılandı. Elimi hemen ağzıma götürdüm. Kaan başını kaldırdı ve eliyle ağzımda duran elimi uzaklaştırdı.

"Sesin hoşuma gidiyor," dedi nefes nefese. "Duymama engel olma."

Başını eğip dudaklarını omzuma dokundurdu. İki elini birden sırtıma doğru uzattığında belimi kıvırıp ona alan sağladım.

Göğsümdeki gerginlik yok oldu. Arkama uzanan elleri biraz uğraşarak kopçaları çözdüğünde biraz geri çekilip askıları kollarımdan aşağı kaydırdı. Göğsümde bollaşan sutyeni tam ortasından tuttu ve aramızdan çekip çıkardı. Göğüslerimi kapatma ihtiyacıma karşı koydum. Kaan'ın dudakları göğüs kafesime, iki göğsümün arasına dokundu ve sıcak dudaklara eşlik eden ıslak dili yavaşça aşağı kaydı.

Bacaklarını birbirine sıkıca bastırmak istedim ama aralarında duran Kaan yüzünden bunu yapamamak kıvranmama sebep oldu. Hissettiğim şeyle kıvranmamak için kendimi zorladım ama hemen ardından yaptığı şeyle o kadar şanslı değildim.

Dudakları hareket ederek sağ göğsümün üzerine doğru kaydığında gözlerimi ondan ayıramıyordum. Sıcak dudaklar bir anda göğsümün ucunda gezinmeye başladığında gözlerimi daha fazla açık tutamadan, başımı geriye atarken ağzımdan sesli bir inleme kaçtı.

"Kaan," dedim ve elimin birini, ona tutunmak ister gibi başının arkasına uzattım. Başını tutup onu oradan uzaklaştırmam gerekiyordu ama bedenim bana ihanet eder gibi ensesine dolanan elim onun ağzını kendime doğru bastırdı. Kaan'ın dudaklarının arasına sıkışan göğsüme inlemesinin yankısı vurdu. Ellerim titredi. Yanaklarım kızardı. Bacaklarımı olduğu yerde sabit tutamıyordum.

Kıvrılan parmaklarıma, kıvranan bacaklarım eşlik etti. İçimde ılık ılık bir şeyler aktı ve bacaklarımın arasına doldu sanki.

Kaan bu ihtiyacımı hissetmiş gibi bacaklarımın arasından çıkıp yanıma kaydı. Kalçamı sıkıp bacaklarımı birbirine bastırınca rahatlayacağımı düşünmüştüm ama az önce onun bacaklarımın arasında yarattığı baskıya ihtiyacım olduğunu anladım. Dudaklarını geriye çekerken göğsümü bırakmadı. Ağzının içinde tuttuğu göğsümün ucunu hafifçe çekti ve kızaran göğüs ucumu bıraktı.

"İyi misin?" diye sorduğunda dudaklarımı yalayıp başımla onayladım. Kaan diğer göğsüme uzandığında bu sefer gelecek şeyin heyecanıyla titredim. Dudakları diğer göğsüme uzandı ama bir eliyle de az önce dudaklarıyla üzerinde gezindiği göğsümü okşamaya başladı. Yumuşak dudaklar ve sert parmaklar arasındaki tezatlığa odaklanamadım.

Kaan'ın elleri iki taraftan belime dokundu ve dudakları göğüs oluğumdan başlayıp aşağı doğru kaymaya başladığında başımı kaldırıp ona baktım. Yeniden bacaklarımın arasına yerleşti ama bu sefer kendini bana bastırmadı. Başı aşağı kaydıkça panikledim. Bacaklarımın arasında hissettiğim ılık ıslaklıkla utandım. Onun görmesini istemiyordum.

"Kaan," dedim onu durdurmak ister gibi ama ne sebep sunacağım bilmiyordum.

"Bakmam lazım," dedi nefes nefese. Dudaklarının çıkan ılık nefes karnıma vurdu. "Canını acıtmamak için emin olmam gerek."

"Ben," diye başladım ama Kaan ellerini iç çamaşırımın iki yanına uzatıp uzun parmaklarını kenarlara geçirdi. Çamaşırı aşağı çekmeden önce dudaklarını belli belirsiz dokundurduğunu hissettim. Nefesinin vurduğu noktada bir soğukluk fark edince, hissettiğim ıslaklığın çamaşırıma da geçtiğini anlayınca utandım.

"Kaan," dedim yalvarır gibi çıkan bir sesle. "Lütfen bakma."

Çamaşırımı aşağı kaydırırken dudaklarını kasığımın biraz üzerine dokundurdu ve derin bir nefes çekti içine. "Utanma," dedi tenime fısıldayarak. "Beklediğimiz ve istediğimiz şey bu güzelim."

"Öyle mi?" başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerini benden ayırmadan, "Öyle," diye fısıldadı ve bakışlarını benden kaçırmadan külotumu aşağı doğru sıyırdı. Kalçamı hafifçe kaldırdığımda geriye çekilip çamaşırımı çıkardı.

Benden uzaklaşınca dizlerimi kıvırıp bacaklarımı kapattım. Kaan gözlerini yüzümde tutmaya çalışıyordu ama bakmak istediği noktamın farklı bir yer olduğunu hissediyordum.

"Ne olacak şimdi?" diye sordum çekinerek. Kaan iki elini dizlerime koydu onları hafif bir baskıyla aralarken karşı koyamadım.

Dizlerim aralandı. Bacaklarımı yeniden uzatmak istedim ama Kaan buna izin vermedi. Açılan bacaklarımın arasına yerleştiğinde kendimi bilmediğim ama olacakları hissettiğim bir duruma hazırlıyormuş gibi hissettim. Gözlerimi yumdum ve gelecek olan şeyi beklerken tedirgin olmamaya çalıştım. Canımı yakmamak için uğraştığını söylemişti Kaan ve ona inanıyordum.

Fakat beklediğim şey olmadı. Sıcak ve ılık nefesini beklenmedik bir anda hassas tenimde hissettiğimde nefesim kesildi. Kendimi hazırladığım ve beklediğim şey bu değildi.

"Ne!" dedim panikle. Sesim fısıltı hâlinde çıkmıştı. Kaan'ın dudaklarını az önce utanarak ondan saklamaya çalıştığım yerde hissedince nefesim kesildi. Belli belirsiz bir dokunuş geldi önce. Sonra dudakları tenimin üzerine kapandı ve beni

tedirgin olmama sebep olan o ıslaklığa onun ıslak dili değdiğinde olduğum yerde kasıldım.

"Rahatla," dedi Kaan tenime fısıldayarak. Bana aklımın ucundan geçmeyen şeyleri yaparken nasıl rahatlamamı istiyordu bu adam?

"Yapamam," derken titredim. Kaan beni yalancı çıkarmak ister gibi hareket etti. Dudaklarını yeniden yumuşak tenime bastırdı ve bu sefer baskını arttırıp dilini de işin içine kattı. Yüzümden boynuma, belki de tenimin her yerine yayılmış olan ateşi hissediyordum. Oradan çıkması gerekiyordu. Bu yanlış değil miydi?

Yanlış olsa neden bu güzel hissettiriyordu o zaman?

Hızlı nefeslerimle göğsüm inip kalktı. Dudakları tıpkı ağzımın üzerinde olduğu gibi aşağıda hareket etmeye devam ettiğinde ona dur demekten çok uzaktım artık. Az önce hissettiğim ıslaklık şu an olanın yanında hiçbir şeydi. Göğsüm inip kalkarken, belimi kıvırmak zorunda hissettim. Bacaklarım uyuştu ve dizlerimin titrediğini hissettiğimde korkarak Kaan'a doğru uzandım. Beni düşürmeye çalışan bu adamken tutunmak için yine ona uzanıyordum.

Birkaç kere ismini fısıldadım ama ben onun ismini tekrar ettikçe Kaan'ın dudakları hızlandı. Dayanamadığım ama aynı zamanda çok hoşuma giden bir noktaya tırmanmaya çalışıyor gibiydim. Uzattığım eli yakaladı ve yatağa bastırırken sımsıkı tuttu. Tek elimle, yatağa tutunmak istedim, aynı anda o tek elle, elimi uzatıp ağzımı kapatmak istedim ya da göğsümün üzerine dokunup sakinleşmek istedim. Tek elimle yapmam gereken bir sürü şey varmış gibi hissediyordum.

Parmaklarımın arasında duran elini sıkmayı tercih ettim. Yeniden ismini söyledim ve dudakları tenimde hareket ederken aynı anda içimde ufak bir doluluk hissettim. Başparmağı olduğunu tahmin ettiğim bir dokunuş beni minik bir zorlamayla açtı. Hissettiğim hafif dolulukla nefesim kesildi. Kaan'ın dudakları durmadı. Hareket etmeye devam ettikçe aklımda ne varsa silindi gitti. Sadece hareket eden

ve ona uyum sağlamaya çalışan bir bedenden ibarettim sanki. Karnımın alt kısmında başlayan bir kasılmaya bedenim gerilerek eşlik etti. Aşağıdan yukarıya doğru bir yükselme hissettim ama ona, sanki bitişe varamıyormuşum gibi bir çırpınış eşlik ettiğinde tırnaklarımı Kaan'ın eline geçirdim.

Ben o tırmandığım noktaya varmaya çalışırken Kaan hızla hareket etti. Yüzünü bacaklarımın arasından çıkarırken gözlerimi kırpıştırdım. Daha az önce aşağıdaydı ama şimdi aniden yüzü yüzüme yaklaşmıştı. Dudaklarındaki parlaklığın sebebi olduğumu idrak edemeden Kaan bir elini aşağı indirdi. Benimkine sarılı olan diğer elini kaldırdı ve başımın yanına koyarken parmaklarımızı birbirine doladı.

Bacaklarımın arasında ufak bir zorlama hissettiğimde aklım hâlâ bulanıktı. Ve bir anda az önce parmağının verdiği histen çok farklı şekilde beni dolduran sertliği hissettiğimde nefesim kesildi. Dudakları anlıma dokundu ve kendini hızla bana doğru itti. Yarım kalan tırmanışın tatlı hissi kısa süreliğine yok oldu ve yerini keskin ama hızlı bir acıya bıraktı.

"Kaan," dedim korkuyla ve elimi omzuna sardım. "Sakinleş," derken dudakları hâlâ anlıma geziyordu. "Biraz alışman için süre ver kendine."

Onu dinledim. Omzunda gezen elime, anlımda dolaşan dudaklarına odaklandım. Bedenim yavaşça gevşedi ama hâlâ içimde olan doluluk hissine alışmaya çalışıyordum. Kaan biraz geri çekildi. Yüzüme baktığından saç diplerinin hafifçe terlediğini fark ettim. "İyi misin?" diye sorduğumda zorla da olsa gülümsedi. "Terlemişsin?"

"Ecel terleri onlar," dedi dişlerini sıkarak. "Ayşe'm," derken sesi inler gibi çıktı. "Ne olur bana iyi olduğunu söyle çünkü hareket etmem gerek."

"İyiyim," dedim. O istedi diye değil gerçekten iyi hissediyordum. Kaan rahatlamış gibi bir nefes bıraktı. Sakince hareket ettiğinde ufak bir yanma hissi oldu ama hemen ardından Kaan bir kez daha hareket etti ve bir sınırı

aştığını hissettim. O da bunu fark etmiş olacak ki durup yüzüme baktı ama katlanılabilir bir acıydı. Kaan yeniden hareket ve bu sefer durmadı. Bedeni üzerinde ileri geri hareket ederken gözlerimi ondan ayıramadım. Yüzünü incelediğimi anladığında elimi omuzundan çekip dudaklarına dokundum. Beklediği işaret buymuş gibi kalçası hızlandı. Bedeninin bana çarparken çıkardığı ses odada yankılandı. Parmaklarıma dolanmış parmakları gerildi ve benimkileri daha fazla sıktı. Saç diplerinden ensesine doğru akan birkaç damla teri izledim. Daha fazla dayanamıyormuş gibi dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve üzerimdeki hareketine eş değer şekilde öpmeye başladı.

Az önce yarım kalan tırmanma kaldığı yerden devam etmeye başladığında ağzının içine doğru inledim. Kaan geri çekildi. Belini biraz büküp hızlanırken dudaklarıyla bir göğsümün ucunu yakaladı. Elim terle ıslanmış ensesine dokundu ve oraya tutundu.

"Kaan," dedim tekrar. İsmini bir bilinmezlikle fısıldadım ama benim aksine o başımıza gelecekleri biliyormuş gibiydi. Göğsümü hızla emerken hareketleri sertleşti. Hırçın dudaklar kana kana su içer gibi asıldı. Kalçasının bana her vuruşunda içimde oluşan ürperme hissiyle gözlerim kapandı.

Bedenim kasıldı, dizlerim titrerken tutunacak bir yer aradım ama beni bir tek o tutabilirdi. Arkasını kesilmeyen titremelerin arasından ben, çıktığım yükseklikten sakince kayarken Kaan'ın vücudunun elimin altında titrediğini hissettim. Bedeni hızla hareket etti ve sonunda dudaklarından dökülen titrek bir *ah* nidasıyla yavaşladı. Kalçası artık daha sakin inip kalkarken başını iki göğsümün arasına yerleştirip soluklandı.

Hızlı nefeslerimle onun başının yükselip alçalmasını izledim. Aralık dudaklarından kaçan nefesi tenime vurdu. Öyle hızlı nefes alıp veriyordu ki, "İyi misin?" diye sordum. Başını geriye atıp bana baktığında gülümsedi.

"Asıl, sen iyi misin?" dedi soruma soruyla karşılık vererek. Başımı sallayıp gülümsedim. Kaan sakince hareket edip

kendini benden ayırdığından minik bir huylanma hissettim. Bacaklarımın arasından akan sıcaklığı fark ettiğimde yerimde kıpırdandım ama Kaan başını yanımdaki yastığa koyup beni de kollarının arsına çekti.

"Duş mu alsak?" diye sordum fısıldayarak. Başımın üzerine bir öpücük kondurdu ve kollarını bana daha sıkı doladı.

"Bir beş dakika izin ver bana, sonra alacağız."

Başımı göğsüne yasladım ve kollarının arasına sığındım. İkimizin dâhil olduğu konuşmalardan bu kadar hoşlanmam normal değildi ama beni düşünen birinin olması, hatta kendimle birlikte bir başkasını düşünüyor olmak mutlu hissettiriyordu.

Teninin kokusunu solurken gözlerim ağırlaştı. "Beş dakika sonra," diye fısıldadım ve Kaan da aynı şekilde karşılık verdi. "Beş dakika..."

Gözlerim kapanırken Kaan'ın, beni beş dakika sonra uyandıracağını bilerek, artık kocam olan bu adamın kollarında huzurla uykuya daldım.

...

Mahi

Gözlerimi araladığımda odam hâlâ karanlıktı. Kolumu uzatıp yanı başımda duran telefonuma parmaklarımın ucuyla dokundum ve zorlanarak elime alıp saate baktım. Henüz dördü beş geçiyordu. Sessiz olmaya çalışarak telefonumu yerine bıraktım.

Zorlanmamın sebebi göğsümde sakin nefesler alarak uyuyan adamdan başkası değildi. Daha uyuyalı birkaç saat olmuştu ama sanki saatlerdir uyumuş ve uykumu almış gibi dinç hissediyordum kendimi. Sakince inip kalkan nefesimi sabit tutmaya çalıştım. Açıkta kalan tenime dudaklarından sızan sıcak nefesi vurdukça sakin kalmak zor oluyordu benim için.

Başı hâlâ ilk koyduğu yerdeydi ama artık neredeyse üzerimde uyuyordu. Koyu renk kafası göğüslerimin arasında, bir bacağını bacağımın üzerine atmış ve koluyla da bana sımsıkı dolanmıştı. Enseme yayılan dağınık saçlarımın

terlememe sebep olduğunu hissettim. Başımı hafifçe kaldırıp elimle saçlarımı ensemden çektim. Yeniden yastığa düşen başım artık daha rahat hissettiriyordu en azından. Olabildiğince az hareket etmek istemiştim ama Ali Asaf'ın hafifçe kıpırdandığını fark ettim.

"Uyandın mı?" diye mırıldandı uykudan kalınlaşan sesiyle ve cevabımı beklemeden devam etti. "Saat kaç?"

"Daha dört," derken esnedim.

"Biraz daha uyuyalım," diyerek bana daha fazla sokuldu. "Hatta biraz değil, çok fazla uyumam gerek benim, böyle," durup derin bir nefes alırken burnunu açıkta kalan tenime sürttü, "Bu şekilde." Belimde dolanan eli sıkılaştı ve beni içine sokmak ister gibi kendine bastırdı. "Kimse erken kalkmaz zaten."

Boynunun altında kalan elimi çektim ve hafifçe sırtına dokundum. Diğer elim yeniden saçlarını bulduğunda huzurlu bir iç çekişe karışan mırıldanma eşliğinde başını göğsüme yaslamadan önce dudaklarıyla dokundu. İki göğsümün arasına uzanan iplerin açıkta bıraktığı tenime dokunan sıcak dudaklarla yerimde kıpırdandım. Saçlarının arasında duran elimle bir tutam saçına asıldığımda başını geriye doğru eğip uykulu gözlerini üzerime dikti.

"Yapma," diye fısıldadığımda gülümsedi. Başını biraz daha geriye atıp çenesini kaldırdı ve dişlerini benim çeneme sürtene kadar yukarı uzandı. Çenemin ucunda ufak ama sert bir ısırık hissettim. Bunun beni heyecanlandırması çok saçmaydı ama işte, orada minik ısırıklar bırakarak gezen dişler yüzünden aklım karışıyordu.

"Ali Asaf," dedim fısıltıyla ve yeniden uyardım. "Yapma."

"Çok güzel ama," dedi nefesini çeneme bırakarak. "Böyle uyanmaya alışırım ben."

Başını tutup benden uzaklaştırdım ve yüzüne baktım. Amacım ona kızmaktı ama elim yanağına kayarken bakışlarım dudaklarına odaklandı. Birkaç saat önce yaşadığımız o öpüşmenin aklımdan asla çıkmayacağını biliyordum ve ben yine istiyordum.

"Uslu dur," diye uyardım ama dilim böyle söylese de aklımdan geçen şeyler bambaşkaydı. Ali Asaf bunu hissetmiş gibi dudaklarını bana doğru uzattı ve onu öpmemi bekledi.

İlk adımı atmadı. Benden, ona gitmemi beklediğini biliyordum. Gözlerimin içine baka baka, beni kışkırtmak ister gibi alt dudağının üzerinde dilini gezdirdi. Azıcık kararlı olsaydım onu görmezden gelirdim ama ıslanan alt dudağı karnımın kasılmasına ve heyecanlanmama sebep oluyordu. Onu öpmekle, bu anın tadını çıkarmak arasında gidip gelirken, Ali Asaf bir kez daha bana uzandı ve bu sefer daha sert bir ısırık aldı çenemden. Dudaklarımın arasından nefesimle karışık bir inleme kaçıp gitti.

"Sadece bir kere öpeceğim," dedim. Ona değil kendime söz veriyordum sanki. Ali Asaf başını sallayarak beni onayladı. "Sonra yeniden uyuyacağız," derken yine ondan onay almak ister gibi yüzünde gezindi bakışlarım. Ali Asaf cevap vermedi. Yüzünde gezinen elimi çenesine indirdim ve dudaklarını hafifçe büzerek sıkarken ona yaklaştım. "Tamam mı?"

Başıyla onayladı. Ona tepeden bakarken parmaklarımın arasında tuttuğum dudaklarına takılı kaldı gözlerim. Ellerimi hafifçe gevşettim ve başparmağımı tereddüt ederek dudağının üzerinde gezdirdim. Dudaklarının arasından hızlanarak çıkan nefesi parmak uçlarıma dokundu.

"Hadi," dedi sabırsız ses tonuyla. Dudaklarım ona yaklaşırken teninin kokusu burnuma doldu. Teninin kokusuna karışan baharatlı bir koku aldığımda beni rahatlattı. Ona yaklaşırken bedenimde sakince gezinen parmakları kasıldı. Kendimi ondan bana doğru uzanan bir güce teslim oluyormuş gibi hissediyordum. Dudaklarımın onunkilere dokunduramadan Ali Asaf sanki beni ele geçirmek ister gibi beni kendine doğru çekerek aramızdaki kısacık mesafeyi kapattı.

Dudaklarım şaşkınlıkla ve heyecanla aralandı. Gözlerim onun yüzünde gezinirken gerilen hatlarını izledim.

Dudaklarım bir çekişle aralandı. Yapmak istediğini biliyordum. Benden önce davranıp beni öpmek istiyordu. Kendini tutmaya çalışırken bedeninin kasıldığını hissettim.

Dudaklarımı sakince onun dudaklarına bastırdığımda sesli bir nefesi koy verdi. İstediğini almış olmanın verdiği heyecanla dudaklarını benimkilere bastırdı. Bu çok... Bu daha farklıydı. Tatlı bir uyku arası öpüşmesi olacağını düşünen tüm bedenim yanıldı. Ali Asaf'ın dudakları sıcak, sert ve benden bir şeyler talep eder gibi üzerimde gezindi. Sadece dudaklarımızın bir arada olması yetmiyormuş gibi dilini şehvetle dudaklarımın arasından kaydırdı ve dili bana sataşmak ister gibi oyunbaz bir çabayla benimkine sataştığında uykudan eser kalmamıştı artık. Vücudumdaki her bir kemik ayıldı.

Derin bir iç çekip kendimi geriye çekmek için çabaladım. Ondan kopmam zor oldu çünkü hem ben geri çekilmek istemiyordum hem de Ali Asaf'ın beni bırakmaya niyeti yok gibiydi. Geri çekilince yarı kapalı gözlerle bana baktı. Dişlerini önce alt dudağımda gezdirdi ama sonra biraz aşağıya kayıp çenemin diğer tarafından bir ısırık aldı.

Isırdığı yere yumuşak dudaklarla dokunduğunda göğsüm derin bir nefes arayışıyla şişti. "Isırma," dedim bunun beni ne kadar etkilediğini belli etmemeye çalışarak. Ama tabii o bunun farkındaydı.

"Çok hoşuma gidiyor," dedi ve başını yeniden eğip dişlerini çeneme sürttü. "Senden bir parça koparmak istiyorum."

Dudaklarını boynuma indirdiğinde daha fazla dayanamayacak gibi hissediyordum. Köprücük kemiğimle boynumun arasındaki hassas deriye değen dişlerle kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. "Ali Asaf," dedim inler gibi. İsmini söylememle dudakları durdu.

"Tamam," dedi ama bunu kendine mi yoksa bana mı söylediğini anlamadım. Sanırım ikimizin de biraz durup sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Ali Asaf'ın nefesi boynumda yavaşlamaya başladı. Aşağı doğru kayarak başını göğsüme doğru kaydırırken uykuya dalmak için kendini yerleştirdi.

İkimizde biraz kıpırdandık ve en rahat olacağımız şekilde birbirimize sokulduk. Elim yeniden koyu renk saçlarının arasına kaydı ve onunda eli benim belime sıkıca dolandı. Tek kelime etmeden sakinleşen nefeslerimizde yeniden uykuya daldık.

...

Yeniden gözlerimi açtığımda kollarımı havaya kaldırıp yatağımda gerindim. Üzerimdeki ağırlık gitmişti. Bundan hoşnut olmam gerektiğini biliyordum ama yine de her yerimin tutulmasına sebep olacak olsa da yine onu, üzerimde bana dolanmış hâlde bulmayı tercih ederdim.

Ali Asaf sadece üzerimden kalkmakla kalmamıştı. Artık yatakta da değildi. Elimi ağzıma götürüp esnedim ve içeri vuran güneşten uzak durmaya çalışarak yatağımda kıvrandım.

"Günaydın," diyen kalın sesle gözlerimin hemen odamın içini taradı. Gördüklerimle uykum tamamen açılırken gözlerimi kısarak odamın ortasında ellerinin üzerinde bir aşağı bir yukarı kalkarak, şınav çeken adamı izlemeye başladım.

Bana günaydın derken yüzüme bakmamıştı. Yaptığı işe odaklanmış, nefesini düzene sokmaya çalışırken bir aşağı bir yukarı inip kalkmaya devam etti.

İki elini bacak hizasında açmış, ellerini yere sabitlemişti. Kollarından aldığı güçle, kol kaslarının kasılmasını ve damarlarının belirgin hâle gelmesini hayranlıkla izledim. Yatağımda hafifçe doğrulurken bakışlarım kollarından, geniş omuzlarına oradan da kalçasına doğru indi. Altında sadece hafif bol duran, koyu renk boxer iç çamaşırı vardı. Çıplak ayaklarını neredeyse sadece ayak parmaklarından destek alır gibi yere sabitlemişti.

Benden cevap alamayınca bakışlarını bana çevirdiğini hissettim. "Hey," dedi sanki bu hâlim onu neşelendirmiş gibi sesindeki muzip bir ton vardı. "Yavrum iyi misin?"

Başımı hevesle salladım. "Sen ne yapıyorsun?"

Yutkunarak sorduğum soruya cevap vermesini beklerken gözlerimi yüzüne çevirdim. Yaptığı şeye hiç ara vermeden benimle konuşmaya başladı.

"Fazla hareketsiz kalmaktan hoşlanmıyorum. Sen uyanana kadar biraz ısınayım dedim. Hem belki birlikte deniz kenarında koşarız."

Bunu o kadar hevesli söylemişti ki yüzümü buruşturmamak için kendimi zorladım. Ama Ali Asaf hemen bu hâlimi fark etti. Üzerime gelip beni koşmaya zorlayacağını düşündüğümden konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Ağırlığa falan ihtiyaç olmuyor mu böyle şeyler yaparken?" Saçma sorumla neredeyse kendim bile dalga geçecektim. Ali Asaf gülümsedi.

"Aslında haklısın, hadi gel," dediğinde, neyden bahsettiğini anlamadım. "Gel de benim ağırlığım ol." Kaşlarını hareket ettirip sırtını işaret etti.

"Saçmala," dedim gülerek. "Sırtına falan çıkmayacağım. Ben seni ezerim." Dudaklarından eğlenir gibi bir kıkırdama kaçtı.

"Yavrum kaç kilosun sen? Elli falan mı?"

"Boyum kısa diye kilomun da az olduğunu zannediyorsun ama hayır elli kilo değilim. Altmış bir kiloyum." Bunu öyle dolu dolu söylemiştim ki sanki bu fikirden vazgeçmesi için kilomun yeterli bir rakamda olması gerekiyordu.

"Hadi yavrum," dedi yeniden. Durdu ve dirseklerinin üzerinde yere uzandı. Yeniden sırtını işaret ederken "Atla bakalım," dediğinde pes ettim. Nasıl olsa en fazla bir iki kere inip kalkacaktı. Eğer, ağır olduğumu söylerse belini kırana kadar onun üzerinde tepinecektim.

Bacaklarımı yataktan sarkıttığımda gözleri kısa şortuma kaydı. Onu görmezden gelip yanına ilerledim. "Ne yapacağım?"

Bana aşağıdan bakarken gözleri ayaklarımdan bacaklarıma ve oradan da kalçama çıktı. "İstersen otur istersen uzan," dedi.

Bacağımın birini üzerinden atıp diğer tarafa geçirdim. Kalçamı onun sırtına yerleştirmeden önce bir an tereddüt ettim ve oturmaktansa üzerine uzanmaya karar verdim. Ellerimi onun iki yanında açtım ve göğsümün sırtına yaslana kadar eğildim. Bacaklarımı ve kalçamı toparlayıp onun bedeninin şeklini alır gibi üzerine uzandım. Çıplak bacaklarım bacaklarının üzerine uzanırken ayaklarımı onun bileklerine doladım. Ellerimi de iki yandan göğsünde birleştirmek için uzandım ama maalesef ellerim yetişmedi. Bende kollarına tutunmaya karar verdim.

"Hazır mısın?" diye sorduğunda sanki çok eğlenceli bir şey olacakmış gibi gülümsedim. "Evet," dediğimde Ali Asaf alçalıp yükselmeye başladı.

Bir, iki, üç... Şimdi pes edecek derken Ali Asaf'ın nefesinde bile en ufak bir değişiklik hissetmedim.

"Yorulmadın mı?" diye sordum merakla. Ali Asaf başını iki yana salladı. O yaptığı işe odaklanmışken sessiz kaldım. Gözlerim ensesine doğru dağılan saçlarına takıldı. Saç dipleri terlemiş, boynu nemli bir şekilde parlıyordu. Üzerinde ben varken yükselip alçaldığından, daha fazla terledi ve birkaç damlanın saç diplerinden sıyrılıp ensesine ve köprücük kemiğine doğru aktığını gördüm.

Oradan sonra takip edemiyordum ama herhâlde göğsüne doğru kayıp gidiyordu. Bacaklarımı sıkıntıyla kıpırdattım. Çıplak tenime sürtünen tüylerle hafifçe gıdıklandım ama hoşuma gitti. Dudaklarımı ensesine dokundurma ihtiyacım o kadar fazlaydı ki yerimde kıvranıp duruyordum. Onu rahatsız edeceğimi düşünerek hareket etmeden durmaya çalışıyordum ama teninin kokusunu aldıkça bu durum benim için de giderek zorlaşıyordu.

Ali Asaf hareket ederken sanki hipnotize olmuş gibi bir elimi kolundan çektim ve işaret parmağımla ince ter tabakasını takip ederek teninde gezindim.

Bir an duraksadı ve öylece durduk. "Mahinev," dediğinde uyaran ses tonunun farkındaydım ama yine de durmak istemiyordum. Parmağımı boynunda gezdirerek ilerledim ve

terle ıslanan teninde kaydırarak kulağının arkasına kadar gelip durdum. Ali Asaf da durdu. Kollarının üzerinde yükseldi ve öylece kaldı. Parmak uçlarım kulağının altında bir süre durdu ama yeniden hareket edip kirli sakalla kaplı yanağına doğru uzandım.

"Mahinev," dedi yeniden ve bu sefer dişlerini sıkarak devam etti. Elimin altındaki kasları gerilirken yutkundum. "İn," dedi sertçe.

Gözlerimi kırpıştırdım ve tek kelimeyi idrak etmeye çalıştım. Ben hareket etmeyince yeniden, "İn," dedi. Yerimde doğruldum. Kızgın olduğunu düşünerek yutkundum ve sırtında oturur pozisyona geldim. Bacaklarımın üzerinde doğrulmaya çalıştığım anda Ali Asaf hızla hareket etti ve altımda sırt üstü döndü. Beni dizlerimden kavrayıp belinin üzerine çekip oturturken düşecek gibi hissettim ve korkuyla ağzımdan ufak bir çığlık kaçtı. Beni karnının üzerine oturttuğunda dengemi sağlamak için ellerimi karnına bastırdım.

Parmaklarımın altında hissettiğim sert kasların üzerinde gezinmek isterken Ali Asaf yeniden hareket etti ve bu sefer beni belimden kavrayıp yerinde doğrulurken döndü ve beni tek bir hareketle altına aldı. O kadar hızlı hareket etmişti ki şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Ama şu an bulunduğumuz pozisyonu fark ettiğimde şaşkınlığım daha da artarken ona deli bir heyecan eşlik etti.

Ali Asaf üzerimdeydi. Bacağının birini benim bacaklarımın arasına sokmuş, dizini hafifçe bana bastırıyordu. İki elini yüzümün iki yanından uzatıp, sert parmaklarını saçlarımın arasına geçirip bir kaç tutamı eline dolamıştı.

Gözleri gözlerimi yakaladı. Başını bana doğru eğip dudaklarını elmacık kemiğimde gezdirip usulca öptü.

"Derdin beni delirtmekse," dedi nefesi yanağıma değip geçerken konuşmaya devam etti. "Başarıyorsun. Akıl hastası bir adam gibi etrafında gezinmemi istiyorsan," kirli sakalla kaplı yanağını benimkine yaklaştırıp kulağıma fısıldadı. "Onu da başarıyorsun."

Benden bir cevap beklemedi. Dudaklarını burnumun ucuna dokundurup başını çeneme doğru eğdi ve ne yapacağını artık biliyordum. Dudaklarını çeneme yaklaştırıp narin bir öpücük bıraktığında soluğum kesilmiş gibi hissettim. Hemen ardından beklediğim o hareket geldi.

Dişlerini çeneme dokundurdu ve canımı acıtmayacak şekilde ama tüylerimi diken diken ederek ısırdı. Minik ısırıklarla çenemin etrafında gezinirken yavaşça boynuma indi ve orayı es geçip omzumu ısırdı. Sesli bir iç çekişle nefes aldım.

"Köpek," dedim fısıldayarak. Gözlerinde beni mutlu eden bir parıltıyla bana gülümsedi. "Senin köpeğin," dediğinde dudaklarımda oluşan gülümsemeyi zorla bastırdım ama başarılı olamadım. Dişlerini birbirine bastırıp dudaklarını araladı ve sıktığı dişlerini bana gösterirken sanki sızlar gibi bir ses çıkardı. "Daha ısıracak çok yer var da..." derken gözleri heyecanla parladı.

Ellerimi ensesine doğru uzatıp üzerinde kurumaya başlayan terini hissettim. "Hasta olacaksın," dedim.

"Sen bakacaksan olayım," dediğinde ensesindeki kısa saçlara asıldım.

"Bak bu hareket başına bela olacak ona göre," diye beni uyarırken üzerime kendini biraz daha bastırdı. "Az önce aklımı aldın yetmedi mi?"

"Ben bir şey yapmadım." Masumca gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. "Sen dedin bin üzerime diye!" uyaran ses tonumu ciddiye almayıp bana biraz daha sokuldu.

"Bir de ben sırt üstü yatarken binsen üzerime?" ağzım hayretle açıldı. Tek kelime edemedim. Ali Asaf bu sus pus hâlimi görünce başını geriye atıp kocaman bir kahkaha attığında kedime gelip omzuna bir tane vurdum.

"Kalk şuradan," dedim tersleyerek ama kollarını bana daha sıkı doladı.

"Öpeyim bir önce," dediğinde başımı iki yana salladım.

"Hakkını kaybettin sapık herif seni, üzerine binecekmişim bir de." Bakışlarımı ondan kaçırıp yanaklarımın kızarmasını

gizlemeye çalıştım.

"Önce sen söyledin," diye kendini savundu. Altında kıvranıp kaçmaya çalıştım ama başarısız oldum. "Her şeye bir cevabın var. Bırak beni Ali Asaf."

"Bak ısırırım," derken yeniden dişlerini gösterdi.

"Sana köpeksin diye diye fazla benimsedin bence sen bunu!" azıcık alınır da surat asar falan diye bekledim ama arsız adam umursamadı bile.

Kurtulma çabam tam bir fiyasko olduğundan uğraşmaktan vazgeçtim. Ali Asaf çenemi sıkıca tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. "Bu dudaklardan günaydın öpücüğü almadan sikseler bırakmam."

"Terbiyesiz," dedim nefesimi düzene sokmaya çalışırken. "Ya bak içeride insanlar var. Senin bu öpücük merakın başımıza bela olacak."

Sinsice sırıttı. "Dün akşam ve sabaha karşı öpücük merakı olan kimdi?"

"Sendin," dedim bakışlarımı kaçırarak. Çenemde duran eliyle beni yeniden ona bakmam için yüzümü çevirdi.

Başını bana doğru eğdi ve dudaklarını benim dudaklarıma yaklaştırdı. Gözlerimi usulca kapattım ve dokunuşunu bekledim. Ali Asaf'ın dudakları benimkilere dokunmadı ama ılık sıcaklığı kulağımın tam altında hissettim.

Dudaklarım alamadığı dokunuşla hayal kırıklığıyla acı çeker gibi inledi ama aynı zamanda tenimde gezinen sıcaklıkla da kendimden geçtim. Kulağımın altına bir öpücük kondurup daha sonra oradaki hassas deriyi usulca emdi ve hemen geri çekildi. Dilinin ucunu uyuşan tenimde hissedince kollarına dolanan parmaklarım sıkılaştı.

"Ali Asaf," derken ismi dudaklarımdan inler gibi döküldü.

"Şimdi o öpücüğü verecek misin bana?" geri çekilip elini yeniden çeneme uzattı ve tuttuğu yeri sakince okşadı. Ona itiraz etmeden, uslu bir kız gibi hevesle başımı salladım. Dudaklarına doğru başımı kaldırdım ve ona yaklaştıkça heyecanla titredim.

Kapı gürültüyle hızla açıldığında panikle, aniden geri çekildim ve donup kaldım. Yere uzanmıştım. Ali Asaf üzerimdeydi. Onun üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yoktu, benimkilerinde zaten pek bir yerimi kapatmaya faydası yoktu.

"Ay," diye bağırdı Bahar ve elini gözlerine kapatarak arkasına döndü. "Ay siz yerde ne yapıyorsunuz?"

Sanki tek sorun bizim yerde olmamızmış gibi!

"Oha Bahar," dedi Ali Asaf sinirle. "Kızım sen kapı çalmak ne demek bilmiyor musun?"

"Ay abi ne bileyim ben sizi şey yaparken yakalayacağımı!"

Gözlerimi kocaman açıp Ali Asaf'a baktım. Salak herif sırıtıyordu.

"Biz şey yapmıyoruz Bahar," dedim sinirle.

"Ne yapmıyoruz?" diye soran Ali Asaf oldu. Omuzundan tutup onu ittim ve neyse ki bu sefer insafa gelip zorluk çıkarmadan üzerinden çekilip yana kaydı. Kendini sırt üstü yere bırakıp kollarını başının altında birleştirdi ve yattığı yerden bana baktı. Kalkması için ayağımla kalçasından dürttüm ama bana mısın demedi.

Öfkeli birkaç adım attım ve Bahar'ın yanına gidip gözünde duran elini çekip bana bakmasını bekledim. Tek gözünü açtı ve yüzüme baktı. "Bir şey yapmadık," dedim yeniden. Bahar yüzünde saçma bir sırıtmayla bana bakarken arkamdaki adamın da tıpkı onun gibi sırıttığını biliyordum.

"Sizinle daha fazla uğraşmayacağım," dedim ve banyoya gitmek için ilerledim ama Ali Asaf aniden adımı seslendi.

"Mahinev," dedi ve ona bakmamı bekledi. Arkamı döndüğümde yerinden kalktı ve bana doğru geldi. Bahar'ın yanında beni öpmeye çalışırsa tekmeyi yerdi bu sefer benden.

"Üzerini değiştir," dedi. Emir verir gibi değil de sanki içeride insanların olduğunu hatırlatmak ister gibiydi. Yanından geçip dolabımı açtım ve askıdan yazlık ince uzun bir tişört alıp başımdan geçirdim. Şortuma kısa bir bakış attı ama başka bir şey söylemedi.

Kendimi banyoya atıp bu adamla ne halt edeceğimi düşünürken soruma bir cevap bulamadım.

...

Karşımda oturan Ayşe ve Kaan'a bakarken istemsize sırıtıp duruyordum. Koltukta yan yana birbirlerine sokulmuşlardı. Hepimizin önünde meyve tabakları vardı ama onlar tek tabağı paylaşıyorlardı. Kaan ara sıra Ayşe'nin kulağına doğru eğilip konuşuyordu ve öyle anlarda Ayşe bakışlarını Kaan'dan kaçırmaya çalışıyordu. İkisinin de gözlerinden, yüzünden hatta beden dilinden bile mutluluk akıyordu ve onlar için hep böyle kalmasını diledim. Çünkü eve döndüğümüzde ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Aslında bir sürü konuda bir fikrim yoktu. Asuman cadısı ne halt edecek diye korkuyordum. Ayşe ve Kaan'a bulaşmasını istemiyordum. Selim ve Bahar konusunda aklım karışıktı çünkü şuan balkonda oturan Selim'in hâli hiç iyi değildi. Coşkun Bahar'la uğraşıyordu. Bahar'ı kızdırmak için bir şeyler yapıp sonra da onu güldürüyordu. En son Coşkun ağzını açıp Bahar'ın ona meyve vermesini beklediğinde Bahar gülerek onun ağzına bir tane erik atmıştı.

Ciddiye alınacak ya da yanlış anlayacak bir şey yoktu. Selim'in de Coşkun'u kıskandığını düşünmüyordum zaten. Ne bana ne Bahar'a abiden farklı bir yaklaşımda bulunmamıştı bu güne kadar. Coşkun, çocuk gibiydi ve hepimizi bir şekilde neşelendirmeyi başarırdı. Bu huyuna bayılırdım onun. Şu an da Bahar'la şakalaşması da abi kardeş yakınlaşmasından öteye geçen bir şey değildi ama Selim'in kıskandığı ve moralini bozan şeyin bu olduğunu düşünmüyordum.

Selim, sadece Bahar'ın yanında gönlünden geçtiği gibi davranmak istiyordu. Sadece elini tutabilse yeterdi ona, biliyordum ve bunu yapamamak üzüyordu Selim'i. Bahar'ın tedirgin olacağını düşündüğünden ona Coşkun'un yakınlaştığı gibi de yakınlaşamıyordu.

Ali Asaf odamda telefondaydı, sesi belli belirsiz içeri geliyordu. Yerimden kalkıp balkona Selim'in yanına giderken

Bahar'ın göz ucuyla bir Selim'i bir de bana baktığını hissettim.

Selim beni görünce hafifçe gülümseyip az önce yüzünde olan ifadeyi değiştirdi. Yanındaki sandalyeye otururken, "Ha şöyle, nerede bakayım bir sürü gamze?" dedim.

Selim'in gülümsemesi derinleşirken Bahar'ın bize baktığını ve biraz rahatladığını gördüm. O da Selim'i böyle görmek istemiyordu.

"Nerede huysuz?" dediğinde kimsen bahsettiğini biliyordum.

"Telefonda," derken elimi dizine koydum. "Asık suratlı olmak sana yakışmıyor."

Selim kederle iç çekti. "Biz aynıyız biliyor musun? Tek fark, ben Bahar'ın da boş olmadığını hissediyordum. Hissediyordum da adım atamıyordum, emin olmadan." Bacağının üzerinde duran elimi sıkıp devam etmesini bekledim. "Ama böyle daha zormuş be Mahi," dedi hüzünle. "O biliyor, ben biliyorum ama..." gözlerimi yumup yeniden açtı. "Ama başka kimse bilmiyor ve böyle anlarda çok can yakıcı oluyor her şey."

"Selim," dedim onu teskin etmek ister gibi. "Bak böyle kalmayacak ki. Herkes bilecek."

Başını sağa solladı. "Ali Asaf'ın bilmesi gerek Mahi. Ben kardeşimden bir şey saklayamam. Ama bunu pat diye de önüne atamam. Eskiden olsa belki daha sabırlı davranır, beklerdim ama şimdi sen varsın."

Kaşlarını çatıp ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Sen varsın, sen ikna edersin ya da ne bileyim alıştırırsın onu, yumuşatırsın. Seninleyken o kadar da sinirli olmuyor."

Saçmalama der gibi yüzüne baktım ve kahkaha attım. "Onun sinirini beş Mahi daha olsa alamaz, Selim. Ayrıca olsa olsa sinirini arttırırım ben onun bu inatla, ne alması!"

Sonunda bana gerçekten gülümseyerek baktı. Elini tutup güven verircesine sıktım. "Sizin yanınızdayım unutma ve gerekirse Ali Asaf'ı bir yere kapatır ikna ederim ben onu." Bu

sefer kahkaha atınca Bahar'ın bakışları hızla bize döndü ve gülümsedi.

"Hadi gel, gitmeden bu meyveler bitecek," dediğimde ben içeri doğru ilerlerken o da peşimden geldi. Coşkun Bahar'ın yanındaki tekli koltuktan kalkınca Selim onun boşalttığı yere geçip oturdu. Bahar'ın, yanına gelen adama gülümseyerek baktı ve Selim'de ona aynı şekilde karşılık verdi.

Masanın üzerinde duran meyve tabağını elime aldım ve üçlü koltuğun köşesine yerleştim. Bacaklarımı kalçamın altına kıvırıp topladım ve elbisemin eteklerini düzelterek oturdum. Gözlerimi denize doğru çevirdim ve ağzıma bir kiraz attım.

Yanımda bir hareket hissettiğimde onun yanıma geldiğini anlamıştım. Bana doğru sokuldu ve kolunu başımın arkasından atarak koltuğun başına uzattı. Elime bir tane daha kiraz aldım ve ağzıma götürdüğüm sırada bir anda parmaklarımın arasında yok oldu. Sert dişlerin parmak uçlarımı sıyırdığını hissettiğimde dönüp ona kötü kötü baktım.

Salonun her yerine dağılmış oturan arkadaşlarımız ne olduğunun farkındaydı. Bize bakmıyorlardı ama gülümsediklerini gördüm.

"Acıttın," derken onları görmezden gelip hedefime Ali Asaf'ı aldım. Yeni bir kirazı daha ağzıma atarken bu sefer ağzıyla değil eliyle kaptı ve dudaklarıma doğru uzattı.

"Kendim yerim," dedim sinirli kalmaya çalışarak ama bana böyle yakın olması ve sıcak davranması bunu çok uzun süremeyeceğini bilmemi sağladı.

"Aç ağzını," dedi fısıldayarak. "İstersen sende benim parmaklarımı ısırabilirsin," derken sesini daha da alçalttı. "Ödeşiriz."

"İstemiyorum," dedim ama daha şimdiden yelkenleri suya indirdiğimin farkındaydım.

Bana biraz daha yaklaştı. "Hadi yavrum."

Ve sesindeki o yumuşak, yalvaran tonla işim bitti. Dudaklarımı aralayıp ona doğru döndüm ve iki parmağının

ucuyla kirazı ağzıma sokmasına izin verdim. Benimle oyun oynadığının farkındaydım. Kirazın ıslaklığını önce dudaklarımda gezdirdi, sonra da sakince dudaklarımın arasından içeri kaydırdı.

Ağzımı kapatıp sakince çiğnedim. Onun bakışları ise ben yutkunana kadar kıpırdayan dudaklarımda gezindi.

Kendini bana daha da yaklaştırdı. Arkamda duran elini omzuma attı ve bacaklarını aralayarak hafifçe aşağı doğru kaydı. Oturduğu yerde rahatlarken kucağımda duran tabağa uzanıp meyve yemeye başladı.

Kaan konuşana kadar herkes kendi hâlindeydi. Birkaç saat sonra gidecektik. Kaan, "Piknik yapalım mı?" dediğinde hepimiz ona baktık. "Senin iznin bitmek üzere," dedi Ali Asaf'ı işaret ederek. "E sizin de okulunuz başlayacak," derken Bahar ve beni işaret etti. "Havalar hâlâ güzelken bir piknik yapalım diyorum."

Ayşe hevesle el çırptı ve sonra verdiği tepkiden utanarak Kaan'a döndü. "Bence de gidelim," dedi Bahar araya girerek. "Her sene sık sık yapardık ama bu sene çok az yaptık."

Bahar'a hak verir gibi başımı salladım. "Evet ya ip atlarız," dedim Bahar'a bakarak. Hevesle başını salladı. "Sonra şunlarla futbol oynarız," derken erkekleri işaret ettim. Hepsi birden kahkaha attı.

"Yavrum sen yenilmeye doymadın, biz seni yenmeye," diyen Ali Asaf'a döndüm. Bacağımın birini koltuktan aşağı kaydırdım ve diğerini kalçamın altında tuttum. "Göreceğiz bakalım komutanım," derken elimi dizine koyup hafifçe okşadım. Ali Asaf'ın bakışları bacağında duran elime kaydığında devam ettim. "Bu sefer kazanacakmışım gibi bir his var içimde."

"Öyle mi?" dedi gözlerime bakarak. "Bekleyip görelim o zaman."

Ona bakarken aniden aramıza bir yatık uçtu ve korkuyla geri çekildim. Ali Asaf hızla gelen yastığı yakalayıp, yastığın geldiği yöne çevirdi bakışlarını. Kaan gülerek bize baktı. "Kur yapıp durmayın karşımda," derken gözleri sinsice parladı. Ali

Asaf yastığı yeniden ona iade etti ama onun ki yumuşak bir atıştan çok uzaktı. Yastık Kaan'ın yüzüne çarparken Kaan, "Of," dedi.

Kaan yastığı yüzünden çekerken, "Siktir git," dedi Ali Asaf. "Sen karınla iki saattir mıç mıç karşımda kıvranıyorsun. Sana tek kelime eden oldu mu?"

Kaan'ın alınmasını ya da utanması bekledim ama bu beklenti boşunaydı. "Yapacağım tabii lan, o benim karım."

"Karın diye senin hakkın var bizim yok yani?"

"Git nikâhı bas," dedi Kaan sırıtarak. "Sende yaparsın."

Ali Asaf okkalı bir küfür savuracakken elimi uzatıp hemen ağzına kapattım. "Yeter," derken bir Kaan'a bir ona baktım. "Çocuk gibi itişip kakışıyorsunuz. Bizde havada uçuşan küfürlere maruz kalıyoruz."

Ali Asaf elimin altında homurdandı ama o susana kadar elimi çekmedim. Kaan da bir şey diyemedi çünkü Ayşe, ondan susmasını rica etmişti.

Birkaç saat sonra toparlanmış, evi kapatıp çıkmak için hazırlanmıştık. Kalan eşyaları erkekler arabalara yerleştirirken biz de kızlarla son kez evi kontrol ettik.

"Değişik bir hafta oldu," dedi Bahar bana bakarken. Bende Ayşe'ye baktım. Üçümüz de gülümsedik. Eve dönünce bizi neler beklediğimi hiçbirimiz bilmiyorduk.

Evden çıktığımızda Ayşe Kaan'ın yanına geçip elini tuttu. Bir kısmımız Selim'in, bir kısmımız Ali Asaf'ın arabasına binecektik. Coşkun ve Bahar Selim'le gidecek, Ayşe, Kaan ve ben de Ali Asaf'ın arabasına binecektik.

Kaan ve Ali Asaf bir şeyler konuşurken bizde arabalara yerleştik. Neden öne oturmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Ayşe arka koltuğa geçince bende yanına oturdum. Ali Asaf şoför koltuğuna geçtiğinde dikiz aynasını ayarladı ve bana baktı. Aynayı beni görecek şekilde ayarladı ve sonra biraz aşağı kaydırıp bacaklarıma çevirdiğini gördüm.

Yüzsüz hiç çekinmeden beni dikizlerken bir de utanmadan sırıttı. "Ne işin var senin orada?"

Sorduğu soruyla kaşlarımı çattım. "Diğer arabaya mı geçeyim?"

Kaan Ayşe'nin diğer tarafından binince arkada biraz sıkıştık. "Yavrusu sen neden buradasın?" dediğinde Ayşe'nin üzerinden uzanıp Kaan'ın bacağına vurdum. Ali Asaf sırıtarak bizi izlemeye devam ederken eğleniyormuş gibi duruyordu.

Kaan Ayşe'yi bana doğru itti ve beni kapıya doğru sıkıştırdı. "Kaan," dedi Ayşe yumuşak bir sesle ama Kaan onu dinlemeden bana döndü. "Kızım geçsene öne ya."

Kaan'ın neden öne oturacağını düşünmüştüm bilmiyorum ama sıkıştığım kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım. Selim'in arabası geri geri çıkarken öne geçip Ali Asaf'ın yanına oturdum. Selim'in arabasının arkasına takılıp yola çıktık.

Kısa süre sonra üzerime bir yorgunluk çöktü. Bedenimi Ali Asaf'a doğru çevirdim ve başımı koltuğa yasladım. Ona doğru dönünce bir saniyeliğine gözünü yoldan ayırdı ve bana gülümsedi. Sonrada gözleri aynadan arkadaki ikiliyi kontrol etti. Ayşe başını Kaan'ın göğsüne yaslamış, ikisi de uyuyordu.

"Yorulmuşlar," dedim mırıldanarak ve bu kelimem Ali Asaf'ı güldürdü. Tek kaşını kaldırıp bana baktığında istemsizce utandım. Dün geceden bahsetmemiştim ama onun böyle anladığını biliyordum. "Senin için fesat," dedim surat asarak.

"Bir şey demedim," dediğinde hâlâ gülümsüyordu.

Dudaklarımı yalayıp başımı çevirdim ama Ali Asaf tek elini bana uzatıp çenemden tuttu. "Bana doğru gel," derken hafif bir baskıyla beni kendine doğru çekti. Kısacık bir süre gözünü yoldan ayırdı ve dudaklarıma kısa ama sert bit öpücük kondurdu.

Beni bırakırken, "Oh," dediğinde gülümsedim. "Biliyor musun?" dönüp ona baktım. "Ben bu öpücüğün, yani dün gecenin hayalini çok fazla kurdum."

"Öyle mi?" derken yutkundu. "Peki, söyle bakalım hayal ettiğin gibi miydi?"

Gülümsedim. "Hâlâ gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"O zaman," dedi ve elini uzatıp elbisemi hafifçe sıyırdı. Elini çıplak dizime koyup sakince okşadı. "Biraz daha çaba gösterip seni bunun gerçek olduğuna inandırmam gerek."

Yol boyunca elini bacağımdan çekmedi. Hafif bir baskıyla dikkatimi yeniden üzerine çektiğinde yolumuz bitmek üzereydi. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Anlamadım?" derken ona baktım.

"Bunu, bizi," dedi ve ikimizi işaret etti. "Yani şimdi gidip herkesin içinde, ailelerimize mi söyleyeceğiz?"

"Hayır," dedim tereddüt etmeden. Arkadaşlarımızla paylaşmak başka bir şeydi ama ailelerimize bunu bu kadar erken söylemek istediğimden emin değildim. Her ne kadar düşünmek istemesem de ne olacağımız belli değildi. Ayrılırız gözüyle bakmıyordum ama her şey daha çok yeniydi. Emine annem ve Seyhan teyzenin arası çok iyiydi ve bunu bozacak bir şey yapmaktan korkuyordum.

"Biraz kendi hâlimizde takılsak?" dedim çekinerek.

"Takılmak mı?"

Kelimeden hoşlanmadığını fark ettim. Sesinin tonu açık bir kitap gibiydi. "Takılmaktan kastım senin anladığın gibi değil, hemen gerilme. Sadece biz bize yaşayalım bir süre diyorum. Ne yaşıyorsak ikimizin arasında kalsın."

"Yani herkesten gizli saklı buluşmalar olacak, sen evden benim yanıma geldiğini söyleyerek çıkamayacaksın."

Gülümsedim. "Ali Asaf, "derken elini tuttum. "Ben bugüne kadar kaç kere senin yanına gidiyorum diye çıktım o evden hatırlamıyor musun? Ve sorun da yaşamadık."

Bana cevap vermedi ama suratını astı. "Kızma bana," dedim.

"Kızmıyorum," dediğinde dizimde duran elini avucumun içine aldım ve elinin tersini çevirip, dudaklarımı elinin üzerine bastırdım. Dudaklarım elinin üzerinde bir süre kaldı. Geri çekildiğimde derin bir nefes aldı ve elini benden çekip az önce dudaklarımın değdiği yere kendi dudaklarıyla dokundu. Yeniden bana uzattığı elini tuttum ve tekrar çıplak bacağımın üzerine koydum.

Yolun geri kalanı sessiz geçti. Evimin önünde durduğumuzda hava henüz tam kararmamıştı. Selim'in arabası da önümüzde durdu. Açılan kapıların sesi sokakta yankılandı. Bizim evin ışıkları kapalıydı. Ali Asaf'ların bahçeden gelen sesleri duyduğumuzda hepimiz oraya doğru ilerledik. Çantaları arabada bıraktık daha sonra almak için be arka arkaya bahçeye girdik.

Bahçedeki kalabalığı görünce oraya doğru ilerledik. Emine annem gördü önce bizi ve "Ay güzel kızım," dediğinde ona doğru hızlı adımlar attım. Sarılıp öperken kollarımı sımsıkı sardım.

Bir anda herkes birbirine sarıldı ve içeriden aldığımız sandalyelere oturduk. Bahçede tanımadığım iki kadın daha vardı. Emine annem eski komşularımız diye tanıştırmıştı bizi. Kadınlardan biri sürekli bana bakıp gülümsüyordu ve arada oğlundan bahsetmeye başladığında karşımda oturan Ali Asaf kaşlarını çatmaya başlamıştı.

"Maşallah, ne güzel kızsın," dediğinde ona kibarca gülümsedim. Teşekkür edeceğim sırada gür bir ses araya girdi.

"Allah sahibine bağışlasın," dedi Ali Asaf. Sesindeki sertlik ortama bomba gibi düştü. Gözlerimi ona dikip *ne yapıyorsun sen* der gibi baktım ama kısık gözlerini, oğlunu bana öven kadına dikmişti bir kere. Ali Asaf'ın bu çıkışından sonra Kaan, Coşkun ve Selim koro hâlinde *âmin* deyince, sinirle homurdandım.

Neyse ki konu daha fazla uzamadı. Herkes yorgun olduğumuzu anladığında ayaklandık. Gerçekten de biraz uyumak istiyordum.

Kapıdan çıkarken Kaan, Ali Asaf'a bir şeyler söyledi. Ali Asaf başıyla onayladı ve arabadan benim çantalarımı alıp yanıma geldi. "Piknikten sonra Kaan'ın bir işine yardım etmemiz gerek."

Ne olduğunu bile sormadım çünkü sorgusuz sualsiz yardım edecektim zaten. Ali Asaf elinde çantayı tutarken diğer elini

bana, elimi tutmak ister gibi uzattı ama nerede olduğumuzu hatırlatmak ister gibi ona baktım.

Gözleri huzursuzca gölgelendi. İtiraz etmek ister gibi dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ama yine de kendini zorlayarak sustu. Evimin bahçesine girdiğim anda onun elini tutacak, hatta gönlünü alana kadar öpecektim. Bana kızgın olmasını istemiyordum.

Herkese iyi akşamlar demek için Ali Asaf'ın yanından geçtim ve kızlara döndüm. Tam ağzımı açacaktım ki Ayşe'nin önümde donup kaldığını fark ettim.

"Ayşe," dedim ama bana tepki vermedi. Kaan karısına seslendiğimi duyunca hızla yanımıza geldi. Elini Ayşe'nin yüzüne koydu ama kız ona da tepki vermedi. "Ayşe'm iyi misin?" derken sesindeki titremeyi ve korkuyu hissediyordum.

Ayşe bir şeyler fısıldadı. Anne demiş gibi geldi bana ama neden durduk yere annesini aklına getirmişti ki.

Ama sonra kızın neden böyle olduğunu anladık. Hepimiz aynı anda anladık hem de. Asuman teyze arkamızdaydı ve kadın konuşunca tüm tüylerim havaya kalktı.

"Seni utanmaz," dedi tükürür gibi. "Hem geri döndün hem de yanında bu adamla mı geldin?" Kaan'ı işaret ettiğinde adamın kasıldığını hissettim. "Arsız," dediğinde daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı. Kendimi Ayşe ve Kaan'ın önüne attığımda artık her şey için çok geçti.

☀

Bölümü nasıl buldunuz?

Paylaşımlarınıza beni etiketlemeyi unutmayın. Elimden geldiğince her hafta bölüm atmak isterim ama şimdilik iki haftada bir gibi düşünebiliriz. Bölüm biterse sizi bekletmeden bölümü paylaşırım ama iki haftada da bir bölümler gelecek diye düşünelim şu an. ♀

Bir sonraki bölümde görüşene kadar, kendinize iyi bakın.

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; ♥

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik
- tiktok: tugbaaticicosar

MAHİ - On Üçüncü Bölüm

"Bir yokuştan koşarak kalbim sana iniyor."
- Ceyhun Atuf Kansu

Bölüm Şarkısı: Hastayım Sana – Yıldız Tilbe

Öncelikle 250 bin okunmaya ulaştık. Sizlerle kutlamak şahane oldu. Hepinize kocaman teşekkürler.

Biraz özleştik farkındayım. Umarım bölümden keyif alırsınız canlarım. Oy vererek başlayalım lütfen olur mu ve tabii yorumlarda buluşalım. Keyifli okumalar.

Ama sonra kızın neden böyle olduğunu anladık. Hepimiz aynı anda anladık hem de. Asuman teyze arkamızdaydı ve kadın konuşunca tüm tüylerim havaya kalktı.

"Seni utanmaz," dedi tükürür gibi. "Hem geri döndün hem de yanında bu adamla mı geldin?" Kaan'ı işaret ettiğinde adamın kasıldığını hissettim. "Arsız," dediğinde daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı. Kendimi Ayşe ve Kaan'ın önüne attığımda artık her şey için çok geçti.

Yüzüme gelen suyla gözlerimi kapatırken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Asuman teyzenin elindeki pet şişeyi görmemiştim bile. Sadece Ayşe'nin yüzüne bakarak, donup kalan kıza hiç acımadan hakaret ederken ona izin vermeyeceğimi biliyordum. Amacım onların önüne geçerek bu çirkin ve hak edilmeyen lafları daha fazla duymalarına izin vermemek, bunlara engel olmaktı ama kadın sadece ağzıyla yok etmeye çalışmamıştı kızını.

Elindeki şişeyi kızına doğru fırlattığında Kaan'ın hareket ederek Ayşe'yi kollarına alıp sırtını döndüğünü fark ettim.

Ben o kadar şanslı değildim. Yüzüme doğru fırlayıp gelen şişeyi fark ettiğimde çok geçti ama pet şişe yüzüme gelmedi. Fakat yine de sırılsıklam olmuştum.

Elimle yüzümden akan ıslaklığı silerken gözlerimi araladım. Tam yüzümün karşısında duran kolu fark ettim ve bakışlarımı kolun sahibine çevirdim. Ali Asaf'ın, yüzümün önünde sımsıkı tuttuğu şişe neredeyse avucunda yok olup gidecekti. Şişeyi öyle bir sıkıyordu ki az sonra parmaklarının arasından toz hâlinde dökülecceğini düşündüm.

Yüzüme gelen şişeyi engellemişti ama o hızla yüksek ihtimalle şişeyi sıkınca bütün su yüzüme gelmişti. Aslında sorun değildi. Şu anda kızgın olduğum en son konu benim ıslanmamdı. Ayşe'nin titrek nefesini duyabiliyordum yanımda. Kız korkudan mı titriyordu yoksa bu durumda olmak mıydı onu endişelendiren bilmiyorum ama gözlerimi diktiğim ve parçalamak istediğim tek bir kişi vardı şu anda ve o da karşımda duruyordu.

"Sen," dedim dişlerimi sıkarak. "Ya sen nasıl bir kadınsın?" sesimin yüksek çıktığının farkındaydım. Mahallenin ortasında bağırıp duruyordum ama şu an umurumda değildi. O, kendi öz kızını üzüp hakaret ederken, utanmadan kızına bu kadar insanın içinde elindekini çekinmeden fırlatırken ben bağırmaktan mı utanacaktım?

"Sen karışma," dedi Asuman teyze tıpkı az önceki gibi. Kızına kullandığı o ses tonunu bana da yönlendirmişti.

"Öyle bir karışacağım ki," deyip öne doğru bir adım attım ama belimden tutulan kollarla fazla ilerleyemedim. Beni kimin tuttuğunu biliyordum ama şu an gözüm onu da görmüyordu.

"Ali Asaf bırak beni," dedim dişlerimi sıkarak. "Bırak bakalım benim yüzüme karşı söylesin o lafları da karşılığını vereyim. Ayşe hâlâ ona saygısından susabilir, annesidir ama benim zerre umurumda değil ona saygı duymak."

"Mahinev," dedi kulağımın dibinde beni sakinleştirmek ister gibi ama hâlâ kollarından çıkmaya çalışmakla meşguldüm.

"Yavrum bi'dur," dediğinde sadece benim duyabileceğim kadar kısık tutmuştu sesini. Sakinleşmek istiyordum, gerçekten. Ali Asaf bunu başarmak üzereydi ama gözüm hızlı adımlarla yanımıza gelen Bahar'a kaydığında onun Ayşe'nin yanına ilerlediğini gördüm. Sonra Ayşe'ye baktım ve Ali Asaf'ın kollarının arasında donup kaldım.

Bir insanın ağlaması beni her zaman etkilerdi ama sevdiğim birinin böyle ağlaması tüm savunmamı yerle bir etmişti. Ayşe, başını Kaan'ın göğsüne gömmüş sessizce ağlıyordu. Ne yaptıysa bu kadın, kızın ağlarken bile sesi çıkmıyordu. Omuzlarının şiddetle sarsılmasından ve derin derin iç çekmelerinden anlıyordum.

Kaan ellerini onun omuzlarına sarmış kulağına doğru eğilmişti. Bir şeyler söyleyerek onu sakinleştirmek istiyordu. Az önceki sinirim yerini katıksız bir öfkeye bıraktığında hâlâ karşımızda durmaya devam eden kadına döndüm.

"Ya sen nasıl bir insansın," dedim tıpkı onun az önce bizim yüzümüze iğrenerek baktığı gibi bakarak. "Sen ne vicdansız kadınsın, şu kızın hâli de mi seni etkilemiyor ya!" Elimle Kaan'ın kollarına sığınan Ayşe'yi işaret ettim.

Yeniden, "Sen karışma!" derken öfkeli gözlerini üzerime dikti. Bakışlarındaki nefret bir saniyeliğine de olsa şaşırmama neden oldu ama arkasından gelecek sözlere hazırlıklı değildim.

"Bizim anne kız ilişkimiz hakkında zerre fikrin yok senin. Nereden olacak ki? Senin annen-" Cümlesini bitiremedi çünkü Emine annemin sesi o da dâhil herkesi susturdu.

"Asuman!" diye bağırdığında bakışlarım bize doğru gelen Emine annem ve Seyhan teyzeye döndü. "Bunca zaman komşum dedim, alttan aldım ama haddini aşıyorsun." Asuman teyze bu çıkışı beklemediğinden bir anlığına şaşkınca baktı. Emine annemin arkasından Seyhan teyze konuştu. "Biz çocuklarımızı sokakta bulmadık Asuman," dedi sakin kalmaya çalışarak. "Ne sana laf söyletirim ne de başkasına."

Asuman teyze şaşkınlığını kenara bırakmaya çalışarak Seyhan teyzeye baktı. "Ben senin çocuklar-" cümlenin devamını beklememize gerek yoktu çünkü nasıl tamamlanacağını biliyorduk hepimiz. Onun çocuklarına laf söylemediğini dile getirecekti. Burada hedef aldığı kişi ben, kendi kızı ve yüksek ihtimalle bir de Kaan'dı. Ama Seyhan teyze de onun bu açıklamasını görmezden geldi. Bitirmesine bile fırsat vermeden araya girdi.

"Hepsi benim çocuklarım, buna senin kızın da dâhil, Asuman. Kendine gel!" Seyhan teyzenin çıkışıyla Asuman teyze irkildi.

Hâlâ tam karşısına dikilip ağzıma geleni saymak istiyordum ama Ali Asaf beni bırakmıyordu. Üzerimdeki elbisenin ıslaklığını tenimde hissediyordum ama bu bile sinirimi soğutmuyordu. Ellerimi Ali Asaf'ın belimde duran ellerinin üzerine getirip sinirimi başka tarafa yönlendirmek ister gibi sıktım.

"Ayşe, evde konuşalım," dedi Asuman teyze ve tüm bakışlar Ayşe ve Kaan'a döndü. Kadının tabii ki olanlardan haberi yoktu. Seyhan teyze ve Emine anneyle bakıştık bir an ama onlarda sessiz kaldılar. Ayşe sonunda annesinin söylediği şeye karşılık vermek ister gibi yüzünü Kaan'ın göğsünden çekti. Başını kaldırıp Kaan'a baktığında, Kaan iki eliyle Ayşe'nin gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını sildi.

Ayşe, Kaan'ın yanına geçti ve çekinmeden, annesinin yüzüne bakarak Kaan'ın elini tuttu. "Evime gideceğim evet," dedi başını çevirip Kaan'ın yüzüne baktı. O kısacık bakışmadan memnun olmuş gibi annesine yeniden döndü. "Ama kocamın evine," dediğinde nefesimi tuttum.

Ortama bir sessizlik çöktü. Bir an için Asuman teyzenin fiziki bir darbe almış gibi sarsıldığını hissettim. "Ne?" diye sordu şaşkınca.

"Biz evlendik," dedi Ayşe çekinmeden. "O yüzden ne yanımdaki adamdan, ne buraya dönmekten utanıyorum. Gerçi evlenmeseydim de yine böyle utanmadan elini tutar gelirdim karşına. Sadece sen anla diye bunu vurguluyorum.

Benimle ne derdin var, neyin acısını benden çıkarıyorsun bilmiyorum anne. Eskiden bilmek isterdim ama artık istemiyorum." Dönüp bana ve Ali Asaf'a, yanında duran Bahar'a ve hemen arkasındaki Selim'e, daha sonra da Emine anne, Seyhan teyze ve yanlarında duran Coşkun'a baktı. "Aile olmak için kan bağına ihtiyaç duymadığımı fark ettim. Benim bir ailem var. Kendi kanımdan canımdan oluşturacağım aile dışında da ailem var. O yüzden anne, daha fazla ne sen kötü duruma düş ne de ben üzüleyim."

Hepimiz nefes dahi almadan Ayşe'yi dinledik. O da sanki söylediklerini yeni fark etmiş gibi nefesini tuttu ve öylece kaldı. Bakışlarını annesinden çekip elini tuttuğu adama çevirdi. "Gidelim," dedi Kaan'a bakarak. Ellerinin titrediğini fark etmemiştim ama konuşurken dudaklarının titrediğini gördüğümde Asuman teyzeyi olduğu yerde parçalamak istedim.

Ayşe'nin söylediği her bir kelime çok güzeldi ama şimdi sanki bu kelimelerinin ağırlığı biniyordu üzerine. Seyhan teyze yanımıza gelirken Asuman teyzenin tek kelime etmediğini fark ettim. Hayretle bize bakıyordu ama o bakışlarda gördüğüm şey şaşkınlıktan çok daha fazlasıydı.

Seyhan teyze, Ayşe'nin yanına gidip diğer elini tuttu. "Hadi kızım gelin bizim bahçede bir çay içelim önce," derken gülümseyerek baktı. Ayşe onun yakınlığıyla rahatlamış gibi tuttuğu nefesini seslice dışarı bıraktı.

Emine annem, "Mahi," dediğinde ona doğru döndüm. "Kızım elbisen sırılsıklam. Hadi sende git üzerini değiştir de gelin biraz birlikte oturalım." Gözleriyle Ayşe'yi işaret ettiğinde başımı salladım. Hâlâ Ali Asaf'ın kollarındaydım ama bu durumu kimse yadırgamış gibi durmuyordu. Gerçi bu kadar olay yaşanırken kimsenin fark etmemesi çok normaldi.

Ali Asaf'ın kollarından sıyrılmak için hareket ettiğimde beni bıraktı. Yerde duran çantaya uzandım ama Ali Asaf benden önce davranıp eline aldı. "Ben çıkarayım eve kadar," dediğinde başımla onayladım. Arkamı dönüp bir adım

atmıştım ki beni çılgına çeviren o sözleri duyup donup kaldım.

"Sizde nikâh kıydınız galiba," dedi Asuman teyze. Kimden bahsettiğini anlamam için arkama dönüp bakmama gerek yoktu. "Ama ben demiştim," dedi bilmiş bilmiş.

Hızla arkamı döndüm. "Ne diyorsun sen Asuman teyze?"

Kadının gözleri benim çıkışımla parladı. Bu durumdan zevk alır gibi kısıldı. "Bir şey demedim. Murat mı Ali Asaf mı onu-"

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Kadının üzerine doğru hızla atıldım ama Ali Asaf beni tekrar belimden yakalayıp havaya kaldırdı.

Emine annem, "Asuman haddini aştın sen artık," diyerek kadına bağırdı ama Asuman teyze yarattığı kaostan memnun bir şekilde yürümeye başladı.

"Ali Asaf bırak beni," dedim sinirle. Koca kadını dövecek falan değildim ama yüzüme bakarak konuşmasını istiyordum ki bende onun suratına karşı laflarımı söyleyeyim. Laf söyleyip sonra da hiçbir şey olmamış gibi keyifle çekip gitmesi sinirlerimi bozuyordu.

Ayaklarım havada, Ali Asaf'ın kollarında çırpınıp duruyordum. "Ya bırak beni Ali Asaf! Şu kadına iki kelime edemezsem deliririm ben."

Ali Asaf beni dinlemedi. Emine annem yanımıza geldiğinde benim sakinleşmeyeceğimi fark etmiş gibi Ali Asaf'a döndü. "Oğlum sakın bırakma, bu sinirle koşar peşinden gider."

"Giderim tabii," dedim kabul ederek. Emine annem söylediğimi görmezden gelip devam etti. "Sen al Mahi'yi eve sok, üstünü başını değiştirsin sonra gelirsiniz. Biz bahçedeyiz."

O kadar sinirliydim ki Emine annemin söylediklerini algılayamadım. Gözlerim hâlâ sessiz sedasız, hiçbir şey olmamış gibi arkasını dönüp giden kadının üzerindeydi zaten.

Ali Asaf'ın kollarında eve doğru taşınırken kendime geldim. Herkes hareketlenmiş ve Ali Asaf'ların evinin bahçesine doğru ilerlerken biz aksi yöne, bizim eve doğru gidiyorduk.

"Ali Asaf, indir beni," dedim sadece onun duyabileceği bir tonla ama beni görmezden geldi. Bir elinde çantam diğer elinde ben, öylece ilerledik.

"Ali Asaf ya çanta gibi tutuyorsun beni, indirsene!"

Geniş kapıyı ayağıyla ittirip bahçeye girdi. Merdivenleri çıkarken belime sıkıca sarılı olan elini sıkarak beni bir kez yerimde hoplattı ve yukarı doğru kaldırdı.

"Ya ne yapıyorsun çocuk gibi," dedim sinirlenerek. Ağırlığımı bacaklarıma verip aşağı doğru kaymaya çalıştım ama mengene gibi sarmıştı kolunu belime adam.

"Bir çantaya göre fazla hareketlisin," dedi. Başımı çevirip arkamda kalan yüzüne bakmaya çalıştım ama tam göremedim. Yan profilden ona baktığımda dudaklarının kıvrılmış olduğunu fark ettim.

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve bacaklarımı da serbest bırakıp öylece durdum. "İyi," dedim huysuz bir çocuk gibi. "Birimiz eğleniyor hiç değilse!"

Sesini çıkarmadan merdivenlerin sonuna geldi. Diğer elinde tuttuğu çantayı benim önüme doğru getirdi ve ben çantanın kenarındaki ufak gözden anahtarımı çıkarırken öylece bekledi. Beni yere indirmesini bekledim ama kolunu birazcık bile gevşetmedi.

Kapıyı açtım. Yan dönüp içeri girerken önce kapıdan kendi geçti, ardından da adeta bir çanta gibi kolunda taşıdığı beni soktu içeri. Elindeki çantayı pat diye yere bırakınca çantanın çarpma ses boş evde yankılandı. Az sonra beni de o çanta gibi yere bırakmasını bekledim ama salona doğru ilerleyip önce ışığı yaktı, sonra da beni kollarının arasından kayar gibi yere indirdi.

"Sen," derken ona doğru döndüm. "Sen beni daha fazla sinirlendirmek için mi uğraşıyorsun," dedim. "Zaten canım bur-" devam edemeden Ali Asaf iki elini belime sardı ve beni hızla kendine çekip, göğsüm onun sert bedenine yaslanana kadar bedenimi çekiştirdi.

"Gel bakalım küçük öfke yumağı, düğüm düğüm olmuşsun yine sinirden." Belimdeki ellerini sıkılaştırdı ve hafifçe sıktı.

Elleri sırtıma doğru kaydığında sakinleşerek ellerimi kollarının üzerine koydum. Parmakları sakince hareket edip omuzlarıma ulaştı. Sert parmaklar usulca omzumu sıktığında rahatlamanın verdiği huzurla dudaklarımın arasından ufak bir inleme kaçtı. "Bak kaskatı her yerin, hadi azıcık gevşe."

Omuzlarımda gezinen parmaklarla daha şimdiden rahatlamaya başlamıştım. Bedenimdeki kaslar tek tek kendinden geçiyordu ama yine de içimde yanan o ateş gibi sinirin dinmesine izin vermiyordum.

"Kadının söylediklerini duymadın mı sen?" dedim beni anlamasını ister gibi. Başımı geriye atıp gözlerine baktım. "Kadın beni delirtmek için uğraşıyor sanki. Saygısızlık yapmayayım diyorum, Ayşe üzülmesin diyorum ama o söylediklerini de yutmam ben. Ayrıca unutmam da! Bir daha karşı karşıya gelelim ne varsa dilimde, dökeceğim böyle yüzüne karşı."

Omuzumda gezinen elinin birini geri çekti ve yanağıma uzatıp hafif bir baskıyla çenemi tutup kaldırdı. "Senin o dilini var ya," dedi sırıtarak. Söylediği şeyle bende gülümsedim. "Eee," dedim ona yaklaşarak. Bir anda ve bu kadar kısa sürede beni sakinleştirmesi hoşuma gidiyordu. Sesimin tonu sanki bir anda kendiliğinden değişti. Ona naz yapmaya dünden razı olan bedenim hafifçe kıvrıldı. "Sürekli ağzınızdan bunu duyuyoruz ama icraat da göremedik komutanım."

Ali Asaf'ın bakışları değişti. Az önceki gülen gözler, yerini daha koyu bir ateşe bıraktı. "Ateş gibi dilin var Mahinev," derken nefesi dudaklarıma dokundu.

"Yak mı diyorsunuz yani komutanım," derken elimi kaldırıp kolunda usulca gezdirdim. "Yakayım mı?"

"Cık," dedi. Dudaklarını bana biraz daha yaklaştırdı. "Ben söndüreyim mi o ateşi?"

Kolunda gezinen elim yükseldi ve kirli sakallı çenesine uzandı. Sakince dolanan parmaklarım tenini okşarken, "Ne o? Yanmaktan mı korkuyorsun?" diye sordum.

Aramızdaki bu sıradan konuşmanın altında yatan hazzı ve heyecanı dile getirmeye çalışsam dilim dönmezdi. Belimdeki eli sıkılaşırken beni bedenine yasladı. "Belki de ben daha çok söndürmeye hevesliyimdir."

"Beni kolay kolay bastıramayacağınızı biliyorsunuz değil mi komutanım?"

Bakışları dudaklarıma kayıp birkaç saniye her bir santimini incelemek ister gibi üzerinde gezindi. O kadar heyecanlanmıştım ki dudaklarımı kıpırdatmadan duramadım. Dilim bir refkles yapmak istercesine hareket etti ve hafifçe dudaklarımı yaladım. Ali Asaf'ın gözlerime çıkan bakışları bu hareketimden sonra odağını yitirmiş gibi yeniden dudaklarıma sabitlendi.

"Canıma okuyacaksın gibi hissediyorum," derken sesinin tonu bedenimdeki tüm tüylerin havaya kalkmasına sebep oldu. Elbisemin ıslaklığı tenime işlemişti resmen ama umurumda değildi. Ali Asaf'a tamamen yaslandım. Ellerini belime sıkıca sardı ve birkaç adım geriye giderken beni de beraberinde hareket ettirdi.

Kalçasını yemek masasına yasladığında durdu ve bacaklarını biraz aralayıp beni de aralarına çekti. Yaslanmanın etkisiyle boylarımız neredeyse eşitlendiğinden göz göze geldik. Elleri belimdeydi ama sabit durmaktan çok uzaktı. Parmakları elbisemin üzerinden belimi usulca okşarken kendimi onun kollarında hiç olmadığım kadar güvende ve rahatlamış hissettim.

"Canına hep okudum ben senin," dedim az önceki sorduğu soruya cevap vererek. Kollarını sıkılaştırıp bedenimi kendi vücuduna sertçe bastırdı.

"Evet, hep okudun," dedi mırıldanır gibi. Başını hafifçe eğip elmacık kemiğimin üzerine dudaklarını kısacık bir süre dokundurup geri çekti. "Ama o zaman başkaydı. Ben sana karşılık vermekten çekinmiyordum."

"Ne değişti ki?" diye sordum. Tıpkı onun yaptığı gibi uzanıp yanağından öptüm ve ondan cevap vermesini bekleyerek yüzüne baktım.

"Şimdi bu inatçı hâllerin, canıma okumaların falan manyak bir haz veriyor bana. Sinirlenmekten çok," deyip sustu ve dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

"Devamını getir," dedim huysuzca. Benim ne kadar meraklı olduğumu biliyordu.

"Kızmayacaksın ama," dedi benden söz almak ister gibi. Bu konuda beni kızdıracak ne söyleyecekti bilmiyorum ama yine de merakımdan başımı sallayarak kabul ettim.

"Hadi tamam söyle! Ne değişti?"

"Seninle didişmenin bana hep farklı bir heyecan verdiğini kabul ediyorum ama şimdi durum biraz farklı."

"Nasıl farklı?" merakla ona bakarken açıklama yapmasını bekledim. Bekledim, bekledim de söylediği şeyi asla beklemiyordum.

"Şimdi beni biraz azdırıyor galiba!"

Ağzım bir karış açık karşımda konuşan adama bakakaldım. "Ne?" dedim tutuk bir şekilde. Ali Asaf kahkaha atmaya başladığında belimde gezinen parmaklarını sıktı.

"Şu yüzündeki ifadeyi görmek için aynı kelimeyi bir kez daha söylerim, Mahinev!"

Kendime gelmek ister gibi silkindim. "Terbiyesiz," derken bakışlarımı yüzünden çektim ve farklı yerlere bakmaya çalışarak yeni bir odak noktası bulmak için çabaladım.

Yeniden kahkaha attı. "Bu kadar kaba ifade etmek değildi niyetim ama sen o kadar istekliydin ki duymak için dayanamadım."

"Tamam, bırak beni," derken kollarından çıkmak için kımıldandım ama izin vermedi. "Ali Asaf," dedim uyarır gibi ama beni dinlemedi. Kollarından uzaklaşmayı bende istemiyordum ama yanaklarıma basan ateşinde farkındaydım. Ayrıca söylediği şeyden sonra içimde kıpırdanan kuduruk yanım, yirmi dört saat onunla didişmem için beni dürtüp duruyordu.

"Biraz kaba olmuş olabilir ama yalan değil, Mahinev. Bana cevap verdikçe, aklımdan o dilinle ilgili geçen düşünceleri bir duysan, arkana bakmadan kaçar gidersin."

Az önceki neşesi yok olmuştu. Şimdi daha ciddi daha sakin ama bir o kadar da beni heyecanlandıran bir ses tonuyla konuşuyordu. Dudakları benimkilere yaklaştı. "Ali Asaf," dedim mırıldanır gibi. "Öpeceksen öp artık, bak insanlar bizim geç kaldığımızı fark edecek."

Şu anda kimsenin fark edeceği şey umurumda değildi. Beni öpmesi için o kadar sabırsızlanıyordum ki her türlü bahaneyi öne sürmeye razıydım.

Elini uzatıp yanağıma dökülen ıslak saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. Derin bir nefes aldı. İçine çektiği nefesi dışarı bırakırken, "Mahinev," dedi nefes nefese. Soluğunda adımı yaşatır gibi ismim döküldü dudaklarından. "Öyle hızlı, öyle fena düşüyorum ki sana," işaret parmağı yanağımda usulca hareket ederken başını bana doğru eğdi. "Buna nasıl engel olunur bilmiyorum."

"Engel olmak istiyor musun?"

"Hiç istemiyorum," dedi bir saniye bile tereddüt etmeden. Ve hemen arkasından sertçe dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Belimde duran elini yukarı kaydırdı ve diğer eliyle birlikte sırtıma baskı uygulayarak aramızda olmayan küçük mesafeyi kapatmak ister gibi beni sıkıca sardı.

Dudaklarının temasıyla gözlerimi yumdum. Ellerimle uzanıp onun sert omuzlarına asılır gibi tutundum. Parmaklarımla ensesine yayılan saçların arasına girip hafice asıldığımda Ali Asaf ağzımın içine doğru tatlı bir nefes bıraktı. Bir saniye bile uzaklaşmak istemiyordum bu öpücükten. Onun tecrübeli dudakları beni kışkırtırken, hayal ettiğim onca zamanın nasıl saçma olduğunu hissettim.

O kadar güzel şeyler hissetmeme sebep oluyordu ki bu dudaklar, kendimi tamamen ona bırakmak, onun insafına teslim etmek istiyordum. Dudakları hareket ettikçe ona eşlik ettim. Üst dudağını yakalayıp ağzımın içine çektiğimde tenimi okşayan parmakları kasıldı.

Bedenimin alt kısmını, aralık duran bacaklarının arasına daha fazla bastırdım. Birlikte uyuduğumuz gece onu tenimde hissetmiştim ama şu an incecik elbisenin bana

hissettirdiği kadar olmamıştı. Kendimi ona bastırdım ve hissettiğim sertlikle garip bir heyecan yaşadım. Ona, bunu yapan kişi olmak, sadece öpüşmemizin ikimizi bu denli etkilemesi de garip bir haz uyandırıyordu bende.

Elinin biri hâlâ sırtımda gezinirken diğeri sakince aşağı kaydı ve kalçamın üzerinden geçerek, ince kumaşın eteklerine uzandı. Bir saniyeliğine öpüşmemize ara verdiğinde göz göze geldik. Ne yapacağını, ne yapmak istediğini biliyordum ve ona itiraz etmek istemiyordum. Benden bir adım beklediğinin farkında olarak yeniden dudaklarına uzandım ve ellerimi yüzünün iki yanına koyarak onu kavrayıp kendime doğru çektim.

Dudaklarımız yeniden buluştu. Ali Asaf'ın parmakları usulca elbisemin etek kısmını yukarı sıyırdı ve ılık parmaklar bacağımın arka tarafına sürtünerek yukarı tırmandı. Elbisemin içine giren eli kalçamın üzerine gelince durdu ve avuç içini açarak parmaklarıyla kalçamın tek yanından beni kavradı. Acıya karışık bu dokunuşla o kadar heyecanlandım ki kendimi ona bastırarak inledim.

Bedenimdeki elektriklenmeyle onun kollarının arasında titredim. Ali Asaf diğer elini de aşağı indirip iki eliyle birden kalçalarıma asılıp beni kendine daha fazla bastırdı. Bedenimin en hassas yeri onun tenine sürtündü.

Hissettiğim bu sertlikle dizlerim titredi. Belimin altında alev gibi yanan tenim ona sürtünmekten başka bir şey istemiyordu. Kalçalarımı sıkıp, okşayan parmaklar hareket ederek iç çamaşırımın kenarından içeri sızdı ve çıplak tenime dokundu.

Bir elimi ensesinde tuttum ama diğerini aşağı doğru kaydırmaya başladım. Kıyafetlerin üzerinden onu hissetmek beni böyle etkiliyorsa tenine dokunduğumda ne hissedeceğimi merak ediyordum.

Parmaklarım ince gömleği aşıp pantolonunun beline ulaştığında Ali Asaf dudaklarını geri çekti. İtiraz eder gibi inledim.

"Mahinev," derken nefesini toparlamak ister gibi yutkundu.

"Söyle hayatım," dediğimde dudaklarımı büzüp ona baktım. Bakışları ağzıma odaklanmışken parmaklarım hareket etti ama Ali Asaf beni uyarmak ister gibi bir eliyle kalçamı sıktı. "Lan," dedi isyan eder gibi. "Mahinev, elini sakın daha fazla hareket ettirme."

Acı çeker gibi kurduğu cümleyle gülümsedim. "Senin ellerinin nerede olduğunu düşünürsek bence benimde biraz hareket etmem gerek."

Paniklemiş gibi başını iki yana salladı ve iki eliyle tuttuğu kalçamı sıkıp beni kendine bastırarak, elimin ikimizin arasında sıkışmasına sebep oldu. "Benim ellerim olduğu yerden memnun ama senin o minik ellerin bana bir kere dokunursa işim biter yavrum. O yüzden dur dediğimde beni dinle."

Dudaklarımı yeniden büzdüğümde beni gürültülü bir şap sesi çıkaracak şekilde öptü. Sonra da kalçamı bir kez daha okşadı ve ellerini elbisemin altından çıkardı.

"Su üzerinde kurudu yavrum. Hava sıcak olsa da hasta olursun, hadi git giyin de gidelim." Cümlesini bitirince boğazını temizler gibi öksürdü ve ellerini çekerek beni serbest bıraktı. Bedenimdeki yarım kalmışlık hissini görmezden gelip ondan bir adım uzaklaştım. Arkamı dönüp merdivenlere yöneldiğim sırada kalçama sertçe vurarak beni yerimden sıçrattı.

"Çüş Ali Asaf ya ne yapıyorsun?" Elimi uzatıp vurduğu yerin acısını dindirmek ister gibi okşadım. Ali Asaf'ın bakışları bir süre okşadığım yere takıldı ve sonra yeniden bana döndü.

"Çüş ne Mahinev!" derken bundan ne kadar hoşlandığını gizlemeye çalışmıyordu bile.

"Acıttın oğlum ya!" dedim ona sataşır gibi.

"Oğlum ne lan!" derken sahte bir kızgınlıkla bana doğru bir adım attı. "Senin ağzının ayarı kaçtı yine."

"Senin de elinin ayarı kaçmış belli ki!" dedim ve bana yaklaşmasına izin vermeden arkamı dönüp merdivenleri çıkmaya başladım.

Kendimi odama attığımda suratımda saçma bir gülümseme vardı. Elbisemin eteklerinden tutup başımın üzerinden çıkarıp odamda duran kirli sepetinin içine attım. Dolabımdan dizlerimin altına kadar inen bir tayt ve üzerine giymek için de bol bir tişört çıkarıp yatağımın üzerine koydum. Çekmecemden yeni bir alt, üst iç çamaşırı çıkarıp onları da kıyafetlerimim yanına bıraktım.

Üzerimde olan ıslak çamaşırları çıkarıp elbisemin arkasından fırlattım ve hemen yatağımın üzerindeki çamaşırları giydim. Taytımı ve tişörtümü de hızla giyinip aynanın karşısına geçtim ve saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıp tepeden topladım.

İşim bittiğinde odamdan çıktım ve hızla merdivenlerden indim. Salona girdiğimde merdiven yönüne bakan koltukta oturan Ali Asaf'la göz göze geldik.

"Ben hazırım," dedim neşeyle ve ona doğru ilerledim. Tam karşısına geldiğimde başını kaldırıp bana baktı.

"Telefonun çaldı," dedi ve elinde tuttuğu telefonumu bana uzattı. Çantamdaydı telefonum ama çalınca almıştı herhâlde.

Elinden telefonumu alırken, "Emine annem mi?" diye sordum. O başını iki yana sallarken bende son arayanlar kısmına girdim ve Murat'ın ismini gördüm. Ali Asaf'ın suratının neden asık olduğunu da anlamış oldum.

"Murat'mış," dedim sanki bir şeyi belirtir gibi. "Ona verdiğim notlarla ilgili bir şey soracaktı büyük ihtimalle. Genelde onunla ders çalışıyoruz biliyorsun."

"Sizin bölümleriniz ayrı değil mi?"

Omuzlarımı silkip cevap verdim. "Ayrı aslında, ben peyzaj mimarlığı okuyorum, Murat iç mimarlık okuyor ama ortak dersimiz oluyor genelde. Benim notlarım onun işine yarıyor çoğu zaman, onunda bilgisi benim işime yarıyor." Gülümseyerek Ali Asaf'a yaklaştım. Sırtını koltuğa yaslayıp bana baktı ve bende ağırlığımı vermeden dizine oturdum.

"Sen ondan daha zekisin! Ne bilgisi varmış da senin işine yarayan?" gülmemek için kendimi tuttum.

"Emin ol o benden daha zeki. Benim gözden kaçırdığım birçok konuda yardımcı olmuştur bana."

Huysuzca homurdandı ama başka bir şey demedi. İçinde tuttuğunun farkındaydım fakat Murat benim arkadaşımdı ve arkadaşlarım konusunda taviz vermeyecektim.

"Ali Asaf," derken ona doğru eğildim ve bir elimi ensesine dolayıp hafifçe okşadım. "Murat benim arkadaşım."

"Hadi oradan!" dedi ters ters.

"Bu ne demek şimdi? İnanmıyor musun sen bana!"

"Bunun seninle bir alakası yok, senin için o arkadaş olabilir ama onun için sen öyle değilsin."

"Ali Asaf," dedim inler gibi.

"Bak ben ne gördüğümü biliyorum tamam mı?"

"Sen kendi içinde benimle ilgili duygularını çözmeye çalışırken, gördüklerini yanlış anladın bence."

"Konu ben değilim."

"Evet!" dedim sesimi yükselterek. "Konu ben de değilim zaten!"

"O zaman neden biz üçüncü kişi yüzünden kavga ediyoruz!"

İkimizin sesi de yükselince oturduğum yerden kalktım. "Bu şekilde konuşmak istemiyorum."

Tişörtümün arkasından beni yakaladığında sadece iki adım atabilmiştim. Kollarını belime sardı ve beni kucağına çekti. Anlını sırtıma yasladığında sessizce bekledim.

"Kaçıp gitme," dedi enseme doğru soluyarak.

"Beni kızdırıyorsun." Belime sarılan ellerinin üzerine ellerimi koydum.

"Her kızdığında benden gidecek misin böyle?" parmaklarım, ellerinin üzerinde gezindi.

"Senden gitmiyorum ki seninle gidiyoruz."

"Mahinev, "dediğinde dudakları enseme dokundu. Sıcak nefesi beni ürperterek tenimde dolaştı. "Bana bu hissettirdiklerin çok zor biliyor musun?"

Ona dönmek ve ne demek istediğini sormak istedim ama yerimden kıpırdamama izin vermedi. "Anlamadım," dedim

ondan bir açıklama bekleyerek.

"Seninle konuşana kadar içimde verdiğim savaşla, günlerce kendimi yedim bitirdim ben. Nasıl böyle şeyler hissederim diye kendime kızdım. Mahinev duysa o diliyle beni cümle âleme rezil eder, siker atar bir kenara beni de duygularımı diye düşündüm."

Ufak bir kıkırdama kaçtı ağzımdan. "Gülme," dedi enseme doğru. "Senin başkasını sevdiğini düşünmem de yardımcı olmadı tabii. Ben senden nasıl uzak dururum diye düşünürken senin yüzünü hep asık görmek, birinin seni mutsuz ettiğini düşünmeme sebep oldu."

"Biri beni mutsuz ediyordu zaten zeki adam!"

Belimin kenarını sıkıp etimi tutunca hafifçe inledim. "Kudurma," dedi beni uyarır gibi ve devam etti. "Sonra o adamın kim olduğunu bulmaya çalıştık."

"Çalıştık mı?"

Enseme bir öpücük kondurdu. "Evet. Kaan, Selim ve Coşkun'un canına okudum. Ben burada yokken kim üzdü bu kızı bu kadar da sizin haberiniz yok diye ağızlarına sıçtım."

Bu sefer kahkaha attım. Ensemde gezinen dudaklarında gülümsediğini hissettim. "Ama kimseyi bulamadım tabii. Bir yandan ben seninle ilgili derdime gömüldüm, diğer yandan bu konu. Beynimi siktin günlerce Mahinev! Sonra sen onunla gittin ve bende peşinden geldim. İkinizi görünce..." konuşması kesilince yerimde kıpırdandım. "Kıskançlık fazlasıyla sikik bir duygu!"

Kahkahamı tutmaya çalışmadım bile.

"Gülme dedim sana," derken yerimde huzursuzca kıvrandım. Sormak istediğim bir şey vardı.

"Ali Asaf," dedim tereddüt ederek.

"Söyle yavrum."

"Sana bir şey soracağım ama bana dürüst olacağına söz ver."

"Tamam," derken atkuyruğumu kenara çekip ensemi tamamen açığa çıkardı.

"Sen o gün, Murat ve beni görmeseydin beni duyduğunu hiç söyleyecek miydin?"

Karnımın üzerine dolanmış ellerinin parmaklarımın altında kasıldığını hissettim. Bir süre sessiz kaldı ve bende sessizce bana cevap vermesini bekledim.

"Duymak istiyor musun?"

Kalbim delice çarpmaya başladı. Duyacağım şeyden hoşlanmayacağımın o kadar farkındaydım ki neden böyle bir şey sordum bilmiyordum. Başımı sallayıp onu onayladım.

"Ben sana anlattım," dedi sebebini belirtmek ister gibi. "Söylemeyeceğimi biliyorsun."

Şu an olmayan bir şey yüzünden kalbimin kırılması çok saçmaydı ama yine de kırılmıştı işte.

"Anladım," dedim sadece ve yerimden kalkmaya çalıştım. Ali Asaf beni daha sıkı sardı. Tamamen kucağına yerleşene kadar beni yukarı çekti ve çenemi tutup ona bakana kadar başımı çevirdi. Zorla da olsa bunu başarmıştı.

"Otur şuraya," dedi gözlerime bakarak. "Yüzüme bak ve ne söyleyeceksen söyle. İçinde tutmanı istemiyorum. Hiçbir zaman, hiçbir şeyi içinde tutmadın sen ve şimdide buna sebep olmak istemiyorum." Çenemi yeniden çevirdi ve başını bana doğru eğdi. Burun buruna geldik. "Yüzüme bak," dedi yeniden. "İçinden değil, böyle söv."

"Sana sövmeyeceğim," dedim. Gözlerine bakıp devam ettim. "En azından bu konuda sövmeyeceğim." Bana doğru yaklaştı ve ben öpecek zannederken dudakları çeneme uzandı. Dişlerini çeneme sürttü ve dudaklarının gezindiği yeri ısırdı.

Dudaklarımın arasından sızlanmaya benzer bir ses çıktı. "Beni yiyip bitirmeye mi çalışıyorsun?"

"Mümkün olsa, evet," derken yeniden ısırdı ve geri çekildi. "Şimdilik ısırmakla idare ediyorum işte."

Bu cümlesiyle gülümsedim. "Hadi kalk artık bizi ararlar şimdi," derken yerimden kalktım ve onu da elinden çekerek kaldırdım. İtiraz etmeden peşimden geldi. Salonun ışıklarını söndürdüm. Anahtarı aldım ve dış kapının önüne kadar Ali

Asaf'la el ele ilerledik. Terliklerimi giyip ona doğru döndüğümde beni izliyordu.

"İnsanların içinde beni böyle izlersen yandık demektir," derken gülümsedim.

"Neden? Bakmakta mı yasak?" Benden cevap bekler gibi tek kaşını kaldırdı.

"Bak tabii, yani güzele bakmak sevaptır derler ne de olsa. Sayemde biraz sevaba girersin."

Bana doğru yaklaşıp elini belime sardı. Dudakları anlımın kenarına dokundu. "O zaman ben neden sana her baktığımda günaha girecekmişim gibi hissediyorum."

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum ve bunun için benden bir öpücük alacaksın." Ellerimi kollarına sardım ve parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarından onu kısacık öptüm ve geri çekildim. Ben ondan uzaklaşınca Ali Asaf kaşlarını çattı.

"Bu mu yani?" huysuz bir çocuk gibi çıkan sesiyle gülümsedim.

"Vaktimiz yok Üsteğmenim. Daha uzun bir zaman için borcum olsun."

Dış kapıyı açıp çıktım. Ali Asaf peşimden gelirken kapıyı çekip kapattı. Elini tutmam için bana uzattı ama oraya el ele gidemeyecektik. Parmaklarımı eline dolayıp bir kere sıktım. Geri çekildiğimde kendi kendine homurdandı. "Bu durum da hiç koşuma gitmiyor."

Merdivenleri inmeye başlamıştık. "Senin hiçbir şey hoşuna gitmiyor," dedim gülümseyerek.

"Murat konusu başka yavrum, ben söylediğimin arkasındayım."

Ona bir bakış atıp yeniden önüme döndüm. "Bende söylediğimin arkasındayım. Murat benim arkadaşım ve senin bu konuyu bu kadar büyütmen anlamsız."

"Hiç de anlamsız değil!"

"Bana bak," dedim ve bahçe kapısından çıkmadan önünde durup onu durdurdum. "Bu konuyu kapatacaksın. Çocuktan tek bir yanlış hareket görmedim bugüne kadar ben. Huzursuzluk çıkarma."

"İyi de," diye başladı ama onu durdurdum.

"I-ı, İstediğim cevap bu değil."

"Ama o adam," diye yeniden denedi ama onu tekrar susturdum.

"Hâlâ bana istediğim cevabı vermiyorsun komutanım."

"Şu kelimeyi kullanma," dedi durumdan memnun olmadığını belli eder gibi. Hangi kelimeden bahsettiğini tabii ki biliyordum.

"Komutanım," dedim bilerek ve ona biraz daha yaklaştım. "Benim hoşuma gidiyor ama…"

"Benim hoşuma gittiğini bildiğin için, beni bir konuda ikna etmeye çalışırken kullanıyorsun bu kelimeyi, sanki ben anlamıyorum."

"Hiç de öyle yapmıyorum." Sesimin tonundan onunla eğlendiğim anlaşılıyordu. Ellerimi beline sardım.

"Bal gibi de yapıyorsun ve bende tam bir aptal gibi buna kanıyorum. Ayrıca bana komutanım diyen herkesin rütbesi benden altta olduğu için söylediğim her şeyi sorgusuz sualsiz yapıyorlar. Sende de işe yaraması gerek."

İki eliyle yüzümü tutup başımı geriye yatırdı. Gözleriyle gözlerimi araştırırken ona sırıtarak baktım. "Ben tamamen keyfimden öyle diyorum, biraz da senin keyif aldığını bildiğimden. O yüzden beni altındakilerle karıştırma."

Gözleri vahşi bir neşeyle parladı. Başparmağıyla alt dudağıma asıldı ve hafifçe çekip bıraktı. "Bu cümlede takıldığım tek kelime ne oldu biliyor musun?" sorduğu soruya cevap veremeden devam etti. Eğilip kulağıma doğru yaklaştı ve sakince fısıldadı. "Altımdakiler…" sıcak nefesi kulağımı okşadı. "Çoğul eki attık mı, üzerine alınman gereken harika bir kelime çıkıyor ortaya."

Bir adım geri çekildim. "Arsız," derken onu arkamda bırakıp bahçe kapısından çıktım. Sokağa çıkıp karşıya doğru ilerledim ve kaldırıma çıktım. Ali Asaf hızlı adımlarla yaklaşıp yanıma geldi.

"Beni sinir ediyorsun," dedim homurdanarak.

"Bence aksine, seninle böyle konuşmam hoşuna gidiyor."

Bunu asla ona itiraf edemezdim ama evet hoşuma gidiyordu. İnkâr etmeyi kendime yediremedim. Kabul ettiğimi de duymasını istemediğim için sessiz kalıp evlerinin bahçe kapısından içeri girdim. Herkes bahçedeydi. Kısa süre önce yaşanan gerginlik tamamen dağılmış gibiydi.

Bahçeye girdiğimizi gördüklerinde tüm başlar bize döndü. "Geç kaldınız kızım?" dedi Emine annem öylesine sorar gibi ama bizim ekip tam kadro pişmiş kelle gibi sırıtmaya başlayınca gözlerimi açarak onlara uyaran bir bakış attım.

"Geldim," dedim ve gidip annemden farkı olmayan kadına sarılıp yanaklarından öptüm. Ondan ayrıldığımda bana gülümseyerek bakan Seyhan teyzeyi de öptüm ve Kaan'ın yanındaki boş sandalyeye geçip oturdum.

Mutfak kapısından Ayşe ve Bahar çıktı önce. Hemen arkalarından da Selim. Ayşe ve Bahar elindeki tabakları ortada duran masanın üzerine bıraktılar. Selim de elinde tuttuğu çay tepsisini getirip masaya koydu.

Herkes masadan çayını aldı ve servis tabaklarına masadakilerden doldurmaya başladı. Yarım saat de böyle geçti. Yedik, içtik ve sohbet ettik.

Tüm bu sürede Ali Asaf bakışlarını bir saniye bile üzerimden çekmedi. Ya gözlerime bakıp göz göze gelmemizi sağlıyordu ya da gözlerime bakmadığı zamanlarda bakışları dudaklarımda geziniyordu. Üstelik bunu anlamam için ona bakmama bile gerek yoktu çünkü bakışlarını tıpkı bir dokunuşmuş gibi tenimde hissediyordum.

Bir saatin sonunda bu durum artık beni sinir etmeye başladı. Bana bakışından hoşlanıyordum tabii ama güya bir süre belli etmeme kararı almıştık. Ali Asaf diliyle bunu kabul etmişti ama bakışlarının buna onay vermediği belliydi.

Sonunda bilinçli olarak onunla göz göze geldim. Elindeki cam kupa bardaktan çayını yudumlarken bana baktı. Kaşlarımı kaldırıp mutfağı işaret ettim. Dudaklarında oluşan gülümsemeyi görmezden geldim ve elimde tuttuğum bardağı hızlıca bitirdim. Zaten neredeyse soğumak üzereydi. Elimdeki boş bardakla kalktım ve mutfağa doğru ilerledim.

Mutfaktan içeri girip bardağımı tezgâha bıraktığım anda Ali Asaf da içeri girdi. Arkamı dönüp ona ters ters baktım.

"Seni geberteceğim," dedim. Söylediğim şeye gülümsedi ve elindeki boş bardağı bıraktı.

"Orada sessiz sessiz otuyorum yavrum, ne yapmış olabilirim?" bana doğru yaklaştı. "Ayrıca beni kuytu köşelere çağıran sensin."

"Kuytu köşeye falan çağırmadım ben seni, mutfağa çağırdım."

"Aynı şey," dedi bilmiş bilmiş.

"Ali Asaf," derken sakinleşmek için nefes alıp verdim. "İçeride gözlerini üzerime dikmişsin bakıp duruyorsun. Ya gözlerime ya ağzıma bakıyorsun üstelik. Geldiğimizden beri tek kelime etmedin. Sana soru sorulmadığı zaman konuşmuyorsun bile."

Söylediğim onda şeyden sonra sadece omuzlarını silkti. "Yahu adam beni delirtme, büyükler hemen duymasın diye konuşmadık biz seninle?"

"Konuştuk."

"E o zaman bu yaptığın ne?"

"Yavrum ben bir şey yapmıyorum. Kimseye de bir şey söylemedim değil mi? Yani sen istedin bende hoşuma gitmese bile kabul ettim."

"Ya sabır!" derken sinirle ona baktım. "Açık açık söylemedin ama ağzımın içine düşmek ister gibi bakıp duruyorsun."

"Ağzının içine düşmek istiyorum çünkü," derken dudaklarıma baktı.

"Laf ebeliği yapma bana, bak seni gebertirim. Şimdi bahçeye çıktığımızda insan gibi davran."

"Bir öpücük verirsen belki daha dikkatli olurum."

Gözlerim sinirle kısıldı. "Fırsatçılık bu senin yaptığın!"

"Ne dersen de!"

"Hayır öpmeyeceksin beni," dedim inatla.

"Tamam sen bilirsin."

Şu sakin tavrı beni deli ediyordu. "Beni sinir ederek geri adım atmamı sağlayamazsın."

"Seni öpmek istemem seni sinir mi ediyor?"

"Konu bu değil, sende biliyorsun."

"Bence konu tam da bu." Konu çok saçma ve alakasız bir yöne doğru kayıyordu. Suratım asılınca Ali Asaf bunu fark etti ve yanıma geldi.

"Bak bilerek yapmadım tamam mı? Biliyorum herkes bilsin istemiyorsun ve bende bunu her ne kadar istemesem de kabul ediyorum. Fakat inan bana bunu belli etmek için bir çaba harcamıyorum. Ben sadece," derken omzumdan sarkan atkuyruğumu geriye atıp parmağını köprücük kemiğimde gezdirdi. "Sadece sana bakmak istiyorum Mahinev."

Bu açıklamadan sonra ona kızgın kalmam mümkün değildi. Üstelik o kadar uzun zamandır bana bakmasını, beni görmesini bekliyordum ki şimdide bu gerçekleşiyor diye ona kızamazdım.

Omuzumda duran elini yakalayıp avuç içime alıp parmaklarımı sıktım. "Tamam," dedim yenilgiyi kabul ederek. "Yine de bunu minimum seviyede tutmaya çalışalım olur mu?"

Orta yol bulmamız hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Kabul etmek gerekirse bu durum benimde hoşuma gitmişti. Başını sallayıp beni onayladı.

"Öpücük için de burada olmaz," dedim ve bana bakarken onun güzel yeşil gözlerini izledim. "Yorgunum, eve geçeceğim sende karanlıkta beni kapıma kadar geçirirsin. Hani sokak lambası yanmıyor ya..."

"Olur," dedi fısıldayarak. "O zaman öpücüğümü de alırım yani."

"Alırsın yani..." dedim tıpkı onun gibi.

Elini saran parmaklarımı kendine doğru çekti ve parmak uçlarıma minik bir öpücük bıraktı. "Git artık," dedi sonra kısık sesiyle ve bende ikiletmeden söylediğini yaptım.

Mutfak kapısından çıkmak üzereyken yeniden bana seslendi. "Mahinev," dediğinde dönüp ona baktı. "Kaan evdeki bazı eşyaları yenilemek istiyor. Ayşe nasıl isterse öyle seçsin istiyormuş ama Kaan'ın yanında her şeyin en ucuzunu seçer diye korkuyor adam."

"Haksız sayılmaz," dedim gülümseyerek.

"O yüzden kızlarla çıksalar, ona belli etmeden sevdiği şeyleri öğrenseler diyor Kaan."

"Tamam," dedim tereddüt etmeden. "Hallederiz."

Yeniden bahçeye çıktığımızda Ali Asaf az önceye göre daha dikkatli davranmıştı. Yine göz göze geliyorduk hatta benimle birkaç kere de uğraşmıştı ama bu zaten bizim normalimizdi.

Saat ilerledikçe üzerime çöken yorgunluğu görmezden gelemedim. Erkenden yatmak istediğimi söyleyip ayaklandığım sırada, Ali Asaf da benimle birlikte ayağa kalktı. Tıpkı içeride konuştuğumuz gibi beni geçireceğini söyleyince Emine anneme baktım. O benimle gelirse Ali Asaf'ın gelmesine gerek kalmazdı. Neyse ki Emine annem, Seyhan teyzeyle biraz daha oturacağını söylemişti.

Ali Asaf'la birlikte gideceğimiz sırada Kaan ve Ayşe'de kalktı. İki adım atmıştım ki Kaan'ın söylediklerileyle durdum. "Sen gelme istersen Ali Asaf, biz Mahi'yi eve kadar geçiririz," dediğinde Ali Asaf'la göz göze geldim. Ali Asaf, Kaan'a kısık gözlerle bakarken dudaklarını oynatarak, "Şerefsiz," dediğinde gülmemek için dudaklarımı sıktım.

"Yok kardeşim," dedi Ali Asaf. "Benim şarj aletim de çantasında kalmış onu alırım." Kaan kahkaha atmamak için kendini tutarken hızla herkese veda edip evden çıkmak için hızlı adımlarla yürüdüm. Giderayak da yarın pikniğe gidelim diye konuşulmaya başladığında nasıl olsa Bahar bana haber verir diye düşünerek beklemedim.

Kapının önüne çıktığımızda Ali Asaf hemen Kaan'ı kıstırdı tabii. Kaan kahkaha atarken Ali Asaf omzuna bir tane yumruk attı.

"Acıttın şerefsiz," diyen Kaan bir yandan da hâlâ gülüyordu. Ali Asaf işaret parmağını onu uyarır gibi kaldırıp, "Bak elimde kalacaksın sen benim ona göre. Biraz daha bizimle uğraşırsan gebertirim seni. Sana da zerre acımam ama işte şu kız genç yaşta dul kalmasın diye benim sabrım."

Ali Asaf'ın söylediğinden sonra Ayşe, "Ay Allah korusun," dediğinde kendimi daha fazla tutamadım ve kahkaha attım.

Bana dönüp, "Gülme sende Mahinev," dedi. "Sen güldükçe bu şerefsiz de yüz buluyor."

"Tamam," deyip onu onayladım ama Kaan'a baktığımda bana göz kırpınca kendimi de tutamadım işte. Daha fazla kızmasın diye Ali Asaf'ı kolundan tutup onu kendime doğru çekip Kaan'dan uzaklaştırdım.

Dönüp Ayşe'ye sarıldım. "Bugün olanlar için üz-" diyecekken Ayşe beni durdurdu.

"Hayır sakın o cümleyi bitirme. Üzgün olması gereken kişi sen değilsin. Üstelik benim senden öz-" Bu sefer ben onun konuşmasına izin vermedim.

"Şimdide sen sus bakalım gelin hanım," dedim gülümseyerek. "Özür dilemesi gereken kişide sen değilsin."

Başını sallayıp beni onaylarken hızlı hızlı gözlerini kırptı. Uzanıp bana yeniden sarıldığında bende aynı şekilde karşılık verdim.

Kaan ve Ayşe uzaklaşmaya başladığında bizde eve doğru yürümeye başladık. Karşıya geçerken Ali Asaf elini omzuma atıp bana hafifçe sarıldı. Başımı çevirip ona gülümseyerek baktım. Eskiden de bana böyle sarılırdı. Bu sarılmadan sonra gelecek hareketi de ezbere biliyordum.

Dudakların saçlarımın arasından başıma dokundu. Bu masum öpücük beni deli gibi mutlu etmişti her zaman. O zaman da içimde çıldıran manyak bir heyecan oluyordu, şimdide aynı heyecan sarıyordu tüm bedenimi.

Bahçe kapısının önüne geldiğimizde ona doğru dönüp karşısında durdum. Ali Asaf, "Şimdi seni yukarı kadar geçirsem, içerideki kapının önünde kabak gibi meydanda oluruz," dedi.

Başımı sallayarak onu onayladım.

"Eve girsem, kolay kolay kimse yadırgamaz ama ben o evden kısa sürede çıkamam ve o zamanda sen, sürekli bunu başıma kakarak beni delirtirsin."

Gülümseyerek onu bir kez daha onayladım.

"Geriye iki yol kalıyor," dedi kaşlarını havaya kaldırarak. "Ya seni burada bırakıp gideceğim, öpücüğümü de ancak rüyamda alırım. Ya da bahçe kapısından içeri gireriz, yüksek duvarın ve karanlığın bizi saklamasını umut ederek senden iyi geceler öpücüğümü alırım."

Ağzımı açıp cevap verecekken Ali Asaf sabırsızca elimi tuttu. "Siktir et," dedi heyecanla. "Bu bir soru değildi zaten. İlk seçeneği hayatta seçmem. O yüzden ben seni sürükleyerek içeri çekmeden önce sen hızlan ki bende çabucak öpücüğümü alıp huzura ereyim."

İçimde mutlulukla birlikte çırpınan katıksız heyecanla elimi tutan Ali Asaf'a karşı koymadım ve bahçe kapısından içeri girdik. Daha adımımı attığım anda kapıyı kapattı ve sırtımı serin kapıya yaslayıp bir elini başımın üzerine dayadı. Sanki bu mesafe bile ona fazla geliyormuş gibi kolunu dirseğinden kıvırıp, kolundan destek alarak bana daha fazla yaklaştı.

"Şimdi seni benim elimden kim kurtaracak?"

Dudaklarım gülümsememle kıvrıldı. "Kurtulmak istiyor muyum diye sorman gerekmez mi önce?"

Aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdiğinde kalbim buna daha fazla katlanamayacak gibi çırpındı. Başımı biraz geri eğdim ve o da işareti almış gibi dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp birleştirdi. Her seferinde böyle mi hissedeceğim diye düşündüm. Çünkü onun dudaklarının sıcak temasıyla tüm bedenim elektrik almış gibi titriyordu.

Kısa süreliğine birleşen dudaklarımıza, benim dudaklarımı aralamamla birlikte dillerimizde birbirine karıştı. Dilinin ucu benimkine dokunduğu anda ellerimi kaldırıp iki elimle birlikte kirli sakallı yanağına uzanıp hafifçe okşadım.

Avuçlarımı kaşındıran bu his çok fazla hoşuma gidiyordu. Onun erkeksi tenine dokunmak, ona dokunmaktan aldığım

haz kadar bundan onunda hoşlanıyor olması, beni mutlu ediyordu.

Başımı biraz daha geri yatırdım ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarımın arasından kaçan bir inleme onun ağzının içinde yok oldu. Ali Asaf benden aldığı tepkiden hoşlanmış gibi kendini bana biraz daha bastırdı ve ağzımın içinde gezinen istekli ve ateşli dilinin etkisine bıraktım kendimi.

İnsan sevdiği birini öpmekten nasıl vazgeçebilirdi?

Böyle bir şey mümkün müydü ki? Eğer bunun bir yolu varsa da ben bilmiyordum ve bilmekte istemiyordum.

Dudakları tereddüt etmeden benimkilerin üzerinde dolaşırken içimde tuttuğum tüm nefesi ona adamışçasına nefessiz kalıyordum. Ve nefes almak bile umurumda değildi.

Aniden benden uzaklaştığında göğsüm şiddetli nefeslerle aşağı yukarı kalkıp indi.

Ali Asaf başını geriye çekti ama benden fazla uzaklaşmadı. Tıpkı benim gibi solukları hızlanmıştı.

"Bence biz," dedi ama devamını getiremeden yutkundu. Ama onun başladığı cümlenin devamını ben getirdim. "Bence biz bunu dışarıda yapmamalıyız," dedim kendime gelmeye çalışırken.

"Bence de," de diyerek beni onayladı ama bakışları sürekli dudaklarıma kayıp duruyordu.

Ali Asaf kollarını gevşetince sonunda ondan uzaklaşacak gücü kendimde bularak hafifçe geriye çekildim. Parmak uçlarımda yükselip yanağından öperken geri çekilmeden önce, "İyi geceler," diye fısıldadım.

Başını biraz yan çevirse yeniden dudaklarımız birleşirdi ama Ali Asaf kaskatı olmuş bir şekilde kıpırdamadan durdu ve "İyi geceler," dedi.

Merdivenleri hızlı adımlarla çıkmaya başladım. Dönüp arkama bakmadım bile çünkü bir kere bakarsam yeniden kendimi onun kollarına atacakmışım gibi hissediyordum.

Sadece birkaç gündür onunla sık sık beraberdik, sadece birkaç gece onun yanında uyumuştum ama bunların bende

bağımlılık yarattığını fark etmemiştim.

Titreyen ellerimle anahtarım çıkarıp kapıyı açtım ve hızla kapattım. Nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum ama üzerime çöken hüznü de görmezden gelemiyordum. Keşke bugünde onunla uyuyabilsem diye geçirip duruyordum içimden.

Terliklerimi fırlatır gibi çıkardım ve odama çıktım. Üzerimdeki her şeyi hızla çıkarıp soyundum. Kendimi ılık duşun altına attığımda biraz daha sakinleşmiştim artık. Odama yeniden girdiğimde iç çamaşırı ve pijamalarımı giyip saçlarımı hafifçe havluyla kuruttum.

Etrafıma bakınıp telefonumu aradım ve sonunda çıkardığım kıyafetlerimin altında buldum. Işıklarımı söndürüp yatağıma girdiğimde başucumda duran minik okuma ışığını açtım. Çekmeceden son okuduğum kitabımı alıp yatağıma güzelce yerleştiğimde yanımda duran telefonum titredi.

Ali Asaf: *Işığın şimdi söndü, uyumadan sana yazmak istedim.*

Telefonun ekranına bakarken gülümsedim.

Mahinev: *Duş aldım ve şimdi yatağa girdim.*
Elime kitabımı aldığım an senin mesajın geldi.
Ayrıca sen beni mi izliyorsun?

Ali Asaf: *Odanı izliyorum.*

Mahinev: *Aynı şey değil mi?*

Ali Asaf: *Aynı şey ama bundan gocunacak değilim.*
Birkaç gün seninle uyumak bana hiç iyi gelmedi.
Artık yatağım çok sıkıcı gözüküyor gözüme.

Gelen mesajla gülümsemem daha fazla genişledi. Onunda benim gibi hissettiğini bilmek hoşuma gitmişti. Tam ona cevap vereceğim sırada yeni bir mesaj daha geldi.

Ali Asaf: *Başımı yasladığım yerden de çok memnundum.*
Bu yastıklardan hoşlanmıyorum artık senin yüzünden.

Kendimi akıl hastası gibi hissettirecek neşeli bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan.

Mahinev: *Tam romantik bir şey söylediğini düşünüp sana cevap yazacakken*

İçindeki kuduruk tarafı ortaya çıkardığın için teşekkürler.

Gülümseyerek mesajı gönderdim. Onunla uğraşmaktan bu kadar hoşlanmam da normal değildi bence.

Ali Asaf: *İçimdeki kudurukluğu ortaya sen çıkarıyorsun.*

Beni de kendine sen alıştırdın.

Mahinev: *Suç bende yani?*

Sen gece gece coştun diye beni neden suçluyorsun ki?

Ali Asaf: *Ben bir tek sana coşuyorum ama...*

Mahinev: *Ama?*

Kendim kaşınıyordum. Bozuk ağzının ortaya çıkması için damarına basıyordum resmen.

Ali Asaf: *Uyuduğum yer hoşuma gitti ve artık sürekli orada uyumak istiyorum.*

Bu coşmaksa, eyvallah seve seve bir tek sana coştuğumu kabul ediyorum.

Nefesim kesildi. Ben küfürlü birkaç ima beklerken onun böyle şeyler söylemesi beni heyecanlandırıyordu. Birkaç dakika ne yazacağımı bilemedim ama sonra Ali Asaf'ın yazmaya başladığını gördüğümde ondan önce bir şeyler yazmak istedim.

Mahinev: *Eve geldiğimde bende bunu düşündüm Ali Asaf.*

Seninle uyumak, benimde artık eskisi gibi uyumak istemediğimi fark etmeme sebep oldu.

Yatağıma girdim ama istediğim tek şey sen göğsümde uykuya dalarken duyduğum nefesini duymak, derin nefesler alırken saçlarınla oynamaktı.

Bu kadar kısa sürede bunu özlemem ve istemem normal mi?

Ali Asaf: *Kime göre normal değil?*

Bize göre normalse geri kalan herkesi siktir et yavrum.

Yanımda istediğim kişi sensin ve işte bu da benim tek normalim.

Ali Asaf: *uyumadan önce sana bir şey anlatayım mı?*

Mahinev: *Anlat.*

Mesajım gittiği anda telefonum çalmaya başladı. "Efendim," diyerek cevapladığımda karşılığında sadece

ismimi söyledi. "Mahinev."

"Ne anlatacaksın?" diye sordum heyecanla. Sesimdeki heyecanı fark ettiğinde derin bir nefes aldı.

"Senin yanında," diye başladı ama sonra durup derin bir enfes aldı. "Senin göğsünde yattığım gece aslında neredeyse sabaha kadar uyumadım ben."

Şaşırdığım için bir şey diyemedim ama sonra, "Neden?" diye sordum merakla.

"Biliyor musun, bir Kızılderili inancına göre, uykusuz kaldığımız gecelerin sebebi aslında bir başkasının rüyasında uyanık olmamızmış."

"Öyle mi?" merakım iyice artmıştı.

"Evet," dedi ve devam etti. "Ben o gece senin yanındaydım ama sadece yanında olmak yetmeyecekti sanki bana. Bende bütün gece uyumadan seni izledim. Rüyanda da beni görüyor olmanı umut ettim."

Telefonun karşısında değil de yanımda olmasını istiyordum şu anda. Dudaklarım aralandı ve avazım çıktığı kadar onu sevdiğimi söylemek ister gibi harekete geçti. Fakat yine de kelimeler çıkmayı reddetti.

Ali Asaf sessiz kalma sebebini anlamış gibi ismimi fısıldar gibi söyledi. "Mahinev..."

"Buradayım," dedim sadece.

"İyi geceler yavrum," dediğinde gülümsedim.

"Sana da hayatım," dedim şımarır gibi. Ali Asaf telefonun karşısında homurdandı.

"Bu arada," derken konuyu değiştirmek ister gibi konuştu. "Bahar sana söyler ama benim söyleyeceğimi düşünüp topu bana attı. Yine de sana kendi de söyleyecektir. Öğlen mangala gidiyoruz piknik alanına. Emine teyze ve annem yarın için bir şeyler hazırlıyor eve geç gelir o yüzden."

"Ya," dedim heyecanla.

"Kapını kilitle Mahinev," derken sesindeki uyaran tonu hissettim.

"Emredersiniz komutanım!" dedim sesimi kalınlaştırarak.

"Kapat telefonu şımarık seni," dedikten sonra ona veda edip gülümseyerek telefonu kapattım. Dizlerimin üzerinde duran kitabı kenara koydum ve yatağa uzandım. Suratımda sersem bir gülümsemeyle uykuya dalarken onun yatağında uyanık olduğunu umut ettim. Böylece yeniden benim rüyama gelebilirdi.

...

Uyandığımda saat onu geçiyordu. Kendimi hemen banyoya atıp duş aldım ve üzerimi giyinip aşağı indim. Emine annem salonda oturmuş televizyon izliyordu. "Günaydın," derken ona doğru ilerledim.

"Günaydın kızım," dedi. Yanına oturup başımı omzuna yasladım.

"Ay ben bugün uyanamadım resmen ya. Piknik olmasa valla daha yatardım."

Emine annem güldü. "Akşam hâlinden belliydi kızım zaten. Belli ki yorulmuşsunuz."

"Yorulduk ama her şey çok güzel oldu Emine anne."

"Akşam olan olaya rağmen Ayşe, onlar için yaptıklarınızı bize anlatırken sesindeki neşe bir an bile eksilmedi. Çok mutlu olmuş kızım."

Bunları duyunca bir kez daha onları yalnız bırakmadığımız için mutlu oldum. "Bizde çok mutlu olduk. Severek yaptık hepsini."

"Peki bizim oğlanların yüzlerinde gözlerinde olan yaralar neydi?"

Emine annemin de gözünden bir şey kaçmazdı zaten. Eminim ki Seyhan teyze de fark etmiştir. "Bir mekâna gittik nikâhı kutlamak için. Orada bir şeyler oldu işte."

"Yanlarında siz varken kavgaya mı karıştı eşek sıpaları?"

"Valla öyle değil Emine anne. Birkaç adam alkolü fazla kaçırıp ağızlarını bozunca bizimkilerde duramadı işte." Savunulacak bir tarafları yoktu ama en azından açıklama yapmak istemiştim.

"Elin sarhoşlarıyla neden muhatap oluyorlar? Kafalarını çevirip geçselermiş ya?" Başımı kaldırıp Emine anneme

baktım.

"Valla bende öyle yapmalarını isterdim ama Emine anne sanki bizimkileri bilmiyorsun sen." Başını iki yana salladı.

"Bende kızlarım onların yanlarında iyilerdir deyip kendimi kandırdım. Akşam ses etmedim ama çekerim kulaklarını."

Gülümseyerek ona biraz daha sırnaştım. "Her şey güzeldi valla Emine anne sıkma canını sen. Ama yine de çek tabii kulaklarını."

Bir süre sessizce oturduk. Sonra Emine anne, "Sende iyisin," dedi bir durumu belirtir gibi.

Ona yalan söylemek ya da bir şey saklamak istemiyordum ama her şeyin bu kadar başındayken de anlatmak istemiyordum. "Daha iyiyim," dedim ne diyeceğimi toparlamak ister gibi durdum. "Ali Asaf'la konuştuk biraz," diye devam ettim detay vermeden. "Aramız iyi."

Emine annem sessizce bekledi. Sanki kafasında bir şeyleri tartıp yerine oturtmaya çalışır gibi duraksadı. "Hadi kalk," dedi konuyu değiştirerek. "Bir şeyler atıştır, öğlen çıkacakmışsınız. Sonrada akşam hazırladıklarımızı sepete yerleştirirsin."

Yerimden kalktım ve mutfağa doğru ilerledim. "Sen yedin mi?"

"Bu saate kalmam ben kızım ilaç içiyorum," dedi.

Mutfağa girip kendime kahvaltılık bir şeyler hazırladım. Hızlıca yedim ve elime bir bardak soğuk süt alıp bahçeye çıktım. Cebimden telefonumu çıkarıp masamın üzerine koyarken dün akşam Murat'ın aramış olduğunu hatırladım ve telefonumu geri alıp onu aradım.

"Günaydın," diyerek açtı telefonu.

"Sende benim gibi geç kaldın galiba," derken sütümden yudumladım.

"Yok valla boş boş oturuyorum sabahtan beri."

"Dün akşam beni aramışsın geç gördüm," dedim.

"Geldin mi diye soracaktım ama sabah Emine teyzeyi gördüm o söyledi geldiğini."

"Dün akşam geldik." Elimdeki sütü masaya koydum. "Baksana, öğlen piknik yapacağız mangal da olacak gelsene işin yoksa."

"Yapacağız derken?"

"Biz işte ya... Ben, Bahar, Ayşe ve Kaan, Selim, Ali Asaf, ulaşabilirsem eğer Songül. Bir de büyük ihtimalle Nalan abla ve Ayşin de gelir bence."

"Bilemedim," dedi tereddüt ederek. "Güzel olur aslında ama..."

"Aması falan yok işte, nazlanma da gel."

"Tamam," dediğinde gülümsedim. "Arabayla mı geleyim?"

"Bence arabayla gel. Baktık gerek yok bizim burada bırakırsın arabanı."

Murat'tan da onay alınca tahmini gideceğimiz saati söyleyip telefonu kapattım. Üzerimi değiştirip piknik sepetlerini de hazırladım. Saat neredeyse bire gelirken kapı çaldı.

Kapıyı açar açmaz Bahar'la karşılaştım. "Günaydın aşk böceği," dedi bana sırıtarak.

"Bahar kıs şu sesini," dedim korkuyla arkama bakarak. Emine annem içerideydi.

"Ay sanki Emine teyze anlamamıştır akşam."

"Ya," dedim panikle. "Anlamış mıdır?"

"Valla abimin hâli hâl değildi bence herkes anladı ama size belli etmezler."

"Hadi be!" dedim şaşkınlıkla.

Yüzümün değiştiğini anlayan Bahar sakinleşmemi ister gibi konuştu. "Bilmiyorum, belki de biz biliyoruz diye de öyle gelmiş olabilir."

"Olabilir," dedim sakince.

"Ay Mahi ya, boş versene kızım. Birbirinize bakarken nasıl mutlusunuz görüyorum ben. Kim öğrenirse öğrensin işte."

"Doğru söylüyorsun da Bahar daha çok yeni. Hemen kimse bilmezse biraz daha rahat ederiz gibi hissediyorum."

"Git anlat demiyorum zaten sana, ama kim ne düşünürse düşünsün takma diyorum sadece. Ayrıca gel buraya

bakayım bana neler olduğunu anlatmazsan geberip gideceğim olduğum yerde bak elim ayağım titriyor meraktan." Ellerini kaldırıp sahte bir titremeyle bana gösterdi.

Kahkaha atarken koluna girdim ve içeri doğru yürüdük. Mutfakta kalan işleri birlikte hallederken Ali Asaf'la konuştuğumuz her şeyi Bahar'a anlattım.

...

Bahar'la birlikte elimizdeki sepetlerle merdivenleri inip sokağa çıktığımızda Murat arabasıyla önümüzde durdu. Sepetleri kaldırıma bıraktık. Arabadan inip yanımıza gelen Murat ikimizi de öpüp hafifçe sarıldı.

Yerdeki sepetlere bakıp yeniden bize döndü. "Her şey hazır galiba?"

Bahar, "Hazırız, ben bir eve gideyim çantamı ve evden çıkacakları alayım."

Bahar eve doğru ilerlerken Murat'la sohbet etmeye başladık. Beş dakika sonra da Kaan ve Ayşe geldi.

"Naber yavrusu?" diye soran Kaan'a ters ters bakamıyordum bile artık. Belli ki bunu uzatabildiği kadar uzatacaktı. Yine de kaşlarımı çatınca Ayşe kıkırdadı. Elindeki çantayı yere bırakıp bana sarılınca aynı şekilde karşılık verdim.

"Kızım sen zaten eve geç gitmedin mi? Ne ara bu kadar hazırlık yaptın?" yanakları hafifçe kızardı ve yüzüne dökülen saçlarını kulağının arkasına attı. Kaan ondan önce davranıp sorumu cevapladı.

"Sabahın köründe uyanmış valla," derken karısının yanağından bir makas alıp Murat'a döndü ve elini uzattı.

"Nasılsın Murat?" derken tokalaştılar.

"İyidir abi sen nasılsın?" derken Ayşe'yi işaret etti. "Hayırlı olsun."

Kaan, teşekkür ederken elini karısının omzuna atıp sarıldı.

Birkaç dakika içinde herkes gelmişti zaten. Coşkun hâlâ esniyordu, Selim tam da düşündüğüm gibi ablası ve

yeğeniyle gelmişti. Bahar ve Ali Asaf da gelince hepimiz kaldırım kenarında toplandık.

Ali Asaf bir bana bir Murat'a baktı. Tek kaşını kaldırıp merakla bakarken ona dişlerimi göstererek gülümsedim. Başını iki yana salladı ama dudaklarında beliren gülümsemeyi de yakalamıştım. Ali Asaf'ın, Selim'in ve Murat'ın arabasını almaya karar verdik.

Kim hangi arabayla gidecek diye konuşurken Bahar ve Selim'in birbirine olan bakışını yakaladım ve duruma el atmaya karar verdim.

"Tamam şöyle yapalım. Coşkun, sen Kaan ve Ayşe'yle Murat'ın arabasıyla gidersiniz. Bahar, Nalan abla ve Ayşin'le gider."

Kimse söylediğim şeye itiraz etmedi. Herkes arabalara yerleşirken Nalan ablanın kızıyla arkaya oturmak istediğini ve Bahar'ın öne geçmesi için ısrar ettiğini gördüm. Gülümseyerek Ali Asaf'a döndüğümde bakışları benim üzerimdeydi.

Acaba bir şey mi anladı diye düşünürken odağının bende olduğunu fark edip rahatladım. Murat'ı gösterip tek kaşını kaldırdı. "Ne iş?"

Omuzlarını silktim. "Arkadaşımı davet ettim. Ayrıca hepiniz onu tanıyorsunuz zaten."

"Bilerek mi yapıyorsun?"

"Hayır canım bilerek yapmıyorum. Arkadaşımı bir yere davet ettim diye sakın bana sorun çıkarayım deme!"

Cebinden güneş gözlüğünü çıkarıp taktı ve bana doğru eğildi. "Sorun çıkarmam yavrum," derken kulağıma doğru yaklaştı. "Ama sakın o var diye senden uzak durmamı bekleme. İki gündür arkadaşlarımızın yanında nasılsak yine öyle olacağız."

İtiraz etmemi bekler gibi bana baktı. "Sorun değil. O benim arkadaşım ve ondan saklayacak değilim."

"Tamam," dedi sadece.

Bende, "Tamam," dedim.

Herkes arabalara yerleşti. Ali Asaf bize kalan eşyaları bagaja yerleştirdi ve kapıyı kapattı. Önce doğru aynı anda ilerledik. O şoför koltuğuna geçerken bende kapımı açtım ve arabaya bineceğim anda arkamdan gelen sesle durdum.

"Ay, yetiştim," dedi bir kadın sesi. Arkamı dönüp kim olduğuna baktığım anda suratım asıldı. Tuğçe bize doğru hızlı adımlarla gelirken bakışlarımı ondan çekip Ali Asaf'a baktım.

"Tuğçe," dedi Ali Asaf şaşkınca. "Ne işin var senin burada?"

"Güzel soru," diye mırıldandım.

"Sen dün pikniğe gideceğiz deyince bende geleyim dedim," dedi rahatça. Gözlerimi Ali Asaf'ın vücudunda delikler açmak ister gibi üzerine diktim.

"İyi de ben," dedi Ali Asaf ama Tuğçe heyecanından bir şey kaybetmeden elindekileri arabanın arka koltuğuna bıraktı. Ön kapıda benim durduğumu görünce gülümseyerek selam verip bir adım attı ama gülümseyerek geçip önce oturdum.

Tuğçe biraz şaşkınca gözlerini kırptı ama itiraz etmeden arka koltuğa oturdu. Ali Asaf ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir süre dışarıda bekledi ama sonra arabaya bindi.

Tüm yol boyunca sessiz kaldım. Tuğçe o kadar çok konuşuyordu ki zaten fırsat bulacağımı zannetmiyordum. En sonunda Ali Asaf dayanamadı.

"Tuğçe," dedi uyarır gibi. "Seni kırmak istemiyordum ama keşke bana geleceğini söyleseydin."

Tuğçe biraz durgunlaştı. "Ben, sürpriz yapmak istedim. Hem biraz konuşuruz belki diye düşündüm."

Ali Asaf, "Tuğçe," dedi yeniden ve yan gözle bana baktığını hissettim. "Konuşacak bir şey yok. Dün akşam da söy-"

Araya girip onu durdurdum. "Bunları yalnızken konuşun bence," dedim.

"Ama," diye başlayacak oldu Ali Asaf ama Tuğçe ondan önce davrandı. "Bence de," dedi hevesle.

Piknik alanına vardığımız anda arabadan dışarı attım kendimi. Herkes aynı yere arabayı park etti ve arabadan

çıkan kadını da önce Bahar fark etti. Başı hızla benden yana dönünce başımı iki yana salladım.

Kaan ve Coşkun iki büyük piknik masasını çekip birleştirdi. Üzerine örtüleri serip sepetleri yerleştirdik. Sepetin içindekileri boşaltırken Ali Asaf yanıma geldi. Benimle birlikte sepetten tabakları çıkarırken bana doğru eğildi.

"Mahinev konuşmamız gerek," dedi sadece benim duyabilmem için.

"Hiç sırası değil," dedim ona bakmadan.

"Mahinev," dedi ama araya girdim.

"Ali Asaf sırası değil." Mangalla uğraşan Murat'ı ve Selim'i işaret ettim. "Etleri götürmem gerek."

İşaret ettiğim yere bakınca Murat'ı gördü. "Bilerek mi yapıyorsun?"

"Hiçbir şeyi bilerek yapmıyorum. Tıpkı senin bilerek yapmadığını bildiğim gibi Ali Asaf ama şu an bunu konuşamayız."

"Bu konu kapanmadı," dedi ve yanımdan uzaklaştı. Tuğçe'ye doğru ilerlediğini gördüğümde istemsizce bakışlarım ona doğru kaydı.

Kızı kenara çekip bir şeyler söyledi ve Tuğçe'nin de suratı asıldı. Ne konuştular bilmiyorum ama piknik boyunca kızın yüzü de gülmedi.

Eğlenmek için gelmiştik buraya ve keyfimi kaçıracak da değildim. Ali Asaf'ın bir açıklaması olduğunun farkındaydım ama bunu şu anda dinlemek istemediğimi biliyordum.

Etleri alıp Selim ve Murat'a götürdüm. Onlara doğru ilerlerken gülümsedim. "Getir bakalım bu iş bende," dedi Murat bana gülerek. Yanına gidip omzumla onu ittirdim. Sanki çok sert davranmışım gibi sendeledi.

"Bak tavuk yemediğimi biliyorsun o yüzden etlerimi güzel pişir bozuşuruz," dediğimde başında hayali bir şapka varmış gibi çıkarıp önümde eğilerek selam verdi. Selim ve ben aynı anda kahkaha attık.

Arkama dönüp yeniden masaya doğru ilerlediğimde Ali Asaf'ı kollarını göğsünde birleştirmiş beni izlerken buldum.

Masaya gidip oturdum ve hemen gelip yanıma oturdu. Dibime kadar sokulup elini omzuma attı ve beni kendine doğru çekti. Dikkatimi çekmek ister gibi iki parmağıyla çenemi sıktı.

"Kızgın mısın sen bana?"

"Yoo," dedim omuzlarımı silkip.

"Valla seni de ısırırım o sinirini de," derken elini aşağı uzatıp bacağımı sıktı. Ona doğru dönüp dirseğimi masaya yasladım ve başımı elime dayayıp ona baktım.

"Eski sevgiliniz olay çıkarmasın komutanım?" tek kaşımı kaldırıp soru sorar gibi baktım.

"Bak bir de kızgın değilim diyorsun."

"Değilim tabii, gayet de rahatım."

Bana doğru eğilirken bacağımı yeniden sıkıp, "Neden beni çiğ çiğ yiyecekmiş gibi bakıyorsun o zaman," dedi ve sıktığı yeri hafifçe okşadı. "Gerçi itirazım yok."

"Et yiyeceğim ben seni napayım," derken gülümsemesi derinleşti.

"Kalbimi kırıyorsunuz ama hanımefendi."

"Ay sizde kalp mi vardı komutanım? Uzun süre kalpsiz olduğunuzu düşünmüştüm ben."

Başını bana biraz daha eğdi ve göz göze gelene kadar yaklaştı. Eli hâlâ bacağımda gezinirken, "Lan Mahinev," dedi nefesi kesilmiş gibi. "Laf sokuşun bile mi hoşuma gider be!"

"Bak bak, böyle mi yumuşatacaksın sen beni?"

"Ah bir benimle yalnız kalsan ben seni yumuşatırım da."

"Hiç heveslenme..."

"Zaten hevesim hep kursağımda," diye mırıldandı. "Bak, gel şöyle yürüyüş yapalım biraz hem de konuşuruz."

"Sonra," dedim itiraz eder gibi ve masadan kalktım. "Acıktım ben, yemek yemeden şuradan şuraya gitmem."

Ali Asaf beni tutamadan tabağımı aldım ve pişen etlerden almak için mangalın başına ilerledim.

Etler piştikçe herkes tabaklarını doldurmaya başladı. Ali Asaf masada dibimden ayrılmadı. Murat'la birkaç kere göz göze gelip gülümsedim ama ters bir şey hissetmedim. Ama

onun aksine Tuğçe beni neredeyse çatalıyla parçalara ayırmak ister gibi bakıyordu.

Yemekten sonra kurulan semaverde çaylar demlendi. Çay öncesi masadan kalktım ve sözünü aldığımız maçı yapmak için herkesi gaza getirdim. Kızlara erkekler olarak ayrılsak da Murat'ı bizim kaleye geçirmeyi başardım.

Erkekler başlarda bize insaflı davransalar da sonrada garip bir hırsa kapıldılar. İlk gölümü attığımda tam karşımda Ali Asaf vardı. Ayağımın altında topla durdum. Ellerimi belime koyup yüzüne bakarken gülümsedi.

"Geçmeme izin vermeyecek misin?" diye sordum. Başını iki yana salladı. Arkamdan Kaan, "Lan alsana topu," diye bağırdı ama Ali Asaf oralı olmadı.

"Karşılığında bir şey versem?" diye sorduğumda tek kaşını merakla kaldırdı.

"Nasıl bir şey?"

"Bir düşüneyim," dedim ve ayağımda topu ilerleterek ona yaklaştım. Kulağına doğru yaklaşırken bana doğru eğilmesini bekledim ve yanından sıyrılıp geçerek kaleye gol attım. Kızların hepsi aynı anda çığlık attığında Kaan küfür etti.

"Gevşek herif," diye Ali Asaf'a bağırınca ellerimi dizlerime koyup eğildim ve kahkaha attım. Ali Asaf bana doğru gelirken hâlâ gülüyordum. "Çok çabuk kanıyorsunuz komutanım," dedim. Başımı kaldırdığım an bana doğru koştuğunu gördüm ve çığlık atarak kaçmaya başladım. Ama daha iki adım atmıştım ki beni belimden kavrayıp omzuna attı.

"Ay," diye bağırdım ama Ali Asaf hızla yerinde döndüğünde refkles olarak tutunacak bir yer aramaya başladım.

"Ay Ali Asaf vallahi düşeceğim," derken ellerimi terli tişörtüne doladım.

"Atayım mı kız seni şimdi yere?" Hızla yerinde dönünce bir kez daha çığlık attım. "Yapacak mısın bir daha hile?"

"Ya söz valla yapmayacağım Ali Asaf."

Beni bir süre daha omuzunda tuttu ve sonra aşağı indirdi. Etrafımızdaki insanlara aldırmadan ve hiç çekinmeden uzandı ve yanağımı dişleriyle yakaladı. Isırığın verdiği hafif acıyla inlerken onu geriye ittirdim.

"Köpeksin," dedim tersleyerek. Isırdığı yeri elimle ovaladım. Yanından geçip oyunun yeniden başlaması için yanından geçip gideceksen elini önüme uzatıp beni durdurdu ve belimden kavrayıp yanına doğru çekti. Az önce ısırdığı yerden öptü ve gitmem için elini serbest bıraktı.

Yeniden oyuna döndük. Erkekler artık numaralarımızı öğrenmiş gibi bize kanmıyorlardı. Oyun giderek daha da hararetlendi. En son Selim'le karşı karşıya kalan Bahar'ın çığlık atarak koştuğunu hatırlıyorum. Nalan abla da iyice kendini kaptırmıştı. Coşkun ayağının altından topu alınca ettiği küfürle hepimiz donup kalmıştı. Buna kendisi de dâhil.

Yeniden Ali Asaf karşıma gelince topa öyle bir küvetle vurdum ki Ali Asaf'ın burnuna gelip oradan da kaleye girdi. Kaan, "Hay senin kalıbını sikeyim Ali Asaf, lan ne gol yedin be!" diye bağırdığında Ali Asaf ayağını kaldırıp spor ayakkabısının tekini çıkardı ve kaçmaya çalışan Kaan'ı sırtından vurdu.

Kaan acıyla inledi.

"Bana bak göt herif, iki saattir Ayşe'nin tırnağına zarar gelir diye yavşak yavşak kıvranıyorsun karşımda biz ses etmiyoruz sana, kalkmış bana laf ediyor. Lan pezevenk, hatun burnunu sikti attı sen neden bahsediyorsun?"

Kaan sırtını tutarken bana döndü. "Sende düşmanınla mı oynuyorsun kızım bu ne heyecan?"

Hemen arkasından Ali Asaf yanıma geldi. "Yavrum harbiden, neyin hıncını aldın benden? Burnumu kırdın!"

"Valla isteyerek yapmadım." Yanına yaklaşım hafifçe kızarmış burnuna dokundum. "İyi misin?" elini belime sardı. "İyiyim merak etme."

Sonraki beş on dakika tamamen eğlencesine topun peşinde koşturduk. O kadar yorulmuştum ki bacaklarımda derman kalmamıştı. Sonunda bizim kaleye gol atmaya

çalışan Selim'e engel olmak için koşarken aniden geri çekilen Selim yüzünden topa bastım ve Murat'ın üzerine düştüm. Adam beni tutmaya çalıştı ama dengem o kadar bozulmuştu ki adamla birlikte yere yapıştık.

Murat'ın neredeyse kucağına düştüğümü fark edince hemen ayaklandım. Ben kalkana kadar Ali Asaf yanıma gelmişti bile. Merakla beni tutup kaldırırken, "İyi misin?" diye sordu. Başımı salladım ama hâlâ yerde olan Murat'a döndüm.

"Murat özür dilerim, iyi misin diye sana sormamız gerek aslında, üzerine düşen benim."

"İyiyim," dedi sadece. Ali Asaf arkamdan, "Eminim iyisindir," dediğinde dirseğimle karnına bir tane geçirdim. Murat ayağa kalkıp bana gülümsedi ve Ali Asaf'a da kısa bir baş selamı verip masalara doğru ilerledi. Ali Asaf karşımda dururken tişörtünün ucunu kaldırdı ve yüzünden akan teri sildi.

"Yanında yedek bir şey getirmedin mi?"

"Arabada var," derken uzanıp elini tuttum.

"Gidip alalım, hem bende lavaboya girerim." Elimi sıktı ve arabaya doğru yürümeye başladık.

Arabanın yanına geldiğimizde kapıları açtı ve arka koltukta duran bir çantadan koyu renk tişört çıkardı. Ensesinden tutup üzerindeki tişörtü de asılarak çıkardı ve yenisini giydi. Yeniden bana dönerken arabaya yaslandı.

"Ne bu surat şimdi?" merakla sorduğum sorunun cevabını bekledim. Başını iki yana salladı.

"Yok bir şey," dedi ama sesinin tonu o kadar var olduğunu gösteriyordu ki. Yanına doğru sokulup terden ıslanan saç diplerine dokundum. Daha sonra aşağıya kayarak, kulağının arkasına parmak ucumla dokundum.

"Sinirliyim," dedi dişlerini sıkarak. Ben onun derdini biliyordum. Murat'ın kucağına düştüm diyeydi bu surat.

Sesimi çıkarmadan parmağımı teninde kaydırmaya devam ettim. Yerinde biraz kıpırdanırken gözlerini sımsıkı yumdu ve

sonra bakışları yeniden benimkileri bulduğunda, "Yapma," dedi.

Ama durmadım. Boynuna doğru kayan parmağımı bir damarın üzerinden geçirirken yutkundu. "Dokunuşuna zaafım olduğunu biliyorsun. Yapma!"

Parmak uçlarımda yükselip kulağına yaklaştım. Elin boynunda gezinirken, "Başka?" diye sordum. Nefesimin kulağına değmesiyle irkildi ve ikiletmeden cevap verdi. "Sesine," deyip yutkundu. Sonra başını yana eğerek saçlarımın arasına yaklaştı ve derin bir nefes aldı. "Kokuna," derken yutkundu ve benden biraz uzaklaşıp yüzüme baktı. "Her şeyine zaafım var, kullanma," dedi isyan eder gibi.

Gülümseyerek yüzüne baktım. "Ama ya kullanmak istiyorsam?"

Dişlerini sıktı. Pes eder gibi sert bir nefes dudaklarından kurtuldu. Elini belime dolayıp beni kendine doğru sertçe çekerken parmakları sıkılaştı. "Kullan lan," dedi sertçe. "Neyim varsa çek al benden, sen kullan!"

"Bak bu sözlerinizi hatırlatırım komutanım," dedim heyecanımı gizlemeye çalışarak. Başını sertçe aşağı eğip beni onayladığında uzanıp dudaklarına sakin bir öpücük bıraktım.

Belimdeki parmaklar sıkılaştı. "Mahinev, dün gece aradı Tuğçe ve konuşmak istediğini söyledi. Gerek yok dedim ama ısrar edince piknik çıktı ağzımdan."

"Anladım," dedim sadece.

"O da çıkıp gelmiş. Haberim yoktu Mahinev, ben çağırmadım."

Geri çekilip yüzüne baktım. "Asma suratını," dediğimde sessizce yüzümü izledi. "Sana inanıyorum zaten."

Başını bir kere salladı ve elimi sıktı. "Hadi git gel, bekliyorum ben seni burada."

Ali Asaf'tan uzaklaşıp tuvaletlerin olduğu kısma doğru ilerledim. Arka tarafa dolanıp kadınlar tuvaletinin olduğu yere geçip boş tuvalete girdim.

Lavaboyu kullanıp ellerimi yıkarken dışarıdan gelen bir bağırış sesi çekti dikkatimi. Ellerimi kurulayıp başımı kapıdan dışarı uzattım ama kimseyi göremedim. Tam bir adım atmıştım ki gürültülü bir çarpma sesi doldu kulağıma. Yerimde sıçrarken Ali Asaf'ın olduğu tarafa doğru gitmek için adım attım ama son anda gördüğüm kişiyle adımlarım donup kaldı.

Adamın biri Orhan abiyi yakasından tutmuş havada tutmaya çalışırken Orhan abi baygın gibi yerinde sendeledi. Dudaklarımın arasından kaçan çığlıkla da tüm başlar bana döndü. Adam tek değildi yanında iki kişi daha vardı ve ben onlara doğru ilerlerken başları bana döndü. Geri adım atmadan, "Ali Asaf," diye çığlık attım. Adamlar Orhan abiyi bir anda yere bıraktı ve adam öyle fena düştü ki yeniden bağırdım.

Yerde yatan adamın başında dizlerimin üzerine çöktüğümde hemen başını tutup dizime yasladım. Gözlerimden panikle akan yaşlar görüşümü engelledi.

"Sevgiline söyle bir daha bu kadar nazik olmayacağız," diyen adamın ne söylediğini algılamaya çalışırken, "Ne?" diye bağırdım. Şu an beni ne sandıkları umurumda bile değildi. Orhan abinin başını düzeltirken yeniden, "Ali Asaf," diye çığlık attım. Bana doğru koşan adamı belli belirsiz fark ederken, onu gelişiyle üzerime çöken rahatlıkla birlikte ağlamam şiddetlendi. Başımızda duran adamlar saniyeler içinde kaçıp yok oldu.

Ali Asaf'ın yanıma çöktüğünü hissettim. Orhan abinin başı hâlâ dizimdeyken bir şeyler mırıldandı. "Abi," dedi Ali Asaf onu duymasını bekler gibi. Birkaç dakika içinde pikniğe geldiğimiz herkes yanımıza gelmişti bile. Ben Orhan abinin başını sabit tutmaya çalışırken, Bahar'ın ağlayarak ambulansı aradığını duydum.

Omuzuma bir el dokununca gözlerimden akan yaşlarla o tarafa döndüm. Ayşe ve Murat yanımdaydı. "İyi misin?" diye soran Ayşe'ye başımı iki yana sallayarak cevap verdim.

Murat, "Mahi senin bir şeyin var mı?" diye sorduğunda kendimi zorlayarak, "Yok," dedim.

Bunu duyan Ali Asaf bana döndü. "İyisin değil mi?" diye sorduğunda gözlerindeki telaşlı bakışlar karşısında ağlama isteğim arttı. Bedenen iyiydim zaten ve ona da "Evet," dedim. Ali Asaf'ın araştıran gözleri yüzümde dolandı. Onu inandırmak için yeniden, "İyiyim," dedim.

Abisine doğru döndüğünde yutkundum. Uzaktan gelen ambulans sesini duymanın beni rahatlatacağını düşünmüştüm ama aksine zihnime doluşan bazı anılarla gerginliğim çok daha fazla arttı.

□

Uzun bir bölüm oldu yine, asla ayarı tutturamıyorum.□□♀

Bölümü nasıl buldunuz? □

Sosyal medya hesaplarınızda yaptığınız paylaşımlarınıza beni etiketlemeyi unutmayın.

Yüksek ihtimalle iki hafta sonra yeni bölümde görüşeceğiz. Duyurularımı instagram hesabımda yapıyorum genelde.

Bir sonraki bölümde görüşene kadar, kendinize iyi bakın.□

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; ♥

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik

- tiktok: tugbaaticicosar

MAHİ - On Dördüncü Bölüm

Gözlerinden göğüme sayısız yıldız akar,
Bir gülüşün içimde binlerce lamba yakar.
- Erdem Beyazıt

❤

Bölüm Şarkısı: Mühürledim Seni Kalbime – Nazan Öncel
Görsel: publiisherr

Selamlar, yeni bölüm sizlerle canlarım. Geçtiğimiz bölüm yorumları o kadar azdı ki umarım bu bölümde öyle olmaz. Bölüm sonunda bir konuda fikrinize ihtiyacım var, atlamazsanız sevinirim.
Oy verdiysek, başlayalım ve lütfen yorum yapmayı unutmayalım. Keyifli okumalar.

- Bazı kısımlarda yetişkin içerikli sahneler bulunmaktadır. -

•••

Orhan abi, daha ambulans gelmeden kendine gelmeye başladığında hepimiz derin bir enfes alabilmiştik. İyi olduğunu söyleyip kalkmak istese de hiçbirimiz ona izin vermedik. Özellikle Ali Asaf, bu konuda çok katıydı. Her zaman büyük olanın Ali Asaf olduğunu düşünürdük hepimiz. Orhan abi neşeli, eğlenceli ama bir o kadarda vurdumduymazdı. Aralarında fazla yaş farkı olmamasına rağmen Ali Asaf sanki onun abisi gibi davranırdı çoğu zaman.

Hastane koridorunda beklerken, Ali Asaf'ın etrafına yaydığı gerginliği hepimiz hissediyorduk. Kaan ve Ayşe, duvar dibindeki iki sandalyede yan yana oturuyorlardı. Bahar o kadar paniklemişti ki Selim hava alması için onu dışarı çıkarmaya zor ikna etmişti. Biraz daha burada dursaydı onun

için de bir yatakta ayarlamak zorunda kalacak olmaktan korkmuştum. Yüzü bembeyazdı, tansiyonu o kadar düşmüştü ki bir şey olacak diye ödüm patlamıştı.

Coşkun da yerinde duramıyordu. Bir o yana bir bu yana yürüyüp duruyor, arada dayanamayıp bahçeye sigara içmeye çıkıyordu. Şu an burada, en deli, en sabırsız olan kim diye sorsalar cevabım net olarak Coşkun olurdu. Kendini zor tuttuğunu hissediyordum.

Sırtımı yasladığım duvarda biraz gerildim ve gözlerimi Ali Asaf'a çevirdim. Ellerini yumruk yapmış, omuzunu duvara yaslamıştı. Başını öne eğdiğinden yüzünü ve gözlerini göremiyordum ama abisi için nasıl korktuğunu hissedebiliyordum. Ayrıca çıldırmak üzere olduğunun da farkındaydım.

Duvardan uzaklaşıp ona doğru ilerledim. Ayşe ve Kaan'ın yanından geçerken onlara belli belirsiz gülümsedim ve Ali Asaf'ın karşısına gelene kadar yürüdüm. Yanına geldiğimde, tam karşısında durunca başını kaldırıp bana baktı. Sanki uzun zamandır beni görmüyormuş gibi ya da burada olduğumun yeni farkına varmış gibi önce kaşlarını çattı daha sonra gözlerini kısıp merakla yüzümde gezdirdi..

"İyisin değil mi?" diye sorduğunda önce başımla onayladım.

"Ben iyiyim ama sen-" dedim fakat cümlemi bitiremedim. Bitirmeme izin vermedi. Başını iki yana sallayıp beni durdurduğunda bende devam etmedim. Elimi uzatıp birkaç gün içinde kesmek zorunda kalacağı kirli sakallı yanağını okşadım.

"Biraz rahatlasan keşke," dediğimde gözlerini kapatıp yanağını elime doğru bastırdı.

"Keşke," derken sert bir nefes eşliğinde döküldü kelime dudaklarından. Ona doğru biraz daha yaklaştım ve aralık duran bacaklarının arasına doğru girdim. Yanağında duran elimi sakince teninde gezdirirken kirpiklerini indirip gözlerini yumdu. Kendini bana bırakmak ister gibi yanağını elime bastırdı.

"İyi olacak biliyorsun," dedim onu rahatlatmak ister gibi. "Daha buraya gelmeden iyi olduğunu söyledi."

Gözlerini açıp bana baktı. "İyi olduğunu biliyorum ama" durup nefes alırken dişlerini sıktı. Başını bana doğru eğdi ve fısıldayarak konuştu. "Neydi bu şimdi? Koca adam, çocuk gibi birilerine bulaşıp kavga etti diyemiyorum. Mesele öyle değil, Mahinev."

Orhan abiyle konuşma fırsatımız olmamıştı daha. Ali Asaf'a katılıyordum. Adamları en uzun süre ben görmüştüm ve öylesine sıradan bir kavga meselesi gibi değildi bu durum. Ayrıca korkudan nasıl ölmediğimi hâlâ merak ediyordum.

"Farkındayım," dedim zihnimi o anlardan uzaklaştırarak. "Ama sana anlatır. Neyse mesele birlikte çözeriz."

Başını iki yana salladı. "Ben çözmesini bilirim de işte," dediğinde sesinin tonundan hiç hoşlanmadım.

"Bana bak," dedim sesimi yumuşak tutmaya çalışarak. Ali Asaf'ın bakışları yeniden bana döndü. "Sakın aklından saçma sapan şeyler geçirme. Abine kızıyorsun ama senin de sinirlenince gözün bir şey görmüyor." Cümlemi bitirdiğimde bakışlarını benden kaçırmak istedi ama ona izin vermedim. Yanağında duran elimin baskısını arttırarak onu bana bakmaya zorladım.

"Ne beni üzmene izin veririm ne de işini riske atacak bir şey yapmana. Askersin sen," derken onu uyarmak ister gibi gözlerimi kırpmadan onun gözlerinin ta içine baktım. "Severek yaptığın bir şeyden uzaklaşmana sebep olacak şeyler yapmanı istemiyorum."

Söylediklerim onu huzursuz etmiş gibi yerinde kıpırdandı. Ona söylediklerimi zihninin bir köşesine yazdığını, kafasında tartıp ölçtüğünü biliyordum. "Böyle bir şey yapmam," dedi sonunda. Duyduğum şeyle nefesimi bırakarak rahatladım. Deli bir tarafı vardı Ali Asaf'ın, bunu en iyi ben biliyordum ve şu anda kendimde onu durdurabilecek güce sahip olduğumu hissetmek, bunun farkında olmak içime biraz huzur veriyordu.

Ben susunca Ali Asaf, elini uzatıp benim boşta kalan elimi sıkıca tuttu. "Seni üzecek bir şey yapmamak benim önceliğim Mahinev," dedi az önce söylediğim şeye karşılık vererek. "Yeterince üzüldüğünün farkında olmak, buna sebep olduğumu bilmek zaten canımı yakıyor. Sana söz verdim," derken sert parmaklarını elimin üzerindeki yumuşak deride gezdirdi. "Bakışlarındaki o kırgınlık seni terk edene kadar uğraşacağıma yemin ettim ben."

"Kırg-" diyeceğim zaman elimi sıktı ve başını yeniden bana doğru eğdi. "Kırgın değilim deme bana. Dudakların öyle söyleyince ben inanır mıyım hemen?" Dudakları minik bir kıpırdanmayla kıvrıldı. "Gözlerinde göreceğim kaybolduklarını."

Onu ikna etmek için bir şeyler söylemek istedim ama yalan söylemek de istemiyordum. Yine de içim bu şekilde de rahat etmeyecekti. Sessiz kalıp düşünürken bir anda Kaan yanımıza geldi. "Abi," derken Ali Asaf'a baktı ve sonra Orhan abinin odasından çıkan doktoru işaret etti. Ali Asaf dokturu görünce elimi sıkıca tuttu ve beni de yanında götürürken doktora doğru ilerledik.

Genç doktorun yanında durduğumuzda heyecandan kalbim göğsümün içinden fırlayıp çıkacakmış gibi atmaya başladı. Avuç içlerim terledi ve Ali Asaf'ın elini tutam elimin parmaklarını gevşetip sıktım. Sanki elinin arasından kayıp gidecekti parmaklarım. Ali Asaf bunu fark etti ve bana bakmadan elimi sıktı.

Doktor karşısında bizi görünce dikkatini bize verdi. "Hastanın yakınları?" dediğinde Ali Asaf, "Ben kardeşiyim," dedi hemen.

"Orhan beyin durumu iyi," dedi doktor rahat bir tavırla. Duyduğumuz cümleyle aniden hepimiz rahatladık. Ali Asaf'ın gerginlikten dimdik duran omuzları bile bir anda çöktü. "Gerekli tetkiklerin hepsi yapıldı. Bir sorun gözükmüyor fakat yine de ense kısmından aldığı darbeden dolayı bir gece gözlem altında kalmasını öneriyorum. Hasta, kalmak

istemezse hemşire hanım size uygulamanız gereken prosedür hakkında bilgi verecektir. Geçmiş olsun."

Cümlesini bitiren doktora gitmeden önce, "Teşekkür ederiz," dedim ve adam hafifçe gülümseyerek bizi yalnız bıraktı.

Orhan abinin odasına doğru giderken, Selim, Bahar ve Coşkun da bahçeden geldi. Odaya girmeden önce onlara da kısaca doktorun söylediklerini anlattım. Bahar'ın birazcık daha rahatladığını görünce endişem azaldı. En azından yanaklarına biraz renk gelmişti.

Orhan abinin odasına girdiğimizde başını çevirip bize baktı. Geniş camın önünde duran yatakta yatıyordu. Yanındaki orta yaşlı hemşire bizi görünce gülümsedi ve bir köşede kadının işinin bitmesini sessizce bekledik.

Hemşire çıkmadan önce yanımızda durdu. "Doktor bey gerekli bilgileri verdi sanırım. Hasta çıkmak isterse, bilgi işlem kısmından imzalamanız gereken belge ile ilgili bilgi alabilirsiniz. Hastanın bilinci açık olduğundan imza atarak kendi isteğiyle dilerse hastaneden ayrılabilir. Geçmiş olsun," dedi ve bizi odada yalnız bıraktı.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Orhan abinin yüzünde birkaç morluk dışında ciddi bir durum olduğunu gösteren bir kanıt yoktu ama adam kafasına darbe almıştı. Ali Asaf'ın yanımda gerildiğinin farkındaydım. Sonunda Bahar sessizliği bozarak bir iki adım önce çıkıp konuştu. "Orhan abi, nasılsın?" derken ona doğru ilerledi.

Yerimde biraz daha dikleşen adam hepimize tek tek baktı. Ali Asaf'ın üzerinde biraz fazla duraklayan bakışlarını utanarak kaçırdı ve gülümsemeye çalışarak Bahar'a döndü. "İyiyim merak etme fıstık," dedi ve ona yaklaşan Bahar'ın elini tuttu.

"Ödümü patlattın," dedi Bahar titreyen sesiyle. "Senin yüzünden valla artık saçımda beyazlar var." Orhan abi gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle Bahar'a baktı. "Yalan atma kızım, senin saçında kaç yıldır beyaz var."

Bahar da ona gülümsedi ama gözlerindeki korkunun hepimiz farkındaydık. Erkeklerden çıt çıkmıyordu ve sessizlik herkesin gerilmesine sebep oluyordu. Bu yüzden Bahar gibi öne çıktım ve yatağa doğru yaklaştım.

"Bahar'ı bilmem ama bende beyaz falan yoktu, artık sayende var bence."

Orhan abi bana bakarken derin bir nefes aldı. Pişmanlığını gözlerinin hüzünlü yansımasından anlamıştım. "Özür dilerim," dedi çekinerek. "Tek başına yanımda olduğunu belli belirsiz hatırlıyorum," derken başının arkasını işaret etti. Uzanıp elini tutup sıktım. "Bana tam bir koli çikolata alırsan anlaşırız," dediğimde gülümsedi.

Orhan abi bakışlarını Bahar ve benden çekip arkamızda duran erkeklere çevirdi. Ayşe'ye gülümsediğinde kızda çekinerek geçmiş olsun diledi. Orhan abi herkese baktı ve geçmiş olsun dilekleri tek tek kabul ederken en sonunda bakışları kardeşinin üzerinde takılı kaldı.

"Annemlerin haberi var mı?" diye sordu yutkunarak. Ali Asaf başını iki yana salladı.

"Bir şey söylemedim. Bugün burada kalırsın ben idare ederim." Orhan abi itiraz etmek ister gibi ağzını açtı ama sonra yeniden kapattı. "Söyleme," dedi.

Ali Asaf başını salladı. "Ağrın var mı?" derken abisine doğru yaklaştı.

"Biraz başımda," dedi Orhan abi.

Yaklaşık yirmi dakika odada kaldık ama hiç kimse Orhan abiye bir şey sormadı. Ali Asaf'ın yalnız konuşmak istediğinin hepimiz farkındaydık.

Odada kaldığımız süre boyunca Orhan abinin keyfi de biraz olsun yerine geldi. Oturduğum sandalyede biraz gerildim ve Ali Asaf'la göz göze geldim. Selim'i işaret ettiğinde onunda bize baktığını gördüm. Selim Ali Asaf'tan işaret almış gibi bir anda ayaklandı.

"Hasta ziyareti kısa olur," derken hepimize tek tek baktı. "Kalkalım biz artık."

Hepimiz aynı anda kalktık. Herkes yeniden geçmiş olsun derken Ali Asaf da bizimle kapıya doğru yürüdü. Bir şey söylemesine gerek yoktu, onun gece burada kalacağını tahmin etmiştim zaten. Odadan çıktık ve Ali Asaf Bahar'a sarılıp, "Annemlere bir şey belli etme," dediğinde Bahar başını salladı.

Kısa vedalaşmadan sonra herkes çıkışa doğru ilerlerken, ben biraz geride durarak Ali Asaf'ın yanında kaldım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Yok," derken kollarını kaldırıp beni yakaladı ve kendine doğru çekti. Başım göğsüne yaslandığında ellerini beline doladım ve sımsıkı sarıldım. Sırtımda gezinen elleri beni hafifçe sıktı ve kendine doğru bastırdı. Çenesini başımın tepesinde hissettiğimde teninin kokusunu almak ister gibi burnumu boynuna doğru yaklaştırdım.

"Eve gidince güzelce dinlen," dedi. Başımı sallayarak onu onayladım. Ellerini sırtımda gezdirerek belime indi. "Ayrıca beni de özle," dediğinde yüzümü kapattığım göğsünde kıkırdadım.

"Bu ara çok sıkı fıkı olduk," dedim omuzlarımı silkerek. "Biraz uzak dur benden." Sonradan bunu söylediğime pişman olacağımı bilmiyordum tabii.

Söylediğim şeyden sonra ellerini belimin iki yanına getirip parmaklarını tenime bastırdı. Kısık sesli bir kahkaha attım. "Sen onu unut yavrum," derken belimdeki ellerini sıkılaştırıp beni kendinden uzaklaştırdı. Ellerimi göğsünde dayayıp başımı yukarı kaldırdım ve ona baktım. Başını eğip çenemden öptüğünde gülümsedim. Isırmasına o kadar alışmıştım ki öpücüğü garipsedim.

Ali Asaf aklımdan geçenleri anlamış gibi güldü.

"Yarın sabah gelelim mi?" diye sorduğumda başını iki yana salladı.

"Gerek yok. Erken çıkarız zaten, direkt eve geçeriz." Başımı sallayarak onu onayladım. Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağından öpüp bir adım geri çekildim. Bir

adım geri çekildiğimde elimi tuttu. Öpücüğün yeterli olmadığını belli etmek ister gibi bakışları dudaklarıma kayarken yutkundu. "Eve gidince haber ver olur mu?"

"Veririm," derken elini bıraktım ve bahçede beni bekleyen arkadaşlarıma doğru ilerledim. Hastanenin geniş kapısından çıkmadan önce tekrar arkamı döndüm ve hâlâ odanın kapısında, iki elini cebine sokmuş beni izleyen Ali Asaf'a baktım. Elimi kaldırıp ona el salladım ve istemeyerek de olsa hastaneden çıktım.

...

Cehennem gibi geçen iki haftanın sonunda kendimi bir yerlere kapatmak istiyordum. Orhan abinin eve geldiği günden sonra her şey o kadar hızlı gelişmişti ki bir şeylere yetişememe hissi beni deli ediyordu. Ayrıca inanılmaz yorgun oluyordum ve bu da Ali Asaf'la görüşmemize engel oluyordu. Geçirdiğimiz yakın zamanlardan sonra bu mesafe katlanılmaz bir durum hâline geliyordu ikimiz içinde.

Orhan abi eve geldiğinde onu görmek istesek de, eve ziyarete falan gidemedik tabii. Seyhan teyzeye kimse bir şey belli etmemişti. Orhan abi arkadaşımda kaldım bahanesine sığınmış, yüzündeki izleri de geçiştirmişti. Seyhan teyze bu duruma üzülse de ciddi bir şey olduğunu düşünmemişti.

Bir bahane uydurup Bahar'ın yanına gitmiştim ama onda da Ali Asaf hem yorgundu hem de ertesi gün işe gideceği için biraz dinlenmek istemişti. Benim geldiğimden haberi yoktu gerçi. Ben tam eve gitmek üzereyken uyanmış, uykulu gözlerle bahçeye çıkmıştı ve beni görmüştü. Daha sonra şaşkınlıkla gözlerini kırpmış, gideceğimi anladığında da kaşlarını çatmıştı.

Eve girer girmez beni arayıp onu uyandırmadığım için küçük çaplı bir isyan çıkarmıştı ama her ne kadar görmek için can atsam da dinlenmesini istemiştim. Ayrıca Pazar günüydü ve herkes evdeydi.

Ertesi gün o işe gidecekti, ben de okula. Ve bunları bilmeme rağmen onu bu kadar özleyeceğim aklımın

ucundan bile geçmemişti. Kelimenin tam anlamıyla sürünüyordum, kahrolmuştum.

Pazar günü o kısacık ayaküstü görüşmemizden sonra her şey sanki bize karşıymış gibi sarpa sardı. Pazartesi günü benim dersim öğlendi ama Ali Asaf'ı işe gitmeden görmek için sabah 5 de uyandım. Ali Asaf 5.30 da üniformasıyla evden çıktı ve kapıdan çıkar çıkmazda bakışlarını odamın balkonuna doğru kaldırdı.

Bir saniyelik sürede hemen geri çevirdi başını ama sonra benim orada olduğumu yeni fark etmiş gibi hızla yeniden baktı. Gülümseyerek elimi kaldırıp ona doğru salladım ve dudaklarımı kıpırdatarak günaydın dedim.

Kocaman gülümsemesi o kadar güzeldi ki neredeyse sevinçten yerimde zıplayacaktım. Elini havaya kaldırdı ve küçük bir asker selamı verirken tıpkı benim gibi sessiz bir günaydın dedi. Arabasına binip gidene kadar arkasından baktım ve resmen sürünerek kendimi yeniden yatağa bıraktım.

Öğlen derslerim olduğunda, sabah onu görmek için erken kalktım ama derslerim sabahtan olduğu zaman o kadar erken uyanamadım. Üstelik benim okuldan erken çıktığım günlerin çoğunda da Ali Asaf'ın nöbeti vardı. Akşam iki dakika da olsa görüşürüz umudumuz da böylece yerle bir olmuştu.

Bir haftayı bu şekilde sürünerek geçirdim ama ikinci hafta tam bir felaketti. Ali Asaf delirmişti. Görüşemiyor olmamızı bende sorun yapıyordum ama o sinirden her an patlayacak bir bomba gibiydi. Bahar, evde canımıza okuyor görüşün artık deyip duruyordu ama yine de rahat bir şekilde bir araya gelemedik.

Bir akşam onların bahçesinde yan yana geldik ama o kadar kalabalıktı ki yalnız kalmamız imkânsızdı. Emine anneme çay doldurmaya gittiğim birkaç seferde peşimden gelmiş, neredeyse elimdeki bardağı düşürmeme sebep olacak şekilde başımı tutmuş ya da ellerini belime dolayıp,

sert ve hızlı birkaç öpücük çalmıştı ama bunun ne ona ne de bana yettiği falan yoktu.

Ayrıca derslerim o kadar yoğundu ki istesem de uzun bir vakit ayırıp görüşemiyorduk. Bu durum ikimizi de geriyordu. İkinci haftanın sonunda Bahar'la ikimiz, Ayşe'yi alıp zorla da olsa evi için beğendiği şeyleri seçtirmek için vakit bulabildik. Kaan yanımıza gelmiş, Ayşe'nin beğendiği her şeyi almıştı. Evdeki neredeyse tüm eşyalar değişecekti. Ayşe ne kadar itiraz etse de Kaan onu dinlememiş, hatta bazı eşyaları Ayşe söylemeyince onun beğendiklerini bize sorup almıştı.

Eşyalar diğer hafta teslim edilecekti ve Ayşe yerleştirmek için Bahar ve benden söz almıştı.

İkinci haftanın sonuna doğru derslerden başımı kaldıramıyordum. Emine annem eski bir aile dostunun yatılı geleceğini söylediğinde misafir kaldıracak durumda değildim. Cuma sabahı Emine anneme Ürkmez'deki eve gideceğimi söyledim. Vize haftam olduğunda, arada oraya kaçtığımı bildiğinden bir şey demedi. Zaten evde misafir olacaktı. Normalde olsa Emine anneme yardımcı olmak için evde kalırdım ama şu zamanlar yapamazdım.

Cuma öğleden sonra Ali Asaf'ı aradım ama telefonuna cevap vermedi. Askeriyede sık sık telefonu yanında olmuyordu. Bunu bildiğimden ona mesaj atıp gideceğimi haber verdim. Bundan hiç ama hiç hoşlanmayacaktı ama anlayacağını biliyordum.

Ufak bir çantaya bir iki parça eşya koydum ve geri kalan yerlere kitaplarımı yerleştirdim. Kol çantamı alıp sığmayan bir kitabı da kolumun altına sıkıştırıp aşağı indim. Emine annemle vedalaştım ve geç kalmak istemediğim için hızla evden çıktım.

"Kızım dışardan yemek söyle uğraşma bir şeyle, ayrıca sakın ders çalışırken yemek yemeyi unutma."

Emine annem arkamdan seslenince gülümseyerek ona döndüm. "Sen merak etme beni," derken öpücük atıp el salladım.

Bahçeden çıktığım anda Bahar'da evlerinin kapısındaydı. Bir bana bir elimdeki çantaya baktı.

"Nereye?" derken hızlı adımlarla yanıma geldi.

"Ürkmez'e gidiyorum, hafta sonunu orada geçiririm. Vize haftam ve eve misafir gelecek. Sakinliğe ihtiyacım var."

Bahar başını salladı. "Anladım, haklısın valla. Benimkiler iki hafta sonra başlayacak."

"Orhan abi nasıl?"

"Sanki hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor," dedi Bahar. Bu durum hepimizi huzursuz ediyordu çünkü Orhan abi, Ali Asaf'a hiçbir şey anlatmamakta ısrar ediyordu. Ali Asaf'ın tüm çabalarına rağmen konuyu geçiştirmiş ve önemsiz bir şey olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. Ali Asaf ikna olmamıştı tabii ama tüm ısrarlarına rağmen ağzından tek kelime alamamıştı.

"Abimin haberi var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Aradım duymadı, mesaj attım."

Bahar derin bir nefes aldı. "Zaten acısını bizden çıkarıyor, şimdi gideceğini duyunca çıldıracak."

"Biliyorum ama ne yapayım? Burada kalsam da görüşemiyoruz. Ders çalışmam gerek, gizli gizli çıkıp beş dakika görüştükçe adam daha da sinirleniyor."

"Fitili ateşlenmiş barut gibi herkese çatıyor. Sanki seni ondan biz uzak tutuyoruz," derken kıkırdadı.

Gülümserken, "Her şey üst üste geldi. Ders saatlerim, onun nöbetleri derken uzun süre bir araya gelemedik. Şu hafta bitsin düzene gireriz bence," dedim.

Elimdeki çantayı yere bıraktım ve Bahar'a sarıldım. "Geç olmadan gideyim," derken sarılışıma karşılık verdi. Eğilip yeniden çantamı aldığımda sokağın başında Murat'ın arabasını gördüm. Yanımıza yaklaşıp durdu ve camını indirdi.

"N'aber kızlar?"

"İyiyiz sen nasılsın?" dediğimde Murat bir bana bir yerdeki çantama baktı.

"Hayırdır?"

"Yine ders çalışmaya Ürkmez'e kaçıyor," dedi Bahar ben cevap veremeden.

"Götüreyim ben seni," dedi Murat ama başımı iki yana salladım.

"Yok, hiç uğraşma ama otobüslerin kalktığı yere götürürsen hayır demem."

"Tamam," derken arabadan indi ve yede duran çantamı alıp arka koltuğa koydu. "Mahi, ceset mi sakladın kızım sen bu çantaya?" diye sorduğunda omzuna vurup gülerek onu geçiştirdim.

Ön koltuğa oturdum ve camdan Bahar'a el salladım.

On dakika süren yol boyunca Murat'la sohbet ettik. Çoğunluk vizelerden ve hocalardan oluşuyordu zaten.

Otobüslerin kalktığı yere geldiğimizde Murat çantamı alıp yanımda yürüdü. Beklemek istese de ona gerek olmadığını söyleyip izin vermedim. Arkamdaki banka oturdum ve daha kolumu çantamdan çıkaramadan telefonum çalmaya başladı. Çantamı kenara bırakıp kot şortumun cebinden telefonumu çıkardım

Ekranda yazan ismi görünce gülümseyerek telefonu açtım. Telefonu kulağıma götürdüm ve ben daha konuşmadan Ali Asaf'ın sesi doldu kulağıma.

"Yavrum," derken sesi sanki bir yerde hızlı hızlı yürüyormuş gibiydi. "Beni aramışsın."

"Mesajımı görmedin mi?"

"Yok," dedi durup yanında biri varmış gibi kısık sesle bir şeyler söyledi. Yeniden bana döndü. "Telefonumu aldığımda cevapsız aramanı görünce direkt beklemeden aradım."

"Sesin yorgun geliyor," dedim.

"Yorgunum," dedi derin bir nefes alarak. "Nöbetlerim vardı biliyorsun, yoğun bir hafta geçirdim. Seni de göremeyince..." durdu ve yeniden soluklandı.

"Özledim," dedim hiç düşünmeden. Ali Asaf bir süre sessiz kaldı.

Derin bir nefes alarak, "Mahinev," dediğinde ne söyleyeceğini heyecanla bekledim.

Ali Asaf konuşamadan arkamdan adımı seslenen Murat'ın sesi gelince arkamı döndüm ve elinde kitabımla bana doğru gelen adama baktım. Ali Asaf telefonda aniden sustu.

"Hayatım bir dakika," dedim beklemesini ister gibi. O sırada da Murat yanıma geldi. Elindeki defteri bana uzatırken, "Son anda fark ettim," dedi. Gülümseyerek aldım ve teşekkür ettim. "Gitmeden yetişmene sevindim."

Elimdeki telefonu görünce, telefonda olduğumu anladı ve dikkatli olmamı söyleyerek yeniden uzaklaştı. Tekrar yerime otururken telefonu kulağıma kaldırdım.

"Ali As-" diyecekken hemen araya girdi.

"Nereye gidiyorsun?" derken sesinin tonu değişti. Sessizce yutkundum.

"Sana mesaj attım. Eve misafir geliyor ve benim de vize haftam. Ders çalışmam gerek, Ürkmez'e gidiyorum."

"O mu götürüyor seni?" dişlerini sıktığını telefondan bile fark ediyordum.

"Hayır, o götürmüyor ama otobüse kadar Murat getirdi. Sen sormadan söyleyeyim, onu aramadım, yolda karşılaştık ve çantam ağır olduğundan buraya kadar getirmesine izin verdim. Ayrıca beni götürebilirdi de Ali Asaf biz bunu konuştuk."

Hırıltılı bir nefes alırken homurdandığını duydum. Sesini kısık tutmaya çalışarak konuştu. "Siktiğimin iki haftası boyunca, toplasan yüzünü iki saat göremedim ben ve o adam seni götürürken benim göremediğim her saniyenin tadını mı çıkaracak?"

İki saniye önce beni götürmediğini söylememe rağmen delirmesi sinirlerimi bozdu. Belli ki bunu belirtmem bir şey değiştirmiyordu.

"Ali Asaf," dedim sakin olmaya çalışarak. "Beni kimse götürmüyor, kendim gidiyorum."

"Beni neden beklemedin?"

"Senin işinin durumunu bilmiyordum, ayrıca gece nöbetin olmasa bile eve geldiğin saat benim için geç olacaktı. Üstelik yorgun olacaktın."

"Siktir etsene," dedi sinirle. "Yorgun falan olmak umurumda değil. Seni görmek için yapmam gereken neyse yapardım."

"Birkaç gün daha," derken sesim istemsizce kısıldı. Söyleyeceğim hiçbir şey onu ikna etmeyecekti.

"Mahinev," dedi acı çeker gibi. "Günler geçti," derken sesi kısıldı. "Ben katlanamıyorum," dediğinde yutkundum. "Dikkatim dağınık, yorgun olmama rağmen doğru düzgün uyuyamıyorum." Yeniden nefes aldı ve inledi. "Böyle olacağını düşünmedim ben, böyle uzak, böyle özlem dolu..."

"Bende özledim," dedim tıpkı onun gibi. Sesinin tonu o kadar canımı yakmıştı ki gözümden akan yaşı hızla sildim.

"Canıma kastediyor sanki özlemin," biraz durakladı. Arkasından gelen sesler yoğunlaştı. Ali Asaf derin bir nefes aldı. "Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Ona aynı durumda olduğumu söylemek istedim. Bende acı çekiyordum. Yan yana geçirdiğimiz günlerden sonra böyle bir mesafe benimde hoşuma gitmiyordu.

Birisi Ali Asaf'la konuşmaya başladı. Ali Asaf bir şeyler söyledi ve karşısındaki de, "Tamam, komutanım," diye cevap verdi.

"Mahinev," derken ben konuşamadan devam etti. "Gitmem gerek," dediğinde yutkundum.

"Sonra konuşuruz," dedim bende. Kelimeler boğazıma dizilmişti sanki. Yutkunup yok etmek istedim ama başarısız oldum.

Ali Asaf sessiz kaldı. Sonra, "Görüşürüz," dediğinde sesindeki yılgın ton beni çok daha fazla üzdü.

Telefonu kapattığımda öylece oturdum. Geri dönüp onu göreceğim kısacık zamana bile razı olmak istiyordum ama yapmadım. İkimiz içinde bu günler zor geçse de sorumluluklarımızı yerine getirmek zorundaydık.

Otobüs geldiğinde yerimden kalkıp telefonumu cebime koydum. Çantamı alıp otobüse bindim ve en arkaya geçip cam kenarına oturdum.

Bu haftayı atlattığımızda her şeyin yoluna gireceğini düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım.

...

Eve geldiğimde hâlâ huzursuzdum. Sessiz eve girip çantamı bir kenara bıraktım ve salonun geniş balkon kapısını açmak için yürüdüm. İki yana açılan sürgülü kapıyı açtım ve içeri dolan deniz havasını soludum. Hafif esen rüzgâr tenime değdikçe rahatladım. Sessizlik şimdiden iyi gelmişti.

Eşyalarımı odama götürdüm üzerimdekileri çıkarıp rahat bir şeyler giydim. Çantamdan kitaplarımı alıp salondaki sehpanın üzerine yaydım ve zihnimi boşaltıp kendimi tamamen çalışmaya bıraktım.

Akşama kadar da aralıksız çalıştım. Arada kendime yemek söylemem gerektiğini hatırlayıp eve alışveriş yapıp siparişlerimin gelmesini beklerken çalışmaya devam ettim.

Cuma günümü böyle geçirdim ve bu durumdan memnundum. Gece yatmadan önce Ali Asaf'ı aradım ama telefona cevap vermemişti. Bahar'a mesaj atıp sorduğumda nöbette olacağını söyledi. Bana haber vermediği için moralim bozulmuştu ama adama kızamadım. Belki de vakti olmamıştır diye düşündüm ama yine de onunla konuşmadan uyumak istemiyordum.

Mesaj atmak için telefonu elime aldım ama sonra bir şey yazmak istemedim. Mesaj yazmak değildi istediğim, sesini duymak istiyordum.

Geç saatte beni arar diye uykuya direndim. Kitaplarımı, çizimlerimi ve notlarımı masanın üzerinde olduğu gibi bıraktım ve odamdan ince bir örtüyle, yastığımı alıp salondaki üçlü koltuğa uzandım. Tüm ışıkları kapatıp sadece televizyonun ışığında yatmak için bir kanal açtım. Boş boş televizyona bakarken dikkatim elimdeki telefonumdaydı.

Sonunda yorgun düşüp elimde telefonumla uyuya kaldım.

Ertesi günümde böyle geçti. Ders çalışmaktan ve yemek yemekten başka bir şey yapmadım ama aklım sürekli Ali Asaf'taydı. Ne mesaj atmış ne de telefonla aramıştı.

Görüşemiyor olmamız sorunken şimdide ondan haber alamıyordum, konuşamıyorduk ve bu canımı sıkıyordu.

Cumartesi akşam olduğunda, çalışmaya biraz mola verdim. Beklediğimden çok daha hızlı ilerlemiştim. Kendime bir tabak meyve hazırlayıp koltuğa oturmuştum ki telefonum çaldı.

Ali Asaf'ın aradığını görünce sanki beni görebiliyormuş gibi yerimde doğruldum. Elimdeki tabağı kenara bıraktım ve telefonu cevapladım.

"Alo," dedim sesimin soğuk çıkmasına dikkat ederek.

"Mahinev," dedi hemen. Sanki telefonu böyle açmak zorundaymış gibi her seferinde direkt ismimi söylüyordu. Ve ses tonu o kadar güzel değişiyordu ki kendimi gevşemiş hissetmeme sebep oluyordu.

"Ali Asaf," derken kendimi toparladım. Dünden beri beni aramamıştı ve ismimi böyle özlem dolu söylemesi bile beni ikna edemeyecekti.

"Özledim," dedi ve iç çeker gibi aldığı nefesi kulağıma doldu. "Ne zaman geleceksin?"

"Ders çalışıyorum. Yarın akşam gelme planım var." Aslında yalan söylemiştim. Yarın dönme planım vardı evet ama sabah erkenden giderim diye düşünmüştüm. Fakat Ali Asaf'a söylemek istemedim.

"Kızım," dedi sinirle. Az önceki özlemle yanıp tutuşan adam bir anda yok oldu. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle! Özledim diyorum."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ona belli etmemek için hemen toparladım. "Özle işte, özlemek güzeldir."

"Lan," dedi dişlerini sıkar gibi. "Nesi güzel amına koyayım, güzel falan değil. İçimi deşiyor Mahinev yokluğun, iki dakika görmeye bile razıyım. Dön artık."

"Bir gün daha buradayım," dedim ama sinirli bir homurdanma konuşmamı böldü.

"Değil bir gün, birkaç saatten fazla bekleyemem ben."

"Ders çalışmam gerek Ali Asaf."

"Yok," dedi hemen itiraz eder gibi. "Valla yok, ben bekleyemem."

"Ali Asaf..."

"Ali Asaf'ta yok, bir sikim kalmadı Ali Asaf'tan geriye! Gitti! En fazla sabaha kadar beklerim."

"İyi de," diyemeden yine araya girdi.

"Sakın bana bahane sunma! Özledim diyorum bak valla basar gelirim Mahinev, cam kapı dinlemem bulduğum ilk delikten girerim içeri."

"Yarın akşam geleceğim," dedim inatla.

"Öyle mi?"

"Öyle!"

Ve söylediğim kelimeden sonra bir anda telefonu suratıma kapattı. Öylece kaldım. Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve ekrana bakakaldım.

"Köpek," dedim kendi kendime. "İki dakika naz da yaptırmıyor öküz!"

Sinirle yerime uzandım ve üzerimdeki örtüyü düzeltip kucağıma meyve tabağımı aldım. Kumandaya uzanıp internetten sevdiğim Hint filmlerinden birini açtım ve izlemeye başladım.

İlk filmi bitirdiğimde zerre uyku yoktu. Adam bende uyku falan bırakmamıştı. Yeniden telefonumu elime aldım ama hiçbir şey yoktu. Bir an aklımdan onu aramak geçti ama sonra hemen vazgeçtim.

Başka bir film daha açmadan önce mutfağa gidip tabağımı yeniledim. Biraz daha karpuz ve çilek alıp koltuktaki yerime yeniden yerleştim. Aradan on beş dakika geçmişti ki telefonum titredi.

Ali Asaf: *kapıyı aç.*

Telefonun ekranına öylece baktım. "Kapıyı aç mı?" diye mırıldandığım anda dış kapının arkasından biri kapıyı tıklattı. Yerimden aniden fırladım ve elimdeki tabağı düşmekten son anda kurtarıp sehpanın üzerine bıraktım. Koşar adım kapıya doğru gittim ve kapının deliğinden baktığımda Ali Asaf'ı görünce gözlerim kocaman açıldı.

Hızla kilitli kapıyı açmak için kilidi birkaç kere çevirdim ve hemen açtım. Başını kaldırdı ve bana baktığında göz göze geldik.

"Ali Asaf," dedim ama başka tek kelime edemedim. İki adımda içeri girdi. Elindeki ufak çantayı fırlatır gibi yere attı ve aynı anda bir elini belime dolarken diğeriyle dış kapıyı hızla kapattı.

"Ne ol-" bile diyemedim. Kapının çarpan sesi kulaklarıma dolduğu saniyelerde Ali Asaf'ın dudakları ağzıma kapandı.

Dokunuşu o kadar şiddetliydi ki nefesim kesildi. Sanki o ses, çarpan kapının sesi değildi de bizim ağızlarımızın birleşirken çıkardığı bir sesmiş gibi içimi titretti.

Kapanan kapının ardından iki elini belime sardı ve beni kollarının arasına alırken hızla çevirip sırtımı kapıya yasladı. Dudakları hareket etti. Ağzı benimkinin üzerinde nefes almaya ihtiyaç duymaksızın hareket ederken göğsüm şişti. Dişleri alt dudağımı sıyırıp nefes nefese benden uzaklaştığında uzandı ve dişlerini çeneme sürtüp, gezindiği noktayı ısırdı.

Geri çekilmesini fırsat bilerek, "Dur," dedim nefes nefese. "Ali Asaf, ne yapıyorsun?"

Ali Asaf belimdeki elini sıkılaştırıp beni kendine doğru çekerken bir eliyle de bacağımı kavrayıp sıktı ve bacaklarımın arasına yerleşti. Onu hissedince nefesim kesildi. Bu temasın üzerimdeki etkisi tüm bedenimi titretti. Öyle güçlü bir titreme geçti bedenimden sanki beni hiç terk etmeyecek gibi hissettirdi.

"Duramam," dedi. "Özlemin canımı alıyor sanki," derken nefesi dudaklarımı okşadı. Tek bir hamlede beni kavradı ve havaya kaldırdığında bacaklarım ona dolandı. Az önce yatıyor olduğum koltuğa doğru döndü ve dudaklarını ve dişlerini hâlâ çenemde gezinirken kısa adımlarla oraya doğru ilerledi.

Sırtım koltuğa değdi. Bacaklarım onu üzerime çekmek için aralandı ve Ali Asaf'ta hemen oraya yerleşti.

Dudakları yeniden benimkileri bulduğunda elimi uzatıp yanağını sıkıca kavradım. Olduğum yerde hareketsiz kalmamı sağlamak ister gibi kendini bana bastırdığında nefesim kesildi.

Ağzı hassas dudaklarımda geziniyor, sanki aradığı şeyi bulmuş gibi sinsice içime sızıyordu. Dili dudaklarımın üzerinde kayıp beni kışkırtmak ister gibi sataşıyor, beni kendine bağımlı hâle getirmek ister gibi uğraşıyordu.

Başını geriye çekip gözlerime baktığında televizyonun ışığı altında aydınlanan yüzüne baktım. "Delirdin mi sen?" dedim nefesim hala düzene girmemişti.

"Delirttin sonunda," dedi alayla. Bacaklarımın arasında teninin her bir çıkıntısını hissediyor olmak dikkatimi dağıtsa da bu ses tonu gözümden kaçmadı.

"Beni kızdırıyorsun," derken kalçamı hafifçe oynattım. Ali Asaf keskin bir nefes alıp dudaklarını sıktı.

"Yapma Mahinev," dediğinde içimde uyandırdığı şeyden habersizdi. Kalçamı yeniden hareket ettirdim. Ali Asaf'ın bir eli saçlarımın arasına kayarken, diğeri başımın yanına yerleşti ve oradan destek alarak kendini biraz yukarı kaldırdı.

Açılan alanın onu rahatlatacağını düşünmüştü belli ki ama bu benim daha kolay hareket etmemi sağladı. İki yana ayırdığım dizlerimi hafifçe kırdım ve ayaklarımdan destek alarak kendimi yukarı aşağı hareket ettirdim. İncecik şortumun onun sertliğine sürtünmesi içimde bir şeylerin yerinden oynamasına sebep oldu.

"Mahinev," dedi tekrar. Elimi ensesine uzatıp başını kendime doğru çektim.

O kadar yakınıma geldi ki onu net olarak göremiyordum bile ama umursamadım.

"Ali Asaf," dedim fısıldayarak. "Sana bir şey sormak istiyorum."

Belimi yeniden kıvırdım ve sürtünmeyi arttırmak için bacaklarımı oynattım. Ali Asaf dişlerini sıktı. "Yapma yavrum," dedi yalvarır gibi.

Onu duymamışım gibi davrandım. "Sorayım mı?"

Kalçam kısa hareketlerle durmadan hareket ederken Ali Asaf gözlerini kapatıp yanımda duran elini yumruk yapıp sıktı. "Sor," dedi dişlerini sıkarak.

Cesaretimi toplayıp başımı yana çevirdim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldadım.

"Sevişecek miyiz?" dedim tek seferde.

Ali Asaf donup kaldı. O kadar hareketsizdi ki beni duyup duymadığından emin olamadım. "Ha siktir!" dedi kendi kendine küfür eder gibi. "Ne dedin sen?"

"Sevişecek miyiz? Diye sordum. Çünkü ben istiyorum."

Ali Asaf başını yana doğru eğip inanamıyormuş gibi bana baktı. "Ne?" dedim bende ona karşılık vererek. "Ne var bunda bu kadar şaşıracak?"

"Sikerim böyle işi," dediğinde neredeyse onu üzerimden yere fırlatacaktım. Ağzından düşürmediği kelimenin işlevini biliyor mu diye sorarsam yüksek ihtimalle bana deliymişim gibi bakacağını bildiğimden çenemi kapalı tutmaya çalıştım.

"Kızım sen bana bu şekilde dokunup, böyle konuşunca başına geleceklerden hiç mi korkmuyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Kendime engel olamadım," derken gözlerine baktım. "Ayrıca korkmuyorum."

Saçlarımın arasındaki elini sıktı ve sonra geri çekip çenemi kavradı. "Mahi lan," dedi dudaklarıma doğru eğilerek. "Ben seni aldığım her nefeste köpek gibi isterken neyin engel olamaması bu, delirtme beni!"

Bu çaresiz hâli bana garip bir haz verirken elimi beline doğru uzattım ve ikimizin arasına doğru kaydırırken bacakları gerildi.

"Çanak tutma bana," dedi sinirle. Elimi yeniden hareket ettirdim. Ali Asaf benim durmayacağımı anlamış olacak, üzerimden o kadar hızlı kalktı ki gözlerimi kırpıştırdım.

"Gidip üzerimi değiştireceğim, sonrada yanına gelip sana sarılacağım ve film izleyeceğiz." Üzerimdeki askılı tişörtüme ve kısa şortuma bakıp başını iki yana salladı. Dış kapıya

doğru ilerledi ve yerde duran çantasını alıp odama giden koridorda gözden kayboldu.

Ayaklarıma dolana çarşafı tekmeleyip huysuzca homurdandım. Yan dönüp yüzümü televizyona doğru çevirdim. Sehpada duran tabaktan bir iki tane çilek attım ağzıma ve Ali Asaf'ta oylanmadan kısa süre sonra yanıma geldi.

Üzerine koyu gri bol bir basketbol şortundan başka bir şey giymemişti. Göğsü çıplak hâlde koltuğa yaklaştı ve üzerimden geçip arkamda kalan boşluğa yerleşti. Kolunu uzatıp boynumun altından geçirdi ve kalçasını bana yaslarken bir bacağını bacaklarımın arasına soktu.

Ona bakmadım. Bunu fark edince elini uzatıp çenemi tuttu. Başımı arkaya doğru çevirince dudaklarımdan itiraz eden bir ses çıktı. Ali Asaf dudaklarını benimkilere dokundurdu ve hiç beklemeden dilini ağzımın içine kaydırıp hafifçe yaladı.

"Çilek mi yedin sen?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Konuşmayacak mıyız?" dedi enseme doğru. Yeniden başımı salladım. Bacağı benim bacaklarımın arasındayken çıplak bacaklarım huylanıyordu. Sıcak göğsünü incecik askılı tişörtümün üzerinden hissediyordum. Ayrıca bacaklarının arasında, kendini net olarak bana bastıran sertliğinin o kadar farkındaydım ki beni deli ediyordu.

Sesimi çıkarmadım. Ali Asaf'ın kolu belime dolandı ve ona yapışana kadar beni kendine çekti.

"Mahinev," dedi kulağıma doğru. "Seni düşünürken aklımda canlanan hâlimizi bir bilsen..." Kulağımın altına sıcak bir öpücük kondurdu. "Bu düşünceler beni deli ediyor. Bedenimin senin üzerinde kayıp gittiğini düşünmek," kurduğu cümlenin etkisini arttırmak ister gibi kendini bana bastırıp kalçasını sürttü. Gerçi buna gerek yoktu. Ağzından çıkan kelimelerle de kendimi kaybediyordum. "Senin derinlerinde, ta içinde olduğumu hayal etmek... Bunları sadece düşünmek bile aklımı yitirmeme sebep oluyor."

Duyduklarımdan sonra nefesim tekledi sanki. Onu görmek için yerimde kıpırdanıp arkamı döndüm ve onunla yüz yüze geldim. Gözlerim loş ışığın altında ona odaklandı. Bakışlarındaki ağırlık tenimin ürpermesine sebep oldu. Göz kapakları ağırlaşmış, bana kirpiklerinin altından bakarken içinde yanan ateşi fark etmemem imkânsızdı.

Elimi ikimizin arasına sokup parmak uçlarımı çıplak göğsünde gezdirdim. Tenine dokunduğum anda derin bir nefes çekti içine. Bakışlarım ıslak dudaklarında gezinince Ali Asaf'ın belimde duran eli sıkılaştı.

Ona biraz daha sokuldum ve bacağımın birini bacaklarının arasına soktuğumda, birbirini tamamlayan yapbozun iki parçasıymış gibi birleştik. Dudaklarımı çenesine yaklaştırıp tertemiz tenine dokundurdum.

"Ama bir şey yapmayacaksın," dedim az önceki durumu belirtmek ister gibi. Beni istediğini söylemişti, söylemesine gerek yoktu aslında ben bunu görebiliyordum.

"Of, Mahinev," dedi yeniden ve bende bunu fırsat bulup dudaklarımı yeniden çenesinde gezdirdim.

Bana cevap vermesini istediğimden, ısrarla, "Neden?" diye sordum. Başımı geriye yatırıp gözlerine bakmaya çalışırken Ali Asaf biraz doğruldu ve başını benim yüzümün hizasına getirip bana tepeden baktı.

"Sana dokunursam, duramam," derken gözlerini kapatıp anlını anlıma yasladı. Dudaklarının benimkilere bu kadar yakın durması çok hoşuma gidiyordu.

"Durma o zaman," diye fısıldarken sesim kendinden emin çıktı. Onu istediğimi inkâr edecek değilim. Bu adamı kendimi bildim bileli seviyordum ve onu istediğimi saklamayacaktım.

Ona verdiğim onayı duyunca yüzünü acı çeker gibi buruşturup gözlerini sımsıkı yumdu.

"Mahinev, izin verme bana, yapma," derken sesi yalvarır gibiydi.

"Ali Asaf," diye ismini adeta mırıldanarak söyledim. Gözlerini açıp bana baktı.

"Bu ses tonuyla konuşma benimle."

Yeniden ismini söyledim. "Ali Asaf," derken a harflerini biraz daha uzattım. Dudaklarını burnumun ucuna dokundurdu.

Sanki buna dayanamıyormuş gibi yutkundu. "Söyle uğruna öldüğüm," dediğinde cesaretlenip dudaklarımı onunkilere sürterek fısıldadım.

"Bana dokunmanı istiyorum," dedim nefesim kesilmeden. "Sana izin veriyorum." Benim nefesim kesilmedi ama Ali Asaf nefesini tuttu. "Kurban olayım yapma Mahinev," derken yarısı yanımda yarısı üzerimde duran bedeninin kasıldığını hissettim.

"Sinirleniyorum," dedim yutkunarak. "Burada durmuş üzerine atlamak istiyormuşum gibi davranma bana." Kendimi biraz daha çevirip iki elimi birden çıplak omuzlarına sardım. "İkimiz de yetişkin insanlarız Ali Asaf." Dudaklarımı boynuyla omzu arasında kalan hassas deriye dokundurdum.

Başı omzuma doğru düştü. Nefesi tenime vurdukça içimde yanan ateşi harladı. "Lan Mahinev," dediğini duydum ama omzuma kapanan ağzı yüzünden sesi boğuktu. Dudaklarını kulağımın altında hissettiğimde bedenim gerildi. Ali Asaf hareket etti tek hamlede beni tamamen altına aldı.

Kendine bir söz verir gibi konuştu. "Sonuna kadar gitmeyeceğiz," dedi ağzıma doğru. Dudaklarıma değen nefesini içime çektim.

"Anlamadım," dedim aklımı söylediği şeye vermeye çalışarak. Ağzını benimkine bastırdı ve hareket etmeden sadece bekledi. Aramıza kısa bir mesafe koyarak, "Sonuna kadar gitmeyeceğiz," dedi tekrar.

"Ne?" dedim ama Ali Asaf artık konuşmadı.

Parmak uçları boynumda gezinirken gözlerini parmağının dokunduğu yerlere odakladı. Nefesimi tutup ne yapacağını beklerken dudakları parmağını takip ederek tenimde gezdirdi. Bir anda dudaklarım kurudu sanki ve tek kelime edemedim.

Dudakları tenimde gezinirken tüylerim diken diken oldu ve ağzının verdiği sıcaklıkla dudaklarımdan sesli bir enfes

kurtuldu. Ali Asaf durmadan ağzını boynumda gezdirmeye devam etti.

Nefesim o kadar hızlıydı ki bir an bayılacağımı sandım. "Ali Asaf," dedim ama ondan ne isteyeceğimi bilmiyordum.

Dudakları boynumdan aşağı kaymaya başladığında ıslak dilinin arkasından gelen ılık dudakların verdiği hisle kendimden geçtim. Bedenimden geçen arzu titremesi beni korkuttu ama aynı zamanda o kadar iyi hissediyordum ki başka hiçbir şey umurumda değildi.

Dudakları ıslak bir yol çizerek ilerlerken gözlerimi kapatıp kendimi sadece onun bana hissettirdiklerine bıraktım. İki göğsümün arasındaki narin oyukta gezinen dudaklarla ağzımdan kaçan sesli inlemeye engel olamadım. Ali Asaf'ın dudakları o derin oyukta gezindi. Bazen dudaklarını ve dilini hissettim bazen de burnunu aşağı doğru kaydırıp bana sürterken derin nefes alıyordu. Askılı tişörtüm esnedi ve tenimi daha açığa çıkardı.

Ali Asaf dirseklerinden destek aldı ve iki elini askılı badimin belimden, altına doğru kaydırdı. Yukarı doğru sıyırılan kumaşın altına giren sıcak parmaklar ilerleyip göğsümün alt kısmına doğru yaklaşırken içime derin bir nefes çektim.

Bir saniyelik bir duraksamanın ardında sert parmaklar pürüzlü tepeciklerin üzerinden kaydı ve iki eline tam oturan göğüslerimi avuçlarının arasına alıp sıktı. Belim kıvrılıp ona doğru yükseldi ve Ali Asaf diliyle ıslak bir yol çizerek aşağı doğru kaydı.

Başparmaklarının meme ucumda gezindiğini hissettim. Belli belirsiz bir dokunuştu ama nefesimi kesti. Fakat verdiğim bu tepkiden sonra tenimde gezinen dudakların gülümsediğini hissettim. Aynı anda baş ve işaret parmağıyla iki göğsümün ucunu hafifçe sıkınca bu sefer kendimi tutamadım. Dudaklarımdan yüksek sesle kaçan inlemeyle kendimi kaybettim.

İsmini söylemek istiyordum ama dilim damağım kurumuştu. "Tenin ipek gibi," dedi Ali Asaf. "Ve ellerimi

burada sonsuza kadar tutabilirim."

Ellerini tişörtümün içinden sırtıma doğru kaydırdı ve beni destekleyip kaldırdı. Oturur pozisyona geldiğimizde sırtını koltuğa yasladı, bacaklarını hafif araladı ve beni kucağına oturttu. Bacaklarım iki yana ayrılıp, onun kucağına yerleşirken ellerimi omuzlarına koyup destek aldım.

Sırtımda gezinen ellerini çekti ve askılarımın ucuna getirip önce sağ omzumdan sonra diğerinden aşağı kayana kadar çekiştirdi. Üzerimdeki incecik kumaş omuzlarımdan kaydı ama göğüslerimin altına kadar düşmedi.

Meme uçlarıma takılmış gibi kalan ince kumaşa baktım. Aynı anda Ali Asaf'ın bakışları da aşağı kaydı. Göğsümün ortasına doğru ilerleyen parmağını bir kanca gibi tam ortaya taktı ve aşağı doğru çekerken kumaş göğsüme sürtündü. Dudaklarımı ısırdım. Bir yanım deli gibi utanıyordu ama diğer yanım bu durumdan o kadar zevk alıyordu ki bu heyecanlı bekleyiş nefesimi kesiyordu.

Kumaş tenime biraz daha sürtündü ve göğüslerimin altında sıkışıp kaldı. Çıplak tenimle tam karşısında durmuş, benim her bir santimimi inceleyen adama bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. İki elini kalçalarımın üzerine getirip sıktıktan sonra yukarı doğru kaydı ve ellerini belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Dudaklarını omzuma dokundururken nefesini üfledi. Dişlerini tenime sürtünce ellerim saçlarının arasına girip başını olduğu noktaya bastırıp derin bir iç çektim.

"Mahinev," dedi heyecanla. Ona cevap verecek takatim yoktu. "Bir insan bir insanı bu kadar sever mi?"

Kalbim bir darbe almış gibi sarsıldı. Kendimi geriye çekip yüzüne bakmak istedim ama uzaklaşmama izin vermedi. "Ali Asaf," dedim ama konuşmamı istemiyormuş gibi ellerini sıktı. Sonra hiç beklemeden ve bana hiçbir uyarı vermeden başını çekti ve ağzını göğsümün üzerine kapattı.

Bedenim kendi yolunu çiziyormuş gibi hareket etti. Ali Asaf bedenimin üst kısmını geriye doğru eğdi ve ağzını rahat hareket ettirmek ister gibi alan sağladı. Bacaklarımın

arasında hissettiğim sızı benim kıpırdamadan durmama imkân vermiyordu. Hareket etmek istiyordum. Daha çok hareket etmeye mecburmuşum gibi hissediyordum.

Bedenim benim kontrolümde değildi artık. Bacaklarımın arasında rahatlamak için çırpınan ve nabız gibi atan noktayı Ali Asaf'a doğru bastırdım.

Aynı anda bedenimin her yerinde o kadar fazla duyguya kapılıyordum ki hangisine hâkim olayım, hangisini hissedeyim bilemiyordum. Sırtımda duran elinin birini çekti ve beni tek eliyle destekledi. Dudakları göğsümün ucuna asılır gibi kuvvetlice emdiğinde kendimden geçtim. Hissettiğim şeyin tadına varamadan boşta kalan elini diğer göğsümün üzerine getirdi ve ucuyla oynamaya başladı.

Kendimden geçtim.

Bedenimden kopup fırlayan şeyin etkisi altına girdim. Ali Asaf her yerimdeydi. Sadece elleri ve ağzı değil. Aynı zamanda aklıma ve kalbime de hükmediyordu. Dört bir yanım onunla doluydu ve beni öyle bir etkisi altına almıştı ki bu saatten sonra nasıl davranmam gerektiğinden emin olamıyordum.

"Ali Asaf," dedim gerilerek. Bedenimi ona bastırıp bacaklarımın arasındaki sızıyı dindirmek ister gibi sürtünürken defalarca ismini tekrar ettim.

Dişlerinin arasında sıktığı göğsümün ucunda hissettiğim sızıyla, acıyla karışık çığlığıma inlemem eşlik etti.

Ali Asaf dudaklarını geri çekti. Başını biraz kaldırdı ve yüzüme bakarken dilini çıkarıp az önce ısırdığı yerin üzerinden ıslak bir yol çizerek geçerken gözlerimin içine baktı.

Yutkunarak için için yanan gözlerine odaklandım. Sırtımda bana destek veren elini kalçamın altına indirdi ve bir baskıyla beni havaya kaldırdı. Dizlerimin üzerinde yükselince temasımız bozuldu. Neredeyse dudaklarımı büküp surat asacaktım.

Fakat ben daha kaybettiğim temasa üzülemeden Ali Asaf'ın eli karnıma doğru kayarak şortumun beline kadar

indi. Bu dakikadan itibaren nefes alabildiğimden bile emin değildim. Belimde gezinen eli şortun üzerinden daha da aşağı kaydı ve kalçalarımın altına kadar inen kısma geldiğinde durdu.

Eli, bol kısımdan içeri sızıp önce kalçamı avuçladı, daha sonra önce doğru gelerek külotumun üzerinden tenime dokundu. Elinde kukla olmuş gibi hissediyordum. Ne beklemen gerektiğini, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kendimi ona teslim etmiş, tamamen onun kontrolü altına girmiş, kendimi ona bırakmıştım.

Bir eli yeniden belimi sardı. Beni olduğum yerde sabit tuttu. Bir parmağının, iç çamaşırımı kenara sıyırdığını ve çıplak tenime dokunduğunu fark ettiğimde olduğum yerde yükseldim. Ali Asaf beni sabit tutarken, "Dur yavrum," dedi dişlerinin arasından. "Kendimi zor tutuyorum Mahinev, gözünü seveyim hareket etme. Bunun, senin için güzel bitmesine ihtiyacım var."

Derin bir nefes aldım. Kollarımı boynuna doladım ve biraz daha yükselerek çenemi başının üzerine yasladım. Başı aşağı düştü ve dudakları yeniden meme ucumu yakaladı. Kollarım ona o kadar sıkı dolandı ki kaslarımın acıdığını hissettim.

Ali Asaf'ın parmağı hareket etti. Orta parmağının kadınlığımın kaygan aralığında gezdiğini hissettiğimde neredeyse çığlık atacaktım. Ali Asaf arka arkaya parmağını kaydırdı ve parmağının hareketine eş göğsümün ucunu emdiğinde ufak bir çığlık attım.

Dengede duramayıp bacaklarımı gevşettiğimde parmağının ufacık bir kısmı içime girdi ve ikimizde aynı anda inledik. "Siktir," dedi Ali Asaf. "Kalkıştığın işe sokayım senin," dedi kendi kendine. Eğer şu anda bu hâlde olmasaydım neredeyse gülecektim.

"Ali Asaf," diye inledim adeta.

"Mahinev dur yavrum sakın hareket etme."

"Hareketsiz kalamıyorum," dedim kalçalarımı kıpırdatma ihtiyacı hissederek.

"Hay ben," diye başladı ama devamını getirmedi. Biraz geri çekilip yüzüne baktım. Diğer elini aşağı indirip şortunun üzerinden belli olan sertliğini eline alıp düzeltti ve ben onun kendine dokunduğunu gördüğümde zihnimdeki her şey bir anda yerle bir oldu.

Bu görüntüyü asla aklımdan çıkaramayacaktım.

Biraz hareket edince şortumun beli aşağı sıyrıldı.

"Şortun üzerinde kalacak," dedi Ali Asaf kesin bir dille. Acı dolu ses tonu dikkatimi çekti. Parmağı yeniden hareket etti. İç çamaşırımla tenim arasına sıkışan parmağı minik daireler çizerek yeniden hareket ettiğinde başımı ona doğru eğdim ve aynı anda oda bana baktı. Anlımı anlına yasladığım anda dudakları benimkileri yakaladı.

Dili ağzımın içine kaydığı anda parmağı içime doğru girerken, başparmağı da hassaslaşan tenimi okşadı.

Dudaklarını geri çekti. "Seni böyle görmek beni öldürüyor," dedi nefes nefese. "Mahinev, acı çekiyorum," dediğinde anlından bir damla ter yanağına doğru aktı. "O kadar güzelsin ki."

Söylediği her bir kelime hareketlerimi hızlandırdı sanki. "Bana böyle uyum sağlaman, kendini bana bırakman..." terleyen anlını çıplak göğsüme sürdü ve geri çekilip yeniden bana baktı. "Şu boktan hayatta daha iyi hissettiğim tek bir an bile olmadı."

"Ali Asaf," dedim. Ellerim omzunu sıktı ve sırtımdan aşağı birkaç damla ter aktı. İçime girip çıkan ince parmağına eş değer şekilde hareket eden başparmağının okşaması nefesimi kesti.

Kalçamı daha hızlı hareket ettirdim. Eliyle boynumu kavrayıp, beni ona bakmaya zorlarken parmaklarım titredi.

Parmağını biraz daha içeri kaydırdı ve aynı anda tekrar başparmağını hassas noktama bastırdığında hareketleri yavaşladı. "Al," dedi dudaklarıma doğru fısıldayarak. "Ne istiyorsan al benden!"

"Ben," dedim ve yutkundum. "Ali Asaf, ben-" saçma sapan bir hâldeydim sanki. Aklımdan geçen kelimeleri toparlayıp

bir araya getiremiyordum.

"Mutlu olmanı istiyorum Mahinev," dedi fısıldayarak. Parmağını yeniden bastırdı. Ona cevap vermek istiyordum ama zihnimi toparlayamıyordum. "Benimle mutlu olmanı istiyorum."

Başımı salladım. Konuşmaktan aciz dudaklarımı hareket ettiremedim. "Ali Asaf lütfen," dedim ne için yalvardığımdan emin olamayarak. İki yanına açılmış bacaklarımı sıkarak onun sert kaslarına bastırdım. Bu coşkulu ama hain his beni sarsarken bedenime hâkim olmak için ekstra çaba harcama ihtiyacı duyuyordum.

Kendimi kaybedecektim. Kendimi kaybedecek gibi hissediyordum. Söylediği her bir kelime zihnimde dönüp duruyordu ama ona karşılık verecek durumda değildim.

Başparmağı hızlandı. Bedenimin her bir zerresine inanılmaz bir zevk yayılırken aynı zamanda parmağının altında hassaslaşan tenim neredeyse patlayacaktı. O yakıcı his bedenimin her yerini ele geçirirken bin parçaya bölündüm.

Dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralandığında Ali Asaf beni sıkıca tuttu. Nefes nefese dağıldım. Alınlarımız birbirine değdi ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Gözlerim gözlerini aradı. Kollarında sakinleşmemi beklerken bedenimin belli noktalarında hâlâ ufak sarsıntıları hissediyordum.

Tenimin her yeri hassaslaşmış sanki tenim incelmişti. Biraz sakinleşince gözlerim odaklandı ve ona baktım. Kararmış yeşil gözlerini saklayan uzun kirpiklerini kırpıştırdı ve elini usulca çekerek şortumun içinden çıkardı. Parmağının hareketiyle irkilince gülümsediğini fark ettim ve bakışlarımı kaçırdım.

Ali Asaf elini çektiğinde beni tuttu ve koltuğa yatana kadar çekti. Arkamdan sarılıp ellerini belime dolarken beni sımsıkı sardı.

Göğsüm az önce yaşadığım şeyin etkisiyle hâlâ hızla inip kalkıyordu. Saçlarımı geriye çekti ve dudaklarını boynuma

dokundurup bir süre bekledi. Kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Sana günde birkaç kere âşık olmam normal mi?"

Bir anda donup kaldım. "Ne dedin?" dedim heyecanla.

"Nasıl böyle oldu? Her gün bir şey artıyor tam şuramda." Arkamdan uzanıp elimi tuttu ve kalbime doğru bastırdı. "Ağırlaşıyor, yoruyor ama mutlu ediyor."

Hızla yerimde dönüp yüzüne baktım. Suratımdaki sırıtma yüzüme yapışmış gibi gülümsedim. "Her gün mü?" dedim şımarık bir ses tonuyla.

Bu hâlim onu da gülümsetti. "Her Allah'ın günü."

"Güzel," dedim neşeyle.

"Güzel mi?"

Hevesle başımı salladım. "Güzel tabii, bana yetişmen için daha çok çabalaman gerek. Çünkü ben, çok uzun zamandır her gün sana defalarca âşık oluyorum."

İki eliyle yüzümü tutup kendine doğru çekti. "Kalbim sana doğru akıyor Mahinev, sana doğru eksiliyor."

"Ben sahip çıkarım, yeter ki bana doğru aksın sorun değil."

"Seninle olduğum günden beri durmaksızın akıyor." Gülümseyerek devam etti. "Bak gidip ölçtürsem valla gramajı az çıkar."

Ufak bir kahkaha attım. "Kalbin gramajımı varmış?" diye sordum neşeyle.

"Var tabii," dedi gamzelerini göstererek. "Benimkinin çoğunu sen aldığın için kesin artık eksik çıkar."

Gözlerimi yüzüne odakladım. Dudaklarımdaki gülümseme silinecek gibi değildi. O böyle konuştukça, yanımda oldukça, uyurken ya da uyanık fark etmez yüzümde daimi bir gülümseme olacaktı sanki.

"Bakma kızım bana böyle," dedi huysuzca.

"Nasıl bakıyorum ki?"

"Böyle," dedi. "Sen, o kocaman kahve gözlerini belerte belerte baktığında benim içim gidiyor."

"Öyle mi komutanım," dedim aynı şekilde bakmaya devam ederek.

"Al işte," dedi isyan edercesine. Omzumu silkip, dudaklarımı büktüm ve burnumu kırıştırıp ona baktım.

Derin bir iç çekti ve pes eder gibi omuzları çöktü. "Valla ısırırım bak ağzını burnunu."

Çenemi kaldırıp ona doğru uzandığımda gözlerime öyle güzel baktı ki aklımı yitirdiğimi zannettim. Dudaklarını çeneme indirdi, dişlerini sürttü ve hafifçe ısırdı. O bakışların altında gözümü bile kırpamadım.

Geri çekildiğinde gözleri artık daha ciddi bakıyordu. "Ağzından çıkan her kelime," derken parmak uçları dudaklarıma dokundu. "Bana her bakışın." Dudaklarını göz kapaklarıma dokundurup geri çekildi. "Tenime değen bu narin tenin." Parmakları usulca kolumda ve omzumda gezindi. "Sadece benim." Üzerine basarak söylediği şeyle yutkundum. "Sadece benim için yaratılmış."

Eğilip dudaklarına ufak bir öpücük bırakıp geri çekildim. Aynı anda o kadar fazla duyguyla cebelleşiyordum ki ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey Ali Asaf'ı çok sevdiğimdi. Ve beni bu hayatta mutlu edecek tek insanın o olduğunu biliyordum. Ali Asaf ince çarşafa uzandı ve ikimizin üzerine doğru çekti.

Kollarını bana sarınca başımı göğsüne yasladım ve sıcak teninin verdiği huzurla gözlerimi kapattım. Uykuya dalmadan önce fısıldadığını duydum. "İyi ki Mahinev," dedi başımın üzerini öperken. "İyi ki benden hiç vazgeçmemişsin."

Umarım bölümü severek okumuşsunuzdur. Mutluluk hormonu saçan bir bölüm oldu benim için. ♥

Merak edilen ilk konu, şimdiki zamana daha kaç bölüm olduğu. Net bir bölüm sayısı söyleyemem ama 20. - 25. bölümlerde şimdiki zamana geçeriz diye düşünüyorum. 😊

Diğer bir konu ise basılı kitaplarım için sürekli mesaj alıyorum. Onları burada paylaşmamı ister misiniz?

Sırasıyla Tadında Aşk Var, Beklenmedik Anda, Aşk Büyüsü, Aşk Tutkusu ve Aşk Dileği'ni burada paylaşayım mı?

Aşk Dileği henüz basılmadı ve şimdilik düşünmüyorum. Ama seriyi sırasıyla paylaştığımda onu da buraya yükleyeceğim tabii. Kitabın %80'ni yazıldı zaten. □□

Bu arada Mahi gibi uzun soluklu olmayacak kitaplar. 15-20 bölümle bitiririz, hızlıca ve çok ara vermeden, düzenleyerek bölümleri paylaşma planım var. Ek sahneler, özel bölümlerde olabilir. Kitap fiyatları yüksek olduğundan amacım okumak isteyip alamayanlara fırsat sağlamak.

Bu konu hakkında fikirlerinizi benimle paylaşırsanız çok sevinirim. □

Bir sonraki bölümde görüşene kadar, kendinize iyi bakın.□

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; ♥

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik

- tiktok: tugbaaticicosar

MAHİ - On Beşinci Bölüm

Merhaba canlarım, bölümü son dakika yetiştirdim. O yüzden daha sonra yeniden okuyup hataları düzelteceğim, kusura bakmayın. İlk defa böyle bir şey geldi başıma.
15-20 k okunma alan bölümlerin, 1000 k bile yorum almaması çok üzücü ve heves kırıcı. Bir sınır koymuyorum ama keşke sizde biraz destek verirseniz mutlu olurum.
Oy verdiysek, keyifli okumalar.

- Bazı kısımlarda yetişkin içerikli sahneler bulunmaktadır. -

•••

Yaşlanıp öyle kol kola yürüyelim mi?
Ne güzel yaşlanırsın sen.
- Cemal Süreya

Selim ve Bahar Bölüm Şarkısı: Benimlesin Akşama – Alifiru

Ali Asaf ve Mahinev Bölüm Şarkısı: Karakol – Mabel Matiz

Bahar

Omzumdan kayan çantamı düzeltmek için elimdeki poşetleri yere bıraktım. Yüzüme vuran güneşi engellemek ister gibi hafifçe eğildim ve çantamı düzelttikten sonra yeniden poşetlere uzandım. Bir poşeti elime alıp diğerine uzandığım anda yüzüme vuran güneşin ortadan kaybolmasına sebep olan bir gölge dikildi önümde. Yerimde doğrulamadan sadece başımı geriye attım ve karşımda duran adama baktım.

Selim...

Onunla karşılaşmayı beklemediğimden şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bu saatlerde işte olması gerekiyordu.

Daha birkaç saat önce ona mesaj attığımda işe gideceğini söylemişti. Onu görmenin heyecanıyla dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Selim," dedim ismini fısıldayarak.

"Güzelim," diye karşılık verdiğinde refleks olarak etrafıma bakındım. Sanki biri bizi duyacakmış gibi irkilmiştim. Selim bu tavrımı fark edince suratını astı. Dudaklarını, ince bir çizgi hâlini alana kadar sıktı.

Amacım onu kızdırmak değildi ama tedirginliğimi de anlamasını istiyordum. Elimdeki poşetleri yeniden yere bıraktım ve onu görebilmek için doğruldum. Yüzünün gülmesine sebep olmak ister gibi ona birazcık yaklaşarak kısık sesle konuştum.

"Hayatım," dedim gözlerinin içine bakarak. Bakışlarında beliren ışıltıyı hissettim. "Sen işe gitmedin mi?"

Selim'in yüzü rahatlamayla gevşedi. Bakışları önce gözlerimde sonra da dudaklarımda gezindi. "İzin aldım," derken elini bana doğru uzattı ama sonra ne yaptığını anlayınca aniden bana dokunmadan durdu ve geri çekti. "Zaten hafta sonu," derken omuzlarını silkti.

"Bir şey yok değil mi?" dedim merak ederek. Başını iki yana salladı. Az önce bana doğru uzanan elini kaldırıp çenesini kaşır gibi okşadı. Tedirgin olduğunu hissedebiliyordum. "Selim," dedim merakla.

"Ben," diye başladı ama sonra durdu. Çenesinde gezinen elini saçına atarak geriye doğru taradı. "Belki biz," yeniden duraksayınca onun bu çekingen hâllerine gülümsedim. Selim, ona güldüğümü görünce derin bir nefes aldı. Başını iki yana sallarken dudaklarının kıvrılmamak için zorlandığını fark ettim.

"Birlikte bir şeyler yaparız belki diye düşündüm," derken gözleriyle gözlerimi yakaladı. Bunu ne kadar istediğini, gözlerine dolan o istek ve umut parçalarının her birinde gördüm. Ve bunu yok eden kişi olmak hiç ama hiç hoşuma gitmiyordu.

Selim birkaç gündür bu konunun üzerine çok fazla duruyordu. Ne zaman telefonda konuşsak, konu hep bir şekilde benimle rahat rahat konuşmak istediğine geliyordu. Mesajlaşmalarımızın sonu hep bu konuyla bitiyordu.

Elimi tutmak istediğini, dilediğince sarılmak istediğini söylemekten hiç vazgeçmiyordu. Daha fazlasını istediğini de ima ettiğini çekinmeden ifade ediyordu.

Bu durumda, sanki bunlara ben engel oluyormuşum gibi hissetmek hoşuma gitmiyordu ama ikimizin adına da dürüst olmak benim görevimmiş gibi hissediyordum. Aynı hisleri paylaşıyorduk ama sanırım bu durumu sürekli hatırlatan taraf ben olduğum için kötü polis durumuna düşen her zaman ben oluyordum.

Sessiz kalışımdan ya da düşündüğüm şeylerin yüzüme yansımasından mıdır bilmem Selim telaşla konuşmaya başladı.

"Hemen hayır deme," derken heyecanını fark edip sesinin tonunu düşürdü. "Bahar'ım lütfen hemen reddetme," diye bitirdi cümlesini.

"Selim," dedim ama devamını getiremedim. Zaten Selim de buna fırsat vermeden konuşmaya devam etti. "Güzelim her şeyi ben ayarlayacağım. Hiçbir sorun olmayacak. Kimsede bizi görmeyecek."

Selim'in bu kadar hevesli olması, kendinden bu kadar emin konuşması beni de umutlandırdı ve bu yüzden tereddüt ettim. Selim'in düşündüğünün aksine bende en az onun kadar istiyordum ama yine de bir yanım korku içindeydi.

Selim benim tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi gözlerime heyecanla baktı. "Lütfen Bahar, söz veriyorum hiçbir sorun olmayacak."

"Ne yapacağız?" diye sordum merakımı gizleyemeden. Onun heyecanı bana da bulaştı. Kendimi kaptırmamak için direndim ama onunla baş başa geçireceğim bir zamana sahip olma düşüncesine kapılıp gitmemem ve heyecanlanmamam çok zordu.

"Bir yer biliyorum, şehir dışında ama sessiz sakin küçük bir mekân. Sen istersen," durup bekledi. Sanki söylemekle söylememek arasında kalmış gibi yutkundu. "Eğer ayarlarsan, yani dilersen kalabiliriz."

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Bakışlarımı ondan kaçırmamak için kendimi zorladım. Bunu, bu kadar istiyor olmak beni deli gibi korkutuyordu ama inkâr edecek değilim. Selim sanki karşı çıkmamı bekler gibi tedirgince yerinde kıpırdandı. Ben bir şey söylemeyince hızla konuşmaya devam etti. "Tabii zorunda değiliz. Seninle geçireceğim birkaç saate razıyım ben."

Düşünüyordum. Deli gibi yapmak istediğimi içten içe biliyordum ama aynı istek kadar korkum da vardı. Yalan söylemek istemiyordum. Daha önce, hiç yalan söylemek zorunda kalmamıştım ama Selim'in üzerime diktiği beklenti ve korku dolu bakışlarına da hayır demek imkânsız gibi geliyordu.

"Ayarlamaya çalışacağım," dedim tek nefeste. Kendime itiraz etme şansı tanımak istemediğim için düşünmeden konuşmuştum. Selim'in yeşil gözleri güneşin altında neşeyle parladı. Dudakları öyle büyük bir gülümsemeyle kıvrıldı ki ona bakınca istemsizce gülümsemek zorunda hissettim kendimi.

"Ama söz vermiyorum," dedim hemen arkasından. Amacım ikimizin de hevesini kırmak değildi ama yine de her ihtimali bilmesini istiyordum. Selim sanki bu ihtimal hiç yokmuş gibi hevesle başını sallarken gülümsemeye devam etti. "Belki tüm günü geçirmek için bir bahane bulurum ama kalmak," derken yutkundum. Düşüncesi bile beni böyle heyecanlandırıyorsa gerçek olduğunda ne halt edeceğim hakkında bir fikrim yoktu.

"Tamam," dedi heyecanını kaybetmeden. "Ne olursa kabul ediyorum." Yerde duran poşetlere yeniden uzandım ama Selim benden önce davranıp onları yerden aldı. İtiraz edecekken bana *sakın deneme* dercesine bir bakış attığında sustum.

Eve kadar hiç konuşmadan yürüdük. Sabahın erken saati olmasından dolayı sokaklar sessizdi. Gerçekleşme ihtimali olan düşüncelerim beni o kadar fazla heyecanlandırıyordu ki paniklememek için kendimi zor tutuyordum.

Kapının önüne gelince durdum ve Selim'e doğru döndüm. Elindeki poşetleri almak için uzandığımda parmaklarım onun sert, kemikli ellerine dokundu. "Teşekkür ederim," dedim gülümsemeye çalışarak. Sadece başını aşağı eğdi ve ellerinden poşetleri aldığımda bir adım geriye gitti.

"Haber bekliyorum," dedi fısıldayarak ve bende başımla onaylayarak karşılık verdim.

Telaşımı görmezden gelmeye çalışarak merdivenleri çıktım. Elimdeki poşetlerle mutfağa girdim ve yerleştirdim.

Aldıklarımı mutfakta yerleştireli bir saat olmuştu ve evin içinde deli gibi dolanıp duruyordum. Teyzem bir şeyler olduğunu anladıysa bile belli etmedi. İçimden bir ses paranoyaklık yaptığımı, kimsenin bir şey anlamadığını fısıldayıp duruyordu ama yine de kendimi durduramıyordum.

Yatağın üzerinde duran telefonumu elime aldım. Selim'den gelen mesajı hâlâ açmamıştım. Ne yapacağımı düşünürken aklıma gelen şeyle hemen Mahi'nin numarasını bulup aradım. Telefonu kulağıma götürdüğümde neredeyse bütün tırnaklarımı yemek üzereydim.

"Alo," diyen uykulu sesi duyduğumda derin bir enfes aldım.

"Mahi," dedim telaşla.

"Bahar n'oldu?"

Kızı da telaşlandırdığımı fark edince yatağıma oturdum. "Yok bir şey merak etme," dedim önce onu sakinleştirmek ister gibi. "Abim orada mı?"

Mahi birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra bana, "Bir dakika," diye fısıldadığını duydum. Yerimde heyecandan ölmeden sakince beklemeye çalışmak işkence gibi geliyordu.

Sonunda Mahi sesinin tonunu normal seviyeye yükselterek, "Evet yanımda," dedi. Ben sessiz kalınca Mahi yeniden konuştu.

"Bahar ne oldu?"

"Selim," dedim dudaklarımı ısırarak.

"Ne oldu Selim'e?"

"O, benimle kalmak istiyor," dedim bir çırpıda.

Mahi, "Bahar ne diyorsun bir şey anlamadım ben," dediğinde aklımı toplamak ister gibi gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes alıp verdim.

"Bugün işe gitmemiş. Yolda karşılaştık. Hem zaten hafta sonu ya ondan izin almış. Beni görünce birlikte bir şeyler yapalım dedi. Nasıl bir şeyler yapacağız ki biz? Millet görmesin diye iki dakika sohbet edemiyoruz yani. Bende ne yapacağız diye sordum. Selim bir yer söyledi. Biraz şehir dışıymış. Rahat ederiz, kimsede bizi görmez dedi. Ama sonra istersen kalırız dedi. Yani bana bıraktı tabii ama çok ister gibi bakınca ben ne yapacağımı bilemedim. Ayrıca teyzeme ne diyeceğim ki! Ya Ali Asaf abim duyarsa Mahi? Selim'le arası bozulur. Ben kalamam gece nasıl kalayım? Kalmayı bırak gidemem bile Mahi. Selim'de çok heveslendi. Sürekli bana sanki ben istemiyor muşum gibi bakıyor ama neden istemeyeyim ki? Gidemem de mi Mahi ben, yok gidemem!"

Mahi'nin, Bahar dediğini duydum ama ağzım sanki başkası tarafından ele geçirilmişti. "Ben şimdi arıyorum Selim'i, olmaz diyorum."

"Bahar bir dur!" Mahi'nin bağırmasıyla ağzımı hızla kapattım.

"Kızım n'oluyor sana?" dediğinde kuruyan dudaklarımı ıslatıp, yutkundum.

"Ne oldu?" derken hâlâ nefes nefeseydim.

"Ne mi oldu? Ağzının motoru bozulmuş gibi konuşup durdun. Ayrıca o kadar saçmalamana rağmen ben nasıl senin derdini anladım onu da bilmiyorum."

"Anladın mı?" dedim yeniden yutkunarak.

"Bahar, Selim seninle baş başa vakit geçirmek istiyor sadece ki haklı adam. Biz en azından sizin yanınızda rahatız ama çocuk ona bile sahip değil."

Söyleyecek bir şey bulamadığımda Mahi devam etti.

"O ne istediğini söylemiş sana zaten. Burada önemli olan senin ne istediğin..."

"Sorun isteyip istemem değil ki."

"Bahar lütfen, sen Selim'le vakit geçirmek istiyor musun?"

"Evet," dedim hiç beklemeden.

"Tamam o zaman bir şeyler ayarlarız."

"Ama ya duyarlarsa?" sesimdeki tereddütü hissetmiş gibi yumuşak bir ses tonuyla konuştu.

"Kimse duymaz. Biraz yalnız vakit geçirmenizde fayda var zaten, yoksa bu gidişle adamla evlendiğinde yalnız kalacaksın."

"Tamam," dedim ama bu daha çok kendi kendimi ikna etme çabasıydı sanki. Yine de birlikte kalmak hâlâ beni biraz tedirgin ediyordu. Selim'e güvenmediğimden değildi bu korkum. Ben sadece nasıl davranmam gerektiğinden emin olamıyordum.

"Mahi," dedim çekinerek. "Sence gece kalsam mı?"

Beni onaylamasını istiyordum. Sanki birinin beni arkadan ittirmesine ihtiyacım vardı.

"Kalmak istiyor musun?"

Mahi'nin sorusuyla bir süre sessiz kaldım. "İstiyorum ama," derken söyleyecek bir şey bulamadım. "Siz ikiniz abimle yalnız kaldınız, ne yaptınız ki?"

Mahi aniden öksürmeye başladığında, "İyi misin?" diye sordum. Öksürük krizinin ardından, sanki boğazına bir şey takılmış gibi genzini temizledi. "İyiyim," dedi ama sesi hâlâ pürüzlüydü.

"Eee," dedim cevap vermesini bekleyerek.

"Ee ne?"

"Mahi, ne yaptınız diye sordum ya."

Mahi yeniden boğazını temizledi. "Meyve yedik, film izledik ve birlikte uyuduk."

"Güzel vakit geçirdiniz yani?"

"Evet," dedi yine öksürerek.

"Sen, şey," cümlemi toparlamak için duraksadım. "Yanında rahat mısın?"

Mahi derin bir nefes aldı. "Yanında rahat olamayacağını düşünmeni anlıyorum ama öyle olmuyor Bahar. Ali Asaf'ın bana baktığı gibi bakıyor Selim sana. Ve bir adam sana öyle baktığında, üzerinde ne olduğu, yüzünde makyaj olup olmadığı, saçının durumu ya da nasıl göründüğünün hiçbir önemi olmayacak. Her hâlinle aynı bakışa sahip olduğunda, onun için ne ifade ettiğini gözlerinde gördüğünde inan bana seni rahatsız eden hiç bir şey kalmayacak ortada."

"O değil de Bahar," dedi Mahi sesini alçaltarak. "Yarın Ali Asaf'ın doğum günü, ben döndüğümde ona sürpriz yaparım diyordum ama o manyak çıktı buraya geldi."

"E daha iyi değil mi işte? Yalnız vakit geçirirsiniz."

"Ya zaten Selim'le ayarlamıştık biz. Önce hep birlikte kutlayacaktık daha sonra da yalnız bir şeyler planlamıştım ben. Ayrıca hediyesi de orada."

Planının bozulmasından hoşlanmadığını anladığımda araya girdim. "Sen boş ver şimdi hediyeyi falan. Biz sonra kalabalık bir kutlama yaparız zaten. Hatta yarın akşam yaparız, bir şekilde planlarız. Sen düşünme orasını."

Hâlâ içine sinmiyordu, fark etmiştim ama yine de yapacak daha iyi bir planımız yoktu.

Mahi'yle biraz daha konuşunca kendimi daha rahat hissettim. Mahi, en mantıklı olanın Songül'de kalacağımı söylemem konusunda beni ikna etmişti. Annesi daha dönmemişti ve Songül'de evde yalnızdı. Bu plan aklıma yatınca telefonu kapattıktan hemen sonra Songül'ü aradım.

"Efendim," diye telefonu açan Songül hemen arkasından burnunu çekti.

"İyi misin?" dedim merak ederek. Songül yeniden burnunu çekti.

"İyiyim," dedi ama sesinin tonu bana hiç öyle gelmiyordu. Israrla birkaç kere üsteledim ama Songül her seferinde iyi olduğunu, biraz grip olduğunu söyledi. Bana hastalıktan çok sanki ağlamış gibi gelmişti ama yine üzerine gitmek istemedim.

Sonra ona durumu anlattım ve Songül itiraz etmeden kabul etti. Telefonu kapattıktan sonra Selim'den birkaç mesaj daha geldiğini gördüm ama teyzemle konuşmadan ona bir şey söylemek istemiyordum.

Yirmi dakika sonra teyzemden izin almıştım. Ona, Songül'ün evde tek başına olduğunu, onunla birlikte kalacağımı söylemiştim. O kadar abartmıştım ki kızın hasta olduğunu, annesi evde yok diye üzgün olduğunu falan da eklemekten geri durmamıştım. Tamamen saçmalamıştım ama teyzem bana kısa bir bakış atmış ve "Tamam kızım git dedim ya," diye cevap vermişti.

Odamda, elimde telefonum öylece beklerken vakit kaybetmenin anlamsız olduğuna kendimi inandırdım ve Selim'in mesajlarına bile bakmadan hemen onu aradım. Telefonun çalma sesi daha kulağıma dolmadan hemen telefonu açtı.

"Güzelim," dediğinde yüzümde sersem bir gülümsemenin yer ettiğinin farkındaydım. Ona direkt ne söylemem gerektiğinden emin olamadan sessiz kalınca Selim durumu en kötüsüne yordu.

"Olmadı değil mi?" dedi az önceki neşesinden eser kalmayarak. Hemen araya girerek anladığı şeyi düzeltmek istedim.

"Yok," dedim panikle ama söylediğim kelimenin iki anlamı da olduğunu sonradan fark ettim.

"Anladım," dedi Selim derin bir iç çekerek. Yine de beni kırmamak için sesinin tonunu toparlamaya çalıştı. "Başka zaman yine planlarız," dediğinde bu adamı daha fazla sevebilir miyim diye düşünürken içime yerleşen rahatlamayla gülümsedim. Tüm tedirginliğim ve gerginliğim bir anda yok oldu.

"Selim," dediğimde durdu. "Geliyorum," diye bitirdim cümlemi.

Selim bir an sessiz kaldı. Telefondan sadece nefesi doldu kulağıma.

"Valla mı?" dedi heyecanla. *Valla mı?*

Selim'in en çok kullandığı kelimeyi duyunca kıkırdadım. "Valla," dedim tıpkı onun gibi.

"Allah," diye bağırırken telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ama onun neşesi bana da bulaşmıştı. Yeniden kulağıma yaklaştırdığımda, "Ne zaman alayım seni?" diye sordu.

"Yarım saat sonra ben caddeye inerim. Songül'ün evine doğru yürüyeceğim, oradan sonra arka tarafa geçerim oradan al beni."

"Tamam," dediğinde telefonu kapatmadan önce onu durdurdum. "Selim?" dediğinde hemen durdu.

"Söyle güzelim."

"Ben, şey... Yanıma ne alayım?" diye sordum tek seferde. İkimizde sessizleştik. Selim ismimi fısıldarken yutkundum.

"Bahar," diyen sesi ağırlaştı sanki. "Kalacak mıyız?" diye sorduğunda beklentiyle nefesi kesildi.

"Kalacağız," dedim tıpkı onun gibi titrek bir nefes eşliğinde. Selim biraz bekledi. "Sadece," dedi ve boğazını temizler gibi öksürdü. "Gece uyumak için rahat bir şeyler alsan yeterli." Sanki beni görebilirmiş gibi sadece başımı salladım.

...

Arabanın içinde ikimizde sessizdik. Yolu izlerken kafamın içinde dönüp dolaşan panik belirtilerini yok etmeye çalıştım. Selim uzanıp aniden elimi tutunca irkildim ama parmakları beni sarınca rahatlayarak bende onu sımsıkı tuttum.

"İyi misin?" diye sordu Selim.

Gülümseyerek başımı salladım. "Nereye gidiyoruz?"

Sorum karşısında bana bir saniye gülümseyerek baktı ve bakışlarını yeniden yola çevirdi. "Çok güzel bir mekân buldum. Mordoğan tarafında denize karşı bir yer. Hem restoran hem de çok şirin bungalov evleri var. Ben yer ayırttım ama ne yapacağımıza sen karar vereceksin."

Onu yine başımla oyalayınca elimi sıkıca sardı.

Gittiğimiz yer Selim'in dediği kadar vardı. Deniz kenarına kurulan masaların manzarası harikaydı ve oturduğum yerden asla kalkmak istemiyordum. Selim, çantalarımızı

bizim için ayırttığı odaya göndermişti. Öğle yemeğini denize karşı yemiş, yemek sonrası temiz havanın tadını çıkararak yürüyüş yapmıştık.

İlk defa huzur içinde el ele yürüdük. İlk defa Selim hiç çekinmeden elini omzuma atıp beni sıkıca sarmış, kendine doğru çekip sarılmıştı. Bu da yetmezmiş gibi aramıza sıkışan elimi tutarak kendi beline doladığında başımı kaldırıp ona gülümseyerek baktım. Başını eğip dudaklarını önce burnuma sonra da anlıma dokundurduğunda onun bana verdiği huzurla gözlerimi sıkıca yumup başımı da göğsüne yasladım.

Denize girmek isteyip istemediğimi sorduğunda hayır demiştim. Zaten neredeyse tatil bölgesinde yaşıyorduk. Şu an bu temiz hava ve yeşille mavi karışımı ortamın huzurunu bozacak bir isteğim yoktu. Üstelik Selim'e bu kadar yakın olmanın hissettirdiği yoğunluk yüzünden artık ondan uzak kalmama sebep olacak herhangi bir şeyi istemem mümkün değildi.

Hava kararmak üzereyken Selim yeniden rengarenk boyanmış minik evlerin olduğu alana doğru ilerledi. Sarı bir bungalov evin önünde durduğunda yüzümü eve doğru çevirdi ve ellerini belime sarıp çenesini de omzuma yasladı.

"Burada kalacağız," dedi önümdeki evi işaret ederek. Karnımda duran ellerinin üzerine ellerimi koyup sardım.

"Çok güzelmiş," dediğimde Selim beni tutup kendine doğru çevirdi ve yüz yüze geldik.

"Çok güzelsin," dedi az önce söylediğime karşılık verir gibi. Elleri hâlâ belimdeydi ama bu sefer arkamda birleşmişlerdi. Beni kendine doğru çekince iki elimi arkaya doğru uzattım ve belimde birleşen ellerinin üzerine ellerimi koyup tutundum.

Başını bana doğru eğince dudakları yüzüme yaklaştı. Hevesli dudaklarım sanki benden bağımsız hareket etmek ister gibi kıpırdanınca başımı geriye atıp çenemi yukarı kaldırdım. Dudakları benimkilere sürtününce gözlerim kapandı ve arkamda duran ellerine sıkıca sarıldım. Selim'in dudakları minik hareketlerle benimkilerin üzerinde gezindi.

Dudakları tam anlamıyla benimkileri kavradığında sesli bir nefes aldım. Ellerimi çekip yüzüne uzandım ve yanaklarından sıkıca tutarken onu kendime doğru çektim. Dudakları sırasıyla, alt ve üst dudağımı sıkıştırıp serbest bıraktı. Dudaklarının yaydığı sıcaklık ve ıslaklıkla daha fazlasını ister oldum. Selim bunu fark etmiş gibi kendini geri çektiğinde boşluğa düşer gibi öne doğru sendeledim.

"Seni böyle öpmek," derken dudaklarını yaladı. Bakışlarım, bir kızaran dudaklarında bir gözlerinde gezindi. "Tedirgin olmadan, korkmadan..."

"Özgürce," diyerek araya girdim. Selim gülümseyerek bana baktı ve "Özgürce," diye fısıldadı.

Selim bir bana bir de arkamda duran eve baktı. "Acıktın mı?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. "Çok değil, sadece meyve falan yesek olur mu?"

Selim başıyla onayladı ve yeniden elimi tuttuğunda beni deniz kenarına kurulan masalara doğru bir iki adım ilerletti olduğum yerde durduğumda elim aramızda gerildi. Merakla bana bakarken konuşmasını beklemeden ben konuştum.

"Evde yesek olur mu? Çay da içeriz?"

Yanaklarımın kızardığının farkındaydım. Selim'in bakışları yüzümde dolaştı ve sonunda yanaklarımda durdu. Başını salladı ve "Olur," derken eve doğru geri döndük.

Kapının önünde geldiğimize, "Sen gir güzelim, ben de bize meyve ve çay isteyeyim," dediğinde cebinde çıkardığı iki anahtardan birini bana doğru uzattı. Beni bırakıp gitmeden önce eğilip yeniden başımdan öptü ve arkasını dönüp restorana doğru ilerlerdi.

Kapıyı açıp içeri girdim. Hemen kapının yanında olan ışığa uzandım ve yaktım. Küçük bir aydınlatma lambası yandığında, loş ışığın yeterli olduğuna karar verip diğer ışığı açmadım.

Küçük bir alanın hepsini görüyordum. Ufak bir köşe koltuğun karşısında televizyon vardı. Hemen koltuğun arkasında yine televizyonu görebilecek şekilde yerleştirilmiş, beyaz demir başlıklı, iki kişilik yatak vardı. Diğer köşede ufak

bir mutfak onun ilerisinde de minik, kapalı kapının arkasında banyo olduğundan emindim.

Ufak çantam, Selim'in çantasıyla yan yana yatağın yanında yerde duruyordu. Bir iki adımda yatağa ulaştım ve elimi açık renk örtülerin üzerinde gezdirirken evin kapısı açıldı.

Selim içeri girip kapıyı kapattı. "Hava o kadar sıcakken nasıl esmeye başladı anlamadım," dediğinde gözleri beni buldu. Bir bana bir de arkamda duran yatağa baktı.

"Az önce hiçbir şey yoktu," dedim söylediğine karşılık.

"Valla bende anlamadım güzelim ama akşamları serin oluyormuş, garsonlardan biri söyledi." Cümlesi bittiği anda kapı tıklatıldı. Selim hemen arkasını döndü ve görevlinin getirdiği tepsiyi adamın elinden aldı.

Elindeki tepsiyi köşe koltuğun önünde duran küçük sehpanın üzerine bıraktı. Ufak bir çaydanlık, iki tane bardak ve kocaman bir tabak meyve vardı. Ufak tabaklara konan çerezleri görünce gülümsedim. Selim bana doğru geldi ve beni yeniden kollarının arasına alıp kendine doğru çekip sarıldı.

"Özledim," dedi başımın tepesinden öperek. Ellerimi beline sarıp ince gömleğine asılır gibi ona sarıldım. "Çok özlüyorum Bahar," dediğinde gözlerimi sımsıkı yumdum. "Bende seni özledim," dedim. Kolları beni daha sıkı sardı. Bir süre öylece hiç kıpırdamadan durduk.

Selim kendini biraz geri çekince ona baktım. "Şimdi pijamalarımızı giyeceğiz. Meyvelerimizi ve çaylarımızı alıp yatağa gireceğiz ve örtülerin altında sana sarılarak televizyon izleyeceğim."

"Valla mı?" dedim gülümseyerek. Onun sürekli söylediği kelimeleri kullandığımda kocaman gülümsedi.

"Valla öyle," dedi aynı neşeli ses tonuyla.

Ayakkabılarımı çıkarıp bir kenar attım. Parmak uçlarımda yükselip yanağından öperken, parfümüne karışan kendine has kokusunu içime çektim.

Geri çekildiğimde Selim eliyle yanağımı okşadı. "Sen banyoyu kullan, bende burada üzerimi değiştireyim."

Onu onaylarken eğilip dudaklarımdan bir kere öptü ve bir adım geri çekildi. Çantamı yerden aldım ve ufak banyoya girdim.

...

Selim

Banyo kapısının kapanma sesi küçük evin içinde yankılandı. Bahar banyoya girince arkamı dönüp ellerimi saçlarımın arasına daldırdım.

"Hay ben böyle işin," diye fısıldadım ama sanki Bahar duyacakmış gibi arkama baktım. Çantama doğru ilerleyip üzerimi değiştirmek için çantadan bir eşofman altı ve üzerini de kısa kollu koyu renk bir tişört çıkardım.

Hareketlerimin bu kadar sarsak olmasından nefret ettim. Koyu renk pantolonumu hızlı hareket ederek çıkarırken çoraplarımdan da kurtulup hemen eşofman altımı giydim. Bakışlarım banyonun kapısındaydı. Üzerimdeki gömleği çıkarıp koltuğa koyarken gergince kıpırdandım.

"Salak salak hareketler yapma, Selim," diye fısıldadım kendi kendime. "Ergen gibi heyecanlanmak da nereden çıktı?"

Tişörtü üzerime giymeden önce derin bir nefes aldım. Ufak mutfak tezgâhına doğru ilerleyip çeşmeyi açtım ve ellerimi ıslatıp enseme bastırdım. "Beyninle düşün Selim, beyninle..."

Çeşmeyi kapatıp ellerimi kuruladım. Tişörtümü giymek için hareket ettiğim anda banyonun kapısı açıldı.

"Selim sence üşür müyüz böyle?" diyen Bahar'ın sesiyle elimde tişörtümle durdum. Bahar'ın bakışları hızla bana döndü. Gözleri önce yüzümde daha sonra çıplak göğsümde gezindi. Az önce beynimle düşünmem gerektiğini kendime hatırlatmış olmam hiçbir işe yaramıyordu. Bahar'ın bakışları üzerimde gezinirken içten dışa doğru kanım kaynıyordu.

"Bahar," diyerek dikkatini yüzüme çekmeye çalıştım. Bahar sesimle irkilmiş gibi yerinde sıçradı. Sanki gizli bir iş

yaparken yakalanmış gibi yanakları kızarırken bakışlarını benden kaçırdı.

Aferin geri zekâlı, kızın ödünü patlat...

Her ne kadar o bayıldığım gözlerini üzerimde istediği kadar gezdirmesini istesem de şu anda zaten aklını yitirmiş bir adam gibiydim.

Elimdeki tişörtü hızla başımdan geçirdim ve yanına doğru ilerledim. Kollarımı beline sarıp kendime doğru çektiğimde ellerini belime doladı. "Üşüdün mü?"

Başını aşağı yukarı sallayınca, onu ısıtmak ister gibi ellerimi sırtında gezdirdim. Üzerinde kısa kollu bir tişört ve dizlerinin biraz üzerinde biten bir şort vardı. Gece bunlarla uyuduğunu düşündükçe dudağımda bir gülümseme oluştu. Üzerindeki minik ayıcık desenlerine bayılmıştım.

"Hadi geç sen yatağa, bende yanına geliyorum şimdi."

Bahar bana hiç bakmadan arkasını döndü ve yatağa doğru ilerlerdi. Onun ince örtüyü açıp ayakucuna katlamasını ve yatağın ucunda duran battaniyeyi alarak yatağa sermesini izledim. Hemen arkasından da kendisi yatağın içine girdi. Sırtını, yatak başlığına yerleştirdiği yastığa yaslarken dizlerini kendine doğru çekip battaniyenin altına sığındı.

O kadar güzeldi ki, bütün gün burada dikilip onun her bir hareketini izlemek istiyordum.

Bahar yatağa yerleşince az önce getirdiğim tepsiye doğru yürüdüm ve boş tabaklardan birini alıp içine biraz meyve koydum. İki bardağa da çaylarımızı doldurdum. Önce meyve tabağını Bahar'a götürdüm. Uzanıp aldı ve dizlerinin üzerine koyarken hemen bir tane çilek attı ağzına. Gülümseyerek yeniden sehpaya dönüp iki kupayı da alıp yatağa ilerledim.

"Güzelim kumanda senin yanında."

Ağzı dolu bir şekilde arkasına döndü ve yanında duran kumandayı alıp televizyonu açtı. Elimdeki bardakları başucumda duran kompdinin üzerine koydum. Yatağa girmeden ona baktım ve Bahar'ın düzgünce serdiği battaniyenin altına girdim. Ben onun kadar üşümediğim için

battaniyeyi belime kadar çektim ve yanıma uzanıp onun bardağını aldım.

"Al bakalım," derken elini bana doğru uzattı. Parmakları bardağı sarınca rahatlamayla bir iç çekti. "O kadar mı üşüdün?"

Başını hızla sallarken bardağı dudaklarına yaklaştırıp bir yudum içti. Kumandayı onun elinden aldım ve kanalları dolaştım. Bahar gördüğü bir filmde durmamı istediğinde onun dediğini yaparak durdum ve kumandayı elimden bıraktım.

Bende çayımı aldığımda Bahar yanımda kıpırdandı. Ona bu kadar yakın olmak, sıcaklığını hissetmek bana yeterli gelir sanıyordum ama yetmediğini anlamam uzun sürmedi. Daha fazla yakınlaşmak, ona dokunmak istiyordum.

Aklımdan geçen şeyler beni korkutsa da Bahar'ı tedirgin edecek hiçbir şey yapmazdım. Asla istemediği bir şey olmayacaktı aramızda. Tek istediğim ona sarılmak, şu üzerimizdeki battaniyeyle değil de kendi sıcaklığımızla ısınmaktı.

Bahar'ın gözleri televizyonda, benim gözlerim ise onun üzerindeydi. Onu izlediğimin farkında olduğunu biliyordum. Bardağını komodine bırakınca bende aynısını yaptım. Yerinde biraz kıpırdandı. Tabaktan bir tane elma alıp, soydu ve dilimledikten sonra bir dilimi bana uzattı.

Başını hiç çevirmeden bana doğru uzattığı eline baktım. Ufak bir kahkaha atarken, "Bana mı?" diye sordum. Bahar sinirle bana döndü. "Yanımda senden başka biri mi var?"

"Yüzüme bile bakmayınca emin olamadım güzelim," dedim. Elmayı geri çekecekken elimi uzatıp bileğinden yakaladım ve ufak dilimi uzanıp ısırdım.

Bahar bir eline bir de ağzıma baktı. Kalan yarım parçayı ağzına atıp çiğnediğinde gülümsedim. Bakışlarım yeniden televizyona çevirdiğinde daha fazla dayanamadım. Kumandaya uzanıp televizyonu kapattım. Önünde duran tabağı da aldım ve bardağımın yanına koydum.

"Ne oldu?" diye sormasına aldırış etmedim. Yastığımı düzelttim, battaniyenin altına girdim ve ellerimi ona dolayıp kendime doğru çektim.

Yanıma sokulurken nefesinin kesildiğini hissettim. Onu çekmemle birlikte sırtındaki battaniye açılınca tek kolumun üzerine doğruldum ve üzerine eğilip sırtını örttüm. Amacım yerime dönmekti ama Bahar'ın yastığa yayılan saçlarını görünce olduğum yerde kaldım.

Gözlerimi yüzünde gezdirirken destek almadığım elimle uzanıp yüzüne dökülen saçlarını geri ittim. Sadece saçlarına dokunmak istemiştim ama kendime engel olamadım. Elimi saçından çekerken, parmak uçlarım yanağında gezindi. "Buradan öpsem," diye fısıldadım izin almak ister gibi. Bahar yutkundu.

Dudaklarından belli belirsiz, "Öp," kelimesini duydum. Başımı eğip dudaklarımı az önce parmağımı gezdirdiğim yere dokundurdum. Dudaklarım yumuşak tenine dokununca gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Kokusu burnumdan içeri sızıp ciğerlerime dolarken bu hissin ne kadar hoşuma gittiğini düşündüm. Az önce yanağına dokunan parmağımı çenesinde gezdirip gözlerinin içine baktım. "Peki buradan?"

Göğsü derin bir nefes aldığında şişti. Başını sallayıp onay verince dudaklarımı çenesinde gezdirdim. Aynı parmağım çenesinden aşağı kayıp boynuna doğru ilerlerken dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Uzun süre kendimi dudaklarında kaybettim. Oyalanabildiğim kadar oyalanıp tadını çıkardım. Kendimi geri çektiğimde Bahar nefes nefese bana baktı. Elim hâlâ boynunun üzerinde hızlı atan nabzının çevresinde geziniyordu.

"Burası?" diye sordum. Bahar'ın gözleri irileşirken nefes nefese başını salladı. Parmağımı ince tişörtünün yakasına takıp hafifçe aşağı doğru çektim ve tenini açığa çıkardım. Göğsü hızlı nefes alış verişiyle yükselip alçalırken parmağımla açığa çıkan pürüzsüz teninde gezindim.

Gözlerinin içine bakarak başımı aşağı doğru eğdiğimde Bahar gözlerini sımsıkı yumdu. Derin nefesleri artık daha sesli bir şekilde kulağıma dolarken, omzundan aşağıya doğru dudaklarımı kaydırmadan önce derin bir nefes çektim içime.

Bahar'ın kokusu bahar gibiydi. Bahar, yanımdan her geçtiğinde aldığım kokusuyla başım dönerdi ama burası... Buradan aldığım kokunun bir tarifi yoktu. Kokusu ciğerlerime yayılıp beni kendine bağlarken önce burnumu sürttüm tenine. Daha sonra dudaklarım dokundu narin bedenine. Ağzımı aralamak, dilimi teninde gezdirmek ve onun tadını ağzımın içinde hissetmekten başka bir şey düşünemez oldum o anlarda.

Bahar ismimi fısıldadı. Belli belirsiz duyduğum sesle başımı teninden uzaklaştırmakta zorluk çekerek ona baktım.

"Bu böyle olmaz güzelim," dedim dişlerimi sıkarak. "Bu iş böyle olmaz."

Bahar şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Artık uzak duramam," dedim, beni anlamasını ister gibi gözlerine baktım. "Ali Asaf'a söylememiz gerek."

Üzerinden uzaklaşarak yana kaydım. Dirseğimi kıvırıp başımın altına alarak ona doğru döndüğümde Bahar da benimle yüz yüze gelecek şekilde döndü.

"Tamam," dedi fısıldayarak. Vücudumu ona iyice yaklaştırdım ve boşta kalan kolumu üzerine atıp ona sarıldım. Bahar iyice bana doğru sokuldu. Başını boynum ve göğsümün arasına yaslarken küçük ellerinden birini yüzüme doğru uzatıp yanağımı okşadı.

"Selim," dedi fısıldayarak. Sıcak nefesini tişörtünün üzerinden hissettim.

"Söyle güzelim," dedim ne söyleyeceğini merakla bekleyerek.

Bahar başını geriye attı. "Bir şey istesem," dediğinde gözlerini benden kaçırmamak için zorlandığını fark ettim. "Söyle Bahar'ım," dedim, rahat olmasını sağlamak ister gibi saçını okşadım.

"Tişörtlerimizi çıkarsak üşür müyüz?" dedi yanakları kızararak. Bir saniyeliğine yanlış anladığımı düşündüm. Ama kızaran yanaklarına eş ısırdığı dudakları, duyduğum şeyin doğru olduğunun kanıtı gibiydi.

"Elimi tuttuğunda, bana dokunduğunda hissettiğim şeyi sana tarif edemem ama belki tenim tenine değerse sende anlarsın sana karşı ne hissettiğimi."

Ona doğru yanaşıp anlından öptüm. "Benim senin hislerini anlamam için teninin tenime değmesine gerek yok. Bana bir şey ispatlamak için yapman gereken hiç bir şey de yok."

"Biliyorum," dedi Bahar sakin sesiyle. "Bunu bende istiyorum."

Başımı geriye atıp yüzünü net görebilmek için biraz uzaklaştım. "Sen mi istiyorsun?"

Başını sallarken hevesli olduğunu belli edercesine panikledi. Söylediğini ikinci defa tekrar etmesine izin vermedim. Yerimde biraz doğruldum ve tişörtümü tutup tek hamlede çıkardım. Bahar'ın gözleri üzerimde gezinirken yatağa uzanıp yeniden ona sokuldum. Ilık parmaklarını göğsüme dayayıp sakince gezdirdi.

Ona sende çıkaracak mısın diye sormadım. Eğer istiyorsa zaten kendisi yapardı. Bir iki dakika sakince bekledi ve sonunda yeniden bana baktı. "Bende çıkaracağım," dedi çekinerek. Bir şeyi belirtir gibi değil de sanki benden onay almak ister gibiydi. Konuşursam korkup vazgeçer diye sesimi çıkarmadan sadece başımla onayladım.

Az önce benim yaptığım gibi yerinde biraz doğruldu. Sırtını bana doğru döndü ve tişörtünün belinden tutarak kaldırıp, başından çekip çıkardı. Sırtının ortasında tenini ikiye bölen beyaz iç çamaşırına baktım. Bahar hızla yerine yattı ve boynuna kadar battaniyeyi çekti. Ellerimi beline sarıp çıplak tenini sakince okşayarak göğsünü göğsüme yasladım.

"Rahat mısın?" dediğimde başını omzumla boynum arasına yerleştirip bana iyice sokuldu. Elimi, belinden sırtına doğru kaydırıp sutyeninin üzerinde durdum. Minik kopçanın

üzerinde dolanan parmağımı gergin kumaşın altına sokup hafifçe çektim.

"Emin misin?" diye yeniden sorduğumda Bahar sessiz kaldı. Sıcak nefesi tenime vurdukça heyecanım arttı. Kendi kuyumu kazıyordun şu anda. Bu hâli bile alev alev yakıyorken bir de sutyeni çekilirse aramızdan, ölüp giderdim.

"Çıkarabilirsin," dedi Bahar aniden. Kendime vazgeçmek için izin vermeden, tek elimi onu sıkıca saran sutyenin minik uçlarına getirdim ve iki taraftan çekerek açılmasını sağladım. Bahar'ın derin bir iç çektiğini duydum. Omuzlarında kalan askıları sıyırırken Bahar hiç kıpırdamadı. Sadece aramıza sıkışıp kalan sutyeni almam için biraz geri çekilmek zorunda kaldığını hissettiğinde benden biraz uzaklaştı. İnce, küçük kumaşı aramızdan çektim ve hemen ardından Bahar hızla yeniden bana sokuldu.

Siktir!

İçimden kendime ettiğim en basit küfürdü bu. Tenini tenimde hissediyordum ama göğüsleri bana yaslandığında yumuşak tenine tezat duran sert göğüs uçlarını göğsümün tam ortasında hissediyordum.

"Rahat mısın?" dedim kendimi zorlayarak. Aptal gibi aynı soruyu soruyordum ama şu an beynim işlevini yitirmişti. Konuşmak için çalışmayı reddediyordu sanki.

"Hı hı," dedi Bahar sadece.

Kollarımın arasında vücudu gevşedi. Teni benimkine yapışmış bir hâlde bana iyice sokuldu. Tek vücut gibi yatağın ortasında toplandık. Kollarımın arasında gevşedikçe ben daha da gerildim. Kıpırdamaya bile korkar oldum.

Beynine odaklan lan, Selim.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp Bahar'ın kokusuna ve kollarımın arasında oluşuna odaklandım. Televizyonun ışığı üzerimize vururken onun yüzünü görmek için geri çekilmeye çalıştım ama Bahar kıpırdamama izin vermedi.

Tam vücudum gevşemeye başlamıştı ki Bahar bacağını bacaklarımın arasına sokarak iyice yerleşti. "Selim," diye

mırıldandığında uykulu sesi kulağıma doldu.

"Söyle güzelim."

"Biz abime söylemeden önce Mahi onu alıştırsın bence," dedi dili dolanarak. Gülümseyerek saçlarını okşadım.

"Olur."

"Tamam o zaman," derken yeniden bana sarıldı.

Tekrar, "Selim," dediğinde gülümseyerek eğildim ve yanağından öptüm.

"Efendim güzelim." Yerinde kıpırdandı ve bacağını bacaklarımın arasını iyice soktu. Dudaklarını boynuma değerken yutkundum.

"Seni seviyorum," dedi fısıldayarak. Kollarım etrafında kasılıp kaldı. Bahar'ın derin nefes alış verişi kulağıma dolduğunda uyuduğunu anladım. Elimi yanağına indirip başparmağımla sakince okşadım. "Bende seni Bahar'ım, çok seviyorum."

...

Mahinev

Kapının hafif kapanma sesiyle uyandım. Koltukta gerilip kendime gelmeye çalışırken gözlerimi aralamaya çalıştım. Salona giren güneş ışığı yüzümü vurduğu için cildim gerilmişti ve gözlerimi açmakta zorlanıyordum.

Koltukça dönüp elimi hemen yanıma attım ama boşlukla karşılaşınca istemeden de olsa gözlerimi araladım. Dış kapının önünde duran Ali Asaf'ı gördüğümde yüzümde bir gülümseme oluştu. Tekrar sırt üstü döndüm ve ona baktım.

Üzerinde dün gece uyurken giydiği şortu vardı. Koyu gri tişörtünün yakaları neredeyse göğsüne kadar ıslanmıştı. Bana doğru gelirken elinde tuttuğu şişeyi masanın üzerine bıraktı. Mor su şişesini görünce kıkırdadım.

"Benim şişem mi o?"

Bana doğru gelirken o da gülümsedi. "Evet hanımefendi sizin şişeniz. Bir sorun mu var?"

Onu, elinde benim mor su şişemle koşarken düşününce yeniden güldüm.

"Bana mı gülüyorsun sen?"

Başımı iki yana salladım ama gülmemi durduramıyordum. Ali Asaf üzerime doğru geldi ve bana yaklaşana kadar eğildi. Nemli saçlarının arasına parmaklarımı daldırdım ve geriye doğru taradım.

"Koşmaya mı gittin?"

Başını sallarken burnumun ucundan öptü.

"Beni neden uyandırmadın?"

"Çok güzel uyuyordun," dedi ve başını eğip boynumdan öptü. Tam kollarımı ona dolayacaktım ki aniden kalktı ve banyoya doğru ilerledi.

"Ya nereye?" İsyan eden sesimi duyunca dönüp bana göz kırptı.

"Duş alacağım," dedikten sonra arkasına bakmadan banyoya girdi. Üzerimdeki ince çarşafı tekmeleyerek attım ve doğrulup oturdum. Duştan gelen su sesini duyduğumda ayağa kalktım ve ikimizin dün gece birlikte uyuduğu çarşafları ve yastıkları topladım.

Eşyaları odama bırakıp yeniden salona gideceğim sırada banyo kapısının önünden geçerken duraksadım. Kapıyı hafifçe tıklattım ve kısa süreliğine suyun sesi kesildi.

"Ali Asaf?" diye seslendim.

"Söyle yavrum." Kapıyı hafifçe araladım.

"Girebilir miyim?"

Yeniden su sesini duymadan önce, "Gel," dediğini duydum. Bir cesaret kapıyı açtım ve kendimi ısınan banyonun içine attım. Buhar olmuş aynanın karşısına geçtiğimde yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçalamak için diş fırçama uzandım.

"Bu havada bu kadar sıcak suyla mı yıkanıyorsun sen?"

Bakışlarımı aynadan uzak tutmaya çalışıyordum çünkü bakarsam duşakabini net olarak görecektim. Yerimde huzursuzca kıpırdanıp bakışlarımı sabit tutmaya çalıştım ama gözlerim bana ihanet ederek arkaya kayıp duruyordu.

"Spordan sonra sıcak su kaslarıma iyi geliyor," diye seslendi. Suyun sesinden dolayı onu az duysam da ne dediğini anlamıştım.

Tam işimi bitirdiğim sırada duşakabinin kapısı aralarındı ve Ali Asaf ıslak kafasını duştan dışarı çıkardı. Buğulu camın arkasından sadece bedeninin gölgesini görüyordum. Islak saçlarını geriye doğru taradı ve gözlerini aynadan benim üzerime dikti.

"Gel buraya," dedi yüzüme bakarak. Gözlerini kısıp, ıslak kirpiklerinin altından beni izledi. Refleks olarak, "Neden?" diye sordum.

"Sabah öpücüğümü almadığımı hatırladım."

"Çıkınca alsan olmuyor mu?" derken ona doğru döndüm. İçimden, gözlerini sakın yüzünden ayırma diye kendimi defalarca uyarırken Ali Asaf sanki aklımdan geçenleri biliyormuş gibi sırıttı.

"Şimdi istiyorum," dedi konunun tartışmaya açık olmadığını belirtir gibi net bir tavırla.

Ona doğru yaklaştım. Adımlarım komut almış gibi hızlandı ve tam karşısına gelene kadar ilerledi. Ben başımı ona doğru kaldırırken o da yüzünü bana doğru eğdi. Dağınık ıslak saçlarında, teninden akıp giden su damlalarında gezdirdim gözlerimi. Bedeninin çoğu hâlâ duş kabininin arkasında kalıyordu ama yine kalbim deli gibi atmaya başladı.

Başını eğdi ve ben kendimi toparlayamadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yüzünden damlayan su ve ağzının tatlı ıslaklığında kendimi kaybettim. Daha dün gece yan yana, sarılarak uyumamışız gibi tenine dokunmak istiyordum. Onu dilediğim gibi öptüm. Dudaklarımı araladım ve dilimle ona dokunurken onunda aynı heves ve heyecanla bana karşılık vermesini kabullendim.

Başını bana doğru biraz daha eğdi. Ellerimi ıslak saçlarının arasına yerleştirip onu kendime doğru çekerken saçları parmaklarımın arasında dağıldı. Ali Asaf ağzımın içine doğru inlediğinde ona yakın olma ihtiyacıyla bir adım daha attım. Dudakları ağzımdan kayıp çeneme doğru inerken pijamamın yakasının, ondan damlayan sularla ıslandığını hissettim. Saçlarında gezinen ellerimden birini ıslak sırtına doğru kaydırdığımda Ali Asaf'ın elimin altındaki teni kasıldı.

Çenemde gezinen ıslak dudaklar boynuma doğru kayınca bedenim önce kasılıp hemen ardından gevşedi. O bana böyle dokunduğunda aklımda ne var ne yoksa silinip gidiyordu. Her şey sadece ondan ibaret olana kadar beni ele geçiriyordu. Dudakları boynumdan yukarı yükseldi ve kulağımın altına bir öpücük bırakırken ağzımdan kaçan inlemeyi durduramadım. Ali Asaf'ın eli, bir anda göğsümü kavrayınca, kulağımın altında gezinen dudaklarının arasından sert bir nefes kaçtı. Göğsümü hafifçe sıktı ve ben kendimi ona yaslamak dışında bir şey düşünemez oldum. Aniden kendini benden uzaklaştırdı. Başım ıslak göğsüne düşerken ikimizin de nefesleri hızlanarak banyoda, akan suyun sesine karıştı. Ağzımdan tek kelime çıkamayacak duruma gelmiş, elim ayağım bile zor tutuyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. Islak kirpiklerinin arkasına saklanan mayışmış gözlerine bakarken kendimi zorlayarak yutkundum. "Ben," dedim ama boğazım sanki bana ait değildi. "Ben kahvaltı hazırlayayım," dedim kendimi zorlayarak.

Başını sallayarak beni onayladığında kendimi banyodan dışarı attım. Banyo kapısını kapattığımda sırtımı yasladım ve elimi göğsüme bastırarak nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Bir süre orada kendime gelmeye çalışarak durdum. "Adam benim ölümüme sebep olacak," dediğim anda sırtımı yasladığım kapı açıldı ve dengemi toparlamaya çalışırken ufak bir çığlık attım.

"Duydum bunu," dedi Ali Asaf arkamdan. Hızla ona döndüm. Beline bağladığı havluyla karşımda dikilirken sırıtıyordu.

"Aman iyi, ne olmuş duyduysan," dedim ve arkamı dönüp mutfağa doğru ilerledim. Onu izlemekten vazgeçmek yaptığım en zor şeydi.

...

Batmak üzere olan güneşin altında el ele yürürken denizin hafif esintisini tenimde hissetmek hoşuma gidiyordu. Ali

Asaf'la birlikte kahvaltı hazırlamış ve saatlerce televizyon izlemiştik. Çoğunda dudaklarımız birbirimizin üzerindeydi. Bana her dokunduğunda aklıma bir gece önce yaşananlar gelmişti ama bunu Ali Asaf'ın anlamasına izin vermemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Sonunda daha fazla dayanamamış ve dışarı çıkmayı teklif etmiştim. Onunla el ele gönlümce geziyor olmak çok hoşuma gitmişti.

Dar bir sokağa girdiğimizde cebimden telefonumu çıkarıp ikimizin fotoğrafını çekmek istedim. Sırtımı göğsüme yasladım. Telefonu ikimizi ekrana sığdıracak şekilde ayarlarken başımı geriye atıp çenesinden öptüm. Birkaç poz çektim ama Ali Asaf elimden telefonu alıp beni kendine çevirdi.

"Ver şunu bana, boyun zor yetiyor," dedi beni kızdırmak ister gibi. Ona sırıtarak baktım. Başımı geriye atıp yüzüne bakarken başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve birkaç fotoğrafımızı çekti. Telefonu tekrar bana verdiğinde cebime koydum ve aynı anda Ali Asaf hareket etti.

Elimden tutup aniden beni kendine doğru çekti. Geriye doğru adım attı, sırtını taş duvara dayayıp, sert parmaklarıyla belimi kavradı ve beni bedenine doğru yasladı. Bozulan dengemle birlikte bedenim onun sert göğsüne çarptı. İki eliyle beni sarınca başımı kaldırıp ona baktım. Gülümsemeyle kıvrılan dudaklarına takıldı bakışlarım. Ali Asaf'ın belimi saran parmakları sıkılaştı. Burnuyla çenemi hafifçe dürtünce kıkırdadım.

Onu görmek için başımı geriye attım ama siyah camların arkasına saklanan gözlerini göremedim. Bakışlarım onun güneş gözlüklerinin camlarına yansıdı. Dişlerini alt dudağında gezdirince yapmak istediği şeyi fark edip sırıttım.

Başını bana doğru eğdi. Dudakları çeneme yaklaşınca ısıracağını anladım ve başımı geriye çektim. Ali Asaf boşta kalan dudaklarını sıktı. "Ne oldu komutanım?"

"Gel buraya," dediğinde sinsice sırıttım. Aramızdaki mesafeyi kapatmamı bekler gibi kollarını sıkarak beni

kendine çekmeye çalıştı. Bakışlarını göremesem de kaşlarını çatmasından bu durumdan memnun olmadığını anlıyordum.

"Ayıp sizin bu yaptığınız komutanım," dedim sesimi kısarak. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve elimi göğsüne dayadım. Parmağımı koyu renk tişörtünün üzerinden göğsünde gezdirirken, diğer elimde gözlerini saklayan güneş gözlüğünü kaldırıp saçlarının arasına çıkana kadar ittirdim.

"Daha ayıp şeyler yaptığımız oldu," derken elimi ağzına kapattım.

"Terbiyesizlik yapma."

"Sende benden uzaklaşma o zaman." Başını yeniden bana doğru eğdi. Yeniden geri çekildim.

"Mahinev," dedi uyarır gibi. Nedense onu kızdırmak son zamanlarda çok hoşuma gidiyordu.

"Alay etme benimle, yaklaş bana!"

Yaklaştım. İçten içe gülümsememi saklayamadım. Ali Asaf gözlerini kıstı. Dudaklarımda oluşan gülümsememe takılı kaldı gözleri. "Seni var ya," derken dudaklarım aralandı ve sesli bir kahkaha aramızda yankılandı.

"Kızdırma beni," diye homurdandı. Kendimi ona iyice yasladım ve dudaklarımı ona doğru kaldırdım. "Öpecek misin artık?"

Sinirle gözlerini kıstı. "İki gündür sorduğun sorularla ömrümü yedin kızım sen benim!"

"Kıyamam ben sana," dedim sahte bir şımarıklıkla. Ali Asaf sabırsız bir iç çekişle beni kendine bastırdı ve dudaklarını dudaklarıma hafifçe sürttü.

"Bu konuyu sonra tartışacağız." Konuşmanın sonuna geldiğimizi belli etmek ister gibi yeniden dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Gel buraya," diye fısıldadı. Dudaklarını benimkilerin üzerine kapattığında öpücüğün tadını çıkarırken derin bir iç çektim. Kollarımı boynuna sarıp dudaklarını hevesle karşıladım. Ali Asaf geri çekilip dudaklarını yaladı.

"Bak öpüşürken hep önce sen geri çekiliyorsun fark etmedim sanma!" Sahte bir kızgınlıkla ona baktığımda

yutkundu.

"Neden acaba yavrum, bir düşün istersen." Söylediği şeyle yanaklarım kızardı ama geri adım atmadım. Ona doğru yaklaştım ve fısıldayarak konuştum.

"Belki sen anlatırsın," dediğimde gözleri irileşti.

"Oyun mu oynuyorsun sen benimle," sırıttığımda işaret parmağıyla burnuma vurdu. "Bozarım ama ben bu oyunu," dedi kendinden emin bir sesle. Sonra da başını eğip kulağıma fısıldadı. "Yalnız kaldığımızda..."

Parmaklarımı karnına bastırıp sıktım. "Arsız," derken gülümsedim. Kollarının arasında döndüm ve sırtımı göğsüme yaslarken iki elini alıp karnımın üzerine sardım. Denize doğru bakarken başını eğip boynumla omzumun arasına dudaklarını bastırdı.

"Akşama balık yapalım mı?" dedim heyecanla. Saat on ikiden sonra doğum günüydü, öncesinde güzel bir yemek yemeyi planlıyordum.

"Yapalım," dedi tenime doğru. Boynumu yana eğerek ona biraz alan sağladım. "Rakı da mı alsak?"

Tenimde duran dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Sarhoş mu edeceksin beni?"

"Ya," dedim heyecanla. "Sanki seni sarhoş etmeye ihtiyacım varmış gibi."

"Yok," dedi. "Ben senin yanında sürekli sarhoş gibi geziyorum zaten."

"Öyle mi?"

"Öyle," diye onayladı. "Ayrıca senin yanındayken sadece sarhoş gibi hissetmekle kalmıyorum. Uğrunda deliriyorum ben."

Başımı geriye atıp yanağından öptüm. "Benim de senden farkım yok."

"Yok," dedi ciddiyetle. "Senin bana bağışıklığın var. Onca zamandan tecrübelisin sen bana karşı ama ben öyle değilim. Serseme döndüm. Ne aklımın, ne de kalbimin sana karşı dirayeti yok. Kafamıza balyoz yemişiz gibi dönüyoruz senin etrafında."

Kollarının arasında beni çevirdi. Gözleri yüzümde ve dudaklarımda gezinirken bir kere öptü. "Sana bakınca yoruluyorum biliyor musun?" dediğinde gözlerimi kırpıştırdım. "Gözlerim sürekli peşinde koşuyor. Sana yetişmek için, sana bakmak için hiç durmadan seni izliyor. Sonra gözlerimin sürekli koşmasından yorulup dudaklarında dinlenerek soluklansın istiyorum."

Parmaklarımı kirli sakallı kaplı çenesinde gezdirdiğimde gözlerini kapattı. "Seni bir kere gördüm," dediğimde gözlerini açıp bana baktı. "O zaman anlamıştım biliyor musun?"

"Neyi?" derken meraklı gözleri üzerimdeydi.

"Hiçbir zaman benim için herhangi biri olmayacağını." Gözlerini kırpıp şaşkınla bakma sırası ondaydı.

"Öylece anladın mı?"

Başımı hevesle salladım. "Öylece anladım işte."

"Nasıl emin oldun?"

Omuzlarımı silktim. "Bazen bir bakışta, tek görüşte anlarsın işte, bilirsin. Ben de seni gördüm ve öylece biliyordum. Kendimi bildim bileli, birini sevmenin ne olduğunu anladığım günden beri varsın sen bende."

"Kızıyor musun bana?" Onun çekindiğini görmek beni şaşırttı.

"Önceden kızıyordum ama artık değil. Şu an birlikteyiz diye değil. Eğer sende, benim hislerimin karşılığım olmasaydı da sana kızmazdım. Sana neden kızdığımı biliyorsun."

"Biliyorum," derken yanağımı okşadı. "Bu yüzden sana hayranım işte."

İki eliyle yüzümü kavradı ve normalde olduğundan daha sıkı bir şekilde tutarken gözlerime baktı. "Benim sana olan hayranlığım, bu zaafım, sana böylesine kıyamayışım... Ağzından çıkan her isteği gerçekleştirme arzum, bir gün başıma iş açacak diye korkuyorum." Dudaklarını benimkilere serte bastırdı ve geri çekildi. "Bela olacaksın ama bela sen

isen ben ona da tamamım Mahinev. Senden her gelene gözü kapalı tamamım ben."

Gözleri öyle bir ciddiyetle bakıyordu ki ağzından çıkan her kelimenin ne kadar anlamlı olduğunu hissettiriyordu bana. Ama Ali Asaf'ın belli ki bugün durmaya niyeti yoktu. Beni ağlatmak için yemin etmişti sanki.

Gözleri yüzümde gezinirken dişlerini sıktı. "Nasıl bu kadar güzelsin aklım almıyor," derken elmacık kemiğimi öptü. "Bir gülüşün var," dediğinde istemsizce gülümsedim. "Ömür olsam bitirirsin." Hafifçe kıkırdadım.

"Kamyon arkası sözler mi söylüyorsun sen bana?" Tek kaşımı kaldırıp merakla beklerken başını iki yana salladı. Yeniden ciddileşmesini izledim. "Bir tek bana bakarken gülsen, sadece benim gözlerimin içine gerçekten gülsen? Çok şey istemiş olurum değil mi?"

Suratımı astım ve ona ciddi bir yüzle baktım. "Böyle mi dolaşayım yanımda sen yokken?"

"Yok," dedi ciddiyetle. "Böyle de aşırı sevimli oluyorsun, vazgeçtim."

"Hadi gidelim de balık alalım," dediğimde bir kolunu omzuma atıp boynuma sardı ve diğer elini de sardığı koluna dolayıp kıpırdamamam için beni hapsetti. Dudaklarımdan öyle sesli öptü ki sonunda geri çekildiğinde, "Oh," dedi.

"Ne oldu şimdi?" dedim şaşkınlıkla. Dudaklarım sızlayınca dilimle üzerinde gezindim.

"Dozumu aldım," dedi sırıtarak. "Sen öyle parlayan gözlerle bakınca bana, gözlerin içimi yakıp kaynatıyor, kül olacakmış gibi hissediyorum. O anlarda serinlemek için dudaklarına ihtiyacım var. Ne zaman bu hâle geldim ben?"

"Ağzından bal damlıyor bugün," dedim neşeyle.

"Senin ağzından aldım," dediğinde bakışları değişti. Onun bakışları altında kıvranırken kolundan çekiştirdim.

Sonunda onu yürümeye ikna ettiğimde çarşıya doğru el ele ilerledik. Pazardan iki tane büyük balık seçtik ve temizlenmesini beklerken salata için yeşillikleri de aldık. Ali

Asaf'ı temizlenen balıkları alması için gönderdiğimde pastaneden ufak bir pasta aldım.

Elimizde poşetlerle eve doğru ilerledik. Ali Asaf ellerini yıkayıp hemen balıkla uğraşmaya başlayınca bende odama girip üzerimi değiştirdim. Saçlarımı toplarken mutfağa girdim ve Ali Asaf'ın balıkları yağlı kâğıda sarmış fırına atmak üzereydi.

"Ay ne ara hazırladın?"

"Hızlıyım ben yavrum," dediğinde kalçamla onu kenara ittirip salata malzemelerine uzandım. Ali Asaf balıklarımızı fırına atıp yeniden yanıma geldi. Ellerini arkamdan belime doladı ve ben malzemeleri doğrarken omzumun üzerinden beni izledi. Yanağımdan bir kere öptükten sonra kıpırdamadan durdu.

"Çok güzel hissettiriyor," dedi sessizce.

"Neymiş o güzel hissettiren?"

"Sen," dedi fısıldayarak. "Seninle olan her şey..."

Kendi kendime gülümsedim. Ali Asaf bir kez daha yanağımdan öptükten sonra yeniden konuştu. "Seninle dolaşmak, birlikte alışveriş yapmak, sana sarılarak uyumak, seni böyle izlemek..." Belimde duran parmakları sıkılaştı. "Senin dâhil olduğun her şey çok güzel hissettiriyor ve kısa süre sonra bunlardan vazgeçecek olmak da bok gibi hissettiriyor."

Doğradığım malzemeleri tabağa koyarken kahkaha attım. "Yine yaparız," dedim onu ikna etmek ister gibi.

"Ayrıca," derken belimde duran eli tişörtümün ucundan içeri sızıp tenime dokundu. "Sabah duş da çok güzeldi."

Elinin üzerini çimdikleyip sıktım. "Duşu birlikte almadık," dedim ama bu onun için bir şey ifade etmiyormuş gibi devam etti. "Zihnimde canlanan hâlimiz de yeter," deyip duraksadı ve ekledi. "Şimdilik."

"Kudurma bak yine," derken işi şakaya vurmaya çalıştım ama Ali Asaf hızını almıştı bir kere. "Ve dün gece," diye başladığında elimdeki bıçağın sapını sertçe sıkıp yutkundum. "Sana dokundum," diye fısıldadı.

"Ali Asaf," dedim onu durdurmak için ama arkadan elime uzanıp bıçağı aldı ve kenara bırakıp beni kendine doğru çevirdi. Kalçamı tezgâha yaslarken bedenini bana bastırdı. "Mahinev, aklımı yitirdim. Seni öyle görmek," parmağını çıplak boynumda gezdirdi. "Sana öyle dokunmak," parmağı, boynumdan aşağı kayıp yakası açık tişörtümü de çekerek aşağı indi. "Ağzından kaçan kısık inlemelerin tüm gece kulağımda yankılandı." Tişörtümün kumaşı esnedi ve göğüslerimin üst kısmını gösterecek şekilde açıldı. Parmağı nefes alışverişimle yükselip alçalan göğüslerimin üzerinde gezindikçe nefesim tekledi. "Parmaklarımın arasındaydılar," belli etmek ister gibi yüksek tepelerde gezindi. "Ağzımın içindeydiler... Dudaklarımı etrafına sarmıştım."

"Ali Asaf, lütfen," derken ne için lütfen dediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elini gezinen tenimden çekti ve ağzıma doğru kaydırırken başparmağı dudaklarımın üzerinde dolaştı. Parmağının baskısıyla dudaklarımı aşağı çekerken parmağını alt dudağımın içinde gezdirdi. Hafifçe ıslanan parmağını yeniden dudağımın dışında dolaştırdı.

"Bu gece yeniden dokunmak istiyorum," dedi sertleşen sesiyle. "Bu sefer bununla değil," dediğinde ağzımın kenarında dolanan parmağının baskısıyla elinden bahsettiğini anladım. "Bu şekilde dokunmak istiyorum," derken, elini geri çekip ağzını dudaklarımın üzerine kapattı. Eli yerine dudaklarıyla dokunmak istediğini fark edince nefesim kesildi. Dudakları hırçınlaşırken, dili dudaklarının aksine yumuşak bir hareketle ağzımın içine kayıp yaladı.

Dudaklarını geri çektiğinde elim ayağım tutmuyordu artık. Ali Asaf gözlerimin içine baktı ve bir adım geri çekilmeden önce, "Söz veriyorum çok hoşuna gidecek," dedi.

"Ben," derken sesim çıkmadı. Boğazımı temizleyip yeniden denedim ama Ali Asaf gülümseyerek araya girdi. "Yemeğimizi yiyelim," dediğinde onu hevesle onayladım ve hemen salatamın başına döndüm. Zaten o dakikadan sonra da bir daha tek kelime etmedim.

Masayı birlikte kurduk. Ali Asaf rakı almak istememişti. Hâlâ benim yanımdayken sarhoş olmak için alkole ihtiyacı olmadığını iddia ediyordu. Hazırladığımız masada karşı karşıya değil yan yana otururarak yedik balıklarımızı. İkimizin sandalyesi de denize karşı çevrilmiş ve dip dibeydi. Bunu bilerek ayarladığının farkında değilmişim gibi davrandım.

Söylediği şeyler beni ele geçirmemiş gibi davranmak çok zordu. Hele ki balığımın kılçıklarını özenli bir iş yapar gibi tek tek ayıklaması beni benden almıştı. Yemekten sonra yine benimle birlikte masayı toplamama ve bulaşıkları yerleştirmeme yardım etti. Salona geldiğimde Ali Asaf koltukça oturmuş televizyon izliyordu. Bakışlarım bir odama giden koridorda bir koltukta gezindi.

"Bu dar koltukta uyumayacağız," dedi Ali Asaf. Başımı sallayıp onayladım.

"Dişlerimi fırçalayıp geliyorum," dediğimde oturduğu yerden kalktı ve yanıma geldi. "Bende geliyorum."

İkimiz birlikte banyoya girdik. Kendi diş fırçamı almadan önce sabah ona verdiğim diş fırçasına uzandım ve ikimizinkinin üzerine de diş macunu sıktım. Ali Asaf fırçasını eline aldı. Aynadan yüzüme bakarken arkama geçti ve atkuyruğumu omzumun üzerinden kenara çekti. Açığa çıkan enseme dudaklarını dokundurduğunda bedenimin titremesine engel olamadım.

...

Ali Asaf

Ben. Tam. Anlamıyla. Boku. Yemiştim.

Benim zeki bir adam olduğumu söyleyen, buna inanan herkese siktiri çekerdim şu anda. Bu kadının beni mahvetmek için hayatıma girdiğinden adım gibi emindim. Yaptığı her hareket, ağzından çıkan her kelime azgın herifin teki gibi hissetmeme sebep oluyordu. Ona karşı koyamaya çalışırken çektiğim acıyı düşündükçe dişlerimi sıktım.

Yine de ona tekrar dokunmak için her acıya katlanacağımı biliyordum. Çekeceğim ıstırap ne olursa olsun sesimi çıkarmadan kabul ederdim.

Dün gece yaşadıklarımız, aklımı uçurmuştu. Şortumun içinde sıkışık kalan aletim bu durumdan pek memnun olmasa da yaşadığımız şey lanet olası derecede güzeldi. Hafif bronz teninden aldığım güneşin tadı, teninin sıcaklığı... Benim için sertleşen meme uçları, içine kaydırdığım parmağımın etrafındaki sıkılığı... Beni hapseden kasılmaları ve ıslaklığı...

Delirmiştim...

Artık aklını kaybetmiş bir adamdım çünkü tek düşündüğüm şey Mahinev'di. Dün yaşadıklarımızı yeniden yaşamak istiyordum. Ama yeterli gelmeyeceğinin de farkındaydım. Tadına bakmak istiyordum. Teninden aldığım tadın yanında, onun arzusunun da tadına bakmak istiyordum.

Diş fırçamın üzerine macunu sıktı ve bana uzattı. Ondan fırçamı alırken arkasına geçtim ve diğer elimle ensesine dökülen atkuyruğunu kenara çekip omzunu açığa çıkardım. Dudaklarımı ensesine dokundurduğumda, bedeninin titremesinin bana verdiği hazla gülümsedim. Dudaklarımı ensesinden çektim, diş fırçamı ağzıma götürdüm. İkimizde sessizce dişlerimizi fırçaladık.

İşimiz bittiğinde banyodan çıkacağımız zaman Mahinev, durdu. "Ben bir duş alayım balık kokuyorum," dediğinde ona itiraz etmek istedim. Kendi kokusundan başka bir koku olmadığını söylemek istedim ama belli ki Mahinev duş almadan rahatlamayacaktı.

Duşa girmesi için onu yalnız bırakıp salona geçtim. Işıkları kapatıp, balkon kapısını ve dış kapıyı da kilitledikten sonra Mahinev'in odasına yürüdüm. Yatağını açıp, üzerimi değiştirdim ve onu beklerken yatağında uzandım.

Bir süre sonra Mahinev, üzerinde kısa bir bornozla odaya girdi. Eliyle başındaki havluyu tutarken bana gergince gülümsedi. Dolabına doğru ilerledi ve bana bakmadan birkaç parça eşya çıkardı. Ona giyinmemesini söylemek istedim ama onu tamamen çıplak görürsem kendimi durdurabileceğimden emin değildim.

Mahinev bornozunun ipini çözdü ama sırtı bana dönük olduğundan sadece hareket edişini izledim. Bornozun altından önce iç çamaşırını giydi ve hemen üzerine de kısa şortunu bacaklarından geçirdi.

Bornozunu omuzlarından kaydırınca çıplak sırtına baktım. Sutyen takmadan askılı bir tişörtü başından geçirdi ve aşağı çekti. Belini biraz görebileceğim şekilde açıkta kalan tenini hayran hayran izledim.

Mahinev, sıcak suyun etkisiyle kızaran yanaklarını görene kadar bana döndü. Aynalı masasının önüne ilerleyip havlusunu açınca yataktan kalkıp arkasında durana kadar ilerledim.

"Ben yapayım mı?" diye sorarken aynadaki yansımasıyla gözlerimiz buluştu. Başını sallayınca, elini tutup onu yatağa doğru yürüttüm. Dizlerini kıvırıp yatağın ortasına oturdu ve bende arkasına geçtim. Başındaki havluyu sakince çekerken, saçlarının uçlarındaki suyu iyice almak için havluyu sıktım.

Yerimden kalkıp aynanın önünden tarağını alırken, "Sen mi tarayacaksın?" diye sordu.

Gülümseyerek onu onayladım ve elimde tarakla yeniden arkasına geçtim. Saçlarını önce uçlarından taramaya başladım. Dolaşan tellerini usulca açarken kokusu burnuma doldu. Uzun saçları sırtını ıslatmasın diye altına yeniden havlusunu koyup taramaya devam ettim.

Kendimi yaptığım işe kaptırmışken, "Daha önce birinin saçını taradın mı?" diye sordu.

"Küçükken birkaç kere Bahar'ın saçlarını taramıştım," dediğimde, güldü.

"Biliyor musun?" dedi ve duraksayıp yutkundu. "Ben hep saçlarımı kendim taradım." Saçından kaydırdığım tarak elimde donup kaldı. Genzimi temizleyip taramaya devam ettim.

"Artık ben tarıyorum," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Kızın olsa onunda saçını tarar mıydın?" Sesindeki merak ve içtenlik kalbimi sızlattı.

"İkinizinkini de tararım." Eğilip çıplak omzundan öptüm ve saçını taramaya devam ettim. Mahinev bir süre sessizce saçını taramamı bekledi. Sonra, "Annem tarardı saçlarımı ama babam hiç taramadı," dedi.

Şerefsiz herifi öldürme isteği damarlarımda gezindi.

"Kız babaları bunu yapıyor mu bilmiyorum ama anneminkinden daha başka mı hissettirirdi acaba diye düşünüyorum bazen. Benim babam saçımı hiç taramadı." Yeniden aynı cümleyi kurması kalbimi paramparça etti. Saçını taramayı bitirdim ve havluyu omuzlarından aldım. O yerinde otururken kalktım ve saç kurutma makinesi prize takıp yanı başında ayakta durdum.

Saçının her bir teli kuruyana kadar saçlarını kuruttum. Sonunda makineyi kapattım ve yüzüne dökülen saçlarını geriye ittim.

Kızaran yanakları ve gülümseyen suratı karşımda belirdiğinde gülümsedim. "İyi misiniz Mahinev Hanım," dediğimde hevesle başını salladı. "Hadi o zaman yatağa," dediğimde dizlerinin üzerinde sürünerek yatağa girdi. Bende makineyi prizden çıkarıp yerine koydum ve ışığı kapattım. Yeniden yatağa yaklaştığımda kenara kayıp bana yer açtı. Örtünün altına girdiğimde bana iyice sokuldu ve başını göğsüme yasladı.

"Kızın olursa eğer, o ne zaman isterse saçını tarayacağına söz verir misin?"

Kızımız demek istedim. Kızımız olursa demesini istiyordum ama onu düzeltmedim. "Söz veriyorum. İkinizin de saçını ne zaman isterseniz tarayacağım." O soruyu çoğul sormamış olabilirdi ama ben o şekilde cevap verdim.

"Sen hep sözlerini tutarsın," dedi mırıldanarak.

"Tutarım," diye karşılık verdim.

Birkaç dakika sessizce yattık. Neredeyse Mahinev'in uyuduğunu düşündüğüm anda kıpırdandı. "Bugün bir söz daha vermiştin," dedi kısık sesle. Neredeyse söylediğini duyamayacaktım.

"Anlamadım," dedim ve onu görmeye çalışır gibi başımı eğdim.

"Mutfakta," deyip sustu. Aniden ona söylediklerim aklıma gelince bedenim aklımdan bağımsız olarak harekete geçti.

"İstiyor musun?" cevabını beklerken kalbim deli gibi atmaya başladı. Göğsümde duran başını aşağı yukarı sallayınca yan döndüm ve onu, başı bana doğru dönecek şekilde çevirdim.

Başparmağımın ucuyla alt dudağını okşadım ve dudaklarımı ona yaklaştırdım. Bu temas başkaydı sanki. Bedenim içten dışa yanıp tutuştu. Geri çekilip dilimi alt dudağında gezdirdim.

"Yanıyorum sanki," dedim nefesimi düzene sokmaya çalışırken.

"Ben miyim sebep?" Masum sorusu kanımı kaynattı.

"Sadece sensin," dedim heyecanla. "Bu saatten sonra başkasında tutuşur muyum sanıyorsun."

Cevap vermesine izin vermeden harekete geçtim. Üzerine uzanmadan önce askılı tişörtünü çekip tek hamlede çıkardım. Karanlığa alışan gözlerim çıplak teniyle karşılaştığında bir saniye bile beklemedim. Elimi belinden aşağı kaydırıp kalçasını avuçlarken bacaklarının arasına yerleştim. Dudaklarımı önce boynuna daha sonra da boynundan aşağı kaydırarak gezdirdim. Bacaklarının arasına yerleşip dengede dururken bir elimi boğazından göğüslerinin arasına kadar kaydırdım ve çıplak göbeğini elimin altında hissedene kadar ilerledim.

Dudaklarım da ellerimin gezindiği yerlerde dolaştı. Teninin her santimini tadarken boğazımdan kaçan inlemeye engel olamadım. Mahinev'in bedeni altımda kıvrandı.

"Hoşuna gidiyor," dedim durumu belirtir gibi. "Evet," diye fısıldaması benim için yeterli bir cevaptı.

Dudaklarımı altındaki ince şortun lastiğinde gezdirdim ve iki elimle belinden tutup iç çamaşırıyla birlikte bacaklarından sıyırdım. Kalçalarını hafifçe kaldırıp bana yardımcı olduğunda gülümsedim. Sırtımda duran çarşafı tek hamlede

kenara iterek onu daha rahat görmek için kendime alan sağladım.

Teninin her yerinin olduğu gibi burası da mükemmeldi. Pürüzsüz, mükemmel ve dudaklarımın hemen önündeydi. Tek istediğim, dilimi ona dokundurmak ve nefes alamayacak hâle gelene kadar başımı bacaklarının arasında tutmaktı.

Başımı eğip dudaklarımı tatlı tenine yaklaştırdım. Nefesimi tenine üflerken, burnumu tenine sürttüm ve kokusunu içime çektim. Elimin altında duran kalçaları kasıldığında, parmaklarımı sıkarak onu yerine sabitledim. Dudaklarımın bir santim uzağında duran teni sıcak, ıslak ve ılıktı.

Biraz daha aşağı kaydım. Bacağının birini kenara doğru açarken diğerini omzumun üzerine attım. Bana doğru açılan teni gerildi ve nefesi kesildi. Yana doğru açtığım bacağını onu sakinleştirmek ister gibi okşadım.

Bir saniye daha bekleyecek gücüm kalmadığını hissettiğimde dudaklarımı onun ıslaklığına bastırdım ve hiç beklemeden dilimle uzun bir izi takip eder gibi aşağıdan yukarı yaladım. Kıvrımları dudaklarımın altında açılarak bana kendi alanımı sağladı.

Ağzından kaçan inleme eşliğinde yakarışıyla zihnim bulandı. Aynı hareketi bir kez daha yaptım ve bu sefer dilimle her bir katmanı ayırarak ilerleyerek, ufak yuvarlağa dokundum. Bacakları istemsizce biraz daha ayrıldı. Elimin altında kalçasının ileri geri hareket ettiğini hissettiğimde gülümsedim.

Hareketsiz kalmak zor olsa da ona alışması için birkaç saniye tanıdım ve dilimi onun katmanları üzerinde narince gezdirip yaladıktan sonra yeniden küçük yumrunun üzerinde oyalandım. Dudaklarımı üzerine kapattığımda elimin altında kıvrandı ama kaçmasına izin vermedim. Tek elimi kalçasının altından kurtarıp yukarı uzandım ve parmak uçlarım sertleşen meme ucunu bulana kadar ilerledim. Sonunda istediğim şeyi iki parmağımın arasında hissettiğimde hafifçe sıkıştırdım ve oynadım. Kulaklarıma dolan inlemesiyle kalan iradem de darmadağın oldu.

Kahretsin ki fena durumdaydım. Yatağa bastırdığım aletim demir gibi sertleşti. Kendi beyni varmışçasına, kendine bir sürtünme alanı yaratmaya çalışır gibi kendimi istemsizce yatağa bastırdım.

Bunun verdiği hırçınlıkla dilimi yeniden sertleştirdim ve içine sokarak dudaklarımı teninin üzerine kapattım. Mahinev daha fazla sessiz kalamıyormuş gibi bir çığlık eşliğinde adımı söyledi. Dilim daha derine girip çıktı. Dudaklarım daha sert emerken, kendimi yeniden yatağa bastırdım ve parmaklarımla meme ucunu sıkıştırdım.

İçine girip çıkarken, dilime sürtünmeye çalıştığında onu serbest bıraktım. Islaklığı dudaklarımın her yerine sindiğinde boğazımdan tıpkı yaralı bir hayvan gibi kükreme kaçtı. Ağzımı iyice açıp onu emdim. Dilimi hiç durmadan hareket ettirdim ve dokunmadığım tek bir noktası kalmayacağından emin olana kadar onu yaladım. Yukarı aşağı hareket ettikçe kayganlaştı ve onun ıslaklığı arttıkça aklımı kaybettim. Dudaklarımın altında gerilip ıslanan tenine karşı inledim.

Hareketlerim hızlandı. Ben onu yalarken kalçası yerinde sabit kalamıyordu artık. Hareketlerim vahşileşti. Kalçamı bir kez daha yatağa bastırdım. Onun tadıyla kendimden geçerken parmağımın ucunu ıslaklığıyla açılan deliğine dokundurduğumda omzumun üzerinde duran bacağı titredi.

Nefes alamıyormuş gibi adımı soludu. Bana ihtiyacı olduğunu belli edercesine elini uzattı ve bende göğsünde gezinen elimle onu yakaladım. Tırnakları tenime battı. Onu yalamaya, hiç durmadan emmeye ve parmağımla dokunmaya devam ettim. Minik sinir yumağı dilimin altında şiştikçe, dudaklarımı onun etrafına sardım ve ağzımın içinde emdim. Tırnakları elimin üzerini daha fazla çizdi.

Dudaklarından dökülen karmaşık kelimelere kısık sesli çığlıkları karıştı. Tam bir ergen gibi şortumun içine, yatağa sürtünerek boşalacaktım ama umurumda bile değildi. Dudaklarım sertleşti ve onu yalarken içine girip çıkmaya devam etti. Dilimin üzerindeki sıcaklık ve sıkılaşmayı hissettiğimde inledim. Mahinev'in bedeni kasılırken aynı

kasılmayı bende, sırtımdan aşağı doğru hissettim. Aldığım zevkle bedenim gerildi.

Elimi tutan parmakları sıkılaştı. Dudaklarımı tenine bastırıp sertçe emdim. Bedeni altımda kasıldı, bir yay gibi gerilirken diğer eliyle saçıma asıldı. Beni geri çekmekle kendine bastırmak arasında kararsız kalmış gibi ikileme düştüğünü hissettim.

Kalçalarının ritmini kaybetti. Düzensiz kasılmalarla hareket ederken ufak bir çığlık attı. Ona ihtiyacı olan baskıyı vermek için dilimle son kez baskı uyguladım ve Mahinev, çığlığına karışan ismimle birlikte titreyerek dilimin altında boşaldı. Sakinleşmesini beklerken birkaç kere daha dilimi teninde gezdirdim ve sonunda bacakları, dermanı yokmuş gibi gevşediğinde geri çekildim. Fakat ben aynı durumda değildim.

Yerimde biraz yükseldim. Anlımı karnına dayadığımda yatağa değen sertliğim yüzünden acı içinde kıvrandım. Elimin tersiyle ağzımı silerken dudaklarımı yaladım. Tadını inlemem sebep olsa da biliyordum ki bu şekilde kalmam imkânsızdı ama Mahinev'den de bir şey yapmasını isteyecek değildim. Bu sadece onun için olacaktı.

Kendi başının çaresine bakacaksın aslanım...

Zaten sınırdaydım, neredeyse boşalacaktım. Yukarı doğru tırmandım ve Mahinev'in yanına uzanırken nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Terle nemlenen anlına bir öpücük bıraktım ve geri çekilmek için hareket ettim. Aynı anda Mahinev de bana sarılmak için üzerime gelince kolu benim sertliğime dokundu ve acıyla karışık bir tıslama dudaklarımdan döküldü.

Yeniden ona doğru döndüm. Yanağından öptüm ve "Kısa bir duş alıp geleceğim yavrum," dedim.

Yataktan kalkacağım sırada Mahinev kolumu tuttu. "Neden gidiyorsun?" dedi. Sesindeki kırgınlık donup kalmama sebep oldu.

"Mahinev," dedim ama konuşmama izin vermedi.

"Sana dokunmama neden izin vermiyorsun?"

Bunu en fazla bu kadar yanlış anlayabilirdi.

"Yavrum, öyle değil. Ben," cümlemi bitiremedim. Çünkü Mahinev aklımı alan o cümleyi kurdu.

"Ben de sana dokunmak istiyorum."

Kahretsin!

"Yavrum, bir şey yapmak zorunda değilsin. Ben karşılık beklemiyorum."

"Zorunda olduğum için değil, dokunmak istiyorum."

Dudaklarını büküp bana sanki normal bir şey ister gibi baktığında nefesim kesildi. Yeniden yanına uzandım ve ona doğru döndüm. Elini tutup şortumun altında şişen, demirden farksız olan sertliğimin üzerine getirip bastırdığımda ikimizin de aynı anda nefesi kesildi. Gözlerimi sımsıkı kapatıp nefes alıp yeniden açtım. Bakışları önce gözlerimde sonra dudaklarımda gezindi. Elinin üzerinde duran elimi hafifçe hareket ettirdim. Mahinev'in parmakları sıkılaştı. Az önce gösterdiğim gibi aşağı yukarı hareket etmeye başladığında dişlerimi alt dudağıma bastırdım.

Parmaklarımı onun elinin üzerinden uzaklaştırıp, elimi yanağına koyup yüzünü kendime doğru çektim. Dudaklarım dudaklarına heyecanla kapandı. Dilim ağzının içine kaydı. Onun dilini yakalayıp ağzımın içinde emdim.

"Hızlı," dedim dudaklarımın arasından. Narin parmakları hızlandıkça gerildim. Sırtımdan aşağı o beklendik ürpermeyi hissettiğimde elimi ensesine götürüp dudaklarını kendime doğru çektim. Ağzım onun ağzına kapandığı anda bacaklarım ve kalçam ritmini kaybederek kasıldı. Elini birkaç kez daha yukarı aşağı oynattı ve bedenimin önce kasılıp sonra rahatlamasıyla ağzının içine doğru ismini inleyerek fısıldadım. Görüşüm bulanıklaştı, yaşadığım şeyin yoğunluğuyla titredim. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarım uğulduyordu.

Göğsüm sanki kilometrelerce koşmuşum gibi inip kalkarken nefes nefeseydim. Şortumun önüne yayılan ıslaklıktan utanacak durumda bile değildim.

"Lan Mahinev," dedim nefes nefese. Mahinev kocaman bir kahkaha attı. Elinin hâlâ aşağıda durduğunu hissedince başımı kaldırıp baktım ve Mahinev bunu görünce elini hızla geri çekti. Başımı yeniden yastığa bıraktım. Mahinev tek kolunun üzerinde yükseldi ve üzerime doğru eğildi. Parmak uçlarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirdi.

"Buraların kızarmış," dedi hafifçe okşayarak. "Çok hoşuma gitti."

"Öyle mi?" dedim nefesim düzene girerken. Başını hevesle salladı. Elimi uzatıp yüzüne düşen saçlarını geriye ittim.

"Benimde hoşuma gitti," derken dudaklarımı yaladım. Parmaklarım kulağının arkasına kayarken hassas derisinde gezindi. "Her ikisi de," diyerek cümlemi bitirdiğimde bakışlarını benden kaçırdı.

"Öyle mi diye sormayacak mısın?" diyerek üzerine gittim ama gülümsemesini saklamaya çalışarak başını iki yana salladı.

Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtarak yerimde doğruldum. "Önce ben duşa giriyorum, sonra sen," dediğimde başıyla onayladı.

Duşa girmeden önce çantamdan yeni kıyafetlerimi yanıma aldım. Kısa bir duş alırken hâlâ yarı serttim. Dudaklarımı yaladıkça aldığım tadın müptelası olmuştum. Duştan çıktığımda Mahinev hemen benden sonra kendini banyoya attı. Onu beklerken yatağa girip duvar kenarına doğru kaydım. Banyo kapısının kapanma sesini duydum ve gelmesini beklerken gözümü kapıya diktim. Hafif bir ışık gözüme çarptığı anda odanın kapısı açıldı. Elinde minik bir pasta tutan Mahinev, üzerine diktiği tek mumla ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle birlikte odaya girdi.

Yatağa yaklaşırken yerimde doğruldum. Dizlerinin üzerinde, pastaya odaklanmış bir hâlde gelip bacaklarımın arasına yerleşti. "İyi ki doğdun sevgilim," dediğinde pastadan çok onun güzel yüzüne odaklandım. Başımı eğip pastanın kenarından ona yanaştım ve dudaklarından öptüm.

"Geçirdiğim en güzel doğum günü," dedim tereddüt bile etmeden. "Hiç birinde senin yanında olduğum kadar, bu an kadar mutlu hissetmedim." Kirpiklerini kırpmasını ve gözlerin dolmasını izledim. Tam elimde tuttuğu muma doğru eğilmiş üflerken pastayı geri çekerek beni durdurdu.

"Dilek tutmayı unuttun!" dediğinde, çocuksu itirazıyla gülümsedim.

"Dileğim," dedim ama hemen araya girdi. "Kimsenin bilmemesi gerek."

Başımı iki yana salladım. Eğilip gözlerinin içine baktım. "Dileğim sadece sensin. Seninle olmak, senin yanında uyanmak, sana dokunmak, senin kokunu almak... Sen içeren her şey benim dileğim ve içinde sen olan bir şeyden asla vazgeçmek zorunda kalmak istemiyorum. Her gece, her gün doğumunda, Güneş'i de Ay'ı da seninle görmek benim dileğim." Cümlem bittiği anda ellerinde tuttuğu pastanın üzerindeki tek mumu üfleyerek söndürdüm.

Mahinev şaşkınca bakarken elinden pastayı aldım ve yatağın başındaki minik komodinin üzerine koydum. Yeniden yerime geçtim ve Mahinev'i belinden tutarak üzerime doğru çektim. Ellerim saçlarının arasına girdi ve başının arkasına doğru kaydı. "Seni seviyorum," dedim dudaklarına doğru. Nefesini tuttu ve dudaklarını ısırdı. "Seni çok seviyorum, Mahinev."

Kollarını boynuma dolarken, "İyi ki doğdun," dedi ve gözlerinin dolduğunu fark ettim. Dudaklarını benim dudaklarıma bastırmadan önce derin bir nefes aldı ve gözünden kayıp giden bir damla yaşı görünce içim gitti. Hemen arkasından dudaklarını benimkilere bastırdı ve üzerinden hiç uzaklaşmadan fısıldadı. "Seni çok seviyorum."

Umarım bölümü severek okumuşsunuzdur. Benim için biraz geçiş bölümü gibiydi.

Yan karakterlerden uzun sahne yazmadığım Selim ve Bahar kalmıştı, onları da aradan çıkardık.

Basılı kitaplarım konusuna gelince, evet burada paylaşacağım ama Mahi'ye zor vakit buluyorken onlar biraz

rötarlı gelecek. Şimdilik Mahi'deyiz.

Umarım bol bol satır arası yorum bırakışsınızdır. ♥

Geçen bölüme yetişkin içerik uyarısı koymayı unutmuşum onu da güncelleceğim.

Bir sonraki bölümde görüşene kadar, kendinize iyi bakın.

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; ♥

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik

- tiktok: tugbaaticicosar

MAHİ - Özel Bölüm

Merhaba canlarım. Bir süredir planladığım özel bölümle konuk oluyoruz bugün size. Umarım severek okursunuz. 10.bölümde Ali Asaf ve Mahinev'in terasdaki konuşmalarını hatırlarsınız. İşte o sahneyi Ali Asaf'ın bakış açısıyla okuyacaksınız. Umarım keyif alırsınız.
Yorumlar son iki bölümdür inanılmaz düşük. Bu zamana kadar takılmıyordum ama artık çok üzücü olmaya başladı. Okunma sayımız yüksek çünkü. Bu bölümde dahil son üç bölümün yorumları en kısa sürede 1k'yı geçer umarım.
Oy verdiysek başlayalım, yorumlarınızı eksik etmeyin lütfen.

"Söylenemiyor çok şey, susmadan."
- Özdemir Asaf

Bölüm Şarkısı: Şiire – Gazele / Ahmet Kaya

•••

Ali Asaf

Saatlerdir peşinde dolanmam hiçbir şey ifade etmemişti. İçim içimi yiyordu onunla konuşmak için. Yaptıklarımdan pişmandım. Onu gördüğüm bazı anlar, içimde oluşan o değişikliği görmezden gelmek yaptığım en büyük aptallıktı. Üzerine gitmek ve aceleci davranmak da değildi niyetim ama duramıyordum işte...

Çünkü aklın başından gitti lanet herif...

Başımı sağa sola sallayıp, son zamanlarda içimde beni uyaran ve sürekli bana ağzına geleni sayan sesi susturmaya çalıştım. O sesin haklı olduğunu kabul edemeyecek kadar inatçıydım.

Ayşe'nin annesiyle ilgili anlattıklarından sonra, Mahinev'in değişen yüz ifadesini ve donup kalmasını fark edince kalbim

buz kesti. Aklından geçenleri, neleri hatırladığını az çok tahmin etmek damarlarımda buz gibi bir öfkenin gezmesine sebep oldu.

Tüm dikkatler ona dönmeden önce harekete geçtim.

Bakışlarımı zorla Mahinev'in üzerinden çektim ve "Hadi gençler," dedim Selim ve Kaan'a doğru dönerek. "Kızlar bize aşağı katı ayarladı. Gidip dinlenelim, yarın çok işimiz var. Hem," derken, bir Mahinev'e, bir Ayşe'ye baktım. "Ayşe'de dinlensin, kendine gelsin," dediğimde kızın yüzünde minik ama çekingen bir tebessüm oluştu.

Mahinev'in gözleri bir anda benimkilere kilitlendi ve sanki yaptığım şeyin farkındaymış gibi bana ışıldayan gözlerle baktı.

Bu kız senin kalbinin ağzına sıçacak... diye fısıldayan sesi görmezden geldim

Ama bana öyle bir gülümsedi ki dizlerimin titrediğini ve benden bağımsız hareket ederek, yere çökmek istediklerini hissettim.

Ben o an da kaybolmuşken, Kaan ayaklandı. Selim de kalktığında hepimiz kızlara iyi geceler dileyip kapıya doğru ilerledik. Arkamızdan bizi geçirmek için geldiklerini görünce adımlarım yavaşladı. Kaan yanında getirdiği çantayı yerden alınca, Selim'le birlikte önden yürümelerine izin verdim. Selim kapıdan çıktı, bende arkasından yürürken hafifçe arkamı döndüm ve sağ elimi telefon işareti yaparak kulağıma götürdüm.

Gözlerin kırpıştırıp, "Ne?" dedi şaşırarak.

"Telefonunu yanından ayırma," diye fısıldadım. Bakışlarım bir an merdivenleri inen adamlara takıldı. Yeniden Mahinev'e döndüm. Beni anladığından emin olana kadar gözlerinin içine baktım ve cevap vermesini beklemeden Selim ve Kaan'ın peşinden ilerledim.

Aklımı yukarda bırakarak, yanıma sabırsızlığımı da alıp birlikte aşağı daireye girdik. Kaan'ın yerinde duramayan hâlleri sinirlerime dokunsa da başlarda sesimi çıkarmadım

ama zaten aklımdan çıkmayan kadın yüzünden delirmek üzereyken onu daha fazla çekecek sabrım kalmamıştı.

Elimi yüzüme götürüp sakinleşmek ister gibi ovaladım. "Lan," dedim dişlerimi sıkarak. "Oğlum otursana yerine," dedim Kaan'a. Selim belli etmemeye çalışsa da güldüğünü görmüştüm.

"Ne?" dedi Kaan. Sanki yaptığının farkında değilmiş gibi duraksadı ve gidip koltuğa yığılır gibi kendini attı. Bu böyle olmayacaktı. Selim'le göz göze geldik ve sessizce anlaşmış gibi yerinden kalktı. "E ben gideyim de içecek bir şeyler alayım," dediğinde Kaan hevesle onayladı.

"Oğlum kalp krizi falan geçirmiyorsun de mi bak? Yarın seninle evlenmeyi bekleyen kıza açıklama yapmak zorunda bırakma beni."

Selim kahkaha atarken Kaan kaşlarını çattı.

"Yavşak," dedi dişlerini sıkarak. "Zevk mi alıyorsun lan bu hâlimden sen benim?"

Dudaklarım sinsice kıvrılınca Selim daha fazla güldü.

Kaan bizi görmezden gelince Selim dışarı çıkıp içecek bir şeyler almaya gitti. Selim geri gelene kadar Kaan benimle konuşmadı. *Şerefsiz...* Çok da umurumdaydı. Şu an en son düşündüğüm şey Kaan'ın tripleriydi.

Tek istediğim yukarı çıkmak, Mahinev'e sokulmak ve onunla konuşmaktı.

Ondan uzak durmaya çalıştığım her andan nefret ediyordum artık.

On beş dakika sonra Selim geldiğinde ikimiz sesimiz çıkarmadan mutfağa geçtik ve bir şeyler hazırlamak istedik. Dolabın boş olacağını düşünemedik tabii.

Başımı mutfak kapısından içeri uzatıp kara kara düşünen Kaan'a seslendim. "Daldığın yerden çık da kızlar uyumadan yukarıdan meyve, peynir falan al." Kaan sessizce ayaklandığında, arkasından bağırdım. "Rakı bardaklarını da iste."

Ağzının içinde bir şeyler homurdanınca Selim güldü. "Uğraşma bak sonra acısını fena çıkaracak senden."

"Hâline baksana, benimle uğraşacak akıl kalmadı onda." Selim yeniden güldü.

"Hiç öyle düşünme, Kaan'ı bilmiyor musun sen? Canına okur!"

Ona cevap veremeden Kaan geldi ve aldıklarını küçük mutfaktaki tezgâha bıraktı. İçeri girmek yerine bir sandalye çekip oturunca ona döndüm. Yüzüne bakınca onunla uğraşmak gelmedi içimden. Belli ki kafasına taktığı çok şey vardı ve söz konusu Kaan ise neşesinden çok zor ödün veren bir adamdan bu hâle gelmesi kolay olmazdı.

"Ne bu kadar canını sıkıyor senin?"

Başını iki yana salladı. "Ayşe'nin yanında belli etmek istemedim ama ne kadar üzgün olduğunu biliyorum ve bilip de bir şey yapamamak canımı sıkıyor."

Selim araya girerek, "Oğlum kızın üzülmesi normal değil mi?" diye sordu.

Kaan onu onaylarken yutkundu. "Normal olduğun bende biliyorum ama yine de..." cümlesini bitiremeyince ben devam ettim.

"Yine de bir şeyler yapmak istiyorsun. Haklısın da ama kendini böyle paralarsan kız da bunu fark edip daha fazla üzülecek."

Selim beni onaylar gibi araya girdi. "Doğru söylüyor. Zaten kız çekiniyor baksana, bir de annesinin yaptıkları. Senin de üzüldüğünü görürse kendini suçlayacak. Kendine gel, yarın senin mutlu olduğunu görünce biraz olsun rahatlayacak o da."

"Doğru," dedi Kaan. Kendini biraz toparlasa da aklının hâlâ düşüncelerle dolu olduğunu biliyorduk.

Masayı hazırladık. Çok fazla içmedim. Selim de benim gibiydi ama Kaan'ın rahatlamaya ihtiyacı varmış gibi vakum gibi içine çekti rakıyı.

Bir saatin sonunda Kaan'ın içerideki odalardan birine soktuk ve kendini yüz üstü yatağa attı. Yüzünü yastığa kapatıp konuşmaya başladı. "Çok aşığım oğlum ben," dedi ama ağzından çıkanı zar zor anlamıştık.

"Çenesine vurdu," diyen Selim'e gülerek baktım ve kendi kendine homurdanan adamı uyuması için oda da bırakıp çıktı. Selim'e diğer odaya geçmesini söyledim ve bende salondaki koltuğa yerleştim. Gözlerimi tavana dikip öylece yatarken içimdeki huzursuzluğu atamadım.

"Sikerler," derken uzanıp başucumda duran telefonumu elime alamadım. Ona mesaj atarken kendi kendime konuşmaya devam ettim. "Dayanamıyorum n'apayım!"

Ali Asaf: *Uyudun mu?*

Çok zekice... yerimde gergince kıpırdanıp gözlerimi ekran ayırmadım.

Mahinev*: Evet.*

Verdiği cevabı görünce sessiz bir kıkırdama döküldü dudaklarımdan. "Lan Mahinev," dediğimde dudaklarımda sersem bir gülümseme vardı.

Ali Asaf: *Uyurken mi bana cevap veriyorsun bana?*

Ağzıma sıçacaktı ama umurumda değildi.

Mahinev: *Evet.*

Ali Asaf: *O zaman uyurken benimle konuşur musun?*

Mahinev: *Saçmalama Ali Asaf. Ne oldu?*

Bir gecemi daha mı berbat etmeye karar verdin?

Mesajından sonra ister istemez gerildim. Onunla uğraşmak ne kadar hoşuma giderse gitsin şu an kızmasını istemiyordum.

Ali Asaf: *Mahinev... Neden böyle yapıyorsun?*

Mahinev: *Bir şey yapmıyorum.*

İzin verirsen uyumak istiyorum.

Onu uyurken düşünmek istemesem de gözümde canlanmasına engel olamıyordum. Ve onunla konuşmadan gözüme bir damla uykunun girmeyeceğini de biliyordum.

Ali Asaf: *Geleyim mi?*

Panikleyerek vereceği cevabı bekledim.

Mahinev*: Nereye?*

Ali Asaf*: Odana...*

Hiç çekinmeden tek kelimeyle cevap verdim.

Mahinev: *Hayır!*

***Ali Asaf**: O zaman sen gelsen?*
***Mahinev**: Nereye?*
***Ali Asaf:** Odama...*
Delirmek üzereydim.
***Mahinev:** Sen yine sarhoş musun?*
Çünkü öyleysen sakın daha fazla konuşma benimle.
Yat zıbar Ali Asaf...
Yine senin zoraki tavırlarını çekemem.
"Hay sikeyim böyle işi," derken yerimde doğruldum. Kıza hak vermemek mümkün değildi.
***Ali Asaf**: Valla değilim. Bir iki kadeh anca içtim. Zaten Kaan'dan bize pek fırsat kalmadı.*
***Mahinev**: O nasıl?*
***Ali Asaf:** İyi. Rakıyı su gibi içti. Şimdi de sızıp zıbardı.*
***Ali Asaf:** Hadi konuşalım Mahinev.*
***Ali Asaf**: Lütfen...*
***Ali Asaf**: Bak uyku uğramıyor gözüme. Aklım da çalışmıyor zaten seninle konuşacağımızı düşündükçe. İnat etme de konuşalım. Sende uyumamışsın.*
Bana cevap vermesini beklemede arka arkaya yazdım.
***Mahi:** Tamam.*
"Lan tamam dedi," derken zıplayarak kalktım. "Valla tamam dedi."
***Ali Asaf:** Ben mi geleyim?*
Heyecandan aptal gibi hareket ettiğimin farkındaydım. Kaan olsa ağzıma sıçmıştı şimdi bu tavırlarımı görseydi. "Siktir et!"
***Mahi:** Terasa çıkalım.*
***Ali Asaf**: Geliyorum.*
Telefonumu cebime atıp elimi saçımdan geçirdim. Kendime gelmek için derin nefesler aldım ve bir dakika bile beklemeden anahtarları alıp kapıdan çıktım.
Merdivenleri ikişer üçer atlarken onun kapısının önünden geçip terasa ilerledim. Buranın ışığı yanmadığından adımların yavaşladı. Karanlıkta düşmemesi için terasa çıkıp hemen kapının ağzında onun gelmesini bekledim.

Sessiz adımlarını işittiğimde yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Aniden, "Of be," diye bağırdığını duyunca endişeyle dudaklarım gerildi. Sokak lambasının vurduğu ışığın hafif aydınlanmasıyla gölgesini görünce elimi uzatıp kolundan tuttum. Mahinev, "Ay," diye bağırırken refleks olarak elini kaldırdı elinin tersiyle çeneme bir tane vurdu.

"Oha," diye bağırınca elimin altında donup kaldı.

"Ali Asaf," dedi inler gibi. Sesindeki rahatlamayı hissedince kalbimin etrafında bir şeyler kasıldı.

"Mahinev," derken dişlerimi sıktın. "Çenemi kırdın kızım ya."

Ben ona isyan edercesine çıkışında Mahinev daha da delirdi. Ağzıma çarptığı yetmemiş olacak ki bir tane de omzuma patlattı.

"Aptal aptal hareketler yapma o zaman! Ödümü patlattın." Kızgın ses tonu gülümseme sebep oldu. "Elinin ağır olduğunu biliyordum da çeneme gelince emin oldum."

"Ali Asaf," dedi beni uyarmak ister gibi. "Saçmalayacaksan ben gidiyorum."

Hafifçe benden uzaklaşarak bir adım geriye gidince, kendime geldim ve irkilerek ona doğru uzandım.

"Tamam," dedim yutkunmakta zorlanarak. "Gerginim, saçmalıyorum."

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı. Başıyla onaylayıp sokak lambasının yakınına doğru yerleştirilen sandalyelere doğru ilerleyince bende peşinden yürüdüm.

"Buranın ışığının olmadığını unuttum," dedi tepeyi göstererek. Bir sandalyeyi çevirip oturdu. Ben de sandalyemi alıp karşısına geçtim ve yüzüm ona dönük olacak şekilde yerleşip, bacaklarımı hafifçe araladım ve ona doğru eğildim.

"Sokak lambası yeterli bence," dedim arkasında kalan loş ışığı göstererek.

Bir anda ne konuşacağımı bilemedim. Kendimi sersemlemiş gibi hissediyordum. Mahinev, bakışlarını sakin

denize doğru çevirince onu izleme fırsatı bulduğum için mutlu oldum. Bakışlarım onun güzel yüzünde, ince burnunda ve hafif kızaran dudaklarında gezindi. Boğazım kuruyunca yutkundum.

Göğsü derin bir enfes alış verişle şişip indi. Hafifçe titrediğini hissettiğimde konuşmak için genzimi temizledim. Denizi izlemesinden daha fazlası vardı bakışlarında. Son zamanlarda ona bakınca hissettiğim o uzaklığı yansıtıyorlardı.

"Uzak bakışların," dediğimde yutkunduğunu fark ettim ama dönüp bana bakmadı, denizi izlemeye devam etti. "Bunlara çok aşinayım artık."

Cümlemi bitirdiğimde gözlerini kapatıp hafifçe sıktı ve yeniden açtığında bana baktı.

İstemediği bir kokuyu almış gibi burnunu buruşturdu.

"İkidir sarhoş geliyorsun kapıma?" tek kaşını hafifçe gülümsediğinde yeniden nefesim kesildi.

"Bu da benim hadsizliğim," dedim kabul ederek. "Ama sarhoş değilim."

"Peki," dedi kelimeyi biraz uzatarak. "Zorla da olsa istediğin oldu..."

"Zorlamak değildi niyetim, biliyorsun..."

Hafifçe güldü. O kıkırdama sesi kulağıma gelen en güzel sesti sanki. "Sen ve sabırsızlığın diyelim o zaman."

"Mahinev," dedim aniden. Bana bakmasını bekledim ama dönmeyince elimi dizine koyup hafifçe sıktım. "Baksana bana," dedim yalvarır gibi. "Kızgınsın," dedim ama devam etmeme izin vermeden araya girdi

"Daha çok kırgın..."

"Biliyorum," dedim çekinerek.

"Aslında," dedi yutkunarak. Sesinin titrediğini belli belirsiz hissetmek canımı yaktı. "Ben vazgeçtim, Ali Asaf. Valla bak. Senden o gün neden öyle davrandığına dair açıklama istemiyorum. Anlıyorum," dediğinde içimde fırtınalar koptu, her şey yerle bir oldu. Boğazım kilitlendi ve en şiddetli deprem, artçı bile göstermeden kalbimde sarsıntılar yarattı.

"Şaşırdın sende, belki de Bahar yerine koyduğundan koruma ihtiyacı duydun ve saçmaladın."

Benim adıma bahaneler bulması, benim için sebepler üretmesi kendimden nefret etmeme sebep oldu. "Mahinev," dedim ama devam etmeme izin vermeden hızla konuşmaya devam etti.

"Zorunlu hissediyorsun ve böyle hissetmen beni kızdırıyor. Yaptıklarının arkasında durman inan bana, daha iyi benim için. Duydun, öğrendin ve şaşırdın. Bu kız saçmalıyor diye düşündün ve kendince tepki verdin. Başkası olsa silip geçerim ama biz birbirimiz için başkası değiliz. Hiç olmadık, olamayacağız da ama Ali Asaf, bana şimdi bahaneler üretmeye kalkışırsan bir daha bu tavırlarını göz ardı edebileceğimi zannetmiyorum."

Biz birbirimiz için başkası değiliz.

Sen benim için başkası değilsin. Sıkıntıyla elimi enseme götürüp sıktım. Bir şeyler söylemek istiyordum ama boğazıma yerleşen o yorgun ağırlık, beni deli eden o pişmanlık dudaklarımı mühürlemişti sanki. Ben konuşmayınca yerinden kalktı ve "Bence hallettik bunu," dediğinde bir adım atmıştı ki onu durdurdum.

"Otur şuraya!" uyarır gibi çıkan sesime engel olamadım. İçimde kopan fırtınadan haberi olsa belki anlardı beni.

"Ne?" dedi şaşkınca.

"Otur Mahinev!" beni dinleyip yerine oturmadı ama tam karşımda gelip durdu.

"Ne oluyor?" diye sorduğunda ona bakmak için başımı kaldırdım.

"Kendin yazıp kendin oynuyorsun yine. Konuştun, bitti ve arkanı dönüp gidecek misin?"

Kafa karışıklığına karışan şaşkınlığını fırsat bilip, "Otur yerine," dediğimde aniden az önce kalktığı yere oturdu.

Sandalyemi tuttum, ona doğru kaydırdım ve bacaklarını dizlerimin arasına girene kadar ona yaklaştım. Yüzlerimiz aynı hizaya gelsin diye başımı ona doğru eğdim.

Güzel gözlerine bakıp, "Beni seviyorsun," dedim beni anlamasını istercesine. "Sen beni seviyorsun ve şimdi her şeyi bir kenara bırakıp, üzerini kapatıp gidecek misin?"

Saçmalıyordum. Adımı bildiğim gibi saçmaladığımı biliyordum ama bir kez daha duymak istiyordum işte.

"Sen de beni sevmiyorsun," dedi sinirle, dişlerini sıkarak. Başını dikleştirip, çenesini kaldırdı. "Üzerini kapatıp kenara bıraktığım şey de bu."

"Vardın bu sonuca yani?" dedim. Bakışları yüzümde dolaştı.

"Dalga geçiyorsun benimle değil mi? Sonuca ben varmadım Ali Asaf, sen beni o sonuca götürdün. Hatta direkt o sonucun üzerine fırlattın beni!"

"Dinleseydin böyle olmazdı!" kelimelerin ağzımdan sitem eder gibi çıkmasını istememiştim ama kendimi durduramadım. Söylediklerimden sonra gözlerini kısıp bana baktı..

"Ha oldu olacak kabahat sende de!" Sesi yükselince derin bir nefes aldım. Kızdırmak değildi amacım ama vardığımız sonuç bu olmuştu.

"Bir kız var," dedim çat diye. Dudaklarımdan kendiliğinden dökülmeye başladı kelimeler.

"Ne?" diye sordu ama sesindeki titremeyi fark ettim.

"Bir kız var," diye tekrar ettim yeniden ve başımı ona doğru eğip, tenine yaklaştırıp, nefesi dudaklarıma değene kadar ona yaklaştım. Bu yakınlığın tadı bambaşkaydı. "İçim gidiyor..." dediğimde o anda da içim gidiyordu.

"Ali Asaf," diye ismimi fısıldadı. "Aptal de istersen bana, ne istersen de ama bana inan," dedim sakince. Alnımı alnına yasladım. "Mahinev," burnumla onun burnunun ucuna dokunurken, sağa sola oynatıp hafifçe sürttüm. "İçim gidiyor..."

"Sen," dedi ama ikimizin de devam edecek gücü yoktu sanki.

"Şişt," diyerek onu susturdum. Kalbim göğsümü dövercesine hızlandı. "Mahinev, ben o gün geldim buraya

çünkü kıskançlık damarlarımda sanki bir lav gibi yakıyordu beni. Senin, burada, o adamla baş başa kalacağını duyduğumda hiçbir şey düşünemedim ben." O anları hatırlayıp yutkundum. Hissettiklerim beni o kadar sersemletmiş ki tam bir sersem gibi davranmıştım. "Amacım buraya gelip, içimi rahatlatıp çekip gitmekti ama sizi balkonda görünce..." Gözlerinin içine beni anlamasını ister gibi bakarak devam ettim. "Sana sarıldı," boğazım acıyla kasıldı, yutkundum o anları aklımdan silmek ister gibi gözlerimi kapatıp sıktım. Yeniden açtığımda gözlerimi birkaç kere kırpmak zorunda kaldım. "O an, benim içimde zerre mutluluk kalmadı."

Sesimin titremesi, ellerimin terlemesi beni panikletti. Ondan biraz uzaklaşıp iki elimi dizlerinin üzerine koydum ve sıktım. "Mahinev, beni bir daha görmek istemediğini biliyorum. Ama Selim dedi ki," yanlış bir şey söylerim korkusuyla duraksadım.

"Selim mi?"

"Anlatırsın, dedi. Mahinev anlar dedi."

"Ben, anlamıyorum."

Derin bir nefes aldım ve kendimi toparlayıp beni anlaması için yalvaran bakışlarımın altında konuştum.

"Mahinev, ben görevden geldiğimden beri cehennemde gibiyim. Seni duymadan önce, daha senin bana olan hislerini bilmeden önce başladı bu çılgınlık bende." İstemsizce ellerim kasıldı ve bacağında duran parmaklarım sıkılaşınca, bakışlarını ellerime çevirdi.

"Kokun aynıydı mesela ama ne zaman yan yana gelsek seni koklama istediğime karşı koyamıyordum. Gözlerini," dediğimde bakışlarını bana çevirmesini bekledikten sonra devam ettim. "görmemek için bakışlarımı senden kaçırır oldum. Sen, bana dokundukça bedenimin verdiği tepkiden aklımı kaybedecek gibiydim. Gece tek başıma kaldığımda kendimi suçladım Mahinev. Aptalca şeyler düşünme oğlum dedim, kızı rahatsız edeceksin diye kendimi uyardım. Hem ne değişmişti ki? diye sordum sürekli kendime. Sen uzun

zamandır biliyordun belki Mahinev ama benim hislerim o kadar yeniydi ki anlam verip anlayamadım onları."

Nefes nefese kalmış gibi hissediyordum. Sanki saatlerdi eğitimdeydim ve o yorgunluk vardı üzerimde. Söylediklerimin onu şaşırttığının farkındaydım ama ben de böyle hissetmiştim.

"Ama," dediğinde ellerimi sıkarak durmasını sağladım.

"Sonra bahçede seni duydum. İşte bundan sonrası için bana hak vereceğin bir bahanem yok. Kendi kafamda kurdum ve beni anlamanı beklemeye de hakkım yok ama senin benden uzak durman için yaptığım şeyin telafisini olmadığını biliyorum."

Şerefsiz herifin tekisin... diye fısıldadı içimdeki ses. Biliyordum, onu üzdüğümü, kırdığımı biliyordum. Kendimi anlatmaya çalışıyordum, belki de beceremiyordum ama içimden geçen her şeyi kelimelere dökmek çok zordu.

"Ali Asaf," dediğinde elimi kaldırıp başparmağımı dudağına hafifçe bastırdım. Parmağımın ucundaki yumuşak teni nefesimi kesti. "Biraz daha dinle beni," dedim. Bana onay verdiğinde istemeyerek elimi dudaklarından uzaklaştırdım.

"Ben kendi içimde ne hissediyorum diye çözemezken bir de seni duyunca aklımı yitirdim. Bunlar bana yabancı, bana uzak hislerdi Mahinev. Sersemlemem bundan ötürü inan. Sonra seni düşündüm. Mutlu olmaz bu kız benimle dedim kendi kendime. Benim gibi bir adam çok üzer seni diye düşündüm."

"Dur artık," dedi bir anda araya girerek.

"Az kaldı," dedim beni dinlemesini isteyerek. "Bir sürü bahane buldum Mahinev, hepsinde de seni düşündüm ama sonra durup düşününce gördüm ki ben sadece kendimden kaçıyormuşum."

Söylediklerimi inkâr etmek ister gibi başını iki yana salladı.

"Korkuyorum," dedim bir kabullenişle. Kelime dudaklarımdan acı çeker gibi döküldü. Dizlerinde duran parmaklarım sıkılaştı. "Mahinev ben çok korttum, hâlâ da korkuyorum. Bunu sana söylemezsem beni anlamayacaksın

biliyorum ama siktiğimin korkusu öyle bir sardı ki beni, her yerimi titretti."

"Neden?" diye sordu. Kendimi ona anlatma fırsatı bulduğum için rahatladım.

"Görevden geldiğimden beri sana karşı hissettiğim şeyler beni yedi bitirdi. Geçmişimde yaşadığım hiçbir şeye benzememesi ödümü patlattı, sikip attı bir kenara Mahinev!"

Acı çeker gibi bir nefes aldım. Kelimeler boğazımı yakıyordu sanki. "İçimde bir şey senin için alev aldı Mahinev ve delirdi. İçimde deliren o parça öyle başka öyle farklıydı ki aklımı da sikip attı. Bu aşk gibi değil. Bu o kadar basit bir şey değildi."

Göğsümde hissettiğim daralma nefesimi kesti. Başımı eğip nefesimin sakinleşmesini bekledim.

"Bu delilik gibi..." diye fısıldadım başımı kaldırmadan.

Yüzü karşımda öyle güzel, öyle şaşkın ve öyle nefes kesiciydi ki yerimde duramıyordum.

"Bir gülüşüne tonla anlam sığdırmaya çalışıyorum ben artık senin, uzak durmam gerekirken beceremiyorum. Olmazları sıralarken her seferinde olması için bir yol açıyorum kendime. Of," dedim. Gözlerimi ondan bir saniye bile çekemedim.

"Anlatamıyorum bile Mahinev, öyle bir şey ki, kendine her konuda hâkim olan ben, kendimi kaybettim."

Sadece kendimi değil, bedenimdeki her bir uzvumu, her bir organımı da onunla kaybetmiştim.

"Başka biriyle yalnız kalacaksın diye kendimi kaybettim lan ben! Sen benden uzak dur diye uğraşırken, kendimi koşarak sana gelirken buldum. Siktiğimin aklını kaybettim, Mahinev!"

Böyle konuşmak istemiyordum, istememiştim ama o beni tanıyordu. Gözlerinde kendimi gördüğüm zaman, ondaki yerimi fark ettiğim zaman huzur buluyordum.

"Bana bunu neden yapıyorsun?" dedi kısık sesiyle. Gözünden akan bir damla yaş alev olup beni yaktı. Bir anda ona uzandım, parmaklarım ensesine değecek kadar sert

şekilde yüzünü avuçladım ve başparmağımla canını yakan o damlayı sildim.

Ona dokunmamla titredi. "Ben vazgeçmiştim," dedi hıçkırarak. "Kabul etmiştim her şeyi. Kendimi alıştırmıştım bile, sen şimdi..." durup nefes almak için bekledi. Elimi yüzünden çekti ve oturduğu yerden aniden kalktı. Hemen arkasından bende kalktım. Sırtı bana dönüp konuşmaya devam etti. Sesinin tonu zımpara gibi tenimi acıttı.

"Şimdi bana kalkmış hislerimin sende bir karşılığı olduğunu mu söylüyorsun?" sesini yükseltince sustum ve içinde ne varsa dökmesini bekledim. "Ve sana öylece inanmamı bekliyorsun!"

Haklıydı...

Sonuna kadar haklıydı. Bana inanmasını beklemek aptallıktı ama lanet olsun, inanmasını istiyordum.

Ona doğru yaklaşınca bir adım geri gitti. Bu hareketi öyle acı vericiydi ki duraksadım.

"Seninle ilgili aklımdan geçen her şeyin kusuru bana, Mahinev. Kafamda dönüp dolaşan ne varsa, başkalarına göre değil, belki de çok yanlış ama bana doğru gelen her şeyi bir kenara bırakıp geliyorum senin karşına. Kendi içimde, seninle ilgili verdiğim savaşta mağlup oldum ben ve kabul ediyorum. Fark ettim ki sana kaybetmek, hiç koymuyor bana."

Ona yaklaşamamanın verdiği huzursuzlukla gerildim. Islak kirpiklerinin altından bana baktı. Kalbini kırmıştım, bunu biliyordum ama gözlerinde gördüğüm ufacık umut kırıntısına tutunmak istiyordum.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki ne yapacağımı bilemez hâlde öylece dikildim karşısında. Beni anlamasını, bana inanmasını beklemekten başka bir şey yapamıyordum şu an.

Ellerini kaldırıp gözyaşlarını sildi. *Ben silmek istiyordum.*

"Nefret ediyorum," dedi dişlerinin arasından. Yeniden bana odaklandı. Ona doğru yaklaştığımda yüzünde gördüğüm her ifadeyi benimsedim.

Elini kaldırıp işaret parmağını göğsüme bastırdı.

"Bana bu yaptığından nefret ediyorum, Ali Asaf." Öfkesi ikimizin arasında bir varlık gibi titreşti. "Sen o gün karşıma geçip, seninle konuşmak için planladığım her cümleyi benim kulağıma acımasızca fısıldadığında ben ne hissettim hiç düşündün mü?"

İçinde ne varsa, tüm öfkesini bana dökmesini bekledim.

"Canımın nasıl yandığından, kendimi ne kadar basit ve kırgın hissettiğimden haberin var mı?" benden bir cevap bekler gibi durdu ama buna verecek cevabım yoktu. Başımı iki yana salladım. Buruk bir gülümseme oluştu dudaklarında.

"Yok işte!" dedi üzerine basa basa. "Yok, hiçbir fikrin yok ve şimdide karşıma böyle," nefesini toparlamak için duraksadı. "Böyle, sanki birbirini seven iki insan normal bir şekilde yan yana gelip duygularını açıyormuş gibi davranman canımı yakıyor."

Keşke onun acısını da alabilseydim. Keşke onun yerine de ben çekseydim bu acıyı.

"Biliyorum," diye fısıldadım. İki elini göğsüne koydu. Parmaklarını tişörtüme sardı sıkıp yumruk hâline getirdi.

"Bilmiyorsun," dedi titreyerek. Gözlerini kapattı. "Bilmiyorsun Ali Asaf, bilmiyorsun işte! Bilemezsin..."

Kollarımı ona sardım. Bir saniye daha uzak kalmam imkânsızdı. Ona dokunduğum an kendini bana bıraktı ve bedenini benimkine yaslayarak acı çekercesine hıçkırarak ağladı.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Onun bana hissettirdiği fiziksel acıdan çok daha fazlasıydı. Gözlerim dolunca onları sımsıkı yumdum ve çenemi başının üzerine yasladım. Dudaklarım ağlamamak için gerildi.

Ben ne yapmıştım bu kıza böyle...

Kollarımdan çıkmak isteyene kadar hareketsiz kalarak ona destek oldum. İstediği kadar burada olurdum onun için.

Bir süre sonra artık daha sakindi. Başını göğsümden kaldırıp bana baktı.

Olduğu yeri çok sevmiştim.

Aramızdaki boy farkından dolayı boynunu iyice geriye yatırıp ıslak kirpiklerinin arkasından bana baktı.

Tişörtümü sıkan parmakları gevşediğinde ellerini çekmek istediğini anladım. Buna izin vermedim*. Veremezdim.*

İki elimi onun ellerinin üzerine koydum ve yeniden göğsüme bastırdım. "Bırakma," dedim yalvarır gibi. "Burada kalsınlar hep, uzaklaşma."

Kararsız bakışları yüzümde gezinirken dudaklarını ısırdı. Bakışlarım tek seferde onun parlayan dudaklarına kaydı ama hemen gözlerine geri çıktım.

Sırası değil lan...

Uzaklaşmayacağını fark ettiğimde ellerimi yüzüne uzattım ve ıslanan yanaklarını sildim..

Ona dokununca istemsizce gözleri kapandı. Narin teninde gezinen nasırlı parmaklarım canını yakar diye usulca okşadım.

Parmak uçlarımı ıslak kirpiklerinde gezdirdim. Parmaklarım gözlerinin altına, oradan da çıkık elmacık kemiklerinde gezindi. Teninin her santimini dolaşırken yanaklarına ulaştığımda duraksadım. Tam da o anda parlak gözlerini açıp bana baktı.

Gözlerimin onun gözlerinden hiç çekmeden parmaklarımı kaydırdım ve iki elimi yüzünün yanında tutarak dudaklarının kenarına ulaştım.

Dünyanın en narin, en güzel ve en huzur veren kıvrımlarındaydı ellerim. Islanan dudakları tam karşımda beni yakar gibi parlıyordu. Ben o aleve bile isteye dokundum. Her köşesince narince gezindim içimi çekerek.

Elimin altındaki ufacık nokta yaşamam için sebep gibi hissettiriyordu. Titredikçe, nefesim kesiliyordu.

Heyecanlı bakışlarına direnmek çok zor gelse de yutkundum ve bakışlarımı dudaklarına çevirmemek için uğraştım. Parmaklarım sakince tenini keşfe çıktı. Dudaklarının arasından kaçan ılık bir sesli nefesle birlikte yeniden yutkundum. Yavaşça hareket ederek dudaklarının

bir ucundan diğer ucuna dokunarak yumuşaklığının tadına vardım.

Dokunuşumla tıpkı benim gibi nefesi kesildi. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, teninin her santimine dokunmuş olmanın verdiği huzurla, istemeyerek de olsa ellerimi ondan çektim ve yeniden sarıldım.

Bakışları öyle derin, öyle anlamlıydı ki altında eziliyordum. "Ben nasıl göremedim bu bakışları?" Ondan çok kendime sormuştum aslında bu soruyu.

"Ben hep, bakarsan gözlerime anlarsın sandım."

Huzursuzlukla nefesim tıkandı. "Akıllı bir adamım diye geçinirim bir de!" Kendime söverek homurdandım. "Ben kendimle çelişirken, kendi kendime olmazlar sıralarken seni üzdüm. Ben de mi kusur Mahinev?"

Bana cevap vermek ister gibi dudakları aralandı ama ona engel oldum. "Bu da soru mu? Tabii kusur bende."

Başımı eğip kokusunu içime çekerken anlımı anlına yasladım. "Kızgın değilsin artık hissediyorum." Aldığımız her nefes birbirine karıştı. "Ama kırgın olduğunun da farkındaydım. O kızgınlık nasıl seni terk edip gittiyse, Mahinev..." beni anlamasını ister gibi hafifçe başımı oynattım. "O kırgınlık seni terk edene kadar uğraşacağım. Yemin ederim," dedim söz verir gibi ve kollarımın arasında duran kadını sıkıca sardım. "Yemin ederim Mahinev, gidene kadar bir saniye bile uğraşmaktan vazgeçmeyeceğim."

Gözlerimi onun bakışlarına sabitledim. "Sana çiçek gibi kızsın derken ciddiydim." Geri çekildim ve beline dolanmış ellerimden birini kaldırıp yanağına koydum. Başını teslim olur gibi elime yasladığında yüreğim sızladı. "Seni soldurmaktan hâlâ korkuyorum. Hatta siktiğimin korkusu ödümü patlatıyor ama işte lanet herifin teki olduğum için, koklamadan duramam artık." Başımı, elimin durduğu yere yaklaştırıp derin derin içime çektim. "Bir kere çektim içime senin kokunu," burnum elmacık kemiğine usulca dokundu. "Doldu ciğerlerime ve o çiçek benim artık."

Biraz geri çekilip aramıza mesafe koydum ama fazla uzaklaşmak canımı yakacaktı sanki. "Çekip gitmek istiyorum," dedi fısıldayarak.

Tedirgin olarak yutkundum. "Kalbimi kırdın, hâlâ da kıracaksın diye ödüm kopuyor."

Titrek bir soluk kaçtı aralanan dudaklarından. "Bir söz geliyor aklıma," dediğinde başparmağım yanağının üzerinde hareket etti. Konuşmaya devam etmesi, rahat olması için cesaret vermek istedim. "Hem çekip gitmek isteyip, hem de gitmek istememek berbat bir şey."

Öyle iyi anlıyordum ki onu bir bilse.

Göğsümde yaslı olan elini kaldırdığında kaşlarım çatıldı. Bedenim bundan mahrum kalmanın acısıyla itiraz etti. O el yanağıma dokunduğunda kendini ona bırakma sırası bendeymiş gibi eline yasladım. "Doğru," diye fısıldayarak devam etti. "Gerçekten berbat hissettiriyor."

Sonra sustu. Susmasın istedim. "Ama," diyerek devam etmesini istediğimi belirttim

"Ama," dediğinde nefesimi tuttum. "Gitmemeyi seçiyorum."

Rahatlama hissi öyle ani, öyle şiddetli vurdu ki bedenimim sarsıldığını hissettim. Kirli sakallı tenimde dolaşan tırnakların etkisiyle nefesim sakinleşti.

"Düşünmekten bıktım. Yazmaktan usandım Ali Asaf. Saklamaktan, gözlerimi kaçırmaktan yoruldum. Ben artık bunları sadece sana, senin gözlerine bakarak söylemek istiyorum."

Bu cümlelerin verdiği hissin tarifi yoktu. Ne kelimelere dökebilirdim ben bu anı, ne de hissettirebilirdim. Aklımı yitirmeme sebep olan bu hislerle nasıl başa çıkacağım hakkında bir fikrim yoktu ama ondan uzak olmakla da başa çıkamıyordum ki ben.

Ona böyle sarılmak, dokunmak... Ellerim belinde, onun eli benim yanağımda... bu andan, bu zamanda daha önemli, daha mükemmel bir an yaşamamıştım ben. Ve göğsüm bunu verdiği hazla çıldırıyordu.

Kısa bir an tereddütte düşsem de kendime geldim ve harekete geçtim. Göğsümde duran eli kayıp düştü ve bende hemen elimle yakalayıp sıkıca tuttum. Parmaklarımın arasındaki narin eli, tam benim için yaratılmıştı. Onu peşimden çekerek az önce oturduğumu yere götürdüm ve sandalyeme oturmadan önce onun sandalyesini de yakınıma çektim. Şaşkınca ne olduğunu anlamaya çalışırken, bacaklarımın arasına yerleşene kadar onu kendime çektim.

Bedenimi ona doğru eğip, dibine kadar sokuldum. Bir elimde onun eli varken diğerini dizine koyup hafifçe okşadım.

"Söyleyeceksin," dedim. "Bundan sonra bana söyleyeceksin, tıpkı benim sana yapacağım gibi."

Sandalyesinde kayıp bana doğru yaklaştı. Elim bacağının üst kısmına kayıp orayı kavradı. Dudaklarımız birbirine o kadar yakındı ki bir santim hareket etsem dokunacaktım.

Köpek gibi istiyorsun...

"Sana içimdeki yaralardan söz etsem," dedi fısıldayarak. "Anlatsam bugüne kadar neler hissettiğimi sana, anlar mısın beni? Dokunur musun o yaralarıma, sarar mısın?"

Ölürdüm bile...

"Sararım," dedi söz verir gibi. "Allah, kitap aşkına, yemin olsun sararım, ne istersen yaparım Mahinev. Yeter ki," derken sesimdeki az önceki güven yok olmuş gibiydi. "Yeter ki sen inkâr etme bizi."

Gözlerimin önünde beni kendine çağıran dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kalbim, bunca şeye rağmen, etrafına ördüğü yaralarla kaplı duvarlara rağmen, yâr diye seni seçmiş kendine. Benim ne haddime artık bunu inkâr etmek."

Göğsümün içinde bir şeyler neşeyle taklalar attı. Çıldırıyordum. "Sen," dedim, "Çok başka bir şeysin."

Ellerini uzatıp yanaklarımı kavradığında aynı şekilde ona karışık verdim. Yüzünü bana doğru eğdi ve nefesi tenime dokundu. Dudaklarını bana yaklaştıkça kendimi onda kaybetmek istiyordum.

Heyecandan titreyen ellerini yüzümde gezindi. Alnım onunkine yaslanırken, tenini hafifçe bana sürttü. Ellerimin onu keşfetmek istediği gibi o da benim yüzümde gezindi. Delilik hâliydi sanki bu yaşadığım heyecan.

Dokunmak istiyordum...

Öpmek istiyordum...

Çıldırır gibi onda kaybolmak istiyordum ama hiç birini yapmadım.

Kendimi zorlayarak konuştum. "Bırak," dediğinde yumuşak dudaklar benimkilere belli belirsiz dokundu. İçine çektiği şiddetli nefesi hissettim. "Yansın gönlüm sana."

Hızla, "Tamam," dedi. Bu yakınlık ikimizi de mahvedecekti ama uzak duramıyordum.

"Ali Asaf," dediğinde, "Şişt," diyerek onu durdurdum. Ufacık temaslarla da olsa yetinmek istiyordum.

"Yapma," dedim ve usulca dudaklarımızın uçları birbirine tekrar değdi.

Ha siktir... ölecektim...

"Neden?" dedi itiraz eder gibi. İsyan dolu çıkan sesiyle gülümsedim.

"Böyle olmayacak."

Dudaklarından, "Ama," diye bir itiraz cümlesi daha döküleceğini bildiğimden araya girdim..

"Bırak tadını çıkarayım şimdi. Nefesinin tadını alayım, kokunun tadına varayım."

Yeniden, "Ama," dedin ama burnumu sertçe burnuna dokundurup onu uyardım. "Sus," dediğimde dudaklarım belli belirsiz onunkilere dokundu.

Bu yakınlık beni mahvediyordu ama öyle güzel bir mahvoluş yaşıyordum ki kendimi kaybedecektim. Derin bir nefes alırken başımı soluklarımı omzunda dinlendirdim.

"Hadi seni aşağı götürelim," dedim aniden.

"Ne?" dediğinde başımı kaldırdım ve hızla yağa kalktım. Elimi tutması için ona doğru uzattım. Parmaklarını benimkilerin arasına bıraktı ve onu sararken yürümeye başladım. Karanlık merdivenlerden el ele inerken onun

önünden yürüdüm. Sonunda kapısına geldiğimizde çalışan ışık otomatik yandı. Aydınlanan ortamda birlikte onu kendime doğru çevirdim ve yüz yüze geldik.

Sessizce birbirimizi izledik. Bakışlarım yüzünün her santiminde gezindi. Başımı ona doğru eğdim ve dudaklarına dokunmak istesem de onu ilk defa öptüğüm anın böyle olmasını istemiyordum. Bu yüzden boynuna yakın bir yere dudaklarımı dokundurdum.

Dudaklarımla hafifçe dokundum. "İyi geceler," derken sesim fısıltı hâlinde çıktı.

"Sana da," dedi hemen. Onun bu heyecanlı tavırlarına bayıldım. Hızlı verdiği cevapla gülümsedim. Üzerine doğru biraz daha eğilince bedenlerimiz birbirine dokundu. Elimi arkasından uzattığı ve kapının dışında bıraktığı anahtarla kapıyı açtım.

Mahinev kapının açılma sesini duyunca irkildi. "Gir artık, hadi," dediğimde sessim isteksizdi ama yine de arkasında açtığım kapıyı işaret ettim. Çünkü biraz daha burada, kollarımın arasında durursa kendime hâkim olamayacaktım.

Geriye doğru isteksiz bir adım attı. Arkasını dönüp içeri girmesini beklerken aniden yeniden bana doğru dönünce afalladım. Hızlı birkaç adımda bana yaklaştı. Beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki kendini kollarımın arasına attığında onu zar zor tutmayı başardım. Aynı hızla kollarını boynuma doladığında, onu tutan ellerim belinde sıkılaştı ve kendime çekip kaldırdım. Boy farkından dolayı ayakları yerden kesildi.

Dudaklarını bana doğru yaklaştırdı ve boynuma doğru uzandı. Hafif bir nefes aldığını hissettiğimde burnu boynuma sürtündü.

Ha siktir. Beni kokluyordu.

Siki tuttun oğlum sen...

Lanet olası iç sesimden azar yiyecek havamda değildim. Az önce burnunun olduğu yere dudaklarını değdiğinde ellerimi belinde sıkılaştırdım. "İyi geceler," dedi tenime fısıldayarak. Çenemi o kadar sıkıyordum ki birazdan kilitlenip kalacaktı.

Bedenini kollarımın arasından kaydırdı ve ayaklarını yere bastı. Kollarımın arasından çıkmak isterken onu aniden tuttum ve yeniden kendime çektim. "Seni var ya..."

Bu hâlim onu eğlendirmiş gibi gülümsedi. Başımı eğdim ve dudaklarımı anlına dokundurdum. "Git artık," derken çenem hâlâ sımsıkı kapalıydı. Ona bir kez daha sarıldım ve sonra serbest bıraktım. Olduğu yerde kıpırdamadan durunca arkasındaki kapıyı işaret ettim. "Şimdi, Mahinev."

İçeri girince sanki nefes almayı yeniden hatırlamışım gibi ciğerlerime güçlü bir hava doldu. Adımlarım bilinçsizce hareket etti ve aşağı kata indim. Anahtarı cebimden çıkarıp kapıyı açıp sessizce içeri girdim. Mutfaktan bir bardak su almak için ilerledim ve suyu alırken gördüğüm tabaktan birkaç tane eriği de elime aldım.

Bahçeyi evden ayıran cam kapıların önüne geldiğimde bakışlarım denize odaklanmışken aklıma az önce olanlar geldi ve yüzümde bir gülümseme oluştu.

Dudaklarım kendi kendine aralandı.

Böyle bir güzele diye başladığım türkünün sözlerine içimden mırıldanarak devam ettim. *Şiire, gazele gönül verdim* kısmına geldiğimde sesim yeniden yükselmişti.

"Seni aşkından türkü söylerken de mi duyacaktım," diyen sesle neredeyse boğulacaktım. Arkamı dönünce Selim'im sırıtan suratıyla karşı karşıya geldim.

"Lan," dedim ters ters. "Sen daha uyumadın mı?"

Yanıma doğru yaklaşırken gözlerinin altındaki kızarıkları fark ettim.

"Uyudum da uyandım," dedi beni geçiştirmek ister gibi. Uykudan yeni uyanmış gibi değildi ama yine de üzerine gitmedim.

"Eee," dedi konuşmamı ister gibi.

"Ne?"

"Ali Asaf kaç saattir yoktun, neredeydin?"

Suratımdaki saçma sırıtmaya engel olamadım. Selim de hemen fark etti.

"Ne bu neşe lan söylesene."

Omuzlarımı silktim. "Konuştuk," dedim sadece. Selim yine bir süre sessizce bekledi. "Ağzından kerpetenle mi laf alayım?"

"Sonra konuşuruz, saat geç oldu."

"Lan şerefsiz, dertlenince gel içini dök anlat, mutlu olunca ağzını açma."

Kısık sesli bir kahkaha attım. "Söz yarın anlatırım, yorgunum oğlum."

Selim odasına gittikten sonra kendimi geniş koltuğun üzerine atıp, başımın altındaki yastığı dikleştirdim. Kolumu başımı altına koyup destek alırken denize doğru baktım. Suratımdaki sersem sırıtmaya bir türlü engel olamıyordum.

"Böyle bir güzele," derken aklıma gelen kızın görüntüsüyle dudaklarım yeniden kıvrıldı. "Derin bir iç çektim. "Gönül verdim."

Bir sonraki bölümde görüşene kadar kendinize iyi bakın.

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz;

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik

- tiktok: tugbaaticicosar

MAHİ - On Altıncı Bölüm

Merhaba mahalle sakinlerim, bizi özlediniz mi?
Umarım bölümü severek okursunuz.
Oy verdiysek, başlayalım.
Yorum yapmayı unutmayın lütfen.
Seviliyorsunuz. ♥

"Öyle bir çık ki karşıma, her baktığımda ilk defa görüyormuşum gibi, az kalsın ölüyormuşum gibi hissedeyim seni."
- Edip Cansever

- *Bölüm Şarkısı: Antidepresan – Mert Demir / Mabel Matiz*
- ***Mahinev***

Saçlarımda hissettiğim sakin ama huzurlu dokunuşla gözlerimi araladım. Kirpiklerimi kırpıp, etrafıma alışmaya çalışır gibi kıpırdandığımda, başımın yumuşak yastığımda değil, sert ama huzur veren bir yere yaslı olduğunu fark ettim.

Parmaklarımı hareket ettirdim ve dokunduğum yerde hafifçe gezindim. Ali Asaf'ın saçımda gezinen eli bir saniyeliğine duraksadı ama sonra yeniden saçlarımın arasında dolaşmaya devam etti. Gözlerimi yumup, başımı yasladığım yere bastırdım. Bu anın tadını çıkarmak istedim.

Gece nasıl bu hâle geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kollarının arasında uyurken gece yer değiştirmiştim.

Artık yanında değil, neredeyse onun üzerinde yatıyordum. Başımı, onun sert karnına yaslamıştım. Ali Asaf, bacaklarını hafifçe aralamış, bende oraya yerleşmiştim. Ellerimi beline sararak onun bedeninin yarısını kaplar şekilde uyumuştum.

Sanki bedenlerimiz birbirine nasıl uyum sağlayacağını biliyor gibi hareket edip, kendileri için en rahat pozisyonu bulmuştu. Bu düşünce hoşuma gitti.

Gecenin ne kadarını böyle geçirdiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Biriyle aynı odada bile uyumakta nefret eden ben, söz konusu Ali Asaf olduğunda, değil aynı odada, aynı yatakta yatmak, neredeyse adamın üzerinde uyumuştum.

Beline sardığım parmaklarımı biraz daha aşağı kaydırdım ve ince tişörtünün bel kısmına kadar indim. Ilık parmaklarım tişörtünün altına arayışa geçer gibi süzüldüğünde, Ali Asaf'ın derin bir nefes alarak gerildiğini hissettim. Başım hafifçe yukarı kalkıp indiğinde, çıplak teninde gezinmeye devam ederek kıkırdadım.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve kafa derimi hafifçe sıkarak konuştu. "Kaşınma," derken, sesi uykudan yeni uyanmış olmanın etkisiyle hırıltılıydı. Teninde gezinen parmaklarımı kıvırdım ve tırnaklarımla kaşır gibi okşadım. "Mahinev," diye beni uyardığında elimi yukarı doğru kaydırmak üzereydim fakat Ali Asaf'ın saçlarımın arasında duran eli sıkılaştı ve elinin baskısını arttırarak hafifçe çekti.

Bu hareketiyle, başım geriye doğru kayınca gözlerim gözlerini buldu. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamıyordum ve onun da bakışları önce gözlerimde sonra dudaklarımda gezindi. Bana, "Günaydın," dediğinde parmaklarım hâlâ teninde geziniyordu.

O bana, "Günaydın," dediğinde elim göğsüne doğru çıkmıştı. Hemen arkasından, kıstığı sesiyle, "Mahinev," diye beni uyardı ama onu dinlemeden yerimde dönerek kendimi biraz yukarı ittim. Göğsüm onun karnına yerleşince Ali Asaf yerinde dikleşti.

Yüzüme düşen saçlarımı geriye ittikten sonra yanağımı okşadı. "Ellerin pek bir hareketli," derken yutkundu. Elimin teninde gezdiği her bir saniyeden çok hoşlanıyordum.

"Sadece ellerim değil, kendimde baya hareket etmişim," dediğimde başımla ikimizi işaret ettim.

"Ya evet," dedi sırıtarak. "Hayır, sen başkasıyla falan uyumayı sevmediğini söyleyen o kız olduğuna emin misin?"

Tırnaklarımı tenine sürtünce tıslamaya benzer bir nefesle dudakları aralandı. "Ha bir de vahşisin," dedi bu durumdan zevk alır gibi. "Dün gecede tepeme bindin zaten, saatlerdir uykusuzum." Cümlesini bitirdiğinde gözlerimi kısıp, kaşlarımı çatarak ona baktım. Göğsünde gezinen elim duraksadı. Hafif tüylerin arasından geçerken hiç beklemediği anda elimi bastırdım ve seyrek tüylerden birkaç tanesine sertçe asıldım.

Acıyla yerinden doğruldu ve hafifçe inlerken ağzından birkaç kelime küfür kaçtı. Bende bu durumu fırsat bilip hemen üzerinden kalktım.

"Köpek," dedim sinirle. "Kim kimin tepesine bindi acaba? Bok yatarım bir daha senin yanında."

"Lan Mahinev," derken göğsünü ovaladı. "Vicdansızsın kızım sen." Elini acıyan yerde gezdirirken yüzünü buruşturdu.

"Oh olsun sana." Bir adım atmıştım ki yerinden hızla doğrulup bana uzandı. Hemen geriye doğru bir adım atarak kendimi çektim.

"Gel buraya!"

Başımı iki yana salladım. "Hayatta gelmem ben senin yanına. Tepene biniyormuşum ya, git rahat rahat yat işte."

Ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı ve elleriyle saçlarını karıştırdı. "Son kez söylüyorum yavrum. O güzel bacaklarını hareket ettir ve bana doğru gel." Bakışları, söylediği her bir kelimeyi vurgulamak ister gibi bacaklarımda dolandı.

Onun söylediğinin aksine bir adım geri attım. Bakışları yüzüme döndüğünde kollarımı göğsümde birleştirdim ve geri adım atmayacağımı anlaması için bakışlarımı gözlerime diktim.

"Yanıma gel," derken avının üzerine atlamak üzere olan bir panter gibiydi. Dudakları yırtıcı bir gülümsemeyle gerildi ama bakışlarından ne kadar keyifli olduğunu anlayabiliyordum.

Ne yapacağını tahmin etmek ister gibi bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Bana yetişemeden bu odadan kaçmanın hesabını yapıyordum. Ali Asaf ne yapmaya çalıştığımı anlamış gibi gözlerini kıstı. Onun bu bakışını gördüğüm an da arkamı döndüm ve odadan dışarı kaçtım.

Bana yetişmesine fırsat vermeden kendimi banyoya attım ve hemen kapıyı kilitledim. Ali Asaf kapının koluna sertçe asıldı ama kilitli olduğunu anlayınca durdu.

"Yavrum aç şu kapıyı."

"İşim var, çıkarım birazdan," derken kapıdan uzaklaştım. Aynanın karşısını geçip elimi, yüzümü yıkarken Ali Asaf hâlâ kapının önünce kendi kendine söyleniyordu.

Dişlerimi fırçalarken Ali Asaf sessizleşti. Bir an durup dışarıdan gelen sesleri dinledim ama hiçbir şey duyamadım.

Banyoda işimi bitirip saçlarımı topladıktan sonra kapının kilidini açtım. Birkaç saniye bekledikten sonra da kapıyı açıp önce başımı dışarı uzattım ve sağa sola bakındım.

İçeriden ne Ali Asaf'ın sesi geliyordu, ne de kendisi ortalıkta gözüküyordu.

Sakin adımlarla salona doğru ilerledim. Önce mutfağın kapısından içeri baktım ama orada da yoktu. Kendi kendime nereye gittiğimi düşündüğüm anda arkadan beni yakaladı ve kollarını belime dolarken sımsıkı sarıldı. Kahkaha atarak başımı geriye doğru yatırdım.

"Yakalandın," derken nane kokan temiz nefesi yanağıma vurdu. Tek eliyle belimi sararken diğer elinde tuttuğu bir şeyi koltuğa fırlattı. Ne attığını görmek için baktığımda diş fırçası olduğunu fark edip yeniden güldüm.

Dudaklarını önce omzuma, sonra boynuma bastırınca dudaklarımda gülümsemem yarım kaldı ama artık sesim de çıkmıyordu. Kulağımın altında gezinen dudaklarla başımı hafifçe yana eğdim. Ali Asaf kollarını gevşetti. Ayaklarım yere değdiği anda beni çevirdi ve yüz yüze geldiğimiz anda ellerimi beline koyup tişörtünün içine sızdım. Bu bende alışkanlık olmuştu sanki.

Ellerim çıplak tenine dokunduğu an gerildi. "Nereden geldi sana bu içeri girme merakı?" derken bana olan bakışlarındaki aç ifadeyi ve sesinin tonuna yansıyan ateşi hissedip titredim.

"Tepene biniyorum ya," dedim yüzüne bakarken. "O nereden geldiyse bu da oradan geldi işte."

"Öyle mi?"

Başını bana doğru eğerken beni kendine daha fazla bastırdı. Sonra bir anda hareket etti. Üzerindeki bol tişörtü uçlarından tuttu ve göğsünü açığa çıkaracak şekilde yukarı sıyırdı. Ne yaptığını anlamama fırsat vermeden başımdan geçirdiğinde ince ve bol tişört gerilerek esnedi. Geniş yakasından başımı geçirdi ama kollarım içeride kaldı.

"Hadi bakalım," derken dağılan saçlarımı yüzümden çekti. "Hapsettim seni içime."

İkimizi tişörtünün içine sıkıştırmış olmaktan oldukça memnundu. Ellerimi uzatıp sırtına doğru sardım ve göğsüm onunkine iyice yapışana kadar sarıldım.

"Yanılıyorsun," dedim fısıldayarak. Dudaklarını bana doğru yaklaştırdı. Nefesi nefesime dokunurken gözlerimi onun dudaklarından ayıramadım. "Önce ben seni almıştım içime," belimi saran kolları gerildi. "Uzun yıllar oldu seni hapsedeli."

"Hâlâ da öyle," dedi beni onaylamak ister gibi. Başımı salladığımda devam etti. "Artık gönüllü olarak o hapishanedeyim ben," dudaklarını elmacık kemiğime dokundurdu. "Zevk alıyorum ben orada kalmaktan," sıcak dudakları boynuma doğru indiğinde, tırnaklarımı sırtına bastırdım. "Sen açsan da o kapıları, çıkmam ben artık oradan." Başını boynumdan uzaklaştırıp dudaklarıma baktı. "Şuna da bir açıklık getireyim," dediğinde eğilip dudaklarımdan bir kere öptü.

Dudaklarım daha fazlasını istercesine titredi. "Tepeme binmeden çok hoşlandım." Kullandığı kelimelere gülümsedim.

"Öyle mi?"

Başını hevesli bir çocuk gibi sallarken ellerini belime dolayıp beni kaldırdı. Aldığım işaretle bacaklarımı beline doladım. Tişörtünün içinde kalan ellerimi boynuna sardım. O konuşmadan araya girdim. "Kendimi kanguru gibi hissediyorum," derken gülümsedim.

Ali Asaf beni yeniden öptü ama az önce olduğu gibi kısa sürdü bu öpücük. "Gece, aniden uyandığımda güzel yüzünü görmek hoşuma gitti." İstemsizce yanaklarım kızardı. "Uyku arasında tadını almak hoşuma gitti." Sesini kısıp konuşmaya devam ederken gözleri dudaklarımda gezindi ve nefesim hızlandı. "Saçlarının parmaklarıma dolanması ve onları dağınık bir şekilde karnımın üzerinde görmek hoşuma gitti."

"Sen abayı yakmışsın bana komutanım," dedim gülümseyerek. Söylediği her kelime, her bir cümle çok hoşuma gidiyordu ama yanaklarıma hücum eden kızarıklıkla yanıyordum karşısında.

"Ya da sen beni yaktın," dedi bana karşılık vererek. Hemen arkasından, "Güzel bir sabah öpücüğü alabilir miyim?" diye sorduğunda hevesle başımı salladım. Ellerimi hareket ettirmek istediğim için beni öpmeden önce, "İndir beni," diye fısıldadım. Ali Asaf beni bıraktı. Tişörtünün içinden çıkmam için ince kumaşı yukarı kaldırınca kendimi geri çektim.

Kendimi geri çekerken yüzüm çıplak göğsüne o kadar yakındı ki derin bir nefes aldım. Kendime gelip hareket etmem biraz zaman aldı. Ali Asaf yüzümü görünce sanki ne hissettiğimi biliyormuş gibi sırıttı.

"Gel buraya," dedim bu sefer ondan önce davranarak. Kollarımı boynuna doladım. Ve parmak uçlarımda yükselirken o da başını bana doğru eğerek aramızdaki boy farkının yarattığı mesafeyi kapattı.

Sıcak dudaklarına dokunduğumda derin bir nefes aldım. Ona bu kadar yakın olmak, kokusunu almak daha önce hissetmediğim bir duygu seline kapılmama neden olmaktan çok daha fazlasını hissettiriyordu bana. Beş duyu organım harekete geçiyordu. Dokunmak, kokusunu almak, boğazından kaçan o hafif inlemeyi duymak, tadını almak ve

yaşadığımız hiçbir anı kaçırmamak için onu izlemek istiyordum.

Dudaklarımız birleşti. Ellerim onun ensesine uzanırken iki elimle birlikte boynuna sarıldım ve başını kendime doğru çektim. Ali Asaf'ın sadece elleri değil, kolları da dolandı belime ve beni kendine bastırdı. Dudakları benimkilerin üzerine tatlı tatlı dolaşırken kendimden geçmiş gibi hissediyordum. Alt dudağına dilim dokunduğu anda hareket etti ve dudaklarıyla üst dudağımı yakalayıp kendine doğru çekti.

Yaptığı şeyin ne kadar hoşuma gittiğini belli edercesine inledim. Ali Asaf'ın dudakları ufak bir gülümsemeyle gerildi ve hiç vakit kaybetmeden beni daha derin öpmeye başladı. Nefes alma ihtiyacım olduğunun farkındaydım ama ondan başka bir şeyi solumak istemiyordum sanki. Göğsüm tıkandı. Tırnaklarımı ensesine batırırken ağzımın içine doğru inledi. Bedenimi ona daha fazla yaklaştırdım.

Bu temas yeterli gelmiyordu sanki. Aynı anda her yerinde olmak istiyordum. Bu istediğim karşılıklıydı. Ben ona dokunurken o da bana dokunsun, hissettiğim bu çılgınlığı o da hissetsin istiyordum.

Bedenim kıvrılarak ona daha fazla yaklaştı. Göğsüm onun göğsüne yapıştığında, kalçalarımı da ona doğru bastırdım. Karnımın üzerine değen sıcak sertliğini hissettiğimde, bedenim sanki yapması gereken şeye boyun eğmek ister gibi bir kez daha ona doğru kıvrıldı.

Ali Asaf kendini biraz geri çekip benden uzaklaştı. Aramıza koyduğu ufacık mesafeyle dudaklarımız birbirinden ayrıldı. Ensesinde duran elimden birini önce boynuna, oradan da göğsüne doğru kaydırdığımda, bana gergin bir gülümsemeyle bakarak elimin üzerine elini koyup beni durdurdu.

Hafif çatık kaşlarla ona baktım. Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi daha fazla genişledi. Kendimi tutamayıp dudaklarının kıvrımlarına birer öpücük kondurdum.

"Şiştt," diye beni uyarırken boğazını temizledi. Elinin altında duran elimi çekmeye çalıştım ama bana izin vermedi.

"Sen neden sana her dokunduğumda beni engelliyorsun?"

Merakla sorduğum soruya kaşlarını çatarak cevap verdi. "Dün gece engel olmadım," derken derin bir nefes aldı.

"Ama ben ısrar ettim. Sürekli ısrar etmem mi gerekecek?"

Başını iki yana sallarken belimde duran elinin birini çekti ve atkuyruğu yaptığım saçlarımın arasından geçirerek hafifçe eline doladı. Başımı ona bakmam için yerinde sabitlerken gözlerimi kırpmadan yüzünü izledim.

"Israr etmene gerek yok. Bunun seninle de alakası yok yavrum." Değişen ses tonuyla tüm bedenim titredi.

"Neyle ilgisi var o zaman?" Sessizce sorduğum soruyla hafifçe dudakları gerildi.

"Benimle ilgisi var," dedi gerilerek. "Ben duramam diye korkuyorum. Ya ben devamını getirmek istersem ve sende bana izin verirsen diye aklım çıkıyor."

Tereddüt bile etmeden cevap verdim. "İzin veririm," dediğimde saçıma dolanan eli gerildi.

"Vermemen gerek," diye beni uyarırken ona daha fazla yaklaştım.

"Neden?" derken ağzının kenarına dudaklarımı dokundurarak fısıldadım. "İkimiz de yetişkin insanlarız. Neden sana izin vermemem gerek?"

Saçıma hafifçe asılınca başımı geriye çektim ve onunla burun buruna geldik. Dudaklarımı yanağına doğru uzattığımda Ali Asaf konuştu. "Bu işi adabıyla yapmak istiyorum," dediğinde yanağına dokunmak üzere olan dudaklarım olduğu yerde donup kaldı.

"O ne demek şimdi?"

Söylediği şey beni şaşırtmıştı ama o benim verdiğim tepkiye daha fazla şaşırmış gibi kaşlarını çattı. Gözlerinin içine bir açıklama yapmasın ister gibi baktım.

"Evlenince olsun istiyorum," dedi çat diye. Tereddüt bile etmedi. Sanki herhangi bir şeyden bahseder gibi dümdüz

söylemişti. Sanki uzun zamandır aklında bu varmış gibi kendinden emindi.

Kalbim deli gibi atmaya başladı. "Ne evliliği?" dedim bir anda. Tabii ki böyle bir şey istemediğimden değildi bu tepkim ama her şey bu kadar yeniyken, biz birbirimize yeni alışıyorken böyle düşüncelerinin olduğunu düşünmemiştim.

Verdiği tepkiyle başını geriye çekip hayretle bana baktı. Sanki benden daha fazla şaşırmıştı. "Ne demek ne evliliği?" sesinin tonunda hissettiğim gerginlikle bende gerildim. Saçımda duran elleri gevşeyince bir adım geri attım.

Derin bir nefes alıp elini tuttum. Sert parmaklarının üzerini okşarken gözlerine baktım. "Evlilik konusunu açmana değil tepkim, hemen gerilme ama daha erken bunun için. Ben senin de öyle düşündüğünü sanıyordum."

"Eh, yanlış düşünmüşsün. Başından beri bunu düşünüyorum ben." Hâlâ gergindi, sesinin tonundan anlayabiliyordum.

"Ali Asaf," derken bakışlarını benden başka tarafa çevirdi. Ufak çocuklar gibi asılan küskün yüzüne baktım. Elimi çenesine uzatıp bana bakmasını bekledim ve öyle konuştum. "Daha yeni bir ayımız olacak neredeyse. Üstelik geçtiğimiz iki haftayı da neredeyse birbirimizi göremeden geçirdik. Senin işin, benim okulum derken fırsat yaratamadık."

"Kimin yüzünden acaba," diye homurdandığında çenesini sıktım. Kimse bilmesin istediğimden bir araya geldiğimizde de bana yakın olamıyordu. Bu imasını o sebeple yaptığını biliyordum. Çenesini sıkınca, dudakları birbirine yaklaştığından sevimli bir suratla bana baktı.

"İkimizin yüzünden de değil. Bunun için uğraşmadım ben hayatım. Senden kaçmadım." Elimden kurtulmak ister gibi başını iki yana salladı.

"Senin okulun, benim işim," dedi bir şeyleri belirtmek ister gibi. "Senin okulun bu sene bitecek," dediğinde başımı salladım. "Peki, benim işimi hiç düşündün mü?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Dudaklarım onu anlamaya çalışır gibi gerildi.

"Senin okulun bitecek ve benimde burada son senem. Doğu görevim var Mahinev, biliyorsun değil mi?" derin bir nefes alırken göğsüm sıkıştı.

Tabii ki bunu biliyordum ama bir araya geldiğimizden beri aklımdan silinip gitmiş gibiydi. Söylediği şeyler zihnimde bir mantığa oturup anlam kazanırken parmaklarımı sıktım.

"Seni burada bırakıp mı gideceğim ben? Ne yapacağız yani, ben görevdeyken sen burada mı kalacaksın?" Tüm bedenim gerildi.

Ondan ayrı kalacağım düşüncesi bedenimi bir şeyler yakmış gibi acıtırken, söylemeye çalıştığı şeyi anlamak da gerilmeme sebep oluyordu.

"Sen," dedim ama devamını getiremedim. Yutkunup kendime gelmeye çalışırken ellerim titredi. Ali Asaf benim yerime devam etti.

"Ben, benimle geleceğini düşündüm."

"Ali Asaf," dedim ama devam etti.

"Mahinev, bunu nasıl bir tek ben düşündüm aklım almıyor. Evlenip benimle geleceğini düşünmem çok anormal bir düşünce mi?"

"Ben," dedim ama sesim yeniden titredi. "Ali Asaf sırf bu yüzden evlenemeyiz," dedim.

Karşımda dururken tüm bedeninin gerildiğini fark ettim. Benden bir adım uzaklaştı. "Sırf bu yüzden evlenmiyoruz. Bu yüzden erken evleniyor olacağız sadece."

Refleks olarak başımı iki yana salladım. "Böyle evlenemeyiz."

Ali Asaf gözümün önünde çıldırdı. "Aklımı kaçıracağım," dedi dişlerini sıkarak. "Mahinev, nasıl yürüyecek bu iş hiç düşündün mü?"

"Bence sen aklını kaçırmışsın," derken artık bende sinirliydim. "Karşıma geçmişsin, ben gideceğim, senin de benimle gelmen için evlenmemiz gerekiyor diyorsun. Bu yüzden evlenmek istemiyorum."

"Mahinev," derken sesi şimdi biraz daha sakindi. "Seninle bu yüzden evlenmiyorum ben."

"Eh artık bunu bilmiyorum ama" dedim sinirle. "Çünkü karşıma geçip bunu söyledin."

"Öyle söyledim çünkü bunu senin de düşündüğünü zannettim!" diye bağırdı.

"Ama düşünmedim!" dedim aynı şekilde bağırarak.

Ellerini saçlarına götürüp sinirle asıldı ve ağzının içinde homurdandı. "Ben anlamıyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Nerede yanlış yapıyorum, ne sikim oluyor anlamıyorum."

İkimizin de sakinleşmeye ihtiyacımız olduğundan derin bir nefes alıp sessiz kaldım. Sırtımı dönüp camın önüne yürüdüm ve sessiz denizi izlemeye başladım. Beş, altı dakika sonra Ali Asaf'ın bedenini arkamda hissettim. Göğsünü sırtıma bastırdı ve ellerini belimden uzatıp sararak, karnımda birleştirdi.

"Kendimi yanlış ifade ettim," dedi dudaklarını kulağımın altına bastırarak. Göğsüm derin bir nefesle inip kalktı. Titreyen parmaklarımı onun ellerinin üzerine sardım. "Yavrum beni de anla," dedi sakince. "Ben senin aklından geçmediğini düşünmedim bile. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünürsün sen."

Başımı iki yana salladım. Onu kızdırmak istemiyordum ama yine de kendimi ifade etmekten geri durmayacaktım. "Ali Asaf, seni seviyorum," dedim beni anlamasını ister gibi. Dudaklarını yeniden boynuma bastırdı. "Ama senin bahsettiğin sebeple evlenmek istemiyorum."

"Öyle değil," dedi beni ikna etmek ister gibi. "Sana nasıl deli olduğumu biliyorsun," derken dudakları tenimde dolaştı. "Uzak kalmak istemiyorum." Yeniden boynumu öptü. "Beş yıl Mahinev," dediğinde ellerimi sıktı. "Uzak kalmak istemiyorum ben senden."

"Bende istemiyorum," diyerek kabul ettim. "Ama çok erken, sana beş yıl bekle diyemem ama en azından ilk seneyi atlatabiliriz."

"Olmaz," dedi kesin bir dille. "Olmaz Mahinev, aklım burada kalır. Kendi kendimi yer bitiririm ben aramızda kilometreler varken. Ben şu an bile senden uzak duramıyorum." Sesine yansıyan acıyı hissettiğimde kollarının arasında döndüm. Gözlerine bakarken başını iki yana salladı. "Bakma bana öyle Mahinev, benim söylediğim şeyin mantıklı olduğunu kabul et."

"Ediyorum," dediğinde şaşırarak bana baktı. "Ama ben, mantığımla değil kalbimle hareket ediyorum."

"İkisini de kullanmayı dene," dedi dişlerinin arasından. Kaşlarım çatıp sinirle ona baktım. "Köpekleşme," dediğimde gerildi. "Bak, bu konuyu şu an konuşmanın bir anlamı yok," diyerek devam ettim. "Belli ki ortak bir noktada buluşamayacağız."

"Sen buluşmuyorsun," dedi. Kollarının arasından çıktım.

"Tartışmak istemiyorum," dedim ona bakmadan. "Bunu konuşmak için çok erken zaten. Hem doğum günün, bugün seninle kavga etmek beni üzüyor."

Mutfağa doğru ilerlerken peşimden beni takip etti. "Kabul et o zaman," dedi bağırarak. "Madem doğum günüm kabul et. Dün gece sana dileğimi açık açık söyledim. Gerçekleştir işte!"

Mutfak kapısından içeri adım attığım anda ona döndüm. Peşimden hızlı adımlarla geldiğinden neredeyse bana çarpacakken durdu. "Bana bak," dedim işaret parmağımı ona doğrulatarak. "Saçmalamaya başlıyorsun artık. Hem neyi kabul edeceğim ben zaten! Evlenme sebebinin saçmalığını bir kenara bırakıyorum, teklif bile etmedin! Böyle buyurdu Ali Asaf beyimiz."

Ona uzattığım parmağımdan tuttu ve ben ona çarpana kadar beni kendine çekti. Kollarının arasına girmemek için direndim ama ona karşı koymam da imkânsızdı. Bir eliyle ensemden tuttu ve ona bakmam için başımı sabitledi. "Sana evlenme teklifi etmedim ben yavrum. Bunun zamanını bilmeyecek kadar öküz değilim," dediğinde alay eder gibi sahte bir kahkaha attım. Kaşlarını çatıp devam etti.

"Konu buraya geldi diye söyledim ben. Teklif etmeyeceğim demedim. Aynı fikirde olduğumuzu bilmek istediğim bir konuşmaydı o sadece."

"Hah," dedim sinirle. "Bu saatten sonra inanırım ya bende."

"O senin sorunun," dedi sinirle.

"Bırak beni!" diye uyardım onu ama bu çıkışımla beni kendine daha da bastırdı. Dudaklarını benimkilere yaklaştırdığında başımı çevirdim. "Sakın denemeye bile kalkma şu an," desem de uyarımı ciddiye almadı. Başımı sabitledi ve dudaklarını benimkilerin üzerine bastırdı.

Hareket dahi etmedim. Göğsüm hızlı nefes alışverişimle aramızda hareket etse de Ali Asaf'ın dudaklarımla oynayan ağzından başka bir şey düşünmeye çalıştım. Bir santim geri çekildi. "Karşılık ver," dediğinde başımı iki yana salladım.

Daha da hırslı bir şekilde öpmeye başladı. Bir an, sadece ufacık bir an kendimi onun dudaklarının tadına bırakmak istedim ama kendimi hemen toparladım. Dudakları aralanıp benimkilerin arasına girmeye çalıştığı anda alt dudağına dişlerimi geçirdim. Ali Asaf ağzımın içine doğru inleyip geri çekildi.

Dudağının kenarındaki kızarıklığa bakarken hızlı hızlı nefes alıp verdim. Ali Asaf diliyle ısırdığım yeri yaladı. Elini kaldırıp başparmağıyla acıyan yeri okşadı ve gözlerinde beliren kırgınlıkla nefesim kesildi.

Sakince ensemi bıraktı ve benden bir adım uzaklaşmasını izlemek nefesimi kesti. "Tamam," dedi sakince. Eli az önce ısırdığım yeri sakince okşadı bir kez daha. Arkasını döndü ve salona doğru ilerleyip geniş balkon kapısını açıp dışarı çıktı.

Derin bir nefes alıp peşinden gitmek için bir adım attım ama telefonumun çalan sesini duyunca odama doğru ilerledim.

Bahar'ın aradığını görünce telefonu açtım.

"Günaydın canım," dedi neşeli bir sesle. Sesine yansıyan mutluluğu hissedince gülümsedim.

"Günaydın," dedim ve boğazımı temizledim. "İyi misin?" dediğimde hafifçe kıkırdadı.

"Evet," dedi heyecanla. "Selim'le eve dönüyoruz biz," derken heyecanlı hâli beni gülümsetti.

"Keyfin yerinde, gelince detayları anlatacaksın," dediğimde sadece, "Tamam," dedi.

"Mahi, Ayşe aradı, aldığımız eşyalar dün gelmiş. Hep birlikte yerleştirme sözü vermiştik ama erken gelince bize söylememiş kız. Akşam diyor ki bende yemek yiyelim mi? Hem ilk yemeğimizi Ali Asaf abimin doğum gününde yaparız. Hem de kutlarız, dedi."

Ali Asaf'a sormadan tamam demek istemiyordum ama yine de dudaklarımdan bir onay kelimesi çıktı. Telefonu kapattığımda yeniden salona girdim. Hâlâ balkondaydı. Sandalyeye oturmuş elinde sigarasıyla denizi izliyordu.

"Aç karnına içmeseydin bari," dedim kendi kendime. Benim onu izlediğimden habersiz parmaklarının arasında tuttuğu sigarasını dudaklarına götürdü ve derin bir nefes çekti içine. Gidip, elinden sigarasını alıp fırlatmak istedim ama kendimi zorlayarak durdum. Sinirli adımlarla mutfağa girdim ve kahvaltı hazırlamak için dolabı açtım fakat aklıma Ali Asaf'ın sevdiği salçalı, biberli tost gelince onu yapmaya karar verdim.

Dolaptan ihtiyacım olan tüm malzemeleri aldım ve tezgâhın üzerine koydum. Buradaki evde tost makinesi olmadığı için mecburen tavayla halledecektim. Çay için suyu koydum ve hemen arkasından öce domatesleri ve biberleri yıkayıp ikisini de ince ince doğrayıp ayrı tabaklara koydum. Sucukları da aynı şekilde doğradım.

Kaşar peyniri rendeledim ve kalan malzemeleri yeniden dolaba koyarken, dolaptan sandviç ekmeklerini aldım. Ekmeğin arasına, biber, domates ve kaşar peyniri yerleştirmeden önce ekmeğin iki tarafına da salça sürdüm. Sucukları koymadan önce küçük bir tavada hafifçe pişirdim. O sırada çayın suyu kaynadı ve hemen onu demledikten sonra, geniş bir tava daha alıp ısınması için ocağa koydum.

Pişen sucukları da ekmeğin arasına düzgünce sıraladım. Üzerine tereyağı da sürerek dolaptan bir tabak aldım biraz baskıyla ısınması için bastırdım. Peynirin eridiğini hissettiğimde tostları aldım ve düz bir tabağa yerleştirdim. Bardaklara çayı doldurduğumda iki tabağı da dengede tutmaya çalışarak salona yürüdüm.

Ali Asaf hâlâ balkondaydı. Tabakları salondaki sehpanın üzerine bıraktım ve sakin adımlarla balkona ilerledim. Aralık kapıyı açıp balkona çıktım. Ali Asaf geldiğimi hissedince başını bana çevirdi. Yanına gidip karşısında duran sandalyeye oturdum. Bakışlarını denizden ayırıp bana çevirdi.

"Kahvaltı hazırladım," dedim. Başını sallarken yeniden denize baktı.

"Yardım edemedim, kusu-" diyecekken onu durdurdum.

"Senin sevdiğin tosttan yaptım," dedim araya girerek. Gözleri yeniden bana döndü. Elini uzatıp başparmağıyla yanağımı okşadığında gözlerim istemsizce kapandı. Birkaç saniyeyi böyle geçirdim ama ona yeniden bakmak için gözlerimi araladım.

Dudağının kenarında ufak bir şişlik ve kızarıklık vardı. Ona doğru yaklaştım ve işaret parmağımla az önce ısırdığım yere dokundum. Başımı ona doğru eğip ısırdığım kısmı öpecekken Ali Asaf hafifçe başını çevirdi. "Sigara içtim," dedi nedenini anlatmak ister gibi.

"Gördüm." Sinirle dudaklarımı sıktım. "Aç karnına içmeseydin keşke." Bakışlarını benden kaçırdı. Elimi tutup ayağa kalktığında onun peşinden yürümek zorunda kaldım. İçeri girdiğimizde sehpanın üzerine bıraktığım tabaklara baktı ve koltuğa oturmak için elimi bıraktı. Ellerimiz ayrılınca hemen yeniden tuttum ve önüne geçtim.

Meraklı gözlerimi üzerime dikti. Dudaklarına doğru yeniden uzandım. Bu sefer başını çevirmedi ama "Sigara içtim Mahinev," diye yeniden açıklama yaptı.

"Biliyorum," derken parmak uçlarımda yükseldim ve minik şişliğin üzerinden öperken, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Canını yakmak istemedim."

"Canım bu yüzden yanmadı," dedi sessizce. Onu böyle görmek kalbimi kırıyordu. Daha fazla bir şey söylemedi, zaten söylemesine de gerek yoktu. Canının neden yandığının farkındaydım. Fakat yine aynı şeyleri konuşup yeni bir tartışma yaratmak istemiyordum.

İkili koltuğa yan yana oturup sessizce tostlarımızı yemeğe başladık. Sessizlik beni rahatsız ettiği için televizyonu açmıştım ama yine de yediğim her lokma sanki ağzımda büyüyüp boğazımı tıkıyordu.

Ali Asaf en azından tostunun hepsini bitirince biraz rahatladım. Ama ben yarısını zor yemiştim. Yan gözle benim tabağına baktı ama bir şey demedi. Kucağımdaki tabağı sehpanın üzerine koydum. "Bahar aradı," dedim konuşmak için bahane yaratarak. Ali Asaf beni dinlediğini belli etmek için bana doğru döndü.

"Ayşe ve Kaan'ın eşyaları erken gelmiş ve yerleştirmişler. Senin de doğum günün ya akşam hep birlikte yemek yiyelim diyorlar."

Başını sallayarak beni onayladı. "Olur, bana uyar."

Verdiği kısa cevapla istemsizce tedirgin oldun. "İstemiyorsan gitmeyiz ama" dedim açık bir kapı bırakarak. Yerinden kalkıp tabaklarımı alırken konuştu. "Sorun yok, gideriz. Sadece çok geç kalmayalım. Yarın erken kalkmam gerek."

Başımla onayladığımda elinde tabaklarla mutfağa doğru yürüyüp gözden kayboldu. Sırtımı koltuğa yaslayıp başımı geri attım. "Ne yapacağım ben seninle," derken kendi kendime sesli düşündüm.

Birkaç dakika sonra yeniden salona girdi ama oturmadan tepemde dikildi. "İstersen çıkalım artık, madem akşam da yemek var erken gidelim biraz."

Anında yüzüm düştü ve suratım asıldı. Ne yani şimdide benimle yalnız kalmaktan mı kaçıyordu? İyi, kendisi bilirdi. Madem bunu devam ettirecekti o zaman bende öyle yapacaktım.

"Tamam," derken yerimden kalktım ve yanından geçerek odama ilerledim. Ufak çantama eşyalarımı yerleştirip üzerimi değiştirdim. Odamdan çıkıp yeniden içeri geldiğimde Ali Asaf üzerine değiştirmiş, ayaklarının dibinde duran ufak çantasıyla koltukta oturuyordu. Beni görünce ayağa kalktı. Bir eline çantasını alırken diğer elini benim sırt çantamı almak için uzattı ama bir adım geri giderek ona engel oldum.

"Her yeri kapattım ben," dedi evi işaret ederek.

"İyi," derken kapıya doğru ilerledim.

"Mahinev ver şu çantanı, içinde kitapların var çok ağırdır."

"Gerek yok," dediğimde ayakkabılarımı giymiştim. Yerimde doğrulurken sırtım zorlandı ama bozuntuya vermemeye çalıştım.

"İnat etme," diyecek oldu ama ona ters ters susmasını istediğimi belli edercesine baktım. Başını iki yana salladı ama bir daha da sormadı. Fakat kapıdan çıkıp kilitlediğimde, onun önünden merdivenlerden inerken çantamın bir anda ağırlığı kayboldu.

Başımı çevirip baktığımda Ali Asaf'ın çantamın sapından tutmuş havaya kaldırdığını gördüm. İkimizin de suratı asıktı, ikimizde konuşmak istemiyorduk ama bu adam böyle davrandığında bir şey söyleme ihtiyacı hissediyordum.

"Bırak," dedim ona bakmadan.

"Yürü işte Mahinev," dedi ters ters ve benim tepem daha beter attı.

"Bırak çantamı," dedim dişlerimi sıkarak. Beni dinlemeden çantayı havada tutmaya devam etti. Yürümeyi reddederek durdum ama bu seferde beni çekiştirince yürümek zorunda kaldım.

"Sana bırak diyorum. İstemiyorum yardım falan."

"Mahinev," dedi dişlerinin arasından. "Araba ileride, oraya kadar belin ağrıyacak, inat etme işte."

"İstemiyorum ded-" cümlemi bitiremeden sırtımdaki çantayı öğle ani bıraktı ki bir anda yerde oturur pozisyonda buldum kendimi.

İkimizde bunun olmasını beklemediğimiz için bir anda şaşırıp kaldık ama Ali Asaf hemen kendini toparladı.

"Hay ben böyle işin," diye söylenirken elindeki çantayı yere atıp yanıma çöktü.

"Bir yerin acıdı mı?" Sorduğu soruyla gözlerimin dolduğunu hissettim. Bir yerim acımamıştı ama aramız böyle olduğu için içimde bir yerler fena acıyordu. Ağlamamak için kendimi tutmaya çalışırken dudaklarımı ısırdım ve başımı iki yana salladım. Çantanın kollarını omuzlarımdan çıkarıp olduğu yerde bıraktım ve ayağa kalkıp arkama bile bakmadan arabaya doğru ilerledim.

Gözyaşlarım akmak için kirpiklerimi zorluyordu. Neden ağlamak istediğimi bile bilmiyordum. Sadece onunla böyle olmak, eksik hissettiriyordu.

Arabanın yanında durdum ve hızlı adımlarla gelen Ali Asaf'a bakmamaya çalıştım. Yaklaşınca kapıları açtı ve bende hemen içeri girip oturdum. Ali Asaf çantalarımızı bagaja koydu. Arabaya gelmesini beklerken sessizce akan gözyaşlarımı sinirle sildim.

Ama Ali Asaf şoför koltuğuna gelmedi. Aniden benim kapım açılınca ıslak kirpiklerimi kırpıştırıp ona baktım. Bir anda kendimi saklama ihtiyacı hissederek başımı diğer tarafa çevirdim. Ali Asaf dizlerinin üzerine çöküp beni bacaklarımdan yakaladı ve ayaklarım kapının dışından sarkana kadar çevirdi. Bacaklarımın arasına girdi ve elbisemin altından uzanarak, çıplak tenime dokunup beni kendine çekti.

"Ne yapıyorsun?"

Soruma cevap vermeyip ben ona bakana kadar bekledi.

"Neden ağlıyorsun?" diye sorarken sesinin tonu beni ona bakmaya zorladı. Gözlerimi onunkilere çevirdim.

"Ben," dedim ama ne diyeceğim bilemedim. Bir anda her şey çok fazla geldi. Onun gözlerine bakarken tam anlamıyla dağıldım. Yeniden, "Ben," dedim ama kelime ağzımdan bir hıçkırıkla birlikte döküldü.

"Neden ağladığımı bile bilmiyorum," dedim kendimi anlatmak ister gibi. "Sadece, her şey çok fazla." Sessiz gözyaşlarım hiç durmadan akarken Ali Asaf acı çeker gibi inledi. Bacağımda duran ellerinden birini yüzüme doğru uzattı ve ıslanan yanaklarım sildi.

"Öldürüyorsun beni," dedi inleyerek. "Lütfen ağlama."

Bir kez daha hıçkırdım. "Seninle böyle olmak istemiyorum," dedim kesilen nefesimle. "Ben çok bekledim Ali Asaf." Duraksayıp gözlerimi kırpıştırdım. "Seninle olmanın imkânsız olduğunu bile bile bekledim ben şimdi," derken derin bir nefes aldım. "Ama şimdi... Neden böyle oluyor bilmiyorum."

Kelimeler istemsizce dudaklarımdan dökülürken ne onlara engel olabildim ne de gözyaşlarıma. Ali Asaf bu hâlime dayanamıyormuş gibi derin bir nefes alıp alnını alnıma yasladı. Nefesini üzerimde hissedince gözlerimi sıkıca yumup rahatladım.

"Bi' sus bakalım, sakinleş yavrum," dedi. "Hem bak ben sana ne dicem," derken dudaklarını yanağıma dokundurdu. O böyle konuşunca biraz daha sakinleştim. Merakla ne söyleyeceğini beklemeye başladım.

"Mahinev," ismimi öyle narin söyledi ki yeniden ağlamak istedim. "Ben seni çok seviyorum," dedi gözlerime bakarak. Gözlerimi şaşkınca kırpıştırdım. "Geri kalan ne varsa çözeceğiz tamam mı?" Hevesle başımı sallayıp onu onayladım. "Üzerine geldiğim için üzgünüm, bu konuyu da şimdilik kapatacağız."

Üzerini kapatmamız normal zamanda olsa doğru gelmezdi ama şu an onunla iyi olmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden yeniden onu onayladım. Yanağımı sakince okşadı ve eğilip dudağımın kenarından öptü. Geri çekildiğinde benden uzaklaşsın istemedim. Kapımı kapattı ve arabanın etrafından dolanıp şoför koltuğuna oturdu.

...

Yol boyunca ikimizde sessizdik. Arada sırada elini uzatıp benim elimi tuttuğu zamanlarda kendimi daha iyi

hissediyordum. Eve yaklaştığımızda istemsizce gerildim.

"Ali Asaf ben sokağın aşağısında ineyim," dedim ama bana öyle ters baktı ki başka tek kelime edemedim.

"Yolda gördüğümü söylersin herkese," dedi.

"Ali Asaf lütfen, bunu konuşmuştuk."

"Mahinev, bu ilişkide gerçekten benim isteklerime ufacık bir önem veriyor musun?"

Şaşkınlıkla ağzım açılıp kapandı. "Tabii ki veriyorum," dedim hiç düşünmeden.

"Buradan bakınca öyle gözükmüyor." Ağzımı açıp yeniden konuşacaktım ama aniden frene baskınca araba durdu. Bana bakmadan, "Tamam in o zaman," dedi.

"Ali Asaf neden böy-"

"Neden böyle yapıyorum? Onu mu soracaksın, Mahinev. Hayır ben anlamıyorum, gerçekten. Diyorsun ki ben uzun zamandır seviyordum seni, ben acı çektim senden uzak kalarak. Haklısı da, akılsız kafamı siksinler ne seni anlayabildim bunca zaman ne de kendi hislerime anlam verebildim. Siktiğimin beyni çalışmamış amına koyayım konu sen olunca, eyvallah haklısın."

Sesi yükseldikçe gerilmeye başladım.

"Ama şu an ki hâlimize bakıyorum. Sana, seni sevdiğimi söylüyorum. Yanından ayrılmak canımı yakıyor diyorum. Peşinden nereye gitsen geliyorum çünkü duramıyorum senin olmadığın yerde. Sen bana kimse bilmesin diyorsun? Neden? Neyi saklıyoruz biz? Kimden, neden saklanıyoruz?"

"Bunun başkasıyla alakası yok."

Başını direksiyona yaslayıp derin bir nefes aldı. "Benim yüzümden mi?"

Sessiz kalınca devam etti. "Bana mı güvenmiyorsun?"

"Öyle değil," dedim ama başını iki yana sallayıp beni susturdu. Bir kabullenişle omuzları çöktü.

"Eyvallah Mahinev," dedi sakinleşirken. "Her şey senin istediğin gibi olsun o zaman, isteklerinin hepsine eyvallah."

Kabullenişi canımı daha fazla yakıyordu nedense fakat daha fazla tartışmakta istemiyordum. Sessizce kapımı

açarken kapının sesi aramızda yankılandı. Ali Asaf irkilmiş gibi kendine geldi ve kendi kapısını açıp arabadan çıktı. Ben inerken o bagajı açıp çantamı çıkarıp yeniden bagaj kapağını kapattı ve bana dönerek çantamı uzattı.

Çantamı elime aldım ve sırtıma takarken ona baktım. "Akşam görüşürüz," dedim sessizce. O da bana sessiz bir onay verecek başını salladı.

"Ali Asaf," dedim ama bir adım geriye gittiğinde durdum. "Akşam birlikte gideriz," dediğinde duraksadım. Sonra devam etti. "Bahar da yanımızda olacak zaten sıkıntı olmaz."

"Bizi ilk defa birlikte görmezlerdi zaten," dedim. Ama Ali Asaf bana ters bir bakış attı.

"O zaman neden şu an seni arabadan indiriyorum?"

"Bu farklı."

"Mahinev," dedi nefes alır gibi. Bana yaklaştı ve alnımla saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. "Akşam görüşüz," dedi ve benim ona cevap vermemi beklemeden arabasına bindi. Gözden kaybolana dek arkasından bakmaya engel olamadım.

Ali Asaf'ın arabası gözden kaybolunca bende eve doğru yürüdüm. Dün yaşadıklarımızı ve aramızda olanları düşünen tarafım mutluluktan çırpınırken, günü böyle bitirmiş olmaktan hoşlanmıyordum.

Evin kapısından içeri girdiğimde bedenen değil ama kendimi yorgun hissediyordum. Anahtarlarımı alıp içeri girdiğimde Emine annem salonda televizyon izliyordu. Başını çevirip bana bakınca yüzümde ne gördüyse kumandayı alıp televizyonun sesini kıstı.

"Hoş geldin kızım."

Çantamı yere bırakıp hızlı adımlarla yanına gittim ve yanına otururken başımı dizine yasladım.

"İyi misin?" sesindeki telaşı hissedince dizini okşadım.

"Yoruldum sadece."

"Dinlen kızım biraz," dediğinde başımla onayladım. Yerimden kalkacak enerjim yoktu. Dizlerimi de yukarı çektim

ve gözlerimi kapattım. Emine annem saçlarımı okşarken farkında olmadan uyuya kaldım.

...

Çalan kapı ziliyle gözlerimi araladım. Emine annem mutfaktan çıkarken elindeki bezle ellerini kurulayarak ilerledi. Kapıyı açtığında Bahar'ın sesi kulağıma doldu. Üzerimdeki ince örtüyü ittirip bacaklarımı koltuktan aşağı sarkıttım.

"Gelin kızım içeri Mahi yeni uyandı," dediğinde Bahar hemen içeri girdi.

"Ya ben seni hazırsındır diye aramadım hiç. Bilseydim uyandırırdım."

Bahar konuşurken hemen arkasından da Ali Asaf girdi içeri. Gözlerim kısa süreliğine ona takıldı. Koyu renk kot pantolon ve kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı beyaz bir gömlek giymişti. Saçlarının hafif ıslak olduğunu fark ettim. Bahar bir bana bir Ali Asaf'a bakıp kaşlarını çattı. Kapının önünde Emine annemle konuşan Ali Asaf'tan gözlerimi ayırıp Bahar'a baktım. Merakla tek kaşını kaldırdı ama başını iki yana sallamakla yetindim.

Yerimden kalkarken Ali Asaf da solana girdi. "Ben üzerimi değiştirip geleyim," derken yanından geçip odama çıkan merdivenleri tırmandım.

Odama girip hızlıca dolabımı açtım. Rahat bir şeyler giyme ihtiyacı hissederek bir pantolon ve gömlek çıkardım. Üzerimdeki elbiseyi tek seferde tutup başımdan çıkardım. İç çamaşırlarımla kaldığımda elime pantolonumu aldığım anda kapım hızla açıldı. Kapıya arkam dönük olduğumdan bir bacağımı pantolonuma sokmaya çalışırken, "Bahar bu gömlek bunun üzerine olur mu?" diye sordum.

Cevap vermesini beklemeden arkama döndüğün an elimde pantolonla donup kaldım. "Ali Asaf," dedim inler gibi. Sırtını kapıya yaslamış sesini çıkarmadan beni izlemeye devam ederken gergince kıpırdandım.

"Ne yapıyorsun?" deme fırsatını zar zor buldum. Bir anda üzerime doğru geldi ve ben istemsizce geriye kaçtım. Ali

Asaf'ın kolları beni yakaladı. Çıplak tenime dolandı ve bir saniye bile beklemeden ağzı benimkinin üzerine kapandı.

Dudakları çaresizce benimkileri ezerken nefes bile alamadı. Ağzı arzuyla aralandı ve hissettiğim zevkle dudaklarım titredi. Aramızda hiç mesafe yoktu ama sanki benden kilometrelerce uzakmış gibi elleri çıplak kalçalarımı yakaladı ve beni kendine daha fazla çekmeden önce sıktı. Hissettiğim acıyla tüm bedenim titredi.

Dudaklarımı zorla da olsa ondan çektim. İkimizin de göğsü nefes nefese olmamızın etkisiyle hızla inip kalktı.

"Uzak kalamıyorum," diye inledi. Dudaklarını dudaklarıma sürttüğünde daha fazlası için bedenim titredi.

"Ben uzak kalamıyorken senin böyle davranman beni deli ediyor."

"Ali Asaf," dediğimde dudaklarını sertçe benimkilere bastırıp susmamı sağladı.

"Bunu konuşmamız gerek. Böyle devam edemeyeceğimizi sende biliyorsun Mahinev. Lütfen bu kadar kesin kurallar koyma."

"Konuşacağız," dedim sadece. Şu an bu konuyu tartışmanın ikimize de faydası olmayacaktı. Ali Asaf iki eliyle yüzümü tuttu ve beni sertçe bir kere daha öptü. Geri çekildiğinde tek bacağımda asılı kalan pantolonumu görmezden gelerek tüm bedenimi süzdü. Derin bir nefes aldı. Dudaklarını omzuma yaklaştırıp köprücük kemiğimi öptükten sonra beni orada sersemlemiş bir şekilde bırakıp odadan çıktı.

Kendime gelmem birkaç dakikamı aldı. Afallamış hâlimden sıyrılıp hızlıca üzerimi giyindim. Odamdan çıktığımda az önce olanlar yüzünden hâlâ biraz sendeliyordum.

Merdivenleri inerken biraz daha sakinledim. Ali Asaf ve Bahar beni görünce hemen ayaklandı. Emine anneme veda edip hepimiz evden çıktı.

Geniş caddede yürürken hepimiz sessizdik. Bir ara Ali Asaf'ın telefonu çaldı ve bizden biraz uzaklaşarak konuşmaya başladı. Bahar, hemen yanıma sokuldu. "Mahi,

biz abime söylemeye karar verdik. Ama öncesinde konuyu sen açsan diye düşündük Selim'le..." Arkamızdan gelen Ali Asaf'a bakıp devam etti.

"Yoksa direkt biz mi söylesek bilemiyoruz. Sen ne dersin?"

"Bence Selim'den ya da senden duyması daha uygun ama yanınızda olsam daha mı iyi olur diye düşünüyorum."

"Evet," dedi düşünür gibi. "Bunu Selim'le konuşayım o zaman." Cümlesini bitirdiği anda Ali Asaf yanımıza geldi.

"Bir sorun mu var?" dedim Ali Asaf'a bakarak. Başını iki yana salladı. "Yok, abimle konuştum."

Kaan'ın evine gelmeden önce yolda birkaç şey aldık. Elimizdeki poşetlerle evin kapısını çaldığımızda kapıyı açan ikili bize gülümseyerek baktı. Ayşe'yi görmediğim birkaç günlük sürede bile yüzüne gelen renk ve tenine yansıyan mutluluk ışıltısıyla gülümsedim.

"Hoş geldiniz," dedi Ayşe hepimize ithafen ama Kaan hemen arkasından araya girerek bana baktı. "Hoş geldin yavrusu," dediğinde ayakkabılarımı çıkardığım anda bacağına tekme attım.

Ali Asaf peşimden gelirken Kaan'a gülerek baktı. "Hak ettin," dediğinde Kaan hâlâ bacağını tutuyordu.

"Kaan aşk olsun ama," dedi Ayşe isyan eder gibi. "Evimize ilk defa gelmişler, yapma lütfen."

Kaan, Ayşe'nin küçük isyanından sonra hemen kendini toparladı. Ayşe'ye uslu durmaya çalışacağını söylerken Bahar ve ben kıkırdadık. Ayşe bize bakarak gülümsedi ve hemen arkasından göz kırpınca kıkırdamamız kahkahaya dönüştü.

Biz kızlarla mutfağa giderken, Ali Asaf'ın, Kaan'a hanımcı dediğini duyduk. Arkadaşlarımızla bir araya geldiğimizde keyfim biraz daha yerine gelmişti.

...

Geniş masada hepimiz oturuyorduk. Selim ve Bahar karşımda, Ali Asaf'la ben yan yanaydık. Masanın bir ucunda Coşkun, diğer ucunda da Kaan ve Ayşe yan yana oturuyordu. Ali Asaf sandalyesini bana yaklaştırmış, bir elini

de omzumun arkasından sandalyeme sarmıştı. Keyfinin yerinde olduğunu görmek bana huzur veriyordu.

Ona baktığımı hissedince elindeki bardağı masaya bıraktı ve bedenini bana çevirdi. Başını eğip gülümseyen suratını bana yaklaştırdığında istemsizce gülümsedim.

Arkadaşlarımızın yanında istediği rahatlığı elde ettiği için keyfinin yerinde olduğunu biliyordum. Dudaklarını ıslattı ve gözlerime baktı. "Ne oldu?" dediğinde başımı iki yana salladım.

"Seni böyle görmeyi seviyorum," dedim sessizce. Kurduğum cümleyle eğilip yanağımdan öptü.

"Seninle böyle olmayı seviyorum," dedi bana karşılık vererek. Onu anlamam için gözlerime dikkatle baktı.

"Tamam," dedim ikna olmak ister gibi. "Tamam, ne demek istediğini anladım. Bende seninle böyle olmayı seviyorum," diye itiraf ettim.

Sandalyemin arkasına uzanan kolunu omzuma attı ve beni kendine doğru çekip burnumdan öptü.

"Öf be," diye inledi Coşkun. "Burada yemek yemeğe çalışıyorum," diye isyan ettiğinde önümde duran salata tabağından bir havuç parçasını alıp suratına fırlattım. Ağzını açıp yakalayınca hepimiz kahkaha attık.

Coşkun sırıtarak ağzındaki havucu çiğnerken, Ali Asaf, "Karışmasana oğlum sen bize, git tıkınmana bak," diye Coşkun'u uyardı.

Kaan'ın, Ali Asaf'ı destekleyeceğini düşünmüştüm çünkü Kaan ve Ayşe'yle de uğraşıyordu Coşkun ama Kaan tam tersi Ali Asaf'a bulaştı.

"Haklısın abi," dedi Coşkun'a bakarak. "Evli olmayanların bu kadar samimiyeti doğru değil."

Masadaki herkes gülerken Ali Asaf ve ben gerildik. Daha bugün bu konu yüzünden tartışmışken üzerine şakasını duymak bizi eğlendirmemişti.

Ali Asaf, Kaan'a baktı. "Senin gevşek çenenin bağını sike-" cümlesini bitiremeden uzanıp elini sıktım. Kaan yüzümüze bakınca bir şey olduğunu anladı ve hemen kendini toparladı.

"Şaka yaptım," dediğinde ona gülümseyerek baktım ama Ali Asaf cevap vermedi. Bahar ve Ayşe'yle göz göze geldik. Coşkun sonunda ortamı neşelendirmek için Kaan'la uğraştı ve neyse ki hepimizin keyfi biraz da olsa yerine geldi.

Sessizce yemeğimi yerken tabağıma doğru eğildiğimde saçım yüzüme düştü. Ben daha kaşığımı elimden bırakamadan, karşısında oturan Selim'le konuşan Ali Asaf bana bakmadan iki elini arkama uzattı ve önüme düşen saçlarımı iki taraftan toplatıp elleriyle arkaya çekti. Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünü bana çevirdi ve gülümseyerek göz kırptıktan sonra konuşmasına devam etti. Ama tek elinin hâlâ arkamda saçlarımı tuttuğunu bilerek gülümsedim.

Ufacık bir hareketiyle beni kendisine tekrar tekrar aşık etmesi normal değildi.

Yemekten sonra hep birlikte masayı topladık. Biz bulaşıkları hallederken erkeklerde içeriden bize tabakları taşıdı. İşimiz bittiğinde çayın demlenmesini beklerken hepimize birer kahve yaptık.

Coşkun kahveye kalmadan işi olduğunu söyleyip gitti. Kahvelerimizi içerken Bahar tabu oynayalım diye tutturunca hepimiz ikna olduk. Üç ayrı takım olmaya karar verdik. Ali Asaf ve ben bir takım, Kaan ve Ayşe diğer takım ve Selim ve Bahar da bir takım oldu.

Ev sahibi olarak önceliği Kaan ve Ayşe'ye verdik. Bahar süre tutarken Selim'de Kaan'ın kartlarını kontrol etmek için yanına geçti.

Süre başladığında Kaan ilk kelimesini anlatmaya başladı.

"Bunlar benim neyim," dedi bizi göstererek. Hemen araya girdim.

"Ama gösteremezsin," dediğimde Kaan sinirle bana baktı. "Mahi, dakika bir gol bir hemen mızıkçılık yapıyorsun," dedi. İtiraz edecekken Ayşe araya girdi. "Süre geçiyor Kaan hadi ama!"

Kaan yeniden dikkatini karısına verdi. "Neyim oluyorlar?"

"Arkadaşların."

"Ondan daha iyi olunca ne oluyor?"

"Samimi arkadaşların."

"Tamam güzelim, samimi arkadaşı tek kelimeyle anlat desem sana." Ayşe biraz düşünüp cevap verdi. "Dost," dedi kendinden emin olamayarak ama Kaan hemen eğilip kızı öpünce doğru cevap verdiğini anladık.

Kaan hızla diğer kelimeye geçti. "Hani ben akşam eve gelince sana diyorum ya benim var ama kullanmak istemiyorum, sen açsan daha iyi olur."

Hepimiz kaşlarımızı çatarak baktık. Ama Ayşe tek seferde ne olduğunu bildi. "Anahtar," derken gülümsediğinde Kaan yeniden onu öptü.

"Bunlar öpüşmekten vakit kaybedecek," dedi Bahar kıkırdayarak.

Kaan diğer kelimesine geçti ve arka arkaya iki tane daha bildiklerinde süreleri de bitti. Hallerinden memnun bir şekilde yan yana oturdular.

Bahar kartları eline alıp Selim'in karşısına geçti. Bu sefer Kaan süreyi tutarken bende Bahar'ın kelimelerini kontrol etmek için yanına geçtim. İlk kartı çekip anlatmaya başladı.

"Gece olduğunda ne yaparız?"

"Uykumuz gelir, yatarız," dedi Selim.

"He işte uyumadan önce anlatılır bu," dediğinde Selim hemen "Masal," dedi.

Bahar hızla diğer karta geçti.

"Abimin işi ne?"

"Asker."

"Askerler ne yapar?"

"Göreve gider," dediğinde Ali Asaf'la bakıştık.

Bahar, "Başka?" diye sordu.

"Savaşır."

"Tamam. Savaşın neleri vardır?"

Selim biraz düşünüp, "Cepheleri," dediğinde Bahar ufak bir çığlık attı. Heyecanla "Eki çıkar," dediğinde Selim hemen, "Cephe," dediğinde hızla diğer karta geçti.

"Bu ikisi ne?" diye sordu Bahar, Kaan ve Ayşe'yi göstererek. Selim, "Evli," dediği anda Kaan, "Hani göstermek

yoktu," dediğinde dizine bir tane vurdum. "Tamam ya," deyip kendi işine baktı.

"Evlenirken ne yapılır?"

"Nikâh." Bahar başını iki yana salladı. "Düğün," dedi hemen Selim.

"Düğünde ne olur? Hani böyle kornolara basarlar," der demez Selim hemen, "Konvoy," dedi. Bunun arkasından tam üç kelime daha bilerek öne geçince Bahar olduğu yerde zıpladı.

Sıra bize geldiğinde, kartları elime alıp, Ali Asaf'ın karşısına geçtim.

İlk kartı elime alıp başladım.

"Senin cinsin ne?" dediğimde gözlerini kısrak bana baktı. Gülümserken, "Ben kadınım sen nesin?" diye yeniden sordum.

"Erkek."

"Erkeklerde belirgin bir şekilde olur, hafif bir çıkıntı," dedim. Tüm gözler bana döndü. "Ay bakmayın öyle be, hani genelde seksi durur," dedim Ali Asaf'ı işaret ederek.

"Mahinev," diye beni uyardı ama devam ettim. "Yutkununca belirginleşir ya," dediğimde sonunda anlamış gibi rahatladı.

"Âdemelması," dediğinde hemen diğer karta geçtim.

"Kızım erkeklerde çıkıntı olur diye mi anlatılır bu?" Kaan kahkaha atarken Ayşe susması için onu dürttü.

Diğer kartı elime aldım.

"Bak hayatım bu verilen bir şey," dedim kendimden emin bir şekilde. Ali Asaf kaşlarını çattı. "Hatta evlenmeden önce verirler."

"Oha Mahinev," diyen Kaan, Selim'le birlikte gülmeye başlayınca kızlarda ona eşlik etti.

"Aptal," dedim ona bakmadan. "Ayakta durur insanlar, garsonlar gezer sürekli..."

Ali Asaf sabır çekerek, "Kokteyl," dediğinde kahkaha attım.

Hâlâ gülen salaklara, "Siz iki geri zekâlı utanın," diye bağırıp yeni bir kart çektim.

"Tamam bu kolay, çünkü ezelden beri bundan bahsederim ben. Üzerine binilen bir şey, Emine anneme ne zaman konusunu açsam panik atak geçirir."

"Motor," dedi Ali Asaf ve ben tam sevinmişken devam etti. "Ve o şey, aynı zamanda binmene asla izin vermeyeceğim şey de oluyor."

Kartları avucumun içinde sıkarak elimi belime koydum. Ne süre ne de oyun kalmıştı aklımda.

"Pardon?" dedim sinirle. "Kimseden izin almaya niyetim yok bu konuda. Şu an beklememin tek sebebi Emine annemi üzmemek."

"İyi, ben yine de buna asla izin vermeyeceğim."

Bahar yanımda, "Şey süre bitti," dediğinde kartları ona uzattım.

"Senden izin almayacağım Ali Asaf."

Öne doğru kayıp bana yaklaştı. Ona tepeden bakarken gözlerimin içine bakarak konuştu. "Bu işi inada bindirme sakın. Canını sokakta bulmadım ben senin."

"Ne alakası var? Bir sürü kuralı ve koruması var. Bir gün bunu yaparsam her şeye dikkat ederim zaten."

"Yapmayacaksın!"

"Öyle bir yapacağım ki," derken ona doğru eğildim. "Motoruma binip hızla uzaklaştığımda sende işte böyle arkamdan bakacaksın."

"Hay ben senin inadına," diye kükreyip üzerime atıldı ama hemen geriye kaçtım. Mutfağa doğru kaçarken Ali Asaf peşimden geliyordu. İçeridekilerin arkamızdan güldüğünü işittiğimde mutfağa yeni girmiştim. Ali Asaf beni belimden yakaladı.

"Bineceğim işte," dedim inatla. Bacaklarımı havaya kaldırdığında onları sağa sola sallayarak kurtulmaya çalıştım. Belimdeki elleri sıkılaştı. Dişlerini ensemde hissettiğimde acıyla inledim.

"Köpek," dedim hırsla. "Ya Ali Asaf neden ısırıyorsun?"

"Ancak böyle susuyorsun sen çünkü."

Bacaklarımı serbest bırakıp, kollarının arasında kukla gibi sarkmış şekilde durdum. Boyu benden uzun olduğu için öylece kucağında asılı kaldım.

"Her şeyi abartıyorsun sende. Tepemi attırıp duruyorsun." Beni yere indirip ayaklarım yere basana kadar dengede tuttu. Kollarının arasında döndüm ve onunla yüz yüze geldiğimde ellerimi alıp kendi boynuna sardı.

Dudaklarımı büküp onun beni yönlendirmesine izin verdim. Kollarım boynuna dolanınca elleri de belime sardı.

"Sen benim tepemi attırıyorsun asıl. Ya bir insan kendi canına nasıl önem vermez anlamıyorum."

"Ali Asaf, saçmalama! Sanki intihar edeceğimi söylemişim gibi aklını yitirdin."

"İntihardan farkı yok! Bak seni öyle düşününce tüm tüylerim havaya kalkıyor. Bak," derken kolunu gözüme sokar gibi kaldırdı. Bende kolunu acıtana kadar sıktım.

"Abart Ali Asaf, biraz daha abart."

"İstemiyorum," dedi huysuzca.

"Ya benimle neden sürekli olmamış olaylar için tartışıyorsun sen?"

"Aklımı kaçırdım senin yüzünden. Bak şimdide ben buradan gittiğimde acaba motora mı biniyor bu kız diye endişeleneceğim."

Hayret ederek gözlerine baktım. Fakat gördüğüm şey sadece kızgınlıktan ibaret değildi. Gerçekten deli gibi endişeliydi.

Kendimi biraz daha sakinleştirdim. "Hayatım," dedim fısıldayarak. Bakışları biraz daha sakinleşti ve beni kollarının arasında sıktı. "Bu kadar endişelenme, bak genç yaşta hiç iyi değil bu stres, endişe. Gelişi güzel konuştuğumuz konulara bile takılıyorsun."

"Senin yüzünden," dedi suçlar gibi ama artık kızgın değildi. "Ben her an seni düşünmekten dert sahibi oldum."

İsyan eder gibi çıkan sesiyle istemsizce gülümsedim. Elimi kaldırıp yanağını okşarken bakışları yüzümde dolaştı. "Böyle çok tatlı oluyorsun," dedim kızacağını bile bile. Kaşları sahte

bir çatışla düştü ama dudaklarının kenarlarındaki minik kıvrımları da görmüştüm.

"Hiç tatlı bir insan değilim ben," dedi huysuzca.

"Bana tatlısın ama," dediğimde gülümsemesini daha fazla saklayamadı. Elimi kıvrılan dudaklarına kaydırdım. Hem gülümsemesinin izlerini takip ettim hem de gündüz benim sebep olduğum ufak şişliğin üzerinde gezindim.

"Ruh halimi de siktin attın lan Mahinev, dengesiz bir adam oldum senin yüzünden."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Terbiyesiz," derken uyarır gibi yanağını sıktım. "Ayrıca sanki benden önce çok dengeliydin."

Beni öpmek için eğildiğinde başımı geri çektim. "İnsanlar var içeride," derken kapıyı işret ettim.

"Bir kere öpeceğim sadece."

Uzanıp dudaklarına kısa bir öpücük kondurdum. "Tamam al sana bir kerelik öpücük."

Bundan memnun olmadığını belli eder gibi homurdandı. Kollarının arasından çıkarken uzanıp elini tuttum ve peşimden salona doğru sürükledim. İçeri girdiğimizde tüm gözler bize döndü. Kaan bir şey söyleyecekken, "Sakın," diye bağırdığımda sustu. Neyse ki bu sefer bir şey söylememeyi tercih etmişti.

Birkaç saat daha oturduk ve muhabbetimiz o kadar keyifliydi ki tüm gerginliğimiz de yok olup gitmişti. Ali Asaf'ın yanında otururken o da ellerini belime dolamış, çenesini omzuma yaslayarak sessizce bizim konuşmalarımızı dinliyordu.

Genel olarak tüm gece sessizdi. Biz konuşurken arada sırada kısa kısa cümlelerle araya girmek dışında bir şey yapmamıştı. Sadece yanından ne zaman biraz kaysam beni tutup kendine çekmiş, sıkıca sarılmıştı. Onunla bütün gece böyle oturmak benimde hoşuma gitmişti.

Saat neredeyse ikiye geldiğinde zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık. Ayşe ve Kaan'a veda edip evden çıktık. Sessiz sokakta dördümüz yan yana yürürken gidip Ali Asaf'ın

koluna girdim. Arkamızda kalan Bahar ve Selim'e bakıp başımı omzuna yasladım.

"Emine anneme söyleyeceğim," dedim fısıldayarak. Ali Asaf tökezler gibi oldu ama hemen kendini toparladı. Küçük bir kahkaha attım. "Bu ne heyecan komutanım," dediğimde uzanıp yanağımdan makas alır gibi sıktı.

"Aniden söylüyorsun böyle şeyleri, erken yaşta öldüreceksin beni."

"Ay nasılda heyecanlandı bak, sonra sana tatlısın deyince kızıyorsun."

Tiksinir gibi yüzünü buruşturdu. "Emine teyze ne der sence?"

"O zaten biliyor." Aniden durunca yürümesi için kolunu çekiştirdim. "Bizi değil beni biliyor ve beni nasıl terslediğini."

"Ha siktir," dedi endişeyle. Onu avutur gibi koluna birkaç kere vurdum. "Rahatla bence, Emine annem sever seni."

"Evet normalde sever ama kızı söz konusu olduğunda ebemi sikecek gibi geliyor."

"Onun yanında da böyle küfür et de ağzına vursun bir tane."

"Yok kızım," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sever beni Emine teyze ya efendi çocuğumdur ben."

Ağzımdan püskürür gibi bir ses çıktı. "Ay duy da inanma!"

"Bak kaşınıyorsun," derken elimi sıktı. "Neyimi gördünüz Mahinev Hanım."

"Tamam, tamam bir şey demedim. Tanıdığım en efendi adam sensin."

"Sanki kaç tane adam tanıdın," derken gerildiğini hissettim.

"E yani tanıdım tabii ki de, fazla değildi ama..." dememe kalmadan aniden durdu ve karşıma geçti.

"Ne demek tanıdım. Kızım sen hani beni seviyordun uzun zamandır."

"Senin bu kendini beğenmişliğin beni bir gün delirtecek bak, iyi ki ağzına laf verdik. Bir, iki kişiye şans vermek istedim bende, seninle olmayacağımızı düşündüğüm

zamanlar malum, çok fazlaydı. Eh bir de senin hayatına girip çıkanları da göz önünde bulundurdum doğal olarak!"

İbre ona döndüğü anda Ali Asaf yüzünü buruşturdu. Bir şey söyleyecekken araya girdim. "Sakın bana kimdi onlar ayağı yapma yemin ederim buradan öyle hızlı giderim ki motora binseydi keşke diye dua edersin."

Açtığı ağzını hızla kapattı. "Öyle demeyecektim," dedi dişlerini sıkarak. Ona ters ters bakınca uzanıp yeniden elimi tuttu.

"Tamam öyle diyecektim ama sadece merak ettiğimden."

"Neyse en azından çabuk dökülüyorsun," dedim. Yanımda yürürken ikide bir elini sıkıp gevşettiğini fark ediyordum. Gergin gergin kıpırdanınca yüzüne baktım.

"Allah'ım sabır ver. Tanımazsın Ali Asaf, birkaç arkadaşımın arkadaşlarıydı işte," dediğimde omuzlarını silkti.

"Ben sormadım bak sen söyledin," dediğinde başımı iki yana salladım. En azından uzatmayacak kadar akıllıydı.

Evin sokağına girdiğimizde Selim ve Bahar'da benime evimin önünde durdular. Bahar'a ve Selim'e sarılıp iyi geceler diledikten sonra aynı şekilde Ali Asaf'a da sarıldım. Kimseye belli etmeden sessizce boynumdan öpüp geri çekildi.

"İyi geceler," deyip bir adım geri çekildi. Birbirimizden ayrılmadan önce Ali Asaf'ların evinin kapısını açıldı ve Orhan abi elinde sigarayla dışarı çıktı. Bizi gördüğünde gülümseyip yanımıza doğru gelirken bende ona el salladım.

"Kaanlara gitmişsiniz," derken Bahar hemen araya girerek, "Evet, seni de aradım ama cevap vermedin," diye karşılık verdi.

"Geç gördüm," dedi Orhan abi sigarasını yakarken. Ayaküstü birkaç dakika daha konuştuk ama Bahar ve ben esneyince sonunda evlere girmeye karar verdik.

Bundan sonra her şey o kadar kızlı gerçekleşti ki ne olduğunu anlayamadım bile. Hızla sokağa giren arabayı fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Araba bir sağa bir sola yalpaladı fakat bilinçli yapılmış bir hareket gibiydi sanki. Bir an

direksiyonu üzerimize kırınca hafif bir çığlık sesi duydum. Selim, Bahar'ı kolundan çektiği gibi duvara yaslarken araba yanımızdan hızla geçti.

"Ne oluyor lan," diyen Ali Asaf'ı duydum ama aynı anda öyle gürültülü bir patlama oldu ki kulaklarım uğuldadı. Önce, az önceki arabanın bir yere çarptığını düşündüm fakat Ali Asaf'ın bir anda beni sıkıca tutup kendine bastırmasıyla dengem bozuldu ve ikimizde yere düştük. Başımı yere çarpmayı beklerken bir anda Ali Asaf'ın elini başımın arkasında hissettim.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken nefesim kesildi. Ali Asaf üzerimde olduğu için etrafımı göremiyordum ama hemen arkamda Selim ve Bahar'ı gördüm.

Arabanın tekerleklerinden gelen iğrenç fren sesini duyduğumda tüm bedenim titredi. Aniden bir sessizlik sardı etrafımızı. Nefes almaya çalışırken göğsüm sıkıştı.

"Herkes iyi mi?" diyen Ali Asaf'a cevap veremedim.

"Bahar iyi," dedi Selim onun yerine. Orhan abinin de bir şeyler söylediğini duydum ama kulaklarım panikle uğulduyordu.

Ali Asaf üzerimde biraz doğruldu. "Mahinev iyi misin güzelim?" derken sesindeki panikten dolayı ona hemen cevap vermek istedim ama derin nefes almakta güçlük çekiyordum.

Ali Asaf'ın eli yüzüme dokundu. Onun dokunuşuna odaklanmaya çalışırken yanağımda hissettiğim ıslaklıkla aklım karıştı. Ali Asaf kaşlarını çatınca bir sorun olduğunu anladım ama göğsümdeki sıkışma o kadar kötüydü ki dudaklarımı aralasam da sesim çıkmadı. Ali Asaf bir yüzüme bir de parmak uçlarına baktı.

Gözümün ucuyla gördüğüm kırmızılıkla ciğerlerime dolamayan o nefes beni komple terk etti. İsmini fısıldamak, kanın kime ait olduğunu sormak istiyordum ama nefes bile alamıyordum. Tek istediğim ona ait olamamasıydı. Başım döndü. Gözlerimi açık tutmaya çalıştım çünkü onun iyi

olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı ama başaramadım. Son kez onun ismini fısıldamak, iyi olduğunu öğrenmek istedim.

Gözlerim kapanırken tek hatırladığım Ali Asaf'ın ismini tekrar tekrar panikle seslenmesiydi. Benimse istediğim tek şey onun iyi olmasıydı.

Geldik bir bölümün daha sonuna. Neler düşünüyorsunuz lütfen yazın bana. Düşüncelerinizi, teorilerinizi merak ediyorum.

Yukarıdaki alıntı görselini ben çok seviyorum. İnstagram hesabımda sık sık paylaşıyorum ama burada da olmasını istedim.

Bölümü sevdiniz mi?

Lütfen paylaşımlarınıza beni etiketlemeyi unutmayın.

Bir sonraki bölümde görüşene kadar, kendinize iyi bakın.

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; ♥

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik

- tiktok: tugbaaticicosar

MAHİ - On Yedinci Bölüm

Selam mahalle sakinlerim, nasılsınız?
Bölüm sonunda konuşalım, o yüzden fazla uzatmıyorum.
Yorum yapmayı lütfen unutmayın.
Oy verdiysek başlayalım. Keyifli okumalar. ♥
Uyarı: Bölümde (+18) sahneler var. Okumak istemeyenler atlayabilir.

"Bazen sadece yorgun oluyor insan, ne küs ne yalnız ne de âşık."
- Cemal Süreya
Bölüm Şarkısı: Sevdan ile – Sıla Şahin
Mahinev

Kulağıma dolan seslerle gözlerimi aralamak için kendimi zorladım. Kafamın içinde adeta fil sürüsü dans ediyordu. Ağrılık o kadar fazlaydı ki gözlerimi açmak bir yana, başımı sağa sola bile sallamaktan aciz hissediyordum kendimi.

Birilerinin konuştuğunu duyuyordum ama kelimeleri algılamakta zorlanıyordum. Ses ne çok yüksekti ne de kısık. Ama konuşan kişinin sinirli olduğunu anlayacağım kadar baskındı sesinin tonu. Derin bir nefes alma ihtiyacımla göğsüm şişti. Saatlerdir, sanki bu tek nefese ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Düşüncelerim zihnimde dörtnala koşarken, gözlerimi aralamayı beceremedim ama elimi zorla da olsa kıpırdattım. Koluma bir acı saplanınca irkildim ve dudaklarımdan kısık sesli bir inleme döküldü. Sonunda gözlerimin üzerindeki ağırlığın biraz hafiflediğini hissettiğimde hafifçe araladım. Tepemde yanan beyaz ışık gözlerimi acıtınca hızla yeniden kapattım. Tekrar denediğimde bu sefer daha temkinliydim.

Göz kapaklarımı ağır ağır araladım. Etrafımı görmek istememe rağmen aceleci davranmadan usulca karşıya baktım. Odanın ışığı gözlerimi tekrar acıttı ama en azından o ani saldırıya hazırlıklıydım.

Gözlerimi birkaç kere kırpıştırdım. Yeniden derin bir nefes alıp, verirken nerede olduğumu anlamaya çalıştım.

Beyaz floresan ışığın altında odayı inceledim. Hastanede olduğumu anlamam uzun sürmedi. Az önce acıyan kolumu görmek için başımı çevirdim ve koluma takılı olan serumu fark ettim.

Kolumu görünce aniden yaşadıklarımız yeniden gözümün önünde canlandı. Üzerimize doğru sürülen arabanın ürperten sesi, herkesin aniden bağrışması, üzerime kapanan Ali Asaf ve kulak uğuldatan patlama sesi...

Ve en son da Ali Asaf'ın yüzüne bakarken gözlerimin önünde beliren kırmızı leke.

Aniden panikledim. Nefes alışverişim hızlandı ve tepemde olduğunu düşündüğüm makineler ötmeye başladı. Yerimde bir anda doğrulmaya çalıştım. Başımın ağrısına eklenen mide bulantısını görmezden gelmek işkence gibiydi ama yine de buradan kalkmam gerektiğinden oldukça emindim.

Ali Asaf'ı görmem gerekiyordu. Kapının önünden konuşma sesleri geliyordu ama kim olduklarını bilmiyordum. Hem ben burada yatarken Ali Asaf neredeydi?

Ona bir şey olduğunu düşündüğümde nefes alamadım. Gözlerimin önünden, onun parmaklarında gördüğüm kırmızılık gitmiyordu.

Kendimi zorlayarak yerimde doğruldum. Koluma takılı olan serumla bakıştık. Keşke filmlerdeki gibi bir anda tutup kolumdan sökebilseydim ama yapamayacağımı biliyordum. Bir hemşire ya da ne bileyim, bunu kolumdan çıkaracak görevli birine ihtiyacım vardı.

Sağıma soluma bakındığım anda kapı hızla açıldı. Kapının önünde birilerini görür gibi oldum ama kapı hızla açıldığı gibi yeniden kapandı. Ali Asaf'ın bana doğru gelen uzun

adımlarını gördüğüm anda üzerime çöken rahatlıkla dudaklarımın arasından güçlü bir hıçkırık kurtuldu.

Kendimde değilmişçesine serumun takılı olmadığı kolumu ona doğru uzattım. Adımlarını hızlandırmasını ve hemen yanıma gelmesini istiyordum. Ona dokunmazsam sanki ölecekmişim gibi hissediyordum.

Dudaklarından birkaç sakinleştirici kelimenin döküldüğünün farkındaydım ama kulaklarım panikle uğuldamaya başlamıştı.

"Ali Asaf," diye adını acıyla fısıldadığım anda sonunda sert parmaklar benim ona uzattığım elimi sardı. Onu kendime doğru çekerken yatağın kenarına oturdu ve hiç beklemeden beni kollarının arasına aldı.

Alnım göğsüne yaslandığı anda ağlamaya başladım. Ona uzattığım elimi, beline sardım ve geniş göğsüne yaslanarak bana huzur veren sıcaklığına sığındım.

Omuzlarım hıçkırıklarımın titremesiyle sarsılmaya başladı.

"Ah Mahinev," derken sesindeki acı daha fazla ağlamama sebep oldu. "Yavrum sakin ol," dediğinde, onun yanımda olmasının ve sesini duyuyor olmanın verdiği mutlulukla gözlerimden ardı arkası kesilmeyen yaşlar akmaya devam etti.

Benden biraz uzaklaşıp yüzüme bakmaya çalıştı ama ondan bir santim öteye gitmek istemediğim için üzerindeki ince kumaşa sımsıkı yapıştım. "Bırakma."

Lütfen beni bırakma...

Zihnimde sadece bu üç kelime dönüp dolaşıyordu. Farkında bile olmadan tekrar tekrar aynı cümleyi tekrar ediyordum.

"Yavrum," dedi sesinin tonunu yumuşatarak. "İzin ver bana, güzel yüzünü göreyim."

Göğsüne yaslı olan başımı iki yana salladım.

"Gözlerine bakmayı özledim," diye fısıldadı saçlarımın içine doğru. Sırtıma sardığı eliyle sakinleşmemi ister gibi saçlarımı okşadı.

"Yalancı," dedim fısıldayarak.

"Bak şimdi oldu mu bu? Ne zaman yalan söyledim ben sana?"

Gözümden akan yaşlar üzerini ıslattı. Elimi o ıslaklıkta gezdirdim. Kendimi daha sakin hissediyordum ama yine de ondan uzaklaşmaya hazır değildim.

"Yalan söylemezsin ama özledim de demezsin sen."

"Az önce dedim işte!" Sesinin tonuna sahte bir kızgınlık ekleyince gülümsedim. Sessizce göğsüne yaslanmaya devam ettim, o da saçlarımı okşamaya devam etti.

"Hadi artık göreyim güzel yüzünü." Yerimden kıpırdamadım. Parmaklarımın arasında tuttuğum kumaşı biraz gevşettim.

"Göstermeyecek misin?"

Başımı iki yana salladım. Göğsünün minik gülümsemeyle sarsılmasını hissettim. Hızla geri çekildiğinde afallayarak yeniden ona tutunmaya çalıştım ama Ali Asaf tek elini yanağıma yerleştirdi. Bakışları yüzümün her santimini sessizce taradı ve sonunda gözlerimde takılıp kaldı.

"Benim seni görmeme sen bile engel olamazsın." Gözlerindeki ciddiyetle yutkundum. Islanan dudaklarımı elimin tersiyle silip ona baktım. Bakışları kızaran dudaklarıma kayıp yeniden gözlerimle buluştu.

"Anladın mı?" dediğinde başımı salladım.

"Şimdi gözlerini ve yüzünü gördüğüme göre bir de sesini duyayım." Benden bir onay beklememesine rağmen başımı aşağı yukarı salladım. Tam ağzımı açıp iyi olup olmadığını soracağım anda gözlerim bacağımda duran koluna kaydı.

Kısa kollu tişörtünün kol kısmının hemen bittiği yer sarılıydı. Gözlerim korkuyla irileşti. Elimi uzatıp dokunmak istedim ama serumdan dolayı hızlı hareket edemedim. Sakin olmaya çalışarak elimi kaldırdım. Ali Asaf durumu fark etmiş gibi bana doğru eğildi ve bakışlarımı kolundan çekip ona bakana kadar sokuldu.

"İyiyim ben, sakinleş lütfen."

"Ama kolun," dedim nefesim kesilerek.

"Yavrum," derken bu sefer iki eliyle birlikte yüzüme uzandı.

"Ali Asaf kolun," dedim yeniden ama beni dinlemeden dudaklarını yanağıma bastırdı. Nefesinin verdiği hisle gözlerimi kapattım.

"Ben iyiyim, panikleme artık. Sende iyisin. Herkes iyi." İçime derin bir nefes çekerken devam etti. "Ufacık bir sıyrık sadece," diyerek beni teselli etti. "Başka kimsede en ufak bir çizik bile yok. Sakinleş."

Herkesin iyi olduğunu duyunca biraz daha sakinleştim. Yine de aklım Ali Asaf'ın kolundaydı.

"Ben niye yataktayım o zaman?"

Biraz uzaklaşıp gözlerime baktı. "Biraz panikledin, bende aniden üzerine düşünce nefesin kesildi. Doktor bir şeyin olmadığını söyledi ama ben yine de iyi olduğundan emin olmak istedim."

"İyiyim ben," dedim. "Ama sen değilsin."

Yeniden gözlerim doldu. Ali Asaf akmaya hazırlanan yaşlara engel olmak ister gibi parmağını gözlerimin altına dokundurdu.

"Yavrum, yemin ederim iyiyim. Sadece ufak bir sıyrık, lütfen," bana doğru eğilip alnını benimkine yasladı. "Lütfen, yalvarırım ağlama. Ağlama ki," duraksayıp devam etti. "Ağlama ki seni öpebileyim."

Başımı aşağı yukarı salladım. Ağlamamı durdurabileceğimden emin değildim ama beni öpmesini çok istiyordum.

Onun bana yaklaşmasını beklemeden dudaklarımı ona doğru uzattım ve dudaklarına dokundum. Hiç kıpırdamadan onu öpmeme ve varlığını hissetmeme izin verdi. Yumuşak ve narin bir öpücüktü ama hissettiğim şeyin yumuşaklıkla alakası yoktu. Onu kaybetme düşüncesi zihnimin bir köşesini sinsice tırmalıyordu ve bu düşünce canımı çok yakıyordu.

Ellerim titredi ve bedenim onun ve dudaklarının varlığıyla ısındı. Kalbim çılgın gibi atarken, kendimi içten dışa patlayacakmış gibi hissediyordum.

Ali Asaf'ın dudakları sert ama sıcaktı. O bildiğim sıcaklığa dokunmak, beni hayata geri döndürmüş gibi hissediyordum.

Bu kadarının yetmeyeceğini biliyor olmanın hissiyle gerildim. Tenim onu tatmak, tadını almak ve ağzının benim dudaklarımın arasında yok olup gitmesini arzulamaktan başka bir şey düşünemiyordu. Tenimin üzerinde minik kıvılcımlar vardı sanki. Kalbim deli gibi atarken bana dokunuşunun verdiği heyecanla titredim.

Bedeni kas katı kesildi. Hareket etmekten korkar gibi kendini sıktı. Ama benim daha fazlasına, çok daha fazla Ali Asaf dokunuşuna ihtiyacım vardı.

Ona bir şey olsaydı düşüncesi canımı çok yakıyordu. Karşımda ve kollarımın arasındaydı ama yine de daha fazlasını hissetmek istiyordum.

Dudaklarımın arasından çaresiz bir inleme kaçtı. Ali Asaf ne hissettiğimi ve ondan ne istediğimi anlamış gibi hareket etti ve bana doğru yaklaşırken beni kendine çekip dudaklarını daha sert bastırarak öpücüğü derinleştirdi.

Sağlam kolu sırtımdan uzanıp saçlarımın arasından geçti ve sert parmakları enseme dokundu. Sakince tenimde gezen parmakların hissiyle bedenim rahatladı. Aralanan dudaklarımın arasında hissettiğim diliyle, ensemde duran parmakları sıkılaştı ve bedenim sanki bilinçsizce hareket ederek yay gibi kıvrıldı.

Elimi ensesine koyup hafifçe yükseldim ve kendimi onun verdiği hisse bırakmak için çabaladım. Ali Asaf aniden kendini geri çekti. Nefes nefese kalmış, soluk almak için göğsü inip kalkarken dudaklarını yaladı. Bakışlarını benim kızaran dudaklarımda sabitleyerek yutkundu.

"Hastanedeyiz," dedi, benden çok bunu kendine hatırlatmak ister gibiydi. Onu onaylarcasına başımı salladım. "Ve sen daha yeni kendine geldin."

"Buna ihtiyacım vardı," dedim kendimi anlatmak ister gibi. "Senin varlığından emin olmaya hâlâ ihtiyacım var Ali Asaf. Kolundaki yara ne durumda bilmiyorum. Son hatırladığım

şey üzerimde olduğun ve parmaklarında kan olduğu görüntü. Bunu aklımdan silemiyorum."

Alt dudağım titremeye başlayınca ensemde duran parmaklar sıkılaştı ve yüzüne bakmam için baskıyı arttırdı.

"İyiyim ben," dedi üzerine basa basa. "Sende iyisin." Dişlerini sıkarak konuştu. "Ama benimde aklım gitti Mahinev, sen nasıl aklından o görüntüyü atamıyorsan bende sana bir şey oldu mu korkusuyla delirecektim neredeyse."

Onun yaralı koluna ve kendi serum takılı koluma dikkat ederek kollarımı etrafına sardım. Ona sımsıkı sarılırken aynı şekilde karşılık verdi. Başımı omzuna yasladı ve nefesim düzene girene kadar ona sığındım.

"Seni kaybettim sandım," dedi saçlarımın içine doğru fısıldayarak. "Ve bu düşünce, yaşamaya dair tüm hevesimi bir anda alıp götürdü."

Sırtına uzanan elimle ince tişörtünü kavradım. Beni kollarının arasında daha fazla sıkarken konuşmaya devam etti. "Senden uzak olmayı bile düşünemezken, seni kaybetmiş olmanın düşüncesi beni öldürdü."

"Öyle söyleme," dedim hızlıca araya girerek. "Ölümle ilgili bir şey duymak istemiyorum Ali Asaf."

Vücudu gerildi ama başka bir şey demedi. Birkaç saniye sonra kendini tuttuğunu fark ettim. "Ne oldu?"

"Ölümle ilgili konuşma diyorsun ama işim," dedi anda başımı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım.

"Konuşmak istemiyorum," dedim hemen. "Bu konuyu konuştuk, ben senin mesleğini biliyorum. En başından beri biliyordum. Bu başımıza gelen olayla onun alakası yok."

Elimi yanağına koyup kirli sakallı teninde gezdirdim. "Senin başına bir şey gelecek düşüncesi canımı acıtmıyor diyemem. Ama ben seni sevdiğimi anladığım ilk günden beri senin için bu korkuyu taşıyorum içimde. Fakat bu başımıza gelenle onun bir alakası ya da benzerliği yok. Yoldan geçen manyağın biri yüzünden sana bir şey olacağını düşünmek istemiyorum."

Kollarım altında biraz daha gerildi ama sadece başıyla onayladı. Bakışlarındaki tedirginlik beni üzdü. Sanki bildiği bir şeyler vardı ve bu konuda bir şey yapamamak onu yoruyordu. Üzerine gitmedim ama bu suskunluğu fırsat bilip, "Herkes nerede?" diye sordum.

"Zorla eve gönderdim."

"Nasıl? Emine annem hayatta gitmezdi."

Bakışlarını belli belirsiz benden kaçırdı. Elimi çenesine uzatıp tuttum ve bana bakana kadar çevirdim.

"Bir şey olmuş," dedim merak ederek. Bir yanım da nedense panikledi.

"Olan şeyle inan benim alakam yok."

Kendini savunmaya başlayınca gözlerimi kıstım. "Ali Asaf meraktan öldürmekse amacın başarılı olmana şu kadar kaldı," derken elimi gözünün önüne yaklaştırıp baş ve işaret parmağımı birbirine yaklaştırdım.

Yakınlaşan parmağıma bakmak için gözlerini hafifçe kıstı ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Hadi," dedim konuşmasını istediğimi anlatmaya çalışarak. Sesimden ne kadar sabırsız olduğum belli oluyordu.

"Herkes buradaydı," dedi sakince. "Eve gitmelerini söyledim ama kimse beni dinlemiyordu. Ayrıca Bahar ve Emine teyze senin yanında kalmak için kavga etmeye başlamıştı."

Suratını buruşturunca o anları hayal ederek gülümsedim. Hangisinin baskın çıktığını merak etmeme gerek yoktu çünkü belli ki ikisi de Ali Asaf'ı aşamamıştı.

"Bahar'ı çektim kenara, yanında kalacağımı ve buna bir kılıf bulmama yardım etmesini söyledim."

Suçlu bir çocuk gibi parmaklarını kıpırdattı. Onun, bu hareketini görünce merakım daha da arttı. "Eee, ne oldu?" dedim devam etmesini ister gibi.

"Bahar'ın inadı tuttu ne olacak? Onun yüzünden oldu her şey bak baştan söyleyeyim."

"Ali Asaf tedirgin olmaya başlıyorum."

"Bahar bu sefer olmaz diye tutturdu, yardım edemezmiş. Sen, onun en yakın arkadaşıymışsın, tabii ki yanında kalması gereken kişi oymuş. Zaten Emine teyzeyle mücadele ediyorum bir de sen çıkma başıma, dedi bana." Bu durumdan hoşnut olmadığını belli eder gibi çenesini sıktı.

"Sen ne yaptın?" diye sorarken alacağım cevaptan korkuyordum. Ali Asaf sessiz kaldı.

"Ali Asaf," dediğimde sonunda pes ederek konuştu.

"İtiraz ettim," dedi kendini savunur gibi.

"Bu kadar mı?" diye sorarken tek kaşım havada merakla ona baktım. Cevap vermeyince sorumu yeniledim. "Ali Asaf bu kadar mı?"

"Biraz yüksek sesle itiraz ettim," dedi tek nefeste.

"Ne?" anlamaya çalışarak yüzüne baktım.

"Bahar'a sen yakın arkadaşıysan bende sevgilisiyim dedim." Dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı. Genişçe sırıtmamak için onları birbirine sımsıkı bastırmak zorunda kaldım.

"Annemle, Emine teyze duydu," dedi.

Endişeli bakışlar altında beni izleyen adama baktım. Normal bir zamanda olsa belki buna tepki verebilirdim ama kendimi onun yerine koyduğum zaman vereceğim tepkiyi düşündüğümde, iki kişinin duyması bir yana tüm mahallenin duymasını sağlayacak tepkiler verirdim. Bunun için ona ne kızgın ne de kırgındım. Duymaları önemli değildi artık benim için. Ben kendimden emindim, Ali Asaf'tan emindim.

"Bu kadar mı?"

Başını sallarken merakla bana baktı. Ona doğru yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Yanımda olmak uğruna mücadele etmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Dudaklarım tenine belli belirsiz dokundu. Derin bir nefes alarak konuştu.

"Senin için herkesle mücadele ederim, gerekirse seninle bile..."

"Beni yenemezsin," dedim gülümseyerek. Ondan uzaklaşacağım sırada dudaklarını çeneme dokundurdu.

Dişlerini her zaman yaptığı gibi hafifçe hassas derimde gezdirdi ve sonra ısırdı. Verdiği tatlı acıyla derin bir nefes aldım. Yeniden uzaklaşıp yüzüne baktım.

"Köpekliğinden bir şey kaybetmemişsin."

"Aksine," dedi dişlerini göstererek sırıttı. "Bu günden sonra çok daha fazla ısırasım var seni."

Aynı şeyi bende ona yapmak istiyordum ama bunu belli edemeden odanın kapısı açıldı ve içeri genç bir hemşire girdi. Birbirimizden çok az uzaklaştık. Ben sırtımı yatağa yaslarken Ali Asaf yerinde kalıp sadece elimi tuttu.

Kadın yanımıza geldi, yatağımın başımda duran küçük masanın üzerinden bir dosya alıp inceledi ve sonra gülümseyerek bize döndü.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sorduğunda gülümsedim.

"İyiyim," dedim sadece.

"Sonuçlarınız temiz. Sabah erkenden sizi taburcu edeceğiz," dedi. Sonra Ali Asaf'a döndü. "Kolunuza her gün pansuman yapılması gerek. Kendiniz yapabileceğinizi söylediniz ama tavsiyem en azından sağlık ocağında yaptırmanız."

Ali Asaf başıyla onayladı ama asla gitmeyeceğini biliyordum. Hemşire odadan çıkınca bakışlarımı yüzüne diktim.

"Hiç bakma bana, kendim halledebilirim biliyorsun." Başımı iki yana sallayıp sessiz kaldım. Bu konuda onunla tartışmanın bir faydası olacağını düşünmüyordum. Yatakta aşağı doğru kaydım ve ince örtüyü üzerime çektim. Ali Asaf'ın bakışlarını yüzümde hissediyordum ama dönüp ona bakmadım.

"Benimle tartışmayacak mısın?" sesindeki merak ve şaşkınlığı hissettim. Üzerimdeki örtüyü düzeltirken omuzlarımı silktim.

"Yoo," derken ona bakmadım. "Sen dedin ya ben kendim hallederim, bende sana inanıyorum. Hem zaten itiraz etsem

ne olacak?" bu sefer gözlerine baktım. "Bir şey değişmeyecek nasıl olsa."

"Bilerek yapıyorsun değil mi?"

"Neyi?"

"Dudaklarını büküyorsun belli belirsiz," derken bakışları dudaklarıma kaydı. "Sahte bir üzüntüyle burnunu kırıştırıyorsun," bu sefer burnuma odaklandı. İstemsizce onu haklı çıkararak burnumu kırıştırdım. Gülümseyerek devam etti. "Yanaklarının üst kısımları hafiften kızarıyor."

Huzursuzca yerimde kıpırdandım. "Özellikle yapmıyorum," diye itiraz ettim ama Ali Asaf devam etti.

"Bunların hepsi bir araya gelince sana dayanamadığımı biliyorsun."

"Hiç öyle bir şey yok."

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Elini uzatıp bir anda iki parmağıyla dudaklarımı kıstırdı. Konuşmaya çalıştım ama dudaklarımı sıkınca ağzımdan anlamsız sesler çıkarmaktan başka bir işe yaramadı.

"Isırırım ağzını," dedi ve söylediğini yapmak ister gibi bir kez daha dudaklarımı sıktı. Sonra başını eğdi ve dudaklarıma doğru fısıldadı. "İşe yarıyor," derken bir kere öptü. Sonra elini çekti ve bende nefesimi düzene sokmaya çalışırken parmak uçlarımla dudaklarıma dokundum.

"Söz veriyorum, eğer kendi başıma halledemezsen ve senin de içine sinmezse ikinci kez söylemene gerek kalmadan hastaneye geleceğim." Ben sesimi çıkarmayınca devam etti. "Tamam mı?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Tamam."

"Hadi biraz dinlen." Konuşurken yerinden kalktı. Üzerimdeki örtüyü düzeltti ve eğilip bir eliyle yanağımı tutarken alnımdan öptü. Karşımda duran ikili koltuğa doğru yürümeden önce gülümsedi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Uyuman lazım yavrum, dinlenmelisin."

"Ama sen yanımda yatmayacak mısın?"

Bir yatağa bir bana baktı. Kısa bir süre bunu düşünür gibi oldu ama sonra başını iki yana salladı. İtiraz edeceğini fark ettiğim an araya girdim.

"Lütfen Ali Asaf." Hafifçe kaşları çatıldı. Kararsızlığını buradan bile sezebiliyordum. "Yatak büyük, ikimizde sığarız. Hem uyumadan önce bana olanları anlatacaksın daha." Gülümsedim ve yanıma yaklaşmasını bekledim. Ali Asaf başını iki yana salladı, derin bir nefes aldı ve sonunda ağzının içinde homurdanarak yanıma yaklaştı.

Bana doğru gelirken hevesle yatağın kenarına kaydım. Yüzümde oluşan gülümseye engel olamıyordum. Ali Asaf yatağın yanına geldi ve örtüyü kaldırdı. Yatağa oturup ayakkabılarını çıkardı ve kendini yerleştirirken bana baktı. Yan yana uzandık ama düşünemediğimiz bir şey vardı. Benim sol kolumda serum takılıydı, o da sol kolundan yaralanmıştı. Yüz yüze dönersek onun kolu altında kalacaktı. Bana arkadan sarılsa benim kolun sorun yaratacaktı.

Ali Asaf ne yapacağını düşünür gibi gözlerini kıstı. Yer değiştirebilirdik ama bu seferde askıda duran serumu çekmemiz gerekecekti. Tahmin ettiğim gibi Ali Asaf, "Yavrum yer değişmemiz gerek," dedi. Başımı iki yana salladım.

"Sen arkanı dön ben sana sarılayım," dedim.

"Saçmalama Mahinev."

"Ya ne olacak, ben sarılmak istiyorum," ısrarımla yüzünü buruşturdu.

"Kolun acır öyle de."

"Bir şey olmaz. Hadi deneyelim, olmazsa senin dediğini yaparız."

Ali Asaf oflayarak bana sırtını döndü. "Sana arkamı dönmekten hoşlanmıyorum. Ne yüzünü görebileceğim böyle, ne de sana sarılabileceğim."

Kısık sesle kıkırdadım.

"Bu durumdan keyif mi alıyorsun?"

"Evet," dedim heyecanla. Koluma dikkat ederek ona doğru döndüm. Sağlam kolumu başının altından geçirdim ve göğsüm sırtına yapışana kadar ona yanaştım. İnce bacağımı

onun bacaklarının arasına yerleştirdim ve serum takılı kolumu da kolunun altından dikkatlice geçirip, elimi göğsüne yerleştirdim.

İri bir ağacın gövdesine sımsıkı asılan bir koala gibi sırtına sarıldım. Burnumu ensesine yerleştirirdim ve derin bir nefes aldım. Bu hareketimden sonra o da derin bir nefes aldı. Dayanamadım, dudaklarımı ılık ensesine dokundurdum. Ben sakin bir öpücük kondurunca Ali Asaf üzerine yattığı kolumu ısırdı.

"Ay," derken dudaklarımı ensesinden çektim.

"Kaşınma bak," dedi gülerek.

"Aman iyi ya, of," diye isyan etmem onu daha fazla güldürdü.

"Ben dinlen diyorum, sen yerinde durmuyorsun," dedi uyarır gibi ve devam etti. "Hem sen öğrenmek istemiyor musun neler olduğunu?"

Merakıma yenik düştüm ve başımı yeniden ensesine doğru yaklaştırdım. "Tamam, anlat bakalım."

"Aslında çok fazla bir şey kalmadı. Emine teyze ve annem duydu. Hemen beni çektiler tabii kenara."

"Eee," dedim merakla.

"Ben Emine teyze canıma okur diye beklerken annem benzetti beni bir güzel." Başım hızla yukarı kalktı. Yüzünü göremediğim için pişman olmuştum.

"Nasıl?"

"Sen utanmıyor musun öyle gizli saklı iş çevirmeye diye payladı önce." Biraz duraksayınca kıkırdadım. Başından beri saklamak isteyen taraf bendim ama Ali Asaf'ın bunu annesine ya da Emine anneme söylediğini düşünmüyordum.

Yine de sordum. "E deseydin ya ben değil Mahinev istedi diye."

"Ellerine bırakmadım seni bak kıymetimi bil, tam bir şövalye gibi senin yerine ben göğüsledim o lafları."

Sesli bir kahkaha attım. "Ödül mü bekliyorsun?"

"Yani, fena olmaz tabii ama bunu daha sonra aramızda hallederiz." Tişörtünün üzerinden omzunu öptüm ve yeniden

sırtına yaslandım.

"Sonra ne oldu?"

"Annem kızdı işte, söyleseydin gider isterdik dedi."

"Yok artık!"

"Görünce kendine sor istersen, neyse detaya girmeyeyim, Emine teyze beni şaşırtarak daha sessiz kaldı. Ama sen zaten bildiğini söylemiştin, en azından senin hislerini bildiği için olay çıkarmadı diye düşündüm. Zaten Bahar'ı da alıp götüren o oldu."

"Yanımda kalmamasına şaşırdım. Emine annem kesin burada olur diye düşünmüştüm."

"Gitmeden önce, seni görse daha iyi hisseder dedi bana. Ne söylerse söylesin sen inanmazmışsın beni görmeden."

"Haklı," dedim. "Yani gözümle görmeden sakinleşmezdim."

"Biliyorum," dedi ve kolumu öptü. "Ama Emine teyze ben kalırım deseydi de gitmezdim. Dışarıda bir yerde oturur, yakınında olurdum."

"Bak, sen böyle şeyler söyleyince dişlerimi bir yerine geçiresim geliyor. Böyle zamanlarda neden ısırıp durduğunu anlıyorum galiba."

Başımı yasladığım sırtı kahkahayla sarsıldı. "Bunu da ayrıca konuşuruz," dedi.

"Bahar'ın bana bir bakışı vardı yavrum, görmen lazım. Bir kaşık suda boğacağını hissettim."

"Kıyamaz o sana."

"Konu sensen kıyar bence, ben o hissi aldım ama neyse ki Emine teyzeye direnemedi."

"İyi ki sen kaldın yanımda," dedim fısıldayarak. Göğsünde duran elimi okşadı ve sonra başının altından uzanan elime parmaklarını doladı.

"Ne yapacağız?" diye sorduğumda Seyhan teyze ve Emine annemden bahsediyordum.

"Biraz dinlen," dedi fısıldayarak. Parmaklarımı hafifçe sıktı. "Daha sonra hepsini hallederiz."

Üzerimizdeki ince örtünün altında kıvrıldım ve Ali Asaf'a sığınarak gözlerimi kapattım.

...

Bahar'ın getirdiği eşofman takımını giyinip hastane odasının banyosundan çıktım. Bahar elindeki telefona kaşlarını çatarak bakıp mesaj yazıyordu. "İyi misin?"

Ona seslenince irkildi ve telefonun ekranını kapatıp cebine koydu. "Evet," dedi ama sesinden bir şey olduğunu anlamıştım.

"Bahar ne oldu? Hem sen neden Selim'le değil de Kaan'la geldin?"

Sorduğum soruyla dudaklarını büktü, yüzü asıldı. Ali Asaf hastaneden çıkış işlemlerimiz hallederken Bahar ve Kaan bizi almaya gelmişti. Bahar, Emine annemi evde benim sevdiğim şeyleri pişirmeye ikna etmiş. Ayşe'de ona yardım ediyormuş. Kaan bizi almaya gelirken Bahar da Ali Asaf ve benim için birkaç parça eşya getirmişti.

Zaten bizi almaya Kaan gelecekti ama Bahar gelirken Selim'le gelir diye düşünmüştüm. "Sizin evdeyken geldi Selim. O dedi aslında biz gider geliriz dedi, hatta Kaan da tamam dedi ama ben teyzem ve Emine teyze varken bir anda sebepsizce panikledim. Kaan'la gideceğimizi söyledim. Şimdide Selim bana kızgın." Yüzü daha fena asıldı. Neredeyse ağlayacak gibi olduğunda yanına gidip oturdum.

"Bahar, seni Selim getirseydi kimse bir şey anlamazdı ki."

"Biliyorum ama o anda düşünemedim. Şimdide bana kızgın, gerçi son zamanlarda hep kızgın."

Kaşlarımı çattım. "Sana bir şey mi diyor?" Selim'in Bahar'ı üzmemek için çabalayacağını biliyordum ama yine de onu bu kadar üzgün görmek üzüyordu beni.

"Hayır," dedi kırgın sesiyle. "Aslında daha çok kendini üzüyor bence. Beni kırmamak için o kadar çabalıyor ki olan ona oluyor ama ben bu duruma da çok üzülüyorum."

"Tamam," derken uzanıp ona sarıldım. "Buradan bir çıkalım bence artık en azından Ali Asaf bilmeli."

Başını onaylar gibi salladı. "Daha önce de dediğim gibi senden ya da Selim'den duymalı bence ama yine de ben

önceden biraz belli etmeye çalışıp, konuşmak istediğinizi falan söylerim." Yine beni onayladı.

"Üzülme artık ama bak halledeceğiz." Bunu gerçekten inanarak söylüyordum.

Odanın kapısı tıklatılınca içeri girmeleri için seslendim. Önce Ali Asaf, arkasından da Kaan girdi. Ali Asaf'ın kolundaki sargının değiştiğini görünce gülümsedim. Kaan bana doğru gelirken elini omzuma attı ve hafifçe sarıldı.

"Nasılsın yavrusu?" diye sorduğunda dirseğimle karnına vurdum. "Of," diye inlerken Ali Asaf'a baktı. "İyi bu iyi, bir şeyi," yok dedi ve yanını tutarak benden uzaklaştı.

Ali Asaf gülümsedi ama bir şey söylemeden sadece başını iki yana salladı.

Eve giderken genel olarak sessizdik. Kaan'a Ayşe'yi sorduğumda sırıtarak cevap verdi. "Dün geceden beri sana ve Ali Asaf'a pişirdiği şeylerle üç ay beslenme gereksinimi yaşamazsınız. Yetmedi şu an Emine teyzeyle pişirmeye devam ediyor."

Hepimiz güldük. Bahar'da bize katıldı ama onun yüzünde aynı neşeyi yakalayamamak beni üzüyordu.

Evin önünde durduğumuzda hepimiz arabadan indik. Ali Asaf çantamı almak istedi ama ona vermedim. "Ben iyiyim, yaralı olan sessin."

"Bende iyiyim," dedi karşılık vererek ama fiziksel olarak yarası olan ben değildim. Çantamı ona vermedim. Eve doğru yürürken merdivenleri çıktığımız anda kapı hızla açıldı. Ayşe meraklı gözlerle hepimize baktı ve sonunda benim üzerimde durdu. "İyisin," dedi bir anda rahatlamış gibi.

Kaan onun tedirginliğini sezip yanına gitti ve karısına sarıldı. "Sana iyi demiştim ya Ayşe'm, hem de baya iyi," derken bana baktı. Sırıtarak ona dirseğimi gösterdiğimde kahkaha attı. Ayşe yanıma gelip bana sarıldı ve Ali Asaf'a da geçmiş olsun dedi.

İçeri girdiğimizde evi bu kadar kalabalık beklemiyordum. Seyhan teyze elindeki tabakla mutfaktan çıktı. Ortalıkta

koşturan Ayşin'i görünce gülümsedim. Songül ve Nalan ablada mutfaktan çıkınca gülümsemem genişledi.

"Herkes burada mı?" derken Bahar'a baktım. Bahar başını sallayıp içeri yürüyünce bizde arkasından ilerledik. Salona girdiğimizde herkes bize doğru döndü. Ayşin koşarak kendini Ali Asaf'ın üzerine attı. Ali Asaf onu tek koluyla yakaladı ama Nalan abla hemen koşarak yanımıza geldi.

"Ali Asaf canın yanmasın?" derken küçük kızı kucağından almak istedi ama Ayşin ellerini boynuna dolayarak ona sımsıkı tutundu.

Ali Asaf sorun olmadığını gösterir gibi kucağında minik kızla içeri yürüdü. Nalan abla ve arkasından da Songül gelip bana sarıldı.

Songül, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim ve arkadaşımın yüzüne baktım. Eskisi kadar sık görüşemiyorduk ama yüzünün bu kadar solgun olduğunu görünce onun için endişelendim. "Sen iyi misin?" diye sordum karşılık olarak. Başını sallayarak hafifçe gülümsedi.

Daha fazlasını merak ederek yüzüne baktım ama Bahar araya girdi. "Selim nerede?" diye sorunca üçümüzde ona baktık. Kendinden beklenmeyecek bir endişeyle sormuştu bunu ve odadaki herkesin dikkatini bir anda üzerine çekti. Ali Asaf'ın göz ucuyla bize baktığını gördüm ama sonra yeniden Ayşin'le ilgilenmeye başladı.

"İşi varmış," dedi Nalan abla üzgün bir sesle. Bahar'ın yüzü daha da asıldı, gözleri doldu ve dudakları titredi. Elimdeki çantayı ona uzattım ve "Bahar bunu odama çıkarır mısın?" dedim. Başını sallayıp çantayı elimden aldı ve merdivenlerinden yukarı çıktı.

Peşinden gidip onunla konuşmak istedim ama kalabalığın arasında bunu yapamayacağımı biliyordum.

Günün ger kalanı nasıl geçi anlamadım. Kalabalık bir masa hazırlandı ve hepimiz yemek yedik. Ayşe, Emine annem ve Seyhan teyze orduya yetecek kadar yemek pişirmişti. Hepsinin sadece tadına bakmak bile karnımın şişmesine sebep oluyordu.

Ali Asaf ve benden kimse bahsetmedi. Seyhan teyze her zamanki gibiydi. Bana hep kızı gibi davranmıştı yine öyleydi ama arada sırada Ali Asaf ve bana attığı umut dolu bakışları da yakalamıştım.

Emine annem daha sessizdi fakat çok tedirgin olduğunu hissediyordum. Benim için korkmuştu ve bunu üzerinden kolay kolay atamayacağının farkındaydım. Ara sıra ona sarılıp rahatlatmaya çalışıyordum. Kendini daha iyi hissetmesini istiyordum.

Çay içerken Emine annemin telefonu çaldı. Telefonu alıp ona götürdüğümde bana ters ters baktı. "İyiyim ben, rahatla artık," derken telefonu uzattım. Arayan ekranında Hatun Hanım yazdığını gördüm. Emine annemin çok sevdiği bir arkadaşıydı. Telefonu açtı ve mutfağa doğru ilerledi. Bende peşinden gittim.

Telefonda konuşurken kendime sıcak su aldım ve yeşil çay yapmak için oyalandım.

"Çok istedim Hatun ama gelemem," dedi. Başıma geleceğini bildiğim için onun peşinden gelmiştim. Yüzünü görebilmek için karşısına geçtim. "Hayır, sakın gitmeyeceğim deme!"

Kaşlarını çatarak bana baktı ama hızla elinden telefonu kaptım. "Nasılsın Hatun teyze?"

"İyiyim yavrum sen nasılsın? Geçmiş olsun kuzum," dedi o sevecen sesiyle.

"Teşekkür ederim," derken Emine anneme baktım. "Sen Emine anneme bakma Hatun teyze, yarın ben kendim otobüse bindireceğim onu," dedim.

Emine annemin beni bırakmayacağını düşünen kadın, "Zorlama kızım, haklı kadın nasıl bıraksın seni?"

"İyiyim ben, hem bir şey olsa beni hastaneden çıkarırlar mıydı?" kadın telefonda sessiz kaldı. "Sen hiç merak etme gelecek," dedikten sonra veda edip telefonu kapattık.

"Hiç itiraz etme Emine anne, kadın senin en yakın arkadaşın."

"Kızım nasıl bırakayım gideyim ben seni?"

Ufak tefek kadını kollarımın arasına alıp sarıldım. "Ben iyiyim, kaç kere söylemem gerek."

Bahar mutfağa girerek, "Hem ben yanında kalırım," diye araya girdi. Emine annem tereddüt etti.

"Gitmezsen kendimi kötü hissedeceğim," dedim. Hatun teyzenin torununun sünnet düğünü vardı ve aylar öncesinden gideceğinin planını yapmıştık zaten. Bakışlarından pes ettiğini ve ikna olduğunu anlayıp rahatladım.

Akşamüzeri herkes gitmek için ayaklandığında Bahar bizde kalmak istedi fakat eve gidip dinlenmesini istiyordum. Selim akşamda gelmemişti ve Bahar'ın morali çok daha fazla bozuktu. Zorda olsa onu ikna edip eve gönderdim. Ali Asaf'ın gözlerini üzerimde hissettiğimde neredeyse herkes gitmişti. Kapıdan çıkmadan önce bana baktı.

Emine annem arkasını dönüp içeri yürüdü ve gözden kayboldu. Uzanıp Ali Asaf'ın elini tuttum. Parmaklarımız birleşirken yüzüme baktı. "Seni bırakıp gitmek hoşuma gitmiyor."

Sesinin tonu nedense çok hüzünlüydü. "Benimde gitmiyor," dedim kabul ederek. Sonra ona doğru bir adım yaklaştım. "Acaba," dedim kendimden emin olamayarak. Ali Asaf merakla devam etmemi bekledi. "Yarın akşam burada, benimle mi kalsan?"

Söylediğim şeyle derin bir nefes aldı. "Buraya girdiğimi biri görürse bu mahallenin dilinden kurtulamazsın Mahinev."

Haklıydı. Özellikle Asuman teyzenin gördüğünü düşündüğümde tüylerim diken diken oluyordu. Ama yine de bir gece de olsa yatağımda onunla uyumak istiyordum. Başımıza gelen bu olaydan sonra benden uzak olması zoruma gidiyormuş gibi hissediyordum.

"Lütfen," dedim istemsizce. "Gece gelsen?" bakışları yüzüme kaydı. Gözleri gözlerimde gezinirken bir anlığına nefes almayı bıraktım sanki. Elini kaldırıp yanağımı okşayınca gözlerimi kapattım. Evet demesini istiyordum.

Bir süre sessiz kaldı ama sonunda, "Tamam," dedi. Gözlerim heyecanla açıldı. Gülümseyerek ona baktığımı görünce başını iki yana salladı ama dudaklarında oluşan kıvrılmayı yakalamıştım.

İstemesem de elini bıraktım ve gitmesine izin verdim. Elimi geri çekmeden önce kaldırıp üzerine bir öpücük bıraktı ve huzursuz bir iç çekişten sonra gitti.

...

Gece nasıl geçti, ertesi gün nasıl geldi anlamadım. Emine annemi yolcu ederken kadını iyi olduğuma zorla ikna etmiştim. Taksiye binmeden önce bile hâlâ gitmemekten bahsediyordu. Onu yolcu ettikten sonra akşamı zor ettim.

Zaman hızlı mı geçti yoksa bana mı öyle geldi bilmiyorum. Bir yanım vakit geçmiyor gibi hissederken diğer yanımda ne olduğunu anlamadan geçiyor gibiydi. Bahar, Ali Asaf'ın akşam burada olacağını bilen tek kişiydi.

Selim'le araları hâlâ biraz açıktı ve bunu çözmek için elimden geleni yapacağımı da aklımın bir köşesine yazdım. Televizyonun karşısında yemeğimi yerken gözüm saate kaydı. Bu saatte bir şeyler yemekten hiç hoşlanmasam da garip bir gerginlik vardı üzerimde.

Saat on buçuk olduğunda odama çıkıp üzerimi değiştirdim. Dolaptan pijamalarımı alırken, gözüme bir anlığına kısa şortu ve ince askılı üstü olan pijama takımı takıldı. Ali Asaf, yakınlaşmamız konusunda isteğini belirtmişti. Ne kadar yakınlaşırsak yakınlaşalım sonuna kadar gitmeyeceğini düşünüyordu.

Ben aynı düşüncede değildim.

Bunun için bir plan ya da zemin hazırlamak değildi niyetim ama bana dokunduğu zaman hissettiğim şeyi onun gibi inkâr etmek de istemiyordum.

Anlık bir kararla elime aldığım pijamaları bıraktım ve diğer takımı aldım. Üzerimi hızla değiştirip, saçlarımın örgüsünü açtım ve taradım. Yatağıma girip ince örtüğü üzerime örttüm ve uyuya kalırım da Ali Asaf ararsa duyamam diye

telefonumun sesini açtım. Odamdaki televizyonun sesini açıp kanallar arasında gezinmeye başladım.

Saat on bir olduğunda Ali Asaf'tan ses yoktu. Elime telefonu alıp ekrana baktım. Bir an mesaj atmak istedim ama sonra vazgeçip telefonu yerine koydum.

Uykuya daldığımı hatırlamıyordum bile. Bir bacağımı örtünün altından çıkardım ve ince örtüyü bacaklarımın arasına alarak yerimde döndüm. Sonra gözlerim bir anda açıldı. Tam karşımda, yerde oturan Ali Asaf'ı görünce hızla yerimde doğruldum.

"Ödümü patlattın," dedim panikle. Ali Asaf bakışlarını üzerimden çekmedi. Sırtını geniş dolaba yaslamış, bir bacağını dizinden kırmış, diğerini de yere uzatmıştı. Bacaklarımın arasına dolanan örtüyü ittirip yerimden kalktım. Ona doğru birkaç adım atarak yaklaştım. Başını kaldırıp yerden bana baktı. Gözleri yüzümde, çıplak bacaklarımda ve üzerimdeki kıyafetlerde dolaştı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve havada duran dizine baskı yaparak indirmesini sağladım. Bacaklarımı, onun bacaklarının iki yanına atarak yaklaştım ama kucağına oturmadım. Dizlerim onun kalçalarının iki yanında dururken ellerimi omuzlarına koyarak destek alıp dizlerimin üzerinde bekledim.

"Nasıl girdin sen içeri?" Evde bizden başka kimse yoktu ama yine de sesim kısık çıktı. Elini hareket ettirdi ve koyu renk eşofman altının cebinden anahtarı çıkarıp bana gösterdi.

"Emine annem Bahar'a mı vermiş?"

Yine beni başıyla onaylayarak cevap verdi ama konuşmadı.

"Bir şey mi oldu?"

Başını iki yana salladı. Gözlerimi devirdim ve kucağına oturdum. Ben oturunca dizlerini kırdı ve oluşan eğimle bedenim ona daha fazla yaklaştı. Kalkan dizlerine sırtımı yasladım. Bacaklarım iki yanında dururken onları sırtına doğru kıvırdım.

"Ne bu gizem komutanım?" derken gülümsedim. Bakışları dudaklarıma, oradan da boynuma kaydı. Elinin birini boynuma sararken diğeriyle ince askının üzerinde dolaştı.

"Geldiğimde uyuyordun," derken parmağı ince askıların altına girdi ve tenimde gezinmeye başladı.

"Yanına yatacaktım ama sonra uyumanı izlemek çok daha zevkli geldi." Boğuk ses tonu kulağıma bana özel bir melodiymiş gibi geliyordu.

"Şimdi uyandım," dedim fısıldayarak. "Ve senin yanıma gelmeni istiyorum."

"Yanındayım," dedi dudaklarıma doğru ama başımı iki yana salladım. "Yatakta yanımda olmanı istiyorum," dedim.

Başını eğdi ve anlını çıplak omzuma yasladı. Nefesinin sıcaklığını boynumda ve göğsümün üst kısmında hissediyordum.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi tenime doğru ve burnunu hassas derimin üzerinde gezdirdi. "Ve böyle giyinmişsin," derken yutkunduğunu hissettim. "Nasıl yan yana yatayım ben seninle?"

Ellerimi kaldırıp ensesine sardım ve bir elimle saçlarına dokunurken diğerini ensesinde dolaştırdım. İki elimi yüzünün iki yanına yerleştirip başını bana bakana kadar geri çektim. Gözlerimiz birleşti ve bakışlarında gördüğüm arzu nefesimi kesti. Aynı istek benimde gözlerimde vardı biliyordum.

Tek kelime etmeden başımı eğdim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ağzımın içinden kaçan inleme ikimizin arasında kayboldu. Bacaklarımı geri çektim ve dizlerimin üzerinde doğrulduktan sonra onun kucağına yerleştim. Yavaş hareketlerle bacaklarım kıpırdadı. İnce kumaşın altında hissettiğim sertliğe kendimi bastırırken aynı anda dudaklarımı da daha sert bastırdım.

Ali Asaf'ın eli ensemdeki saçlarıma asıldı ve beni kendine daha fazla bastırdı. Hissettiğim hafif acıyla inledim. Bedenim kendi aklı varmışçasına Ali Asaf'ın kucağında hareket etmeye başladı. Tenimin en hassas noktasını ona dayayıp,

yarattığım sürtünmenin tadını çıkarırken dudaklarımın arasından daha yüksek bir inleme kaçtı.

Dudaklarını aniden geri çekti. "Bilerek yapıyorsun," derken nefes nefese soluğu tenime çarptı. Başımı iki yana salladım. "Ben bilerek yapmıyorum ama sen bilerek kendini tutuyorsun." Gözlerinde bir şey parladı. Ağır göz kapaklarının altından bana bakarken aklından bir sürü şey geçtiğinin farkındaydım.

"Seni kaybettiğimi sandım," dedi bir anda. Kirli sakallı yanağını okşadıktan sonra aynı noktayı öptüm.

"Beni kaybetmedin."

"Sana dokunmazsam, sanki sana ait olmazsam varlığında yok olacakmış gibi hissediyorum ve bu hissi üzerimden nasıl atacağımı bilmiyorum."

Dudaklarımı sakince teninde gezdirdim ve kucağından kalktım. Elini tutarken, benimle ayağa kalkması için onu cesaretlendirdim. Yatağıma geçtiğimde dizlerimin üzerinde doğruldum ve tişörtünden yakalayıp onu kendime doğru çektim. Koluna dikkat ederek tişörtünü yakasından tutup çıkardı.

Çıplak göğsü yüzümün tam karşısında durunca nefesim kesildi. Dizlerimin üzerinde ona doğru yaklaştım. Yatakta dizlerimin üzerindeydim, o da tam karşımda dikiliyordu. Kollarımı ince, kaslı beline sardım ve dudaklarımı gerilen boyun kaslarının üzerinde gezdirdim. Ali Asaf bir eliyle saçlarımı geriye doğru atarken, bende dişlerimi hassas derinin üzerine bastırdım ve Ali Asaf yüksek sesle inledi.

Bir eli belimde, diğeri saçlarımın arasındaydı. Bana neredeyse dokunmuyordu ve ben ıslanıyordum. Dudaklarım çıplak teninde gezindikçe, bedenimin tüm kilitleri birer birer açılıyordu.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Ali Asaf başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Elleri belimi yakaladı ve beni geriye doğru hareket ettirirken kendi de üzerime doğru geldi. Fakat yatakta uzanmadım. Hâlâ dizlerimin üzerinde dururken beni öpmesine izin verdim.

Dudaklarımız çılgınca hareket etti. Ellerim çıplak teninde sabırsızca dolaşırken, Ali Asaf'ın iri parmakları tenimi sıkıştırdı. Avuçlarımın altında kaslarını hissettim. Tenimin altında kasılan teninin her bir santimine dokundum.

İstemeyerek de olsa ondan uzaklaştım ve üzerimdeki ince kumaşı tutup, bakışlarımı ondan kaçırmadan üzerimden çıkardım. İçerisi soğuk değildi ama çıplak tenim ürperdi. Gözleri omuzlarımda ve göğüslerimin üzerinde gezinirken yutkundu. İki elini belime sardı ve başını eğip dudaklarını iki göğsümün tam ortasına bastırdı. Belim geriye doğru büküldü.

Kolları beni sarmıyor olsa sırt üstü yatağa düşerdim. Ama Ali Asaf beni sıkıca tuttu ve dudaklarının sıcaklığı bir göğsümün üzerine kapandı. Gözlerimi kapattım ve saçlarına asıldım. Dudakları göğsümün ucunu sertçe emdi. Elinin biri beni sırtımdan desteklemeye devam ederken, ıslak dili hassas tenimde gezindi.

Ağzının içinde kaybolan göğsüme bakmak istedim ama hissettiğim şey o kadar yoğundu ki gözlerimi uzun süre açık tutamıyordum. Ali Asaf, sanki önünde çok sevdiği bir tatlı varmışçasına göğsümün üzerinde çalıştı. Dilinin ıslaklığı sertleşen tepenin üzerinde gezinince alt dudağımı ısırdım. Daha sonra dişlerinin hassas tenimi çizdiğini fark ettim ve dudaklarımın arasından kaçmasına hâkim olamadığım bir ses çıktı.

Ali Asaf bunu duyunca başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerimin içine bakarak başını diğer göğsüme kaydırdı ve bakışlarını gözlerimden çekmeden dilini göğsümün ucuna dokundurup yaladı. Nefesimin hızlanmasıyla göğsüm inip kalktı ve ben daha kendime gelemeden dişlerini tenime bastırdı.

Acıyla karışık aldığım zevkle ufak bir çığlık attım. Kendimi kaybetmiş gibi hissediyordum. Bedenim sanki benim kontrolümde değildi artık. Dizlerimin üzerindeydim ama Ali Asaf beni tutmasa kendimi yatağa bırakacaktım.

Eliyle beni destekledi ve sırtım yatağa değene kadar düşmeme izin verdi. Sırtım yatağa değdiği anda üzerimde yükseldi ve altımdaki şortu, külotumla birlikte tutup tek hamlede çıkardı. Bu kadar hızlı hareket etmesiyle bir an afalladım ama sonra ne olduğunu anlamadan yataktan aşağı kaydı, yatağın ucunda dizlerinin üzerine çöktü ve beni iki bacağımdan tutarak beni de yatağın ucuna kadar çekti.

"Ne?" derken başımı kaldırıp Ali Asaf'a baktım. Bakışlarındaki ateşle yutkundum. "Bacaklarını aç, seni görmek istiyorum," dediğinde yutkundum.

Zihnim o kadar bulanıktı ki söylediklerini zar zor algılıyordum.

"Ali Asaf," diye mırıldandım.

"Mahinev," dedi aynı şekilde ama sonra devam etti. Bir eliyle bacaklarımı aralarken konuştu. "Sen boşalana kadar, seni yalamama izin vereceksin."

Kurduğu cümleyle tüm bedenim kızardı. Göğsümün üzerindeki yanmayı hissediyordum. Nefesim kesildi ama yine de çenemi tutamadım.

"Ali Asaf," dedim tekrar ve beni dinlemesi için eline uzandım. Elimi tutunca göz göze geldik. "Sen," dedim ama nasıl soracağımı bilemedim.

Ali Asaf ne diyeceğimi tahmin etmiş gibi gülümsedi ama yine de sormamı bekledi. "Ben?"

"Sen, şeyi sert mi seviyorsun?" dedim tek seferde.

"Neyi?" dedi beni zorlamak ister gibi.

Bana, bunu söylettirmemesi için yalvaran bakışlarla ona baktım. "Mahinev," dedi dudaklarını yalayarak. "Islaklığın gözlerimin önünde ağzımı sulandırıyor." Eğilip bacağıma bir öpücük kondurdu. "Ne soracaksan çekinmeden sor yavrum?"

"Ah," derken bakışlarımı ondan kaçırıp kendimi yatağa bıraktım. Bir yanım deli gibi utanıyordu ama diğer yanım böyle konuşmasına bayılıyordu. En çok da bedenim. Onun her kelimesiyle harekete geçiyordu. Bedenimdeki her bir uzuv onun ağzından çıkan kelimeleri komut belliyordu.

"Sert seviyorum," dedi az önce sorduğum sorumu yanıtlayarak.

"Ağzında bozuk," dedim konuya açıklık getirmek ister gibi. Başını sallarken sırıttı.

Kalçalarımı kavrayıp sıkan parmaklarla bedenim kasıldı. "Bence sende biraz sertlikten hoşlanıyorsun," dedi, tıpkı benim gibi bir durumu belirtiyordu. Buna itiraz edecek değildim. Gerçi Ali Asaf'ın yaptığı her şey hoşuma gidiyordu. Kalçalarımda gezinen parmakları kasıldı ve usulca beni bacaklarımı açmaya zorladı.

Islanan kadınlığımla, karnım arasında kalan hassas noktaya dudaklarını bastırdı ve tenime doğru fısıldadı. "Bedeninin her bir noktası ilgiyi hak ediyor ve bunu ben göstereceğim."

Aralanan bacaklarımın arasından bir elini uzattı ve işaret parmağını ıslaklığımın üzerinde bir kere kaydırdı. Dokunduğu yer sanki mümkünmüş gibi daha da ıslandı ama bunun yanında ateş gibi yanıyordum.

Bacaklarımın arası nabız gibi atmaya başladı. Ali Asaf bakışlarını bir an bile o noktadan ayırmadı. Ali Asaf'ın dudakları, titreyen uyluklarımın üzerine dokununca bedenimi sabit tutmak için çabaladım. Dudakları sakince tenimde gezindi. Ben onun ıslak dudaklarına odaklanmışken parmağını bir kez daha ince bir şerit hâlinde kadınlığımda kaydırdı.

Sonra başını eğdi ve hem dudaklarının hem de burnunun sert baskısını hissettim. Dudaklarımın arasından nefes nefese bir çığlık kaçtı. İsmini panikle karışık fısıldarken Ali Asaf durmadı.

"Ağzımı burada istiyorsun," dedi boğuk sesiyle. Dilini bir kere tenimin üzerinde kaydırdı ve daha sonra içeri girmek için hafifçe zorladı. "Beni içeri almak için kasıldığını dilimin altında hissediyorum."

"Ah," diye inlerken Ali Asaf'ın dili ufak aralığı hafifçe zorlayarak içime girdi. "Dilimin altında ıslaklığının arttığını hissediyorum, Mahinev," derken dudaklarını ince derinin

üzerine bastırıp emdi. "Seninle böyle konuşmamdan tahrik oluyorsun." Bu bir soru değildi ama soru olsaydı da cevap verecek durumda değildim.

"Dilimin altında bunun kanıtını hissediyorum," derken dilini ıslak kıvrımlarımın arasına daldırıp yaladı. Bedenim yataktan yukarı yükseldi ve nefesimi kontrol etmeye çalışırken dudaklarımın arasından hırıltılı bir ses çıktı.

"Ağzımın içinde tenin zonkluyor ve benim için açılıyorsun." Ağzı tenimi tamamen yalayıp yuttu. Dilinin her hareket edişinde kalçamı belli belirsiz hareket ettirdim. Ağzını ufak noktaya her bastırdığında tırnaklarımı yatağa geçirdim. Nabız gibi atan tenimi yalayıp dilini içime soktuğunda neredeyse avazım çıktığı kadar ismini haykıracaktım.

"Böyle boşalmanı istiyorum." Dişlerinin arasına aldığı tenimi ısırdı. Yeniden çığlık attım. Onun böyle konuşması benim sonum olacaktı.

Dirseklerimin üzerinde yükselip bacaklarımın arasında hareket eden başını izledim. Ali Asaf kesik nefeslerimin arasında iki elini kalçama sardı ve beni öyle kuvvetli bir şekilde ağzına doğru çekti ki dengemi kaybedip yeniden sırt üstü yatağa düştüm.

Belimin altını hareket ettiremeden onun insafına bıraktım. Parmakları tenimi sıktı, dudakları tenimi emerken dili ıslaklığımı etrafına yayarak içime girmek için hareket etti. Ağzından kaçan boğuk inlemeleri tenimin üzerine kaybolurken nabzım hızlandı. Bedenim içten dışa öyle güzel bir noktaya doğru tırmanmaya başladı ki elimi uzatıp saçlarının arasına daldırdım ve başımı istemsizce tenime bastırdım.

Bir yanım onu tutup emdiği noktadan uzaklaştırmak istiyordu ama diğer yanım da ağzını kendime daha fazla bastırmamı emrediyordu.

Boğuk bir sesle defalarca ismini haykırdım. Yalvarır tonda çıkan inlemelerimi umursamadan kendi bildiğini yapmaya devam etti. Bacağımın birini omzuna doğru attığında, ne istediğimi dahi bilmeden, "Lütfen," diye yalvardım.

Ağzını kadınlığıma bastırdı. Zihnimi bulandıran bir hızla önce dudaklarıyla tenimi emiyor daha sonra dilini içime sokup çıkarıyordu. Onu takip edemiyordum bile. Ne zaman birinin zevkine kedimi kaptırsam diğerini yapmaya başlıyordu ve ben hangisinde durmasını istediğimi bilmiyordum.

Ali Asaf dengeli hareket etti. Yaptığı işin hakkını vermek istercesine tutarlı bir şekilde sırasıyla hem emdi hem de dilini hızla hareket ettirdi.

Defalarca ismini haykırdım ama durmadı. Dizlerim titremeye başladığında ağzımdan uzun bir inleme kurtuldu.

İki elimle birden saçlarına asıldım. Kendimi hiç utanmadan ağzına doğru ittirirken utancın son kırıntıları da uçup gitti. Ben ulaşmaya çalıştığım o nokta için çırpınırken Ali Asaf bir parmağını içime soktu ve aniden patladım.

Tüm bedenim gerildi. Dizlerimle birlikte aynı anda bütün uzuvlarım kasıldı. Parmağını biraz daha zorlayarak ittirdi ve hiç tahmin etmeyeceğim bir noktaya dokunduğunda çığlık attım. Bedenim bir kez daha kasıldı ve acıyla karışık zevkle birlikte aniden rahatladım.

Göğsüm hızlı nefes alışverişimle kalkıp inmeye devam etti. Ardı ardına soluk almaya çalıştım. Başımın döndüğünü hissettiğimde gözlerimi sımsıkı yumdum. Ali Asaf'ın üzerime tırmandığını hissettiğimde kaç dakikadır kıpırdamadan yattığımı merak ettim.

Suratında kocaman bir gülümsemeyle bana bakan adama döndüm. Kendinden memnun hâlini gördükçe kalbim onun için çırpındı. Nefesimi hâlâ tam toparlayamamıştım ama yine de konuşmaya çalıştım.

"Ben," dedim ama sesim zar zor çıktı için bir kez daha denedim. "Bu nasıl," diye başladım ama bitiremedim.

Ali Asaf yanıma tamamen uzandı ve dirseğinden destek alarak bana baktı. Sargılı kolunu boynuma doğru uzattı ve elini iki göğsümün arasından aşağı kaydırdı. Gözlerini yüzümden hiç çekmeden az önce ağzıyla her santimini

ezberlediği kadınlığıma doğru ilerleyip bir parmağının ucunu tekrar içime soktu.

Tenim hâlâ hassastı ama onun dokunuşuyla titredim. Bedenim üst kısmını ona doğru çevirdim ve titreyen parmaklarımı dudaklarına uzatıp hafifçe okşadım. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum.

"Bu sefer," dedim nefes nefese, hâlâ sesim yerine gelmemişti. "Durmayacaksın değil mi?"

"Mahinev," dedi acı çeker gibi. "Ben delirmeden nasıl dokunacağım sana? Kendimi kaybetmeden, canını yakmadan, içimdeki isteği köreltmeden nasıl değecek tenim tenine. İliklerime kadar her yer sen olmuşken, ağzımda tadın varken, ben aklımı ve kalbimi kaybetmeden tenim tenine nasıl değecek? Of, Mahinev... Nasıl sevişeceğim ben seninle..."

Buna verecek cevabım yoktu o yüzden bende elimi ensesine sarıp dudaklarını dudaklarıma doğru çektim. Ağzıma kapanan dudaklarla nefesim kesildi. Kendi tadımı almak umurumda değildi. Tek istediğim onu öpmekti.

Yerimde hafifçe doğrulurken kendimle birlikte onu da çektim. İkimizde dizlerimizin üzerinde durana kadar hareket ettik. Karşısında çırılçıplak durmaktan çekinmiyordum. Dudaklarımı yeniden ağzına bastırdım ve o beni öperken elimi sıcak göğsünden aşağı kaydırıp, tırnaklarımı gergin teninde gezdirdim.

Parmaklarımın altında gerilip kasılan kaslarını hissettim. Beline inen elimi eşofmanının gevşek ipine uzattım ve tek bir hamleyle çözüp belini gevşettim. Dudaklarını ağzımdan çekmek istedi ama buna fırsat vermedim. Gevşeyen belinden içeri elimi kaydırdım ve dar iç çamaşırını da geçerek çıplak tenine dokunup parmaklarımın arasında onu hissettim.

Sıcak, sert ama bir o kadar da kadifemsi bir his doldurdu elimi. Ali Asaf aniden geri çekildi ama elimi kendinden uzaklaştıramadı. "Mahinev," derken elimi beline kaydırdım ve iki elimle birden eşofmanını aşağı sıyırdım.

Dizlerinin üzerinde durduğu için çok fazla inmedi ama aynı hızla elimi iç çamaşırına uzatınca gergin çamaşırı biraz aşağı indirmeyi başardım. Ali Asaf elimi tutup beni durdurdu. Kendimi üzerine atıp bedenine yasladım. "Beni durdurmayacaksın."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Bu seninle alakalı değil," diye dudaklarına doğru fısıldadım. "Ben istiyorum." Dudağına bir öpücük kondurup alt dudağını ısırdım. Ali Asaf yüksek sesle inledi. "Denememe izin vermeyecek misin?"

Sorduğum soruyla gerildi ama ısırdığım yeri hafifçe yaladı. Dudaklarımı sertçe bir kere öptü. "Dur dediğimde duracağına söz ver."

Başımı hevesle sallayınca beni tutan kollarını gevşetti. Ellerimi dar iç çamaşırının beline uzattım ve dikkatle aşağı kaydırdım. Ali Asaf çıkarmaya çalışmadı bile. Bakışlarımı onun teninden ayıramadım. Az önce avucumda hissetmiştim ama şimdi hissettiğimden daha büyük görünüyordu.

Tedirginliğimi görmezden gelerek dizlerimin üzerine oturdum ve elimi uzatıp dokundum. Ben dokununca Ali Asaf'ın tüm bedeni titredi. Başımı geriye atıp yüzüne baktım. Dişlerini alt dudağına geçirmiş hevesli ve heyecanlı bakışları altında beni izliyordu. Yeniden elimin altındaki şişkinliğe odaklandım. İri, kusursuz derecede pürüzsüz ve kalındı.

Parmaklarımın altında genişleyen damarlarını hissediyordum. "Bana böyle bakmaya devam edersen dokunmana gerek kalmayacak?" dedi dişlerini sıkarak. Başımı kaldırıp yeniden ona baktım ve gülümseyip sertliğine doğru eğildim. Dudaklarımı pürüzsüz teninde gezdirdim ve dilimi de işin içine kattım. Parmaklarımın arasında tutarken dilimle başından sonuna kadar görünmez, ıslak bir çizgi çektim ve sonra yeniden yukarı çıkıp, hafif ıslaklıkla parlayan başını yaladım. Dilimi ve dişlerimi geri çekip sadece dudaklarımla yumuşak başını sarıp hafifçe içime çekip emdim.

Dudaklarımı kalınlığının çevresine sarıp, onu alabildiğim kadar ağzıma aldım. Dilimin altında hissettiğim tadıyla inledim. Kendimi çok zorlamadan biraz daha ağzıma aldım ve dilimin üzerine yavaşça kaydırdım.

Dudaklarının arasından önce bir tıslama kaçtı, sonra elleriyle yüzüme düşen saçlarımı kenarı çekti ve tek elinde topladı. Beni izlediğini biliyordum ve bunun farkında olmak karnımın kasılmasına sebep oldu. "Ağzın," dedi ama devamını getiremeden inledi. Saçlarımı tutan eli sıkılaştı ve kalçasını hafifçe ağzıma doğru itti. Elimin birini yataktan kaldırdım ve destek alır gibi sert bacağına tutundum.

Tırnaklarımı tenine geçirince boğazından hırlamayla karışık inleme kurtuldu. "Dur," dedi ama canım durmak istemiyordu. Ona verdiğim sözü tutmak istedim fakat yine de son bir kez dudaklarımın arasında kayan sertliği yaladım ve başımı geri çektim.

Saçımı tutan eli kasıldı ve ben ona bakana kadar saçımı geriye çekti. Göğsü nefes nefese inip kalkarken kızaran elmacık kemiklerine baktım. Ensemden tutup beni yukarı doğru çekti. Yüz yüze gelince dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve sertçe öptü.

Sırtım yatakla buluştuğunda ellerimi ona doğru uzattım ama benden uzaklaşıp üzerindeki son kıyafet parçalarını çıkardı. Bacaklarım refkles olarak aralandı ve Ali Asaf da üzerime yerleşti. Dudaklarımız hızla birbirine değerken sertliği benim ıslak tenimin arasında aşağı yukarı kaydı. İkimizde aynı anda inledik. Ali Asaf bir süre daha hareket etti. Ağzımdan kaçan kesik nefeslerimiz birbirine karıştı.

Dudaklarımızı ayırmadan elini aşağı doğru kaydırdı ve bir parmağını içime sokarak yavaşça ilerledi. Dudakları boynuma kayarken, dişlerini omzumda hissettim. Parmağı biraz daha içeri girdi ve hissettiğim tatlı yoğunlukla belim kıvrıldı. Aynı anda dişlerini köprücük kemiğime bastırdı ve sertçe ısırdı.

Ardından parmağını geri çekti, yeniden içeri girerken bu sefer beni zorlayan genişliği fark ettim. Hâlâ elini

kullanıyordu ama bu sefer bir değil iki parmağı içime girmeye çalıştı.

Hissettiğim tatlı acıyla, altında sızlandım. Ali Asaf'ın dudakları göğüslerime indi ve bu sefer içime kayan parmaklarıyla eş zamanlı olarak sertleşen göğüs ucumu ısırdı. Nefes nefese adını inledim. İki parmağı yavaş hareketlerle içime girip çıkarken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Beni içine alacaksın," dedi kulağıma doğru." Sımsıkısın ama içine girmem için bedenin hazır."

Dizlerim titredi ve parmaklarının daha da ıslandığını fark ettim. Artık içime daha rahat girip çıkıyordu. "Az önceki konuya gelirsek," dedi nefes nefese. "Sert seviyorum ama senin de seveceğini biliyorum." Kulak mememi yakalayıp ben inleyene kadar ısırdı. "Ağzım bozuk ama böyle konuşmam seni tahrik ediyor, öyle değil mi?"

"Evet," dedim çığlık atar gibi. İki parmağı içime girip çıkmaya devam ederken başparmağıyla hâlâ hassas olan ufak şişkinliğin üzerinde gezindi.

"Bir dahaki sefere sert olacağız ama şimdi, ilk seferinde canının yanmasını istemiyorum. Hoşuna gitmesini istiyorum."

Bundan daha fazla hoşuma giderse bayılacaktım.

Parmaklarını çıkardı ve kendini üzerime yerleştirdi. Dudakları dudaklarımın üzerinde sakince gezinirken beni zorlayan sertliğini hissettim. Bacaklarım kalçasının baskısıyla aralandı ve içime girmeye çalışan sertliğinin baskısıyla gerildim.

Ali Asaf dişlerini sıkarak kendini içime itti ve bir an usulca giriyorken daha sonra aniden kendini sertçe bastırdı ve ağzımdan kaçan acıyla karışık bir çığlık odayı doldurdu. Ali Asaf hareketsiz kalınca nefes nefese altında titredim. Terleyen ensemi hafifçe okşadı ve dudakları saç diplerimde gezindi.

"İyisin," dedi ve başımı salladım. Acı hissetmiştim ama katlanamayacağım kadar kötü bir acı değildi. Şu an gergin

ve fazla dolu hissediyordum. Ali Asaf hiç hareket etmeden dudaklarıyla göğsümü yakaladı ve ben itiraz edene kadar ağzının içinde emdi. Sonunda saçından asılıp onu göğsümün ucunu bırakmaya zorlamak zorunda kaldım. Fakat aklımı acıdan uzaklaştırdığının da farkındaydım.

"Birkaç kere hareket edeceğim," dedi ve başımla onaylayınca ileri geri hareket etti. Sakin salınışlarla girip çıkarken acı, yerini doluluk hissine bıraktı önce, daha sonra da dokunduğu her noktamda ayrı bir sinir ucu varmış gibi onu hissetmeye başladım. İki yanımda duran kollarına sarıldım ve üzerimde hareket ettikçe tırnaklarımı tenine bastırdım.

Ali Asaf ellerini yataktan kaldırdı ve hâlâ içimdeyken dizlerinin üzerinde doğrulup birleştiğimiz noktayı izlemeye başladı. Bir süreliğine gözlerini o noktadan çekti ve iki elime birden uzanıp göğüslerim gerilene kadar yukarı kaldırdı. Başımın üzerinde duran yastığın altına giren ellerimin üzerine yastığı bastırdı ve ben tutana kadar bekledi.

Başımı kaldırıp tıpkı onun yaptığı gibi izlemek istedim ama her bir girişle bedenime elektrik vermiyormuş gibi titrememe sebep oluyordu. Ali Asaf yavaşladı, ellerini kalçalarıma sarıp sıktı ve belime uzandı. "Arkanı döner misin?" dediğinde gözlerimi kırıştırıp ona baktım ama söylediğini yapmak için hareket ettim. İçimden tam çıkmadı ama ucuna kadar kendini geri çekti. Bacağımı birini kaldırdım ve olduğum yerde yüz üstü döndüm.

Tam eğileceğim sırada Ali Asaf beni yakaladı ve sırtım göğsüne yaslanana kadar beni kendine çekti. Dizlerim onun bacaklarının iki yanında açıldı. Hâlâ içimdeydi ama tam anlamıyla girmediğinin farkındaydım.

Bana arkadan sarıldı. Bir eliyle göğsümün birini avuçlarken diğerini ıslaklığıma doğru kaydırıp hafifçe okşadı. Sonra hareket etti ve aniden içime girdi. Az önce ki doluluk hissinden çok daha fazla gergin hissediyordum kendimi. Sanki bir sınırım vardı ve Ali Asaf da o sınıra dayanmıştı.

"Al beni içine," diye fısıldadı kulağıma doğru ve tam o noktadan öptü. Kalçam ona yapışmış hâlde belimin üst kısmını öne doğru eğince sonuna kadar bana yaslandığını hissettim. Yeniden hareket etmeye başladı. Göğsümde duran elini çeneme uzattı ve ona bakana kadar başımı yana çevirdi. "Mahinev," diye soludu tenime doğru. "O kadar iyi hissediyorum ki," derken nefes nefese çıkan sesi kulağıma doldu.

Onu sadece başımla onayladım. Ali Asaf hareketlerini hızlandırıp içime girip çıkarken kendimi daha önce hiç bu kadar iyi hissetmediğimi düşündüm. Birleşen tenlerimizin sesi odamın içinde yankılandı.

Daha fazla direnemedim ve yüzüm yastığıma kapanacak şekilde kendimi bıraktım. Ali Asaf iki eliyle belimi tuttu ve kendini bana iterken aynı anda elleriyle de beni çekti. Bacaklarım iki yana ayrılmış bir şekilde onun altında kıvranırken dudaklarının kulağına yaklaştığını hissettim. Saçlarımı kenara çekti.

"Senin karşında dizlerimin üzerine çökerim," dedi hırıltılı sesiyle. "Beni dilediğin gibi etrafında döndürebilirsin Mahinev." Başımı salladım. "Ama bizim aramızdaki şeyin her zaman farkında olacağına söz ver. Bunu bir tek ben hissediyor olamam."

"Evet," dedim. Ağzımdan başka kelimenin çıkacağını zannetmiyordum. Ali Asaf durdu ve bizi yeniden yüz yüze bakacağımız şekilde çevirdi. Dağılan saçlarımı yüzümden çektim ve terleyen şakaklarına baktım. Bacaklarımı araladı ve içeri kayarken gözlerime baktı.

"Daha iyi hissettiğim başka bir an hatırlamıyorum," dedi dişlerini sıkarak. "O kadar sıkı ve darsın ki, içinde hareket ederken beni nasıl sıktığını, nasıl kavrayıp sardığını hissetmek canımı yakıyor." Başını eğip birleştiğimiz noktaya baktı. "Ama of..." nefesini toparlamaya çalışırken hırladı. "Çok iyi hissediyorum, Mahinev."

Hareketleri hızlandı. Bahsettiği o sıkılıkta kayarken gözlerini kapattı ve anın tadını çıkarır gibi başını geriye

yatırdı. Kendimi onun altında sıvılaşmış gibi hissediyordum. Beni bir arada tutan tek şey Ali Asaf'tı. Karnımın altında bir kıpırtı hissettim. Sanki yükseldikçe beni de yok edecek şekilde patlayacaktı. Ellerim tutunacak bir nokta aradı ve Ali Asaf ona tutunmam için kollarını uzattı.

Bedenim kasılırken gerildim. Ali Asaf'ın hareketlerinin teklediğini ve mümkünmüş gibi daha fazla kalınlaştığını, içimi daha da doldurduğunu hissettim. Hissettiğim zevk katlanılmaz bir hâl aldığında ismini haykırarak kasıldım.

Kendimi bir anda uçuyormuş gibi hissettim ve sonra sertçe yere çakıldım. Bedenim pelte gibi yatağa yayılmışken Ali Asaf boğazından hırladı. Ağzının içinden boğuk bir inleme kaçtı ve bedeni kasılırken, kasları gerildi.

İçime dolan sıcaklıkla birlikte Ali Asaf titredi ve başı aşağı doğru düşerken kalçaları birkaç kez daha seğirdi. Başı göğsüme düştü. Nefesi tenimi yakıp geçerken kolumu zorla kaldırıp terli sırtına sardım.

Gözüme takılan sargı bezi beni olduğum durumdan bir anda çıkardı. "Ali Asaf kolun," dedim panikle.

"Yavrum," dedi nefes nefese. "Hâlâ içindeyim, ıslaklığın her yanına yayılmış ve bacaklarının arasında da benim-" cümlesini bitirmesine izin vermeden araya girdim.

"Kolun kanıyor!"

Başını kaldırılıp umursamaz bir bakışla koluna baktı. "Bir şey olmaz, zorladım biraz ondandır."

"Ali Asaf lütfen," dedim ama beni umursamadı. Yavaşça içimden çıktı. Hissettiğim sızıyla gerildim. Ali Asaf yanıma uzandı ve kolunu belime sardı. Bacaklarımın arasında hissettiğim ıslaklığı görmezden gelemiyordum. Ali Asaf beni kendine doğru çekti.

"Birkaç dakika izin ver bana, sonra kalkacağım, temizleneceğiz ve koluma pansuman yapacağız. Tamam mı?"

Başımı salladım ve göğsüne doğru uzandım. Söylemek istediğim bir sürü şey vardı ama ne ağzımı açacak ne de

kolumu kıpırdatacak hâlim vardı. Birkaç dakika demişti Ali Asaf, birkaç dakika sonra bende kendime gelecektim.

Bölümü sevdiniz mi?

Hem hastalık hem aile hayatı hem de iş yoğunluğum elimi kolumu bağlıyor ama düzene sokacağıma inanıyorum. Gecikmeler beni de üzüyor inanın.

Lütfen paylaşımlarınıza beni etiketlemeyi unutmayın.

Bir sonraki bölümde görüşene kadar, kendinize iyi bakın.♥

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; ♥

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik

- tiktok: tugbaaticicosar

MAHİ - On Sekizinci Bölüm

Selam canlarım, yeni bölüm sizlerle. Keyifli okumalar. Bir sürü yorum bekliyorum. ♥

Bölüm canım Damy için halapenobiberi iyii ki ♥

"Bu hayatta, sevmek ve sevilmek için tek bir mutluluk vardır."

-George Sand

Bölüm Şarkısı: Aşk – Gökhan Türkmen

•••

Mahinev

Birkaç dakikadan çok daha fazla kollarının arasında kaldım. Başım boynuyla omzunun arasındaki o sıcak ve huzur veren kuytuya yerleşmiş, bir kolunu başımın altından geçirip, diğerini de sanki gitmemden korkarmışçasına belime sarmıştı. Bacaklarının arasına giren bir bacağım onun sıcaklığıyla sarmalanmıştı.

Ben onunla sarmalanmıştım.

Hem içeriden hem de dışarıdan.

Bedenim yorgundu, nefesim daha yeni düzene girmişti ama ben kendimi içten içe kıpır kıpır hissediyordum. Ayrıca hâlâ terli ve ıslaktım. Bu durumdan Ali Asaf şikâyetçi gibi değildi ama ben yerimde duramıyorum.

Yerimde bir kez daha kıpırdanınca Ali Asaf'ın göğsü küçük bir kıkırdamayla titreşti.

"Yerinde iki dakika duramıyorsun değil mi?" Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı tenine bastırdım.

"İki dakikadan çok fazladır duruyorum."

"Sana azıcık izin ver sonra halledeceğim dediğimden beri kıpırdanıyorsun."

Burnunu sıcak tenine sürtüp kokusunu içime çektim. "Sen bana birkaç dakika ver demiştin, bir saat oldu."

Bu sefer kahkaha sesi odamın içinde yankılandı.

"Sadece on beş dakika oldu yavrum." Başımı hızla kaldırıp önüme düşen saçlarımı geriye ittim ve yüzüne baktım.

"Ne?" derken gözlerim inanamaz hâlde etrafımda saat aradı. "Yalan söyleme, o kadarcık geçmiş olamaz."

Başımı kolundan çekince Ali Asaf sırt üstü döndü ve bir kolunu başının altına alıp, gamzelerini görebileceğim şekilde bana gülümsedi.

"Sabırsızsın kabul et," derken bakışlarını boynumdan göğüslerime doğru indirdi.

Üzerimize örttüğü çarşafı çekip baktığı yerlerimi kapatınca sahte bir ifadeyle dudaklarını büktü. Numaradan suratını asınca gülmemek için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

"Manzaramı kapatman büyük hakaret," dediğinde sanki çarşafın üzerinden bile beni görüyormuş gibi bakışlarını aynı noktada gezdirdi. Çıplak karnına vurunca yüzünü buruşturdu. Canını acıtmadığımı biliyordum ama bu oyuncu tavrına karşılık vermemek için kendimi tutmakta zorlanıyordum.

"Bak bir de şiddet," dedi ve aniden yerinde doğrulup benimle burun buruna geldi. Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki gözlerim şaşı olmasın diye hafifçe uzaklaşma ihtiyacı duydum. Onu net görmek için hareket ettim ama Ali Asaf beni yakaladı ve olduğum yerde sabit durmam için kollarını sıktı.

Üst dudağımı dudaklarının arasına alıp sakin bir hareketle kendine doğru çekti ve hemen ardından bıraktı. Ben kendimi daha derin bir öpücük için hazırlarken Ali Asaf başını yana yatırdı ve dudakları köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken nefesimi tuttum.

"Sert seviyorum dedim," derken dişlerini hassas derimin üzerine bastırdı. "Bu kadar hararetli olacağını düşünmemiştim ama madem şiddetli bir şeyler istiyorsun bunu açık açık belli etmen gerek."

Nefes nefese kalmıştım. Beni böyle etkilemesi bir yanımın sinir olmasına sebep oluyordu ama her dokunuşu, aldığı her nefes beni mahvediyordu.

Yutkunarak kendimi konuşmaya zorladım. "Sanki canını acıtmışım gibi..." devamında ne diyeceğimi bilemedim.

"Acıtmak istiyor musun?" Sorduğu sorunun hemen ardından dişlerini omzuma geçirip sertçe ısırdı. Bedenim bana ihanet ederek aldığı hazla titrerken, dudaklarımdan kaçan inlemeye engel olamadım. Başımı iki yana salladım ama bunu sesli olarak inkâr edecek durumda değildim.

Ali Asaf ısırdığı yere ufak bir öpücük kondurdu ama dudaklarını teminden ayırmadı. Belimde duran elini çekerek benim elime uzandı ve parmaklarımı çıplak omzuna yerleştirdi. Elimin üzerine elini koyup bastırdığında tırnaklarım tenine saplandı ve elimin altında hissettiğim hafif pürüzle irkildim.

Bakışlarım ellerimizin birleştiği omzuna kaydı ve az önce oluşan pürüzle uzaktan yakından alakası olmayan izleri gördüm.

Benim tırnak izlerimi...

Yanaklarımın yandığını hissettim. Parmaklarım izlerin üzerinde gezinirken Ali Asaf titredi.

"Canını mı yaktım?" diye sordum kendimden emin olamayarak. Dudaklarını boynuma doğru ilerletip kulağımın altından öptü.

"Hayır," diye fısıldadığında yutkundum.

"Ama kızarmışlar," dedim. İzlerin olduğu yeri okşadığımda Ali Asaf derin bir iç çekti. "Acımıyor demen saç-"

"Olabilecek en tatlı şekilde," diyerek sözümü kesti. Benden uzaklaşıp yüzüme baktı. Yarıya inmiş göz kapaklarını, elmacık kemiklerini gölgeleyen uzun kirpiklerini izledim. Bakışlarım üzerinde gezinirken, yüzüme düşen saçlarımı geriye itti.

"Şimdi de ufacık tırnaklarının yaptığı izlere mi takıldın?" Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Acımıştır diye düşündüm."

"Bende seni acıttım," dedi sesinin tonunu düşürerek. Parmağını omzumda gezdirdi ve daha sonra göğüslerime doğru inip çarşafın üzerinden sürterek hassas tenimi uyarırcasına bastırdı.

"Dokunduğum yerlerde izlerim var." Nefesimi tutup devam etmesini bekledim. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Gitti," diye fısıldadım.

"O zaman benim nasıl gitmesin?"

Ben sessiz kalınca bir eliyle çenemi tutu ve sağa sola salladı. "Anlaştık?"

Sesinin tonunu soru sorar gibi yükselttiğinde başımı salladım. Rahatlamış gibi bir iç çekti ve bana doğru eğildi. Öpmesini beklerken bakışlarım koluna kaydı ve aniden irkildim.

"Ali Asaf pansumanını yapacaktık," dedim panikle. Yerimden kalkarken beni tutmaya çalıştı ama kollarının arasından sıyrıldım. Odanın içinde sağa sola hareket edip üzerime giyecek bir şeyler ararken Ali Asaf sessiz kaldı.

"Kabahat bende ama ya, sen oyaladın bende sana kandım." Sanki bir anda giyecek hiçbir şeyim kalmamıştı ortalıkta. O yüzden sonunda Ali Asaf'ın tişörtünü görüp üzerime geçirdim. Tişörtü kalçalarımın altına indirirken içeride kalan saçlarımı dışarı çıkarıp Ali Asaf'a döndüm.

"Ne?" dedim.

"Sen çıplak dolaşırken acayip tahrik oldum."

Kurduğu cümleyle attığım adım havada kaldı ve sendeledim. Ali Asaf bu hâlime kahkaha atarak gülünce bütün sinirlerim tepeme çıktı. Elime geçen yastığı ona doğru fırlattım. Yüzüne gelmesini beklerken Ali Asaf yana kaydı ve yastık yaralı koluna çarpında dudaklarının arasından tıslamaya benzer bir ses çıktı.

Aptal kafam...

"Of Ali Asaf ya," derken hemen yanına gittim. "Özür dilerim, iyi misin?"

"Yavrum, hadi biraz sakinleş." Sargı bezinin üzerinde gördüğüm kırmızılıkla gözlerim doldu.

"Şişt," derken beni sakinleştirmek için yanağımı okşadı. "Bak şimdi sen bir duş alıyorsun, bende aşağıdan pansuman için malzemeleri alacağım."

"Ben getiririm," diye hemen araya girdim ama kalkmama izin vermedi.

"Dinle beni," diyerek uyardı ve devam etti. "Ben gidip alırım. Sen duştan çıkınca da koluma su değdirmeden bende bir duş alırım ve sonra pansumanı değiştiririz. Birlikte, tamam mı?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Yataktan kalkıp ondan uzaklaşmadan önce eğilip omzumdan öptü ve ben ayağa kalktığımda Ali Asaf da hemen yataktan çıktı. Gözlerimin çıplak göğsünden aşağı kaymaması için zorladım. Ali Asaf bu hâlimi fark etmiş gibi gülümsedi. Onun karşısında daha fazla kızarmamak için arkamı döndüm ve kendimi odamdan dışarı attım.

Odamın yanındaki banyo kapısını açıp içeri girdiğimde sanki uzun bir mesafeyi koşarak aşmışım gibi nefes nefeseydim. Sırtımı yasladığım kapıdan uzaklaşıp aynanın karşısına geçtim ve yansımama baktım. Önce kızaran yanaklarım karşıladı beni. Parmak uçlarımla yanağıma dokundum. Gözlerimi daha aşağıya, dudaklarıma indirdiğimde içime çektiğim soluk boğazımda tıkandı. Parmak uçlarımla dokunduğum dudaklarım hafifçe sızladı ama sanki dokunduğum her santimim bana bir anıyı çağrıştırıyordu.

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Ellerim lavabonun soğuk tezgâhını sıkınca hissettiğim soğukluk beni biraz kendime getirdi. Kendime daha fazlasını düşünme izni vermeden hızlıca duşa girdim. Ilık suyun altında rahatlarken gözlerimi sımsıkı yumdum ama bu sefer zihnime dolan anıları görmezden gelmedim.

...

Üzerimde bornozla ve saçlarıma sardığım havluyla odaya girdiğimde Ali Asaf odamda değildi. Dolabımdan iç çamaşırı ve pijamalarımı alıp giyinmeye başladım. Pijama üstümün

son düğmesini iliklediğimde Ali Asaf odaya girdi. Elindeki pansuman malzemelerini yatağın üzerine bırakıp yanıma geldi. Saçlarıma sarılı olan havluyu sakince kaydırdığında ıslak saçlarım omuzlarıma döküldü.

Omuzlarımın ıslanmaması için tek eliyle saçlarımı topladı ve havluyu omuzlarıma serip saçlarımın da üzerine bıraktı. Elini çenemin altına koyup başımı ona bakana kadar yukarı kaldırdığında göz göze geldik.

Başını bana doğru eğdi ve dudaklarını çeneme bastırdı. Tenimin üzerinde nefesini hissedeceğim kadar yakındık. "Duş alıp geliyorum," dedi ve hiç beklemeden arkasını dönüp odadan çıktı.

On, on beş dakika sonra, ıslak saçlarıyla yeniden odama geldiğinde yatağımda bağdaş kurmuş oturuyordum. Elindeki havluyla kısa saçlarını kurularken gülümsedi.

"Saçların kurutmayacak mısın?" dediğinde omuzlarımı silktim.

"Hava sıcak," derken sırtıma dökülen saçlarımı tek elime toparlayıp önde doğru aldım. "Hem zaten neredeyse kurudu."

Saçlarından sonra ensesindeki ıslaklığı da havluyla alıp bana doğru geldi. Çıplak göğsüne bakarken yutkundum. "Sen tişörtünü giymeyecek misin?"

Sorduğum soruyla gülümsemesi genişledi. Dudakları genişçe kıvrılırken bakışlarım ağzına kaydı. İki kenardan belli olan köpek dişleri, böyle gülümsediğimde daha belirgin oluyordu ve böyle anlarda sanki dudaklarından dökülen kelimelerle, aklından geçirdikleri bambaşka şeylermiş gibi hissediyordum.

"Hava sıcak," dedi az önce benim söylediğimi tekrar ederek. Her seferinde beni böyle alt etmesi sinirimi bozuyordu.

"İyi," derken huysuzluğumu belli edercesine arkamı döndüm.

Tam yatacakken yatağın üzerinde duran malzemelere gözüm takıldı yerimden hızla doğruldum.

"Kolunu unuttuk," derken malzemelere uzandım. Ali Asaf kolundaki eski sargıyı çıkarmıştı. Yarasını görünce gözlerim doldu.

Benim bu hâlimi görünce, "Ver ben yapayım," dedi ama başımı iki yana salladım.

Ali Asaf yatağın ucuna oturunca, iki yana açılmış bacaklarının arasına girdim. Ellerini kalçama yerleştirip beni kendine daha fazla yaklaştırdı ama şu an tek odağım yarasındaydı. Parmakları sakince dokunduğu yerlerde gezerken dikkatimi topladım. Pamuğa biraz eczaneden aldığı ilacı dökerken yarasının etrafını güzelce temizledim. Daha sonra yine doktorun verdiği kremleri karıştırıp yarasına dikkat ederek sürdüm. Üzerine kenarları şeffaf olan bandı yapıştırdım ve en son da sargı beziyle sardım.

"Bitti," derken geri çekilmek istedim ama Ali Asaf ellerini sıkarak beni durdurdu. "Gözlerindeki bakış hiç hoşuma gitmiyor," derken beni kendine doğru çekti ama adım atmadan durdum.

Kaşlarımı çatarak baktım. "Senin de kendini hiç umursamaman hoşuma gitmiyor."

"Yavrum o nereden çıktı şimdi?"

Başımı iki yana salladım ve uzaklaşıp malzemeleri topladım. Odamdaki tekli koltuğun üzerine bırakıp, ışığı kapattım ve yatağa girdim.

Yastığımı düzeltip yatmaya hazırlanırken Ali Asaf arkamdan uzanıp belime sarıldı.

"Yine neye kızdın bakayım?" derken saçlarımı geriye çekip ensemi öptü.

"Kızmadım," dedim ama bedeninden gelen sıcaklıkla yutkundum. Arkamdan sımsıkı sarılıp beni kendine bastırdı.

"Yoruldun mu?" diye fısıldadığında başımı salladım. Yeniden bir öpücük kondurdu ama bu sefer ki kulağımın tam altınaydı.

Sonra beni bırakıp ayaklarımızın altında toplanan örtüyü çekerek düzeltti ve yeniden az önceki pozisyonda bana sarılırken üzerimizi örttü.

Kollarının arasında rahatladım. Sakin nefesiyle şişip inen göğsünü sırtımda hissetmek dünyanın en huzur veren şeyiydi. Ne kadar rahatlamış olsam da aklıma gelen soruyu görmezden gelemedim.

"Polis falan geldi mi hastaneye?"

Ali Asaf enseme yasladığı başını sallayarak beni onayladı. Sonra da tek kelime etmedi.

"Eee?" dedim devam etmesini istediğimi anlatmak ister gibi.

"Öyle işte, araştıracaklar."

"He bu kadar yani?"

"Bu kadar yavrum."

Sesindeki bir şey sinirlerimi bozdu. O geçiştirmeye çalıştığını belli eden tonu duyunca, yattığım yerde hızla döndüm ve onunla burun buruna geldim. Gözlerini görebilmek için başımı biraz geriye çektim. Odanın içinde yanan okuma lambasının ışığında yüzüne baktım.

"Benden bir şey mi saklıyorsun?"

Başını iki yana salladığında çenesini tutup onu durdurdum ve bana bakması için sabit tuttum. "Ali Asaf?" dediğimde yutkundu.

"Saklamıyorum, sadece ne olduğunu bilmiyorum."

"Ama bir şeyler biliyorsun," dedim beni doğrulamasını bekler gibi.

"Tek bildiğim abimle alakalı bir durum olduğu." Şaşkınlıkla nefesim kesildi.

"Orhan abi mi?" Sanki başka abisi varmış gibi saçma bir soru sormuştum ama yine kendime engel olamadım.

"Emin değilim. Konuşmaya çalıştım ama inkâr etti."

Merakla gözlerimi kıstım. "O zaman neden onunla alakalı olduğunu düşündün ki?"

"Piknikte olanların üzerine bir de bunun olması garip geldi sadece. Emin değilim yavrum şüpheleniyorum."

Haklı olabilirdi ama Orhan abinin böyle adamlarla ne işi olduğunu anlamıyordum. "Ne yapacaksın?"

Soruma cevap vermeyince çenesini sıktım. "Bak kendi başına bir işe kalkışma Ali Asaf. Anladık kendini zerre umursamıyorsun ama ben umursuyorum."

"Bende seni umursuyorum," derken çenesinde duran elimi ısırmaya çalıştı.

"Kafamı karıştırma," dedim ama Ali Asaf hızla hareket edip beni altına aldı. Vücudunun yarısı yatakta, yarısı benim üzerimdeyken beni olduğum yerde sabit tuttu.

"Sen düşünme bunları," derken eğilip boynumu öptü. Başını olduğu yerden kaldırmadan konuşmaya devam etti. "Zaten emin de değilim. Başımı belaya falan sokmayacağım. Sadece abimin ağzını arayacağım. Tamam mı?" başımı sallayarak onu onayladım.

Üzerimden yana doğru kayarken beni de kendisiyle birlikte çekti ve kollarını belime sardı. Ona yaklaşamadan çenemi tutu ve başımı yukarı doğru kaldırdı. Hızla dudaklarıma yapıştı ve ağzını bana sertçe bastırdı. Nefesim kesilirken ben daha ne olduğunu anlamadan dilinin sıcaklığı benimkini hapsetti. Gözlerim zevkle kapandı, ağzının içine doğru sessiz bir inilti bıraktım. Aniden gelen öpücük tıpkı geldiği gibi aniden bitti. Geri çekildiğinde nefes nefeseydim. Kolları beni daha sıkı sardı ve göğsüne doğru bastırdı. Üzerimizi örterken gülümsedim. Koluna dikkat ederek onun sarılışına karşılık verdim ve göğsüne sığındım.

"İyi geceler," dediğimde başımın üzerinden öptü ve "İyi geceler yavrum," diye karşılık verdi. O kadar hızlı uykuya daldım ki yeniden gözlerimi açtığımda odama günün ilk ışıkları vuruyordu.

...

Önce yüzüme vuran güneşle gözlerimi araladım. Yatakta gerinirken üzerimdeki ağırlıkla bir anlık afalladım ve başımı yastıktan kaldırıp dağılan saçlarımı yüzümden çektim. Karnıma yaslanan adamı görünce yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Tam ellerimi saçlarına uzattığım anda aşağıdan çalan kapının sesini duydum.

Yerimden öyle ani fırladım ki Ali Asaf'ın karnımda duran başı önce havaya kalktı sonra yeniden yatağa düştü.

"Mahinev," dedi uykulu sesiyle ama ben çoktan ayaklanmıştım bile.

"Ali Asaf kapı çalıyor," dedim telaşla.

"Git bak yavrum," derken yastığımı kollarının arasına alıp sarıldı ve başını yastığa koydu.

"Ali Asaf!" dedim uyarır gibi. "Kapı çalıyor diyorum sana."

"Ne yapayım yavrum ben mi gidip açayım istiyorsun?"

"Agh!" Sinirle dişlerimi sıktım. "Delirteceksin beni!"

"Yavrum, benim burada olduğumu kimse bilmiyor, geleni de odana almayacaksan eğer neden paniklediğini anlamadım."

"Doğru söylüyorsun," dedim. Sakinleşip derin bir nefes aldığımda Ali Asaf yeniden gözlerini kapatmıştı bile. Yataktan diğer yastığı alıp sırtına sertçe vurdum.

"Bu ne içindi şimdi?" Tek gözünü açıp bana baktı.

"Ben bu kadar huzursuz olurken senin böyle sakin kalman sinirlerimi bozduğu için."

Gözlerini kapatırken dudakları kıvrıldı. Tam odadan çıkacakken telefonum çalmaya başladı. Çantama doğru ilerleyip telefonu çıkardım.

"Efendim Murat?" dediğim an Ali Asaf'ın gözleri açıldı.

Murat evde olup olmadığımı sorunca, "Evdeyim," dedim tedirgin olarak. Sonra aşağıda olduğunu, beni görmek istediğini söyledi. Ben telefonu kapattığımda Ali Asaf yataktan çoktan çıkmıştı.

Kollarımı birleştirip yüzüne baktım. "Uyusaydın sen?" dedim tek kaşımı kaldırarak. Bana ters bir bakış atıp tişörtünü alıp giydi.

"Ne işi var bu saatte?" derken çoktan ayılmıştı artık.

"Ben nereden bileyim." Bana ters ters bakınca omuzlarımı silktim.

"Dengesiz lavuk," diye ağzının içinde homurdanınca kıkırdadım. Güldüğümü duyduğuna bana uyaran bir bakış attı.

"Git aç artık kapıyı."

"Sen sakın gözükme bak," diye uyardım. Aynı şekilde bakmaya devam etti ama umurumda değildi. Ali Asaf'ı arkamda bırakıp banyoya girdim ve hızlıca yüzümü yıkadıktan sonra aynı hızla merdivenleri indim.

Kapıyı açtığımda nefes nefeseydim. Murat karşısında beni görünce gülümsedi. Hâlime bakınca, gülümsemesi daha fazla genişledi.

"Ne yaptın da nefes nefese kaldın?" diye sorduğunda arkadaşımın gülen yüzüne karşılık bende aynı şekilde karşılık verdim.

"Uyuyordum," derken içeri girmesi için kenara çekildim. Murat salona doğru ilerlerken kapıyı kapatıp arkasından ilerledim.

"Erken kalkarsın sen hep, bende ondan uğrayayım dedim. Ama yorgun olacağını düşünmem gerekirdi."

Neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım. "Yok, iyiyim ben merak etme."

Elindeki poşeti salondaki masanın üzerine koyup bana döndü. "Senin sevdiğin peynirli poğaçalardan aldım."

"Teşekkür ederim," derken poşetin için baktım. Poğaçaların sıcağıyla buharlaşan poşeti açıp bir parça attım ağzıma.

"Çay demleyeyim mi? Birlikte yeriz." Ali Asaf yukarıdaydı ama adamı da kapı dışarı edemezdim.

"Yok," dedi Murat. "Ben zaten seni göreyim diye geldim. İyisin ama?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim, asıl yaralanan Ali Asaf."

"Üzüldüm," derken sesindeki samimiyeti hissediyordum. "İyi mi peki?"

"Evet ufak bir sıyrık."

"Bizim mahallede böyle şeylerin olacağını hiç düşünmezdim."

"Bende," dedim onu onaylayarak. "Rastgele geçen magandanın biriydi yüksek ihtimalle."

Başını sallayarak beni onayladı.

Ona tekrar kalmasını teklif etmeme fırsat vermeden hareketlendi. "Geçmiş olsun tekrar," derken yanıma gelip hafifçe sarılınca bende ona karışık verdim.

"Teşekkür ederim."

"Sonra yeniden uğrarım, sende güzelce dinlen. Emine teyze yokmuş, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Kendimde hallederim ama düşündüğün için teşekkür ederim."

Murat'ı gönderdikten sonra kapıyı arkasından kapattım ve anlımı serin kapıya yasladım. Derin bir nefes alıp arkamı döndüğüm an Ali Asaf'ın göğsüyle burun buruna geldim.

"Ödümü kopardın," derken bir elimi göğsüne vurup diğerini de kalbime bastırdım.

Ali Asaf sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi konuştu. "Bu adama gıcık oluyorum."

Yine aynı konuyu tartışacak değildim. Yanından geçerken ona cevap vermedim. Peşimden geldiğinin farkındaydım. Masanın üzerinden poğaçaları alıp mutfağa ilerledim. Hızlı adımlarla peşimden gelmeye devam etti.

"Ha bir de yiyeceğiz," derken surat astığının farkındaydım.

"Valla ben yiyeceğim hayatım, sen istersen yeme."

Çayın suyunu koyup, poğaçaları da poşetten çıkarıp tabağa aldım. Elimdeki tabağı masaya bıraktığım an Ali Asaf elimi tutup beni kendine doğru çevirdi.

"Senden hoşlanıyor diyorum sana, neden beni ciddiye almıyorsun?"

"Seni ciddiye alıyorum," dedim sakin kalmaya çalışarak. "Ama bende sana Murat benim arkadaşım diyorum, sen neden beni ciddiye almıyorsun?" dudakları ince bir çizgi hâline gelene kadar kendini sıktı.

"Ayrıca karşımızdaki insanların duygularına engel olamayız değil mi?" söylediğim şeyle kaşları iyice çatıldı. "Mesela senden mi konuşsak biraz da! Tuğçe'yle mi başlayayım? Hımm..." derken elimi yanağıma koyup düşünür gibi yaptım.

"Aaa Ayça vardı bir de, bir iki sene önce görmüştüm sizi konuşurken. He bir de Arzu mu ne vardı? Hani arkadaşının

tanıdığıydı. Bir süre takıldınız falan."

"Oha!" dedi şaşkınlıkla.

"Ne oldu?" derken karnını çimdikledim. "İşinize mi gelmedi Ali Asaf Bey?"

"İşime gelip gelmemesi değil mesele de, maşallah bilmediğin haltım yok."

Yanından geçip buzdolabına ilerleyip, kahvaltı hazırlamaya başladım.

"Ooo, ne sandın? Her birini biliyorum."

"Yok ya," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Vardır illaki bilmediğin," dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Elimde peynirle öylece durup ona baktım. Kendi kendine konuşmaya o kadar dalmıştı ki benim farkımda değildi.

Sonunda bana döndüğünde gözleri irileşti. "Yok, öyle demek istemedim. Bilmediğin kimse yok Mahinev," dedi panikle.

"Köpek," derken ona arkamı dönüp kahvaltı hazırlamaya devam ettim. Hiç beklemeden yanıma geldi.

"Valla öyle değil yavrum ya!"

Peynir doğradığım bıçağı ona doğru kaldırdım. "Sakın konuşma bak valla cinlerim tepemde."

Ellerini belime sarıp, oradan kalçama doğru indirdi. Çenesini omzuma koyup başını yandan uzatırken ellerini sıktı. "Yavrum benim bak şimdi," diye başlamışken bıçağın tahta sapıyla elinin tersine vurdum.

"Geç otur şuraya valla bak bir dahakine tersi değil düzü gelecek." Bir adım geri attı ama ellerini de kalçamdan çekmedi.

"Kes istersen, yine de çekilmem." Dudaklarım bana ihanet etmek ister gibi kıvrılmaya başlayınca kendimi zorlayıp durdurdum.

"Ben sinirliyken, uğraşma benimle."

Ellerini sıkıp, parmaklarını hafifçe kalçama bastırınca tüm bedenim titredi. "Sinirli ya da değilken umurumda değil. Ben seninle her zaman uğraşırım."

"Eceline susuyorsun çünkü."

"Cık," dedi kulağıma doğru eğilmeden hemen önce. "Sana susuyorum ben her daim."

"Arsızlaşma!" Yüzüme basan ateşle yutkundum.

"Yalan mı söyleyeyim? Daimi bir susuzluk hem de benimki, sadece sana karşı." Çoktan yumuşamaya başlamıştım bile. "Sadece sen giderebilirsin."

"Öyle mi?" derken nefesim tekledi.

"Buradan," derken dudaklarını boynuma bastırdı. "Sonra buradan," dediğinde kalçamda duran eli yükselip ince pijama üstümün içine sızıp tenime dokundu. Diğer eli kalçamı bir kez okşadıktan sonra belimden ön tarafa doğru hareket ettiğinde nefesimi tuttum. Pijama altının bel lastiğinde parmakları oyalanırken az önce ne için kızdığımı unuttum. Sert, uzun parmaklar içeri kaydı ve iç çamaşırımın üzerinden tenime dokundu. "Fakat hasretini çektiğim en önemli kısım bura-"

"Tamam!" diye bağırdım. Ali Asaf'ın parmakları durdu ve boynumda gezinen dudaklarının gülümsediğini hissettim. "Anladım."

"Emin misin? Zevkle devam ederim."

"Onu anladım zaten." Geri çekilmeden önce yanağımı öptü.

"Bir gülümseme göreyim bakayım," derken belimi hafifçe sıkıştırdı.

"Uğraşma benimle artık."

"Bak o güzel dudakların kıvrılınca, güzelliğine güzellik katıyor." Bahsettiği lanet dudaklar bana ihanet ederek hareket edince yutkundu. Ali Asaf yandan uzattığı başını gözümün önüne getirdi.

"He bak, işte böyle, ha gayret yavrum oluyor."

"Sersem," dedim ama artık gülümsememi saklamaya çalışmıyordum bile. Sonunda keyfimin yerine geldiğinden emin olunca beni rahat bıraktı.

Kahvaltı hazırlamaya devam ederken Ali Asaf'ta hazırladığım tabakları masaya yerleştirdi. Sessizlik içinde kahvaltı masasını hazırladık. Çayımdan bir yudum aldım.

"Sen yukardan aşağı ineceksin diye aklım çıktı," derken gülümsedim ama Ali Asaf suratını astı.

"Seni zor duruma düşürecek hiçbir şeyi yapmam. Sinirden gebersem de yapmam."

"Biliyorum," dedim.

"Ama bu istemediğim anlamına gelmiyor. Senin koynunda huzurla uyurken, bunu bölen kişiyi düşünmek beni deli ediyor."

Gülümseyerek ona bakarken uzanıp elini tuttum. "Çok tatlı oluyorsun böyle sinirlenince," dediğimde bana sanki ona küfür etmişim gibi baktı.

"Ne var? Tatlısın işte."

"Göstereceğim ben sana tatlıyı," şimdi derken yerimde kalkamadan yanıma geldi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Geri çekildiğinde başımı geriye yatırıp ona baktım.

"Bak," dedi dudaklarını yalayarak. "Asıl tatlı olan bu işte."

Bunu karşı çıkmamın imkânı yoktu.

...

Televizyonun karşısında oturan Ali Asaf'a bir bardak daha çay götürdüm. Yanına oturduğumda tedirginlikten bayılacaktım neredeyse. Mutfakta Bahar'la telefonda konuşmuştum. Artık Ali Asaf'a söylemeye kararlıydılar fakat öncelikle belki ben biraz yolunu yaparım diye düşünmüştük. Yerimde huzursuzca kıpırdağımda, Ali Asaf içmek için ağzına doğru götürdüğü bardağın üzerinden bana baktı.

Başparmağımı ağzıma götürüp kenarını ısırmaya başladığımda Ali Asaf derin bir iç çekti ve önce bardağını önündeki sehpaya bıraktı, daha sonra da uzanıp kumandayı aldı ve televizyonu kapattı.

"Ne oldu?" dedim merakla.

"Evet," dedi ve devam etti. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," derken gözlerimi kaçırdım.

"Yavrum." Eliyle çenemi tutup başımı kendine doğru çevirdi. "Benimle konuşamayacağın bir şey olamaz senin."

Cevap vermediğimde üsteledi. "Öyle değil mi?"

"Konu," deyip yutkundum. "Ya konu benimle ilgili değilse?" Çekinerek yüzüne baktığımda merakla gözlerini kıstı.

"Kiminle ilgili?"

"Bahar," dedim tek seferde. Yara bandını tek seferde atar gibi bir anda ismi ağzımdan çıktı. Ali Asaf daha konuşmadan ben ayaklandım. Yerimde tedirgince ileri geri hareket ederken başparmağımı ısırmaya devam ettim.

"Şimdi bak, öncelikle kızmayacağına ve mantıklı bir adam gibi düşüneceğine söz ver bana."

"Ben zaten mantıklı bir adamım!"

"Duyda inanma!" derken dönüp ona baktım.

"Mahinev, kıvranma yavrum. Ne olmuş Bahar'a?"

"Sinirlenmeyeceksin, başından sonuna kadar dinleyeceksin. Söz ver?"

"İnan bana şimdi sinirleniyorum!"

"Ooff," derken yürümeyi bırakıp yanına oturdum. Ona doğru döndüm ve elini tutup sıktım. "Beni seviyorsan-"

"Mahinev!" diye uyarırken yutkundum. "Sana olan sevgimi sakın araya sokma. Konu ne olursa olsun, kim olursa olsun yapma bunu."

"Ama," diyecek oldum ama konuşmama izin vermedi.

"Mahinev," dediğinde daha fazla ısrar etmedim. "Bahar'ın sevdiği biri var," dedim sessizce.

"Ne?"

"Duydun bence."

"Her zaman yüksek çıkan sesin şimdi neden kısıldı." Öksürüp boğazımı temizledim.

"Duydun söylediğimi," dedim biraz daha yüksek sesle.

"Ve bunu neden sen bana söylüyorsun?" Sesinin tonundan sinirlendiğini anlayabiliyordum.

"Tam da bu yüzden işte, baksana hemen nasıl delirdin."

"Delirmedim," dedi dişlerini sıkarak.

"Ya tabii."

"Mahinev!"

"Haklı çıkarıyorsun işte beni."

"Sakın üste çıkmaya çalışma." Artık onunda sesi yüksekti. "Kim?"

"Kim mi?"

"Evet," derken oturduğu yerde gerildi "Sevdiği adam kim?"

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Selim'in ismini verip vermemek konusunda kararsızdım. Önce Bahar'la mı konuşsalar daha iyi olur diye düşünürken Ali Asaf düşüncelerimi böldü.

"Hiç susmaya kalkma şimdi küçük hanım. Hemen devam et bakayım konuşmaya."

"Ama sen üzerimde böyle baskı uygularsan konuşamam ki."

"Hah!" dedi dalga geçer gibi. "Sanki baskı yapmam işe yararmış gibi. Senin altta kaldığını ne zaman gördük."

Kahretsin, haklıydı.

"Ama bu sefer farklı, o benim arkadaşım."

"Benimde kuzenim," dediğinde yeniden sustum.

"Bekliyorum." Sesini duyduğunda ne kadar sessiz kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bak yine kızacaksın ama son kez senden sakin kalmanı rica ediyorum." Gözlerini kısıp bana ters ters bakınca derin bir nefes alıp konuştum.

"Selim," dediğimde isim sanki aramızda yankılandı. Geniş salon bir anda küçücük gelmeye başladı. Ağzımı açıp bir sürü şey söylemek istiyordum.

Birbirlerini seviyorlar, Selim'i tanıyoruz, hem o senin arkadaşın, tanıdığın bildiğin insan.

Daha bir sürü şey sıralamak istiyordum. Kelimeler boğazıma düğüm düğüm dizilirken çıkmak için beni zorladı ama yine de sesimi çıkarmadım.

"Ara," dedi Ali Asaf sadece.

"Ne?" derken anlamayarak ona baktım.

"Bahar'ı ara," dedi tekrar.

"Ama neden?"

"Ara gelsinler buraya," derken bakışlarını üzerimden çekmedi. Yutkunarak sakinleşmeye çalıştım.

"-ler mi?" diye sorduğumda başını bir kere sertçe salladı.

"İkisi de."

"İyi de-"

"Sen mi arasın yoksa ben mi gideyim Mahinev konuşmak için," dediğinde sustum. Ona ters ters bakarak gidip telefonumu aldım ve Bahar'ı aradım.

"Efendim," dediğinde gözlerimi Ali Asaf'tan çekmeden cevap verdim.

"Bahar." Kızı panikletmemek için sakin kalmaya çalışıyordum ama yok içim kıpır kıpırdı. Bahar yeniden, "Efendim canım," dediğinde derin bir nefes aldım. "Ali Asaf çağırıyor," dediğim an Bahar'ın telefonun karşısında nefesinin kesildiğini duydum.

"Konuştun mu?" diye sordu ama Ali Asaf gözlerini dikmiş bana bakarken detay veremeyeceğimin farkındaydım.

"Evet," dedim sadece.

"Yanında mı?" diye sordu Bahar.

Bende yeniden, "Evet," dedim. Ali Asaf gözlerini kısarak konuşmamızı dinlemeye devam etti. Her ne kadar kısa cevaplar vermiş olsam da sanki ne konuştuğumuzun farkındaymış gibiydi.

"Sinirli mi?" dediğinde yutkunduğunu duydum. Buna cevap vermenin bin türlü yolunu ararken sadece, "Hı, hı, biraz," diye geveledim ağzımın içinde.

"Tamam, geliyorum," derken derin bir nefes aldım. Telefonu kapatmadan araya girdim. "Bahar," dediğimde cevap vermeden durdu.

"İkinizi de çağırıyor," dedim hızlıca. Kızın telefonda düşüp bayılmaması için uğraşıyordum ama Ali Asaf beni o kadar fazla geriyordu ki ne yapacağımı şaşırıyordum.

"N-ne?" dediğinde sesinin titremesiyle duraksadım. "İkimiz mi?"

"Evet," dedim. Başka ne diyeceğimi de bilemiyordum zaten.

Telefonu kapatıp Ali Asaf'a baktım. Yerinden hiç kıpırdamadan beni izlemeye devam ediyordu.

"Kız senin yüzünden gerildi," dedim bir şey söyleme ihtiyacı duyarak.

"Daha onunla konuşmadım bile, nasıl ben germiş oluyorum."

"Direkt konuşmana gerek yok ki," dedim heyecanlanarak. Az önceki gerginlik bedenimden patlayıp çıkmaya çalışıyor gibiydi. "Varlığın yetiyor."

"Mahinev, uzatma," derken gözlerimi kırpıştırıp, şaşkınlıkla ona baktım. Daha fazla tartışmak ya da onun gerilmesine sebep olmamak için, beni huzursuz etse de kendimi çenemi kapalı tutmaya zorladım.

En azından Bahar ve Selim geldiğinde sakin kalmasını umuyordum.

...

Bahar

Mahi telefonu kapatınca bir iki dakika öylece yerimde durdum. Tedirginlikle titreyen ellerimi sıktığımda gerginliğim biraz daha hafiflemişti. Aslında bu hâlimin saçmalıktan ibaret olduğunun da farkındaydım.

Neredeyse çocukluğumdan beri teyzemlerle kalıyordum. Annem ve babam memleketten ayrılmayı hiç düşünmemişlerdi. Oradan daha iyi imkânlara sahip olacağımı düşünerek göndermişlerdi beni teyzemin yanına.

Ali Asaf abimle kuzenden çok kardeş gibiydik. Hem Orhan abim hem o beni asla kuzenleri gibi görmemişlerdi. Ben Ali Asaf abimle her şeyimi paylaşırdım. Başım ne zaman sıkışsa ya da bir hata yapsam ilk sığındığım kişi hep olmuştu. Ben dinler ve her zaman bir çözüm bulurdu.

Şimdi beni tedirgin eden şey onu kıracak olmamdı. Neden onunla konuşmadığımı merak edecekti ve aramızda mesafe olduğuna inandığında bana kırılacaktı, biliyordum. Ayrıca Selim'le arasının bozulma ihtimali beni çok üzüyordu. Arkasından iş çevirdiğimizi, ona bile isteye yalan söylediğimizi düşünmesini istemiyordum.

Üstelik Selim bunu benim istediğimi söylememe izin vermezdi. Bundan adımın Bahar olduğu kadar emindim. Tüm

sorumluluğu kendi üzerine alacak, abimin söylediği her şeyi tek başına göğüsleyecek ve asla durumu anlatmama izin vermeyecekti.

Bu durum canımı ne kadar sıkıyor olsa da burada oturup derin düşüncelerime dalacak zamanım yoktu. Hâlâ elimde tuttuğum telefondan hızlı Selim'i aradım.

"Günaydın, güzelim," derken sesindeki neşeli tonu duyunca bedenim gevşedi.

"Günaydın," dedim aynı şekilde.

"Sabahları ilk senin sesini duyunca günüm daha güzel geçiyor," dediğinde yutkundum. Umarım bu düşüncesi bugün değişmezdi.

"Selim," dedim ve uzatmadan devam ettim. "Mahi, abimle konuşmuş."

Selim bir anda durdu. Ne söylemesini istediğimi bilmiyordum ama Selim sadece, "Tamam," dedi.

"Az önce aradı ve bizi çağırıyor."

Selim birkaç saniye sustu ve hemen ardından, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Ben," dedim ama ne diyeceğimi bilemeden durup, yutkundum. "Bir yanım sanki rahatlamış gibi ama diğer yanım onu üzecekmişiz gibi hissediyor. Aranız bozulacak diye korkuyorum. Bizi yanlış anlayacak diye korkuyorum. Bir sürü şeyden korkuyorum, Selim."

"Biliyorum Bahar'ım," dediğinde sesinin sakin tonuyla gözlerimi sımsıkı yumdum. "Sana korkma diyemem ama ben yanındayım. Gideceğiz ve konuşacağız."

"Evet," dedim onu onaylayarak.

"Şimdi sen evden çık, bende çıkıyorum."

"Tamam," dedim.

Telefonu kapattıktan sonra hızlıca üzerimi değiştirdim. Çantamı alıp bahçeye çıktığımda teyzem bahçeyle ilgileniyordu.

"Günaydın kızım," dedi.

"Günaydın teyze."

"Hayırdır?" dediğinde karşımızdaki evi işaret ettim.

"Mahi'yi görmeye gidiyorum," dedim.

Teyzem, "Hım," derken bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Bir şey mi oldu teyze?"

"Ali Asaf nerede?" dediğinde bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım.

"Sanırım o da Mahi'yi görmeye gitti," dedim ve hemen hızlıca ekledim. "Erken çıktı galiba o."

Teyzem beni daha fazla soru yağmuruna tutmadan önce bahçeden çıktım. Yolun karşısındaki eve doğru ilerledim. Bahçenin geniş kapısından içeri girdim ama evin kapısına uzanan merdiveni çıkmadım. Sırtımı geniş bahçe kapısına yaslayıp Selim'in gelmesini bekledim.

İçeri birlikte girmek o an için iyi fikir gelse de daha sonra bunun bir fırsat olduğunu düşündüm. Selim'in tüm sorumluluğu üzerine almasına izin vermememin bir yolu vardı. Merdivenleri hızlı adımlarla çıkıp kapıyı çaldım.

Mahi kapıyı açınca birbirimize baktık. Bakışları arkama kaydığında Selim'i aradığını anladım. "O gelmeden abimle konuşmam lazım," dedim. Mahi beni anladığını belli edercesine başını salladı.

İçeri girdiğimde Ali Asaf abimi koltukta otururken buldum. Başını çevirip direkt bana baktı. "Selim nerede?" diye sorduğunda yutkundum.

"Geliyor," dedim ama hemen arkasından devam ettim. "Önce biz konuşabilir miyiz?"

"Selim de gelsin, hep birlikte konuşalım."

"Ama abi önce biz konuşsak." Onu ikna etmeye çalışırken kapı çaldı. İstediğimi yapamamış olmanın hayal kırıklığıyla iç çektim.

Mahi bana bir kez baktı ve sonra kapıyı açmaya gitti. Kapı açılınca içeri giren hızlı adımların sesini duydum. Selim yanıma gelip durdu. Ona bakmamı istediğini biliyordum ve bende bakışlarımı ona çevirdim.

"Bunu tek başına yapmayacaksın," dediğinde sinirlendiğinin farkındaydım.

"O zaman sende yapmayacaksın. Sakın benim isteklerimi kendin uygun görmüş gibi anlatma." Selim söylemek istediğimi anladığında başını iki yana salladı.

Ali Asaf abim koltuktan kalkınca ikimizin de bakışları ona doğru döndü. Mahi, Ali Asaf abime yakın duracak şekilde aramızda durdu.

Selim, "Ali Asaf," derken bende aynı anda "Abi," dedim. Mahi bir bize bir abime baktı.

Mahi, "Acaba otursak ve çay falan içerken mi konuşsak?" dediğinde sesinin tonu ilk defa kendinden emin değildi.

Abim, Mahi'ye doğru yaklaştı ama tam karşımızda durdu.

"Sizi dinliyorum," derken bir bana bir Selim'e baktı.

Hangimizin başlayacağından emin değildim. Çok düşünmeme de gerek kalmadı çünkü Selim konuştu.

"Bahar'ı seviyorum," dediğinde Mahi de bende sesli bir şekilde nefeslerimizi tuttuk.

Karşılık olarak, "Öyle mi?" diye sorunca gerginlikten bayılacaktım.

Selim, "Evet," derken kendinden çok emindi.

"Sen?" dediğinde bir Selim'e bir Mahi'ye baktım ve yeniden ona döndüm. "Evet," dedim hızlıca.

Abim sessiz kaldı. Üzerimizdeki gerginlik odanın içinde canlı bir varlık gibi dolanıyordu.

Ali Asaf abim bir süre sessizce bekledi ve sonra aniden, "Mahinev," dedi.

Mahi o kadar dalmıştı ki, ses karşısında aniden yerinde sıçradı. "Ne oldu?" derken şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Tedirginliğim gitgide artarken, Selim elini uzatıp elimi tuttu ve bir anda abimin gözleri birleşen ellerimize döndü. Gözlerini kısıp, kaşlarını çatarken bakışlarını bizden çekmeden konuştu.

"Şimdi getir o çayları konuşalım," dediğinde, hepimiz hayretle ona baktık.

Selim, "Ne?" derken bana baktı.

Ben, "Nasıl?" dedim.

Mahinev, "Ne çayı be!" dediğinde abim kahkaha attı.

Kahkahanın ardından, "Ooh be!" dediğinde hepimiz hayretle ona baktık. Daha üzerimizden şaşkınlığı atamadan konuşmaya devam etti. "Ne zaman itiraf edeceksiniz diye bekliyordum."

"Nasıl ya?" diye bağırdı Mahinev.

"Siz ikiniz," derken beni ve Mahi'yi işaret etti. "Açık bir kitap gibisiniz. Ne zaman Selim gelse, Bahar aniden biri, bir yerine iğne batırmış gibi sıçrayıp ortadan kayboluyor." Bakışlarını bana çevirdiğinde yüzümün kızardığını hissettim. Selim yanımda gülünce elimi tutan parmaklarını sıktım.

"Sen de," derken Mahi'yi işaret etti. "Hemen onun arkasından yok oluyorsun. Ayrıca," daha ne söyleyecek acaba diye merakla yutkundum.

"Kaan ve Ayşe'nin nikâhı olduğu zaman bir şeyler hissetmiştim zaten. Siz ikiniz de beni doğruladınız." Yine Mahi ve beni gösterdi.

"Ama hakkını yemeyeyim, en sağlam duran Selim oldu. Onunda huysuzluğu sağ olsun, geçte olsa kendini ele verdi."

"Abi ne alaka huysuz falan şimdi," dediğinde Ali Asaf abim kahkaha attı. Olayların beklediğim gibi gelişmemesine mi sevineyim, yoksa bunca zaman yaşadığım strese mi üzüleyim bilemiyordun.

"Ya sen var ya," dedi Mahi aniden. "Sen delirdin mi? Bu ne tavır şimdi?"

"Ne var yavrum ya, Selim benim çocukluk arkadaşım. Hisleri karşılıklı olmasa amenna, kardeşimi istemediği biriyle olsun diye zorlayacak değildim ama birbirlerini seviyorlarmış. E Selim'den daha iyisini mi bulacağız?"

"Ya o zaman neden gerip durdun bizi be adam!"

"Hoşuma gitti," dedi sırıtarak. "Ayrıca bana ne zaman anlatacağınızı merak ettim."

"Sen var ya," dedi Mahi ama sinirden yanakları kızarmaya başlamıştı. "Uzun süre habersizce ömrümü yedin, yetmedi geldin girdin hayatıma şimdi de devam ediyorsun. Bu anlayışlı tavırlarına sevinmem gerek ama o kadar canımı sıkıyorsun ki seni bir kaşık suda boğasım geliyor." Arkasını

döndü ve hiçbirimize bakmadan salondan çıkıp, mutfağa giden yolda gözden kayboldu.

"Kızdı," dedim sanki konuya bir açıklama getirmeme ihtiyaç varmış gibi. Abim şaşkın şakın içeri giden kızın arkasından bakarken gözlerini kırpıştırdı.

"Abi senden korkulur," dedi Selim. "Yani ben her gün kafayı yerken senin bildiğini düşünmek beni aşırı geriyor şu an. Kim bilir daha neleri biliyorsun sen."

Abim dikkatini bize çevirirken yanımıza geldi. Bize yaklaşınca Selim'in elini bırakıp ona doğru döndüm.

Derin bir iç çekince az önceki neşesi yerini hafif bir hüzne bıraktı. "Benden saklaman beni üzmedi diyemem," dedi sakin sesiyle.

"Öyle değil," diye açıklama yapmaya çalıştım ama beni durdurdu.

"Sen mutlu olduğun sürece ben senin yanındayım, arkandayım. Bir daha bunu hatırlatmak zorunda bırakma beni. Benimle konuşmak istediğin ne varsa çekinmeden anlat. Anlat ki senin iyi ve mutlu olduğunu, güvende olduğunu bilip huzurlu olayım."

"Abi," dedim ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Gözlerime dolan yaşların akmaması için yutkundum. Beni kırmak için konuşmuyordu ama yine de ona böyle hissettirdiğim için canım yanıyordu.

"Seni öyle tedirgin görmek beni üzmedi mi sanıyorsun? Bahar neden gelip bana derdini anlatmıyor, nerede hata yaptım ben diye düşünüp durdum."

Başımı iki yana sallayınca gözyaşlarım da daha fazla direnemedi.

"Tamam çabuk parlarım, sinirliyimdir de ama seni dinlemeyeceğimi, anlamayacağımı mı düşündün?"

Sessiz gözyaşlarım akarken beni kollarının arasına alıp sarıldı. "Ağla diye anlatmıyorum sana bunları," derken usulca saçlarıma dokundu.

"Öyle değildi," dedim başım göğsüne yaslarken. "Ben sadece biraz zaman geçince söyleyecektim ama sonra bir

sürü şey oldu ve ben de," cümleme devam edemedim.

"Tamam," derken başımın üzerini öptü. "Sen mutluysan başka bir şeyin önemi yok."

Başımı sallayıp onu onayladım. Geri çekildiğinde gülümseyerek gözlerime baktı. "Seninle işim bitmiş olabilir ama bu arkandakiyle daha konuşacaklarım var."

Başımı hevesle sallayarak karşılık verdim. Selim arkamdan gülünce ikimizde ona döndük. Selim'in gözleri yüzümde dolandı ve ıslanan yanaklarımı avuç içlerimle silerken beni izledi. Bakışlarındaki endişeyi yok etmek için gülümsedim. Yeniden arkamdaki adama baktı ve "Sen ne zaman istersen," dediğinde Ali Asaf abim başını salladı.

"Hadi sen kendine gel," dedikten sonra arkasını işaret etti. "Benim sakinleştirmem gereken minik bir öfke yumağım var." Selim'le aynı anda gülünce o da bize karşılık verdi. "Düğüm düğüm olmuştur şimdi sinirden," derken başını eğip bize yaklaştı. Özellikle Mahi duysun diye sesini yükseltti ama sanki bize bir sır verir gibi duruyordu.

"Ayrıca onun hakkında böyle konuşmamdan nefret ediyor," dediğinde daha fazla güldük. Sonra arkasını dönmeden önce bana göz kırptı ve mutfağa giden holde gözen kayboldu.

Salondan çıkar çıkmaz hızla Selim'e döndüm. Suratımdaki gülümseme o kadar genişledi ki neredeyse yanaklarım sızlıyordu. Bir anda kendimi onun kollarına attım ve Selim'de beni yakaladı.

Kollarımı boynuna sardığım anda beni belimden sımsıkı tuttu ve hafifçe kaldırdı. Onun kollarından yükselmiş hâlde yüzlerimiz aynı hizaya gelince ne yapacağımı şaşırdım. Kendimde olduğundan bile haberdar olmadığım bir cesaretle Selim'in gözlerine bakarken, eğilip çenesini öptüm. Başımı geri çektiğimde gözleri şaşkınlıkla irileşirken, boğazı yutkunmayla hareket etti. Sonra yine hareket ettim ve bu sefer eğilip dudaklarına kısacık bir öpücük bıraktım.

Selim'i beni tutan kolları kasıldı. Birkaç saniye sessizce beni izledi ama sonra gülümsedi.

"İlk öpücüğü senden almam için Ali Asaf'ın mı araya girmesi gerekiyordu?" diye sorarken sesindeki eğlenen ton keyfimi ikiye katladı.

"Öyle rahatladım ki Selim, sana anlatamam."

"Anlatamam ama gösteririm diye mi düşündün," diye sorduğunda başını bana yaklaştırıp alnını alnıma yasladı. Bana bu kadar yakın olmasıyla nefesim kesildi. Sadece başımı sallayarak onayladım.

Selim beni kollarının arasında aşağı kaymama sebep olacak kadar gevşetince ayaklarım yeniden yere bastı. Hemen ardından yeniden sıktı ve göğsüm onunkine yapışana kadar beni kendine çekti. Bakışlarım ister istemez mutfağa doğru kaydı ama Selim elini yanağıma koyup ona bakmamı bekledi.

"Bu hâlin," dediğinde eğilip dudaklarını dudaklarıma kısacık bir süre bastırdı ve geri çekildi. "Gözümün önünde adeta canlandın ve bu hâlin o kadar hoşuma gitti ki dizlerim titriyor."

Selim başını eğip yeniden yaklaştı. "Sana söz veriyorum güzelim," derken burnunu burnuma sürtünce hafifçe kıkırdadım. Duyduğu ses sanki onu mutlu etmiş gibi gülümseyerek karşılık verdi. "Her zaman bu hâlinde kalman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Verdiği söz benim için ne kadar önemli olsa da başımı ki yana salladım. Ona dokunma ihtiyacı hissederek iki elimle yüzünün iki tarafından tutup gözlerine baktım. "Verdiğin söz benim için önemli ama bunu düşünmeni istemiyorum. Sen hayatımda olduğu sürece bu yüzümdeki gülümseme hiç eksik olmayacak benim."

Gözlerim bana ihanet eder gibi dudaklarına kayınca yerimde duramayıp parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarından bir kez daha öptüm. Hızlı bir öpücük planlamış olsam da Selim geri çekilmeme fırsat vermeden başımı tuttu ve alt dudağımı kendine doğru çekerek beni öptü.

Geri çekildiğinde göğsüm hızlanan nefesimle birlikte inip kalkarken Selim alt dudağını yaladı. "Ayrıca," derken duraksadı ve yutkunup devam etti. "Bu öpücük kısmına alışırım."

Kızaran yanaklarımı gizlemek için başımı aşağı eğdim ama Selim izin vermedi. Çenemden tutup ona bakmamı sağladı ve gözlerime baktı. "Alışayım mı?" dediğinde gülümsedim. Başımı sallarken, "Alış," diye fısıldadığımda Selim de gülümsedi. Başını bana doğru yaklaştırdığında hafifçe geri çekildim.

"Alış ama yalnızken," dediğimde Selim kahkaha attı.

"Mesaj alındı," dedi. Dayanamadım, hızlıca yanağından öpüp kollarının arasından çıktım. Selim, "Bahar," diye seslendiğinde çoktan mutfağa doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Arkamda Selim'in homurdanmasını duyunca gülümsedim.

"Senin bu yaptığın haksızlık ama," derken bana yetişti ve elimi tuttu.

"Hiç öyle değil," diye kendimi savundum.

"Öyle," diye fısıldadı ve aniden elini boynumun arkasına sarıp beni kendine çekti. "Sende biliyorsun bana ne yaptığını ama işine gelmiyor."

Yutkunarak ona baktım. "Gelmiyor," diye kabullendiğimde ikimizde nefeslerimizi tuttuk. Selim dudaklarını sertçe benimkilere bastırıp hızla geri çekildiğinde sersemlemiş bir hâlde ona baktım.

"İstemiyor musun?" derken bakışlarındaki derin ifadeyle yutkundum.

"Neyi?"

"İşine gelmesini istemiyor musun yoksa istiyor ama korkuyor musun?"

"Korkuyorum," dediğimde Selim bana öyle bir ateşle baktı ki nefesimin kesildiğini hissettim.

"Neden?" dediğinde nefesim boğazımda tıkansa da ona cevap vermek istedim.

"Hissedeceğim şeyin büyüklüğünden, kendimi durduramamaktan," dizlerim titremeye başlayınca, "ayakta duramamaktan," diye ekledim.

"Ayakta duramamanı sağlayacağım," derken başını eğip kulağıma fısıldadı. "Tutunacağın tek şey ben olmak istiyorum."

"Selim," dediğimde titreyen dudaklarımı sıktım. Geri çekilip gözlerime baktığında yutkunarak kuruyan boğazımı ıslattım.

"Bu korkunu gidermek de benim boynumun borcu." Kurduğu cümleden sonra tek kelime edemedim. Bir anda dengede durmak zorlaştı ve elimi koluna sarıp destek aldım. Bu hareketim az önce söylediğini ispatlamanın başlangıcı gibiydi.

Tutunacağın tek şey ben olmak istiyorum.

Fakat ima ettiği şeyin bu olmadığından adım gibi emindim.

...

Mahinev

Mutfağa girip kapıyı sertçe kapattım. Ellerimin titrediğini görünce kendime bir kez daha kızdım. Neden bu kadar üzüldüğümü ve sinirlendiğimi bilmiyordum ve bu durum canımı daha fazla sıkıyordu.

Ali Asaf'ın, Bahar ve Selim'e verdiği tepki tam da olmasını istediğim şeydi aslında. Onlar için öyle mutlu olmuştum ki içim içime sığmıyordu. Ama kahretsin ki içimdeki o kırgın taraf, Ali Asaf tarafından kırılmış olan tarafın iyileştiğini düşündüğüm anda, böyle beklenmedik bir anda ortaya çıkıyordu.

Ali Asaf'ın zeki bir adam olduğunu biliyordum. Onu tanıdığım ilk günden beri bunun farkındaydım. Her zaman, her şeye bu kadar hâkim olan, gözlemlerinde bu kadar haklı çıkan bir adamın nasıl benim ona karşı hissettiklerimi anlamadığını sorgulayıp durmuştum.

Fakat bunu sorgulamak başkaydı, birebir görmek bambaşka hissettiriyordu.

Hissettiğim duygu canımı yakıyordu ve buna engel olamıyordum. Her şeyin bu kadar farkında olan adam nasıl beni görmedi diye düşünmek canımı acıtıyordu. Arkadaşımın mutluluğundan başka bir şey de düşünmek istemiyordum ama derinlere gömdüğüm bir şeylerin ortaya çıktığını hissediyordum. Kaynayan suyla çayı demlerken kaçıp kurtulan bir damla yaş dudaklarımın üzerine düştü.

Çayı demledikten sonra Emine annemin tüm itirazlarıma rağmen benim için hazırladığı tatlıyı buzdolabından çıkarıp tezgâha koydum. Uzanıp tatlı tabaklarını aldığımda mutfağın kapısı tıklatıldı.

"Bahar," diye seslendim. Kapı hafifçe aralanınca Ali Asaf'ın sesini duydum.

"Sabah uyandırmak için öperim Bahar zannedersin, peşinden gelirim yine Bahar zannediyorsun. Bahar'ı mı kıskanayım ben şimdi?"

Tabakları gürültülü bir şekilde elimden bıraktım ve hızlıca gözlerimi sildim. Arkam Ali Asaf'a dönük halde tatlıyı kesmeye başladım.

"Sen kıskanmaya bahane arıyorsun bence," dedim.

Mutfak kapısı açıldı ve yeniden kapandı. Ali Asaf'ın gelip tam arkamda durduğunu hissettim. Saçlarımı iki eliyle toparlayıp tek omzumun üzerine aldı ve çenesini diğer omzuma yasladı. Sıcak nefesini kulağımın altında hissettim.

"Ben zaten seni her zaman her şeyden kıskanıyorum." Derin bir nefes aldım. "Mesela," derken az önce bir araya topladığı saçlarımı parmaklarının arasına aldı ve hafifçe eline dolarken başımı kendine doğru geriye yatırdı. "Esen rüzgârın saçlarına dokunmasını kıskanıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Başka neyi kıskanıyorum biliyor musun?"

"Belli ki söyleyeceksin." Omzuma değen dudakları gülümsedi.

"Yağan yağmurun tenini ıslatıp, okşamasını da kıskanıyorum mesela." Dudaklarını boynum ve omzum arasında gezindi. "Senden uzakken, ya da yanımda olsan da

sana dokunamıyorken, benim yapamadığın ne varsa hepsini kıskanıyorum. Bunlarla bile zor baş ediyorum ben, başka gözlerin sana değmesiyle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum."

"Konumuz hâlâ Bahar mı?"

Ellerini belimden uzatıp karnımın üzerine birleştirdi. "Ne anladıysan o," dediğinde başımı iki yana salladım.

"Murat benim arkadaşım. Bu üç kelimeden oluşan cümleyi daha kaç kere tekrar etmem gerek sana."

"Bir şey demedim ki," dedi kısık sesiyle fakat kendini savunmak istediğinin farkındaydım. Ben ağzımı açıp konuşamadan devam etti. "Hem ben buraya onu konuşmaya gelmedim."

"Onu anladım."

"Mahinev," derken karnımda duran eli tişörtümden içeri girip çıplak tenime dokundu. "Neden kızgınsın yavrum sen bana?"

"Kızgın değilim," dedim.

"Sesinin tonundan anlıyorum ben senin. Gerçi içeride ağzına geleni sayıp gitmen de aydınlatıcı bir hareket oldu benim için."

"Çok zekisin," dediğimde sesimin tonundan rahatsız oldum. Ali Asaf elime uzanıp bıçağı aldı ve tezgâhın üzerine koyup beni kendine çevirdi. Yüzüme baktığı anda anlayacağını biliyordum.

"Yavrum yapma böy-" bir anda durdu. "Ağladın mı sen?"

Refkles olarak başımı iki yana salladım ama dilimden inkâr edecek bir kelime dökülmedi.

"Mahinev," derken artık sakin değildi. Merakla yüzüme baktı.

"Bir şey yok. Sinirlerim boşaldı galiba."

Parmakları yanağımı okşadı. "Yalan söyleme."

"Senin duymak istediğin şey bu değil diye ben yalancı olmuyorum." Kollarının arasından çıkmak için kıvrandım ama kalçam tezgâha yapışana kadar beni itip, bir elini belimin yanına gelecek şekilde tezgâha koydu ve diğerini de başımın üzerinde duran dolaba yasladı.

Beni hapseder gibi sıkıştırdığında bakışlarımı kaçırdım.

"Ne olduğunu anlat bana, neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum."

"Zaten konu ben olduğumda hiçbir zaman anlamadın." Ağzımdan kaçan kelimeler ikimizin arasında yankılandı.

"Mahinev," dedi yumuşacık sesiyle. "Kırdın mı ben seni yavrum? Seni üzecek bir şey mi yaptım ben? Öyleyse ve anlamadıysam tamam kabul ediyorum, söz konusu sen olunca aptalın tekiyim, eyvallah."

Sesinin tonu, bana söylediği her bir kelime içimi o kadar sızlattı ki ufak bir çocuk gibi dudaklarımı büktüm. Dün gece yaşadığımız onca güzel şeyden sonra neden saçma sapan ve geçmişte kalan konuları gün yüzüne çıkarmıştım ki sanki.

"Gönlün kırılmasın bana, Mahinev. Bak sen bana kırgın olursan, ben lanet bir adama dönüşürüm. Seni üzdüğümü düşününce elim ayağım buz kesiyor benim. Bedenimi ısıtan tüm kan bir anda çekilip gidiyor benden."

"Ali Asaf," dedim fakat devamında ne diyeceğimi bilemedim.

"Anlatamadım mı ben kendimi sana Mahinev, hissettiremiyor muyum hâlâ sana. İsyan eder gibi söylemiyorum bunları, sadece öyleyse daha çok çabalarım."

Dudaklarını başıma yaslayıp saçlarımın arasına burnunu sürttü. "Ben en çok sana çabalarım Mahinev." Başını eğip burnunu yanağımda gezdirirken sıcak nefesi dokunduğu her yeri yakıp geçti. "En çok sana, bir tek sana..."

"Benim hatam," dedim bir çırpıda. "Ben, bir anda... seni içeride öyle görünce... dedim ki..." Ali Asaf başını geriye çekip devam etmemi bekledi. "Her şeyi bu kadar net gören adam beni nasıl görmedi. Hadi görmedi, sonra duydu ama yine da inkâr etti. Bir anda kötü hissettim işte."

"Haklısın," dedi. "Kötü hissetmende normal. Sana bu kadar kör olmak da benim hatamdı zaten. Şuan hissettiğim gibi hissedeceğimi bilseydim, yanındayken kalbimin nasıl çırpındığının farkında olsaydım keşke."

"Hiç bilmiyordum ki Mahinev, neyin hasretini çekmişim ben bunca zaman, sana bakınca anladım. Sana bakınca çırpındı şu kalbim, nefesini hissedince umutlandı yeniden. Tenin tenime değince canlandı sanki. Bilseydim bunları, bende geç kalmazdım sana."

"Ben abarttım, lütfen böyle şeyler söyleme. Geçmişi açıp durmak benim hatam. Kendi kendime dert çıkarıyorum işte."

Tezgâhta duran eliyle çeneme dokundu ve başını bana doğru eğdi. "Sen dertleri bana çıkar. Sen çıkar ben çekerim ama yeter ki kendini üzme."

"Ağlayacağım bak," dedim gülümsemeye çalışarak.

Çenemde dolanan parmakları sıkılaştı ve başım geriye yatana kadar arkaya doğru eğdi. Tepemdeki dolaptan destek alan eline bakarken bedenini eğip benimkine yapıştırdı.

"Ben dün gece sana dokundum," dediğinde yutkundum. "Bak hâlâ her bir zerremde, her bir noktamda sen varsın. Senin tadın, senin kokun, senin dokunuşun."

"Ali Asaf, içeride in-" kalçasını bana doğru bastırınca cümlem yarım kaldı. "Ben seninle olmanın tadını aldım bir kere, ne yapacağız şimdi?"

"Ben..." yutkundum ve yeniden denedim. "Ne yapacağız?" dedim saf gibi.

"Görmezden mi geleyim," dediğinde başımı iki yana salladım.

"Uzak mı durayım?" diye sorduğunda cevap veremedim.

"Yok mu saysam o zaman? Sen söyle bana ne yapayım şimdi ben?"

"Öp," dedim fısıldayarak. Ellerimi göğsüne uzatıp iki elimle tişörtünü sımsıkı tutup aramızda kalan ufacık mesafeyi kapattım. Yapmasını çok istediğimi belli edercesine dudaklarımdan bir inleme kaçarken, "Öp," dedim yeniden.

Bende dün geceyi unutamıyordum. Onun gibi açık açık dile getirmesem de hissettiklerimin tarifi mümkün değildi.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak ister gibi parmak uçlarımda yükseldim. Mutfağın havası bir anda nemlendi sanki ve olduğundan daha fazla ısındı. Saçlarından gelen

şampuanımın kokusunu alınca derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim ve gözlerim bir saniyeliğine kapandı. Ama beni mahveden onun kendine has kokusuydu.

Daha aşağıda gizlenmiş bir şekilde duruyordu ama oradaydı işte. Kendini bana biraz daha bastırdı ve dudakları benimkilere iyice yaklaştı. Sıcaklığı benim dudaklarıma vurdukça, nefesini içime çekmek istedim.

"Bunu o kadar çok istiyorum ki," diye fısıldarken gözlerim açıldı.

"Kötü bir şey gibi söyledin," dediğimde neredeyse dudaklarına dokunmak üzereydim.

"Seni bu kadar istememin hiçbir kötü tarafı olamaz, iyiden de öte ama bir yandan da kötü..."

"Nasıl?" diye sordum kendime engel olamadan.

"Senden uzak durmak çok zor çünkü nasıl duracağımı bilmiyorum." Cümlesini bitirdiği anda dudaklarıma sertçe yapıştı. Söylediği her şey bir anda aklımdan silinip gitti ve sadece ondan ibaret oldum.

Öpücüğün yumuşak hiçbir tarafı yoktu. Ağızlarımız çarpıştı, dili hiç beklemeden dudaklarımın arasından içeri sızdı ve ben, ondan gelen bu ateşli saldırıya teslim olmaktan başka bir şey yapamadım.

Kalçasını biraz daha ittirip kendini bana bastırdı. Ellerimi uzatıp boynuna doladım ve başını kendime doğru çektim. Aramızda bir santim bile olmamasına rağmen sanki bu yakınlık yetmiyordu. Kendimi daha fazla yükselttim ve ondan destek aldım.

Dudaklarını verdiği sıcaklık içimi ısıttı. Boynunda duran ellerimden birini aşağı kaydırdım ve tişörtünden içeri sokup tenine dokundum. Parmaklarım teninin her bir çıkıntısını okşarken Ali Asaf ağzımın içine doğru inledi. Başını geri çektiğinde nefes nefese kızarmış dudaklarına baktım.

"Seninle barışma seksi yaptığımızda efsane olacak."

Aklım yerine gelirken ona şaşkınca baktım. "Ne?"

"Şiddetli bir kavgadan sonra barışmak için seviştiğimizi düşünsene Mahinev, bak diyorum sana öyle bir gir-"

Elimle ağzına bir tane vurup bastırdım. "Sakın o cümleyi bitirme!"

Elimin altında dudakları kıvrıldı.

"Ayrıca seninle kavga ettiğimizde ben canına okurum." Elimi ağzından çektim. Uzaklaşması için onu iteceğim sırada iki eliyle elimi tuttu ve beni kendine bastırdı.

"Tamam," derken alt dudağında dişlerini gezdirip sırıttı. "Sen *ağzınla* benim canımı oku," deyip dudaklarıma baktı. Bakışları boynuma, oradan göğüslerime kaydı ve daha da aşağı inerek belimin aşağısında, bacaklarımın arasında durdu. "Sonra da ben *ağzımla* senin canına okurum."

Gözlerim kocaman açıldı. "S-sen..."

"Ben ne?"

"Sen var ya, sen..." iki kelimeyi bir ataya getiremedim ve bu durumda olmam Ali Asaf'ı daha fazla eğlendirdi.

"Ben ne yavrum?"

Bakışlarımı mutfakta gezdirince tatlıların üzerinde durdum. "Git şunları içeri götür," dedim ve ona bakmadan kollarının arasından çıktım. Yeniden tatlı tepsinin başına geçtiğimde nefesimi düzene sokmak için gözlerimi kapattım. Ali Asaf'ın hemen sözümü dinleyeceğini düşünmem benim hatamdı.

Arkamdan sinsice sokuldu. Dişlerini ensemde hissettiğimde iki elimle tezgâha tutundum. Canını acıtmadı ama verdiği hisle dizlerim titredi. Sadece birkaç saniye sürdü. Uzanıp sadece bir tabak aldı ve benden uzaklaşırken rahat bir nefes aldığım anda, boştaki eliyle kalçama vurdu. Yerimden sıçrarken vurduğu yeri elimle ovuşturup ona baktım.

"Köpeksin," derken dişlerimi sıkıp kaşlarımı çattım.

"Sadece sana," dedi ve elindeki tatlıdan bir çatal alıp ağzın attı. Gözlerini benden ayırmadan tatlıyı yuttu ve dudaklarını yaladı.

"Bayıldım," dediğinde bakışlarını sanki beni çırılçıplak görüyormuş gibi üzerimde gezdirince daha fazla dayanamadım ve elime gelen ilk şeyi alıp Ali Asaf'a fırlattım.

Silikon fırın tutacağı göğsüne çarptı ve oradan sekip yere düştü. "Git şuradan," dedim çıkmasını umut ederek ama yerinden kıpırdamadı. Yanından geçip mutfak kapısını açtım ve dışarı işaret ettim.

"Çık hemen, Selim'in yanına git."

"Yardım etseydim," derken ağzına tatlıdan bir çatal daha attı.

"Beni hasta etmekten başka bir işe yaramıyorsun. Çık!"

"Ben de sana hastayım, yavrum," dediği an bakışlarım arkasında duran kişiye kaydı. Bahar sırıtarak bize bakarken yanaklarım kızardı.

"Gönder şu abini içeri bak," dedim ve ikisine de arkamı döndüm.

"İkinizin didişmesi çok tatlı," diyen Bahar'a ters ters baktım.

Ali Asaf, "He işte," dedikten sonra devam etti. "Bende bu kavgaların sonundaki barışmalarımızdan bahsediyordum ama Mahinev yine çıldırdı."

Enseme doğru yayılan sıcaklıkla ona doğru döndüm. "Geberteceğim seni," dedim ama ben daha bir adım atamadan Ali Asaf arkasını döndü ve salona doğru yürüdü.

Artık emindim, bu adamla hiçbir zaman baş edemeyecektim.

□

Bölüm yorumlarınızı bekliyorum. Umarım severek okumuşsunuzdur.

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz; ♥

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik

- tiktok: tugbaaticicosar

MAHİ - On Dokuzuncu Bölüm

"Öyle bir gel ki bana nefes nefese."
- Cemal Süreya
Bölüm Şarkısı: Ne Ay Geceden – Sezer Sarıgöz
Keyifli okumalar mahalle sakinlerim , bölüm sonu konuşalım. □□
Mahinev

Son iki haftanın nasıl bu kadar hızlı geçtiğini algılamakta zorluk çekiyordum. Ali Asaf'ın, Selim ve Bahar konusunda hepimizi şoka soktuğu günden sonra kendimize gelmemiz oldukça zor olmuştu. Her konuda –özellikle konu bensem- bu kadar gergin olan adamın, bunca zaman sessizce kenarda bekleyip, her bir sıkıntımızı, ondan korktuğumuz zamanların farkında olarak bizim bu hallerimizden keyif aldığını bilmek beni sinir ediyordu.

Bahar ve Selim için çok mutluydum orası ayrı. Bahar sanki isminin anlamını taşıdığı bahar aylarını yaşıyormuş gibiydi. Yüzünde bitmek bilmeyen bir gülümsemeyle ve dudaklarında mırıldanmaktan geri durmadığı neşeli şarkılar eşliğinde ortalıkta dolanıp duruyordu. Selim'den zaten hiç bahsetmiyordum. Havalara uçuyordu adeta.

Daha önce onu bu kadar hareketli görmemiştim. Yerinde duramıyor gibiydi. Bahar çoğu zaman onun yaptıklarını anlattığında hepimizin yüzünde kocaman bir gülümseme oluşuyordu. Bahar ve Selim'in mutlu olması hepimize yansımıştı. Hepimiz ikisi için o kadar mutluyduk ki keyfi yerinde olmayan bir Allah'ın kulu yoktu etrafımızda.

Aklımdan geçenleri bir kenara bırakıp elimdeki bezi bir kez daha sıktım ve önümdeki camın kenarlarını silmeye devam

ettim. Ben işime odaklanmışken Bahar elinde süpürgeyle odaya girdi.

"Valla bu Songül aşırı uyanık ya!" İsyan eden sesini duyduğumda gülümseyerek ona baktım.

"Yine ne oldu?"

"Teyzem ve annemi iki dakika da nasıl becerdiyse kafalamış. Güya biz evin kalan işlerimi yapacaktık, annemlerde yemek yapacaktı ama ne yapmış etmiş onlara mutfakta yardım ediyor."

Bir kez daha gülümsedim. "Ya zaten bizimde işimiz az kaldı. Dün her şeyi yaptık. Ufak tefek şeyleri hallediyoruz. Boş ver mutfakça çok fazla iş var. Hem Emine annem gelecek birazdan bak sen o zaman gör o mutfakta neler oluyor." Bahar söylediklerimi düşünürken kahkaha attı.

"Bak bu konuda haklısın," derken elindeki süpürgenin fişini çekip prize doğru uzattı. Çalıştırmadan önce, "Ya abimi bir arasana sen kaç gibi gelecekmiş? Teyzem bir sorsun Mahi dedi, şimdi ben ararsam kızacak diyor," dedi.

"Neden kızsın canım?"

"Sabahtan beri kırk kere aramış çünkü. Eksik bir şey kalmasın diye bir annem bir teyzem abimi sürekli arıyor. Abim ben salak mıyım unutayım anne falan demiş en son, o yüzden bir daha arayamıyorlar."

Eşofman altımın cebinden telefonu çıkardım ve Bahar süpürgeyi çalıştırmadan önce odadan çıktım. Nerede rahat konuşurum diye düşünürken koridorun karşısında Ali Asaf'ın odasıyla adeta birbirimize baktık. Sanki birisi beni izliyormuş gibi sağıma soluma bakındım. Aniden verdiğim kararla hızlı adımlar atarak Ali Asaf'ın odasına girdim ve kapıyı arkamdan aynı hızla kapattım.

Sırtımı kapıya yasladığımda derin bir nefes çektim içime ve ciğerlerim onun odaya sinen kokusuyla doldu.

Gözlerimi açıp dümdüz duran yatak çarşafına, yatağının ayakucunda duran katlı tişörtüne ve tıpkı yatağı gibi düzenli duran diğer eşyalarında dolaştı gözlerim. İnce raflardan oluşan kitaplığına doğru ilerledim ve parmak uçlarımla

kitaplarına dokundum. Hepsine tek tek bakarken, kitaplığın en köşesinde duran ufak bir şey çekti dikkatimi.

Elime alıp gözlerimi kıstım. Kıskaçlı küçük bir kadın tokasına bakarken kaşlarımı çattım. Ali Asaf'ta ne işi vardı bu tokanın? Acaba Bahar'ın falan mı diye düşünürken tokanın bana tanıdık geliyor olmasına anlam veremedim.

Sonra aniden tokanın arkasındaki, kendinden çok daha küçük kelebek çekti dikkatimi ve hatırladım. Yıllar önce saçlarımı toplamam için bana paket lastiğini verdiği o gün saçımda olan tokaydı. Murat'ın benden aldığı tokanın Ali Asaf'ta ne işi olduğunu sormak için sabırsızlanıyordum. Tokayı açıp önüme düşen saçlarımı topladım ve Ali Asaf'ı aradım.

Telefon bir kere çaldı ve Ali Asaf daha ben bir şey diyemeden hemen adını söyledim.

"Ali Asaf, "dedim bir solukta. Ben odasında dolaşmaya devam ederken sesimi duyduğunda derin bir nefes sesi doldu kulaklarıma.

"Söyle yavrum," dediğinde eğilmiş, yatağının başında duran komedinin üzerindeki parfümünü burnuma tutuyordum.

Telefonu kulağım ve omzumun arasına sıkıştırıp tek elimde komedinin çekmecesini araladım. Neredeyse boş olan çekmecede bir defter gözüme çarpınca elime aldım ve aldığım anda sayfaların arasından bir iki parça ayaklarımın dibine düştü.

Refkles olarak, "Ay," dediğimde Ali Asaf hemen cevap verdi.

"Mahinev ne oldu?"

"Ay yok bir şey," derken eğilip yere düşen şeyleri toplamaya başladım ama elime aldığım parlak paketleri görünce yeniden bağırmak geldi içimden.

"Of," derken sinirle homurdandım.

"Mahinev ne oluyor Allah aşkına?"

Ali Asaf'ın sorusuna cevap vermek istesem de ağzımı açamadım. Adama, "Odana girdim, her yeri kurcalarken

prezervatif paketlerini yerlere saçtım," diyemezdim herhalde.

"Ya sen ne zaman geleceksin?" Sesim istemsizce ters ve nefes nefese çıkınca Ali Asaf'ın duraksadığını telefondan bile hissedebiliyordum.

Tam bana cevap verecekti ki odaya yaklaşan adım sesleri doldu kulağıma. Aynı anda da Ali Asaf konuştu.

"Neredesin sen?" diye sordu.

"Senin odandayım, ay valla biri geliyor," dediğimde elimdekileri çekmeceye tıkıştırdım. Tam yerden kalkmıştım ki kapı hızla açıldı. Aynı anda gözüm yerde kalan bir adet parlak pakete takıldı ve hemen dizlerimin üzerine çöküp elimi üzerine kapattım.

Şaşkınlıkla, "Mahinev," diyen Ali Asaf'a başımı kaldırıp baktım. Yerde, ellerimin ve dizlerimin üzerinde duruyorken, tepemde dikilen Ali Asaf'la bir süre bakıştık.

"Ne yapıyorsun sen evde?" diye sordum ama bana gülerek karşılık verdi.

"Asıl sen ne yapıyorsun yerde?" derken sırıtışı genişledi.

Yerimde doğrulmadan önce paketi yerden aldım ve avucumun içine sakladım. Hızla yerimden kalktım ve telaşımı gizlemeye çalışarak yüzüne baktım.

"Telefonu düşürdüm," dedim yeri işaret ederek. Panikle yere eğildiğimde kulağımdan o da düşmüştü. Ali Asaf elinde tuttuğu telefonunu kaldırıp hâlâ açık olan konuşmamızı sonlandırdı. Telefonunu arka cebine soktu ve elini arkaya uzatıp kapısını kilitledikten sonra bana doğru bir adım attı.

Geriye doğru gitmek istesem de yerimde sabit kaldım. Bakışları yüzümde dolaşırken gözlerini kıstı ve derin bir nefes aldı.

"Sanırım sende bana ait olan bir şey var."

Başımı hemen iki yana salladım. "Hiç yok," dedim telaşla.

"Var var," dediğinde yutkundum.

"Of tamam ya ama benim suçum yok. Sen neden öyle şeyleri ortada bırakıyorsun ki!" Sert çıkışımla afallamış gibi yüzüme baktı.

"Ortada değildi, ne kadar uzun süredir saklıyorum ben onu biliyor musun?"

"He bir de marifetmiş gibi söylüyorsun. Bana ne süresinden. Dua et çöpe atmadım. Hatta atacaktım da sen geldin işte."

Kaşlarını sinirle çattı. "Denesene bir bak neler oluyor? Şu an benim için nasıl kıymetli biliyor musun o?"

Gözlerin kısıp sinirle bakma sırası bendeydi. "A pardon beyefendi kusura bakma. Sürekli yanında taşıdığını unutmuşum."

"Sürekli yanımda taşımıyorum ama bazen elimde olmasına ihtiyaç duyuyorum."

"Ne?" dediğimde omzuna bir tane vurdum. "Sen iyice arsızlaştın."

"Ya yavrum delirdin mi sen? Ver şunu bana!" Aniden üzerime atılınca bir çığlık attım ve elimde sıktığım paketi Ali Asaf'ın göğsüne doğru fırlattım. Paket pat diye göğsüne çarptı ve kayarak yere düştü. Odaya çöken sessizlikle ikimizde yerde bize göz kırpan pakete baktık.

Kollarımı göğsüme birleştirip kaşlarımı çattım ve Ali Asaf'ın bakışlarının yüzüme dönmesini bekledim. Gözlerini hâlâ yerde duran minik pakete dikmiş öylece bakıyordu. Huysuz bir çocuk gibi ayağımı yere vurunca bakışları bana döndü.

"Al, çok kıymetli şeyini," dedim. Şeyini kısmını söylerken bir tık kekelemiş olabilirdim.

Parmağıyla yerde duran paketi işaret ederek, "Nereden buldun sen onu?" diye sordu. Dudaklarını sanki bir kahkahayı zorla hapsetmeye çalışıyormuş gibi gerildi.

"Çekmecenden," dedim hiç düşünmeden. Bu saatten sonra odasını kurcaladığımı saklamak bir işe yaramazdı zaten. Sonunda dudakları direnmeyi bıraktı ve gamzelerini derinleşip ortaya çıkana kadar kıvrıldı.

"Sakın güleyim deme!" diye uyarırken bana doğru bir adım attı.

"Yavrum," derken bana doğru gelmeye devam ettiğinde, geri gitmeyi reddettim ama onun yanında kalıp eğlenmesine

seyirci olmak niyetinde de değildim. Bana yaklaşırken yanından geçmek için bir adım attım.

"Hiç uğraşamam seninle, bir sürü işimiz var," dedim ve hareket ettim. Ben yanından geçecekken kolunu önüme uzattı ve elini belime sarıp beni kendine doğru çekti.

Tam önüne doğru gelmemiştim ama beni yanında tutarken göğsümün yarısı onun göğsüne yaslandı.

"Sen iki saattir elindekinden mi bahsettiğimi sanıyordun?"

Bakışlarımı yüzüne çevirip ters olduğunu umduğum bir bakışla ona baktım. Ben cevap vermeyince derin kahkahası aramızda yankılandı. Beni sinir etmek için uğraşıyorsa başarılı oluyordu. Yeniden gitmek için hareket ettim ama belime sardığı kolunu sıkılaştırdı ve beni kendinde doğru çekti.

Başını eğip boynuma doğru yaklaşırken kollarından çıkmak için isteksizce çabaladım. Burnu kulağımın altına dokundu ve sakince hassas derinin üzerinde gezindi. Ağzımı açıp onu uyarmak istediğim an da başını biraz daha eğdi ve burnunun gezindiği yere dudaklarını dokundurdu. O kadar hafif bir temastı ki neredeyse varla yok arasında olmasına rağmen ayak parmaklarıma kadar hissetmiştim.

"Ondan bahsetmiyordum," dedi tenime doğru. Benden bir santim bile uzaklaşmadan konuşurken dudaklarını belli belirsiz tenime dokundu.

Aklımı toparlamaya çalışarak, "Ne?" diye sorduğumda Ali Asaf'ın dudaklarının gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim.

"Saçındaki tokadan bahsediyordum," dedi açıklamak ister gibi. Bir an düşündüm. Sonra aklım başıma gelince derin bir nefes aldım.

"Ya," derken düştüğüm durumun rezilliğinden yanaklarım kızardı. "Sen elimde olmasına ihtiyacım var falan dedin ben de," dediğim anda duraksadım. Resmen saçmalamanın sınırlarını zorluyordum.

Ali Asaf boynumu öperken tekrar gülümsedi. "Elimle onu nasıl bağdaştırdın anlamadım yavrum," derken bu

durumdan o kadar hoşlanıyordu ki gizleme ihtiyacı bile duymuyordu.

Onu kendimden uzaklaştırmak için itmeye çalıştım ama beni o kadar sıkı sardı ki nefesim kesildi. Dudaklarını sertçe boynuma bastırdığında, "Ali Asaf," diye uyarmak istedim onu fakat sesim daha çok hissettiğim şeyin etkisiyle zevkle kısılmış gibi çıktı.

"Söyle yavrum," dedi sanki konuşmamı bekler gibi.

"İşimiz var," dedim ve devam ettim, "bir sürü," diye yutkunarak ekledim. Söylediklerimi duymuyormuş gibi mırıldandı.

"Şimdi bırakacağım seni," diye fısıldadığında söylediğine ne beni inandırabilmişti ne de kendi inanıyor gibiydi. Ellerimi göğsüne koyup ince kumaşı tuttum. Amacım onu uzaklaştırmaktı ama parmaklarım hareket etmeyi kabul etmiyor gibi olduğu yerde kaldı.

Tam artık bırakmasını isteyeceğim sırada kapının kolu sertçe aşağı indi ve arkasından da bir gümbürtü geldi.

Bahar'ın, "Ay burnum," dediğini duyduğumda Ali Asaf'ın kollarından sıyrıldım ve kapının kilidini açmak için ilerledim.

Kapıyı açtığımda Bahar bir elinde toz bezi, diğer eli burnunda bana baktı. "Songül'den bir farkın kalmadı," dedi suçlar gibi. "Ortadan kayboldun," dediği anda arkamda duran adamı fark ettiğinde sustu.

"Gelmişsin," dedi Ali Asaf'a. Sonra bir bana bir de Ali Asaf'a bakıp sırıttı. Bakışları boynuma doğru indiğinde kaşlarını yukarı kaldırdı ve bende refkles olarak elimi boynuma götürürken yüzüme sıcak bastı.

Ali Asaf'ın arkamda sessizce durmasını daha fazla gerilmeme sebep oldu. Dönüp ona ters ters baktım ve konuşması için işaret ettim.

"Şimdi geldim," dedi anında sanki benden bir komut almış gibi. Gözlerimi devirip Bahar'a döndüm. "Hadi gidelim işimiz var," derken ona doğru ilerledim ama Ali Asaf tişörtümün arkasından beni yakalayıp çekti.

Attığım adım havada kaldı ve aniden geriye çekildim. Bahar kahkaha atarken dengede durmaya çalıştım.

"Sende bana ait olan bir şey var," diyen Ali Asaf bana daha fazla yaklaştı.

Tokayı ona verip oradan uzaklaşmam gerekiyordu ama her zaman ki bu kadar kolay olmasına izin vermeyecektim.

"Aslında o bana ait," dedim dişlerimi sıkarak. Amacım onu kızdırmak olsa da bu halimden son derece memnun olduğunun farkındaydım.

"Sen onu başkasında sanıyordun zaten," dedi dişlerini sıkarak. Sesinin tonu değişirken kendine hâkim olmaya çalıştığının farkındaydım. Onunla uğraşmak her ne kadar hoşuma gidiyor olsa da Murat konusunu yeniden gündeme getirip ikimizin de canını sıkmak istemiyordum. Elimi kaldırıp saçımdaki tokayı çıkardım ve ona uzattım.

"Tamam, al o zaman," derken tokayı açıp tişörtüne sıkıştırdım. Geri dönüp gitmeye çalıştığımda yeniden beni çekti.

"Ah ama bak tepemi attıracaksın sonunda," dediğimde son derece ciddiydim. Bahar'ın bir kenarda sessizce kıkırdamasını fark etmemiş gibi yaparak Ali Asaf'a baktım.

"Bir şey daha istiyorum," dedi gözlerini kısarak. Bana bakışı o kadar derindi ki gözlerindeki o ifade yutkunmama sebep oldu.

"Terlik mi?" dedim ayağımı işaret ederek. Yüzündeki ifadede zerre oynama olmadan bakmaya devam etti.

"Öpücük," dediğinde derin bir nefes aldım. Bahar'ın her şeyi duyduğunun farkındaydım ve Ali Asaf'tan bunu bilerek yapıyordu.

"Az önce öptün zaten," dedim fısıldayarak ama sanki hiç konuşmamışım gibi başını bana doğru eğdi. Kendimi geri çekmeye çalışsam da kıpırdayamadım. Ellerimi kolunun üzerine koyarken parmaklarımı tenine batırdım.

Bahar, "Tamam ben bakmıyorum," dediğinde sinirle homurdandım.

"Ağzına laf veriyorsun şunun," dedim Ali Asaf'a doğru fısıldayarak. Ama o ne beni ne de Bahar'ı duyuyordu. Hedefine kitlenmiş, dudaklarıma doğru eğilirken daha fazla bekleyemedim ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarını yarı yolda karşıladım. Gürültülü bir öpücük sesiyle onu öpüp hızla geri çekildim.

Bahar, "Oha," deyip kahkaha atarken ben Ali Asaf'tan uzaklaşmıştım bile. Onu görmezden gelip hızlı adımlarla aşağı inmek için merdivenlere ilerledim. Ali Asaf arkamdan, "Mahinev buraya gel," dese de umursamadım. Belli ki kısa öpücük hoşuna gitmemişti ama bununla idare etmek zorundaydı.

Merdivenleri hızlı adımlarla indim ve kalabalık mutfağa girdim. Arkamdan gelen hızlı adım sesleriyle nefesim boğazıma tıkandı ama herkesin içinde beni tutup öpecek değildi ya!

Bir an yapacağını düşününce gerildim. Hastaneden sonra herkes bizi öğrenmişti ama insanların içinde hala eskisi gibi davranmaya devam ediyordum. Ayrıca Emine annem ve Seyhan teyzelerin yanında kalkıp Ali Asaf'a sarılacak falan da değildim.

Bizi önce Bahar'ın annesi gördü. Bir bana bir Ali Asaf'a baktı. Arkama bakarak, "Oğlum ne zaman geldin?" derken gülümseyince bende biraz rahatladım.

"Yeni geldim teyze," dedi Ali Asaf ve bana doğru yaklaştığını hissedip kendimi mutfağa attım. Geri adım atmasını umuyordum ama beklentimi boşa çıkarıp peşimden içeri girdi.

"Her şey bitmiş neredeyse?" dedim gülümseyerek. Emine annem ve Seyhan teyze bana gülümsedi.

Seyhan teyze, "Yorulduk ama bitti," derken Emine anneme baktı. "Sen olmasan zor yetişirdi valla Emine."

"Hep birlikte hallettik işte," diye cevap verdi Emine annem.

"Elinize sağlık," dedim hepsini kast ederek. Seyhan teyze bana gülümsediğinde bakışlarımı kaçırmamak için direndim.

Beni çocuklarından hiçbir zaman ayırt etmemişti. Onun yanında her zaman çok rahattım ben ama Ali Asaf ve beni öğrendiği günden beri bana bakışındaki samimiyet ve mutluluk bazen beni utandırıyordu.

"Gel kızım, sen sıcak sarma seversin. Bir tabak hazırlayayım sana." Arkasını dönüp hemen dolaptan bir tabak alınca yanına gittim. Ali Asaf masanın yanından bir sandalye çekip oturdu.

"Sen zahmet etme Seyhan teyze ben alırım. Hem o kadar aç değilim," dedim onu durdurmaya çalışırken ama beni dinlemeden dolaptan tabağı almıştı bile.

"Sen de yer misin oğlum?" dedi Ali Asaf'a bakmadan. Ali Asaf bana bakınca yüzünde oluşan sırıtmayla gözlerimi kıstım.

"Mahinev, bana da bir tabak yapsana?" dedi. Yüzündeki geniş gülümsemeyle dişlerimi sıktım. Sonra kimsenin bakmadığından emin olmak ister gibi bakışlarını mutfakta gezdirdi ve hızla bana dönüp göz kırparken aynı anda şaşkınlığımdan faydalanıp bir de öpücük attı.

Ağzım, sudan çıkmış balık gibi bir açılıp bir kapandı. Kimsenin görmediğinden emin olmak ister gibi hızla etrafıma bakındım. Emine annemin gülümseyerek arkasını döndüğünü fark edince en azından onun gördüğünden emin oldum.

"Ben hazırlarım, oğlum," diyen Seyhan teyzeye döndüm. Ali Asaf annesine iş yaptırmamak için yerinden kalkarken dolaptan bir tabak daha çıkardım. Ona sarma koyduğumu görünce gülümseyerek yerine oturdu. Lahana sarmasını daha fazla sevdiğini bildiğimden onu daha çok koydum.

Seyhan teyze göz ucuyla bana bakınca bakışlarımı önümdeki tabağa diktim.

Emine annem, "Her şey hazır, ben eve gidiyorum artık," dedi.

"Bak akşam geliyorsun sakın itiraz etme," dedi hemen Seyhan teyze. Emin annem itiraz edecekti ama sonra sustu. Ali Asaf'ın tabağını götürüp önündeki masaya bıraktım.

Tabağı uzatınca, elimi tutup hafifçe okşayıp fısıldadı. "Teşekkür ederim, hayatım."

Bana karşı ilk defa kullandığı kelimeyi duyunca afalladım. O kadar alışık değildim ki beni bu kadar etkilemesini algılayamadım bile. Olduğum yerde ona bakarken fısıldamasına rağmen benim dışımda herkesin Ali Asaf'ı duyduğunu fark edince sertçe yutkunup genzimi temizledim.

Arkamı dönüp tabağıma uzandım, ağzıma iki tane sarmayı hızlıca atarken elimdeki tabakla Emine anneme doğru ilerledim. "Bende gidiyorum," dedim ağzım dolu dolu.

Bahar, "Bak erken gel," derken hızlıca başımı sallayarak onu onayladım. Kimse elimdeki tabağı sorgulamadığı için hızlı adımlarla bahçeye çıktım. Arkamdan gelen Emine annemin bana yetişmesi için adımlarımı yavaşlatmak zorunda kaldım.

Bahçe kapısından çıkıp karşıya geçerken hala ağzıma tek tek sarma atıyordum. Eve girince bitmiş tabağı mutfağa koydum ve Emine annemin dikkatli bakışları altında odamı işaret ederek konuştum. "Ben bir duş alayım," dediğimde bana gülümseyerek baktı.

"Kaçıyorsun yani?"

"Yok kaçmıyorum da," dedim ama devamını getiremedim. Ne diyeceğimi bilemediğim için sonunda pes ettim.

"Görüyorsun değil mi Emine anne neler yapıyor? Huysuz işte beni sinir etmek için bu tavırlar."

"Seni sinir etmek için değil de sevdiği için yapıyor olabilir mi?"

Gülümseyerek baktım. "Sen aldanma onun bu hallerine Emine anne. Yapma dediğim ne varsa bilerek yapıyor."

"Ali Asaf benimle konuştu," dedi bir anda.

"Ne zaman?" derken merakla yerimde kıpırdandım.

Emine anne zaman vermedi ama direkt, "Bahar'ın şu söz, nişan olayını halledelim de sonra da bizimkini konuşalım," dedi.

"Ne?" derken hayretle bağırdım. "Bana bir şey söylemedi."

"Benden, sana bu konudan bahsetmememi de istedi. Mahinev hâlâ emin değil, benimde halletmem gereken bazı sorunlar ama sen niyetimi bil dedi."

Şaşkınlıkla bir şey diyemedim. Emin değilim dememiştim ona sadece daha erken demiştim. Ayrıca ne sorunu vardı ki?

Emine annem durgunlaştığımı fark edince beni düşüncelerimden kurtarmak için araya girdi. "Hadi git duş al biraz dinlen. Akşam yorucu geçer."

Başımı sallayıp onayladım ve tek kelime etmeden odama çıktım.

Akşam için en az Bahar kadar heyecanlıydım.

...

Elimdeki tepsiyi Bahar'a uzatırken ona baktım. "Bir sakinleş," dedim işe yaramasını umarak.

"Ellerim titriyor Mahi, taşıyamayacağım ben bu tepsiyi."

"Hayır, hayır," dedim. Sesim ondan daha heyecanlı çıkmıştı.

"Neden bu kadar kalabalık," diye isyan etti Bahar. Haklıydı da.

"Tamam bak, bu tepsiyi hafifletelim." Ona uzattığım tepsiyi geri çektim ve masanın üzerine koydum. İçinden birkaç fincanı çıkarıp yeniden düzenledim.

"Sen bunları götür, sonra gelip diğer tepsiyi alırsın. En son da zaten Selim'in kahvesini götüreceksin."

Bahar tepsiyi sımsıkı tuttuğunda biraz daha rahattı. Arkasını dönüp kapıdan çıkınca derin bir nefes aldım.

Yeni bir tepsi alıp kalan kahve fincanlarını yerleştirdim. Su bardaklarını almak için ayağımdaki terlikleri çıkardım ve masanın yanından bir tane sandalye çekip üzerine çıktım.

Dolabın üst rafından bardakları tek tek alırken aniden sıcak bir elin bacağıma dokunduğunu hissettim.

Yerimde sendelerken elin sahibinin kim olduğunun farkında olsam da irkildim. "Ali Asaf," derken başımı dolabın arkasından çıkarıp ona ters ters baktım. Bir yandan da elimdeki bardakları dengede tutmaya çalışıyordum.

"Bir şey söyleyeyim mi?" derken elini dizimden yukarı doğru okşayarak kaydırdı. Sıcak parmakları çıplak bacağımdan yukarı doğru ilerlerken eteğimin altına doğru kıvrıldı.

"Sonra söylersin," dedim dişlerimi sıkarak. Eli, olduğu yerde durdu ama geri çekilmedi.

"Şunları indirmeme yardım eder misin?" Elini aşağı doğru kaydırmadan önce dizimin üzerine doğru çıkıp, parmaklarını açarak hafifçe tenimi sıktı ve geri çekilmeden önce, "Sen emret, ben yapayım," diye fısıldadı.

Bardakları ona uzattım, o da elimden alıp hepsini tezgâha koydu. Son bardağı da elimden aldığında dolabın kapağını kapattım ve inmek için arkamı döndüm. Ali Asaf beni belimden yakaladı ve orada tuttu.

"İndir beni aşağı," dedim gülümseyerek. Bana bakışı yüzünden ona kızamıyordum bile. Sözümü dinleyip beni kaldırdı ve ayaklarımın üzerine bıraktı. Geri çekilmeden önce önüme düşen saçlarımı geriye gitti.

"Kabir azabı gibisin Mahinev," diye fısıldadığında gülümsedim. Parmak uçlarımda yükselip yanağından öptüm ve geri çekilmeden önce konuştum.

"İşime biraz daha engel olursan azap ne demek göstereceğim ben sana."

Arkamı dönüp su bardaklarını tepsiye yerleştirmeye başladım. "Hem senin ne işin var burada?"

"Sana yardıma geldim," dedi alay eder gibi gülümseyerek ona baktım.

"Bende inandım. Hadi yürü içeri. Bahar seni burada görürse iyice heyecanlanacak."

Göz ucuyla gitmek için hareket ettiğini gördüm ama kapıdan çıkmadan önce bana yaklaştı. Hiçbir şekilde bana dokunmadan, sadece parmak uçlarıyla uzun saçlarımı tek omzuma topladı ve açığa çıkardı boynuma yaklaşarak minik bir öpücük kondurdu.

İçine çektiği derin nefesi duyunca onun yorgunluğunu fark ettim. Elimdeki sürahiyi masaya bırakıp ona döndüm. "İyi

misin sen?"

Yüzüne daha dikkatli bakınca uykusuz ve yorgun olduğu dikkatimi çekti. Günlerdir Bahar'ın durumu için koşturmaktan adam akıllı bir araya gelememiştik zaten. Telaştan onun bu halini fark edemediğim için kendime kızdım.

Soruma cevap vermedi ama başıyla onayladı. Elimi kaldırıp parmak uçlarını elmacık kemiğinin üzerine ve gözaltlarında gezdirdim. "Ali Asaf," dedim usulca. "Yorgun görünüyorsun."

Beni geçiştirmek ister gibi omuzlarını silkti. "Bir şey mi oldu?"

Bir an için kafasında dönüp dolaşan yoğunluğu görür gibi oldum. Sanki bana bir şey anlatacaktı ama sonra vazgeçip hafifçe gülümsedi.

"İş yoğun, başka sorun yok güzelim," dedi sakince. Fakat ona inanmadım. Aklına takılan bir şeyler vardı ve benimle paylaşmıyordu. Tam ona yeniden soracağım sırada Bahar telaşla içeri girdi. Bizi birbirimize bu kadar yakın görünce gülümsedi.

"Sakın evlenmeden beni hala falan yapayım demeyin," diye dalga geçtiğinde Ali Asaf'tan uzaklaştım.

Ali Asaf benden uzaklaşırken bir saniyeliğine duraksadı. Sonra sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi derin bir nefes aldı ve Bahar'a döndü.

"Yüzüklerin takılırken senin çocukluk hikâyelerini mi anlatsam?" dedi yerinde oyalanarak.

Bahar'ın gözleri irileşti. "Abi ya," derken telaşla bana baktı.

"Öyle bir şey yapmayacak," dedim kendimden emin bir şekilde. Bahar rahatlamış gibi bana baktı ama yeniden Ali Asaf'a baktığında yüzünü buruşturdu.

"Ali Asaf kızı tedirgin etme," dedim ona bakarak.

"Emrin olur yavrum," derken sinsice sırıttı. Tam yeni tepsiyi Bahar'a uzatacakken mutfağın bahçe tarafına bakan kapısından Ayşe ve Kaan hızla içeri girdi.

İkisi birden, "Yetiştik mi?" diye aynı anda bağırdılar.

"Daha isteme olmadı," dedim ikisine birden. Ayşe rahatlamayla bir oh çekti. Kaan'da ona 'ben sana söylemiştim' der gibi bakıp sırıttı.

Selim'in kahvesini yapmak için arkamı döndüm. "Siz neden geç kaldınız?" derken ikisinin de sessiz kalmasıyla yeniden onlara baktım. Ayşe'nin yanakları kızardı. Kaan onun aksine ağzı ikiye ayrılacakmış gibi sırıtıp duruyordu.

"Ne oluyor?" dedim merakla. Gözlerim ikisi arasında dolaşıp durdu. Kaan tam ağzını açıp konuşacakken Ayşe çekinerek önce Ali Asaf'a sonra da dönüp yanında duran Kaan'a baktı. Başını iki yana sallayınca Kaan söyleyeceği şeyi zorla tutuyormuş gibi yutkundu.

"Hadi siz içeri girin," dedim Kaan ve Ali Asaf'ı kastederek. Onlar içeri gitmek üzereyken Bahar geldi. Selim'in kahvesini tepsisine yerleştirip arkadaşıma uzattım.

Tepsiyi almadan önce gidip Ayşe'ye sarıldı. Meraklı bakışlarımı Ayşe'nin üzerinde gezdirince dudaklarını oynatarak 'sonra' dediği için şimdilik üzerine gitmedim. Umarım Asuman teyzeyle bir alakası yoktur. Gerçi onunla ilgili olsaydı ikisinin de bu kadar mutlu olacağını düşünmüyordum.

Bahar, Selim'in kahvesini alınca bizde onun peşinden yürüdük. İçeri girip Selim'e kahvesini uzattı ve elindeki tepsiyle kapının yanında duran sandalyeye oturdu. Elinden tepsiyi alıp arkama sakladım.

Herkes Selim'in kahvesinden ilk yudumu almasını bekledi. Selim gözlerini kapatıp kendini hazırlar gibi bir yudum aldı sonra gözleri aniden açılıp bir Bahar'a bir bana bakınca sırıttım.

Selim'in kahvesine tabii ki tuz koymamıştım. Şeker yerine biraz balla yapmıştım kahvesini. Bahar'la daha önce konuşmuştuk bunu. Bahar'ın o gün çok gergin olacağını bildiğim için tüm kahveleri ben yapmayı teklif etmiştim. Selim için de fikrini söyleyince tabii hemen kabul ettim.

Selim hevesle ikinci yudumunu aldı ve üçüncü yudumda hepsini bitirdi. Tüm salon aynı anda gülerken, Selim boş

fincanını önündeki sehpada duran tabağının üzerine koydu ve sonra elini ceketinin iç cebine uzatıp küçük, beyaz bir gül çıkarıp fincanının yanına bırakırken bakışlarını kaldırıp Bahar'a baktı ve gülümsedi.

O kadar güzellerdi ki Ayşe ile kapının önünde neredeyse ağlayacaktık.

Sonrası zaten bir solukta geçti. Selim'in babası Bahar'ı isterken, Ali Asaf ve Coşkun araya girip, "Oğlumuz ne iş yapıyor?" dediklerinde herkesi güldürdüler. Ardından tabii ki durmadılar. Kaan, "Kızımıza bakabilecek mi? Güvenilir mi?" diyerek herkesi bir kez daha güldürdü. Selim, zavallım büyüklerin yanında onlara ağzını açıp tek kelime edemedi. Bu durum Ali Asaf, Kaan ve Coşkun'u onunla daha fazla uğraşmaya itti.

Ali Asaf bana bakana kadar bakışlarımı üzerine diktim. Göz göze geldiğimizdeki yüzündeki geniş gülümseme kalbimi atışını hızlandırdı.

"Yapma," dedim fısıldayarak ama başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

"Huysuz," dedim tekrar. Gözlerini önce yüzümde sonra ağzımda gezdirdi. Yanındaki boşluğu işaret ederek beni yanına çağırdığında başımı iki yana salladım.

"Gel," dedi dudaklarını oynatarak ama gitmeyecektim. Gidip yanın oturduğum anda bütün gözler bize dönecekti ve şimdi bunun hiç sırası değildi.

"Bakışarak mı anlaşıyorsunuz?" diyen Ayşe'ye döndüm.

"Beni sinir etmek için Ali Asaf'ın konuşmasına gerek yok ne yazık ki."

Ben böyle deyince Ayşe kıkırdadı. Bahar'da söylediğimi duymuş olacak ki bize doğru dönüp gülümsedi. Ali Asaf'ın bakışlarını hala üzerinde hissediyordum ama karşılık vermedim. Orhan abi bu halimizi fark etmişti. Göz göze geldiğimizde gülümsedi. Neyse ki Ali Asaf bu durumu uzatmamayı tercih etti.

İsteme bitti. Yüzükler takıldı. Kurdeleler kesildi. Bahar ve Selim'in parmaklarında yüzüklerini görünce bu sefer kendimi

tutamadım ve ağladım.

Herkes gittikten sonra evde sadece biz bize kaldık. Emine annem yorgun olduğu için onu da eve gönderdim. Ayşe'de benimle Seyhan teyzelere yardım etmek için kaldı. İstemeden önce ortadan kaybolan Songül'e mesaj atıp nereye gittiğini sordum.

Annesinin aradığını, kendini kötü hissettiğini söyledi. O yüzden haber vermeden gitmiş. Selim ve Bahar'ın fotoğrafını atmamı isteyince gönderdim.

Bir sürü kalp gönderdiğinde gülümsedim ve telefonu elimden bıraktım.

Mutfak işlerini hallettikten sonra büyüklerin hepsi uyumak için odalarına çekildi.

Bahçede Ayşe, ben, Bahar, Ali Asaf ve Kaan otururken bahçe kapısı açıldı ve Selim'le Coşkun içeri girdi.

Ali Asaf, Selim'e bakıp, "Oğlum sen bu evin damadısın artık, öyle zırt pırt gelinir mi?" dediğinde Selim bir an donup kaldı. Ali Asaf onun bu haline kahkaha atınca yerde duran terliği alıp karşımda oturan adamın bacağına vurdum.

"Oha," dedi bana bakarak.

"Sen ne uğraşıp duruyorsun bu çocukla?"

"Evet, abi ya," diye destekledi beni Bahar. Ali Asaf bana cevap vermek yerine Bahar'a döndü.

"Vay vay, hemen savunmaya geçmeye başlanmış," dediğinde Bahar'ın yanakları kızardı.

"Uğraşma," dedim Ali Asaf'a bakarak. Yerinden kalkıp yanıma geldi ve tekli koltukta beni sıkıştırarak oturmaya çalıştı.

"Ya Ali Asaf, sen buraya sığar mısın Allah aşkına," derken kendimi kurtarmak için çırpındım ama neredeyse kucağıma oturacaktı.

"Madem onlarla uğraşamıyorum o zaman seninle uğraşacağım," dedi gülümseyerek.

İyice kenara kaydım ve aynı anda onu ittirdim ama nafile bir çabaydı. "Üstüme çık istersen Ali Asaf," dediğimde yüzündeki gülümseme genişledi.

"Valla mı?" diye fısıldarken elimle ağzına vurdum.

"Bak valla canını yakarım," dedim aynı onun gibi fısıldayarak. Bu tehdidimin korkutucu olmasını umuyordum ama Ali Asaf'ın gözleri parladı. Bana bakışı değişti ve derinden gelen bir sesle nefes aldı.

Ağzını açtığı anda elimle ağzını kapattım. "Sakın tek kelime edeyim deme."

Gözleri daha fazla parladı. İçinde oynaşan kıvılcımları görebiliyordum neredeyse. Elimi çektiğim anda panikle bekledim ama neyse ki sözümü dinleyip sustu fakat beni de bırakmadı. İyice kenara kayarken sonunda koltuğa oturdu ve beni de neredeyse üzerine çekti. Dışardan bakınca yan yana oturuyormuş gibi duruyorduk ama kalçamın yarısı neredeyse onun bacağının üzerindeydi.

Elini uzatıp eteğimi düzelti ve benim bacağımla kendi bacağının arasına sıkıştırdı.

Yüzünü bana çevirip, "Rahat mısın?" diye sorduğunda ona ters ters baktım.

"Hiç değilim."

"Ben çok rahatım," dedi kolunun birini omzuma atarken. Elini saçıma uzatıp bir kısmını parmağına doladı ve beni umursamadan saçımla oynamaya başladı.

"Evet, millet," diyen Kaan oturduğu yerden ayağa kalktı ve ellerini birbirine vurup dikkatleri üzerine çekti. "Kalkın, bize gidiyoruz," dediğinde herkes birbirine baktı.

"Delirme oğlum bu saatte," diyen Coşkun'u onayladık ama bu sefer Kaan yerine Ayşe girdi araya.

"Ben," dedi çekinerek ama sonra kocasına baktığında Kaan gülümseyerek destek verince devam etti. "Ben hazırlık yaptım. Yorgunsunuz biliyorum ama gelirseniz çok sevinirim."

Kimseden ses çıkmayınca araya girdim. "Of benim karnım acıktı zaten, Ayşe şimdi neler hazırlamıştır."

Selim, Bahar'ın yanına gidip durdu ve hâlâ kurdelelerin sarktığı ellerini birbirine doladı. "Stresten bende bir şey yiyemedim," derken Bahar'a baktı.

"O zaman gidelim," dedi Bahar. Ali Asaf'a dönüp baktım. "Aç mısın?" dediğinde başımı hevesle salladım. Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı ve kısa bir süre orada oyalanırken göğsü derin bir nefesle şişip indi. "Bende," dediğinde gözleri hâlâ dudaklarımın üzerindeydi. Bakışlarımı ondan kaçırıp elimi uzatıp tuttum. Parmaklarımı bir kere sıkıp ayağa kalkarken beni de kendiyle birlikte kaldırdı.

"O zaman gidiyoruz."

"Üzerimi değiştirmem gerek," dedim elbiseme bakarak. Bahar da kendi üzerine baktı ve "Benimde," diye onayladı.

"Biz eve geçelim," dedi Kaan. "Sizde arkamızdan gelirsiniz."

Hepimiz onları onayladık. Bende eve doğru gidecektim ki Bahar, "Hiç eve gitme. Gel ben sana bir şeyler vereyim," dedi.

Hemen kabul ettim. Ali Asaf'ın elini bırakıp Bahar'ın peşinden odasına doğru ilerledim. İçeri girince arkamdan kapıyı kapattım.

"Mahi, şaka gibi ama" elini kaldırıp yüzüğünü gösterdi. "Bitti."

"Daha dur sen," dedim gülümseyerek. "Bunun düğünü var kınası var."

Bahar'ın gözleri irileşti. "Eyvah," dedi panikle.

"Şaka yapıyorum," dedim yanına giderken. Kollarımı ona dolayıp sarıldım. "Çok mutlu olacaksınız," dedim buna sonuna kadar inanarak. "İkiniz de o kadar hak ediyorsunuz ki."

Geri çekilip yüzüne baktım. "Her adımda yanında olacağım. Sen istediğin kadar panikleyebilirsin, ben her zaman buradayım."

Gözlerinin dolduğunu hissedince yutkundum. "Sakın ağlama bak," dedim gülümseyerek. O da bana eşlik ederek güldü.

"İyi ki varsın Mahi," dedi yutkunarak.

"Sen de iyi ki varsın."

Duygusal andan sıyrılıp kendimizi toparladık. Bahar üzerime bir tayt ve tişört verdi. Elbisemden kurtulup onları giyince rahatladım. Saçlarımdaki ufak tokaları çıkarıp Bahar'dan aldığım lastik tokayla saçımı atkuyruğu yaparak topladım.

Bahar üzerini değiştirirken, "Gidip yüzümdeki makyajı da çıkaracağım," dedim.

"Banyo da malzemelerim var, sen git önden bende senden sonra temizlerim. Biraz daha yüzümde kalırsa zaten artık benimle bir bütün olacak."

Gülerek odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Ali Asaf'ın odasının karşısındaki banyoya girip dolaptan Bahar'ın temizleme ürünleriyle pamuğu alıp önce gözlerimi temizlemeye başladım. Yüzümü köpürttükten sonra duralamak için eğildiğimde arkamda onun sıcaklığını hissettim.

Yerimde doğrulup, aynadan arkamda duran adama baktım. Bir omzunu kapının çerçevesine yaslamış, elleri ceplerinde beni izliyordu. Aynadan yüzüne karşı gülümsedim. Yerinden hiç kıpırdamadı. Dikkatli bakışlarını yüzümden hiç ayırmadan öylece durmaya devam etti.

Kâğıt havluyla yüzümü kurulayıp ona doğru döndüm. Yanına gidip ona doğru sokulduğumda yerinden hiç kıpırdamadan, sadece benimle göz göze gelebilmek için başını eğdi. Ellerimi göğsüne dayayıp başımı ona doğru kaldırdım. Yeşil gözleri, benimkileri incelerken koyulaştı.

"Yorgunsun," dedi fısıldayarak. Sesinin tonu sanki bir şeyi açığa çıkarmaya çalışır gibi sertti. Aynı zamanda bu durumdan hoşlanmadığını da anlıyordum.

"Güzel bir yorgunluk ama" dedim gülümseyerek. Bakışları yumuşadı. Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Çok güzel," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Parmak uçlarımda yükselip dudağıyla yanağının kesiştiği noktayı sakince öptüm. Geri çekildiğimde bir elini cebinden çıkardı ve üzerimdeki tişörtün yakasına parmağını takıp

hafifçe kendine doğru çekti. Tişörtü genişletip bıraktığında gözlerimi dokunduğu noktaya çevirdim.

"Biraz dar mı sanki?"

"Hayır değil," dedim gözlerimi kısarak. Belli belirsiz omuzlarını silkti.

"Bana öyle geldi demek ki," derken yutkundu. Bir şey söylemek ister gibi duraksadı. Gülümsememi bastırmaya çalıştım. Elimi tutup beni banyodan çıkardığı sırada aklıma gelen şeyle gülümsedim.

Tam bir adım atmıştı ki arkasından giderken elini çekip onu durdurdum.

Neredeyse yarıya kadar açık olan gömleğini işaret ederek kaşlarımı çattım. "Kapat şu düğmelerini," derken sesimin tonunu sert tuttum. "Göğsün gözüküyor."

Ali Asaf aniden durdu. Başını eğip bir göğsüne bir de yüzüme baktı. "Lan," derken öyle yüksek sesle güldü ki birilerini uyandıracak korkusuyla ağzını kapatmak zorunda kaldım. Yüzümün ifadesini sabit tutamayarak bende gülmeye başladım.

"Sessiz ol," dedim onu susturmak ister gibi aynı zamanda bende gülüyordum. Tek eliyle gömleğinden bir düğme daha açıp eliyle yakasını genişletti ve göğsünü daha fazla görmemi sağladı. "Sana göstereyim o zaman," dediğinde yutkundum.

Dudaklarımı sıkıp gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Her konuda üste çıkmak zorundasın değil mi?"

"Cık," dedi dudaklarını bana doğru uzatarak. "Arada sana da izin veririm yavrum, sen iste yeter ki."

Kendi oyunumda yenilmişim gibi hissedince huysuz bir çocuk gibi onu da peşimden sürükleyerek merdivenlere doğru çektim.

Birkaç basamak indikten sonra, elimi sımsıkı tutup beni durdurdu ve sırtımı duvara yaslayarak üzerime eğildi. Kolunu başımın üstündeki duvara yaslarken, dirseğinden kırarak destek alıp, başını eğip gözlerime baktı.

Tek kelime etmedi, gözlerini gözlerinden ayırmadan dudaklarını yaklaştırdı ve benimkilerin üzerinde gezdirdi. Gömleğinin ince kumaşına, iki elimin parmaklarıyla sımsıkı sarıldım. Dudakları usulca hareket etti. Ne ağzının sıcaklığını ne de dilinin ıslaklığını sundu bana. Sadece dudakları, dudaklarımın üzerinde sakin ve usulca gezdirdi.

Geri çekildiğinde, kapattığımın bile farkında olmadığım gözlerimi araladım. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirirken, nefes nefese, "Bahar gelecek şimdi," dedim.

Ali Asaf diğer eliyle önce yanağıma, sonra da başparmağıyla dudağıma dokundu. Parmağının baskısıyla alt dudağımı aşağı doğru çekip okşadı.

"Mahinev, ben," diye başladığında kapı sesiyle yerimden sıçradım. Ali Asaf geri çekildiği anda Bahar merdivenlerin başında belirdi.

Bizi gördüğüne bir anlık şaşırdı ama sonra gülümsedi. Ali Asaf yeniden elimi tuttu ve arkamızda Bahar'la birlikte merdivenlerden inip bahçeye çıktık.

Kaan ve Ayşe gitmişti, Coşkun ve Selim bahçede bizi bekliyordu. Bahar yanımızdan geçip Selim'in yanına ilerledi. Elini uzatıp tutacakken Ali Asaf'la göz göze gelince çekindiğini hissettim. Elini tutmadan sadece Selim'in koluna girdi.

Ali Asaf'ın durumu fark ettiğini anladım ama ne bir şey yaptı ne de bir şey söyledi. Elimi tutup yürürken diğerleri de arkamızdan geldi.

...

Kaan bizi kapının önünde karşıladı. Yüzündeki sırıtışa bakılırsa bir şeyler olduğunu anlamamak imkânsızdı.

"Sen ne sırıtıp duruyorsun lan akşamdan beri?" diye sordu Coşkun.

Kaan başını iki yana sallayıp bizi içeri davet etti.

Salona girdiğimizde hazırlanan masaya gülümseyerek baktım. Geç saate buraya geleceğimiz için Ayşe hafif şeyler hazırlamıştı ama o kadar acıkmıştım ki şuan ne olsa yerdim.

Herkes salon koltuklarına yerleşti. Selim ve Bahar üçlü koltukça yan yana oturunca kalan boş yere de Coşku oturdu.

Ali Asaf ikili koltuğa oturup sırtını yasladı ve kolunu koltuğun arkasına doğru uzattı. Ben direkt masanın önüne geçip elime bir tabak alınca hepsi aynı anda gülmeye başladı. Dönüp onlara ters bir bakış attım.

"Saatlerdir açım," dedim sinirle. Ali Asaf bana bakarak, "Doyur yavrum sen karnını," dediğinde dönüp ona gülümsedim. "Ama bize de bırak," diye devam ettiğinde ise suratımı astım.

"Hain," dedim ters ters ama hiç kimse beni yemekten alıkoyamazdı şu an. Tabağımı doldurup Ali Asaf'ın yanına kendimi bıraktım.

Tabağımdaki börekten bir ısırık alıp, onu tabağa bıraktım ve bir tane de sarma attım ağzıma. Ali Asaf'ın bakışları üzerimde gezinince ona döndüm.

"Ne?" dedim ağzım dolu dolu. Daha çok 'nö' gibi çıkmıştı ama anladığını düşünüyordum.

"Bana da vermeyecek misin?" dedi dolu ağzıma bakarak. Başımı iki yana salladım.

"Hakkını kaybettin sen," derken yutkundum. "Bana laf sokarken düşünecektin."

"Valla laf sokmadım yavrum ya," dedi gülümseyerek. "Gerçeği dile getirdim," diye fısıldadı.

Elimdeki çatalı yüzüne doğru kaldırdım. "Canına susadın sen bence."

Ali Asaf başını arkaya atıp güldü.

Herkes kendine tabak aldı ama Ali Asaf yerinden kıpırdanmadı. Tabağımda bir lokma daha ağzıma attım ama yanımda öyle sessizce oturunca zorla yutkundum.

"Yesene bir şeyler," dedim kolumla yandan dürterek.

"Yok," dedi omuzlarını silkerek. "Birlikte yeriz diye düşünmüştüm ama" deyip susunca kaşlarımı çattım.

"Çocuk musun sen? Böyle kanacağımı sanıyorsan çok beklersin."

Kollarını göğsümde birleştirip sessiz yanımda oturmaya devam etti. Lokmaları adeta boğazıma diziyordu köpek!

Tabağımı önümdeki sehpaya bırakıp ona döndüm. "Ne yiyeceksin söyle de sana hazırlayayım."

"Yok," dedi yeniden. "Ben senin tabağından yiyecektim."

"Ali Asaf ne bu naz niyaz ben anlamadım ki."

Gülümseyerek bana doğru döndü. "Ne var yani, naz yapmaya hakkım yok mu?"

Yüzündeki ifade benim için dünyalara bedeldi. Gözlerindeki yorgunluğa rağmen bana bakışı çok hoşuma gidiyordu.

"Var var," dedim ve elimizi uzatıp yanağını sıktım. Önümde duran yarısı yenmiş tabağımı yeniden kucağıma aldım ve Ali Asaf'ın yanına sokuldum.

Çatalımla böreği bölüp bir parça aldım ve ağzına uzattım. Sevimli bir sırıtışla bana bakıp ağzını açıp uzattığım lokmayı aldı. "Oh," derken tatlı sırıtışı bir kez daha kalbimi eritti.

Neredeyse bütün geceyi böyle geçirdik. Ali Asaf'la birlikte arkadaşlarımızla sohbet ederken aynı tabaktan yemeye devam ettik. Çoğu zaman onu ben besledim ve bu halinden oldukça memnundu.

Sonunda Kaan oturduğu yerden ayağa kalktı ve Ayşe'yi de elinden tutarak yanına çekti. İkili salonun ortasında, hepimizi karşısında durunca, oda bir an sessizliğe büründü ve hepimiz onlara baktık. Önce birbirlerine baktılar ve sonra Ayşe, "Size bir haber vermemiz gerek," dedikten sonra Kaan'a baktı.

Kaan heyecanla kıpırdanmaya devam ederken Ali Asaf, "Lan turist görmüş taksici gibi dolandırma sakın lafı, neyse söyle. Akşamdan beri kıvranıyorsun zaten," dedi. Elimle bacağını sıktım.

"Ağzını ayarı yok senin," dedim kızararak.

Ağzıyla ilgili bir sürü laf söyleyeceğini fark edince, "Sakın konuşma," diyerek hızla Kaan ve Ayşe'ye döndüm.

Kaan daha fazla dayanamıyormuş gibi, "Amca, dayı, hala, teyze... hangi kontenjandan girmek isterseniz hepsi açık.

Seçin birini," dediğinde elimle çatalla donup kaldım. Afallayarak Ali Asaf'a baktım. Sonra gözlerimi odadakilerde gezdirdim ve hepsinin benimle aynı durumda olduğunu fark ettim.

"Ne dediler onlar az önce?" diye sordum Bahar'a. Hayretle bana bakarken ikimizde aynı anda ayağa fırladık. Yerimden kalkmadan önce son anda elimdeki tabağı Ali Asaf'a adeta fırlattım.

Bahar'la aynı anda Ayşe doğru çığlık atarak koşarken, Kaan kendini son anda geri çekerek aramızda sıkışmaktan kurtardı.

Üçümüz birbirimize sımsıkı sarıldık. "Ay teyze olalım," dedim gülümseyerek. Bahar başıyla onayladı. Kaan'a doğru döndüm. Ellerini ceplerine sokmuş gülümserken bir çocuk gibi ayakları üzerinde ileri geri sallandı. Yanına gidip ona da sarıldım. Geri çekilip yüzüne baktığımda gözlerim dolmuştu.

"Ben hala olmaya karar verdim," dedim tek nefeste. Kaan aniden bana baktı. "Bir teyzesi olur bir de halası," dediğimde gülümseyerek başını salladı.

Sonrası erkeklerin birbirinin sırtlarına ve omuzlarına vurarak kutlama faslıyla geçti. İri yarı dört adam küçük salonda aynı anda hareket etmeye çalışırken ortalık da biraz karıştı. Mutluluk gözyaşları döküldü. Hem Kaan ve Ayşe'nin bebek haberini, hem de Selim ve Bahar'ın nişanlanmasını kutladık.

Kaanların evinden çıktığımızda saat gece ikiyi geçmişti. Coşkun sokağın başında bizden ayrıldı. Selim'in evi de o taraftaydı aslında ama bizimle eve kadar yürüdü. Selim ve Bahar karşı tarafa geçerken Ali Asaf benimle evimin kapısının önüne kadar geldi.

"İyi geceler," diye seslendim sokağın karşısındaki ikiliye. Onlarda bana aynı şekilde karşılık verdi ve bahçe kapısından içeri girdiler.

Ali Asaf evimin geniş demir kapısını açarak beni içeri soktu. Eve uzanan merdivenlerin önünde beni durdurduğunda ilk basamağı yeni çıkmıştım.

Parmakları avuç içimi okşadı ve ona bakana kadar bekledi. "Ne oldu?" diye sordum.

"Bahar gelmeden önce, bizim evde sana bir şey söyleyecektim," dedi. Güzel haberlerin etkisiyle unutmuştum.

"İki haftalığına gitmem gerek," dediği anda gözlerimi kırpıştırdım. İlk defa gitmiyordu tabii ki ama biz birlikteyken ilk defa bu kadar uzun süre gidiyordu. Bu duruma şaşırmamam gerektiğinin farkındaydım fakat yine de donup kaldım.

İçimdeki korku bir nabız gibi tenimde atmaya başladı. Aklıma gelen ilk soru, "Tehlikeli bir şey mi?" oldu.

"Telaşlanacak bir şey yok. Ahmet Albayımla kısa bir göreve gidiyorum sadece," dese de yine kendimi iyi hissetmemi sağlamadı.

Dudaklarımı ısırıp başımı aşağı eğerken, "Ne zaman?" diye sordum tereddüt ederek.

"Yarından sonra," dediği anda başım hızla yukarı kalktı.

"Ne?" dedim panikle. "Neden şimdi söylüyorsun?"

"Bahar'ın durumu girdi araya. Aslında daha erken gidecektik ama en azından Bahar için burada olmak istedim. Tarih netleşince de sana hemen söyleyecektim ama işte doğru düzgün de bir araya gelemedik."

Haklıydı. İkimizde bir işin peşinden koştururken doğru düzgün bir araya gelip konuşacak vakit bulamamıştık.

Farkında bile olmadığım bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı usulca akınca Ali Asaf iki eliyle yüzümü avuçlayıp beni ona bakmaya zorladı. Başparmağıyla hızla akmaya başlayan yaşları silerken gözlerindeki ifade daha fazla ağlamam sebep oldu.

"Şişt," derken beni kendine çekip kollarını bana doladı. "Sen böyle yaparsan aklım hep sende olacak," dediğinde daha fazla ağlamak istedim.

Kollarımı beline sarıp ona sımsıkı sarılırken gömleğinin arkasını, onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca tuttum.

"Yarın birlikte kahvaltı edelim mi?" diye fısıldadım göğsüne doğru.

"Edelim," dedi hiç düşünmeden.

"Ben size geleyim mi? Hem annenlerde sen gitmeden önce seninle vakit geçirmek ister."

"Olur," dediğinde derin bir nefes alıp kokusunu içine çektim.

"Her seferinde böyle mi olacak?" diye sordum.

"Nasıl?"

"Canım hep mi yanacak?" diye fısıldarken Ali Asaf'ın saçımda gezinen eli durdu.

"Daha önce de gittim," dediğinde başımla onayladım ama böyle değildi işte. Böyle hissettirmemişti bana.

"Bu farklı," dedim fısıldayarak.

Kısa bir süre konuşmadan durdu ve eli enseme inip sakince okşarken tıpkı benim gibi fısıldadı. "Evet, farklı."

Sonrasında hiç istemesem de ondan uzaklaştım. Yükselip dudaklarına küçük bir öpücük bırakırken, "İyi geceler," diye fısıldadım.

Ali Asaf başını eğdi. Dudaklarını saçlarımı dokundurdu ve dokunduğu yere birkaç tane öpücük bıraktı.

"İyi geceler güzelim."

...

Ertesi gün uyandığımda bütün gece ağlamaktan gözlerim şişmiş, burnum kızarmıştı. Kimseden bir şeyi saklayamayacak durumdaydım. Zaten bunun için çaba göstermek de içimden gelmiyordu.

Hazırlanıp kahvaltı için Ali Asaf'ların evine yürüdüm. Herkes bahçedeydi. Çardağın altında oturup kahvaltıya başlamak üzereydiler.

Seyhan teyze elinde çaydanlıkla kapında çıkınca beni gördü. "Hoş geldin kızım, tam zamanında," derken gülümsediğinde ona aynı şekilde karşılık verdim.

Ali Asaf oturduğu sandalyede geriye yaslandı ve bana bakarken gözlerini kıstı. Önümde düşen saçlarımı kulağımın

arkasına sıkıştırdım ve yanındaki boş sandalyeye doğru ilerledim.

Yanına oturunca hemen bana doğru döndü. Masanın altından elini bacağıma uzatıp hafifçe sıktı ve aşağıda birleşik duran ellerimi ayırıp birini avucunun içine aldı.

"İyi misin?" derken endişeli gözlerini üzerimde gezdirdi. Ona bakarak gülümsedim.

"İyiyim," dedim onu ikna etmek ister gibi ama şimdi daha da endişeliydi. Neyse ki herkes masaya oturunca dikkatini zorla da olsa benim üzerimden ayırdı.

Kahvaltımı didiklememek için çok uğraştım ama nafile bir çabaydı. Böyle yapıp onu da üzmek istemiyordum ama kendime de engel olamıyordum.

Seyhan teyzeyle yüz yüze gelince beni anladığını belirten bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Ona bakarken bir an neler hissettiğini düşünmeye çalıştım ama ben böyleysem Seyhan teyzeyi anlayamazdım.

Günün geri kalanı hızla geçti. Akşamı Ali Asaf'la birlikte geçirme planları yapmıştım ama maalesef o da bir an da hayal kırıklığı oldu çünkü Ali Asaf'ın pazartesi sabah erkenden gitmesi beklenirken bir anda pazar akşamı gideceğini öğrendik hep birlikte.

Ali Asaf hızla çantasının son kontrollerini yaparken sessizce onu izledim. Benim durgunluğumu fark ettiğinde çantasının fermuarını çekti ve yanıma geldi.

"Asık suratlı da güzelsin tamam kanıtladın," dediğinde gülümsedim.

"Uğraşma benimle," dedim onu iterek ama benden uzaklaşmadı.

"Bak her gün konuşacağız, mesajlaşacağız," dedi gülerek.

"Sanki aynı şey," dedim dudaklarımı büzerek. Eğilip sesli bir şekilde dudaklarımdan öpüp geri çekildi.

"Ben senden daha beter durumdayım yavrum, gün içinde bile seni deli gibi özlüyorum ben ki bu, akşam seni göreceğimi bile bile oluyor. Senden uzak olacağımı

düşünmek canımı fiziksel olarak yakıyormuş gibi hissettiriyor."

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. Çocuk gibi davranmayı bir an önce kesmem gerektiğini fark edince yutkundum. Adamın zaten işinin yeterince stresi yokmuş gibi bir de ona olan özlemimin kaprise çevirmiş gibi gözükmek istemiyordum.

Ellerimi siyah tişörtüne sarıp onu kendime çektim.

"Her gün konuşacağız, tamam," dedim fısıldayarak. "Sadece çok özleyeceğim," dediğimde sonunda yüzü biraz gevşedi.

"Bende çok özleyeceğim, yavrum," derken ona sarılmama izin verdi.

...

Ali Asaf gideli bir hafta oldu. Dediği gibi sürekli telefonda konuşuyorduk, sık sık mesajlaşıyorduk ve geceleri müsait oldukça beni görüntülü arıyordu. İlk günler onu deli gibi özlemek canımı yakıyordu ama onun da aynı durumda olduğunu fark ettiğimde, en azından Ali Asaf'ın içini rahatlatmak için kendimi toparlamıştım.

İkinci haftanın başında ders çalışmak ve birazcık da denizin tadını çıkarmak için Emine annemin Urla'daki evine gitmeye karar verdim. Evin kapısından girmiştim ki telefonum çaldı.

"Yavrum," diyen sesini duyduğumda elimdeki çantayı yere bırakıp kapıyı kapattım.

"Canım," dedim neşeyle. "Erken aradın sen beni?" anahtarı sehpanın üzerine koyup, koyu perdeleri çektim ve denize bakarken Ali Asaf'la konuştum.

"Bir yere gitmemiz gerek güzelim, telefon çekmeme ihtimali var. Bende akşam geç dönerim diye öncesinde seni aramak istedim. Vardın mı?"

"Evet, şimdi geldim."

"Tek başına olmandan hiç hoşlanmıyorum," dedi huysuzca.

"Ben buraya hep tek başıma geliyorum Ali Asaf," dediğimde homurdandı.

"Huysuzsun," dedi gülerek.

"Senin yüzünden," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Ben gelene kadar orada kal o zaman. Cuma döneceğim, hafta sonuna kalmayacağız. Yanına gelirim."

"Olur," dedim ve devam edemeden arkadan birisi, "Ali Asaf Üsteğmen'im," diye seslendi. Ali Asaf sessizce bir şeyler konuştu ve yeniden bana döndü.

"Yavrum, akşam konuşalım," dedi.

"Tamam hayatım," dedikten sonra telefonu kapattık.

Akşama kadar evi havalandırdım. Serinleyen havanın tadını çıkarmak için biraz yürüdüm. Eve dönerken yağmur başlayınca gülümsedim. Eve girip, üzerimi değiştirdim ve kendime yemek hazırladım.

Saat gece yarısına yaklaştıkça elimdeki telefona bakıp duruyordum. Ali Asaf'ın bugün arayamayacağını düşünerek uyumak için odama gidecekken telefonu çaldı.

Gülümseyerek telefonu yeniden elime aldım ama arayan Bahar'dı.

"Sende mi beni özledin?" diyerek açtım telefonu.

"Mahi," dedi Bahar. Derin bir nefes alıp devam etti. "Gelebilir misin?" diye sorduğunda duraksadım.

Camdan dışarı, deli gibi yağan yağmura bakarken aklıma ilk gelen kişi Emine annem oldu.

"Bahar ne oldu? Emine annem iyi mi?"

Arkadan Selim'in sesini duydum. "Ben mi gidip alsam?" diye soruyordu birilerine. Aynı anda beni yerimden sıçratan bir sesle gök gürledi.

"Bahar?" dedim tekrar.

"Mahi," dedi ve duraksadı. Yutkunduğunu hissettim.

"Abim..." derin bir nefes aldım. "Ali Asaf abimin gittikleri yerde büyük bir yangın çıkmış."

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Elimi bir yerlere dayayıp destek almak için çabaladım fakat sanki bir boşlukta sürükleniyordum.

"Arayacaktı beni," dedim sessizce. "Akşam arayacağım dedi. Her gün konuşacağız demişti."

Kendi kendime mırıldandığımın farkındaydım. Gözümden ardı arkasını kesilmeyen yaşlarla görüşüm bulanıklaştı.

"Mahi, Selim'le birlikte gelip seni alacağız," dedi Bahar telaşla. Başımı iki yana salladım. Nefesim hızlandı.

"Hayır," dedim telaşla. "Buraya gelecek, bana söz verdi. Öyle anlaştık biz. İşini erken bitirip yanıma gelecek."

"Mahi," dedi Bahar ve sonra telefonu Selim aldı.

"Mahi," dediğinde hâlâ başımı kabul etmek istemediğimi belli eder gibi iki yana salladım.

"Burada bekleyeceğim," dedim ısrarla.

"Mahi, gelip seni alacağız. Haber geldiği an yanında olacağız," dedi Selim.

"Gelmeyin," diye fısıldadım. Sonra onları ikna etmek için sesimi biraz daha toparlamaya çalıştım. "Orada Seyhan teyzelerin yanında kalın."

"Ama" dese de konuşmasına izin vermedim. "Selim lütfen," diyerek adeta yalvardım. "Yarın geleceğim."

Telefonu zorla kapattım ve olduğum yere adeta çöktüm. Başımı eğip hıçkıra hıçkıra ağlarken, dışarıda gökyüzünü delip geçen yağmur gözyaşlarıma karıştı.

İçimde kopan acı fırtınanın şiddetini gösterircesine gök bir kez daha gürledi ve ben ona bir şey olmasın diye dua ederken bana eşlik etti.

Yerimden kalkıp koltuğa kadar sürünür gibi yürüdüm. Dizlerimi göğsüme çekip başımı yaslarken elimdeki telefonu sımsıkı tuttum. Kendimi sakin hissediyordum ama deli gibi çarpan kalbim bana aksini kanıtlamak ister gibi, göğüs kafesimde çırpınıyordu.

Dışarıda gök gürledi.

Derin bir nefes aldım.

"Hissederdim," diye fısıldadım kendi kendime. "Bir şey olsa ben hissederdim," dedim kendimi ikna etmek ister gibi.

Şiddetle çakan şimşek, karanlık salonu aydınlattığında gözlerimi kırpıştırdım. Telefonu elimde öyle çok sıktım ki parmaklarım acıdı.

Nefes alış verişim hızlandı. Göğsüm şiddetle inip kalkarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kendimi sıktım. Sıktım. Sıktım ve sonunda sanki kalbimin en derinlerinde bir şey patladı. Dudaklarım acıyla gerildi ve sonunda aralandığı anda boğazımdan kopan çığlığa hıçkırıklarım karıştı.

Bağıra bağıra ağladım. Olduğum yerde kaskatı durarak, nefesim beni terk edene, dudaklarımdan tek bir kelimeyi fısıldayacak nefese sahip olana kadar çığlık attım.

Gözyaşlarım dudaklarıma damladı. Elimin tersiyle burnumu ve gözlerimi silsem de ne durdurabildim ne de hıçkırıklarıma karışan çığlıklarımı susturabildim.

Ne kadar süre bunu yapmaya devam ettim bilmiyorum. Artık sesimin kısıldığına inandığım anda boğazımdan hırıltıyla karışık sessiz çığlıklarım birbirine karıştı.

Telefonumu sıktığım elimin parmaklarının bembeyaz olduğunu fark ettim. Canım acıyordu ama şu an umurumda değildi çünkü içeride çektiğimin ıstırabın acısının önüne hiçbir şey geçemezdi. Telefonu bir kez daha sıktım ve gözlerimden ardı kesilmez yaşlar akarken defalarda tek bir kelimeyi tekrar ettim.

Hissederdim...

Hissederdim...

Hissederdim...

□

Uzun bir aradan sonra merhaba mahalle sakinlerim... çok ara verdik, ne deseniz haklısınız. Hikâyeden siz uzaklaştınız, ben uzaklaştım. Mahi'yi yazmaya başlarken gerçekten böyle aralar verme düşüncem yoktu.

Fakat hayat bizi beklediğimizden farklı yönlere sürüklüyor. Size şimdi söyleyemeyeceğim ama kısa süre sonra açıkladığım da bana hak vereceğinizi umduğum güzel sebeplerim var.

Haftaya yeni bölüm gelecek diyemem sizlere ama önümüzdeki 2-3 hafta da size bir bölüm daha vermek için boş vakitlerimin tümünü değerlendirmeye çalışacağım. Bazı

şeyleri oturttuğumda ise elimden geldiğince bekletmeyeceğim sizi. Fakat şimdi olduğu
gibi aylar süren bir zaman da sokmayacağım araya.

Umarım bölümü sevmişsinizdir. Keyifli bir geçiş bölümüydü benim için.

Yorumlarınızı bekliyorum.

İyii ki varsınız.

Seviliyorsunuz.

♥

Bana bu hesaplardan ulaşabilirsiniz;

- twitter: tugbaaticicosar

- instagram: okuryazarannecik

- tiktok: tugbaaticicosar

MAHİ - Yirminci Bölüm

Merhaba mahalle sakinlerim,
Uzun bir aramız oldu biliyorum. Sizi bekletmemek için bölüm sonu konuşalım.
Oy verip yorum yapmayı unutmayın. Keyifli okumalar.

•

Bir yere gitmem gerekiyordu; sen aradın, "Gitme," dedin, ben gitmedim.
- Oruç Aruoba

Bölüm Şarkısı: Tutuşmuş Beraber – Melike Şahin

Bütün gece, elimde sıktığım telefonla birlikte koltuğun köşesine sinerek, gözlerimdeki ıslaklığa eşlik eden yağmurla öylece dışarıyı izledim. Elimdeki telefon defalarca çaldı. Bir yerden sonra sesini kıstığımı ama durmaksızın elimde titremeye devam ettiğini hatırlıyordum.

Bazen açıp kulağıma götürdüğümü, Bahar'ın panik halindeki sesini duyduğumu da hatırlıyordum. Ali Asaf henüz onları aramamıştı ya da ona dair herhangi bir haber alamamışlardı. Bahar'ın anlattıklarına karşı sanki beni görüyormuş gibi sadece başımı sallayarak onay vermiştim. Emine annemin de yanlarında olduğunu söylemişti Bahar. Israrla geri dönmemi ya da gelip beni almayı istiyorlardı ama gitmek istemiyordum.

Orada olmak istemiyordum. Kimsenin üzgün ya da telaşlı hallerine şahit olmak istemiyordum. Burada beklemek, sadece gelecek iyi bir haberi duymak istiyordum. Telefona cevap vermeme sebebim de buydu. Gözümde, dökeceğim daha fazla yaş olmadığından emindim ama oraya gidersem, herkesi kendim gibi dağılmış ve perişan görürsem

olduğumdan daha kötü olabilir miyim bilmiyorum ama yıkılacakmış gibi hissediyordum.

Sanki şu anda yıkılmamışım gibi...

Gökyüzü yarılmışçasına yağan yağmura gözlerimi dikip izlerken, parmaklarımın arasında sımsıkı tuttuğum telefonum bir kez daha titredi. Gözümü hızla düşen yağmur tanelerinden ayırıp, elimde duran telefonun ekranını kendime çevirip arayan numaraya baktım. Bahar'ın ismini görünce derin bir nefes alıp açtım ve kulağıma götürdüm.

"Mahi," derken sesinin tonundan beni mutlu edecek bir haber vermeyeceğini anlamıştım.

"Aradı mı?" dedim sadece. Sorduğum sorunun saçmalığının farkındaydım; eline bir arama fırsatı geçse sanki Ali Asaf beni aramayacakmış gibi...

"Hayır aramadı," derken derin bir nefes aldı. "Mahi aklımız sende. Bak teyzem de sürekli seni soruyor. Emine teyze gideyim yanına deyip duruyor, zor tutuyoruz." O konuşmaya devam ederken başımı iki yana salladım. "Gelip seni alalım mı? İstersen Selim'le birlikte hemen geliriz ya da bak Coşkun da burada, hemen gelir alır seni."

"İstemiyorum," diye fısıldadım usulca. Şımarıklık değildi bu yaptığım. Onları merakta bırakmak da istemiyordum ama buradan gidemezdim. Yanlarına gidip biraz daha dağılamazdım.

Sonunda gitmek zorundasın, diyen bir ses zihnimde yankılandı. Başımı iki yana salladım. Merak içimi kemiriyordu, endişe beni içten içte tüketiyordu ama o minik umut kıvılcımı olduğu yerde duruyordu işte.

İyiydi, hissediyordum ama bunu dile getirmekten çok korkuyordum. Aksini duyarsam taşıyamayacağım bu yükün altında ezileceğimi de biliyordum.

Derin bir nefes alıp Bahar'ın telaşını gidermek ister gibi konuştum. "Saat çok geç Bahar," dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. "Bu saatte buraya gelmeyin. Hem zaten oradaki insanların size ihtiyacı var. Herkes telaş içindedir, biliyorum."

"Ama sen de-" diye konuşmaya başladığında devamını getirmesine izin vermedim.

"İyiyim ben," dedim söylediğim şeye inanıyormuş gibi. "Saçmalamadığımı falan düşünme ama kötü bir şey olsaydı bilirdim Bahar."

Cümlemi bitirdiğim anda Bahar'ın derin bir nefes aldığını duydum. Sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir iki saniye sessiz kaldı. Onunda benim gibi konuşurken zorlandığını fark ettim. Ben kendimi nasıl tutuyorsam Bahar da aynısını yapıyordu.

"Belki de benim senin burada olmana ihtiyacı vardır Mahi," dediğinde boğazım düğümlendi. Kendimi dünyanın en kötü arkadaşı gibi hissettim.

"Söz veriyorum, sabah erkenden yanında olacağım," dediğimde Bahar sessiz kaldı. Bahar'ın, söylediğimi onaylar gibi başını sallayarak hareket ettiğini gözümde canlandırır gibi oldum.

"Sabah," diye fısıldadı. "Eğer sabah erkenden yola çıkmazsan, kimse seni buraya getirmeme engel olamaz."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Bahar telefonu kapatmadan Emine annemle de birkaç dakika konuştum. Hepsi çok telaşlıydı, haber alamamak herkesi çıldırtıyordu ama Emine annem bir de benim için üzülüyordu. Tıpkı Bahar gibi onu da sabah geleceğime ve iyi olduğuma ikna ettikten sonra telefonu kapattım.

Elimde tuttuğum telefonla koltuktan kalktım ve geniş cam kapıların yanında duran tekli koltuğa doğru ilerledim. Koltuğun koluna sırtımı yaslayacak şekilde yavaşça yere çöktüm. Dışarıdaki yağmura odaklanıp zihnimde dönüp duran her şeyi yok saymak için çabaladım.

Burada durmuş kendimi kötü bir şey olduğuna ikna etmeyecektim. Gözlerimi kapatıp aklımdan onunla geçirdiğim her bir anıyı tekrar etmeyecektim. Hayır, bunu yapmayacaktım. Ali Asaf beni arayana kadar -ya da birileri bizi arayana kadar diye fısıldadı zihnim- ki arayacaktı biliyorum, asla böyle şeyler düşünmeyecektim.

...

Olduğum yerde kıpırdandığım anda canımın acısıyla irkildim. Gözüme vuran güneş ışığıyla gözlerimi daha fazla sıktım. Dün gecenin anıları zihnime dolmaya başladığında nefesimin kesildiğini hissettim. Sağ elimin parmaklarının acıdığını fark ettiğimde parmaklarımı gevşettim ve yere gürültüyle düşen telefonumun sesi boş evde yankılandı.

Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım. Sırtım hâlâ koltuğa yaslıydı ama bütün gece yerde oturmak kemiklerimi mahvetmişti. Bir elimi boynuma götürerek ağrıyan yeri sıktım. Kolumu bile kaldıramayacak şekilde tutulmuştum. Yerden kalkmaya çalışırken önümde duran telefonum titremeye başladı. Derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Ben uzanıp telefonu açacakken çalmayı bıraktı.

Telefonumu elime aldım ve ekranda on sekiz cevapsız aramayı gördüğümde acımı unutarak panikle dizlerimin üzerinde doğruldum. İçimi kaplayan dehşet verici korkuyu bir kenara atarak hemen en son aramanın üzerine gelip Bahar'ı aradım. Cevapsız aramaların çoğu ona aitti. *Ben bu lanet telefonu nasıl duymadım,* diye kendime kızarken telefon çalmaya başladı.

Hâlâ dizlerimin üzerinde Bahar'ın cevap vermesini beklerken yanağımın içini öyle sert ısırdım ki canım yandı. Boşta olan elimin titrediğini fark edince üzerimdeki kumaşı yakalayıp sıktım.

Sonunda telefon açıldığında, "Bahar," dedim korkarak. Zorla yutkunup devam ettim. "Aradı mı?" diye sorarken paniklememeye çalıştım. Bir yanım arasa beni de arardı diyordu ama yine de kalbim bunun umuduyla dört nala koşuyordu.

"Yavrum," diyen kalın sesi duyduğum anda dizlerimin üzerinde olmama rağmen adeta yere yığıldım. Kendimi olduğum yere bırakırken boğazımdan korkunç bir hıçkırık kaçtı. Üzerime çöken rahatlama hissine karışan sinir boşalması ciğerlerimdeki tüm nefesi tek seferde çekip aldı.

"Mahinev," diye acıyla fısıldayan adamın sesi yeniden kulağıma dolduğunda kendimi kaybettim. Bir daha sesini duyamama ihtimali zihnimi ve kalbimi ele geçirirken hıçkırıklarımın arasında nefes almaya çalışıyordum.

"Yapma Mahinev," dedi bu sefer daha temkinli bir sesle. Beni sakinleştirmek ister gibi ses tonu yumuşaktı. "Yanında değilken ağladığını duyduğumda biri kalbimi yakıyor gibi hissediyorum."

Sonunda nefes aldığımı hissettiğimde ismini fısıldadım. "Ali Asaf?" Emin olamayan ses tonum aramızda yankılandı.

Sesini duyuyordum ama ismi dudaklarımdan sanki emin olmak ister gibi merakla döküldü.

"Söyle güzelim," dediğinde derin bir nefes aldım. Sanki sesini duymadığım her bir saniye için benden alınan nefes onun sesiyle birlikte yeniden göğsüme doluyordu.

Onu göremiyor olmak beni mahvediyordu. "İyi misin?" diye sordum telaşla.

"İyiyim yavrum," dediğinde gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Neredesin?" derken telaşla yerimden fırladım. "Hemen geliyorum yanına."

O kadar hızla kalktım bir an gözlerim karardı. Bütün gece yerde uyunuştum. Yetmemiş, ağzıma tek bir lokma bile koymamıştım ama sürünecek bile olsam onu görmeye gitmem gerekiyordu.

"Şişt," dedi sanki benim telaşlı hallerimi görüyor gibi. "Yavrum ben evdeyim," dediğinde bir elimle duvardan destek alarak ayakta durmaya çalıştım.

"Ben," dedim sesimi bulmaya çalışarak. "Tamam birazdan çıkıyorum."

"Mahinev sakinleş yavrum," dedi tekrar ama çoktan odama yürümüş çantamı toplamıştım.

"Sakinleşeyim mi?" dedim telaşla fakat sonra yaşadıklarım bir anda üzerime yığılır gibi çöktü. Elimde tuttuğum tişörtü yatağa fırlattım. Gözlerimden yaşlar akarken, "Dünden beri sesini duymuyorum. Sesini duymamak bir yana senden bir haber bile alamadım. Şimdi sen bana sakinleş mi diyorsun?"

dedim. Nefes nefese kalmış ciğerlerim isyan ederken kelimeler birbirine karışarak döküldü dudaklarımdan.

"Seni görmeden sakinleşemem," dedim yeniden. "Ben," derken yutkundum. "Benim seni görmem lazım Ali Asaf."

Yatağın üzerine çökerken hıçkırarak ağlamaya başladım. "Seni görmem gerek." Kendi kendime tekrarladığım tek şey bu cümleydi.

"Ben geliyorum," dedi hemen. "Senden tek istediğim sakin olup beni beklemen. İyiyim ve yanına geliyorum."

Başımı salladım ama sesli bir cevap veremedim. "Mahinev tamam mı?" dedi benden cevap almak istediğini belli ederek.

"Tamam," diye fısıldadım. Panik yerini yavaş yavaş rahatlamaya bırakırken, onu göreceğimi ve iyi olduğunu düşünüp sakinleştim.

Telefonu kapattıktan sonra yatakta birkaç saniye oturup kendime gelmek için çabaladım. Derin bir nefes alıp ağrıyan gözlerimi ovuşturdum ve yerimden kalkıp banyoya doğru ilerledim.

Aynada yüzümü görünce gözlerimi kısarak daha yakından görmek ister gibi aynaya yaklaştım. Ağlamaktan ve uykusuzluktan gözlerimin altı kızarmış hatta neredeyse morarmıştı. Çeşmeyi açıp yüzümü soğuk suyla birkaç kere yıkadım ama aynada gördüğüm durumum hiç iç açıcı değildi.

Gözlerimin ağrısına baş ağrısı da eklenince üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp duş almaya karar verdim. Kafam o kadar doluydu ki Ali Asaf'ı görene kadar o kısmı rahatlatamayacağımın farkındaydım ama en azından suyun altına girmek bedenime iyi gelmişti.

Duştan çıkıp saçıma baş havlusunu sardım ve üzerime kısa bornozumu giydim. Yerde duran kıyafetlerimi alıp kirli sepetine attım ve yeniden aynada yüzüme baktım. Hâlâ pek iç açıcı bir halim yoktu ama en azından ilk durumuma göre çok daha iyiydim.

Ali Asaf'ın ne kadar süre sonra burada olacağını bilmiyordum. Yanıma geleceğini söyledikten sonra bunun ne kadar süreceğini sormamıştım. Evde olduğunu söylemiş ve beni Bahar'ın telefonundan aramıştı. Telefonu kapattıktan sonra hazırlanıp oyalanmadan çıkabilirdi; tabii yanında Bahar'la gelmiyorsa...

Hızlıca üzerime bir şeyler giyinip saçlarımı kuruttum. Telefonumu alıp Bahar'ı aradım.

Telefona cevap veren sesindeki farkı hemen anladım. Onun bu ses tonu benim de daha fazla rahatlamama sebep oldu.

"Mahi, canım iyi misin?" diye cevap veren arkadaşıma beni göremese de gülümsedim.

"Ben iyiyim," dedim boğazımı temizleyerek devam ettim. "Sen nasılsın?"

"Valla iyiyiz kuzum ya, şükür hepimiz rahatladık."

"Sen Ali Asaf'la değil misin?" Birlikte mi geliyorlar diye merak etmiştim.

"Yok," dedi Bahar. "Abim geldiğinde neredeyse sabah olmak üzereydi. Onun telefonu yang-" dedi ama aniden durup cümlesine devam etmedi.

"Bahar," dedim telaşla. "Bilmediğim bir şey mi var?"

"Hayır yok bir şey, hemen telaş yapıyorsun bak." Sağ elimle telefonu kulağımda tutarken sol elimin baş parmağını ağzıma götürüp tırnağımı ısırdım.

"Ama bir şey olmuş, değil mi?"

"Ali Asaf abim iyi ve şu an senin yanına geliyor. Düşünmen gereken tek şey bu, arkadaşım." Bahar konuşmaya devam ederken derin bir nefes aldım. "Seni aramadan on beş, yirmi dakika önce geldi eve zaten. Göreve gittiği yerde biliyorsun yangın çıkmış ve bazı aksilikler yaşanmış. Telefonu da orada zarar görmüş, ondan arayamamış."

Ben tam neden bize bu kadar geç haber verdiğini soracakken devam etti. "Olayın bir anda böyle yayılacağını, bizim duyacağımızı da düşünememiş. *Eve gidince anlatırım*

demiş, bir de işte uğraşması gereken şeyler olmuş gelince sana anlatır zaten bunları."

"İyi ama değil mi?"

"İyi diyorum sana, olmasa sence teyzem çıkıp gelmesine izin verir mi?" Doğru söylüyordu ama içimdeki huzursuzluğu atamıyordum bir türlü.

"Tek mi geliyor?" diye sordum bu sefer.

"Evet ama yorgun. Biz gitmemesini, Selim'le gelip seni alacağımızı söyledik ama abimin inadını biliyorsun işte. Tutturdu *ben bekleyemem gidip göreceğim,* diye. İkinizin de inadı dünden beri bitirdi bizi." Şakayla karışık isyanı beni biraz daha gülümsetti.

"Bir şeyler yedi mi? Evde adam akıllı bir şey yok, beni bilirsin öğünleri geçiştiririm. Açsa gidip alışveriş yapayım."

"Teyzem hemen size bir sepet hazırladı merak etme sen, abim yanında getiriyor."

"Kadın onca üzüntüsünün, telaşının içinde bir de bununla mı uğraştı?" Utancımdan içimi bir huzursuzluk kapladı. "Bana kızgın mı?"

Kadını uğraştırdığım yetmemiş gibi bir de inadım yüzünden oğlu kalkıp buraya geliyordu. Eğer dün yanlarına gitmiş olsaydım bugün bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Evet Mahi çok kızdı, kadın delirdi." Ufak bir kahkaha atınca rahatladım. "Kızım teyzemden ve senden bahsediyoruz. Sana neden kızsın kadın, Allah aşkına? Sen zaten dünden beri orada tek başınasın diye aklımız sende kaldı. Senin düşündüğün şeylere bak. Hiç kimse kızgın değil. Bir de buna takılma gözünü seveyim."

"Tamam," dedim kabul ederek. Dün geceden beri herkes çok yorgun olduğu için konuşmayı daha fazla uzatmadık. Bahar biraz uyuyacağını söylediğinde telefonu kapattık.

Salona girip camları açtım ve hafif serin olan deniz havasının içeri girmesine izin verdim. Birkaç dakika balkonun önünde temiz havanın ciğerlerime dolmasını beklerken sakin denizi izledim. Dün gece yağan yağmurdan sonra güneş açmış, denizin üzerinde hafif parıltılar

yayıyordu. Bulduğum huzuru içime sindirdim ve mutfağa gidip Seyhan teyzenin gönderdiklerinin yanına çay demleye karar verdim.

Her şeyi sanki kısacık sürede halletmişim gibi hissediyordum. Vakit geçmek bilmiyordu. Ali Asaf'ın telefonu olmadığı için de arayıp nerede olduğunu soramıyordum.

Yerimde duramadan sürekli hareket edip durdum. Koltukta oturup elimdeki telefonla oynadım. Daha sonra kalkıp salonun içinde ileri geri biraz yürüdüm. Sakinleşmek için derin nefesler alıp yeniden koltuğa oturdum ve biraz televizyonu açtım. Salonda bir ses olması biraz aklımı dağıtsa da derin nefes alamama hissi beni olduğum yerde boğuyordu.

Kendimi balkona atıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım. En azından burada biraz daha rahat hissetmiştim.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum ama iki katlı evin balkonundan denize bakarken, evin önündeki çakıl taşlı araziye giren aracın sesini duyduğum anda bakışlarım hemen o yöne döndü.

Ali Asaf'ın arabası sakince ilerledi ve tam evin önünde, yönü denize bakacak şekilde park etti. Ellerimin titremeye başladığını balkon demirlerini sımsıkı tutana kadar fark edemedim. Nefesim kesilmiş gibi Ali Asaf'ın arabadan inmesini izledim.

Şoför kapısı açıldı ve iki ince uzun bacak dışarı çıktı önce. Ali Asaf bedenini arabadan dışarı ağır hareketlerle çıkarırken dudaklarımın üzerinde hissettiğim ıslaklıkla ağladığımı fark edip elimle yüzümü sildim.

Ali Asaf arabadan inip kapısını kapattı. İki adım attığında hafifçe sektiğini fark edince boğazım düğümlendi. Arabanın arka kapısına doğru ilerledi. Kapıyı açmadan önce aniden duraksayıp başını yukarı kaldırdı ve o güzel gözlerini benimkilerle buluşturdu.

Yüzünde oluşan gülümsemeyi gördüğümde daha çok ağlamak istedim. Elini kaldırıp bana el sallarken dudaklarımın arasından kaçan hıçkırığa bir kahkaha eşlik

etti. Elimin titremesini görmezden gelip ona heyecanla el sallayarak karşılık verdim. Ali Asaf el salladığı kolunu indirdi ve arabanın arka kapısını açtı. Diğer kolunu hiç hareket ettirmediğini fark ettiğimde endişem eski yerine geri geldi.

Tek eliyle arka koltuktan Seyhan teyzenin hazırladığı sepet olduğunu düşündüğüm şeyi çıkarıp yere bıraktı ve yine aynı eliyle kapıyı kapattı.

Daha fazla izleyemedim. Arkamı döndüm ve hızla dış kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açıp anahtarı bile almadan, ayağıma ilk gelen şeyi giyip merdivenlerden koşa koşa aşağıya indim.

Bahçe kapısına ulaştığımda evin etrafından dolanıp arabasının girdiği yola doğru koşar adımla ilerlerken aklımdan bir sürü senaryo geçip duruyordu.

Bacağının sektiğini fark etmiştim zaten ama çok önemli bir şey gibi durmuyordu. Kolu beni endişelendirmişti. Ali Asaf kolay kolay hareketsiz kalan bir adam değildi ve bu durum beni çok daha fazla tedirgin etmişti.

Taşlı yola adım attığım anda hızımı da arttırdım. Ayaklarımın altında ses çıkaran ufak taşların üzerinden koşar adımla ona doğru ilerledim.

Yanına yaklaştığım anda o da sepeti yere bıraktı ve tek kolunu ona sarılmam için açtı. İşte o zaman, yakınına geldiğimde gömleğinin hafif açık yakasından gözüken, omzuna doğru uzanan bandajı gördüm.

Gözyaşlarımın eşliğinde daha yanına varamadan elimi ona kavuşmak, tutunmak ister gibi uzattım ve o da beni yarı yolda karşılamak ister gibi aynı hareketi yaparak bana doğru elini uzattı. Parmak uçlarım onun sıcak parmaklarına dokunduğu anda kendimi kaybettim.

Üzerine atlamak, ona sımsıkı sarılmak istiyordum. Sadece ve sadece aklımdan geçen tek şey buydu ama bir yanım canını yakacak olmaktan da ölesiye korkuyordu.

Kendimi zorlayarak tam önünde durdum. Gözlerim yüzünü tarar gibi hızla hareket etti. Gözünün altında, elmacık

kemiğinin biraz yanında hafif bir morluk vardı ama onun dışında dışarıdan baktığımda görebildiğim bir şey yoktu.

Bir de her yerinden belli olan yorgunluğu vardı. Kısa saçları dağılmış, gözlerinin altı hafifçe morarmıştı. Sanki günlerdir hiç uyumadan çalışmış gibiydi.

Neresine, nasıl dokunmam gerektiğini bilemez halde tedirgin olarak elimi kaldırdım ve yüzüne koydum. Titreyen parmaklarım sakince yanağını okşarken derin bir nefes aldı ve başını belli belirsiz elime doğru eğerek hafifçe yaslandı.

"İyisin," dedim kendimi ikna etmek ister gibi ama iyi olmadığını biliyordum. Gözlerini kapatıp sanki anın tadını çıkarmak ister gibi bir iki saniye öylece elime yaslandı ve sonra gözlerini açıp bana baktı.

"İyiyim yavrum," derken tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi sesli bir şekilde bıraktığımda ikimizin arasında yankılandı.

Hareket ettirdiği elini belime sararak beni kendine doğru çekince göğsüm onun göğsüne yaslandı ve elimi yanağından çekmeden diğeriyle ona sımsıkı sarıldım.

"Canın yansın istemiyorum," dedim boynuna doğru. Gözlerimi kapatıp anın tadını çıkarmak ve ona olan özlemimin bir kısmını dahi olsa gidermeyi başarmak için burnumu sıcak tenine doğru yaklaştırdım ve derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim.

"Yanmaz," dedi sadece ve başını eğip saçlarımın arasına bir öpücük kondururken olduğumuz yerde beni sımsıkı tuttu.

Ondan uzaklaşmak istemememe rağmen hafifçe geri çekildim. İki elimi birden göğsüne koyup ona bakmak için başımı kaldırdım. Bana doğru eğildi ve aramızdaki boy farkını kapatarak yüzüme yaklaştığında burnunu benimkine dokundurdu.

"Ama yaran var," derken elimi omzuna doğru kaydırıp dokunmadan işaret ettim.

"Önemli bir şey değil," dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Sana göre bu yaralar hiç önemli olmuyor zaten Ali Asaf," derken sesim kızgından çok kırgın çıkmıştı.

Derin bir nefes alıp konuşacakken yorgun olduğunu hatırlamamla araya girmem bir oldu. "Eve gidelim," derken ondan biraz uzaklaşıp elini tuttum. "Meraktan aklımı kaybettim ve yerine gelmesi için senin iyi olduğunu görmem gerek."

"İyiyim diyorum, yavrum." Beni ikna etmek için de böyle konuşuyor olabilirdi. Ayrıca şu an iyi olsa da başına ne geldiğini, neler olduğunu bilmek istiyordum.

O alamadan yerdeki sepeti kaptığım gibi yürümeye başladım. Yanımda huysuz bir homurtu duyunca yüzüne baktım ve çatılan kaşlarını görünce gülümsememe engel olamadım.

"Her halimle huysuzum diyorsun yani," derken gülümseyerek ona baktım.

Bana doğru başını çevirip tek gamzesini göreceğim şekilde gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Sana boşuna *kabir azabı gibisin Mahinev* demiyorum ben."

"*Bu sefer de ben Mahi'nin kabir azabı olayım* mı dedin," derken hafifçe gülümsedim. Dün gece hissettiğim duyguların beni yeniden ele geçirmesine izin vermek istemediğimden parmaklarımın arasında duran sıcak, iri ve güvenli elini sıktım.

"Senin ya da ailemin telaşlanmasını ister miyim yavrum ben hiç?"

Kurduğu cümleyle başımı iki yana salladım. Bu konuyu daha detaylı konuşmamız gerektiğini bildiğimden şimdilik üzerine gitmedim. Şu anda istediğim tek şey iyi olduğu bilmek ve yanımda olduğuydu. Geri kalan her şeyi daha sonra konuşabilirdik.

İkimiz de konuşmadan sessizce merdivenleri çıktık. Ali Asaf önden giderken elimi hiç bırakmadığı için ben de peşinden sakin adımlarla ilerledim. Açık bırakarak çıktığım kapıdan önce benim geçmeme izin verdi. Elini bırakıp

elimdeki sepetle birlikte içeri girdim ve sepeti yere bırakıp ayakkabılarını çıkaran Ali Asaf'a doğru döndüm.

İçeri girince onun salona geçmesini bekledim ve yerdeki sepeti alıp mutfağa götürdüm. Sepeti masanın üzerine koyup içindekileri boşaltmadan önce Ali Asaf'ın yanına salona gittim. İkili koltuğa oturmuş başını da koltuğun arkasına yaslamıştı.

Yanına oturup ona doğru sokulurken bir bacağımı kalçamın altına kıvırdım. Koltuğun hareket etmesiyle başını kaldırmadı ama gözlerini açıp bana doğru döndü. Elini uzatıp yanağıma dokunurken parmak uçları saçlarımın arasına girdi ve hafif bir baskıyla beni kendine doğru yaklaştırdı.

"Aç mısın?" diye fısıldarken bakışları önce gözlerimde daha sonrada dudaklarımın üzerinde gezindikten sonra başını sallayarak, "Açım," dedi.

Bana doğru uzanırken aynı anda beni de kendine doğru çekti ve dudaklarını benimkilerinin üzerine bastırdı. Ali Asaf beni yönlendirirken aklımda ne varsa hepsi sessizliğe gömülüp yerini sadece ona olan özleme bıraktı.

Bedenini bana doğru biraz daha çevirdi ve dudakları benimkilerin üzerinde tereddüt etmeden hareket ederken, elini kaldırıp sırtıma doğru uzattı ve parmak uçları üzerimdeki ince kumaşın altına kayarak belimi okşadı.

Kollarının arasındayken, dudaklarının sıcaklığı benim dudaklarımın üzerinde dolaşıp içimdeki buz kesen telaşı tek tek eritti, kendimi kaybedip ağzının içine doğru hafifçe inledim.

Benden biraz uzaklaştı ama nefesi tenime çarpacak kadar yakın kaldı. "Bu," dedi ve yeniden dudaklarıma bakarken alt dudağında hafifçe dişlerini gezdirdi. Cümlesini tamamlamasını bekledim ama ettiği tek kelimeden sonra devamını getirmeden yeniden dudaklarımızı birleştirdi.

Dudakları benimkilere dokunmadan önce ağzının içinde homurdanmaya benzer bir sesle karışan kelimeler duydum ama ne dediğini anlamadım. Başını bana doğru eğmişti,

ağzını benimkinin üzerine sabitleyerek baskısını artırdı ve dilini dudaklarımın arasından içeri kaydırdı.

Tadını alınca özlemim sanki daha da arttı. Dudaklarımın arasından sızan kavurucu sıcaklığını hevesle karşılayarak ben de onun tadına baktım. Bu anın tadını çıkarırken belimde dolanan eli tenimi sıktı ve kendine doğru yaklaştırmak ister gibi baskısını artırdı. Bunu yapmak istedim. Ellerimi saçlarının arasına daldırıp kısa saçlarına dokunmak, oradan boynuna inip kokusunu solumak ve omuzlarına tutunup...

Aklımdan geçen düşüncelerim aniden durdu. Kendimi ondan zorla koparırcasına geri çektim ve hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken yüzüne baktım.

"Ali Asaf," derken hafifçe boğazımı temizledim.

İstemeyerek de olsa kendimi geri çektim ve ayağa kalktım. "Yiyecek bir şeyler hazırlayacağım," dediğimde beni başıyla onayladı ve koltukta hafifçe aşağı kayarak başını yeniden koltuğun arkasına yasladı.

Gözlerini kapatmadan önce, "Çok fazla uğraşma," dedi. Biraz uyuyup dinlemesi gerektiğinin farkındaydım ama bir şeyler yemeden içim rahat etmeyecekti.

Hızlı adımlarla mutfağa girdim. Masanın üzerinde duran sepetten Seyhan teyzenin hazırladığı poğaça ve kahvaltılıkları çıkarıp iki kişilik tepsinin üzerine yerleştirdim. Demlenen çaydan da iki bardak doldurup hazırladığım tabakların yanına koydum. Boşalan sepeti yere koyacakken içindeki poşet dikkatimi çekti.

Eczaneden alınan poşeti açıp içindeki kremleri, paketli temiz sargı bezini, bandajları ve ağrı kesici kutusunu çıkarıp masanın üzerine bıraktım. Ali Asaf'a bunları ne zaman kullanması gerektiğini soracaktım.

Hazırladığım tepsiyi alıp salona girdiğimde Ali Asaf hâlâ bıraktığım gibiydi. Tepsiyi ortada duran geniş sehpanın üzerine koydum ve masayı koltuğa doğru iterek yaklaştırdım.

"İlaçlarını gördüm," derken tabağına sevdiği şeylerden koymaya başladım. Ali Asaf yerinde doğrulup öne doğru yaklaştı. Elimdeki tabağı uzatıp almasını beklerken bakışlarımız buluştu.

"Hiç çocuk gibi beni uğraştırma bak ye şunları," dedim tek kelime bile etmesine fırsat vermeden. Elimdeki tabağa doğru uzanıp alırken aynı zamanda başını eğip yanağımdan öptü.

Hiç sesini çıkarmadan tabağına koyduklarımı yemeye başladığında derin bir nefes alıp kendim için de bir tabak hazırladım. Odada televizyonun sesine eşlik eden çatal seslerimiz dışında ikimiz de sessiz kaldık. Ali Asaf tabağındakileri bitirdi ve elindeki boş tabağı tepsiye koyarken çay bardağını aldı.

Ben de yeterince yediğimi düşünüp tabağımı bıraktım ve ayağa kalktım. Mutfaktan ilaç poşetini alıp, bir bardak da su doldurup Ali Asaf'ın yanına döndüm.

Poşetten önce ağrı kesici hapı çıkarıp içmesi için uzattım ve sonra da kremleri ve diğer malzemeleri teker teker çıkardım.

Ali Asaf'ın gömleğine doğru uzandığımda ellerimi tutup beni durdurdu.

"Ben yaparım," derken tuttuğu ellerimin üzerini parmaklarıyla okşadı.

"Görmek istiyorum," dedim ısrar eder gibi. Benden kaçındıkça içim içimi kemiriyordu. Ali Asaf gözlerime baktı ve vazgeçmeyeceğimi anladığı anda tuttuğu ellerimi bıraktı.

Gömleğinin düğmelerini tek tek açtım. İnce kumaşı omuzlarından aşağı sıyırdığımda sol omzundan başlayıp koltuk altına doğru uzanan bandajı gördüm. Bandajın üzerinde krem lekesi olduğunu tahmin ettiğim lekeler vardı.

Gömleğini çıkarıp koltuğun arkasına koyduktan sonra ona döndüm. "Ne yapmam gerek?"

"Bandajı açıp kremleri süreceğiz ve yeniden saracağız."

Cevap vermeden sadece başınla onayladım. Ellerim bandajın başladığı yere uzandı. Yavaş yavaş bir elimde

toplayarak açmaya başladım. Sonuna ulaştığımda nefesimi tutarak son katmanı da açtım.

Elimde toplanan bezi avuçlarımın arasında sıkıp Ali Asaf'ın omzuna baktım. Omzundan köprücük kemiğine doğru inen bir morluk vardı. Daha önce hiç bu kadar büyük bir morarma görmemiştim. Belli belirsiz bazı yerlerinde yanık izine benzer kızarıklara takıldı gözlerim ama yanıklardan çok ağrısının sebebinin morluk olduğunu düşündüm.

Ali Asaf sessizliği bozmak ister gibi konuştu. "Kremlerden birisi yanıklar için, diğer ikisi de morluk ve ağrılar için."

Gözlerimi kırpıştırıp anladığım belli eder gibi başımı salladım. Hangi kremi nereye süreceğimi gösterirken de sessiz kaldım. Kremlerin hepsini anlattığı gibi sürdüm ve yeniden ilk hali gibi sardım.

"Bitti," derken boğazım düğümlendi. Ali Asaf'ın yüzüne bakmadan hızlıca eski bandajları ve kahvaltılıkları toplamaya başladım.

Ayaklarımın birbirine dolanmaması için dikkat ederek mutfağa girdim ve önce tepsiyi tezgâhın üzerine bırakıp daha sonra da elimdekileri çöpe attım. Tabakta kalanları toparladım, bulaşıkları yıkadım. Kendime oyalanacak bir şeyler aramak için etrafıma bakındım ama bulamadım. Kendimi içeri girmeye hazırladığım anda arkamdan, Ali Asaf'ın kolu belime dolandı. Kendini arkadan bana doğru yaslayıp çenesini başımın üzerine koydu.

"Burada daha ne kadar oyalanacaksın?"

Başımı iki yana salladım. "Oyalanmıyorum, buraları toparladım," dedim biraz hızlı bir şekilde.

"Mahinev," derken saçlarımın üzerinden başıma bir öpücük kondurdu. "Yavrum, kendini yiyip bitireceğine konuşalım mı?"

"Yapmıyorum," dedim onu ikna etmeye çalışır gibi.

"Ben senin hal ve hareketlerinden anlamıyor muyum?"

Onu ikna etmeye çalışarak, "Yorgunsun zaten Ali Asaf, hadi dinlen biraz," dedim.

Belimden tutup beni döndürdü ve elini çenemin altına koyarak ben ona bakana kadar başımı kaldırdı.

"Yavrum," deyip biraz duraksadı. "Önce konuşalım sonra dinlenirim."

Başımı sallayarak onu onayladığımda elimden tutup yeniden salona götürdü. Koltuğa oturup beni yanına çekti ve sağlam kolunu kaldırıp omuzlarıma sararak başımı göğsüne yasladı.

"Dönmeden bir gün önce, gittiğimiz köyde bir yangın çıktı. Yollar malum, hemen müdahale edilemeyince biz de elimizden bir şey gelir mi diye bakmaya gittik."

Bu kadarını zaten biliyordum. Başımı sallayıp devam etmesini bekledim. "Herkes kendi çabasıyla yangını söndürmeye çalışırken, eski bir ev tabii içerisindeki merdivenler falan tahtaymış, bir anda tutuştu."

Biraz duraksayıp derin bir nefes aldı ve devam etti. "Evin bir kat altı daha varmış ve bir kadın iki çocuğuyla orada mahsur kalmış."

Nefesim kesilirken devam etmesi için sessiz kaldım. "Arkada bir giriş olduğunu söylediler ama kimsenin girmeye cesareti yoktu. Ben de bir fırsat yakaladım ve ateşin hâlâ ulaşmadığı bir alandan içeri girdim. Tam kadını ve çocukları çıkardığımız anda kapının üzerindeki ahşap kısım omzuma düştü. Yandığı için de ufak tefek yanıklar oldu işte."

Başımı göğsünden kaldırıp gözümden akan yaşı sildim ve dudaklarına sakin bir öpücük bıraktım. "Seninle gurur duyuyorum," dedim dudaklarım dudaklarının üzerinde mırıldanarak.

Yüzüne yerleşen gurur dolu gülümseme kalbimin atışını hızlandırdı. "Ben sadece görevimi yaptım, yavrum." Biraz durgunlaşıp derin bir nefes aldı ve devam etti. "Minik bir kız vardı Mahinev, boynuma öyle sıkı tutundu ki o anda dedim, burada cayır cayır yanacak bile olsam onları bu cehennemden çıkartacağım."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldığında yorgunluğu yüzünün her yerine yayıldı. "Tamam artık," dedim ve

yerimden kalktım. "Şimdi uyku vakti."

"Yavrum, bu saatte uyursam benim tüm saatim şaşar," diye itiraz etti ama bu konuda kazanmasına imkân yoktu.

"Hiç konuşma," diyerek araya girdim. Onu ikna etmenin en etkili yolu akılımda dönerken içten içe gülümsedim. "Dün gecen beri ben de uykusuzum. Senden haber gelir de kaçırırım diye gözümü kırpmadım."

Dikkatli gözleri yüzümde gezindi. "Tamam," diyerek pes ederken derin bir nefes aldı.

Gömleksiz göğsüne ve altındaki pantolonuna baktım. "Sen böyle rahat edemezsin ama," derken kaşlarımı çattım.

Ali Asaf sanki aklına yeni gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Arabada ufak bir çantam var," derken ayağa kalktığında ondan önce davranıp hareket ettim. O ilerleyemeden ben dış kapının oraya varmıştım bile. Kapının üzerinden evin anahtarını alırken, Ali Asaf'ın da içeri girerken kapının yanındaki tabağın içine bıraktığı arabasının anahtarlarını aldım.

"Ben hemen alıp gelirim," derken çoktan kapıdan çıkmış merdivenlerden aşağı inmiştim. Kısa sürede arabadan çantasını alıp hızlı adımlarla eve geri döndüm.

İçeri girip anahtarları yerine bıraktım ve çantayı Ali Asaf'a uzattım. Elimden çantasını alıp banyoya doğru gittiğinde ben de odama gidip bir yastık ve üzerimize de ince bir örtü alıp salona geri geldim.

Köşe koltuğun arkasını ve öndeki kısmını açınca geniş bir alan elde ettim. Benim odam çok aydınlıktı ve odayı karartacak kalın perdelerim de yoktu. O yüzden salondaki koltuğu hazırladım, geniş cam kapıların önüne gidip kapattım ve perdeleri odayı loş hale getirecek şekilde çektim. Ali Asaf salona girdiğinde elime kumandayı almış kanalları geziniyordum.

Elindeki çantayı yere bırakıp hazırladığım yatağı işaret etti. "Burada mı uyuyacağız?"

Başımı hevesle salladım. Üzerine simsiyah bir tişörtle, aynı koyu renkte eşofman altını giymişti. Yaralı kolunu fazla

hareket ettirmeden yanıma doğru geldi.

Sağlam kolunun üzerine denk gelecek şekilde koltuğa uzandığında ben de hemen yanına yattım. Yüzüm ona dönükken yeni çıkmaya başlayan sakallarının üzerine ufak bir öpücük kondurdum. Ali Asaf bana doğru uzanamadan yerimde dönerek sırtımı göğsüne yaklaştırdım.

Yaralı kolunu belimin üzerine attı ve hafif bir baskıyla bana sarıldı. Dudakları kulağımın arkasına denk gelecek şekilde başını bana doğru yaklaştırdı ve "Hain," diye fısıldadı.

Kıkırdamamı bastıramadım. "Kudurmak yasak," dedim sitem eder gibi. "Dinleneceksin."

"Bitiyorum ben senin bu hallerine lan Mahinev," derken daha fazla güldüm.

"Azar işitmek senin hoşuna gidiyor bence," dedim eğlendiğimi gizlemeden bir kez daha güldüm. "Ayrıca şu *lan* konusunu bir netleştirsek mi artık?"

Yalan söylüyordum. Evet, kelimeden hiç hoşlanmıyordum ama Ali Asaf bana *lan Mahinev,* diye seslendiği her seferinde sanki kelimeleri söylerken içi eriyordu. O tonlamayı tarif etmemin imkânı yoktu. Her ne kadar inkâr etmek istesem de bayılıyordum işte. Kelimelere değil, kelimelerin onun dudaklarından dökülüşüne, kelimelerin bana hissettirdiklerine ve onun bayıldığım tonlamasını seviyordum ben.

"Seviyorsun sen de yalan söyleme," dedi bilmiş bir ses tonuyla.

"Yoo," dedim uzatarak. "Manyak mıyım ben?" Ama ses tonum ve dudaklarımdan gitmek bilmeyen gülümsemem kendini ele veriyordu.

"Bak geçen gün de yanında insanlar varken bana telefonda *lan Mahinev* dedin. İnsanlar ne düşünür?"

Sanki kelimeyi vurgulamak ister gibi üzerine basa basa konuştu. "Lan Mahinev," dedi huysuzca. "Yanımda birileri varken ki genelde bunlar askerler oluyor, sen beni arama da mesaj da atma yavrum."

Konunun değişmesiyle afallayıp, "Ne alakası var şimdi?" diye sordum merakla.

"Herkes beni görünce yolunu değiştirirdi eskiden, şimdi senin yüzünden yüzümdeki sırıtmayı görüp bana ya garip garip bakıyorlar ya da gülümsüyorlar." Huysuz ses tonu daha fazla gülmeme sebep oldu.

"Ee ne var bunda? Bak ne güzel sayemde huysuz, yaşlı bir üsteğmenden güler yüzlü bir askere dönüştün."

Aniden dudaklarını enseme bastırıp, geri çekilmeden orada durdu. "Ben bir sana böyleyim. Güler yüzüm sana be Mahinev. O da senin yüzünü gördüğümde, sesini duyduğumda kendiliğinden oluşuyor."

"Bir an lan Mahinev diyorsun sonraki dakika böyle şeyler söylüyorsun. Ne enteresan adamsın sen Ali Asaf?"

"Böyle bir adamım işte, herkese huysuzum ama sana değil."

"Hadi oradan! En çok bana huysuzsun."

Birkaç saniye durdu ve derin bir nefes alıp yeniden ensemi öptü. "Haklısın," dedi kabul ederek. "Ben en çok sana huysuzum ama en çok da seni seviyorum. Benim en çoklarım bir tek sana Mahinev."

Belimin üzerinde duran elini tutup hafifçe hareket ettirerek, omzuna zarar vermeden yukarı doğru çektim. "Dinlen artık biraz," dedim usulca. Parmaklarını benimkilere doladı ve başını ensemdeki saçların arasına gömüp, derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça sakinledi.

Nefesini sırtımda hissederken her nefes alışverişini uzun bir süre takip ettim. Sonra göğsü sakin bir iniş çıkışla rahatladı. Ensemde duran dudaklarının hafifçe aralandığını, nefesinin sıcaklığının tenimi yaktığını hissettim.

Gözlerim usulca kapandı, Ali Asaf'ın sağ salim ve kollarımda olmasının verdiği huzurla uykuya daldım.

...

Uyumadan önce aklımdan geçen tek şey ondan önce uyanmaktı. Gözlerimi açtığımda salonu sadece televizyonun ışığı aydınlatıyordu. Perdeler çekili olduğu için saatin kaç

olduğunu anlayamadım. Sehpanın üzerinde duran telefonuma uzanıp ekrana basınca saatin neredeyse beş olmak üzere olduğunu gördüm.

Bugün eve mi dönecektik yoksa bir gün daha burada mı kalacaktık emin değildim. Onu bir gün daha kendime saklamak istiyor olsam da evdekilerin de aklının onda olduğunu biliyordum.

Belimin üzerinde duran kolunun ağırlığı bana kendimi huzurlu hissettiriyordu. Saatlerdir olduğu pozisyonu hiç bozmadan uyuyordu. Enseme hâlâ sıcak nefesi vuruyor, bana varlığının kanıtını sunuyordu.

Telefonumu yeniden elime alıp ekranda gördüğüm mesajlar girdim. Önce Emine annemden gelen mesajı okuyup, onun içini rahatlattıktan sonra Bahar'dan gelen mesaja cevap yazdım. Ali Asaf'ın iyi olduğunu, dinlendiğini söyleyip telefonu eski yerine bıraktım ve fazla kıpırdamadan Ali Asaf'ın kollarının arasında dönüp onunla yüz yüze geldim.

Yerinde biraz kıpırdandı ve kolunu daha fazla sıkarak bana sarıldı. Yüzünde oluşan huzursuz ifadeyi fark ettiğimde kalbim onun için sızladı. Canının yanmış olması zaten beni paramparça etmişken bir de anlattıklarıyla daha beter olmuştum.

Yerimden hiç kıpırdamadan, neredeyse nefes bile almadan dakikalarca sadece onu izledim. Parmaklarım sakince kaşlarında ve saç diplerinin üzerinde gezinirken yüzünün daha fazla yumuşadığını görmek gülümsememe sebep oldu.

Hâlâ derin uykuda olduğunu fark edince, onu uyandırmamak için yeniden sırtımı dönüp kumandayı elime aldım ve kanalları gezinmeye başladım. En sevdiğim çizgi filmlerden birine denk geldiğimde kanalı durdurdum ve kısık sesle birlikte onu izlemeye başladım.

Beş dakika geçmeden Ali Asaf arkamda kıpırdanınca yüzümde bir gülümseme oluştu. Kendini arkamdan bana bastırdı ve burnunu kulağımın arkasına sürtüp mırıldandı.

"Kediye döndün sen iyice," dediğimde bu sefer dudaklarından kalın sesine eşlik eden hırıltı dökülünce

kahkaha attım.

O sessiz kalmaya devam edince, "Dinlenebildin mi?" diye sordum. Başını sallayarak beni onayladı.

"Hem de nasıl dinlendim yavrum," dediğinde uykulu sesine karışan boğuk sesi kalp atışımın hızlanmasına sebep oldu.

"Karnın acıktı mı?"

"Çok değil." Dişleri hassas tenimi sıyırdığında yutkundum.

"Eve gidecek miyiz yoksa bugün de kalacak mıyız?" Sürekli soru sorduğumun farkındaydım ama Ali Asaf dikkatimi o kadar dağıtıyordu ki kendimi kaptırmamak için çabalamak zorunda kalıyordum.

"Kalalım," dedi sadece ve ben de başımla onayladım.

Ali Asaf arkamda yavaşça doğruldu ve yanağıma bir öpücük bıraktıktan sonra koltuktan kalkıp banyoya doğru gitti. O geri gelmeden, başımın altındaki yastığı koltuğun koluna dayayıp biraz yükselttim ve hafifçe doğruldum. Kısa süre sonra geri döndüğünde sırt üstü uzanmış televizyondaki çizgi filmi izliyordum ama dikkatimin pek orada olduğunu söyleyemezdim. Koltuğun ucunda dizlerinin üzerinde durdu ve üzerime doğru gelirken bakışlarını yüzümden ayırmadı.

Koluna dikkat ederek, üstüme doğru geldiğinde sırtımı yastığa iyice dayayıp bacaklarımı araladım ve o da yüz üstü gelip üzerime uzandı. Başını yan çevirip göğsüme yasladı ama birkaç dakika sonra yeniden yüzünü bana çevirince sıcak nefesi tenime vurup tüylerimi diken diken yaptı.

Onu görmezden gelmeye çalışarak televizyona odaklandım ama tabii bu durum Ali Asaf'ın gözünden kaçmadı. Gözümün ucuyla sinsice gülümsediğini gördüm.

Sağlam kolundan destek alarak biraz hareket etti ve üzerimde ince tişörtün aşağı doğru kaymasına sebep oldu. Açılan göğsümün üzerine nefesi çarpınca istemsizce titredim. Ali Asaf'ın hain, sıcak dudakları göğüslerimin sutyenimin üzerinden taşan kısmında gezindi.

Uzanıp saçına hafifçe asıldım. "Sen yaralı değil misin be adam!"

Beni duymamış gibi dudaklarını tenime sürtünce bu sefer biraz daha çektim. "Ali Asaf uslu dur," derken sesim itiraz etmekten çok uzaktı.

"Bendeki de can yavrum ya," derken inler gibi bir nefes çekti içine. "Özledim," diye mırıldandığında nefesim kesildi. "Nasıl durayım?"

Yine de kolundaki yarasını zorlamasını istemiyordum. Başımı itiraz eder gibi sağa sola salladım.

"İrade denen bir şey var hayatım," dedim en tatlı ses tonumu kullanarak. "Kullan onu."

Başını kaldırıp kararmış gözleriyle bana baktığında neredeyse gülecektim. Sonra beklenilen Ali Asaf sahalara geri döndü.

"İradimi sikip atmamışsın gibi konuşma Mahinev, ne iradesi!" Kendimi tutamadan kahkaha atınca daha da sinir oldu. Ağzının içinde huysuzca homurdandı. "İrade bıraktı sanki adamda!"

Ben güldükçe daha da sinir oldu ve bu durumdan zevk almıyormuş gibi davranamadım. "Sus bak, şurada bir şey izliyorum. Dön sen de izle, belki aklın dağılır."

Yemin ederim gözlerinden ateş çıktığını fark ettim.

"Ya sabır!" deyip, başını televizyona çevirdi ve izlediğim şeyi görünce daha da sinirlendi. "Lan bu ne amına koyayım!"

Sevimli sevimli suratına bakarken, "Gumball," diye mırıldanıp gülümsedim.

"İsminde hayır yok daha, bir de gelmiş bana dikkatini dağıt diyorsun."

Aniden dudaklarını dudaklarıma bastırıp hiç kıpırdamadan nefesim kesilene kadar sadece baskı uyguladı ve bir anda geri çekildi.

"Sen dağıtsana dikkatimi," derken dudakları yanağımdan kulağıma doğru ıslak bir iz bırakarak ilerledi. "Ya da daha güzel bir seçenek var," dediğinde yutkundum. "Ben dağıtayım senin dikkatini."

"Ali Asaf yaranı acıtacaks-" cümlemi bitiremeden boynumu ısırınca nefesim kesildi. Özlemim içimden taşarken aklım ve kalbim ikiye bölünmüş gibi kararsız kalarak hareket ettim. Sıcak dudakları tenimi dağlayarak direncimi yok etti. Boynumdan göğsüme doğru inen ılık dokunuşlarla pes ederek kendimi kaybettim.

Elimi uzatarak sehpanın üzerinde duran kumandayı alıp televizyonun sesini kıstım. Elimdeki kumanda gürültüyle yere düşerken Ali Asaf başını kaldırıp bana baktı ve ben de aynı anda ellerimi uzatıp iki elimi birden boynuna doladım. Daha sonra tek elimle saçlarının arasına doğru ilerlerken dudaklarına doğru yaklaştım.

"Aklım çıktı sana bir şey oldu diye..." Fısıldarken gözlerimi kapatıp alnımı çenesine yasladım ve biraz soluklandım.

"Biliyorum," diye aynı şekilde fısıldayarak karşılık verdi.

"Ama çok özledim," dedim bu sefer. Göğsüm derin nefeslerimle inip kalkarken onun kalp atışlarını kendi tenimde hissettim.

Sonra hiç beklemeden dudaklarım hevesle onunkileri buldu. Hızlı hareketim karşısında bir an için donup kalsa da hemen beklemeden ağzını benimkinin üzerine bastırıp sert bir öpücükle karşılık vererek nefesimi kesti.

Televizyon ışığının altında, tüm korkularımı bir kenara bırakıp, sadece ona olan özlemimle hareket ettim. Alt dudağını dudaklarımın arasına alıp, bedenimi ona doğru yükseltirken ağzımın içinde kaybolan inlemesinin keyfini çıkardım. Dudaklarımız acıyana kadar kendimi onun tadında kaybettim.

Ali Asaf'ın sağlam olan eli hareketlendi. Üzerimdeki kıyafetleri çekiştirirken ona yardımcı olmak için hareket ettim. Yerinde doğrulup, ellerini aşağı doğru kaydırdı ve üzerimdeki tişörtü hızla bel kısmından yukarı sıyırıp, başımın üzerinden çıkardı. Aniden, beklemediğim bir anda belimden tutarak beni yüz üstü çevirdiğinde dudaklarımdan şaşkınlıkla karışık bir nefes kaçtı. Dizlerimin üzerinde dururken arkamdan yaklaştı. Dudakları enseme değmeden önce

oradaki saçlarımı topladı ve omzunun üzerinden öne doğru attı.

Ensemden başlayıp sırtımdan aşağı kayan sıcak dudaklarıyla yerimde sabit durmakta zorlandım. Sırtım gerildi, kendimi ona doğru ittiğimde, dudakları belime ulaşmak üzereydi. Ağzını tenimden hiç çekmeden iki elini belime götürdü ve altımdaki ince kumaşı usulca aşağı çekerek indirirken yerimde kıpırdandım.

Tenimden kayan kumaş dizlerimin üzerinde toplandı fakat Ali Asaf onu çıkarmak için uğraşmadı. Başımı geriye atıp saçlarımın yeniden sırtıma dökülmesine sebep oldum. Ali Asaf'ın bir eliyle sırtıma yaptığı baskıyı hissettiğimde beni öne doğru eğdiğini fark ettim. Onun karşısında sadece sutyen ve külotla, dizlerimin üzerinde öne doğu eğildim. Dağılan saçlarıma uzanıp kavrayarak bir kez daha onları kenara çekti.

Islak dilini ve dudaklarını belimden sırtıma, oradan da omzuma doğru kaydırınca yerimde kıpırdanarak ismini fısıldadım. Ali Asaf ağzından kaçan hırıltı eşliğinde boynuma ulaşırken, bedenini bana bastırdı. Dudakları iştahla tenimi dağladı. Sanki uzun süredir aç bırakılan bir adamın iştahıyla, tenimde izler bırakacağına emin olduğum bir baskı uygulayarak öpüp emdi. Ağzını açıp beni tadarken nefesim kesildi.

Sıcak ve ıslak dili nerede başlayıp nerede bittiğini anlamadığım bir şekilde hızlı ama özenli olarak her yerime dokundu.

Arkamda hissettiğim sertlikle kendimi kaybettim. Bedenimi itip, kendimi ona doğru bastırırken destek aldığım ellerim titredi. Ali Asaf baskısını artırdıkça ellerimin titremesine dizlerim de eşlik etti.

Bacaklarını iki yana açıp, beni dizlerinin arasına hapsederek biraz doğruldu. Tek eliyle sutyenimin kopçasını açıp kollarımdan aşağı kayarak düşmesine izin verdi. Kalçasını yeniden bana yasladı. Göğsü, sırtımdan destek almak ister gibi baskı uygularken iki eli birden öne uzandı ve

göğüslerimi iri avuçlarının içine hapsetti. Dudakları ensemde gezindi. Sıcak elleri göğüslerimi okşarken kendini arkadan bana bastırdığı anda bedenim kıvrandı ve daha fazla dayanamayıp yerimde doğruldum.

Dizlerim onun dizleri arasında sırtımı göğsüne yaslarken, göğüslerimi tutan ellerinden biri meme ucumu sertçe sıktığında başım geriye doğru düştü ve onun omzuna dayandı.

Dudaklarımdan ismi inler gibi döküldü. Ağzımdan anlamsız kelimelere karışık nefes nefese çıkan sesim odadaki sessizliği bozdu.

Bedenimin her yerinde onu hissetmek kendimi kaybetmeme sebep oldu. Elimin birini sakince geriye doğru uzattım ve arkamda bana baskı uygulayan sertliğiyle, kalçamın arasına sokup ona dokundum.

Sıcak nefesi tenime doğru düşerek beni ateş gibi yaktı. Ali Asaf kendini elime bastırdığı anda göğüslerimi daha fazla sıktı.

Bundan cesaret alarak elimi aşağı yukarı kaydırırken, Ali Asaf kulağım altındaki dudaklarıyla ismimi fısıldadı.

"Mahinev," dediği anda yutkunup onu parmaklarımla daha fazla sıktım. Ellerim bedenlerimizin arasında aşağı yukarı kayarken tutuşumu sıkılaştırdığımda sert bir nefes kaçtı dudaklarının arasından.

Kendimi ellerinden kurtarıp ona doğru dönme ihtiyacıyla yanıp tutuşurken omzunda duran başımı ona doğru çevirdim ve dudaklarına uzandım. Kısa bir an için kendimi dudaklarında kaybettim ve elimi aramızdan çekip ona doğru dönmek için hareket ettim. Eşofmanımı dizlerimden sıyırıp yere fırlattım ve hiç beklemeden parmak uçlarımı dudaklarına uzatarak ağzının kenarında gezdirdim.

Ali Asaf bana izin verirken göz göze geldik. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerindeki ateşle nefesim tekledi. Ona olan ihtiyacımın yüküyle kendimi dudaklarında kaybettim. Ellerim ensesine sarıldı ve bedenim ona yaslanırken Ali Asaf'ın eli

aşağı kayarak, ince kumaşın içine aniden daldığında ufak bir çığlık attım.

Parmakları külotumun içine girdiğinde dizlerimin üzerinde durmakta zorlandım. Diğer eli belimi sıkıca kavradı, aramızda santim mesafe yokken, bedenlerimiz birbirine yaslanmış haldeydi ve kaçacak yerim yoktu.

Parmakları kıpırdandı ve öyle hassas bir noktaya dokundu ki yüksek sesle, "Ah," diye dinledim.

Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ağzına doğru çekerken, aynı anda bir parmağını ıslaklığım etrafında sakin hareketlerle gezdirdiğinde kendimi kaybettim.

"Seni nasıl istiyorum," dedi kısık sesiyle. "Nasıl özlüyorum, nasıl aklım gidiyor bir bilsen," derken cümlelerini algılamak için zihnimi yerinde tutmaya çalışıyordum ama eliyle beni tamamen kavramış, tek parmağıyla usulca okşarken şu anda bu ev başıma yıkılsa umurumda olmaz gibi hissediyordum.

Dudaklarıyla ağzımı kavrayıp dilini, parmağının hareketlerine eşlik ettirerek ağzımın içine sokup çıkarırken sadece nefes almayı becerebildim. Parmağı ileri geri kayıp ıslaklığımı en hassas noktama yayarken, dili de ağzıma girip aynı şekilde dilimi okşamaya devam etti.

Ben titreyip kendime hâkim olamayacak duruma gelene kadar parmağı ve diliyle bana işkence itmeye devam etti. Bedenim ona doğru kıvrandı, bir eliyle göğsümü sıktığında ufak bir çığlık attım.

Ağzımı ondan kurtarıp başımı çenesine yaslarken kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. "Ali Asaf, lütfen," derken ne için yalvardığımın bilincinde bile olduğumdan emin değildim. Tek bildiğim nerede başlayıp nerede bittiğimizi bilmediğimiz o noktaya ulaşana kadar onu her yerimde hissetmek istediğimdi.

"Daha fazlasına," derken yeniden yutkunmak zorunda kaldım. "Sana ihtiyacım var," dedim nefes nefese.

Ali Asaf dudaklarıma sertçe yapışıp, beni çılgın gibi öpücüklere boğarken nefesimi kesti. Aniden geri çekildiğinde

gözlerindeki o sabırsız bakışa karşılık verdim.

"Asıl benim sana ihtiyacım var," dedi sertçe kelimelerin üzerinde durarak. "Hem de nasıl ihtiyacım var Mahinev," dediğinde yeniden öpücükleri araya girdi. "Sana olan ihtiyacımın fazlalığını, sana olan bağımlılığımın büyüklüğünü gerçekten anlasan, arkana bakmadan kaçacakmışsın gibi hissediyorum."

Ellerimi omuzlarında gezdirip beline doğru kaydırdım. Kısa bir tereddüdün ardından kalçalarına ulaştığımda dudaklarımın altındaki dudaklarının gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Parmaklarımla kaslı tenini sıktığımda ağzımın içine doğru kaybolan inlemesi o kadar hoşuma gitti ki neredeyse ben de inleyecektim.

Parmağını sertçe bastırdığında aniden bu histen kurtuldum. Elinin nerede olduğunu belli etmek ister gibi sertçe kaydırdı ve kalın bir parmağın içime doğru girdiğini hissettiğimde dudaklarından kurtulup nefes almaya çalıştım. Başım göğsüne düştü. Ali Asaf elini ileri geri hareket ettirirken sakince içime kaydırdığı parmağı dizlerimin bağını çözdü.

Ağzı, vahşi bir çılgınlıkla beni ele geçirdi. Tüm duyu organlarımı istila ediyor, sanki beni o olmadan var olamayacak hale sokmaya çalışıyordu. Onun ağına takılan bir balık gibi kollarında çırpınmaktan başka çarem yoktu. Beni ele geçirdi, kendine bağımlı kıldı ve bunca zamandır onu nasıl sevdiğimi, nasıl özlediğimi hatırlatmak ister gibi üzerimde çalıştı.

Ellerim hızlanarak benden bağımsız hareket eder gibi üzerindeki kıyafetlere asıldı. Kolunu acıtmamaya dikkat ederek üzerindeki tişörtü çıkarıp bir kenara fırlattım. Eşofmanın beline uzandığımda benden hızlı davranarak elini külotumun içinden çekti, ayağa kalktı ve tamamen çıplak kalana kadar üzerinde kalan her bir parçayı hızla çıkardı.

O kadar hızlı hareket etti ki bir an ayakta üzerindeki kıyafetlerden kurtuluyorken, diğer saniye de üzerime gelmiş, beni geriye yatırmış ve altımdaki ince kumaştan hemen kurtulmuştu. Dizleriyle bacaklarımı itip arasına yerleşti, iki elini birden göğüslerime uzatıp kavrandığında onu onaylarcasına bir inleme koptu ağzımdan.

Ali Asaf'ın elleri her yerimdeyken duramadım. Uzanıp göğsüne, geniş omuzlarına ve sert bedeninin her yerine dokundum. Tıpkı bana yaptığı gibi ellerimi meme uçlarında gezdirdiğimde derin bir hırlamayla ödüllendirildim. Ellerim yeniden karnına doğru indi ve oradaki sert hatların üzerinde dolandı.

Üzerime doğru eğildiğinde, dişlerimi meme ucunda gezdirdim ve yeniden bir inleme doldu kulaklarıma.

Sertliğini eline alıp ileri geri okşadığını gördüğümde yutkunmaktan başka bir şey yapamadan, gözlerimi ona dikerek bakmaya devam ettim.

Ellerimi uzatıp, şu an hareket ettiği şekilde ona dokunmak istedim. Ağzım bunun ihtiyacıyla kurudu, ellerim dokunma hevesiyle titredi. Sertliğinin ucundan sızan parlak damlayı gördüğümde dudaklarımı yaladım.

Ali Asaf beni kendimden geçiren bir sertlikle bacaklarımı iki yana biraz daha ayırdı ve kendini içime doğru yönlendirdi.

Islaklığımın girişinde oyalandığında onun altında kıvrandım. İçime biraz girdikten sonra kaslarım öyle haz veren bir kasılmayla bedenimi titretti ki kendimi ona doğru itip, onu tamamen içime almak istedim.

Kendini yavaşça, işkence eder gibi içime kaydırdı. Kalçasını ağır ağır hareket ettirerek içime tamamen girene kadar ilerledi. Hiç acele etmeden sakince ileri geri salındığında gözlerim kapanarak başım geriye düştü. Kalçası benimkine değene kadar kendini bastırdı ve sanki bu yeterli

değilmiş gibi iki eliyle belimden tutup, sertliğini içime iterken aynı anda beni de kendine doğru çekti.

Bedenimizin birbirine çarpma sesiyle birlikte ağzımdan bir çığlık kaçtı ve hemen arkasından ismini haykırdım. Dudaklarımı birbirine bastırarak, alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda Ali Asaf elini ağzıma doğru uzatıp başparmağını alt dudağıma bastırarak serbest bıraktı.

"Susma," dedi dişlerinin arasından. "Senin sesini duymak bana nasıl bir zevk veriyor bilseydin eğer avazın çıktığı kadar bağırmak isterdin."

Nefes nefese konuşurken içime girip çıkmaya bir saniye bile ara vermeden devam etti. Kısılan gözlerine, alt dudağının üzerinde gezinen ıslak diline, hafif kızarmış elmacıkkemiklerine hayranlıkla baktım. Ona *güzel* demek istiyordum. Ali Asaf büyük ihtimalle bu kelimeden hiç ama hiç hoşlanmazdı ama onu böyle görünce aklımdan geçen ilk kelime *güzel* oluyordu.

Uzanıp parmak uçlarımı elmacıkkemiklerindeki kızarıklıkta gezdirdiğimde bakışları gözlerimi buldu. Göğsü şiddetli nefeslerle inip kalkarken bacaklarımı beline dolayıp hareketlerine eşlik ettim.

Güçlü itişleri baskısını artırdığında daha fazla kendimi tutamadım. "Evet," diye inlediğimde Ali Asaf'ın ağzımın kenarında dolaşan parmağı, dudaklarının arasından içeri kayarak beni onu içeri almaya zorladı.

Başparmağı dilimin üzerinde gezinirken hafif baskısına, boğuk bir inleme eşlik etti.

Elini ağzımdan çekti, saçlarımı sertçe kavrayıp başımı geriye yatırırken ağzını üzerimde hissettim. Dudakları vahşice boynuma saldırdı. Yeniden dudaklarıma döndüğünde aynı telaşla birbirimizin ağzının içinde kaybolduk. Tırnaklarım sırtına battı. Ali Asaf kendini sertçe içime bastırdığında boğuk çığlığım ağzımın içinde hapsolurken, saçlarımı daha sert kavrayıp beni derinden öptü.

Dizlerim titremeye başladığında bacaklarım kasıldı. İçimde büyüyen korkutucu dalga yükselirken ona sıkıca tutundum.

Başını eğip göğüslerinden birini ağzına aldı ve dudaklarının arasında kaybolan meme ucumun verdiği acıyla karışık hazla birlikte patladım.

İç kaslarım onu sıkarken, içimde nabız gibi atan noktaya denk gelen bir sürtünmeyle birlikte rahatladım. Bedenim artık sıvıymış gibi hissedene kadar kasılmalarım ve titremelerim devam etti.

Ben olduğumuz âna dönerken Ali Asaf durmadı. Herhangi bir yorgunluk belirtisi göstermeden içime girip çıkmaya devam ederken, üzerimde yükseldi. Saç tiplerinde oluşan ter damlacıklarını elimle silip yüzüne odaklandım.

Bir elim yüzünde gezinirken diğeriyle ensesinden sıkıca kavradım ve beni nasıl isterse o şekilde almasına izin verdim. Teslimiyetimi hissetmiş gibi boğazından bir inleme kaçtı ve kalçalarını daha hızlı hareket ettirdi.

İç kaslarımı sıktığımda Ali Asaf'ın başı omzuma düştü. Hırıltılı nefeslerine, birleşmemizin sesi eşlik etti. Elleri kalçalarıma yapışarak, itişine eşlik etmem için beni kendine doğru çekti. Ellerimin altındaki kasları gerildi, dişlerini omzuma geçirirken tüm bedenimi sızlatan bir ürperti her yerimde dolaştı. Ali Asaf'ın boğuk inlemesi odada yankılandı, bedeni ellerimin altında kasılıp titrerken hırıltılı bir haykırışla boşaldı.

Hareketleri yavaşladı ama darbeleri aynı etkiyi vermeye devam etti. Derin derin içime girip çıkarken yumuşak itişleri aramızdaki bağı kuvvetlendirdi. İçimde o kadar derine ilerliyordu ki o boşalana kadar hareketlerine eşlik etmekten başka bir şey yapamadım.

Kendini üzerime bıraktı. Beni ezmemek için bir kolundan destek alırken, sıcak ve hırıltılı nefesi kesik kesik çıkarak tenimi okşadı. Sırtındaki geniş kaslara usulca dokundum. Birkaç dakika üzerimde sakinleştikten sonra başını kaldırdı ve gözleriyle benimkileri kendine esir etti.

Alnını, alnıma yaslarken dudaklarımız bir öpüşme için yeniden buluştu. Birbirimizde soluklanmak ister gibi tadını çıkararak dudaklarını yaladım.

Üzerimden kalkmak istediğinde onu sıkıca tutarak bacaklarımı beline daha sıkı sardım. Geri çekilerek yüzüme gülümseyerek baktığında aynı şekilde karşılık verdim.

"Biraz böyle kalalım," dedim boğazımı temizleme ihtiyacı duyarak.

"Su getirmemi ister misin?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. Biraz daha ona sarılmaya, bir bütün olarak kalmaya ihtiyacım vardı.

"Birazdan alırız," diye cevap verdim.

Kendini hafifçe yanıma doğru kaydırırken beni de kendiyle birlikte çekti ama benden ayrılmadı. Kollarını bana sımsıkı sararken aynı şekilde karşılık verip başımı omzuna doğru gömer gibi yasladım.

Terli bedenlerimiz birbirine karıştı. Hafif bir serinlik hissedip ürperince Ali Asaf üzerimize ince çarşafı örttüğünde rahatladım.

"Böyle mi kalacağız?" diye sordu başımın üzerinden.

Göğsüne yaslı başımı sallayarak onu onayladım. Ali Asaf sakince gülerken kalçasını hareket ettirerek ileri geri oynattığında nefesim kesildi. İçimde yarı sertleşmiş halini hissedince başımı kaldırıp ona gözlerimi kırparak baktım.

"Ne demek şimdi bu?" diye sorduğumda Ali Asaf başını geriye atıp kahkaha attı.

"Böyle kalmaya devam edersek, işin nereye gittiğini görmeni istedim." Bu durum onu eğlendiriyormuş gibi gülünce başımı iki yana salladım.

Ne söyleyeceğimi bilemeden öylece donup kaldığımda Ali Asaf eliyle yanağımı okşayıp gülümsedi. "Ama duracağım," diye dudaklarıma doğru fısıldadığında kalçası hafif hafif salınmaya devam etti. "Canını yakmak istemiyorum, o yüzden bir kez daha sevişmeyeceğiz, merak etme."

Başımı yeniden göğsüne gömerken içimde hareketlenmeye başlayan o hain dürtüyü görmezden gelmeye çalıştım. Belki o durabilirdi ama benim içimde kaynayan arsız dürtünün durmaya pek niyeti olmadığını biliyordum.

...

Yeniden selamlar,

Umarım bölümü severek okumuşsunuzdur. Çok olayın olmadığı, sakin ama güzel bir geçiş bölümü olsun istedim. Artık yarı finale yaklaşırken işleri hızlandırmadan önce böyle bir bölüme ihtiyacımız vardı.

Artık ara vermeyeceğiz. Duyuru kısmında buralarda olamama sebeplerimi açıklamıştım. Anlayışınız için ayrıca teşekkür ederim. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bölümler sizlerle olacak.

Bölüm üzerine konuşalım. Bana instagram ve twitter hesaplarımdan da ulaşabilirsiniz.

Geri döndük diyelim o zaman.

MAHİ - Yirmi Birinci Bölüm

Dün bölümle ilgili bir sürü sorun yaşadık. Çoğu kişide bölüm açılmadı, açılanlarda da sonradan fark ettim ki ara ara kesilmiş paragraflar var. Ne yaptıysam düzelmedi. Şimdi yeniden güncelledim. Eksiksiksiz görünüyor bende ama paylaştıktan sonra yine aynı sorunu yaşar mıyız bilmiyorum. Umarım sorun olmaz.
Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayalım lütfen. Keyifli okumalar.

21

Ben kattım sana biraz, öyle sevdim seni...
- Özdemir Asaf
Bölüm Şarkısı: Ummadığım Anda – Yıldız Tilbe

Yüzüme vuran güneş ışığıyla aralanan gözlerimi yeniden kıstım. Işığa alışmaya çalışarak yavaşça gözlerimi açtım ve onu bulmak için odanın içinde dolaştırırken, gerinip esnedim.

Kendime gelmeye başladığımda vücudum dün gecenin etkisiyle sızladı. Yorgun ve ağrılı hissediyordum ama yine de yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru ittirdikten sonra Ali Asaf'la paylaştığımız yastıktan başımı kaldırarak yerimde doğruldum.

Gözlerim onu bulduğunda kalbimin hızlanışına engel olmak ister gibi elimi göğsüme koyup bastırdım.

Ali Asaf tek eli cebinde, diğer elinde tuttuğu telefonu kulağına götürmüş, sırtı bana dönük halde telefonda konuşuyordu. Kısa saçlarından başlayarak gözlerimi

üzerinde gezdirdim. Geniş omuzları, sert ve dik duran sırtı ve sıkı kalçaları...

Derin bir iç çektim. Aptal âşık gibi ortalıkta dolanıp duruyordum.

Yeniden ona baktığımda cebinde duran elini çıkardı, yumruğunu sıktığında gözlerim yeniden vücuduna kaydı. Bedeninin her bir santiminden gerginlik yayıldığını buradan bile fark ediyordum. Üzerimdeki ince örtüyü çekip yerimden kalktım. Adımlarım beni Ali Asaf'ın yanına gitmeye zorlasa da konuşmasını bölmek istemiyordum. Artık yumruk olan eli de yerinde durmuyordu. Kısa saçlarının arasından geçirerek parmaklarını ensesine dolayıp sıktığında derin bir nefes aldım ve hızlı adımlarla banyoya ilerledim.

Kısa sürede elimi yüzümü yıkayıp, saçlarımı da hızlıca topladım. Banyodan çıktım ve Ali Asaf'ın yanına doğru ilerledim. Geniş balkon kapısını açtığımda Ali Asaf başını çevirip, omuzunun üzerinden bana baktı.

Yerinden bir santim bile kıpırdamamıştı. Vücudu hâlâ gergindi ama gözleri bana bakarken o gerginlikten çok uzak bir sıcaklıkla dolmuştu. Araladığım kapıdan geçerken adımlarım hızlandı ve yanına ulaştığımda tek elini belime sarıp beni önüne geleceğim şekilde çekti. Olduğum yerde dönmek, onun yüzüne bakmak istedim ama belimde duran elleri sıkılaşarak bana izin vermedi.

İki kolunu birden göğsümün altından geçirip sımsıkı sardı. Başını, benim başımın arkasına yaslayarak derin bir nefes aldığında, bana dolamış kollarının üzerine ellerimi koyup sakince okşadım.

"Kötü bir şey mi oldu?" diye sorduğumda sessiz kalarak yeniden aldığı derin nefesle göğsü sırtıma yaslandı.

Sessiz kalması beni daha tedirgin bir havaya soktu. "Ali Asaf, iyi misin? Bak böyle sessiz kalınca ben çok tedirgin oluyordum."

Dudaklarını saçlarıma bastırıp bir iki saniye bekledikten sonra konuştu. "Şimdi iyiyim yavrum."

Kurduğu cümle beni rahatlatmaktan çok tedirgin etmişti. "Ama az önce değildin."

"Bugünü kendimize ayıralım mı?" diye sorunca konuyu değiştirdiğini fark ettim. Ali Asaf bir şeyleri gizlemeyi seven bir adam değildi. Fakat bir süredir normalde olduğundan daha sinirli ve gergindi.

Bunun mesleğinden kaynaklandığını düşünmüştüm ama son zamanlarda aklını kurcalayan başka şeylerin olduğunu hissediyordum.

"Eve dönmeyecek miyiz? Annen zaten endişeliydi, bir de kalkıp buraya geldin."

Dudaklarını boynumda hissettiğimde hafif esen rüzgârla birlikte titredim.

"Dün görüştüm. Hem onlar Bahar mezun olduktan sonra yapacakları düğüne odaklanmışlardır bile."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Kolunun üzerinde duran ellerimi kaldırıp heyecanla birbirine vurdum. "Çok heyecanlıyım."

Bana engel olamadan kollarının arasında dönüp ellerimi beline doladım ve başımı geriye atarak yüzüne baktım. Yüzünde hâlâ yorgunluk belirtileri vardı.

"Bir sürü şey yaşadın, gidelim de dinlen bence biraz."

Eğilip dudaklarını elmacıkkemiğime usulca dokundurdu.

"Senin yanında dinleniyorum ben," derken ılık nefesini yanağımda hissettim.

Parmak uçlarımda biraz yükselip çenesine sesli bir öpücük bıraktım. Bakışlarını benimkilerle buluştuğunda gözlerindeki durgunlukla bir iç çektim.

"Mahinev," diye adımı fısıldadığında merakla onun konuşmasını bekledim. "Birkaç ay sonra okulun bitiyor," dedi fısıldar gibi. Yutkunarak onu başımla onayladım.

"Benim de bu sene doğu görevim var," dediğinde bakışlarımı kaçırmadan sabit tutmaya zorladım.

"Biliyorum."

"Biliyorsun?" derken tek kaşını soru sorar gibi havaya kaldırdı.

Kaşlarımı çatarak ona karşılık verdim. "Tabii ki biliyorum," dedim. Sesim biraz daha aksiydi.

İşaretparmağıyla kaşlarımın arasında oluşan kırışıklığı düzeltirken bir süre sessiz kalıp sonra konuştu. "Peki bu bildiğin konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Huzursuz bir nefes aldım. "Benim ne yapmam gerekiyor tam olarak?"

"Daha önce ben sana fikrimi söyledim ama sen ters tepki verdin, hatırlatırım. Yani benim söylediğim olmuyorsa, ben de sana soruyorum işte."

"Ali Asaf," dedim inler gibi. "Bana sanki seni terk etmişim ya da senden uzak durmak istiyormuşum gibi davranma."

"Beni terk etmedin ama senden uzağa, sensiz gitmeme izin veriyorsun." Sesindeki sitem eder ton kalbimi kırıyordu ama yine de bir yanım kızıyordu.

"Senin tayinin çıkıyor diye apar topar evlenemeyiz."

Kaşlarını çatarak, "Neden?" derken yüzünü buruşturdu.

"Bunu daha önce konuştuk Ali Asaf, senden ayrı kalmak benim de hoşuma gitmiyor ama sırf bu yüzden de hızlıca evlenmek istemiyorum."

"Ne istersen olacak, bundan emin olacağımı biliyorsun." Sorunu gerçekten düğün için isteklerimin olmayacağını zannetmem sanıyordu.

"Ali Asaf böyle bir korkum yok. Eşyaymış, düğünmüş değil benim derdim. Ya da bunların olmayacağından korkum falan yok."

"O zaman sorunu ne, anlat bana."

Ona yeniden *daha önce konuştuk* demek istemediğim için kendimi sakinleştirerek tekrar anlattım.

"Senden uzak kalmak istemiyorum ama sırf sen gideceksin diye de evlenmek istemiyorum. Aramızdaki ilişkinin resmîleşmesi ve birbirimizi anlamamızın üzerinden kaç ay geçti daha? Gerçekten bir düşünmeni istiyorum senden. İki sene sonra tayinin çıkacak olsaydı yine de hemen evlenelim diyecek miydin?"

Daha sorumu bitirmeden anında cevap verdi.

"Evet!"

Başımı iki yana salladım. "Şimdi durum böyle olduğu için bu cevabı veriyorsun. Şurada," derken arkasında kalan salonu gösterdim. "Bana, *gelip benim gölgemde solmaya neden bu kadar isteklisin,* diye sorduğunu ne çabuk unuttun? Bizi kabullenmenin üzerinden çok zaman geçmedi."

Söylediğim şeyler hoşuna gitmedi. Yüzünü buruştururken kaşlarını çattı.

"Neden şimdi bunu konuşuyoruz? Aylar önce yaptığım aptallıkla, sensiz bilmem kaç kilometre uzağa gitmek zorunda olmamın ne alakası var?"

"İşine geleni anında anlayıp, işine gelmeyenin etrafında dolanman beni sinir ediyor."

"Senin de benimle evlenmemen beni sinir ediyor." Hayretle ağzım açıldı ve sonra aniden kapandı.

"Saçmaladığının farkında mısın? Seninle evlenmem demedim. Acele etmeye gerek yok dedim."

"Bende sana gerek var diyorum."

"Ali Asaf bak, dünden sonra seninle tartışmak istemiyorum. Lütfen konuyu kapatalım."

"Şimdi kim işine gelmeyen konunun etrafında dolanıyor acaba?"

Dişlerimi sıkarak kollarının arasından çıktım. Hızlı adımlarla içeri yürüdüğümde peşimden geldiğini duydum. Salona girip odama doğru giderken aniden beni belimden yakaladı ve sanki sadece ufak bir çantaymışım gibi kolunun altına sıkıştırıp odama doğru taşımaya başladı.

Kolunun altında bacaklarımı savurarak çırpındım. "Ben oyuncak bebek değilim. Beni böyle oradan oraya savurduğunda sinirlerimi zıplatıyorsun."

Ali Asaf hiç utanmadan güldü. Bu benim sinirimi daha da bozunca kendimi sağa sola salladım. Kolunu biraz gevşetse yüzüstü yere yapışacaktım ama umurumda değildi.

Gösterdiğim tüm çabaya rağmen beni odama götürdü ve aniden yatağımın üzerine bıraktı. Yüzüstü düştüğüm yatakta

çırpınırken ufak bir çığlık attım ve yerimde dönerek dağılan saçlarımı yüzümden çekmeye çalıştım.

Aynı anda onu görmeye çalışarak, "Seni gebert-" diyerek konuşmaya çalıştım ama cümlemi tamamlayamadan Ali Asaf beni kalçalarımdan yakaladı ve başım yastığa gelecek şekilde yukarı kaldırdı. Nefesim boğazımda takılıp kaldı.

Ben yutkunmaya bile vakit bulamadan Ali Asaf iki dizinin üzerinde yatağa tırmandı. Gözlerini yüzümden bir saniye ayırmadan üzerindeki tişörtü ensesinden tutarak tek seferde çıkarıp odanın bir kenarına fırlattı.

Gözlerim boynundan göğsüne, oradan da karnına inerken yutkundum. "Hâlâ sinirliyim," dediğimde bana gülümseyerek baktı.

"Ben de," derken sesinin tonunda artık neşeden eser yoktu. Kulaklarıma ulaşan sesi beni etkisi altına alırken derin bir nefes aldım.

Üzerime doğru gelerek kollarını başımın iki yanına sabitledi. Başını dudaklarıma doğru eğdiğinde ona karşılık vermek için çenemi yukarı kaldırdım ama Ali Asaf sıcak nefesini hissedeceğim kadar yaklaşsa da bana dokunmadı.

İtiraz eder gibi bir ses döküldü dudaklarımdan. Bu onun keyfini yerine getirirken beni daha da sinirlendirdi.

Sonra o sıcak nefes kulağıma yaklaştı ve tam boynumun en hassas noktasına hafifçe sürtündü. Kalbimin atışı daha da artarken kendimi nefes almaya zorladım.

"Senin istediğinin olmadığı zamanlarda beni bu şekilde ikna edemezsin, baştan söyleyeyim."

Tenimde usulca gezen dudaklarının kıvrıldığını hissettim. "Seni değil," dedi fısıldayarak ve devam etti. "Ben kendimi ikna etmeye çalışıyorum."

"Neye?" diye sordum nefes nefese ve karşılığında az önce dudaklarının değdiği noktaya dişlerini bastırarak ödüllendirildim.

Dudakları kulağıma yaklaştı. "Seni sırtıma atıp, ikna olana kadar bir yerlere kapatmamaya."

Cümlesi bittiği anda dilinin ucunu tenime değdirip beni yangın yerine çevirdi. Yeniden iki kolunun üzerinde doğruldu ve o kadar hızlı hareket etti ki bir anda üzerimdeki tişört az önce kendi tişörtünü fırlattığı yere gitti. Dudakları iki göğsümüm arasına bir öpücük kondurdu ve aşağı doğru kayıp dizlerinin üzerine durdu.

Eşofmanımın beline uzanıp lastiğinden tuttu ve aşağı doğru çekip bacaklarımdan sıyırdı. Yeniden üzerime geldiğinde kendini bana bastırdı. Bende daha fazla kendimi tutamadım. Dizlerimi kırıp bacaklarımı kaldırdım ve beline sardım.

Kalçasının üzerine kilitlenen bacaklarımın baskısıyla bedenlerimiz birleşti. Ali Asaf hâlâ kollarını iki yanıma dayamış bir şekilde duruyordu. Bir süre sadece bedenlerimizin alt kısmı birbirine kenetlenmiş bir şekilde kıpırdamadan durduk.

Ama ben daha fazla hareketsiz kalamıyordum. Hareket etmek, bedenimin herhangi bir yerinin onun bedenine sürtünmesini sağlamak istiyordum. Hiçbiri olmayacaksa bile sadece dudaklarını hissetmek istiyordum.

"Ali Asaf," diye fısıldadım.

Beni duyduğunu biliyordum ama tepki vermedi. Nefesi boynuma vururken destek aldığı ellerinden birini aşağı indirdi ve külotumun içine giren sert parmaklarla titredim. İnce bir parmak sakince ilerledi ve tenimin üzerinde yavaşça kaydığında dudaklarımdan kaçan inlemeyle bütün bedenim titredi. Kendimi istemsizce eline doğru itmek için kaldırdım.

Ali Asaf, "İçine girmeyeceğim," derken aynı hareketi tekrarladı. Dudaklarımdan kaçacak itirazı engellerken hayal kırıklığını yansıtan inlemem odada yankılandı.

"Dün geceden sonra sızlamıyor mu?" dediğinde yanaklarım kızardı ama başımı iki yana sallamayı başardım. Dudaklarını yanağıma bastırırken yavaşça aşağı kaydı ve dişlerinin çenemin üzerine sürtündüğünü hissettim. Parmağı yavaşça daha da aşağı indi. Islaklığımın parmağının dokunuşuyla birlikte arttığını hissettiğimde derin bir nefes

aldım. Parmağı aşağı indi ve bacaklarım onun için daha fazla aralanırken parmak ucunu hafifçe içeri bastırdı.

Aldığım o tatlı zevke bir sızı eklenince, dudaklarımdan isyan eden bir nefes kaçtı. Parmağının verdiği doluluk hissi aynı anda kaybolunca itiraz eder gibi inledim.

Ali Asaf, "Gördün mü?" derken parmağını yine tenimin üzerinde kaydırdı. "Sızlıyor."

"Dayanırdım," dedim sesimin huysuz tonuna engel olamadan. Bu onu daha fazla keyiflendirdi. Parmağı yumuşak tenimin üzerinde aşağı yukarı kayarak bir ritim tutturduğunda ne huysuzluğum ne de itirazlarım yerinde kaldı.

Ellerimi çıplak omuzlarına sarıp tırnaklarımı tenine bastırdım. "Böyle boşalmanı istiyorum," derken nefes nefese çıkan sesi kulağıma doldu. "Elimin üzerine," dediğinde, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ama ben öpücüğü derinleştiremeden geri çekildi. "Ya da dilimin üzerine."

Elinin ritmine uyum sağlamak için hareket etmeye başladım. "Lütfen," derken ne istediğimi bildiğimden emin değildim.

"Benim üzerimde olmanı da seviyorum," dediğinde kalbim göğsümün içinde çılgınca atmaya başladı. Bana dokunuşu beni mahvediyordu ama dudaklarından dökülen bu kahrolası ahlaksız cümleler neredeyse aklımı kaybetmeme sebep oluyordu. Dudakları ıslak bir iz bırakarak kulağıma doğru ilerledi ve sanki o noktaya muhtaçmış gibi önce derin bir nefes aldı, sonra da usulca yaladı.

"Canının yanmasını istemiyorum ama senin içindeyken, benim üzerime boşaldığın anları hiçbir şeye değişmem."

Ve kahrolduğum cümle bu oldu. Tüm bedenim titrerken kendimi Ali Asaf'ın eline doğru yükselttim. Dizlerim öyle fena titremeye başladı ki elimi uzatıp onun hareket eden elinin üzerine koyup durdurmaya çalıştım ama hareket bile ettiremedim.

Ali Asaf aniden döndüğünde odağımı yitirdim. Ben üzerindeyken külotumun içinden elini çekti ve tek eliyle beni

desteklerken diğeriyle de altındaki eşofman ve iç çamaşırından kurtuldu.

Kafa karışıklığıyla ona baktım. İçime girmeyeceğini söylemişti ama ben, fikrini mi değiştirdi diye merak ederken Ali Asaf beni üzerine yerleştirdi. Çamaşırımı kenara çekip sırılsıklam olmuş tenimi açığa çıkardı. Beni sertliğinin üzerine yerleştirdiğinde inleyerek gözlerimi kapattım.

"Buraya," dediğinde belimden tutup beni üzerine bastırdı ama içime girmedi. Arzudan ıslanan tenim onun için açıldı ve iki eliyle belimi sarıp beni üzerinde ileri geri kaydırdığında ıslaklığım onun sert aletini kayganlaştırarak hareket etmemi kolaylaştırdı.

Öyle güzel bir noktaya dokunuyordu ki her seferinde nefes almayı kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Ali Asaf doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı. Ellerimi omuzlarına yerleştirdi ve bir eli belimdeyken diğeriyle üzerimdeki sutyeni tek tarafından çekiştirip göğsümü ortaya çıkardı.

O kadar ıslanmıştım ki neredeyse bu durumdan utanacaktım. Ali Asaf'ın dudakları açıkta kalan göğsümün etrafına kapandığında elimin birini saçlarına daldırıp onu kendime bastırdım. Diğer elimle hâlâ destek almaya devam ederek ileri geri hareket ettim.

Üzerime çöken yorgunlukla başım omzuna düştü ama o hareket etmem için beni desteklemeye devam etti.

Geri çekilip beni de ona bakmaya zorladı. "Sevişirken seninle konuşmamdan hoşlanıyorsun," dedi nefes nefese. Başparmağı altdudağımı aşağı doğru çekti. Yeniden, "Hoşlanıyor musun?" diyerek benden bir cevap bekledi.

Başımı aşağı yukarı salladım. Kendimi cevap verecek durumda hissetmiyordum.

"İçinde olmaya bayılıyorum," dedi. Boğazından kaçan inleme odanın içinde yankılandı. "Sıkı duvarların beni öyle bir sarıyor ki Mahinev, bazen senin içinde öleceğimi düşünüyorum."

"Ah," diye inledim. Beni mahvettiğini görmüyor muydu?

"Seni şu anda her şeye ikna edebilirim yavrum, biliyorsun değil mi?"

Hissettiğim zevkle, "Evet," diye bağırdım.

"Senden her şey için bir evet alabilirim şu an." Başımı hevesle salladım.

"Ama yapmayacağım," dedi. Boğazımdan derin bir inleme çıktığında dudaklarımı tenine bastırdım. "Benden ne istiyorsan almanı istiyorum, yavrum. Üzerimde hareket et, kendini bana bastır. Şu anda öyle ıslak, öyle açılmış bir durumdasın ki, aletimi saran sıcaklığın boşalmama sebep olacak."

Bir kez daha inledim. "Ali Asaf," diye adını söylediğimde boğazından öyle ilkel bir ses çıktı ki nefesim kesildi.

"Devam et," dedi sertçe. Kontrolsüzce hareket ederken ona tutundum. Dudaklarımız hırsla birbirine kenetlendi. Onu öpmeye çalışırken ağzından kaçan sert nefeslerini ve inlemelerini yuttum. Dili ağzımın içine girip bana dokunduğunda ona aynı şekilde karşılık verdim.

"Sakın durma yavrum," dedi sertçe. "Sen boşalana kadar durmana izin vermeyeceğim."

Daha hızlı hareket ettim.

Daha sert hareket etti.

Tüm kaslarım sıkıştı. İsmini defalarca söyleyerek ona sımsıkı tutundum. Gözlerimiz buluştuğunda kendini tuttuğunu biliyordum. O da boşalacaktı ama ne olursa olsun benden önce yapmayacaktı bunu.

Kollarına sarıldım. Tırnaklarım tenine batarken uzanıp beni sertçe öptü. Bu da benim dayanma güzümü yerle bir etti. Ondan istediğimi almama izin verdi. Kendimi vahşi bir hayvan gibi hissediyordum. Sanki onu kullanmam bana verdiğinden daha fazla zevk veriyordu ona. Bedenim gerildi ve içimdeki boşluk aniden gerginleşti. Dudaklarımdan defalarca ismi döküldü. Titreyen bedenimi elleriyle sabit tuttu ve ben onun üzerinde dağılırken benimle aynı anda inleyerek boşaldı.

Islaklığımın arttığını, onunla karıştığını hissettim. Başım omzuna düştü. Ali Asaf beni sardı ve nefesim düzene girene kadar beni kucağında tutmaya devam etti.

...

Akşama kadar resmen aylaklık yaparak zaman geçirdik. Ali Asaf'la birlikte biraz daha uyuduktan sonra kalkmış ve midemizin daha fazla açlığa dayanamayacağını fark ettiğimiz anda bir şeyler yemiştik.

Televizyonun karşısındaki ikili koltuğa uzanıp günü sessizce geçirmenin keyfine sonuna kadar varmıştım. Hem Ali Asaf'ı çok özlemiştim hem de dün yaşadığım korkunun üzerine onunla böyle hiçbir şey yapmadan, sarılarak oturmak bana iyi gelmişti.

Sabah ısrar ettiği evlilik konusunu yeniden açmamıştı ama bu konuyu kapatmadığının da farkındaydım. Tabii bir de canının sıkkın olduğu başka bir konu vardı. Her ne kadar bana belli etmemek içim uğraştığını fark etsem de konunun ne olduğunu, onu neden bu kadar sinirlendirdiğini merak ediyordum.

Dün yaşanan olaylardan sonra bende şu an bunu konuşmak istemiyordum ama bir ara bu durumu da açıklığa kavuşturmamız gerekiyordu.

Ben koltuğun köşesinde oturmuş, bacaklarımı da önümdeki sehpaya uzatmıştım. Ali Asaf da dizimde yatmış benim parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırmama izin vermişti.

Bu anların tadını çıkarırken bir ara Bahar'la da konuşmuştum. Ne zaman döneceğimizi sorduğunda Ali Asaf sadece *gece* diyerek geçiştirmişti.

Neredeyse akşam olmak üzereyken Ali Asaf sırt üstü döndü ve bana baktı. "Hep birlikte gittiğimiz mekân vardı ya? Oraya mı gitsek akşam yemeğe?"

Gülümserken alnına düşen kısa tutamları geriye ittim.

"Şu dayak yediğiniz mekân mı?"

Kaşlarını çatarken dudaklarını gerginleşti. "Dayak falan yemedik," dedi inkâr edercesine. "En azından ben

yemedim."

"Hı hı," diyerek onu geçiştirdiğimde iyice sinirlendi. Yerinden aniden doğruldu ve beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı.

"Çok konuşma da git hazırlan hadi!" derken beni odamın olduğu yöne çevirdi ve arkamı döndüğüm anda bir adım ilerlememi sağladıktan sonra avucunun içiyle kalçama vurdu.

"Of," derken vurduğu yeri ovaladım. "Köpek," diye ağzımın için homurdandım ama duyduğunu biliyordum.

"O köpek şimdi seni ovaladığın yerden ısıracak haberin olsun."

"Aa," derken şaşkın bir nefes verdim ve adımlarımı hızlandırdım. "Delirdin iyice sen."

Ben odama girerken kendi kendine konuştuğunu duyduğumda bir kahkaha attım.

...

Güzel havanın tadını çıkararak deniz kenarında el ele yürüdük. Mekâna geldiğimizde içerisi şu an çok kalabalık olmasa da birkaç saat içinde dolacağını biliyordum. Ali Asaf'la birlikte cam kenarında duran dört kişilik bir masaya oturduk.

Ben tan karşısına geçeceğim sırada elimi tuttu ve önce kendisi oturup beni de yanına çekti. Çantamı sandalyemin arkasına asıp ona doğru döndüm.

"Karşına otursaydım yüzünü daha rahat görürdüm," derken gözlerim yüzünde gezindi.

"Evet, bende senin güzel yüzünü görmeyi tercih ederdim ama müzik sesi biraz yüksek oluyor ve ben her seferinde bağırarak konuşmak zorunda kalıyorum."

"Ne olur sanki azıcıkyüksek sesle konuşsan?"

Gülümsedi ve başını bana doğru eğerek kulağıma yaklaştı. Dudaklarından fısıltı eşliğine kelimeler döküldü. "Hem böyle sana daha yakın oluyorum hem de ağzımdan kaçacak edepsiz kelimeleri kimse duymaz."

Aniden geri çekilip ona baktığımda yüzünde gamzelerini gösteren kocaman bir gülümseme oluşmuştu.

"Seni böyle şaşırtmak çok hoşuma gidiyor. Ani tepkiler veriyorsun ve öyle hızlı kızarıyorsun ki her seferinde bunu görmek istiyorum."

"He yani," derken ellerim istemsizce yanaklarıma çıktı. "Oturup beni bu duruma düşürmek için mi yapıyorsun?"

Başını aşağı yukarı sallayınca bacağına vurdum. "Sana köpek demekte haklıyım!"

Huysuzca kollarımı göğsümde birleştirdim ve ona sırtımı döndüm. Ellerini belime sarıp beni kendine doğru çekti ve çenesini omzuma koymadan önce yanağımdan öptü.

"Sen hep haklısın," dediğinde başımı ona doğru çevirip yandan yüzüne baktım.

"Sende bir haller var. Bazen durgunsun, bazen sinirlisin. Beni haklı bulmanda şaşırtıcı," derlen son cümlemle ortamı biraz yumuşatmaya çalıştım. Ali Asaf derin bir iç çekti ve yüz hatları gerginleşti.

Kollarının arasında ona doğru döndüm ve bir elimi yanağına koyup bana bakması için zorladım. Gözlerini benden kaçırmadı ama benden gizlemeye çalıştığı duyguların hepsini sanki aniden kafasının içinde hazırladığı bir dolabın içine kapatmasını izledim.

"Ali Asaf ne oluyor?" diye sordum. Üzerine gitmek istemiyordum evet ama onu bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu bilmek, bir şeyler yapmak istiyordum. Elimden hiçbir şey gelmese bile destek olmak istiyordum.

Başını iki yana salladı ve elimden kurtulmaya çalıştı ama izin vermedim. "Konuş benimle."

Gözlerini gözlerime dikti ve uzun uzun baktı. Yutkunduğunda boğazının hareket edişini takip edip yeniden onun gözlerine baktım.

"Mahinev," diye adımı fısıldadığında bir anlık gözlerini sımsıkı kapattı. Yeniden açtığında, "Beni hep affedersin, değil mi?" diye sordu. Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Hiç," dedi sanki az önce sorduğu şey sıradanmış bir şeymiş gibi. "Aklıma geldi öylesine."

"Sen beni hep affeder misin?" dedim karşılık olarak. "Sana ne yaparsam yapayım affeder misin?"

Biraz düşünürken sessiz kaldı. "Sensiz kalmaktansa bana ne yaparsan yap seni hep affederim," dedi. "Bana yapacağın hiçbir şey senin olmadığın bir hayattan daha kötü olamaz."

"Neden birdenbire benim olmadığım bir hayatı konuşuyoruz? Hem benden kurtuluşun yok," diyerek güldüm. "Ama sende bir haller var ve bunun ne olduğunu bana anlatacağına söz ver. Yüzüne bakınca bile anlıyorum içinde bir şeylerin karmaşasını yaşadığını."

Başını aşağı yukarı sallayıp beni onayladı.

"Ayrıca zaten kalbimi bir kere çok kırdın ve ben seni affettim, değil mi? Daha kötü bir şey yaşatma bana."

Cümlemi bitirdiğim anda masamıza garson geldi ve siparişlerimizi aldı. Daha sonra mekânda çalmaya başlayan yüksek sesli müzikle birlikte bir daha konuyu konuşmadık. Gece eve geri döneceğimiz için Ali Asaf alkol almadı. Bende ona eşlik etmek istedim.

Daha önce hiç baş başa yemek yemediğimizi düşündüm bir an. Yanına sokulup kulağına yaklaştığımda başını bana doğru eğdi. Bir yandan da masanın ortasında duran salataya limon sıkmakla meşguldü. Bunu görünce gülümsedim.

"Bu bizim ilk baş başa yemeğimiz."

"Saçmalama," derken salatayı karıştırdı. "Tabii ki defalarca baş başa yemek yedik."

Gözlerimi devirdim. "Yedik tabii ama hep öylesine şeylerdi. Şimdi sanki daha romantik oldu."

Dişlerini göstererek gülümsedi. Bana cevap vereceği sırada ortamda bir anda sesler yükseldi ve bardak tokuşturmalarına eşlik eden derin ah sesleri mekânın içine doldu. Aynı anda sahnedeki kadının söylediği şarkı sözlerini duydum.

Kolundan tutup da getiremem ki
Kendimi ben zorla sevdiremem ki

Ali Asaf'a bakarak kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Bak bu şarkı benden sana gelsin," dediğimde tek kaşını kaldırıp bana bakarken gülümsedi.

"Devamında *silahı çekip de öldüremem ki* kısmı pek uymuyor ama benden söylemesi. Çünkü sen beni çat diye vurursun."

Dirseğimle yan tarafına vurdum. "Geri zekâlı."

Yemeklerimiz gelene kadar şarkının sözleri için benimle dalga geçti ve çenem ağrıyana kadar gülmeme sebep oldu.

Şarkı bitmeden garson yemeklerimizi de masaya getirdi. Benim önüme köftelerimi bırakırken, Ali Asaf'ın et tabağını da önüne koydu. Tavuk seviyordu Ali Asaf ama ben et mi yesem köfte mi diye düşünürken benim için et söylediğini biliyordum.

Tabaklarımız masaya konduğu anda Ali Asaf benim tabağıma iki şiş et bıraktı.

"Yiyemem bunları," diye itiraz ettim ama tabii ki beni dinlemedi.

"Bitir bakalım tabağındakileri," dediğinde bende hızlıca tabağına iki tane köfte koydum.

Ters ters, "Mahinev," dese de onu görmezden gelerek ağzıma bir parça et atıp yüzüne doğru gülümsedim. Başını iki yana sallayıp yemeğine döndü. Bana verdiği etten bir parça daha aldım ve çiğnerken ona doğru döndüm. Aklıma gelen şeyle gözlerim irileşti ve neredeyse ağzımdaki etten boğulacaktım.

Ali Asaf durumu fark edince elini sırtımı koydu ve benim ağzımdaki lokmayı yutmamı bekledi.

"Aklıma bir şey geldi," dedim yutkunarak.

"Aklıma gelen şey neydi de az kalsın boğulacaktın merak ediyorum." Uzanıp suyumdan bir yudum aldım ve boğazımdan mideme inen etle rahatladım.

"Hani biz sizin bahçede mangal yapmıştık," dedim hatırlamasını beklerken.

Belli belirsiz başını sallayınca devam ettim.

"O zaman da tavukları tabağımdan alıp, bana kendi köftelerini vermiştin." Sesimdeki heyecanı engelleyemeden konuştum.

"Ben hep sana aynı şeyi yapıyorum." Bakışlarını benden kaçırıp sahneye baktı. Elimle çenesini kavrayıp tuttum ve yüzünü kendime doğru çevirdim.

"Pişt," derken yüzümü onunkine yaklaştırdım. "O zaman bana karşı bir şeyler mi hissediyordun sen bakayım?"

Gözleri hafifçe açıldı ve bakışlarını kaçırdı. "Yok öyle bir şey," dediğinde masada duran bardağını alıp bir yudum su içmesi beni daha fazla eğlendirdi ve üzerine gitmem içinde fırsat yarattı.

"Utandın mı sen?" derken omzunu ona doğru vurdum ama Ali Asaf beni görmezden geldi.

"Ay, valla yanakların kızardı."

"Saçmalama," diye ağzının içine homurdandığında karşılık olarak bende yüksek sesli bir kahkaha attım.

Sonra gözlerimi üzerine diktim ve sessiz kaldım. Ali Asaf göz ucuyla bana birkaç kere bakınca hiç tepki vermedim. Bu onu o kadar delirtti ki kaşlarını çatıp ters ters bakmaya başladığında neredeyse gülmekten gözümden yaş gelecekti.

"Eğlence çıktı sana da," dedi ama sesinin her tonundan adeta aksilik akıyordu.

"İtiraf et, ben de seninle uğraşmayayım."

"Lan neyi itiraf edeyim? Her zaman yaptığım şeyden bahsediyorsun."

"Ama o gün farklıydı," dedim heyecanla.

"Nesi farklıydı? Ben hiç hatırlamıyorum."

Onun huysuzluğu bile keyfimi kaçıramayacaktı. "Bakışlarında başka bir şey vardı. Hatta beni çok şaşırtmıştın. Demek ki aklın başına geliyormuş."

"Lan Mahinev," dediğindeyüzündeki ifade değişti ve eğilip dudaklarını alnıma dokundurdu. Geriçekildikten sonra konuşmaya devam etmedi. İki kelimeden başka bir kelime dedökülmedi dudaklarından ama yine de o iki kelimenin bana verdiği huzurbaşkaydı. Sesinin tonunu öyle güzel

değiştirip, öyle derin ve anlamlı bir halegetiriyordu ki... bana *Ian Mahinev* dedikçe ona kızmaktan çok içimeriyordu.

Yeni bir şarkının melodisi kulağıma dolduğumda sırtımı yeniden Ali Asaf'a yanlamasına döndüm ve omzuna doğru yaslanırken oda bir elini sandalyemin arkasına atıp, diğerini de belime sardı. Kadın şarkıyı söylemeye başladığında başını bana doğru eğip çenesini omzuma yasladı. Sıcak nefesi yanağıma değerken onun kollarında olmanın tadını çıkardım.

Yıldız Tilbe'den Ummadığım Anda şarkısının sözleri mekânı doldurduğunda Ali Asaf kendini bana daha fazla yaklaştırdı. Aramızda bir nefes mesafesi kalana kadar birbirimize sokulduk. Şarkının sözlerini usul usul kulağımın dibinde mırıldanmaya başladığında nefesimi derin bir soluk eşliğinde tuttum.

Onun sesini ilk defa bu mekânda duymuştum. Bir anda gözlerimin içine bakarak şarkı söylediğinde nefesimi kesmekle kalmamı, aynı zamanda beni kendine daha fazla aşık etmişti. Yüksek sesle söylemiyordu, hatta o kadar kısıktı ki sesi sadece uzaktan gelen bir mırıltıymış gibi doluyordu kulaklarıma.

Ama şarkının bir nakaratına geldiğinde işte o zaman sesini yükseltti. Bana söylediğini bilmem ve onun sesini duymam için kelimelerin üzerine basarak söylemeye başladı.

Sana susuz açım sana, hastayım sana

Hiçbir sebep seni benden ayıramaz ki

Sadece bu kısmı yüksek sesle söylemiş, güzel sesi kulağıma kısacık bir an için dolmuştu. Sonra yeniden sustu ve dudakları usulca tenimde gezdir.

O kadar güzel bir akşam geçiriyorduk ki kendimi mutluluktan ölecekmişim gibi hissettim. İnsanların bahsettiği o *mutluluk sarhoşu* tabirini yaşamak beni heyecanlandırıyor, aynı zamanda gerçekten kendimi içmeden sarhoş olacakmışım gibi hissediyordum.

Birbirimizin gözlerine bakarak şarkılar söyledik. Ona gönderme yaptığım şarkılarda kaşlarını çatmaya çalışsa da dudağının bir köşesinde oluşan o gülümsemelerine

bayılmıştım. Ne zaman imalı cümleler geçen şarkılara denk gelsek Ali Asaf kulağıma doğru eğilip, sanki o cümleleri yapmak ister gibi derinden ve kısık sesle bana söylüyordu. Kimsenin duymasını istemediği, gizli ve arsız cümlelermiş gibi tenime yaklaşıp fısıldadıkça çoğu zaman kızarıp, çoğu zaman da nefes nefese kalıyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde artık kendimi mutluluktan yorulmuş gibi hissetmeye başlamıştım. Ali Asaf şimdi daha sessiz olan ortamda bana doğru yaklaştı.

"Yola çıkalım artık yavrum," dediğinde onunda yüzünde benimkine eş değer bir ifade vardı. "Ben yarın da evdeyim ama salı günü yoğun tempo başlayacak. Şu yaşadığımız olayla ilgili tutanakları incelemem gerek. O olay biraz karışık gibi."

Başımı sallayarak onu onayladım.

"Sen okula gidecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Son vizelerime gireceğim haftaya." Sonra heyecanla yerimde kıpırdandım. "Resmen mezun olacağız artık."

Elini kaldırıp yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Elini olduğu yerden hiç çekmeden, başparmağını yanağımda gezdirdi.

Ali Asaf hesabı istediğinde, bende lavaboya gitmek için kalktım. Lavaboda işimi görüp, kızaran yanaklarımı biraz serinlettikten sonra ellerimi yıkadım ve yeniden masamıza doğru ilerledim.

Masamıza yaklaştığımda Ali Asaf yerinde yoktu. Çantamı ve onun cüzdanını masanın üzerinden alırken etrafıma bakındım. Gözlerim geniş camların arkasında telefonla konuşan adamı buldu. Hararetli bir şekilde telefonda konuşurken kaşlarım refleks olarak çatıldı. Cüzdanını ve çantamı masada bırakıp gidecek kadar önemli bir şey var diye düşündüm.

Koluma çantamı takıp elime de onun cüzdanın aldım ve yanına gitmek için ilerlediğimde arkamı dönmemle birlikte biriyle çarpışmam bir oldu.

Adam refleks olarak beni kollarımdan tutunca bende düşmemek için ona tutundum.

"İyi misiniz?" diye sorduğunda başımı sallayarak onu onayladım ama dik durmaya çalıştığımda bileğimin sızladığını fark edince ağzımdan tıslamaya benzer bir ses çıktı.

Adam benden cevap alamadığı için bir de yüksek ihtimalle acılı tıslamam onu endişelendirdiğinden beni dengede tutmak için daha sıkı kavradı.

"Özür dilerim." Sesindeki pişmanlığı hissedince adama hafifçe gülümsedim.

"Cidden benim hatamdı. Aniden döndüm ve arkama bakmaya fırsatım olmadı."

Adam başını iki yana salladı. Hala pişman bir ifadeyle bana bakmaya devam ederken, beni oturmam için yönlendirmeye çalıştı. "Bence biraz oturun. Yanınızda biri var mıydı? İsterseniz çağırabilirim."

"Evet, erkek arkadaşım dışarıda birazdan gelir," dediğim anda başımıza dikilen Ali Asaf'ı gördüm. Adamın elleri hala beni tutmaya çalışırken Ali Asaf'ın gözleri kısılarak oraya odaklandı. Refleks olarak kendimi geri çektiğimde ayağım biraz daha sızladı.

Ali Asaf'ın dikkati anında değişen yüz ifademe odaklandı ve yüz hatları endişeyle gerildi. Yüzünü bana doğru eğdi. "İyi misin güzelim, ne oldu?"

Cümlenin sonuna eklediği soru ekiyle birlikte bakışları kısa bir anlığına hala yanımızda duran adama döndü ama sonra hemen yeniden bana baktı. Adam gerginliği fark etmiş olacak ki, "İyi misiniz? Tekrar kusura bakmayın," dedi.

"Gerçekten benim hatamdı," dedim bende adama bakara. "Siz kusura bakmayın."

Adam başını eğerek yanımızdan uzaklaşarak masasına ilerledi. Arkadaşlarının olduğu masaya oturmadan önce kısa bir süreliğine bize doğru baktı ama hemen sonra başını çevirip, sırtını bana dönerek yerine oturdu.

"İyi misin?" dedi Ali Asaf endişeyle. Gözlerimi kısa bir süre kapatıp ayağımı yeniden yere bastım ve ilk anki kadar acımadığını fark ettim.

"İyiyim," dedim ona bakarak. "Senin yanına gelmek için acele ettim ve adamı görmedim. Aniden arkamı dönünce de adama çarptım."

Ali Asaf huzursuz bir nefes çekti içine. Yüzü gergin, tüm bedeni sanki kendini tutuyormuş gibi kas katıydı.

"Sen iyi misin?"

Başını iki yana salladı ama kendini hızla toparladı. "Evet, iyiyim."

Arkasını dönüp az önce çarptığım adama doğru baktığında bende onun bakışlarını takip ettim ve adamın hâlâ bize doğru baktığını görünce gerildim. Adam benimle yeniden göz göze geldiğinde başını hızlıca önüne çevirdi.

Ali Asaf elimi tuttu. Beni dengede tutarken sakin adımlarla mekândan çıktı. Kapıdan çıkmadan önce son kez dönüp adama baktığı gözümden kaçmamıştı.

Tatlı bir esinti eşliğinde kaldırımda yürürken ikimizde sessizdik. Neredeyse yolu yarılamıştık ki Ali Asaf, "Seni tanıyor gibiydi," dedi.

Önce kimsen bahsettiğini anlamadım. "Kim?" dedim kafam karışarak.

"Mekândaki adam. Gözlerini senin üzerinden bir türlü çekmediği için acaba dedim seni tanıyor muydu?"

"Yok tanımıyorum," dedim sorduğu soruya anlam veremeden. "Adama ben çarptım zaten, bir suçu da yoktu."

Ali Asaf ağzının içinde homurdanırken elimi tutan eli gerildi.

Sanki kendinde değil gibi hareket ettiğini fark ettiğimde kaşlarımı çattım. "Ali Asaf ne olu-" diye soracakken cümlem yarım kaldı. Telefonu yeniden çalmaya başladığında derin bir nefes aldım. Ali Asaf cebinden telefonu çıkardı ve ekrana bile bakmadan kulağına götürdü.

Kısa bir süre dinledikten sonra, "Bu gece geliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Eve ulaştığımızda merdivenleri sessizce çıktık. Kapıyı açtım ve ben içeri girerken o da peşimden geldi.

Salona geçip koltuğa oturdu ve sanki daha kısacık bir süre önce mutlu mesut eğlenen kişiler biz değilmişiz gibi davranması canımı sıktı. Yine de kendimi sakin kalmaya zorladım.

Yanına doğru ilerledim ve tam karşısında durdum. Ayırdığı bacaklarının arasına doğru yaklaştığımda başını kaldırıp bana bakmak zorunda kaldı. Gözleri hâlâ donuk, sanki benden kilometrelerce uzaktaymış gibi bakıyordu.

"Ne olduğunu söyleyecek misin artık?"

Başını iki yana salladı. "Bir şey yok. Geç olmadan gidelim artık."

Beni başından atar gibi konuşması sabrımın son kalıntılılarını da yok etti.

"Yalan da mı söylemeye başladın?" Kollarımı göğsümde birleştirdim. Başını iki yana sallayarak derin bir nefes aldı.

"Mahinev, hadi gitmemiz gerek."

"Sen bana ne olduğunu söyleyene kadar gitmiyorum." Çocuk gibi davranmak istemiyordum ama beni buna o zorluyordu.

Kaşlarını çatarak bana baktığında yutkundum. "Bu o mekandaki adamla alakalıysa bak ikimizde birbirimizi tanımıyoruz."

"Siktiğimin herifi demek ki seni tanısa ağzının içine düşecekti." Dişlerini sıkarak söylediği kelimeleri duyduğunda hayretle gözlerim açıldı.

"Cidden bu hiç tanımadığımız bir adamla mı alakalı? Ondan mı sen tüm mutlu anlarımı bir saçma sapan bir şey için hiçe saydın?"

Cebindeki telefonun titreşim sesi odadaki sessizliğin içinde yankılandığında sabrım taşmak üzereydi.

"Açmayacak mısın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Telefonla çözebileceğim bir durum değil. O yüzden eşyalarını al da gidelim artık."

Cümlesi bitmeden yeniden telefonu çaldı ve, "Siktir," diyerek yanımdan geçip balkona çıktı. Hayretle onu izledim. Arkasından şaşkınca baktım ama Ali Asaf dönüp bana bir kez bile bakmadı.

Gözlerime dolan yaşlara lanet ettim. Benimle bile alakası olmayan şeyler için bana böyle davranmasına, beni üzmesine izin vermeyecektim.

Arkamı dönüp ayaklarımı yere vurarak odama ilerledim. Zaten ufak bir çantayla gelmiştim ve onu da evden çıkmadan önce toparlamıştım. Etrafta kalan ufak tefek şeyleri de alıp odamdan çıktım.

Seyhan teyzenin gönderdiklerini zaten evden çıkmadan önce hazırlamıştım. Kapının yanına geldiğimde Ali Asaf'ta balkondan içeri girdi. Her yeri kilitlediğinden emin olduktan sonra yanıma geldi ve bana doğru uzandı ama aynı anda bir adım geriye gittim.

Yüzünü buruşturup, kaşlarını çattı. "Mahinev," derken devam etmesine izin vermedim.

"Canın istediğinde benimle konuşup, canın istemediğinde benden kaçamazsın. Bana sanki ortada benim suçum olan bir şey varmış gibi davranıp, ardından sanki her şey normalmiş gibi yaklaşamazsın."

Gerilen yüz haklarını izlerken bakışlarımı kaçırmamak için çaba sarf etmek zorunda hissettim kendimi. Gözlerine yerleşen kırgınlığa sebep olmak hoşuma gitmiyordu.

"Konu sen olduğunda bana, *yapamazsın edemezsin* demen canımı sıkıyor."

Hayretle ona bakakaldım. "Şaka yapıyorsun galiba! Bir de üste mi çıkıyorsun?"

"Sadece dürüst davranıyorum," dediğinde sinirle dişlerimi sıktım.

"Bence ne var biliyor musun?" Az önce ondan kaçmak için attığım adımı geri alarak yeniden ona yaklaştım. "Bence sen bir süredir bana karşı dürüst değilsin."

Cümlem bittiğinde vücudunun irkildiğini fark ettim ama bunu hemen saklamaya çalıştı. Gerçekten bilmediğim bir

şeyler vardı ama bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Yok öyle bir şey," dediğinde başımı iki yana salladım ve elimde ufak çantamla kapıdan çıkıp, arkamdan onun gelmesini beklemeden aşağı indim.

Arabanın yanında gelmesini beklerken güzel geçen bir akşamın nasıl bir dakika içinde bambaşka bir hal aldığını düşündüm. Ali Asaf hızlı adımlarla yanıma gelip arabanın bagajını açtı ve elindekileri bıraktıktan sonra benim çantama uzandı. Çocuk gibi inat edip, ona çantayı bile vermek istemedim ama yine de bu dürtüye engel olup uzattım.

Fakat sonrası için aynı olgunluğu gösteremedim. Bagaj kapağını indirdiğinde bana doğru bir adım attı. "Mahinev," dediğinde ona arka mı döndüm ve arabanın etrafında dolandım. Kapıyı açıp koltuğa oturduğumda kendimi daha iyi hissetmedim. Gözlerimi akmakla tehdit eden yaşları bastırmaya çalışarak yutkundum.

Ali Asaf arabaya bindiğinde tek kelime etmedi. Sessizlik içinde arabayı çalıştırdı.

Dirseğimi cama yaslayıp dışarıyı izlerken arabadaki sessizlik başımı ağrıttı. Sanki üzerime baskı yapan, başımı ağrıtan yüksek bir ses etkisiymiş gibi yoruyordu.

Dakikalarca ikimizde sessiz kaldık. Eve gidene kadar konuşmayacağımı düşünmek yutkunmama sebep oldu. Yerimde huzursuza kıpırdandım. Kendimi o kadar sıkmıştım ki hareket edince bedenim sızladı.

"İyi misin?"

Ali Asaf'ın sesiyle sanki rahatlamışım gibi nefesimi bıraktım. "Yorgun hissediyorum," dedim sadece.

Biraz sessiz kaldı ama sonra yeniden konuştu. "Ayağın ağrıyor mu?

Ayağımı kıpırdatıp hareket ettirdim. Bileğimde çok hafif bir ağrı dışında bir şey yoktu. Başımı iki yana salladım. "Yok, iyiyim."

Aramıza yine sessizlik girdi. Ali Asaf uzanıp elini bacağımın üzerine koyup, hafifçe sıktı.

"Asma suratını," derken parmaklarını biraz açtı ve bacağımı yeniden sıktım.

"Sebep olma o zaman sen de."

"Yavrum," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

Derin bir nefes alıp ona doğru döndüm. Bacağımda duran elinin üzerine hafifçe dokununca bir iç çekip kısa bir süre bana baktı ve sonra yeniden önüne döndü.

"Canını sıkan ne varsa benimle paylaşsan olmaz mı?"

Sesimi daha ılımlı tutmaya çalıştım.

"Konuşacak bir şey yok yavrum." Sesinin tonu konuyu burada kapatmamı ister gibi netti. Yine başa döndüğümü düşünerek gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Öyle diyorsan..."

Sesim mırıltı gibi çıktığında bacağımda duran eli kasıldı. Elimi elinin üzerinden çekmedim ama yeniden dışarıyı izlemeye başladım.

...

Ali Asaf arabayı park edip durdurduğunda saat gece iki olmak üzereydi. Emniyet kemerini çözüp bana doğru döndüğünde bende kapımı açmak üzereydim.

Elini uzatıp üzerimden eğildi ve açtığım kapıyı hızlıca çekip kapattı. Gürültüyle çarpan kapıyla yerimde sıçradım.

"Ne yapıyorsun?" derken sinirle ona döndüm. Üzerime eğilmiş halde beklerken sırtım kapıya yaslandı.

"Böyle mi gideceksin?" Bakışlarım bir an dudaklarına kaydığında dikkatim dağıldı ama kendimi toparlayıp yeniden gözlerine baktım.

"Sen bir şey yok dedin, bende sana inanıyorum. Şimdi ne istiyorsun benden anlamadım?"

Sinirli değildim. Ona tavır falan da yapmıyordum. Sadece kırgın ve yorgundum. Biraz daha bana doğru yaklaştı ve sıcak dudakları çeneme dokundu. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Bu durumu benim için daha da kötüleştirdi çünkü bu kadar yakınımdayken parfümüne karışan kendini has kokusu burnuma doldu.

Sağ eli bacağıma dokunup yuları doğru tırmanırken, dudakları çenemden yanağıma kaydı. Orada oyalanıp, kulağıma eğildi.

"Affet beni!"

Başımı iki yana salladım. Amacım onu reddetmek değildi. Böyle davrandığı zamanlarda ona kapılmak çok kolay oluyordu.

Dudakları kulağımın altında gezindi ve oraya bir öpücük bıraktı. Yeniden bir enfes aldım. Göğsüm şişip indiğinde ona biraz daha yaklaştım. Geri çekilip gözlerini üzerime dikti. Aldığı her nefesi tenimde hissedeceğim kadar yakınıma sokuldu.

"Affet beni, yavrum."

Burnunu burnuma şakacı bir tavırla sürttüğünde gülümseme engel olamadım. "Hiç yakışmıyor sana böyle tatlı hareketler." Söylediğimin yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Dudaklarında geniş bir gülümseme oluşurken gamzelerini bana sergiledi. Gözleri öyle derin öyle umutlu bakıyordu ki ona karşılık vermekten kendimi alı koyamadım. Elimi yanağına götürüp usulca gezdirip okşadığımda başını elime doğru yasladı.

Başparmağımı keskin hatlarında gezdirdi. "Bunu alışkanlık haline getirme."

Gözlerini bir anlığına kapatıp açtı.

"Tamam," dediğinde eğilip onu öptüm. Bana karşılık verdiğinde sanki aramızda çok ciddi, telafisi olmayan şeyler yaşanmış gibi hırslı ve baskıcıydı. Nefesim kesilerek başımı geri çekip yüzüne baktım. Gözlerimi ondan ayırmadan yeniden eğildim ve dudaklarımızı bu sefer daha sakin bir öpücükle birleştirdim.

Rahatlamayla karışık derin bir iç çekti ve karşılık verdi. Saatin geç olmasını fırsat bilir gibi dudakları aralandığında ellerimi göğsüne koyup hafifçe ittirdim. Durduğunda bu durumdan memnun değildi ama yine de bana uyum sağladı.

Gözlerinde artık o dalgınlığı görmediğimde mutlu oldum.

"Bir öpücükle beni sakinleştiriyorsun." Muzip bir şekilde güldüğünde omzuna vurdum.

"Ve sende beni sinir ediyorsun."

Numaradan suratını astığında ondan uzaklaşıp arabadan indim. Ali Asaf hemen ardımdan arabadan çıktı.

Çantamı ve beni evin önüne kadar götürdüğünde elimi tutup üzerini hafifçe okşadı. Parmak uçlarımın üzerinde yükseldim ve dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktım. Hızla geri çekildiğimde gülümsedi.

"İyi geceler," diye fısıldadım.

"Sana da yavrum," dedikten sonra içeri girmemi bekledi ve kendisi de yoldan karşıya geçip evine ilerledi.

Ali Asaf'ı o kadar uzun zamandır tanıyordum ki çoğu zaman konuşmadan da ne söylemek istediğini, ne beklediğini anlayabiliyordum. Ve emin olduğum bir şey de vardı ki Ali Asaf'ı içten içe tüketen ve bana söylemediği bir şey vardı.

...

Bu ay düzenlemem gereken bir dosya, editörlüğünü yapmam gereken bir dosya ve yayına hazırlamam gereken üç kitap var. Oğlum, eşim ve ev hayatımı saymıyorum bile. Ama elimden gelirse bu ay sonuna size bölüm daha vermek için çabalayacağım.

Ve şimdiki zamana geçmemize 3-4 bölüm kaldı. Merak edenler için bu soruya da cevap vereyim.

Önümüzdeki bölümler biraz toparlama bölümleri olacak o yüzden, bilginiz olsun.

Yorum yapmayı unutmayın lütfen. Bana sosyal medya hesaplarımdan da ulaşabilirsiniz.

Seviliyorsunuz...

DUYURU!

Selamlar, aşağıdaki duyuruyu aslında ben ilk gün yapmıştım ama o kadar çok hakaretle karşılaştım ki sevincime gölge düşürdüğü için kaldırdım. Şimdi burada bir açıklama yapıp aşağıdaki duyurumu olduğu gibi bırakacağım.

Mahi'yi kaldırmanın daha doğru olduğunu düşünüyorum hâlâ ama sonra kalp kırmadan yanımda olan insanlara haksızlık olacak gibi geliyor.

Bilmeyenler için bir kez daha açıklayacağım. Mahi'ye başladığımda yoğun bir işim yoktu. İşim, evim ve oğlum arasında rahatca yazıyordum. Zaten bölüm tarihlerinden de anlaşılıyor.

Fakat sonra PUKKA YAYINLARI'nı kurduk. Bu yayının Genel Yayın Yönetmeni benim. Ve bu yayınevinin her işi benden geçiyor. Bakın bunu defalarca söyledim, işim çok yoğun. Bunun üzerine eşim, oğlum ve evim var. Ayrıca oğlum başlı başına zaten vaktimi alıyor. Okulu, sınavı, kursu, sporu...

"Günde 200 kelime yazsana be" diye attığınız mesajlar var. Çoğu zaman gece geç saate kadar çalışıyorum. Uykuya vakit ayıramıyorken ne 200 kelimesi? Olmuyor arkadaşlar. Hem bir yayın yönetmek, hem ev, eş ve çocukla ilgilenmek bu kadar yoğun çalışma hayatı içinde çok zor.

"O zaman paylaşmasaydın" ya da "önce bunu bitirseydin" gibi saçma mesajlara gelecek olursak, böyle bir işe gireceğimi bilseydim zaten asla Mahi'yi paylaşmazdım. Ama keyfi yazdığım bir kurguyla da işimi kıyaslamak çok saçma.

Bir de yarı finale geliyoruz dediğimde yediğim laflar var. Her bölüm 10-15 bin kelime arası, bazısı daha fazla. Yani bu haliyle şu an neredeyse 180 bin kelimeyi aştık. Bana "daha 20 bölüm oldu ne yarı finali?" diyenler var. Bölüm sayısıyla

kurgulanmıyor bir hikâye. He keşke bende 2'ye bölseydim de 40 bölüm olsaydı. Belki o zaman bu kadar laf yemezdim.

Mahi'nin sezon finali kısmına geldik. Sıradaki 2 bölüm geçmiş zamanın son bölümleri olacak. Daha sonra ise şimdiki zamana yani giriş kısmında okuduğunuz zamana döneceğiz.

Bayramdan sonraya kadar bu iki bölümü yazıp bitirmek istiyorum.

Daha sonra ise bölüm stoklamadan geri dönmeyeceğim. En azından 5 bölüm. Yazın işlerin biraz daha azalmasıyla programımda yer açıp stok yapmaya çalışacağım.

Sizi gerçekten anlıyorum, bende böyle olacağını bilseydim asla başlamazdım paylaşmaya. Hatta keşke yol yakınken komple kaldırsaydım hikâyeyi diyorum.

Sizinde böyle ara vererek okumanızı istemezdim.

Ama hak veriyor olmam, hakaretleri görmezden geleceğim anlamına gelmiyor.

36 yaşında, evli ve bir çocuk annesiyim. İşimde dahil olmak üzere bu kısım hayatımın bir çok anını kapsıyor. Kalan zamanımda burada sayamadığım bir sürü şey oluyor. Gönül ister ki gün 72 saat olsun ama bazen gece dörtlerde hâlâ çalışıyor oluyoruz.

Yeni bir yayın olmamızın da büyük etkisi var tabii.

Umarım bu gecikmenin asla keyfi olmadığını anlatabilmişimdir. Tekrar ediyorum hak veriyorum ama bunu en azından kırmadan belirtirseniz sevinirim.

Aşağıya Tadında Aşk Vad için ilk duyurumu hiç bozmadan bırakıyorum. Umarım beğenirsiniz.

•••

Merhabalar,

Uzun uzun yazmak istiyordum ama heyecanım el vermiyor. Tadında Aşk Var sonunda hak ettiği güzellikle geldi. Yorumlarınızı heyecanla bekliyorum. Umarım seversiniz.

Bana instagram hesabımdan istediğiniz zaman ulaşabilirsiniz.

instagram - okuryazarannecik

Aklınız karışmaması için, iki kapak var ama ayrı ayrı değil. Çift taraflı şömiz hazırladık, alan herkes ikisine de sahip olmuş olacak. Kutulu setlerimiz bolca var ama pleksi ayraçlı setler sınırlı sayı da olacak.
Merak ettiklerinizi sorabilirsiniz.